507

ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРСКАТА ЛИТЕРАТУРА

ТОМ VI

СОФИЯ 1971

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ
ИНСТИТУТ ЗА ИСТОРИЯ ИНСТИТУТ ЗА БАЛКАНИСТИКА

ИЗВОРИ
ЗА
БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

FONTES
HISTORIAE BULGARICAE
XVI

СОФИЯ

ACADEMIA LITTERARUM BULGARICA
INSTITUTUM HISTORICUM INSTITUTUM STUDIORUM BALCANICORUM

FONTES TURCICI HISTORIAE BULGARICAE

III

Edidit et commentarium fecit

BISTRA A. CVETKOVA

Redactores

B. CVETKOVA A. RAZBOYNIKOV

Serdicae · MCMLXXII
IN AEDIBUS ACADEMIAE LITTERARUM BULGARICAE

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ
ИНСТИТУТ ЗА ИСТОРИЯ ИНСТИТУТ ЗА БАЛКАНИСТИКА

ТУРСКИ ИЗВОРИ ЗА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

III

Съставила и коментирала
БИСТРА А. ЦВЕТКОВА
Под редакцията на
Б. ЦВЕТКОВА А. РАЗБОЙНИКОВ

София · 1972
ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

ПРЕДГОВОР

Том трети „Турски извори за българската история“ съдържа официални регистри на османския кадастър.[1] Той е първият том с османски документи от XVI в. Голяма част от документите са кратки или подробни дефтери с описи на спахилъци, султански хасове или мюлкове и вакъфски владения (icmal ve mufassal defterleri). С тия материали са органически свързани регистрите с преписи на тезкерета, узаконяващи владението на спахилъци. Териториалният обсег на поместените в тома документи е твърде широк — те обхващат най-вече западните български земи (заедно с някои съседни области в Сърбия), отчасти Северна България, Беломорието, Тракия и известни източни подбалкански райони.

Тия ценни източници разкриват облика и състоянието на османския аграрен режим в България през XVI в. Те свидетелствуват преди всичко за структурата на османското феодално земевладение и за промените, които претърпяло то в течение на столетието. По данните на поместените извори централно място в османската поземлена система все още заемал служебният лен, представен най-вече с многобройни тимари и зиамети. Той и сега бил главната опора на османския военен апарат. Особено добре личи това от регистрите с тезкерета — те показват усилията на върховната власт да си обезпечи здрава опора във време на военните действия на северозапад и изток в края на века чрез раздаване на спахилъци или чрез повишаване на доходите на участниците във войните.

От регистрите става ясно, че през XVI в. (главно до средата на века) установените през XV столетие порядки в спахилъка били все още в сила. Съществувал постоянен стремеж на върховното управление да запази строго служебния характер на този род владения. Основно условие за придобиване на спахилък или за увеличаване на доходите от него си оставало редовното изпълнение на военните служебни задължения (участие в походи с определен брой бойци, бойни подвизи, потушаване на бунтове на подвластното население, поддържане и поправяне на крепости, охраняване на хазната при пренасянето ѝ и пр.). Този критерий определял и наследственото право над спахийското земевладение — спахийските синове трябвало да поемат бащините си задължения, за да получат сами права над феодалното владение на бащите си. По-ранните

[1] За характера и значението на тия източници срв. H. Inalcık. XV asır Osmanlı maliyesine dâir kaynaklar. Tarih vesikaları, yeni seri, c. I, № 1 (16), 1955, p. 128—129.

регистри от XVI в. показват, че в състава на османските служебни феодали все още имало лица от немюсюлмански произход — т. нар. християни-спахии. Тяхното участие е особено характерно за XV в. и свидетелствува за усилията на османската власт да приобщи остатъците от средновековната балканска аристокрация и други лица от местното покорено население и да ги използува за укрепване на устоите си. Постепенно към края на XVI и началото на XVII в. тия немюсюлмански елементи в спахилъка се изгубват. Но те изчезват само привидно. В нашите регистри зачестяват случаите, в които се споменава за спахии-немохамедани, приели исляма и получили след това ленове. Посочени са на не едно място и спахии с турски имена, но с прозвището „Абдуллах“ — белег за немюсюлманското им потекло.

Между спахиите, държатели на описаните в регистрите тимари, се срещат, както в предходното столетие, и лица от категориите население със специални задължения (най-вече доганджии). Обикновено на тях се отреждали дребни спахилъци, чиито доходи те понякога дори поделяли с няколко съвладелци.

Дефтерите от втората половина на XVI в., поместени в тома, отразяват първите прояви на настъпващите изменения в служебно-ленната система. Долавя се една нова тенденция на държавната власт — да раздава на спахиите феодални владения с твърде малък размер. В много случаи дори едно и също село било поделяно на части и раздавано на няколко спахии с минимален приход. Тия прояви съвпадат по време със задълбочаващия се процес на нарастване на едрото спахийско земевладение. Заинтересовано през последните десетилетия на XVI в. да увеличава размера на султанските хасове, които отдавало на откуп, централното управление пряко или косвено съкращавало фонда на дребното спахийско земевладение и чрез това допринасяло за намаляване на неговата доходност и за постепенното му западане.

Данните от регистрите подсказват и някои нови порядки, причинени от общата криза във военно-спахийската система и в свързаните с нея държавни институции. Неведнъж в документите се споменава за спахии, които не са успели да овладеят тимара си. Известно е от други източници, че по това време зачестяват домогванията на отделни лица да получат спахилъци, без да имат право на подобно владение, и да пречат по този начин на законните владелци. Това се постигало с всевъзможни измами — обичайни начини за незаконно съсредоточаване на няколко владения у един и същ държател. Откроява се ясно тенденция към непозволено уедряване на спахилъка. По такива пътища до спахийските ленове се добирали случайни люде, необвързани със служебни задължения към централната власт, вследствие на което постепенно се изменял служебният облик на тия ленове.

Извънредно ценни извори за османското феодално владение през XVI в. са двата подробни регистъра с описи на мюлкове и вакъфи — уникални за софийския турски архив документи от този род. Обстоятелството, че към много от описите на мюлковите и вакъфските селища са регистрирани актове за техния статут, позволява да се определи мястото и ролята им в османския аграрен режим през XV—XVI в. Несъмнено е, че през първите столетия на своето владичество в балканските земи върховното управление по редица важни съображения е съдейству-

вало за утвърждаването на този род неслужебни и значителни по размер владения. Преди всичко съществено място в политиката на завоевателите след установяване на тяхното господство в новозавладените територии заемал въпросът за незабавното възстановяване на стопанския живот в тях, смутен или напълно скован от чуждото нашествие. Те трябвало да се превърнат в приходоносни източници на османската управляваща класа. Тази задача върховното управление прехвърлило върху феодалните владетели, на които раздало дялове от такива райони с немалък обсег и широки имунитетни права. Техните непосредствени икономически интереси ги задължавали да превърнат подарените им от султана мюлкове в източници на по-големи доходи. Улеснени от обезпечените им големи правомощия, те настанявали нови поселници, най-вече турски колонисти, в пределите на своите обезлюдени по-плодородни мюлкови земи и по този начин съживявали стопанския живот в тях.

От друга страна, чрез системата на мюлковете и произлезлите от тях вакъфи властта разрешавала още един проблем, особено важен за нея през периода на върховни напрежения за осъществяване на нови завоевания. Чрез тия домени с много широк имунитет османското върховно управление възнаграждавало усилията на военачалници, особено отличили се със своята ревност и усърдие при овладяването на нови територии. В известни случаи с такива мюлкове, предоставени в Румелия на сановници, чиято мощ и влияние се коренели в техните анадолски владения, властта се освобождавала от несигурни и своеволни поземлени господари в малоазийските райони.

Чрез режима на мюлковете и вакъфите османската държава осигурявала и защитата на уязвими области, особено в новозавладените европейски провинции, където не стихвала съпротивата на покорените балкански народи. Настанявайки поселници, и то предимно турци в такива невралгични райони, владетелите на мюлковете и управителите на вакъфите засилвали охраната на цялата околност, на важни проходни и стратегически зони, на клисури и пътища с известно икономическо значение.

Най-сетне чрез широкото въвеждане на мюлковете и обособилите се от тях вакъфи в Румелия била провеждана и успешно осъществявана турската колонизация. Чрез настаняването на малки групи или компактни маси турски колонисти, докарани в мюлковете и в нововъзникналите вакъфи, укрепвал турският народностен елемент сред враждебно настроеното покорено българско население. А турската колонизация улеснявала от своя страна народностната асимилация на местното население.

Връзката между системата на мюлковете и вакъфите и широкия обсег на турската колонизация и ислямизация е особено ярко изразена в области с голямо стратегическо значение. Такъв е случаят със Североизточна България, както се вижда от поместения тук регистър с мюлкове и вакъфи от средата на XVI в. Тази област, където турците срещнали упорита съпротива по време на завоеванието, която претърпяла особено големи опустошения и била открита за нападения откъм север — откъм влашките земи, Полша и Русия, — се нуждаела от сигурно и трайно утвърждаване на турската власт. Най-надеждна нейна опора могли да бъдат не толкова изолираните тук-там турски гарнизони или османски функционери, колкото по-значителните маси турски колонисти и помюсюлманчени българи по селата из вътрешността. Укрепване на турския

народностен елемент и разширение на мюсюлманската религиозна пропаганда се постигали в новозавоюваните краища чрез обезпечаване на постоянни приходи за т. нар. завиета и текета посредством системата на мюлковете и вакъфите, отредени за настанилите се в тях религиозни мисионери. Такива институции са описани в поместения мюлков регистър от средата на XVI в. По него можем да съдим и за тенденциите в развитието на тази категория феодални владения. Преди всичко се долавят усилията на властта да ограничава във възможната степен имунитетните права на тези домени. Тя се стремяла да си запази известен дял от техните доходи. През 70-те години на XV в. тя дори посегнала на вакъфския имунитет и превърнала множество мюлкове и вакъфи в спахилъци, както личи от описите на редица селища в регистъра. Този акт е целял да укрепи устоите на военното служебно земевладение. Във включения тук дефтер са отразени и случаи, когато държавата е слагала ръка върху селища, нововъзникнали в румелийските мюлкове и вакъфи в резултат на усилията, които мюлковите владетели или вакъфските управители полагали, за да повишат доходността на владенията си. Тези новоразвили се селища били причислявани към категорията на владенията, пряко зависими от централната власт. По такъв начин държавата, заставяна отначало да улеснява развитието на мюлковете и вакъфите по върховни съображения, свързани с политиката на териториални завоевания и с укрепването на османското господство в новозавладените земи, влязла в конфликт с утвърденото от нея основно централистично начало. Опора на това централистично начало била спахийската система. Затова властта побързала да прегради пътя за прекомерното разрастване на мюлковете и вакъфите.

От друга страна, и някои закономерности в развоя на самите мюлкове подкопавали техните устои. В поместения тук регистър личи например как някои от мюлковете започнали да се разпокъсват, като преминавали в ръцете на няколко наследници, а части от тях се разпродавали на различни собственици.

В тази аграрна система, която се откроява ясно и по данните на събраните в тома регистри, имат своето място и градовете. Непълни описи ни представят тук два значителни града — Видин и Солун. И двата града са включени в обсега на едрите домени — султански и везирски хасове. Така постъпвала властта с най-приходоносните обекти. Описите на тия градове се предхождат от специални разпоредби, които регулират различни страни на техния статут. Феодалните регистри и главно подробните (mufassal) са първостепенни източници и за режима на зависимото население. По тях може да се проследят различията в режима на отделните категории феодални владения. Те изпъкват преди всичко в сведенията за облика и размерите на феодалната рента, чиито форми са подробно регистрирани към всяко селище.

От друга страна, наблюдават се различия във фискалния статут на отделни прослойки сред населението на селищата (обикновена рая, рая със специални задължения, други категории податно население).

Подробните феодални регистри предлагат и ценно градиво за стопанския облик на отделни райони и селища. Макар и непълни, в тях намираме податки за наличността и развитието на различни клонове на селскостопанското производство, занаятчийската дейност, търговския обмен.

Голямата стойност на обнародваните в тома дефтери като исторически източници се накърнява от обстоятелството, че повечето от тях не са цялостни, а само откъси, и не се намират в хронологическа последователност. Това не позволява изследвачът да се запознае изчерпателно с развитието на аграрния режим и настъпилите в него промени в определен географски район.

Независимо от своята фрагментарност дефтерите съдържат обилни данни за административната структура на различни области в българските земи — те са най-надежден материал в това отношение.

Към кадастралните документи трябва да причислим и поместените в тома регистри на някои лица от специалните категории (джелепи и акънджии). Особено внимание заслужават двата джелепкешански регистъра от втората половина на XVI в., защото разкриват облика на една сравнително по-малко проучена институция, свързана със системата на държавното снабдяване в Османската империя. В регистрите са записани всички лица, които властта натоварвала със задължението да доставят определен брой овце за държавни нужди. Тия т. нар. джелепкешани от десетки кази в Западна и Южна България и в Беломорието били в голямата си част българи. Наред с тях имало турци, малко гърци, арменци и евреи. Регистрите показват, че значителен брой от джелепкешаните били лица, свързани с търговско-лихварския капитал, който посредством джелепкешанската система участвувал в организирането на държавното продоволствие.

Едва ли е необходимо да доказваме значението на събраните в тома документи за изясняване на демографския и етническия облик на българските земи през XVI в. Поименните списъци в подробните регистри разрешават до голяма степен въпроса за етническия облик на отделни селища и райони. С най-голяма точност може да се проследят процесът и характерът на турската колонизация и съпътствуващата я ислямизация на местното население.

Развоят и особеностите на населените места се открояват ясно в светлината на съдържащите се в регистрите сведения. Ето защо обнародваните тук дефтери са и важни източници за поселищната история на българските земи.

Документите в тома са подредени в хронологически ред. Накрая са поставени онези, които не носят дата, а се датират по допълнителни признаци.

Селищните имена в превода са запазени навсякъде във формата, в която са дадени в документа. Разбира се, възможни са и грешки в дешифрирането им, тъй като голяма част от документите са написани на шрифта сиакат, без диакритични знаци. Под линия са дадени разночетенията на селищните имена и тяхната идентификация. В коментара са изяснени най-важните или най-неуточнените в литературата термини и исторически реалии. Личните имена, както в първия и втория том от тази серия, са предадени в един изговор в случаите, когато са възможни и други.[1]

---

[1] Турските наименования на професиите, отбелязани в регистрите към личните имена, са в голямата си част преведени с изключение на ония, които са твърде специфични за тогавашната действителност и са добили гражданственост в нашия език. На места, които са изрично обозначени в коментара, турският регистратор ги е записал в българската им форма.

За разлика от предишните томове в настоящия том не поместваме нормализиран текст с арабица, тъй като тия еднотипни документи, общо взето, не поставят тежки от палеографско гледище проблеми. Накрая прилагаме само факсимилета на отделните регистри за обща ориентация на специалистите.

Документите са преведени от различни преводачи, чиито имена са посочени на съответното място.

Уводните бележки към всеки документ и коментарът към тях, както и речникът на турските термини са изработени от Бистра Цветкова. А. Разбойников е подготвил само коментара към преведения от Д. Груев джелепкешански регистър. Основната редакция на всички текстове е направена от Б. Цветкова поради неочакваната смърт на А. Разбойников. Б. Цветкова е проверила и преводите, като ги е съпоставила с оригиналите. Най-значителната част от селищните имена (главно имената от големия джелепкешански регистър) са идентифицирани и обяснени от А. Разбойников и В. Велев. Останалите селищни имена (малко на брой) са уточнени от отделните преводачи. Всички имена обаче са грижливо проверени и коригирани от В. Велев. Негово дело главно е големият списък на населените места.

Редакцията получи ценното съдействие на гръцкия историк А. Вакалопулос, професор в Солунския университет, и на д-р Г. Шкриванич, сътрудник на Историческия институт при Сръбската академия на науките в Белград, при уточняване на населени места, които днес попадат в територията на Гърция и на Югославия. Взети са под внимание и някои бележки за селищните имена в джелепкешанския регистър (фонд 95, арх. ед. 23), направени от Р. Стойков, научен сътрудник в Института за история при БАН.

При уточняване на селищата бяха използувани и всички достъпни пособия.[1]

При датирането на някои документи по водните знаци на хартията им редакцията е използувала съветите на изтъкнатия наш палеограф Хр. Кодов.

Известни трудности в османските текстове бяха преодолени чрез консултацията на Н. Попов.

Редакцията благодари на всички споменати колеги за съветите им, за добрите препоръки на рецензентите Гълъб Д. Гълъбов, старши преподавател в Софийския университет, проф. Петър Миятев, старши научен сътрудник в Института за балканистика при БАН, както и на главния редактор в Издателството на БАН д-р Иван Прашков.

София, юли 1968 г. *Бистра Цветкова*

---

[1] Списък на населените места. София, 1885; Списък на населените места в княжество България. София, 1902; Списък на населените места в царство България. София, 1912 и 1935; Списък на населените места в царството. София, 1937; Rečnik mesta, rečnik krajev. Beograd, 1927; Imenik mesta. Beograd, 1960; C. Mostras. Dictionnaire Géographique de l'Empire Ottoman. St. Petersbourg, 1873; В. Кънчов. Македония. Етнография и статистика. София, 1900; В. Трайков. Населените места в Тракия и Македония под гръцка власт (Стари и нови названия). София, 1946; قاموس الاعلام ، استانبول ، ٢-١; ١٣٠١-١٣١٢; Ив. Алтънов. Междусъюзнишка Тракия. София, 1921; Ан. Сп. Раз-

PREFACE

Le troisième tome des „Sources turques concernant l'histoire bulgare" contient surtout des reseignements officiels du cadastre ottoman.[1] C'est le premier volume de documents ottomans du XVIe s. Une grande partie de ces documents est constituée par des registres brefs ou détaillés (icmal ve mufassal defterleri) des fiefs militaires (sipahilik), des domaines impériaux (hass), de mulk et de vakif. Ces documents sont organiquement rattachés aux registres renfermant des copies de tezkéré, certificats légalisant la possession des sipahilik. L'étendue territoriale des documents contenus dans ce volume est assez vaste et englobe surtout les terres bulgares occidentales, (ensemble avec quelques régions voisines de Serbie), et en partie celles da la Bulgarie du Nord, de la Thrace et du littoral de la mer Egée, ainsi que de certaines régions subbalkaniques.

Ces précieuses sources nous révèlent l'aspect et l'état du régime agraire ottoman en Bulgarie au XVIe s. Elles témoignent tout d'abord de la structure de la propriété féodale ottomane et des transformations qu'elle a subie au cours de ces siècles. Selon les données tirées de ces sources, la place principale dans le système agraire ottoman revient surtout au fief militaire (sipahilik) représenté en majeure partie par des timar et des zeamet. A cette époque il constituait aussi l'appui principal de l'organisation militaire ottomane. Ceci ressort surtout des registres à tezkéré; en effet ils témoignent des efforts du pouvoir suprême de s'assurer un solide appui en temps de campagnes militaires entreprises dans l'Est et le Nord-Ouest de l'empire, à la fin du siècle, par la distribution de nombreux sipahilik ou par l'augmentation des revenus de ceux qui prenaient part aux opérations militaires.

Il ressort de ces registres que, de toute évidence, l'ordre établi au XVe s. en ce qui concerne le système des sipahilik restait toujours en vigueur pendant le XVIe s. (surtout jusqu'au milieu du siècle). Les efforts constants du gouvernement suprême tendant à sauvegarder strictement le caractère de ce genre de possession terrienne, se faisait toujours sentir. La condition primordiale d'acquérir un sipahilik ou une augmentation de ses revenus residait toujours dans l'acquittement régulier des obligations que comportait le service militaire, soit: participer aux campagnes avec le nombre requis

---

бойников. Народностният облик на източния дял от Западна Тракия. 1944; Р. Стойков. Селищни имена в западната половина на България през XVI в. Езиковедско-етнографски изследвания в памет на акад. Ст. Романски. София, 1960, стр. 429—456.

[1] Sur le caractère et l'importance de ces sources cf. H. Inalcık, XV asır Osmanlı maliyésine dâir kaynaklar. Tarih vesikalari, yeni seri c. I, No 1 (16), 1955, p. 128—129.

de guerriers, exploits de guerre, réprimer des révoltes de la population assujettie, assurer la sécurité des transports d'envois du trésor (hazine) etc. Ce même critère déterminait aussi le droit d'hérédité sur le sipahilik — les fils des sipahis étaient tenus de reprendre les obligations paternelles, afin de pouvoir acquérir pour soi-même les droits sur les sipahilik de leurs pères. Les registres antérieurs du XVIe s. montrent par ailleurs, que les personnes d'origine non musulmane, dites sipahi-chrétiens, faisaient encore partie de l'effectif de la classe dominante ottomane. Leur participation est surtout caractéristique du XVe s. et témoigne des efforts du gouvernement ottoman de rallier les restes de l'aristocratie balkanique médiévale, ainsi que d'autres personnages de la population locale assujettie et d'en tirer parti pour consolider ses assises. Petit à petit ces éléments non musulmans, dans le système des sipahilik, finissent par disparaître vers la fin du XVIe s. et le début du XVIIe s. Or ils ne disparaîssent qu'en apparence. En effet, dans nos registres, les cas de sipahis non musulmans ayant adhéré à l'islam et, par la suite, acquis des fiefs sont mentionnés de plus en plus fréquemment. On trouve à maints endroits des mentions de sipahi à noms turcs, il est vrai, mais dont le surnom 'Abdullah' marque leur origine non-musulmane.

Parmi les sipahi teneurs de timar mentionnés dans les registres on rencontre, comme au siècle précédent, des personnes appartenant à la catégorie d'habitants investis d'obligations spéciales (surtout des doğandji ou fauconniers). On leur concédait d'habitude de petits sipahilik dont ils partageaient parfois les revenus avec plusieurs co-possesseurs.

Les defter de la seconde moitié du XVIe s., insérés dans ce volume, reflètent les premiers indices de modifications intervenant au sein du système des fiefs. On y saisit une nouvelle tendance du pouvoir suprême à nantir les sipahi de fiefs d'étendue très restreinte; dans beaucoup de cas, le même village était divisé en plusieurs sipahilik à revenu minime. Cet état de choses coïncide chronologiquement avec le processus d'accroissement des gros sipahilik. Les dernières décennies du XVIe s., l'administration centrale trouvait tout intérêt à augmenter l'étendue des possessions dites 'hass' du sultan, qu'elle cédait ensuite à ferme et, ce faisant, réduisait d'autant et plus ou moins directement les petits sipahilik, contribuant ainsi à leur déchéance graduelle par suite de la baisse de leur rentabilité.

Les données tirées des registres suggèrent encore certains usages nouveaux, déterminés par la crise générale que traversaient le système des sipahi et toutes les institutions qui s'y rattachaient. Ces documents mentionnent bien souvent des cas de sipahi ne pouvant réussir à entrer en possession de leurs timars. Il est notoire d'ailleurs, à en croire d'autres sources, qu'à cette époque les cas de personnes prétendant obtenir des sipahilik en usant de passe-droits au détriment des possesseurs légitimes deviennent de plus en plus fréquents. Ces personnes y parvenaient par toutes sortes de tripotages — ces moyens connus de concentration illégale de plusieurs possessions terriennes entre les mains d'un seul détenteur. On perçoit nettement une tendance à l'agrandissement illicite du sipahilik. Ainsi, n'importe quels gens, sans aucune obligation de service envers le pouvoir central parvenaient, par ces voies détournées, à se pourvoir de fiefs militaires ce qui ne tarda pas à modifier graduellement l'aspect de ces fiefs.

Les deux registres détaillés renfermant des matricules des mulk et de vakif, documents concernant la Bulgarie, uniques en leur genre dans les

archives turques de Sofia, constituent des sources d'information précieuses sur le régime des possessions féodales ottomanes au XVIe s. La circonstance que bon nombre de ces matricules de localités appartenant à des mulk et des vakif enregistrent aussi des actes concernant leur statut, permet de déterminer la place qu'occupait ce genre de domaines dans l'ensemble du régime agraire ottoman et du rôle qu'ils y jouait au XVe—XVIe ss. Il n'y a aucun doute que pendant les premiers siècles de sa domination aux Balkans, le gouvernement suprême ottoman cédant à maintes considérations importantes, ait contribué à affermir ce genre de domaines d'étendue importante. Tout d'abord, la question de rétablir sans tarder, dans les territoires nouvellement conquis, la vie économique qui s'y trouvait provisoirement dérangée ou complètement figée par l'invasion étrangère, tenait une place primordiale dans la politique des conquérants. Il s'agissait en effet de convertir d'urgence ces terres en sources de revenus au bénéfice de la classe dirigeante ottomane. Le gouvernement suprême ottoman impartit la réalisation de cette tâche aux seigneurs féodaux, auxquels il distribua des terres d'étendue considérable tout en leur accordant d'importantes immunités. Leurs intérêts économiques immédiats les obligeaient à convertir ces mulk accordés à titre de dons du sultan, en sources de revenus substantiels. Tirant parti de vastes droits d'immunité dont ils jouissaient, ils établissaient à demeure sur les meilleures terres dépeuplées de leurs mulk de nouveaux venus, pour la plupart colons musulmans, en y ravivant de la sorte la vie économique.

Par ailleurs, au moyen du système des mulk et des vakif qui en dérivaient, le gouvernement résolvait du même coup un autre problème particulièrement important pour lui à l'époque des efforts suprêmes visant à de nouvelles conquêtes. Par la concession de ces domaines avantagés d'immunités exceptionnelles, le gouvernement ottoman récompensait le zèle des chefs militaires qui s'étaient particulièrement distingués par leur assiduité et leur ferveur à conquérir de nouveaux territoires. Dans certains cas, par la concession de pareils mulk en Roumélie, à des dignitaires, dont la puissance et l'influence provenaient de leurs domaines en Anatolie, le gouvernement se débarassait de seigneurs terriens peu sûrs et par trop refractaires devenus gênants dans les régions d'Asie Mineure.

Au moyen des mulk et vakif l'État ottoman assurait également la défense de régions vulnérables, en particulier dans les provinces européennes nouvellement conquises où la résistance des peuples balkaniques soumis ne s'apaisait pas. En établissant à demeure des colons musulmans aux points névralgiques de ces régions, les possesseurs de mulk et les gérants de vakif renforçaient la protection des environs, de passages et de zones stratégiques importants, de défilés et de routes d'une certaine importance économique.

Enfin la colonisation turque de la Roumélie se trouvait en bonne voie de réalisation grâce à lintroduction sur une vaste échelle dans cette province des mulk et des vakif qui en provenaient. L'installation à demeure de petits groupes ou de masses compactes de colons turcs dans les mulk et les vakif, nouvellement institués, consolidait l'élément turc au sein de la population bulgare, soumise, mais quand même hostile. Pour sa part, la colonisation turque facilitait le processus d'assimilation nationale de la population locale.

La connexité entre le système des mulk et vakif, d'une part, et la vaste envergure de la colonisation turque, et de l'islamisation, de l'autre, est particulièrement frappante dans les régions d'importance stratégique. Tel est le

cas de la Bulgarie du Nord-Est, ainsi qu'il appert du registre datant du milieu du XVIe s., dont il s'agit dans ce volume et où sont immatriculés des mulk et des vakif. Cette région, où les Turcs s'étaient heurtés à une résistance acharnée lors de sa conquête et qui, ayant subi des dévastations particulièrement lourdes, se trouvait exposée aux invasions venant du Nord, des terres valaques, de la Pologne et de la Russie, avait besoin de la consolidation du pouvoir turc. De son côté, celui-ci ne pouvait guère compter sur une assistance fiable de la part des garnisons turques ou des fonctionnaires ottomans dispersés ça et là, mais plutôt sur des masses plus compactes de colons turcs ou de bulgares islamisés, à demeure dans les villages à l'intérieur du pays. La consolidation de l'élément turc et la diffusion de la propagande religieuse musulmane étaient réalisées dans les contrées nouvellement acquises en allouant par l'intermédiaire du système des mulk et vakif, un revenu stable aux institutions dites zavié et téké destinées aux missionnaires religieux musulmans qui s'y étaient installés. Ces institutions sont immatriculés au registre des mulk et des vakif datant du XVIe s. Or, c'est bien d'après lui, que nous pouvons juger aussi de l'évolution de cette catégorie de possessions féodales. En premier lieu on y saisit que le gouvernement s'efforçait, par ailleurs, de limiter au possible les droits d'immunité concédés à ces domaines, en tâchant de se réserver un certain montant de leurs revenus. Pendant les années 70 du XVe s. il alla même jusqu'à porter atteinte à l'immunité des vakif et à convertir nombre de mulk et de vakif en fiefs de sipahi, ainsi qu'il appert des inventaires de maintes agglomérations mentionnées dans ce registre. Cette manière d'agir visait donc, à consolider les assises du sipahilik. Dans le defter en question sont consignés des cas où l'État mettait la main sur des agglomérations nouvellement surgies dans les mulk et vakif de Roumélie à la suite des efforts de leurs propriétaires et gérants d'en augmenter les revenus. Ces agglomérations nouvellement formées se voyaient souvent assimilées à la catégorie des possessions dépendant directement du pouvoir central (par ex. aux hass impériaux). Ainsi, le gouvernement qui, au début, avait été obligé d'encourager le développement des mulk et vakif pour des raisons d'État, dictées par la politique de conquêtes territoriales et celle de consolider la domination ottomane sur les terres nouvellement conquises, entrait en conflit avec le principe fondamental de centralisation établi auparavant par lui. Or, ce principe de centralisation s'appuyait sur le système des sipahi. C'est pourquoi, le gouvernement se hâta de couper court à l'accroissement exagéré des mulk et vakif.

D'autre part, les assises mêmes des mulk se trouvaient minées par certains faits survenant au cours du développement des mulk. Comme il appert dudit registre, certains de ces mulk commençaient à se morceler en passant aux mains de plusieurs héritiers, tandis que d'autres portions en étaient détachées et vendues à divers propriétaires. Les villes étaient également englobées dans ce système agraire si nettement dessiné par les données consignées sur les registres qui constituent ce volume. En particulier, deux villes marquantes y sont décrites: Vidin et Salonique, bien que d'une manière incomplète. Toutes deux figurent au nombre des grands domaines (hass) du sultan et des vizir. C'est la manière dont l'État traitait les biens les plus lucratifs. Le registre matricule concernant ces villes, est précédé de dispositions spéciales, réglant les différents aspects de leur statut. Les tahrir defterleri et en particulier ceux détaillés (mufassal), constituent d'ex-

cellentes sources de renseignements sur le régime de la population assujettie. On peut y relever les différences des régimes institués pour diverses catégories de possessions féodales en ce qui concerne la population y installée. Elles ressortent surtout des informations sur l'aspect et le montant de la rente féodale dont les formes font l'objet d'un enregistrement détaillé pour chaque localité.

Par ailleurs, on relève aussi des différences dans le statut fiscal des diverses couches de la population de ces cités (raya, population à obligations spéciales, autres catégories de la population imposable).

Les mufassal defterleri offrent aussi de précieux matériaux sur l'aspect économique de diverses régions et agglomérations. Bien qu'incomplets, nous y trouvons des données sur le développement des diverses branches de production agricole, d'activités artisanales d'échanges commerciaux.

La valeur considérable que présentent les registres publiés ici, en tant que sources historiques, est cependant amoindrie du fait que la plupart d'entre eux sont incomplets, fragmentaires et ne font pas une série suivie du point de vue chronologique, ce qui empêche le chercheur de faire une étude exhaustive sur l'évolution du régime agraire et des modifications qui sont intervenues dans une région géographique déterminée.

A part leur caractère fragmentaire, ces registres renferment d'abondantes données sur l'organisation administrative de diverses régions des terres bulgares, qui constituent des matériaux très fiables à cet égard.

Il convient d'ajouter encore à la documentation cadastrale les registres renfermés dans ce volume, où sont matriculés certaines personnes classées dans les catégories spéciales (djelep et akindji). Surtout les deux registres de djelepkechan, datant de la seconde moitié du XVIe s., méritent une attention particulière, parce qu'ils révèlent les aspects d'une institution relativement peu étudiée qui se rattache au système d'approvisionnement de l'Empire ottoman. Tous les fournisseurs chargés par l'administration de livrer un nombre déterminé de moutons pour les besoins de l'État y sont matriculés. Ces fournisseurs, dits djelepkechan, qui habitent quelques dizaines de districts (kaza) en Bulgarie occidentale, en Bulgarie méridionale et sur le littoral de la mer Égée, étaient en majeure partie bulgares. Les autres étaient des turcs, quelques grecs, arméniens et juifs. Les registres témoignent du fait qu'un nombre considérable des djelepkechan étaient des gens liés au capital commercial-usuraire qui participait, par l'entremise du système des djelepkechan, à l'organisation de l'approvisionnement de l'État sur une vaste échelle.

Est-il encore besoin de démontrer l'importance des documents recueillis dans ce volume pour l'élucidation de l'aspect démographique des terres bulgares au XVIe s.? Les matricules rapportées dans les registres détaillés servent à résoudre dans une grande mesure la question de l'aspect éthnique de différentes localités et régions. Grâce à elles, on peut retracer avec toute la précision nécessaire, le processus et le caractère de la colonisation turque et de l'islamisation de la population locale qui l'accompagne.

Le développement et les particularités des agglomérations se dégagent nettement à la lumière des renseignements contenus dans ces registres, raison pour laquelle les defter publiés ici constituent d'importantes sources d'information sur l'histoire des localités des terres bulgares.

Les documents insérés dans ce volume sont rangés par ordre chronologique. Ceux, non datés, sont classés en fin de volume, tout en recevant une date fondée sur des témoignages subsidiaires. Lors de la traduction, les noms des localités ont été partout conservés sous la forme consignée dans le document. Il est bien entendu que des erreurs de déchiffrement sont toujours possibles, d'autant plus qu'une bonne partie des documents sont écrits en siakat, dépourvus de signes diacritiques. Les diverses manières d'écrire les noms actuels de lieux et leur identification sont consignées dans les références. Un commentaire met au point les termes les plus importants ou les moins précisés dans la littérature. Les noms propres sont reproduits en une seule façon de prononcer, au cas où il y en a plusieurs, comme dans les volumes un et deux de cette série.[1]

A la différence des volumes précédents, celui-ci ne contient pas de textes normalisés en alphabet arabe, vu que ces documents de type semblable, ne présentent pas, en général, de sérieux problèmes d'ordre paléographique. Enfin, on ne donne en annexe que des fac-similés des différents registres, en vue d'une orientation générale plus aisée des spécialistes.

La traduction des documents est l'oeuvre de plusieurs traducteurs, dont les noms sont indiqués aux endroits respectifs.

Les notes d'introduction relatives à chaque document et les commentaires y afférents, ainsi que le glossaire des termes turcs sont dûs aux soins de Bistra Cvetkova. A. Sp. Razboynikov qui n'a préparé que le commentaire relatif au registre des djelepkechan, dont la traduction est l'ouvrage de D. Grouev. La rédaction principale de tous les textes a été faite par B. Cvetkova, à la suite du décès inopiné de A. Sp. Razboynikov. C'est également B. Cvetkova qui a revu les traductions en les collationnant sur les originaux. La majeure partie des noms de lieux (surtout les noms consignés sur le grand registre des djelepkechan) ont été identifiés et expliqués par A. N. Razboynikov et V. Velev. Les autres noms de lieux, peu nombreux d'ailleurs, ont été précisés par les soins des traducteurs respectifs. Toujours est-il que tous ces noms ont été vérifiés et rectifiés au besoin, par V. Velev, auquel nous sommes tout particulièrement redevables de la grande liste des noms d'agglomérations.

Lors de la mise au point des noms d'agglomération qui se situent aujourd'hui en territoires grec ou yougoslave, la rédaction a bénéficié des précieuses collaborations de l'historien grec Mr. A. Vacalopoulos, professeur à l'Université de Salonique, et de celle du D-r G. Škrivanić de l'Institut d'histoire près l'Académie serbe des sciences, à Belgrade. En outre, on a pris en considération certaines autres notes sur les noms des localités figurant au registre des djelepkechan (fonds d'archives 95, No. d'inventaire 23), dues à R. Stoïkov, attaché de recherches à l'Institut d'histoire, près l'Académie bulgare des sciences. Tous les manuels accessibles ont été mis à profit pour identifier les noms d'agglomération.[2]

---

[1] Les dénominations turques des professions, mentionnées dans les registres à côté des noms propres, sont pour la plupart traduites, à l'exception de celles très spécifiques de l'époque et qui ont acquis un droit de cité dans la langue bulgare. Par endroits expressément indiqués dans le commentaire, l'enregistreur turc les a consignés dans leur forme bulgare.

[2] Списък на населените места. Sofia, 1885; Списък на населените места в княжество България. Sofia, 1902; Списък на населените места в царство България. Sofia, 1912 et 1935; Списък на населените места в царството. Sofia, 1937; Rečnik mesta, rečnik krajev. Belgrade, 1927; Imenik mesta. Belgrade, 1960; C. Mostras. Dictionnaire Géographique

Pour la datation de certains documents sur le témoignage du filigrane de leur papier, la rédaction a eu recours aux conseils de notre éminent paléographe Chr. Kodov. Par ailleurs, certaines difficultés rencontrées dans les textes turcs ont été surmontées grâce au concours gracieux de N. Popov.

La rédaction remercie tous ces collègues aussi bien que MM. Gălăb Gălăbov, chargé de cours à l'Université de Sofia, Petar Miatev, maître de recherche et professeur à l'Institut d'études balkaniques de l'Académie bulgare des sciences, et le D-r Iv. Prachkov, Rédacteur général aux éditions de l'Académie Bulgare des Sciences, de leurs conseils utiles.

Sofia, en Juillet 1968.

Bistra A. Cvetkova

---

de l'Empire Ottoman. Saint-Pétersbourg, 1873 ; В. Кънчов. Македония. Етнография и статистика. Sofia, 1900 ; В. Трайков. Населените места в Тракия и Македония под гръцка власт (Стари и нови названия). Sofia, 1946 ; ١٣٠١-١٣١٢، ١-٢٠ استانبول • قاموس الاعلام؛

Ив. Алтънов. Междусъюзнишка Тракия. Sofia, 1921 ; А. Сп. Разбойников. Народностният облик на източния дял от Западна Тракия, Sofia, 1944 ; Р. Стойков. Селищни имена в западната половина на България през XVI в. Езиковедско-етнографски изследвания в памет на акад. Ст. Романски. Sofia, 1960, p. 429—456.

ОТКЪС ОТ РЕГИСТЪР НА ТИМАРИ В НАХИЯТА ВРАЦА И ДР. ОТ НАЧАЛОТО НА XVI В.

Откъсът е част от кратък регистър с описи на 29 тимара в нахиите Враца, Звечан, Йелица и др. Към описите има допълнителни бележки, които разкриват промените, настъпили в състоянието на съответните тимари. Тези допълнителни бележки се отнасят към периода между 1516 и 1530 г. Очевидно първата дата трябва да се счита като terminus post quem за съставянето на регистъра.

Откъсът съдържа 10 листа с размери 37 15 см. Листовете са повредени от инсекти и тук-там прокъсани. Текстът е написан на шрифта сиакат с черно мастило.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура ОАК 197/10, инв. № 5024.

Преводът е направен от Никола Попов.

FRAGMENT DE REGISTRE DE TIMAR DANS LA NAHIÉ DE VRATSA, ETC., DATANT DU DÉBUT DU XVIe S.

Fragment d'un bref registre faisant l'inventaire de 29 timar sis dans les nahié de Vratsa, Zvetchan, Jelitsa, etc. Ces inventaires comportent des notes complémentaires mentionnant les changements intervenus dans l'état des timar respectifs. Ces notes complémentaires concernent la période de 1516 à 1530. Il est évident que la première date doit être considérée comme terminus post quem pour le dressement du registre.

Ce fragment compte 10 feuilles, mesurant 37×15 cm. Les feuilles en sont endommagées par les insectes, élimées par-ci par-là. Le texte en est écrit en siakat à l'encre de chine noire.

Le document est conservé à la Section Orientale de la Bibliothèque Nationale „Cyrille et Méthode", sous la cote OAK 197/10, inv. No. 5024.

La traduction en est due à Nikola Popov.

Село Хърватска[1], спадащо към Ивраджа[2]. Домакинства [на] неверници — 20, бащини — 6, вдовици — 3, хасà[3] ниви — 1. Доход — 5786.

Село Чирани[4], спадащо към Извечан[5]. Домакинства [на] неверници — 20, бащини — 1, вдовици — 1. Доход — 1458.

Село Долна Кошутова[6], спадащо към същата. Домакинства [на] неверници — 18, вдовици — 1, хасà ниви — 3. Доход — 1397.

Село Ботурдина[7], спадащо към Рас[8]. Домакинства [на] неверници — 1, бащини — 2.

Чифлик на Али, син на Синан бей. Доход — 441.

Всичко 9082.

[1] На споменатия Хасан бе дадено повишение 200 на хиляда. 15 сафар 928 година (14. I. 1522). Доход във вид на илтизам — 10 900.

[2] Споменатият доброволно се отказа от тимара и върна своя берат. За този Хасан, притежаващ тимар от 5999 акчета в санджак Кюстендил, санджакбеят на Босна Хюсрев бей съобщава, че е участвувал в редица набези, предприети в този край, и е отличен боец. По този повод бе наредено отгоре да му се даде повишение 600 акчета. Отменен бе илтизамът му, след спадането на който останалата част от 6600 акчета се даде на споменатия Хасан. Участвува в походите. 24 рамазан 930 година (26. VII. 1524). Всичко: доход и илтизам — 9082. Дял на споменатия Хасан — 6600. Остатък — 2482.

---

[1] Неуточнено.

[2] Враца.

[3] Лично имение на феодалния държател, неделимо от феодалното владение. Подробности около тимарската система през XV—XVI в. вж. у Belin. Etude sur la propriété foncière en pays musulmans et spécialement en Turquie (rite hanéfite), Journal Asiatique, série V, 1861—1862, 18—19, p. 156—212, 237—358; Belin. Du régime des fiefs militaires dans l'islamisme et principalement en Turquie, Journal Asiatique, série VI, v. 15, 1870, p. 187—301; P. Tischendorf. Über das System der Lehen in den moslemischen Staaten besonders im Osmanischen Staate. Leipzig, 1871; J. Dény. Timar, Encyclopedie des Islam, IV, Leiden—Leipzig, 1934, p. 830—840; N. Filipović, Pogled na osmanski feudalizam, GIDBH, 1952, IV, p. 5—146; Б. Цветкова. Принос към изучаването на турския феодализъм в българските земи през XV—XVI в., ИИБИ, V, 1954, стр. 115—131; H. A. R. Gibb, H. Bowen. Islamic Society and the West, v. I, p. I. Oxford, New York, Toronto, 1957, p. 235—258; K. Bastaić, Timarsko vlasništvo u feudalnom sistemu osmanlijske Turske (od XV do XVII stoljeća). Zagreb, 1958; В. Мутафчиева, Аграрните отношения в Османската империя през XV—XVI в. София, 1962; Б. Цветкова, Турският феодален ред и българският народ. София, 1962; J. Kabrda. Hlavní rysy timársko-sipahiského zřízení v osmanské říši, Československy časopis historicky, XIV, 2, p. 293—311; E. Werner. Die Geburt einer Grossmacht — Die Osmanen. Berlin, 1966.

[4] Неуточнено. В този регистър и в някои други документи, поместени в тома, са вписани феодални владения, които изцяло или отчасти не спадат към български земи. Редакцията изостави описите на леновете, изцяло невлизащи в български области, но запази in extenso по-падащите, макар и само отчасти, в земи, населени с българи. В първия случай съкращенията са обозначени под линия, за да не се наруши целостта на данните от регистъра. Във факсимилетата регистърът е представен изцяло.

[5] Районът на Звечан в Косовско-Метохийската област, Югославия.

[6] Кошутово, община Косовска Митровица, Югославия.

[7] Ботуровина, северно от Нови пазар, Югославия.

[8] Историческият Рас (1149 г.) в района Рас, Югославия (окръг Кралево, община Нови пазар).

[3] Този остатък като свободен се даде на Мурад, отстранен от тимар в размер на 1000 акчета във Вълчитрънски санджак. [Даде му се] заедно с неделимия излишък от 656 акчета. Даден на същата дата.

[4] Споменатият доброволно се отказа от тимара си и върна своя берат. [Даде се] включително и излишъкът от 223 акчета на Юсуф, отстранен от тимар с доход 6377 акчета в санджак Кюстендил. Тезкерето дадено.

[5] Споменатият се отказа доброволно от тимара, който бе даден на Али войвода[1], отстранен от тимар с доход 6400 акчета в санджак Кюстендил. 19 джемази I 934 година (10. II. 1528).

Дял на споменатия — 6400.

[6] Споменатият Али войвода е отстранен от тимара след похода в Египет.[2] За участието на същия сега и в похода в Унгария[3] има доклад на бея до султана и бе заповядано да му се даде тимар.

[7] Санджакбеят на споменатия докладва за постъпването на сведения, че той доброволно се е отказал от тимара, който, бидейки свободен, се даде на Хъдър, също отстранен от тимар с доход 7583 акчета в същия санджак. 28 зилкаде 936 година (24. VII. 1530). Участвува в походите.

Тимар на Мустафа, син на Ахмед бей

Село Долна Кремена[4], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 26, бащини — 11, вдовици — 2, хасà лозе — 1, нива — 1. Доход — 3621.

Владее се от Кочи, син на Ахмед бей. 18 мухарем 925 година (20. I. 1519).

[1] Заповядано бе да се даде на споменатия Кочи увеличение [в размер] 200 на 1000[5]. След като 1000 акчета от даденото със заповед повишение 200 на 1000 на неговия баща Ахмед, притежател на зиамет от 60 482 акчета в санджак Мора[6], бяха дадени на поискалия ги Билдир бей при условие той (т. е. Кочи) да не ги търси в бъдеще, като бе направен доклад за случая пред Високото подножие[7] и оттам бе заповядано да се дадат, на тях в замяна на повишенията им се даде под формата на илтизам след надлежно вписване част от дохода на тимара в размер на 9403 акчета. 29 мухарем 928 година (28. XII. 1521). Доход четвърт от илтизама — 9403 акчета.

[2] След като споменатият Кочи доброволно се отказа от тимара, същият бе даден на поискалия го Мехмед, за когото бе заповядано [от височайше място] след смъртта на баща му Ахмед, притежаващ тимар от 8053 акчета в същия санджак, да му се даде повишение от 2000 акчета. Вписа се в регистъра, че му се дава в замяна и като равностой-

---

[1] Термин, заимствуван вероятно от титулатурата на балканските народи. В османската феодална система той означава управител на хасови владения, който упражнява власт над тях като представител на хасовите държатели или на султанското семейство (в султанските хасове).

[2] Става дума за похода на Селим I в Египет през 1517 г.

[3] Походът на Сюлейман I в Унгария през 1526 г.

[4] Долна Кремена, Врачанско.

[5] Т. е. на всеки 1000 акчета доход по 200 акчета увеличение.

[6] Южна Гърция, Пелопонес.

[7] Т. е. върховното управление.

ност на отнетото му и на повишението. Участвува в походите. 15 рамазан 929 година (28. VII. 1523).

Всичко: доход, включително и илтизамът, стар и нов — 10053.

[3] Споменатият Мехмед се е поминал. Заедно с повишението от 2000 акчета, дадено със заповед *след смъртта на баща му Ахмед, от*странен от тимар с доход *11 150 акчета в санджак Мора, се даде на* поискалия го Махмуд, *брат на покойния. Даде му се във вид на илти*зам, в замяна и като равностойност *на това, което му е било отнето, и* с повишението му *се вписа в регистъра, че е с доход 13150* акчета. Участвува в походите. Трети ден от месец шевал 929 година (15. VIII. 1523).

Всичко: доход, включително и илтизамът, стар и нов — 13150.

Село Белука[1], спадащо към същата. Домакинства [на] неверници — 22, бащини — 4. Доход — 2547.

Село Горно Тенково[2], спадащо към Рас. Мюсюлмани — 1. Домакинства [на] неверници 15, бащини — 3, вдовици — 2. Доход 840.

Всичко: доход — 7008.

16 **Тимар на Аханди Джан бей**

Село Долно Дреново[3], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 19, бащини — 6, вдовици — 1. Доход — 4397.

Село Полошиче[4], спадащо към Рас. Домакинства [на] неверници — 23, бащини — 10, хасà ниви — 4, ливади — 3. Доход — 1757.

Село Банска[5], спадащо към същата [нахия]. Домакинства [на] неверници — 4, вдовици — 1. Доход — 275.

Всичко: доход — 6429.

[1] Споменатият е поискал подновяване на берата си. Издаде се тезкере за подновяване на берат. 1 джемази I 927 година (9. IV. 1521).

[2] Отстраненият от тимар с доход 5520 акчета в същия санджак Сюлейман, син на Ибрахим войвода, заявявайки, че споменатият се е поминал, поиска тимара, който му се даде при свидетелството и на Сиах войвода, човек на Хюсрев бей. Участвува в походите. Зилкаде 926 година (13. X — 11. XI. 1520). Дял на споменатия — 5999. Свободен остатък — 423.

Тимар на Дервиш, син на Синан бей Драгал

Село Долна Каменичe[6], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 30, бащини — 5, вдовици — 2, хасà ниви — 2. Доход — 4453.

Село Долна Мурани[7], спадащо към Йеличе[8]. Домакинства [на] неверници — 12, бащини — 1. Доход — 1397.

---

[1] Неуточнено. Във Врачанско има с. Бяла Руска и Бяла Българска.
[2] Тенково, община Нови пазар, Югославия.
[3] Неуточнено.
[4] Полокце, община Нови пазар, Югославия.
[5] Вероятно с. Баня, община Нови пазар, Югославия.
[6] Неуточнено.
[7] Вероятно с. Морани, община Тутин, окръг Кралево, Югославия.
[8] Районът на Йелица, община Тутин, окръг Кралево, Югославия.

Чифлик на Али, син на Заганос, спадащ към същата [нахия]. Доход — 150.

Всичко: доход — 6000.

[1] На споменатия Дервиш се даде повишение от 200 на 1000. 17 сафар 928 година (16. I. 1522). Доход във вид на илтизам — 7200.

[2] За споменатия Дервиш санджакбеят Хюсрев съобщава писмено, че е изпълнявал разни султански служби в оня край, а също, че е участвувал и в други начинания; че отнемането на тимара му се дължи на ненавист. Тимарът на споменатия Дервиш се възстанови от първоначалната дата, като бе издадено и тезкере за подновяване на берата. 6 рамазан 929 година (19. VII. 1523). Доход, включително и предишният илтизам — 6200.

[3] За споменатия Дервиш неговият санджакбей съобщава, че не се е явил да служи при Каменград[1], а също и за участие в заповяданото със султанска заповед нападение. Това той съобщава чрез отстранения от тимар 5272 или 5279 акчета в казания санджак Юсуф, син на Искендер, комуто се даде заедно с повишението, за което претендира. 8 джемази I 929 година (25. III. 1523). Доход с общо повишение във вид на илтизам — 9333.

[4] Споменатият Юсуф се отказа доброволно от тимара. Даде се на поискалия го Ахмед, който е отстранен от тимар 6509 акчета пак в същия санджак, като се вписа в регистъра, че му се дава под формата на илтизам в замяна и като равностойност на отнетото му. 27 шабан 929 година (11. VII. 1523).

Всичко: доход и илтизам — 6509.

С тезкере от Мехмед, син на Татар.

2а

Тимар на Мустафа, син на Бали Робош

Село Кончулик[2], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 31, бащини — 4, вдовици — 1, хасà ниви — 3. Доход — 5752.

[1] Овакантен [тимар] поради това, че споменатият Мустафа притежава друг тимар. Даде се на отстранения от тимар с доход 5637 [акчета] в същия санджак[3] Евлия, включително и това, което е в повече (в сравнение с дохода на тимара, от който е бил отстранен) от 115 акчета. Участвува в походите. 9 джемази I 927 година (17. IV. 1521).

[2] Съгласно с наибския[4] списък се даде на същия Евлия във форма на илтизам — по реда на всеобщо даденото повишение. 8 реджеб 928 година (3. VI. 1522). Всичко [доход], включително и илтизамът на повишението — 6902.

[3] По прехвърляне от Евлия, станало на 23 рамазан 933 година (23. VI. 1527). Във владение на Солак Мустафа като добавка, дадена заради участието му — според писмото на мир-и ливата[5] — в похода в Унгария. Доход — 4902. Остатък, отделен [от дохода] — 2000. Тезкере издадено.

---

[1] Неуточнено.

[2] Вероятно дн. с. Лик, Врачанско.

[3] Името на санджака не се споменава. Но в предходните бележки се отбелязва санджакът Босна. Може би става дума за него.

[4] Наиб — кадийски наместник.

[5] Т. е. санджакбеят.

[4] Тази [отделена] част се даде на Хюсрев, син на еничерина Юнус, отстранен от тимар в Софийска нахия с доход 2104 акчета. Участвува [в походите]. 23 рамазан 933 година (23. VI. 1527). Дадено му в замяна на онова, което е излязло от неговото владение — 2104.

[5] Във владение на Мустафа от Ипек[1] под формата на добавка, начиная от 26 рамазан 933 година (26. VI. 1527). Вакантна част — 2100.

[6] Същият прие основния (първоначалния) си тимар. По тази причина настоящият бе отново регистриран като вакантен.

[7] Споменатата част от тимар, ovакантена от Мустафа от Ипек, се даде на Мехмед, син на Шабан, отстранен от тимар с доход 11 000 акчета в Софийска нахия. Участвува в походите. 23 мухарем година 934 (19. X. 1527). Споменатият доход според предишния илтизам — 2100.

[8] Споменатият върна берата си и доброволно се отказа [от тимара]. Даде се на поискалия го Сеиди, който не притежава тимар, син на Хасан, починал като притежател на тимар с доход 14 400 акчета в Софийски санджак. Сродник на Насух бей. Същият представи доклад от алайбея[2] на Софийски санджак Мустафа бей, че е роден син на казания покойник. 16 шевал 934 година (4. VII. 1528).

[9] Споменатият, който представи берата си, се отказа доброволно [от тимара]. Даде се на Курд, отстранен от тимар с доход 3190 акчета в същия санджак. Участвува в походите. 7 шабан 935 година (16. IV. 1529). Гореспоменатият доход е бедел[3] — 3190. Остатък.

[10] За същия се съобщава, че е починал. Даде се на Мустафа, който според доклад от санджакбея, направен чрез него самия, бил отстранен от тимар, пак в същия санджак, с доход 4483 акчета. Участвува в походите. 22 джемази II 936 (21. II. 1530). Остатък.

Тимар на Баязид, син на Ахмед бей

Село Горна Белокя[4], спадащо към Ивраджа. Мюсюлмани: неженени — 2. Домакинства [на] неверници — 22, вдовици — 2, хасà ниви — 2, хасà ливади — 1. Доход — 2843.

Село Балочино[5], спадащо към същата [нахия]. Домакинства [на] неверници — 11, бащини — 1, вдовици — 2, хасà ниви — 2, ливади — 1. Доход — 1258. Всичко — 4101.

[1] На споменатия се даде друг тимар, поради което настоящият остана вакантен и по тази причина се даде на Куюмджу Мехмед, който е измежду непритежаващите тимар [лица] и е от хората на Мустафа паша. Същият е способен боец, участвувал многократно в походите и заслужил да получи тимар. В този смисъл се получи писмо, на основание на което и му се даде [тимарът]. Участвува в походите. 19 реби I 924 година (31. III. 1518).

[2] Споменатият Куюмджу Мехмед е от хората на починалия в Босна Мустафа паша и тимарът му е вакантен. Даде се на Али, син на Дауд, отстранен от тимар в същия санджак с доход 4500 акчета, като

[1] Град в Югославия.
[2] Полков командир във феодалното опълчение.
[3] Буквално еквивалент, замяна.
[4] Вероятно с. Бяла Българска, Врачанско.
[5] Вероятно дн. с. Белотинци, Михайловградско.

за недостига (в дохода в сравнение с предишния му тимар) от 399 акчета ще се издаде допълнителна височайша заповед. Участвува в походите. 6 рамазан 926 година (20. VIII. 1520).

[3] На споменатия Али се дадоха 1200 акчета като повишение и за покриване недостига му. Доход от илтизама и [даденото му за покриване] недостига — 5320.

[4] Споменатият Али върна берата си доброволно и тимарът му остана вакантен. Даде се на Ахмед, за когото има писмо от санджакбея на Босна, че е рожден син на поминалия се в санджак Мора притежател на тимар Еюб, син на Дегароглу. Участвува в походите. 15 джемази II 930 (20. IV. 1524). Доход в илтизам — 4101.

[5] Поради това, че същият не се е явил на служба в крепостта Каменград, както докладва това санджакбеят му, тимарът се даде на отстранения от субашилъка в Йени пазар Мустафа, за когото същият санджакбей докладва, че е способен боец. Участвува в походите. 22 мухарем 932 година (8. XI. 1525).

[6] Поради това, че същият не се е явил да служи в крепостите, [тимарът] се даде на отстранения от тимар в санджак Изворник[1] с доход 5800 акчета Мехмед .съгласно с представянето му от санджакбея, изпратено по него самия. Участвува в походите. 4 шабан 933 година (6. V. 1527). Тезкере издадено. Доход във формата на бедел — 5800.

26

Тимар на Ферхад, син на Мухаммеди

Село Будестиние[2], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 5, бащини — 3, хасà ниви — 1, ливади — 1. Доход — 846.

Село Истрана[3], спадащо към Извечан. Домакинства [на] неверници — 12, мезри[4] — 1. Доход — 933.

Село Сойналък[5], спадащо към Рас. Бащини — 2. Доход — 847.

Чифлик на Мехмед, син на Джасбей Исмаил. Доход — 642. Всичко — 3068.

[1] Владее го Пир Мезид по прехвърляне от брат му Ферхад, станало на 22 мухарем 925 година (24. I. 1519), според дневника на Баязид Челеби, емин на [правителствените] регистри в столицата.

[2] За споменатия Пир Мезид санджакбеят на Босна Мустафа паша съобщава, че доброволно се е отказал от правата си; също [съобщава], че непритежаващият тимар Кьопек, син на действително притежаващия в Босненския санджак тимар от 12 000 акчета Бахша, е взел участие в похода срещу Тебрис[6]. [Тимарът] се даде на същия. Участвува в походите. 3 шабан 925 (31.VII. 1519).

[3] За въпросния Бахша се съобщава чрез трето лице, че доброволно се е отказал от правата си. Същевременно беят на Босна Мустафа паша съобщава, че този Хюсеин е рожден син на Искендер, брат на покойния

---

[1] Зворник, Югославия.

[2] Неуточнено.

[3] С. Страна, община Косовска Митровица, Югославия.

[4] Мезра — ненаселена обработваема площ, най-често на мястото на изчезнало старо селище.

[5] Неуточнено. Името може да се дешифрира и като Бойналък, и като Сойна лъка (Усойна лъка ?).

[6] Тебриз. Иран.

Якуб паша, починал като притежател на зиамет с доход 30 000 акчета в санджак Херсек[1]. И понеже същият сирак Хюсеин е малолетен, даде му се тимарът при условие, че ще достави във време на война един въоръжен конник. 10 мухарем 926 година (1. I. 1520).

[4] На споменатия Хюсеин се даде повишение в размер 200 на 1000 акчета. 24 мухарем 928 година (24. XII. 1521). Доход под формата на илтизам — 3680. Остатък.

Тимар на Оруч Гази

Село Гулия[2], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 21, бащини — 3, вдовици — 1. Доход — 2971.

Село Лухоке[3], спадащо към Йеличе. Бащини — 1. Доход — 25. Всичко — 2996.

[1] За споменатия се съобщава, че е получил с измама този тимар, като се е настанил в него с берата на друго лице. Даде се на неверника Иван, който е бил отстранен в миналото от тимар в същия санджак и за когото за случая има доклад. Участвува в походите. 5 реби I 924 (17. III. 1518).

[2] Владее го Мехмед, син на Ахмед бей, във формата на добавка [към тимара си]. Подробностите за случая са известни. 23 джемази I 925 година (24. V. 1519).

Тимар на Мустафа, сродник на Сеиди бей

Село Черапиш[4], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 10, бащини — 1, хасà ниви — 2. Доход — 1151.

Село Видковик[5], спадащо към Йеличе. Домакинства [на] неверници — 17, бащини — 3, хасà ниви — 1. Доход — 1408. Всичко — 2559.

[1] За споменатия Мустафа се съобщава, че не се е явил да служи в крепостите. [Тимарът] се даде заедно с излишъка (доход в повече) на Али, отстранен от тимар с 2200 акчета доход във Вълчитрънски санджак. Син на Заган войвода. Докладът за същия се получи чрез него самия. Участвува в походите. 4 шабан 925 година (1. VIII. 1519).

[2] На въпросния Али се даде повишение от 1200 акчета. 26 реби II 928 година (1. III. 1522). Доход под формата на илтизам — 3069.

[3] Споменатият Али върна берата си и се отказа доброволно от правата си. Придаде се към тимара на Чауш Хюсеин в замяна на полагаемото му се повишение. 29 реби II 929 година (17. III. 1523).

---

[1] Херцеговина, Югославия.

[2, 3] Неуточнени.

[4] Черепиш, Врачанско.

[5] Витковиче, община Нови пазар, Югославия.

[1*, 2*] Неуточнени.

[3*] Вероятно Будза и Котор в Черна гора, Югославия.

[4*] Приписана дума. Листове 3б и 4а са останали неизписани. По-нататък в регистъра на л. 4б фигурира описът на тимара на Юсуф, сераскер (т. е. военачалник на местното феодално опълчение) в Йени пазар (Нови пазар), Босна, Югославия. Тимарът обхващал селата Винарче (неуточнено), Баня Болия (вероятно Банска, община Косовска Митровица), Враня Граниче, Бларта и Исконово (неуточнени), всички в нахия Звечан, Югославия, с доход общо 13 273 акчета. Към описа има допълнителни вписвания, които отразяват промените, настъпили в тимара. На л. 4б няма данни за българските земи. На л. 5а е вписан

Тимар на Никола, син на Радойне

Село Долна Завада[1*], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 11, бащини — 3, хасà ниви — 1. Доход — 957.

Село Долна Изноша[2*], спадащо към Йеличе. Домакинства [на] неверници — 6, бащини — 4, чифлици — 1. Доход — 546. Всичко — 1543.

[1] Беят на Босна Мустафа паша съобщава за споменатия, че не се е явил на служба по ремонта на крепостите Буджаби и Котор[3*]. По негов доклад [тимарът] се даде на сина на Карагьоз — Искендер, отстранен от тимар с доход 1600 акчета. Участвува в походите. 23 реби I 924 година (4. IV. 1518). Остатък...[4*]

55

Тимар на Мехмед и Али, синове на Бали бей

Село Селчанице[5], спадащо към Извечан. Домакинства [на] неверници 49, бащини — 9, вдовици — 2, хасà ниви — 2. Доход — 11 760.

Село Вимисленик[6], спадащо към тази [нахия]. Домакинства [на] неверници — 8, бащини — 6, вдовици — 1. Доход — 1032.

Село Дол[7], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 4, бащини — 2. Доход — 357. Всичко — 13 150.

Дял на споменатия Мехмед — 8584. Дял на споменатия Али — 4566.

[1] Споменатият Мехмед се е поминал, поради което тимарът му е вакантен. По заповед на падишаха се даде на Хамза, който е отстранен от тимар с доход 12 000 акчета в същия санджак, като допълнително ще бъде издадена височайша заповед за частта, недостигаща за попълване на тимара му. Участвува в походите. 23 джемази I 925 година (23. V. 1519). [Даден] с недостиг от 3500.

[2] На въпросния Хамза се даде увеличение 200 на 1000 акчета. 14 мухарем 928 година (14. XII. 1521). Доход във формата на илтизам — 13 800.

[3] Владее го мир-и лива Хюсрев бей съгласно с височайшата заповед. [Даден му] във формата на добавка. 1—10 шабан 929 година (15—24. VI. 1523).

[4] За въпросния Али неговият санджакбей Мустафа паша съобщава, че не се е явил на служба по ремонта на крепостите, нито се е отзовал на заповедта за снабдяването. Това [санджакбеят] съобщава чрез отстранения от тимар с доход 4018 акчета в същия санджак Диване Али, комуто като на заслужаващ се даде [тимарът], включително и излишъкът от 558 акчета. Участвува в походите. 30 джемази I 925 година (30. V. 1519).

[5] Владее го споменатият по-горе Хюсрев бей. Дата същата.

тимарът на Мехмед, син на Ахмед бей. Тимарът обхваща селата Жирновиче (Жеровница, община Косовска Митровица), Видомирик (Видомирич, община Косовска Митровица) в нахия Звечан и с. Витош (неуточнено) в нахия Йеличе, сега всички в Югославия. Общият доход от трите села е 10 056 акчета.

В допълнителна бележка към същия тимар се съобщава между другото за неоснователно отнемане на тимара на споменатия по-горе в регистъра (срв. стр. 26) Иван. Следват подробни по-късни вписвания, които разкриват съдбата на този тимар.

1* 2* 3* и 4* Вж. бел. на стр. 26.

[5] Селянце, община Косовска Митровица, Югославия.

[6] Вероятно Виманище, община Прищина, Югославия.

[7] Може би с. Криводол, Врачанско.

[6] Поради всеобщо даденото повишение — на въпросния Диване Али. 23 реджеб година 928 (18. VI. 1522). Всичко: във формата иа илтизам, срещу повишението — 5478.[1]

6а **Тимар на Якуб, човек на Сюлейман бей**

Село Брестниче[2], спадащо на Извечан. Домакинства [на] неверници — 41, бащини — 7, вдовици — 1, чифлици — 1, хасà ниви — 4. Доход — 5910.

Село Кунина[3], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 2, бащини — 4, хасà хамбари — 1. Доход — 661.

Село Живодер[4], спадащо към същата [нахия]. Домакинства [на] неверници — 5, бащини — 2. Доход — 715.

Село Калтач[5], спадащо към Рас. Празно и порутено. Доход — 265.

Село Осойниче[6], спадащо към същата [нахия]. Бащини — 1. Доход — 75. Всичко — 7626.

[1] За споменатия санджакбеят му Мустафа паша докладва писмено, че не се е явил на служба по снабдяването на крепостите Каменград и Ключ[7]. Поради това и като се има пред вид, че от султанския двор бе заповядано [да се даде] повишение в размер на 2000 акчета на Махмуд, син на Ахмед бей, притежател на тимар от 6012 акчета в същия санджак, като [същият Махмуд] представи височайша заповед за случая, посоченият тимар бе даден на споменатия Махмуд, син на Ахмед бей. 13 реби I 924 година (25. III. 1518).

[2] На същия Махмуд се даде повишение в размер 200 на 1000 акчета. 28 мухарем 928 година (28. XII. 1521). Доход под формата на илтизам — 9150.

[3] Споменатият Махмуд поиска да се направи надлежно уведомление, че той не ще претендира за стоте акчета от повишението в размер 200 на 1000 акчета, дадено на баща му Ахмед, притежаващ [хисе от] зиамет на стойност 1720 акчета в Мора. След така предявеното искане бе направен доклад до височайше място, откъдето бе заповядано [на същия] да се даде [тимар]. Така даден, тимарът бе вписан към тимара му във формата на илтизам и [тимарът му] се вписа с доход 11 150 акчета. Доход под формата на илтизам — 11 150.

[4] Владее го Мустафа, негов брат, под формата на добавка. 14 рамазан 929 година (27. VII. 1523).

[5] Остатък — 705.[8]

---

[1] На л. 5б следва опис на тимара на Рамазан, сродник на Сеиди бей. В тимара се включват с. Курила (вероятно с. Кориле, община Косовска Митровица), нахия Извечан, и с. Таркос, нахия Рас (неуточнено), с общ доход 7016 акчета. Към описа има допълнителни бележки.

[2] Бресница, община Косовска Митровица, Югославия.

[3] Кунино, Врачанско.

[4] Вероятно с. Краводер, Врачанско.

[5] Неуточнено.

[6] Осойе, Новопазарско, Югославия.

[7] Босна, Югославия.

[8] На л. 6а следва опис на тимара на Али, син на Лютфи. Тимарът обхваща селата Бетамир (неуточнено) и Свинар (Свинаре, община Косовска Митровица, Югославия), нахия Звечан, и с. Младиловина, нахия Сениче (неуточнено, в района на Сеница, Югославия). Общият доход е 5653 акчета. Даден е и опис на тимара на Али, син на Искендер, съ-

Село Грахово[1], спадащо към Извечан. Домакинства [на] неверници — 23, бащини — 7, вдовици — 3. Доход — 6545.

Село Крушево[2], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 23, бащини — 2, вдовици — 3. Доход — 1910. Всичко — 8455.

Дял на споменатия Али — 5125. Дял на споменатия Мехмед — 3330.

[1] За споменатия Али санджакбеят му Мустафа паша съобщава, че не се е намирал на служба в крепостите. Поради това делът му се даде, включително и излишъкът от 900 акчета, на отстранения от тимар в Призренски санджак с доход 4200 акчета Касъм, чашнигирбашия[3] на покойния Фируз ага. Участвува в походите. 14 реби II 925 година (15. IV. 1519). Дял на споменатия Касъм — 5125.

[2] На споменатия Касъм се даде повишение 200 на 1000 акчета. 25 реби II 928 година (24. III. 1522). Доход като илтизам — 6149.

[3] Въпросният Касъм не бе удостоен [с тимара], тъй като за него санджакбеят му съобщи чрез спахията Мустафа, че не се е явил на служба при Каменград. Даде се с излишъка на Мехмед, който е отстранен, пак от същия санджак, от тимар с доход 4820 акчета. 19 джемази I 929 година (5. IV. 1523). Доход, включващ и илтизама — 5125.

[4] За въпросния Мехмед, син на Ахмед, санджакбеят му пише, че не се е явил, за да участвува в похода в Каменград, а също, че Пир Мезид, отстранен от тимар в същия санджак с доход 2500 акчета, храбър участник в боевете и юнак, взел участие в редица ръкопашни боеве с неверниците, е напълно подходящ и заслужил. Затова [тимарът] се даде на същия. 5 рамазан година 930 (7. VII. 1524).

[5] Владее го Девлетхан съгласно с писмото на мир-и ливата. 14 джемази II 933 (18. III. 1527). Доход — 4500.

[6] Остатъкът даден.

[7] Споменатият Мехмед доброволно се отказва от този си тимар, [поради което тимарът] е овакантен. Даде се на неговия брат Хъдър, който не притежава тимар. Участвува в походите. 6 джемази I 925 година (6. V. 1519).

[8] За споменатия Хъдър санджакбеят му Мустафа съобщава, че не се е явил на служба в Каменград. Това съобщава чрез отстранения от тимар с доход 2713 акчета в същия санджак Мехмед, син на Хъдър, комуто се даде [тимарът], включително и излишъкът от 617 акчета. Участвува в походите. 1 мухарем 926 година (23. XII. 1519).

[9] На споменатия Мехмед се даде увеличение 200 на 1000 акчета. 23 мухарем 926 година (14. I. 1520). Доход във формата на илтизам — 3996.

стоящ се от села в нахия Звечан, Югославия: Ягнениче (с. Ягненица има в община Зубин поток), Дедино (с. Дедине има в община Косовска Митровица), Козарево (община Баюска, Косовско-Метохийска област), Заселе (в Косово-Метохия). Общият доход е 7560. Има допълнителни бележки към описа.

[1], [2] Неуточнени.

[3] Началник на чашнигирите, натоварени да носят ястията, с които се хранели великият везир и другите министри в дните, когато заседавал Държавният съвет. Заедно с халваджибашията и хошавбашията бил задължен да се грижи за халвахането (част от султанската кухня, където се правели сладкишите). Срв. H. A. R. Gibb. — H. Bowen. Islamic Society and the West. v. I, p. I, p. 348.

[10] Остатъкът даден.

[11] Въпросният Мехмед доброволно се отказва от правата си, поради което [тимарът] остава вакантен. За този Хюсеин пък санджакбеят му Хюсрев бей съобщава, че е рожден син на Хайреддин, притежател на тимар от 16 000 акчета в споменатата лива, и че е участник в заповядите набези в неприятелска земя. Затова [тимарът] се даде на същия. 25 джемази II 929 година (11. V. 1523).

[12] За споменатия Хюсеин санджакбеят му Хюсрев бей докладва чрез трето лице, че не се е явил, за да участвува в похода срещу Беч[1], поради което [тимарът] е овакантен и се даде на отстранения от тимар с доход 3561 акчета в санджак Херсек[2] Мюрювет, син на Махмуд, съгласно с императорска заповед за даване повишение на същия в размер на 1000 акчета за участието му в боевете в крепостта Беч, където заловил и пленници. Участвува в походите. 25 мухарем 937 година (18.IX. 1530). Доход, включително беделът и повишението — 4561.[3]

8б

Тимар на Хъдър, син на Али

Село Лошите[4], спадащо към Извечан. Мюсюлмани — 5, неженени — 2. Домакинства [на] неверници — 17, бащини — 6, вдовици — 3, хасà ниви — 3, хасà ливади — 1, хасà лозя — 1 брой. Доход — 3238.

[1] За споменатия санджакбеят му е съобщил, че върши обири по пътищата и ред други лоши деяния и че ако и да е бил призован, не се е явил пред шерийския съд. [Тимарът] се даде на отказалия се от своя тимар в санджак Херсек с доход 3000 акчета Живеоглу Джафер, причислен към [хората на] босненския бей Мустафа паша. Участвува в походите. 20 реби I 922 година (23. IV. 1516).

[2] За споменатия Джафер санджакбеят му докладва чрез отстранения от тимар с доход 3000 акчета в същия санджак Елхаджоглу Му-

---

[1] Очевидно става дума за големия поход срещу Виена.

[2] Срв. бел. 1 на стр. 26.

[3] На л. 7а следва опис на тимара на Али, син на Мехмед, обхващащ с. Шумел, нахия Звечан (неуточнено), и с. Паралево, нахия Йеличе (има с. Паралово в община Нови пазар, Югославия). Общият доход е 4018 акчета. Отбелязани са допълнителни вписвания към основния опис на тимара. След този тимар е регистриран тимарът на Мехмед, сродник на капуджибашията на Синан. В него са включени селата Дръжениче, нахия Извечан (с. Држанци не съществува днес), с. Долни Щитар, нахия Рас, и с. Зетин, нахия Йеличе (и двете села са неуточнени, намират се в Югославия), с общ доход 5526 акчета. На л. 7б е вписан тимарът на кятиба Рустем „от хората на Мустафа паша", т. е. служебно лице от свитата на някой висш сановник. В тимара фигурират селата Долани, нахия Звечан (има с. Долац в Косовско-Метохийска област), с. Краишик, нахия Рас (неуточнено), и с. Мошковина, нахия Йеличе (има с. Мушковина в окръг Титово Ужице, Южна Сърбия), всички в Югославия. Тимарът е с доход 5581 акчета. Следва регистрацията на тимара, владян от Хюсеин Ширмерд. Той обхваща с. Валче, нахия Звечан (с. Валач, община Банска) в Югославия. Доходът на тимара е 3635 акчета. Има допълнителни бележки.

На л. 8а намираме опис на тимара, чийто държател е Мехмед, син на Али, от с. Лесичина, нахия Звечан (неуточнено), с доход 3542 акчета. Има осем допълнителни бележки към основната регистрация. Подир това фигурира описът на тимара на Хасан, син на Али. В този тимар са включени с. Жажа, нахия Звечан (има с. Жажа в община Косовска Митровица, Косовско-Метохийска област), и с. Горна Изноша, нахия Йеличе (неуточнено). Общият доход е 3474 акчета. Към описа има шест по-късни бележки.

[4] На л. 8б е регистриран тимарът на Хъдър, син на Али, обхващащ с. Лошите, нахия Звечан (с. Люща, община Косовска Митровица, Югославия). Общият доход е 3238 акчета. Към описа има седем допълнителни бележки.

стафа, че се е отказал доброволно [от тимара]. Даде се на същия Елхаджоглу Мустафа, като за недостига от триста и шестдесет акчета следва да му бъде издадена заповед. Участвува в походите. 10 джемази I 926 година (28. IV. 1520).

[3] Споменатият Джафер се яви и се оплака, че не се бил отказал доброволно от тимара си. Иззе се от споменатия Елхаджоглу Мустафа и се даде обратно на споменатия Живеоглу Джафер, считано от началната дата. Участвува в походите. 19 джемази II 926 година (6. VI. 1520).

Тимар на Мустафа, син на Бали бей Робош

Село Липовиче[1], спадащо към Извечан. Домакинства [на] неверници — 13, бащини — 1, вдовици — 1. Доход — 1266.

Село Мрамора[2], спадащо към Ивраджа. Домакинства [на] неверници — 6, бащини — 1. Доход — 996.

Село Долна Стоб[3], спадащо към Сениче. Домакинства [на] неверници — 12, бащини — 1. Доход — 676.

Село Долна Бреничe[4], спадащо към същата [нахия]. Домакинства [на] неверници — 1, бащини — 1. Доход — 75. Всичко — 3013.

[1] Споменатият Мустафа се е поминал и този му тимар се оваканти. Понеже има заповед да се даде тимар от 3000 акчета на Баязид, чашнигирбашия на Мехмед бей, син на Иса, починал в санджак Искендерие[5], [тимарът] бе даден на същия [Баязид]. Участвува в походите. 6 джемази I 926 (6. V. 1519).

[2] Даде се на отстранения от тимар в същия санджак с доход 2996 акчета Юнус, чрез когото беят на Босненския санджак Мустафа паша съобщава за споменатия Баязид, че не се е явил да участвува в ремонта на крепостта Гюл хисар[6], нито на служба в Каменград, а се бил отдал на работа за своя изгода. 12 зилкаде 925 (5. XI. 1519).

[3] За споменатия Юнус санджакбеят му докладва чрез отстранения от тимар с доход 5125 акчета в същия санджак Мехмед, че не се е явил на императорска служба. [Тимарът] се даде на същия Мехмед, който го поиска. Даде се заедно със свободния остатък в размер на 1486 акчета от тимара, наречен село Горна Гусил[7], нахия Торанар[8], като равностойност на онова, което било излязло от негово владение. Участвува в походите. 7 сафар 932 година (23. XI. 1525). Доход под форма на бедел и илтизам — 5125. Остатъкът даден.[9]

---

[1] Липовица, община Косовска Митровица, Югославия.

[2] Мраморен, Врачанско.

[3] Ступ, община Сеница, окръг Кралево, Югославия.

[4] Брница, община Сеница, окръг Кралево, Югославия.

[5] Шкодра, Албания.

[6, 7] Неуточнени.

[8] Вероятно около с. Торина, община Липлян, южно от Прищина, Югославия.

[9] На л. 9а е вписан тимарът на Касъм, син на Мехмед от с. Слатина, нахия Звечан (най-вероятно с. Слатина, община Вучи трън при Косов ка Митровица), Югославия. Доходът е 2885 акчета. Има четири допълнителни бележки към описа. Следва регистрацията на тимар, владян от Ефляк Мустафа; тимарът се състои от с. Брестово (неуточнено) и с. Ричани, нахия Звечан (с. Речани, община Сува река), Югославия. Доходът е 2638 акчета. Към описа има шест бележки.

На л. 9б намираме описа на тимара на Хюсеин (името на бащата не е вписано). Тимарът обхваща с. Бистриче, нахия Извечан (Бистрица, община Косовска Митровица), и с. Пехленче, наричано още Мекине, нахия Йеличе (неуточнено), Югославия. Общият доход е 1771 акчета. Към описа има пет допълнителни бележки.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА ФЕОДАЛНИТЕ ВЛАДЕНИЯ В ЛИВА ВИДИН ОТ 1542 Г.

Вероятно откъсът е част от подробен регистър на феодалните владения в лива Видин, тъй като регистърът се оглавява от разпоредби за санджака Видин и от общи норми (на арабски език), уреждащи статута на власите в него. До нас е достигнал само непълен опис на град Видин, зачислен към санджакбейските хасове.

Откъсът съдържа шест листа с размери 40,5/13,3 см. Краищата им са окъсани (сега са реставрирани). Пагинацията е несигурна, тъй като при възстановяването листовете са били разместени. Регистърът е написан на шрифта сиакат с черно мастило. Съставен е през средните десет дни на джемази юл-евел 949 г. (23. VIII—1. IX. 1542)

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура ОАК 3/36.

Преводът е направен от Бистра А. Цветкова.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DES DOMAINES DU LIVA DE VIDIN, DATANT DE 1542

L'extrait est probablement un fragment d'un registre détaillé des domaines du liva de Vidin, puisqu'il commence par citer des dispositions concernant le sandjak de Vidin, et des normes générales (en arabe) réglant le statut des valaques qui y habitaient. Seul un inventaire incomplet de la ville de Vidin, incorporée au hass du sandjakbey, nous en est parvenu jusqu'à ce jour.

Le fragment contient six feuilles mesurant 40,5 × 13,3 cm, à bords eraflés, présentement réstaurés. La pagination en est incertaine, considérant que lors de la restauration les feuilles ont été entremêlées. Le registre est écrit en siakat, à l'encre de Chine noire. Il a été dressé les derniers dix jours du mois djemazi ul-evel en 949 (23 août — 1 septembre 1542.)

Le document est conservé à la Section Orientale de la Bibliothèque nationale „Cyrille et Méthode", sous la cote OAK 3/36.

La traduction en est due à Bistra A. Cvetkova.

Стар закон за лива Видин[1]

26 Ако на пристанището се продава сол от складовете, на 100 къса се вземат по пет акчета бач. Ако премине добитък от отвъдния бряг — било кон, било вол, — на глава добитък се вземат по две акчета. Ако преминат овце, на две овце се взема по едно акче. Ако в пристанището се продава моруна, от гражданите се вземат по четири акчета на риба; ако се купи отвън, на моруна се вземат по осем акчета. И ако в кланицата се заколи вол, се взема по едно акче на глава добитък. И ако по Дунава откъм Кили[2] дойде риба с кораб[3], ако [корабът] е пълен, се вземат по 50 акчета на кораб. Има гемии [за които се вземат] по 30 акчета, има гемии [за които се вземат] по 25 акчета, а има и гемии [за които се вземат] по четири акчета. Ако от посочените гемии се продава риба, на пет каиша[4] се взема едно акче; ако се продава шаран, се вземат две акчета на товар. Ако отвън дойде в града вино с бъчви, се вземат 15 акчета. Ако в града се продава вино в бъчви, от продавача се вземат две акчета и от купувача — четири акчета. Ако дойде вълна с кола, се взема едно акче на чувал. Ако дойде кебе с кола, вземат се четири акчета на кебе; за половин кебе се вземат две акчета. Ако дойде с кола зеле, се вземат две акчета; ако дойде с дисаги, се взема едно акче; на конски товар се вземат две акчета. Ако дойде оцет с мехове, се взема едно акче. Ако дойдат дъски с кола, вземат се по две акчета. Ако дойдат с кола липови кори, вземат се по две акчета. Ако дойдат с кола липови дъски, взема се едно акче.

Ако дойде кебе за покриване, вземат се две акчета. Ако дойдат с кола дървени въглища, вземат се по две акчета. Ако дойдат с кола дърва, вземат се по две акчета.

Ако дойде кола с грънци, вземат се по две акчета. Ако се продава бъчва, вземат се четири акчета. Ако се продава кола, вземат се четири акчета. Ако се продава кон, вземат се четири акчета. Ако се продава вол и крава, вземат се по две акчета. Като сватбарина от мюсюлманите се вземат 60 акчета от девойка, а от вдовица — 30 акчета. Като сватбарина от

[1] Преводът на този закон е обнародван веднъж от Б. Цветкова в Извори за историята на българското право, т. 1, съставител Г. Д. Гълъбов, София, 1962, стр. 257—258 + факсимиле на част от него на стр. 261. Законоположения за Видин намираме и у J. v. Hammer. Des Osmanischen Reiches Staatsverfassung und Staatsverwaltung. Wien, I, 1815, p. 311 317. Срв. и H. Tunçer. Osmanlı Imparatorluğunda toprak hukuku arazi kanunları ve kanun açıklamaları. Ankara, 1962, p. 374—377. Подробен законодателен кодекс се съхранява в Österreichische Nationalbibliothek, Handschriftenabteilung, Turcica. AF 77, критично издаден на български език от Б. Цветкова (Непроучен османски законодателен паметник за Видински санджак, ИБИД). Изглежда, че законът, поместен в публикувания тук регистър, е представен само в извадки, които засягат две страни от османския феодален режим с най-съществено значение за този край: търговската дейност на Видин, свързана с дунавския трафик, и статута на дервентджиите — категория население, твърде необходимо за охраната на този стратегически важен район.

[2] Килия — град и пристанище на Килийския ръкав на Дунава, дн. в Украинска ССР.

[3] Интересно е, че в текста е употребена славянската дума кораб и едновременно с нея турската — гемия — за обозначение явно на едно и също понятие.

[4] Каиш — съд, който служел за мярка, подобно на шиника.

неверниците [се вземат] 30 акчета от девойка; от вдовица се вземат 15 акчета; от крадена жена[1] се вземат 30 акчета. Ако дойдат плодове с коли, на четири копанки[2] се взема едно акче.

Закон за магерие[3]

За всяка моруна се взема едно акче. За дребна риба на гемия се взема едно акче. Ако отдолу дойде риба с кораб, се вземат по 12 акчета, ако дойде с кораб донбаз[4], се вземат по осем акчета. Ако дойде сол с кораб, се взема един къс сол. Ако се продава с нови гемии, вземат се две акчета.

3а Тъй като [жителите] в градовете и [при] проходите в споменатата лива са вписани в стария регистър, че притежават свещени заповеди да не плащат аваризи, бяха вписани и в новия регистър. Ако след излизането [от употреба] на стария регистър в някои опасни места се окажат села, които трябва да се считат за дервентджийски[5] по донесения на санджакбейовете и кадиите в ливата, да им се връчат свещени заповеди, че заради пазенето на проходите те се освобождават от авариз-и дивание, и да се донесе в султанския двор, че те действително пазят проходите. Понеже бе издадена заповед да се запази горното положение, те бяха вписани в новия регистър, че на основание на заповедта са освободени от авариз-и дивание[6] и ще пазят проходите. Плащат другите данъци.

3б Благодарност на аллах, който единствен е вечен и прастар и е създал от нищото света на съществото, който прави благодеяния на хората и им дава благата, и молитва за неговия пророк, който със силата и с труда си изясни правилния път, а неговата мощ и страдания унищожиха злото — бог се моли за него и за неговия род, докато блести луната.

Следва: [Населението] в лива Видин бе разделено на две групи — едната е от старо население, което плаща харач, а другата се нарича власи, които бяха обложени с филури[7]. И когато ги обложиха още и с джизие на основание на свещена султанска заповед и височайше импе-

---

[1] В текста baş yerüğünden. Yerük е диалектна дума, пояснена като aşyiren kadın. Срв. Türkiyede halk ağızından söz derleme dergisi, III, Istanbul, 1947, p. 1520.

[2] В текста kabran — диалектна дума със значение на „копанка" (очевидно използувана в случая като мярка от типа на крината). Срв. Türkiyede halk ağızından . . ., II, Istanbul, p. 806.

[3] Такса, налагана върху плавателни съдове и стоки, пристигнали в определено пристанище. Размерът ѝ се определял съобразно с вида на стоката или плавателния съд. Срв. Б. Цветкова. Към въпроса за пазарните и пристанищните мита и такси в някои български градове през XVI в., ИИЗИ, XIII, стр. 195.

[4] Вероятно някакви плавателни съдове с по-голям обем. Срв. Б. Цветкова, пос. съч., стр. 194.

[5] За статута на дервентджиите срв. Б. Цветкова. К вопросу о положении дервентджийского населения в болгарских землях в период турецкого господства, Ученые записки Института славяноведения, т. XX, 1960, стр. 196—220; А. Стојановски. Дервенџиството во Македонија, ГИНИ, Скопје, VII/2, 1964, стр. 114—164; VIII/1, 1965, стр. 101—137; IX 1, 1965, стр. 65—102; C. Orhonlu. Osmanlı Imparatorluğunda Derbend Teşkilâtı. Istanbul, 1967.

[6] Данъчна категория — данъци и повинности в Османската империя, събирани и налагани за държавата. Срв. Б. Цветкова. Извънредни данъци и държавни повинности в българските земи под турска власт. София, 1958.

[7] Resm-i filuri — данък, налаган върху домакинствата на някои специални категории население в Османската империя. Срв. N. Beldiceanu. Sur les valaques des Balkans slaves à l'époque ottomane (1450—1550). Revue des études islamiques, Paris, 1967, p. 83—132 et XI pl.

раторско нареждане, те се разпръснаха, разстроиха и напуснаха местожителствата си, защото не можеха да търпят това. Те поискаха да бъдат обложени с филури, както преди.

Така и направихме, щом пристигна втори път заповед да бъдат обложени с това, което те искаха. Направихме всичко, що бе по силите ни, нещата да вървят по законен път и възстановихме обичайните права, доколкото е в човешката сила [да се направи това].

Това е подробен дефтер на споменатата лива със заповед на султана, халифа-победител, прославения ислямски шах, най-славния сред човешкия род, величествения господар, най-великия владетел на владетелите, господаря на шията на нацията, султана на арабите и чуждите народи, покорителя на враговете, утвърдена от небето божия сянка и същност на благоволението на бог, който ни храни — султан, син на султан, син на султан, Сюлейман хан, син на султан Селим хан, аллах да направи вечна неговата власт и царство, докато трае кръговратът [на слънцето].

Текстът е написан със съдействието на честния Хасан и с перото на нищия Джафер и се предаде във височайшия диван. През средните десет дни на джемази юл-евел 949 година (23. VIII—1.IX. 1542).[1]

В самия Видин, хас на Бали бей[2], мир-и лива

Общност на мюсюлманите в града

Махала Джами атик

Хаджи Юсуф Мехмед; Мехмед Махмуд; Яхя, син на Абдуллах; Мустафа, син на Бахадър; Кара Бали; Хюсеин, син на Абдуллах; друг Хюсеин Абдуллах; Ибрахим Керем; Мустафа, син на Мехмед; хаджи Бехрам Абдуллах; Искендер Абдуллах; Сефер Хъдър; Пехливан Хъдър; Насух Абдуллах; Али Хюсеин; Реджеб Бали; Бали Мехмед; Хюсеин Абдуллах; налбантът Мустафа; Хюсеин Мехмед; налбантът Сефер; Муса Исмаил; хаджи Шимал; хаджи Мустафа Илиас; Халил Мехмед; такеджията Мустафа; сарачът Мустафа; шивачът Юсуф; Хюсеин Абдуллах; Емир Муса; Хюсрев Мурад; Мустафа Абдуллах; хаджи Юнус; хаджи Мустафа.[3]

---

[1] Текстът на тия интересни разпоредби е на арабски език, примесен тук-там с османски изрази. При превода ми оказа съдействие Фурад Ал-Джевахири, консултант при Ориенталския отдел на НБКМ.

[2] Бали бей е син на известния османски сановник Яхя паша, живял през XVI в. По данни от 1526—1528 г. Видин спадал към владенията на видинския мир-и лива с доход 224 011 акчета, а според друг документ от 1509/1510 г. Видин носел на санджакбея доход от 173 537 акчета. Срв. M. T. Gökbilgin. Kanunî sultan Süleyman devri başlarında Rumeli eyaleti livâlar, şehir ve kasabalar, Belleten, XX, 78, p. 259. Сведенията в поместения тук откъс от регистър са използувани за пръв път от Б. Цветкова (За етническия и демографски облик на Видин през XVI в., Известия на Етнографския институт и музей, т. VII, 1964, стр. 12—24).

[3] Не е допустимо с това да се изчерпва броят на мюсюлманските жители на Видин. Може би тук липсват листове от регистъра (той не е пагиниран, нито подшит и при реставрирането на повредените му части листовете бяха разместени). Според статистически сведения от цариградските архиви, които директорът на Института за икономическа история при Цариградския университет проф. О. Л. Баркан бе любезен да ми предостави, между 1520 и 1530 г. във Видин е имало девет турски махали с 320 домакинства и 35 незадомени турци.

Общност на немюсюлманите от град Видин

Махала Поп Петри протопоп

Поп Петри; Ривко (Живко?) Поп — неженен; Тише Станимир; Иван Тише; поп Тодор; Йове Тише; Тодор Лазар; Стефан Костадин; Петри Радич; Никола Радич — неженен; Стоян Драган; Блашко Радиви; Средко Стаслав; Георги, пришелец[1]; Вукадин, пришелец; Петри Бако — неженен; Димитри Йове; Петри Влад; Бойник Петри; Малко Иван; Томко Демян; Братоджа Томко — неженен; Вуне Радич; Прота Новак; Димитри Прота — неженен; Петри Радич; Петко Драган; Вукадраг, пришелец; Неделко Стаслав; Братоджа Неделко — неженен; Иван Тише; Вуне Драка; Тише Божа; Марко Дража; Ривко Дража; Милош Иван.

Махала Поп Иван

Поп Иван; Стоян Радиви; Джоре Михне; Лазар Димитри; Тише Йове; Първе Продан; Тодор Драган — неженен; Средко Братоджа; Димитри Средко — неженен; друг Лазар Димитри; Радосаво Колки; Радойко Колки; Ране Кончур(?); Стефан, пришелец; Тише Стефан.

4б Неделко Драган; Тодор, сиромах; Петри Тише; Средко Кона; Томо Средко; Цветко Станчул; Стоян Йове; Тише Стане; Иван Тише; Никола Мани; Стефан Стане; Средко Стане; Драгослав, пришелец; Стаслав Йове; Стайко Ране; Вук, пришелец; друг Стайко Ране; Вук, пришелец; Иван Радосаво; Белич Марко; Иван, пришелец; Стоян Марко; Силавча Доброви; Стоян Доне; Лазар Петри. С бащина — вдовица Тодора; бащина на вдовица Драгане; Милован Павел; Тодор Милован — неженен; Средко Брайне; Петри Никола — неженен; Стефан Петри — неженен; Доре Райки; Богдан Божидар; Вук Божидар; Братоя Джурджа; Младен Йове; Петко Беларич; Никола Петко — неженен; Насе Стане.

Махала Поп Средко

Поп Средко; Стоян Радосаво; Тодор, сляп; Никола Райки; Лале Димитри; Джоре Тише; Боне Войнич; Тише Боне; Йоре Лоре; Радиви Боне; Драгне Новак; Наска Лука; Стоян Радич; Тише Младен; Никола Доброви; друг Тише Младен; Томка(?) Тише; Новак Стефан; Драгослав Бранчуд; Братой Бранчуд; Димитри Радич; Братоя Стоян; Кръсте Иван; Стоян Дамян; Лазар, пришелец.

5а Милош . . .[2]; Радиви Стан; Мануило Радич; сърбинът сиромах; Иван Кеслерач; Боне Иван; Петри Иван — неженен; Тодор Сталие; Джоре, ковач; Бако, ковач; Стоян, калафатчия[3]; Лука, калафатчия; Божине,

---

[1] Навсякъде „пришелец" е изписано с българския му изговор.

[2] Не се чете, листът е скъсан.

[3] Лице, което упражнявало занаят, свързан е корабостроителство. Калафатчиите запълвали със смола и кълчища цепнатините на корабите.

калафатчия; Радойне Радослав; Вук Радослав; Стан Радойне; Богдан Радич; Бойник Вук; Стоян, говедар; Петри Стан; бащина на вдовицата Ясна; бащина на вдовицата Тодора; вдовица Ягода.

Махала Поп Джоре

Поп Джоре; поп Илия; Иван Поп; Радосаво, баничар; Стоян Борю; Насе Костадин; Тише Радич; Стоян Радан; Иван Стоян; Борю Стоян; Берджа Йове; Средко Козма; Наска Козма — неженен; Братоджа Средко — неженен; Блашко Братоджа; Тише Станич; Вуна Поп; Доне, пришелец; Средко Стоян; Петри Вук; Петри Йове; Радиви Петри; Радойне Петри; Вук Босак; Радич Радойне; Стоян Тише — неженен; Томко Михаил; Димитри Петри; Богдан Давид; Петко Давид — неженен; Кръсте Петко; Игнат Петко; Стефан Драж; Марко Петри; Стоян Петри; Стоило Неделко — неженен; Неделко Цветко; Стойчин Станич; Ране Стоян; Прота Радиви; Братоджа Цветко; бащина на вдовицата Ясна; бащина на вдовицата Вълкана; бащина на вдовицата Божана.

5б Махала Поп Игнат

Поп Игнат; Кюлюм Поп — неженен; Бонко Негул; Лале Стоян; Мани, баничар; Насе Иван; Иван, говедар; Неделко Белич; Янаки Маноило; Божия Маноило; Димитри Иван; Братоджа Тише — неженен; Неши Груян; Илия Радойне; Иван Илия; Джоре Боне; Величко Стоян; Тодор Радич — неженен; Бръне, пришелец; Иван Маноило; Стоян Оливер; Петри Поп; Бако, пришелец; Тише, пришелец; Иван Гладне; Продан Раич; Средко Ране; Иван, пришелец; Братоджа Иван; Стойки Стоян; Цветко Боне; Иван Вук; Продан Бойник; Джоре Продан — неженен; самарджията Петри; Малко Продан; Стоян, пришелец; самарджията Иван; вдовица Станка.

Махала Поп Никола

Поп Никола; поп Михне; Стоян Братоджа; Тише Бъргой; Никола Тише — неженен; Мраве, пришелец; Петко, пришелец; Стоил Петко — неженен; Тише Петко; Петри Насе; Средко Тише; Тише Боне; Тише, баничар; Никола Раки; Петко Цветко; Кръсте Цветко; Стойки Радесил; Неделко Мирча; Велич, пришелец; Петри Неделко; Доброви Петри; Велич Иван; Михаил Маноки; Стефан Михаил; казанджията Стоян.

6а Махала друг Поп Иван Никола

Поп Иван Никола; Никола Драгомир; Йове Никола; Средко Никола — неженен; Петри Стаслав; Стойки Петри; Братоджа Йове; Никола Йове; Йове Тише; Тише Йове; Наска Джоне; Богдан Братой; Средко Богдан; Петко Радосав; Дабрино Никола; Малич Младен; Доска Стане; Доне Лука; Наска Стоян.

Махала Поп Петко

Поп Петко; Павел Поп; Иван Дурхавер(?); Стоян Малине; Петри, пришелец; Димитри Джоре; Стоян, пришелец; Стамат Драж; Михаил, сиромах; Тише, пришелец; Ривко Богдан; Борьо Иван; Йове Кръсте; Борьо Марко; Димитри, пришелец; Върбане Тодор; Михаил Младен; Ране Йове; Белич Йове; Тише Лале; Стоян Йове; Вук Йове; Неделко Петри; Стоян Тише.

Махала Поп Пене

Поп Пене; Радиви Доброви; Яве Йов — неженен; Дамян Драгне; Бако Павел; Неделко, баничар; Драгойне, пришелец; Дамян Смолан; Ране Радойне; Маноле Неделко; Михаил Тодор; Йоско Богой; вдовица Стана.

66

Махала друг Поп Стоян

Поп Стоян; Мани, сиромах; Боне, пришелец; Петко Йове — неженен; Тише Стефан — неженен; Иван Стойки — неженен; Йове Тодор; Бонко Боне; Йович Вардар; Вук Цветко; бащина празна — във владение на Никола Иван; бащина на вдовицата Сладна; Стоян, опинчар.

Махала Поп Илия

Поп Илия; Иван Стойка; хлебарят Тише; Новак Гъмро; Стефан Новак — неженен; Йове Богой; Продан Димитри; Кръсте Димитри — неженен; вдовица Бояна.

Махала Поп Стоян

Поп Стоян; Радич, пришелец; Пеше, пришелец; Боне, пришелец; Петко Михне; Боне Радослав; вдовица Марина.

Махала Света Марина

Света Марина[1]; поп Богдан; Петри Поп — неженен; Насе Тодоранич; Тише, пришелец; Цветко Тише; Стойка Драже; Петко Ране — неженен; Петри Стойка — неженен; Ране Раич.

Махала Поп Джорка

Поп Джорка; Неделко Поп — неженен; Стойка Кръстан; Боне Стойка; Радойне Радосав...[2]

---

[1] Необяснимо е защо света Марина фигурира в поименния списък. Дали не се касае до някоя местна жителка, възведена в християнския пантеон от тамошното население заради предаността ѝ към род и вяра?

[2] Регистърът е недовършен.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА АКЪНДЖИИТЕ В ЗАПАДНА ТРАКИЯ, МАКЕДОНИЯ И ГЪРЦИЯ ОТ 1560 Г.

Откъсът е начален лист от изгубен голям подробен регистър на акънджиите, набирани от 23 кази на Западна Тракия, Македония и днешна Северна Гърция. Списъкът на казите дава представа за териториалния обхват на тази военна формация.

На втора страница започва поименният списък на акънджиите от каза Гюмюрджина и на техните поръчители. Списъкът не е завършен.

Регистърът е съставен на 1 рамазан 967 г. (26. VI. 1560).

Листът е с размери 25/16 см. В долната си част е скъсан.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура фонд 1, арх. ед. 19 447.

Преводът е направен от Никола Попов.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DES AKINDJI EN THRACE OCCIDENTALE, MACÉDOINE ET GRÈCE DATANT DE 1560

Ce fragment est probablement la feuille initiale d'un grand registre détaillé des akindji recrutés dans 23 kaza en Thrace occidentale, Macédoine et Grèce septentrionale actuelle. Le registre est perdu. La liste des kaza donne une idée de l'étendue territoriale de cette institution militaire.

Une matricule des akindji de la kaza de Gumurdjina et de leurs garants respectifs commence en page deux.

Le registre a été dressé le 1 ramazan 967 (26. VI. 1560)

La feuille mesure 25 × 16 cm. Elle est déchirée dans sa partie inférieure.

Le document est conservé dans la Section Orientale de la Bibliothèque Nationale „Cyrille et Méthode", sous la cote: fonds 1, No. inv. 19 447.

La traduction en est du à Nikola Popov.

1а Каза Гюмюлджина[1], каза Йенидже-и Кара су[2], каза Дирама[3], каза Зъхна[4], каза Сируз[5], каза Тимур хисар[6], каза Уструмджа[7], каза Аврат хисар[8], каза Сидерокапси[9], каза Селяник[10], каза Йенидже-и Вардар[11], каза Караферия[12], каза Кюпрюлю[13], каза Пирлепе[14], каза Манастир[15], каза Филорина[16], каза Джума пазаръ[17], каза Серфидже[18], каза Аласоня[19], каза Тирхала[20], каза Фанар[21], каза Салина[22], каза Йени шехир[23].

Подробен регистър на акънджиите[24], спадащи към Турханлу[25]

Написан е въз основа на заповедта на негово императорско величество покровителя на света — нека бог да направи вечно царството му. Със съдействието на Турхан бей, гордост на прославените военачалници, да пребъде величието му. Амин.

С перото на бедния Махмуд. Това стана на първия ден от свещения рамазан, година 967 (26. VI. 1560).

---

[1] Гюмюрджина, Гърция.
[2] Йенидже Кара су — дн. с. Енидже, Ксантийско, Гърция.
[3] Драма, Гърция.
[4] Зиляхово, дн. Неа Зихна, Гърция.
[5] Серес, Гърция.
[6] Демир хисар — дн. Сидерокастрон, Гърция.
[7] Струмица, Югославия. Казата е вписана в междуредието, очевидно е пропуснато да се отбележи между казите Тимур хисар и Аврат хисар.
[8] Аврат хисар — дн. Женско, Кукушко.
[9] Сидерокапси, Гърция.
[10] Солун (Тесалоники), Гърция.
[11] Йенидже Вардар — Яница, Гърция.
[12] Бер — дн. Верия, Гърция.
[13] Велес — дн. Титов Велес, Югославия.
[14] Прилеп, Югославия.
[15] Битоля, Югославия.
[16] Лерин, Гърция.
[17] Вероятно Беракли Джумая край Долна Струма в Гърция или Джумая между Серфидже и Кайлари в Югозападна Македония, Гърция.
[18] Сервия, Гърция.
[19] Еласона, Гърция.
[20] Трикала, Гърция.
[21] Фанарион, Гърция.
[22] Амфиса, Гърция.
[23] Лариса, Гърция.
[24] Доброволци в ранната османска армия, които извършвали нападения във вражеска територия и се издържали от добитата плячка. Срв. L. Chalcocondylas. Historiarum demonstrationes, ed. Darko. Budapest, 1922/1923, I, p. 93; Dukas. Historia Byzantina, ed. Bonn. 1834, p. 135; I. H. Uzunçarşılı. Akıncı. İslâm ansiklopedisi, I, 1959², p. 239—240.
[25] Неуточнено.

Нахия Гюмюлджина

Град Гюмюлджина

Махала Шьохре кьостю

Иваз, син на Анадолеца; Хамза, син на Сюлейман, халваджия; Мустафа, син на Мусема; Сюлейман, син на Кара Юсуф; Юсуф, син на Муса; Али, син на Вели.

Всичко: 6 души. Поръчители: имамът и населението на казаната махала.

Махала Диванеоглу, спадаща към споменатото селище

Сюлейман, син на кожаря Абеддин; Перване[1], син на Абеддин. Даде се на Сали, син на Хакъ, съгласно с писмото на Баба Игит бей, мир-и лива на Селяник. [Написа се] на 9 шабан година 969 (14. IV. 1562). Вписване на писмото за освобождаване по уважителни причини. Сефершах, син на Копаран.

Всичко: 3 души. Поръчители: имамът и населението на споменатата махала.

Махала Ипекчи хаджи,
спадаща към споменатото селище

Ферах, син на Абеддин; Дервиш, син на Илиас; Мохамед, син на Ахмед; Мохамед, син на Хасан.

Всичко: 4 души. Поръчители: имамът и населението на споменатата махала.

---

[1] Над името е отбелязано „товидже". Това е старинен термин от акънджийската номенклатура, команден чин. Срв. Fr. Giese. Die altosmanischen anonymen Chroniken. Leipzig, 1925, II, p. 65. За акънджиите срв. I. Beldiceanu-Steinherr. En marge d'un acte concernant le pengyek et les aqingi. Revue des études islamiques, XXXVII, f. I, Paris, 1969, p. 21—47.

ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА ДЖЕЛЕПКЕШАНИ В БЪЛГАРСКИТЕ ЗЕМИ ОТ 1576 Г.

Документът е подробен опис на джелепкешаните от 13 кази — Пловдивска, Пазарджишка, Софийска, Ихтиманска, Радомирска, Кюстендилска, Пиротска, Берковска, Трънска, Дупнишка, Разложка, Самоковска и Брезнишка. Съставен е през 1576 г. от кадията на гр. Пазарджик — Джафер. За всяка каза има отделен списък. Върху началната страница на списъците е отбелязана казата, а на втора страница има текст, под който фигурират имената на селищата в нея. Следват имената на джелепкешаните от всяко селище и броят на събраните от тях овце. На последната страница е даден общият брой на джелепкешаните и на овцете от казата, подир което пазарджишкият кадия е поставил подписа и печата си.

Хартията на регистъра е сравнително добре запазена, само на някои места е проядена от инсекти.

Размерите на листата са 34/14 см.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура фонд 95, арх. ед. 23.

Преводът е направен от Д. Груев, а коментарът — от А. Разбойников.

REGISTRE DÉTAILLÉ DES DJELEPKECHAN DANS LES TERRES BULGARES, DATANT DE 1576

Le registre comprend 13 kaza: Plovdiv, Pazardjik, Sofia, Ihtiman, Radomir, Kustendil, Pirot, Berkovitsa, Trăn, Doupnitsa, Razlog, Samokov et Breznik. Il a été dressé en 1576, par le kadi Djafer, de Pazardjik. Un registre séparé est dressé pour chaque kaza dont le nom est inscrit sur la première page, tandis que sur la seconde figurent les noms des agglomérations qu'elle comprend, et les matricules des djelepkechan de chaque agglomération et le nombre de moutons livrés par chacun d'eux. En dernière page figurent le nombre total des djelepkechan de la kaza et celui des moutons livrés par eux, sous lesquels le kadi de Pazardjik a apposé sa signature suivie de son sceau.

Le papier du registre est relativement bien conservé, bien que rongé par les insectes à quelques endroits.

La dimension des feuilles est de 34/14 cm.

Le document est conservé à la Section orientale de la Bibliothèque Nationale "Cyrille et Méthode" sous la cote: fonds 95, N° inv. 23.

La traduction en est due à D. Grouev, tandis que le commentaire en est fait par A. Sp. Razboynikov.

С височайша заповед чрез мубашира Мехмед Чауш се изготви списък на старите и новите джелепкешани от каза Филибе за овце къвърджик[1] [необходими] за тежкия[2] сезон.

Написа се през средните десет дни на месец шабан велики 984 година (3 12. XI. 1576).

Дефтер на джелепкешани от големия град Филибе[3]

Кожарят Махмуд Дургуд — 150; кожарят Диване Ахмед — 30; Ахмед, зет на Ахи Баба, и Кара Халеб, син на Мехмед — 50; внук му Каракаш Мехмед — 30; хлебарят хаджи Ибрахим Хайдар[4] — 100; Коджа Налбант — 24; Сули Меми Бахтиар — 70; Мехмед Вели, търговец на коприна — 25; Хюсеин, от румилийските кадии, и Хасан Али Ямак Хюсеин — 60; Хюсеин Абдуллах, търговец на разни дребни стоки, от махала Джами, нов — 60; Кючук Юсуф Бедтан от махала Исмаил бей, нов — 150; стопанинът на работилница Мустафа от казаната махала, нов — 40; абаджията юрук Муса от същата махала, нов — 30; Хавале Ибрахим, лихвар, нов — 100; Мустафа Имамзаде, нов — 50; хаджи Али Кюлеси, търговец, нов — 30; кожарят Хъдър, нов — 60; кожарят Узун Мехмед, зет на Дургуд Бали, нов — 50; хаджи Меми Джехуд Сюлейман от махала Муслу, нов — 50; стъкларят Мустафа, нов — 30; Хасан Кечели, нов — 30; Мехмед, син на Кечели, нов — 30; Кенебегли Ибрахим, нов — 40; кожарят Мехмед, зет на кожаря Мехмед, нов — 50; железарят Арнаут Мустафа от махала Калайджи, нов — 60; Мехмед Челеби, син на Махмуд Субаши, нов — 100; налбантът Хасан, син на Шакир Мустафа, нов — 30; Сейфи Челеби Сари Вефа от махала Игид месчид, нов—40; шербетчията Ахмед, нов — 30; кубурджията Меми, гюмрюкчия . . .[5], нов — 50; налбантът Салих от махала Аладжа месчид, нов — 50; Ибрахим Ганем от същата махала, нов — 40; хаджи Фазлъ, кожар, нов — 60; Кара Бали, търговец на кърпи за глава — 30; Кара Бали, зет на хаджи Будаг, нов — 40; Ахмед Семендуллах, зет на Кара Мехмед Челеби, нов — 40; Сатълмъш Джехуд Шюджа, нов — 100; Хасан, зет на Сатъл-

---

[1] Порода къдроопашати овце.

[2] Т. е. за зимния сезон.

[3] Пловдив. Понеже оригиналът не е добре пагиниран от Ориенталския отдел на НБКМ, редакцията не е дала тук пагинация.

[4] Над името на хлебаря хаджи Ибрахим Хайдар е написана с друг почерк, вероятно от събирача на данъка, следната бележка: „Овцете станаха 150, понеже дългът му се увеличи с още 150 овце."

[5] Неразчетено.

мъш, търговец на кърпи за глава, нов — 60; Карбан, сарайджия[1] на Мехмед Деведжи Хюсеин, нов — 50; сапунджията Мусал, нов — 40; Дур Бали Абдуллах, кожар — 80; хаджи Хюсеин, бакалин, нов — 80; Хасан с дървения крак, нов — 100; Рамазан Сараф, нов — 100; тузджията[2] Мусал, нов — 80; Фетхи Налбант Ганем, нов — 80; тузджията Нури, нов — 60; търговецът на кърпи за глава Хасан Кизебаши, нов — 40.

Описал Махмуд Дургуд, кожар

Споменатите 6 души [джелепкешани] са твърде имотни и богати. Те заявяват, че всеки от тях отглежда за свои джелепски нужди етапни коне и че се записва кърклу[3] и че се освобождава с [това от] заплащане на 40-те акчета. Изобщо, като започне записването на джелепите, мюселимите[4] съобщават имената на записаните като кърклу и изпълнението на това задължение става възможно и от по-малоимотните джелепкешани, които се записват като кърклу. Поради това гореспоменатите джелепкешани се зарегистрираха като джелепи.[5]

От махала Геберан от споменатия град

Шарко, абаджия от махала Хисар алтъ — 30; Янко Йорги от същата махала — 30; Тодор, рибар от същата махала — 25; Йорги, доганджия от същата махала — 30; златарят Никола Михал от същата махала — 25; Тодор, зет на Кара Папас, от същата махала — 30; Стамат Радослав от същата махала, нов — 25; Андон, брат на Яни, от същата махала, нов — 40; Павле, търговец от същата махала, нов — 25; Чардо Андрея, абаджия от същата махала, нов — 30; Димитри Кърли от същата махала, нов — 30; Димитри, абаджия; Цено от същата махала, нов — 30; Христодул Коста от махала Пазаричи — 25; Димитри Коста от същата махала — 25; шивачът Михаил Кирко от същата махала — 20; Яни, калайджия; Петри от същата махала, нов — 30; Димо Ясаджи от същата махала, нов — 30; Манол Кирко от същата махала, нов — 30; Димитри Никола от махала Искелениче — 25; Димитри Янко от същата махала — 25; Тодор Мавроди от същата махала, нов — 30; Яни, кетхуда[6], нов — 25; Гьорги Димитри от същата махала, нов — 30; Михаил Пармаксъз от същата махала, нов — 25; Заро Яни, абаджия, нов — 30; поп Димитри и поп Тодор от Еврейската махала, нови — 50; Захария, евреин от пловдивските евреи — 30; Соломон Абрахам, евреин — 30; Давид Моши, евреин от същите, нов — 25; Нафир (Намир?), евреин от същите — 30; Йосиф Саръ (рус), евреин от същите, нов — 30; Йоанин Яков, евреин от същите, нов — 30; Кара Шабан, евреин от същите,

[1] Може би лице, което е управлявало дома на някакъв турски сановник.

[2] Тузджии — категория население, натоварено със задължението да доставя определено количество сол за държавни и обществени нужди. Ползували се от известни фискални облекчения. Срв. L. Güçer. XV—XVII asırlarda Osmanlı Imparatorluğunda Tuz Inhisarı ve Tuzların Işletme Nizamı, IÜIFM, 23, 1—2, Istanbul, 1962—1963, p. 101—108.

[3] Т. е. натоварен със задължението да плаща годишно по 40 акчета.

[4] Служебни лица, поставени от валиите при санджакбейовете с ранг на каймаками (заместници).

[5] Бележка към имената на последните шест души от този списък.

[6] Може би кехая на стадата овце, закарвани на местоназначението им.

нов — 30; Ахам Абрахам, евреин от същите, нов — 30; Кара Абрахам евреин от същите, нов — 30.

Общо: мюсюлмани — 2780 [овце], християни и евреи — 985 овце.

Нахия Конуш[1]

Село Маркова[2]

Велчо Страти — 50; другият Велчо, пришелец, нов — 40; Къню Михо, нов — 40; Петри Едрю, нов — 30; Диване Петри Тодор, нов — 30.

Село Комат гиран[3]

Велчо, пришелец — 25; Кирчо Добре, нов — 30.

Село Белащице[4]

Перване Абдуллах, нов — 80; Велчо Бойко, нов — 40.

Село Кара агач[5]

Кара Стоян Добре, нов — 35; Димитри Богун, нов — 35.

Село Панагия[6]

Яни Димо — 25; Минчо Бран, нов — 30.

Село Водена[7]

Герги Стефо — 30; Стано, зет на Васил — 50; Йорги Стефо — 35; Осман, син на Кара Сюлейман — 30; Саръ Пири Мехмеди — 25; Манол Кютюк — 25; Марин Кютюк — 25; Козма Костадин — 25; Мехмед, син на Мустафа, нов — 30; Димко Иван, нов — 25.

Село Куклена[8] с махала Банище

Яни Михо — 30; Георги Коста — 25; Стоян Костадин — 30; Костадин Герги — 30; Калоян Андрон — 25; Краю Власю — 40; Стою Коста — 25; Бано Калота — 35; Петко, пришелец — 30; Киряк Стамат — 25; Симо Янко, нов — 35; Тоди и Власю, нови — 25; Парашкева Кукуч, нов — 25; Димитри Нестор, нов — 45; Злат Михо, нов — 35; Паскал Парашкева, нов — 30.

---

[1] Конуш, Асеновградско, Пловдивски окръг.
[2] Марково, Пловдивско.
[3] Комарево, Пловдивско.
[4] Белащица, Пловдивско.
[5] Бресник, Пловдивско.
[6] Руен, Асеновградско, Пловдивски окръг.
[7] Горни или Долни Воден, Асеновградско, Пловдивски окръг.
[8] Куклен, Пловдивско. Банище е името на махала, която днес е свързана със селото.

Село Истанимака[1]

Тодор Велю — 40; Коста Калоян и брат му Манол — 50; Калуди Голе — 30; Вранушъ Петри — 25; Калю Влас — 25; Яни Михал — 30; Коджа Никола, златар — 25; Стою Йорги — 25; Димко Бекри Яни — 30; Мавруди Павлин — 30; поп Стоян — 25; поп Калоян Димитри — 25; Димитри Белко — 25; Манол Трайчо — 30; гъркът Мавруди — 25; Тодор Яни — 25; поп Димитри Давид — 25; Калоян Мамел — 25; Никифор Стамад — 25; Стамад Милун — 25; Анастас Костадин — 30; Йорги Дука — 25; Коста поп Яни — 25; Димитри Рухад (?) — 30; Пеко Стелуд, нов — 40; Киряк Никола, нов — 30; Андрея Стефо, нов — 35; Яни Куни, нов — 30; Сотир Димитри, нов — 30; Йорги Лука, нов — 30; Велко Коста, нов — 30; другият Димитри Манол, нов — 30; казанджията Калоян, нов — 30; самарджията Мустафа, нов — 25; Велко Лефгор, нов — 30; Парашкева Йорги, нов — 30; Велко Калю, нов — 25; Димо, Йорги, нов — 25; поп Малю Димитри, нов — 25; Куруш Пеко, нов 25.

Село Червена[2]

Стою Димо, нов — 25; Гьорги Стамо, нов — 25; Андрея Гьорги, нов — 25; Нако Микеле (?), нов — 25; Симо, пришелец, нов — 25.

Село Арнаудлар[3]

Саръ Никола — 30.

Село Араб[4]

Курт Дургуд — 50; Съботин Петко от село Петко[5] — 30.

Село Тахталу, с друго име Топола[6]

Милке Сталю, нов — 30; Радко Йофко, нов — 25; Марко Михаил, нов — 25; Янчо Войно, нов — 35; Кара Марко Дирако, нов — 30; поп Калоян, нов — 40; Демур Коста, нов — 25; Стоян Коста, нов — 30; Стоян, ракиджия — 40.

Село Козан[7]

Къналъ Ганем — 50.

---

[1] Асеновград. Твърде интересен е списъкът на джелепкешаните в с. Станимака, дн. Асеновград. Пресилено е писаното от Р. Стоиков, че „имена на гърци има само в Станимака". Срв. Нови сведения за миналото на български селища през XV и XVI в., Исторически преглед, год. XV, 1959, кн. 6, стр. 84.

[2] Цървен, Асеновградско, Пловдивски окръг.

[3] По-късно това село се разделило на Горни и Долни Арбанас, дн. Горнослав и Долнослав, Асеновградско, Пловдивски окръг.

[4] Арапово, дн. Златовръх, Асеновградско, Пловдивски окръг.

[5] Вероятно Петково, Смолянско.

[6] Сега има село Тополово и до него Малко Тополово, Асеновградско, Пловдивски окръг.

[7] Козаново, Асеновградско, Пловдивски окръг.

Село Катърлу[1]

Димитри Малко — 25; Мирчо Руско — 30; Георги Кънър — 30.

Село Егерджилер[2]

Овчарят Мехмед, нов — 35.

Село Кара реис[3]

Нечо, пришелец, нов — 25; Велчо, пришелец, нов — 25.

Село Юнд огланъ[4] при Катуниче

Мирчо Нестор — 25; поп Войно, нов — 20; Георги Димитри, нов — 40; Неделко Коста, нов — 25; Станчо Велчо, нов — 30; Неби, син на Хаджи, нов — 50.

Село Дедели[5]

Ралчо, зет на Бою, нов — 30.

Село Кочач[6]

Хасан, син на Абдуллах, нов — 30.

Село Кара Иса[7]

Яхя, син на Ахмед, нов — 40.

Село Азис бейли[8]

Нено Неверника, нов — 25.

Село Йегенлер, с друго име Емирханлу[9]

Осман Хъдър Вели — 25; Али Малкоч — 25; Инебеш Хасан — 30; Коджа Али, овчар, нов — 40; Абдул Халил, овчар, нов — 80.

---

[1] Боянци, Асеновградско, Пловдивски окръг.
[2] Егерджилер, както и Кара Иса, Йегенлер (Емирханлу) и Евренос вероятно са изчезнали турски или юрушки села в Асеновградско и Първомайско.
[3] Болярци, Асеновградско, Пловдивски окръг. По данните на регистъра може да се проследи приижданието на българи — преселници вероятно от Родопите.
[4] Юнд огланъ е с. Катунско Конаре, а Катуниче е Катуница, Асеновградско, Пловдивски окръг.
[5] Неуточнено.
[6] Кочово, Асеновградско, Пловдивски окръг.
[7] Изчезнало.
[8] Избегли, Асеновградско, Пловдивски окръг.
[9] Изчезнало.

Село Къвърджиклу[1]

Мансур, син на Дур Али — 30.

Село Конуш, от махала Лала бунаръ[2]

Стамо, ковач, нов — 25.

Село Босна[3] при Конуш

Димо Михал, нов — 25; Стойко Атанас, нов — 25.

Село Куйлуджъ[4]

Стоян Станил — 25; Петко Радич, нов — 25; Велко Стоян, нов — 25.

Село Югуртчи[5]

Хюсрев, син на Абдуллах, нов — 35; Мехмед, син на Асфер, нов — 30; Ибрахим, син на Хюсеин, нов — 25.

Село Евренос[6]

Фазъл, баща на Инебей, нов — 25.

Село Лескова,
с друго име Малина лъка-и Рупчоз[7]

Стоян Драго — 35; Стою Сенин, нов - 30; Петко Димитри, нов — 25.

Село Погоре[8]

Влад Джелеп — 50; Стою Петко — 25.

---

[1] На триверстовата карта (1878) селото е отбелязано в полето на Асеновградско. Във фермана от 1826 г. се казва, че жителите му са юруци и че имали свои пасища (мера) около Добралък. Срв. Н. Хайтов. Село Яврово, селищна монография. БАН, 1958, стр. 231—233 (с приложен превод на фермана). Авторът погрешно твърди, че с. Добралък имало и турско име Къвърджиклу.

[2, 3] През 1578 г. Ст. Герлах минал оттук и пише, че „Конуш е едно малко турско село без християни", с хан, покрит с олово, и с джамия, където раздавали на сиромасите ориз и хляб (Псп., 1884, кн. VII, стр. 108). А преди това, в 1534 г., словенецът В. Курипешич в пътеписа си казва, че Конуш е „едно ново село" (Псп., 1883, кн. IV, стр. 100). На името на това село, както виждаме, била наречена и нахията. По-късно възникнали две съседни села — Български и Турски Конуш. Може би едното е по-долу записаното село Босна при с. Конуш. А махалата Лала бунаръ е с. Буково, неправилно записано в пребройтелните списъци и Лоч бунар. Буково било средновековно епископско седалище. Срв. Иззори за българската история, VIII, 1961, стр. 161 и 164.

[4] Името на с. Козлуджа, дн. Драгойново, Първомайско, Пловдивски окръг, на триверстовата карта от 1878 г. е записано Козлук.

[5] Любеново, Първомайско, Пловдивски окръг.

[6] Изчезнало.

[7] По всяка вероятност с. Лясково, Асеновградско, Пловдивски окръг.

[8] Това е изчезналото село Погоре, сега местност с развалини със същото име в землището на с. Малево.

Село Мергеле[1]

Дирагине Момчо — 25.

Село Павлюска[2]

Кьосе Къню Тодор — 30; Петко Вълчан — 25; Тодор Андо — 50.

Село Коилова[3]

Кушлу Русю, нов — 30.

Село Косова[4]

Герги Братан и Кою Велю — 60; Стою Йове, нов — 35.

Село Иверча[5]

Алагьоз, зет на Стоян, нов — 30; Момчил Драгуш, нов — 30; Димитри Братан — 30.

Село Орешич[6]

Драгине Раю, нов — 25.

Село Истафур[7]

Рус Бойко — 25; Брайко Тодор, нов — 30.

Село Ислове[8]

Стоян Драгуш — 50.

Село Борова[9]

Стоян Драган — 30.

---

[1] Изчезнало. И сега още местността около Нареченските бани се нарича Мергеле (съобщение на Ан. Примовски и Н. Жалов). От Мергеле има заселници в с. Косово.

[2] Павелско, Смолянско, по-рано в Асеновградска околия.

[3] Коилово е изчезнало, жителите му се изселили в Оряхово. Срв. Н. Жалов, Родопски преглед, 1930, кн. III—IV, стр. 99.

[4] Косово, Смолянско. По-късно турците нарекли селото Шейтан кьой.

[5] Изчезнало. Днес Иверци е местност на юг от с. Павелско с останки от старо черковище и жилищни сгради (съобщение на Н. Жалов).

[6] Орешец, Асеновградско, Пловдивски окръг.

[7] В землището на с. Оряхово има местност с изчезнало селище Стафур (съобщение на Н. Жалов). В документа от 1576 г. с. Оряхово също се споменава в Пловдивска каза, нахия Коюн тепе. Също в землището на с. Югово има местност Стофуре (съобщение на Р. Стойков). Навярно в една от тези две местности е било изчезналото село Стафур.

[8] Името мъчно се чете. В землището на с. Югово има местност Славоску (съобщение на Н. Жалов). Може би тук е било селото.

[9] Борово, Асеновградско, Смолянски окръг.

Село Диренова[1]

Димитри Калко, нов — 25; Стоян Черногор — 30.

Село Диреновиче, с друго име Йенидже[2]

Ганю Раю, нов — 50.

Село Белинче[3]

Димитри Мирко, нов — 50.

Село Добролък[4]

Добре Тодор — 35; Грозю Димитри, нов — 30; Драшне Петко, нов — 30.

Село Ландуз[5]

Дервиш Семи, нов — 40; Хебиб, син на Семи, нов — 40; Мехмед Ходжа — 40.

Нахия Караджа даг[6]

Село Кьоселу[7]

Хаджи Мустафа, син на хаджи Шабан — 100; хаджи Бали, син на хаджи Синан — 100; хаджи Мехмед, син на хаджи Юсуф — 60; хаджи Ибрахим, син на Йомер — 50; хаджи Мурад, син на Вели — 50; Мехмед, син на хаджи Сюлейман — 30; Абдуррезак Садък, нов — 35; Хъдършах, син на Йомер, нов — 30; Махмуд, син на хаджи Йомер, нов — 30; Ахмед, син на хаджи Йомер, нов — 30; Абдул Керим хаджи Сюлейман, нов — 30; Канат, син на Мустафа — 35; Дурак Абдуллах, зет на хаджи Мехмед, нов — 30; Меми, син на Дурак от джемаата[8] Бараклар — 25.

Всичко — 635 овце.

---

[1] Дряново, Асеновградско, Смолянски окръг.

[2] Йенидже значи „ново село" и би могло да се идентифицира с дн. Ново село. Обаче към с. Богутево има махала Дреновец, в косовско землище има местност Дреновец, в хвойненско землище срещаме местност Дрене — все със селищни останки (съобщение на Н. Жалов).

[3] По всяка вероятност дн. с. Белица, Смолянско. Обаче в павелско землище има местност Беляница (съобщение на Н. Жалов).

[4] Добралък, Асеновградско, Пловдивски окръг.

[5] Неуточнено.

[6] Нахия между средното течение на Стряма и левия бряг на Марица. Заемала западната част на бившата Чирпанска околия, на североизток достигала до билото на Източна Средна гора.

[7] Голобрадово, Чирпанско, Старозагорски окръг.

[8] Юрушко поделение.

Село Коруджилу[1]

Турхан, син на Вели — 30; Мустафа, син на Вели, нов — 30; Муса, син на Вели, нов — 30; Първер (?) Абдуллах, освободен роб на хаджи Йомер, нов — 50; Мустафа, син на Насух, нов — 30; Али, син на Хюсеин, нов — 30; Юсуф и Ахмед, синове на хаджи Емир, нови — 100.

Село Балтаджилар[2], с друго име Кадирджиклу

Хаджи Мустафа, син на Сюлейман — 150; Гедик Али Доган — 50; хаджи Иса Бали Пулджи — 40; Хасан, син на Абдуллах, освободен роб на хаджи Неби, нов — 30; Рамазан, син на Якуб, нов — 40; Юсуф, син на хаджи Неби, нов — 35; Арслан, син на Къналъ, нов — 30; Бурхан, син на Абдуллах, нов — 30; Рахман, син на Абдуллах, нов — 30; другият Хасан, син на Ариан (?), нов — 35; Дауд, син на Ферхад — 30; Кара Вели, зет на Дауд — 30; Рахман, син на Кулкал — 25; Али, син на Инехан — 25; Мехмед, син на Меми, човек на Егри Муса — 25; Искендер, син на Абдуллах, освободен роб на хаджи Неби — 25; Осман, син на хаджи Меми — 60.

Село Бейлулер[3]

Хаджи Пири, син на Муса — 100; Тимурхан, син на Муса — 40 Пир Али, син на Мехмед — 50; Абди, син на Хюсеин — 30; Абеддин син на Хамза — 30; Вели, син на Абдуллах — 50; Перване, освободен роб на Мустафа — 30; Хюсеин Ам, син на хаджи Умур — 25; Будак, син на Мустафа — 30; Пир Али, син на Хюсеин — 25; Меми, син на Хасан — 25; Неби, син на Хасан — 25; Кьосе Али — 25; Мустафа, син на Илиас — 25; Хюсеин, син на Пир Али — 20; Кара хаджи, син на Хюсеин — 30; Мурад, зет на Пир Али — 25; Рамазан, син на Харас нов — 40; Муса, син на Бали, нов — 40; Джафер, син на Али Факих нов — 30; Осман, син на Хасан, нов — 30; Хюсеин, син на хаджи Илиас нов — 40.

Село Метелер[4]

Мустафа, син на Дур Бали, нов — 25; Мустафа, син на Манас нов — 25; Али, син на Осман, нов — 25.

Село Илиаслу[5]

Шивачът Насух Абдуллах, нов — 30; Али, син на Мустафа, нов — 25; Селим, син на Хабил, нов — 25.

---

[1] Пъдарско, Пловдивско.

[2] Секирово, Пловдивско.

[3] Турските или може би юрушките села Метелер, Илиаслу, Сейфилер (Карагьозлю), Еюб Хъдър, Кушлулар, Аяслу са неизвестни, вероятно всички са били в полето южно от Сърнена гора и са изчезнали.

[4, 5] Неуточнени.

Село Исхак Факих[1]

Мехмеди, син на Абди, нов — 25; Дурмуш, син на Илиас, нов — 25.

Село Сейфилер, с друго име Карагьозлю[2]

Умур, син на Сейфи — 25; Мийде, син на Кара Вели — 25.

Село Муртатлу[3]

Хасан, син на Рейхан — 25; Сефер, син на Рейхан — 30; Зебил, син на Абдуллах, нов — 30; Рум (от Анадола) Мустафа — 25.

Юрушкото село при Инебегчи

Мустафа, син на Кочмар Къзъл — 40; Сеиди, син на кубурджия, нов — 40; Мустафа, син на кубурджия, нов — 25.

Село Инебегчи[4]

Юсуф, син на Бостан — 25.

Село Еюб Хъдър[5]

Абди, син на Акбийък, нов — 25; Ашик Ибрахим, нов — 40; Кочмарлас Юсуфи Хасан, нов — 35; Кулкал, син на Ахад, нов — 30; Реджеб Салих Субаши, нов — 60; Хюсеин, син на хаджи Али, нов — 25; Сюлейман, син на Ахад, нов — 25.

Село Кушлулар[6] при Еюб Хъдър

Ибрахим, син на Лагър Юсуф — 30.

Село Аяслу[7] при Еюб Хъдър

Пир Али, син на Хасан, нов — 30.

Джемаат на юруци при Илиаслу

Меми, син на Накди — 50; хаджи Сеиди, син на Йомер — 30; Фехим, син на Йомер — 50; Меми, син на Дурак — 50; Хамза, син на Илиас — 25; Кара Хюсеин, син на Дурак, нов — 40; Вели, син на Емир от джемаата Макбулу, нов — 30.

---

[1] Изселеното турско село Исхак Факъ в землището на с. Отец Паисиево, Карловско, Пловдивски окръг.

[2] Неуточнено.

[3] Момино село, Пловдивско.

[4] Стряма, Пловдивско.

[5—7] Неуточнени.

Село Исмаил Дираз[1]

Будак, син на Инехан, нов — 25; Али, син на Тевджих, нов — 25; Карлъ Ганем, нов — 30; Дур Асалъ Ганем, нов — 40.

Село Бурунсуз[2]

Дамян Коил — 25; Тодор Моню, нов — 25; Неделко Бадък, нов — 25; другият Тодор Караджа, нов — 30.

Село Кара орман[3]

Ламбо Димитри — 25; Кара Папас, нов — овце 50; братът на поп Иван, нов — 40; Сено Будак, нов — 25; Брадко Брадко, нов — 30; Димитри Никола, нов — 30; Върбан Калчо, нов — 25; Станое Кара Иван, нов — 25; Брадко Качак, нов — 25; Кою Иланджи, нов — 25.

Село Урумлар[4]

Вълчо Райко — 25; Стамад Малчо — 25; Стамад Белкан, нов — 35; Ширвели, шивач, нов — 35; Симо Димитри, нов — 30; Байко Андрю, нов — 40; Никола Димитри, нов — 30; Яни Папас, нов — 30; Йорго Тодор, нов — 50; месарят Никола, нов — 25; Толо Мангърджи, нов — 50.

Джемаат Драмалъ

Али, син на Хюсеин — 50; Тимурхан, син на Хюсеин, нов — 40; Нураллах Вели, нов — 40.

Джемаат Хъдър Факих

Иса, син на Омур Ходжа — 30; Сюлейман, син на Мурад, нов — 25; Осман, син на Мурад, нов — 25; Мехмед, син на Али Бали, нов — 30.

Село Юнд, с друго име
Йениджe-и Чирпан[5]
от вакъфа Чорлу[6]

Станчо Абаджи Иван — 40; Станю Димитри — 50; Краю Петко и Костадин Атанас — 50; Васил Никола, нов — 50; Кушлу Стамад, нов — 30; Димитри Радивой, нов — 30; Стамад Коста — 40.

[1] Изселено турско село, намирало се в землището на Ръжево Конаре.

[2] Махала от с. Братя Даскалови, Старозагорско.

[3] Черна гора, Чирпанско, Старозагорски окръг. С. Кара орман се споменава в маршрута на султан Мехмед IV в 1667 г.

[4] „Урумлар" означава „гърци". Селото е посочено в триверстовата карта от 1878 г.; дн. махала на с. Стряма, Пловдивско.

[5] Селището е записано повторно и в края на нахията (вж. там). Р. Стойков съобщава, че „село Чирпан Йениджеси" се среща в турски по-стар документ (от 1488 г.). В средата на XVII в. Хаджи Калфа пише за Чирпан „градец и кадълък". В обемистата, но твърде некритична „История и етнография на гр. Чирпан" (1938, стр. 36) на Н. П. Събчев се съобщава, че в града имало вакъфски имоти.

[6] Селище в Източна Тракия, западно от Чаталджа, дн. Турция.

Село Манол[1] от вакъфа Чорлу

Мосчо Димитри, нов — 30; Кою Стайко, нов — 25; Тодор, пришелец, нов — 25; Стоян Никола, нов — 25; Руси Стоян, нов — 25; Цено, зет на Йове, нов — 25.

Село Балджилар[2]

Дургуд, син на Мустафа — 30; Риза, син на Инехан — 25; Бахран, син на Сюлейман — 25; Вели, син на Бали, нов — 30; Бесми ходжа Салтък, нов — 30; Хасан, син на Абдуллах, нов — 25; Илиас, син на Махмуд от джемаата Махмудлар, нов — 30.

Село Пармаксъзлар[3]

Йомер, син на Пармаксъз — 40.

Село Хаджи обасъ[4]

Огурлу, син на Абдуллах — 30; Сеиди Ахмед, син на Джафер, нов — 30.

Село Секбан[5]

Малихе Балабан — 25; Петко Рад — 30; Иван Рад — 30; Вели, син на Искендер — 30; Бали, син на Мустафа, нов — 30; Дабижив Тома, нов — 50; Мустафа, син на Абдуллах, нов — 35; Фуад, син на Мустафа, нов — 25; Петри Никола, нов — 25; Никола Манол, нов — 25; Саръ Иван, нов — 35; Миле Димо, нов — 25.

Джемаат Реис обасъ[6] при Шехир бег

Хаджи Насух, син на Иса Бали — 40; хаджи Мустафа, син на Юнус — 30; Хюсеин, син на Абдуллах от Гюреклер[7], нов — 30.

Село Кара бег[8]

Идрис, син на Джафер, нов — 30; Емирали, син на Абдуллах, нов — 40; Ахмед, син на Дурак, нов — 30; Календер Ганем, нов — 30.

Село Суютчук[9]

Сефер, син на Сюлейман, нов — 35; Хасан, син на Дур Али, нов — 30; Ташкън, син на Абдуллах, нов — 30; Дур Али, син на Хасан, нов — 25.

---

[1] Маноле, Пловдивско.
[2] Мелово, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[3], [4] Неуточнени.
[5] Миромир, Карловско, Пловдивски окръг.
[6] Вж. с. Главатар, Пловдивско.
[7], [8] Неуточнени.
[9] Върбен, Пловдивско.

Село Караджа Евхад[1]

Хъдър, син на Насух, нов — 35; Узун Хюсеин, син на Айдън — 40; Халил, син на Юсуф — 35; Абди, син на Юсуф, нов — 30.

Село Чагълар[2]

Велед, син на Бали — 50; Худаверди Хюсеин, нов — 30.

Село Кулагуздж и[3]

Касъм, син на Абдуллах, нов — 25.

Село Ютаклар[4]

Хаджи Иса, син на Меми — 20; Дауд, син на Ахмед, нов — 30

Село Абрашлар[5]

Хамза Ганем — 25.

Село Чока обалъ[6]

Ферхад, син на Абдуллах, нов — 30; Яхши, циганин, нов — 30.

Джемаат Мист-и кебир[7]

Мехмед, син на Хъдър — 25.

Село Мюселем Мехмед[8]

Азваллах, син на Вели, нов — 40; Хаджи, син на Мехмед, нов — 30; Ибрахим, син на Мустафа, нов — 40; Будак, син на Пири, нов — 30.

Джемаат Еюб Вели[9]

Хасан, син на Шабан, нов — 30; Мехмед, син на Хъдър, нов — 30; Вели и Меми, синове на Юсуфхан, нови — 50; Иса, син на Умур Ходжа — 30.

---

1 Сърнегор, Карловско, Пловдивски окръг.
2 Морозово, Пловдивско.
3 Кулагуздж и и по-нататък Топаллар, Хаджи Мурадлу, Сонраданлу и др. са изчезнали турски села.
4 Изчезнало.
5 Брезово, Пловдивско.
6 Чоба, Пловдивско.
7 Неуточнено.
8 Вероятно Православ, Чирпанско, Старозагорски окръг.
9 Неуточнено.

Джемаат Реджеплу[1]

Мемизаде, син на Кара Бали, нов — 30; Мустафа, син на Огул бей, нов — 30; абаджията Сефер, син на Неби — 30.

Джемаат Юнчал, с друго име Докуз дереси[2]

Неби, син на Узун Али, нов — 30; Мустафа, син на Али, нов — 50; Инеходжа Асфер, нов — 25; Али, син на Шабан, нов — 30.

Джемаат Кара Османлар[3]

Мехмед, син на Къналъ Факих, нов — 30; Назър, син на Дургуд, нов—30

Село Хъдър Ашиклу[4]

Емир, син на Тимур — 85; Демур, син на Али, нов — 30; Мехмед, син на Веис, нов — 25; Пири, син на Юсуф, нов — 25.

Село Чок челтукчи[5]

Ибрахим, син на Мустафа — 25; Дурмуш Абдуллах, нов — 25.

Село Топаллар[6]

Меми, син на Бахран — 40; Сюлейман, син на Мехмед, нов — 25.

Село Саръ Кълъчлъ[7]

Мустафа, син на Доган — 25; Назър, син на Будак, нов — 35; Иса, син на Сюлейман, нов — 25.

Село Мусуджилер[8]

Бали, син на Хеда Бали, нов — 35; Яхши, син на Юсуф, нов — 30; Неби, син на Асарлъ, нов — 35.

Село Бекирлу[9]

Ферхад, син на Ахмед, нов — 40; Риза, син на Дурсун, нов — 40; Максуд, син на Арслан, нов — 25; Бег Тимур Дурходжа, нов — 25; Риза, син на Мурадлу, нов — 30; Али, син на Байрамолу, нов — 25; Карашахколу Ганем — 30; Ахмед, син на Абдуллах — 50.

---

[1] Неуточнено.

[2] При с. Зелениково, Пловдивско, има възвишение Юнчал. Срв. П. Делирадев. Принос в историческата география на Тракия, т. II, стр. 276.

[3] Неуточнено.

[4] Стрелци, Пловдивско.

[5] Оризово, Чирпанско, Старозагорски окръг.

[6] Изчезнало.

[7] Вероятно с. Генерал Николаево, Пловдивско.

[8] Съседното село Суютчук се изселило и жителите му се преселили в Мусуджилер (Муслучалъ), което пък почнали да наричат Суютчук, дн. Върбен, Пловдивско.

[9] Изселено, някога в землището на с. Кълъчлъ, дн. Генерал Николаево, Пловдивско.

Село Хаджи Мурадлу[1] при Сюлемишлу[2]

Бекир, син на Вели Факих, нов — 60; Мурад, син на Али, нов — 50; Мустафаджъ Ганем, нов — 40; Беит, син на Пир Али, нов — 40.

Село Сонраданлу[3] при Ине Хъдър[4]

Шемафи, син на Асълхан, нов — 30.

Село Садъклу[5]

Мустафа, син на Инехан — 25; Муса, син на Инехан — 30.

Джемаат Умурджали при Куру чай[6]

Мустафа, син на Илиас — 25; Джафер, брат на Йомерзаде — 30; Кючук, син на Умур — 30; Джерлянък Ибрахим — 25; Диниджe Вели Юсуф — 30.

Село Саръ Ибри,
с друго име Аяклъ дар[7]

Шабан, син на Веис — 30; Хъдър, син на Рамазан, нов — 30; Кара Реджеб, нов — 30.

Село Догуджалар,
с друго име Аркалар[8]

Насух, син на Салихеддин — 30; Муса Кехая, нов — 25; Кара Мустафа, син на Насух, нов — 25; Касъм, син на Хаджи, нов — 30.

Село Кара Идрислу[9] при Аркалар

Касъм, син на Руйхан, нов — 25; Коркуд, син на Муса, нов — 25.

Село Калайджълар[10] при Аркалар

Мустафа, син на Фезав, нов — 30.

---

[1] Изчезнало.
[2] Плодовитово, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[3] Изчезнало.
[4] Неуточнено.
[5] Верен, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[6] Неуточнено.
[7] Махала на с. Болярино, Пловдивско.
[8, 9] Неуточнени.
[10] Изселено.

Село Чакърджи-и мюслим[1]

Календер, син на Мустафа — 30; Емруллах, син на Сюлейман — 25; Мехмед, син на Иса — 30.

Село Гюлгенлер, с друго име Емиршах[2]

Бекташ Велед — 30; Мехмед, син на Дауд — 25; Иса Бали Велед, нов — 25.

Село Караджа Али[3] при Киреджилер[4]

Равани, син на овчар — 30.

Село Абрашлар[5]

Али, син на Абдуллах — 35.

Село Ак баш[6]

Фейзуллах Иса Бали, нов — 50; Махмуд паша Ганем, нов — 30; Армаган, син на Ганем, нов — 25; Дургуд, син на Ганем, нов — 25.

Село Умуроглу[7]

Хъдър, син на Мехмед — 30; Али, син на калайджия — 30.

Село Ибрилер[8] при Бейлилер[9]

Хаджи Бали Ганем — 30; Кара Али Бали — 30.

Село Севичлу[10]

Хусам, син на Осман — 30.

Село Коджа бейли[11]

Кара Яхи, син на Худа Бали — 50; Мехмед, син на Реджеб, нов — 30.

Село Сюлемишлу[12]

Сеиди Ахмед, син на Али — 50; Хебиб, син на Вели — 50; Емиршах, син на Вели — 40; Ибрахим Кючук ходжа — 30; дошъл от Загра[13] Байрам Бекдад — 50.

---

[1] Градина, Пловдивско.
[2–4] Неуточнени.
[5] Брезово, Пловдивско.
[6] Горно Белово, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[7] Партизани, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[8, 9] Неуточнени.
[10] Изселено, намирало се в землището на Момино село.
[11] Неуточнено.
[12] Плодовитово, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[13] Бележка отгоре с червено мастило — вероятно лицето е изселник от Стара Загора.

Село Араплу[1]

Али, брат на Късаджик Бали — 35; Мювет, син на Загореца, нов — 50; Вели, син на Ганем — 25.

Село Герен[2] при Кара бег

Осман, син на Дургуд — 30.

Село Йенидже-и Чирпан, вакъф на султан Сюлейман

Коста Добривой, нов — 20; Михал, син на Добривой, нов — 25; Герги Никола, нов — 30; Станислав Миле, нов — 25; Тодор, пришелец, нов — 25.

Джемаат Абдулъ[3] при Кьоселер

Шахкол, син на Хюсеин, нов — 40; Мехмед, син на Хюсеин, нов — 40.

Село Синанджъклар[4]

Мурад, син на Дурак, нов — 30.

Нахия Гьопса[5]

Село Карлъоглу[6]

Сапунджията Меми Юрукмен — 40; Добре Мачо — 40; Драган Хран — 30; Яни, грък, търговец — 40; Герги Иван — 25; Степан, златар — 25; мутафчията Христо — 25; Крайчи Иван — 30; Мустафа, син на Пирче — 50; Тодор Аккоюнлу — 25; камиларят Кара Хасан, кожар, нов — 25; Тодор, овчар — 25; Ахмед, ученик на Кара Хасан — 30; Мухсиб Махмуд, син на Ахмед, нов — 50; Фуадпаша, бакалин, нов — 25; халваджията Махмуд, нов — 25; Егри Сено Тато, нов — 30; Яни, шивач, нов — 30; Стоян Дамян, нов — 25; Найчо Слав, нов — 25; Стаю Енчо, нов — 25; Гюре, шивач — 25; Али, син на Кенан, нов — 25;

Всичко — 720 овце.

---

[1] Неуточнено.

[2] Белозем, Пловдивско.

[3], [4] Неуточнени.

[5] Област по течението на р. Стряма. Името идва от средновековната крепост Копсис или Копсин. Срв. К. Иречек, Пътувания, стр. 365 и сл.; Хр. Вергов. Карлово. Минало и сегашно. София, 1931; Д. Ихчиев. Акт за завещание..., Известия на Историческото дружество, кн. III, стр. 208.

[6] Карлово, Пловдивско. Носи името си от Карлъзаде Лала Али бей, комуто султан Баязид I в 1399 г. подарил приходите от с. Сушица и землището му. Сушица се намирало на изток от дн. Карлово. В завещателния акт Карлово не се споменава, понеже още не е съществувало. То възникнало впоследствие и един от Карлъзадевци построил джамия в 1485 г. Карлово тук е наречено по турски „Карлъоглу" (Карлъзаде). В 1576 г. населението му било смесено. Изговорът Карлово идва от съкращаване на Карлъоглу, Карлъолу.

Село Кара хаджи[1]

Абди, син на Тимурхан, вместо баща си, нов — 40; Мехмед, син на Муса, вместо баща си, нов — 50.

Село Михаиллу[2]

Иса Бали, син на Мустафа — 30; Дурак Фуад — 25; Гюндер и Емирали, синове на Мюрсел, нови — 50; внук му Гюндер, нов — 40; Зейнаб, син на Рамазан, нов 25; Мустафа, син на Махмуд, нов — 35.

Село Кьоселер обасъ[3]

Ибрахим, син на хаджи Рамазан, нов — 40; Рамазан, син на Муса, нов — 30; Ферхад, син на Мусли, нов — 30; Мехмед, син на Муса, нов — 30.

Село Баня-и Сушиче[4], с друго име Илидже

Никола Стоян — 25; Рад Димитри — 30; Станил Драгия — 40; Грозю Стайко, нов — 30; Неделко Бойко, нов — 20; Тодор Стоян, нов — 30.

Село Барада[5]

Йовчо Милчо, нов — 20; Демур Стайко, нов — 25; Желязко Радослав, нов — 35; Церо Стайко, нов — 40; Райко Неделко, нов — 30; Пенчо Иван, нов — 30; Илиас, син на Сюлейман, нов — 35; Хъдър, син на Ибрахим, нов — 30; Неделчо Димо, нов — 25; Добре Моню, нов — 25.

Село Салих, с друго име Дъбене[6]

Рале Старче — 30; Иван Стойчо, нов — 50; Станю Неделко, нов — 40; Маринко Трошен, нов — 30; Димитри Кокичо, нов — 25; Йове Недю, нов — 25.

Село Павликян[7]

Архо Маро, нов — 30; Бойчо Стоян, нов — 40; Добран Стоян, нов — 30; Рад, овчар, нов — 30; Нико Драган, нов — 35; Калю Драгое,

[1] Изселило се. Именувало се до 1902 г. Карачево и било в землището на с. Горно Кюселере, дн. Каравелово, Карловско, Пловдивски окръг.

[2] Михалци, Карловско, Пловдивски окръг.

[3] Момина баня, към гр. Хисар, Пловдивско.

[4] Баня, Карловско, Пловдивски окръг.

[5] Войнягово, Карловско, Пловдивски окръг.

[6] Дъбене, Карловско, Пловдивски окръг.

[7] Изчезнало. Л. Милетич, който е изучавал миналото на българите павликяни, пише в изследването си „Нашите павликяни“ (СбНУНК, 1903, кн. XIX, стр. 1), че жителите на Пловдив, Селджиково, Дуванли, Хамбарли, Даваджово, Кълъчлъ, Балтаджи, Герен

нов — 25; Недко Ралчо, нов — 30; Стоян Танко, нов — 30; Гошо Траян, нов — 30.

Село Окчилар[1]

Неби, син на бакалин — 30; Сеиди, син на Дауд — 25; Хасан, син на Назър — 25; Реджеб, син на Сюлейман — 25; Емир, син на Сюлейман — 25; хаджи Муса, нов — 30; Али, син на Юсуф, нов — 30.

Село Кьоселер[2] до Окчилар

Осман, син на Абди — 50; Реджеб, син на Бекташ — 25; Хасан, син на Лютфи, нов — 25; Абдуррезак Кара Вели, нов — 30.

Село Гюлелер[3]

Сали, син на Еврен — 25; Ибрахим, син на Хасан — 50; Ферхад, освободен роб на Сеиди Али — 35.

Село Дерели[4]

Хасан, син на Пири — 50; Календер Пири — 25; Дауд Мурад — 30; Исраил Али — 30; Рамазан Кани, нов — 40; Махмуд, син на Абдуллах, нов — 30; Мехмед, син на Вагбит, нов — 30; Алиеддин Хъдър, нов — 30; Ебулу Пири, нов — 30.

Село Кара Хисарлу[5]

Мустафа, син на Хюсеин — 40; Хасан Абдуллах, освободен роб на Мустафа — 40; Диване Вели, син на Хамза — 25; Хюсеин Рум — 50; Сеиди Али — овце 25; Фейзула Яхя, нов — 25; Хусам Яхя, нов — 30;

Коматево „са все старовремски жители на тая област". В нашия документ (при нахия Караджа даг) срещаме с. Балтаджи, с. Герсн, с. Кълъчлъ (Саръ Кълъчлъ), но населени с турци джелепкешани. Според доклада на софийския католически епископ Петър Богдан в Кълъчлъ в 1646 г. вече имало 70 къщи на павликяни, някои от които минали към католическата религия и имали свой свещеник българин (Милетич, пос. съч., стр. 59 и 60). Обаче в рапорта на Богдан от 1646 г. и на Хомодеи от 1649 г. не се говори за павликяни в Балтаджи. Още през 1622 г. се споменава с. Калаброво, южно от Стара пллнина, след Троянския проход, наброяващо 30 къщи православни и павликяни. Тук някъде в 1649 г. било с. Караманово с 40 къщи павликяни (още неприели католичеството). „Мъчно е да се определи точно, пише Милетич, где са се намирали" тия изчезнали две села (пос. съч., стр. 64). С. Павликян от документа от 1576 г. също така сега не съществува, обаче в документа от 1399 г. (или по-късно, от времето на Баязид II, за завещанието на Сушица и околността й на Карлъзаде) се споменава с. Павликян — „Павликянски път" у Д. Ихчиев (пос. съч., стр. 209). С. Павликян било по средата между с. Дъбене и с. Аиево, до изселилото се в 1902 г. турско село Карачево (П. Мутафчиев. Стари градища и друмове из долината на Струма и Тополница, София, 1915, стр. 18—20; вж. там приложената таблица-карта). Не се знае кога е изчезнало с. Павликян и къде са се заселили жителите му.

[1] Неуточнено.
[2] Каравелово, Пловдивско.
[3] Мали Богдан, Карловско, Пловдивски окръг.
[4] Богдан, Карловско, Пловдивски окръг.
[5] Столетово, Карловско, Пловдивски окръг.

Мустафа, син на Муса, нов — 35; Мехмед, син на Рамазан, нов — 30; Илиас, син на Мурсал, нов — 25; Риза Ресул, нов — 25; Ферхад, син на Абдуллах, нов — 25.

Всичко — 375 овце.

Село Яхшилу[1]

Шахани Абдул Хамид — 50; Махмуд, син на Емир — 25.

Село Таушанлу[2]

Мабид, син на Дур Бали — 35.

Село Рахманлу[3]

Пашахан, внук на Мурад — 140; Гази, син на Йомер — 25; Иса, внук на Мустафа — 25; Лютфи, син на Айдън — 50; Фуад, син на Суле — 50; Мехмед, син на Еврен — 25; Муса, син на Рамазан — 50; ...[4], син на Рамазан — 40; Сефер, син на Хюсеин — 25; Яхя, син на Яхя — 25; Бахтиар, син на Дурмуш, нов — 30; Али, син на Сюлейман, нов — 35; Емир, син на Суле, нов — 35; Сюлейман, освободен роб на Илиас, нов — 25; Муса и Мустафа, синове на Кара Меми, нови — 70; Гази Йомер, нов — 30; Юнус, син на Мурад, нов — 25; Мустафа, син на Куюнлу — 25; Фуад Бали Ферхад, нов — 25; Абдул Халил Кара, нов — 25; Риза, син на Рамазан, нов — 30; Рамазан Мехмед, нов — 30; Хъдър, син на Джафер, нов — 25; Яхши, син на Турхан, нов — 25.

Всичко — 915 овце.

Село Къранлар[5]

Инехан Фуад, нов — 30; Ибрахим Дурмуш, нов — 50; Мехмед, син на Рамазан, и брат му Абдул Халил, нови — 50; Пири Таушан, нов — 30; Куру, син на Мустафа, нов — 40; хаджи Али Меми, нов — 30.

Село Йеген бейли[6]

Алемшах, син на Хамза, нов — 35; Баязид Дауд, нов — 30; Муса, син на Асълхан, нов — 35; Мустафа, син на Рамазан, нов — 25; Хюсеин Бекир, нов — 25; Худаверди, син на Асълхан, нов — 25.

Село Йеген обасъ[7]

Инебей Дурмуш — 50; Сюлейман, син на Мурад, нов — 30.

---

[1], [2] Неуточнени.
[3] Розино, Пловдивско.
[4] Неразчетено.
[5] Кърнаре, Карловско, Пловдивски окръг.
[6] Неуточнено.
[7] Игаково, Пловдивско.

Село Татарлар[1]

Реджеб, син на Иваз — 30; Мехмед, син на Аляеддин — 25; Вели, син на Бейран — 20; Хайдар, син на Абдуллах — 30; Насух, син на Абдуллах — 30; Сеиди Али, син на Оруч Гази — 30.

Село Ашиклар[2]

Али, син на Хусам — 30; Иса Бали, син на Меми — 30; Хюсеин, син на Сеид — 30; Али, внук на Сеид, нов — 40; Ахмед, син на Тахир, нов — 35; Барак, син на Хасан, нов — 25.

Село Аблалар[3]

Евхад, син на Муса — 25.

Село Евджилер[4]

Табиб, син на Тахир — 30; Али, син на Рахман — 30; Емрюллах Хабил — 25.

Село Акча клисе[5]

Трифон Калчо — 25; Петри Стою — 25; Радивой, зет на Стою, нов — 40; Петре Кърд Драгул, нов — 30; Кара Белкан Стойко, нов — 30; Герги Петко, нов — 25; Чухарин, син на Церо, нов — 50; Калчо Трифон, нов — 25.

Село Араблу[6]

Хаджи Махмуд, син на Иваз — 50; овчарят Мустафа, нов — 50.

Село Новали[7]

Дул Али — 25.

Село Мюдерислу[8]

Яхя, син на Дурсун — 30; Хасан, син на Дурсун, нов — 25; Рахман, син на Али, нов — 30.

---

[1] Московец, Карловско, Пловдивски окръг.
[2] Певците, Карловско, Пловдивски окръг.
[3] Неуточнено.
[4] Климент, Карловско, Пловдивски окръг.
[5] Сопот, Карловско, Пловдивски окръг.
[6] Сушица, Карловско, Пловдивски окръг.
[7] Неуточнено.
[8] Левски, Карловско, Пловдивски окръг.

Село Ментешелу[1]

Ибрахим, син на Бехадир, нов — 30; Ахмед Абдуллах, освободен роб на Мустафа, нов — 30; Хюсеин, син на Салтък, нов — 30; Байрамлъ, син на Хъдър, нов — 25; ...[2] Инебей, нов — 25.

Село Омер обасъ[3]

Йомер, син на Ибрахим, нов — 25; Мусли Ходжа, нов — 25.

Село Чатал тепе[4]

Мустафа, син на Ири, нов — 30.

Село Даръ обасъ[5]

Бехлул, акънджия — 50; Кубе Бали, син на Мехмед, нов — 50; Мехмед, син на Бали бей, нов — 40; Муса, син на Бали бей, нов — 30; Сюлейман, син на Бали бей, нов — 25.

Село Кочмарлар[6]

Фуад Али, син на Юсуф — 50; Али, син на Иса Бали — 50; Юсуф, син на Иса Бали — 50; Мехмед, син на Иса Бали — 30; Хасан, син на Иса Бали — 35; Абдул Кадир, син на Иса Бали — 50; Емрюллах, син на Иса Бали — 25; Кънали, син на Байрамлъ, нов — 30; Ибрахим, син на Умурджа — 30; Фуад Бали Умурджа — 60; Хюсеин, син на Умурджа — 30; Дур Бали, син на Турхан, нов — 30; Сали, син на Али, нов — 30; Бахшаиш Емирхан — 30; Шакир, син на Исхан — 30.

Село Хамидлу кючук[7]

Семет, син на Мехмеди, нов — 30; Тимур, син на Насух, нов — 30; Муса, доганджия, нов — 25.

Село Якуб бей[8]

Кумрал Бору — 30; Синан, син на Йомер — 30.

Село Балабан[9]

Дираз Али Абаз — 30; Рахман паша — 50.

---

[1] Марино поле, Карловско, Пловдивски окръг.
[2] Неразчетено.
[3] Разраснало с имена Горни и Долни Омарбас, дн. Горни Домлян (бивше Горни Омарбас) и Домлян (бивше Долни Омарбас), Пловдивско.
[4] Бегунци, Пловдивско.
[5] Даръ обасъ било между с. Чукурли и с. Кочмарлар, изселило се след 1878 г.
[6] Отец Паисиево, Пловдивско.
[7] Има с. Куру Химитли (дн. Сухозем) южно от Кочмарлар, и с. Химитли (дн. Иван Вазово) отвъд р. Стряма.
[8] Вероятно Бегово, Пловдивско.
[9] Неуточнено.

Село Йениджe-и Кара бунар[1]

Петко Сердан — 50; Петко Петри — 30; Милчо, грънчар, нов — 30.

Село Къвърджиклу[2]

Фуад, син на Мурад — 80; Мустафа, син на Мурад — 35.

Село Дудене[3]

Рад Арнауд — 30; Драгое Сено, нов — 35.

Село Чукурлу[4], с друго име Узун хаджи

Риза, син на Емиршах — 25; Абди, син на Хюсеин, живеещ в село Муртатлу[5] — 30; Мехмед, син на Муса, нов — 30; Пири, син на Кьосе Дур Бали, нов — 40.

Село Дуганлу[6]

Хъдър Бали, син на Халил, нов — 30.

Село Амбарлу[7]

Сюлейман, син на Саръ, нов — 30; Кубе Бали Муса, нов — 30.

Село Селджик обасъ[8]

Илиас, син на Абдуллах, нов — 30; Хасан, син на Иса Бали, нов — 30; Мехмед, син на Иса Бали, нов — 25; Хюсеин, син на Иса Бали, нов — 25; Мехмед, син на Хюсеин — 25.

Село Хаджи обасъ[9]

Салих, син на Кьолемен — 30; Хюсеин Хилми, син на Муса, нов — 100.

---

[1] Неуточнено.

[2] Къвърджиклу било при с. Демирджилер нова махала. Изселило се след 1878 г.

[3] Черничево, Пловдивско.

[4] Песнопой, Карловско, Пловдивски окръг.

[5] Местожителството е обозначено с червено мастило. Момино село, Пловдивско.

[6] Дуванлии, Пловдивско.

[7] Житница, Пловдивско. В това село според доклада на софийския архиепископ Петър Богдан в 1646 г. имало около 80 българи „в крайна сиромашия, защото били турски ратаи и не се ползували нито с толкова свобода, колкото в другите села“ (Л. Милетич, пос. съч., стр. 60).

[8] Калояново. През 1646 г. било турско село с голяма мера. Спахията на селото канел българи да се заселват, без да плащат данъци в продължение на четири години. Така се събрали 12 къщи българи павликяни и Петър Богдан ги повикал на черква в Хамбарли (Л. Милетич, пос. съч., стр. 61).

[9] Вероятно изчезналото село Ходжово, известно от регистрите на католическите мисионери през XVII в.

Село Тимурджълар[1]

Кара Хюсеин Ганем — 40; Мехмед, син на Лягурли, нов — 30.

Село Шах Хюсеин[2]

Али, син на Хъдър — 20; Лала Юсуф — 20; Йомер, син на Юнус, жител на село Муртатлу[3] — 30; Велед, син на Хюсеин, нов — 35; Баязид Пири, нов — 25.

Село Селяметлер[4]

Дур Али Ахи, имам, нов — 40; Мехмед Юнус, майстор на кебета, нов — 30; Тимурхан Сеиди, нов — 25; Меми, син на Мехмед — 40.

Село Хаджи Бахшаиш[5]

Абдул Муталиб Тимурхан — 50; Бекир, син на Юнус, нов — 30 Халил Кулкал, нов — 25.

Село Кул бунари[6]

Хаджи Гази — 25; хаджи Илиас Али — 50.

Село Кара Мусилер[7]

Кулкал Паша (?) — 35.

Село Емирханджилер[8]

Фуад Али Агче — 40; Коджа Карлъ паша, нов — 35.

Село Виржева[9]

Рад Михал — 30; Дано Петко — 25; Иван Велко, жител на Юнд ърганъ[10] — 25; Балчо Рус, от същото село, нов — 30; Стоян Проскоч, от същото село, нов — 30.

Село Калофер дербенд[11]

Малешко Грую — 50; Атанас Стале — 50; гъркът Яни, зет на Витан Елфаджир — 60; Витан Дърман — 40; Димитри, търговец — 50; Стоян Димо — 40; Добре Шишман — 45; Стоян, воденичар — 25; Петри

---

[1] Старо Железаре, Пловдивско.
[2] Неуточнено.
[3] Местожителството е обозначено с червено мастило. Момино село, Пловдивско.
[4] Селяметлер било в землището на Паничере, изселено през 1878 г.
[5–8] Неуточнени.
[9] Ръжево, Пловдивско.
[10] Катунско Конаре. Чрез тия заселници се създало съседното село Ръжево Конаре.
[11] Калофер, Пловдивски окръг.

Рале, нов — 30; Петко Добре, нов — 40; Петко Николчо, нов — 50; Недко Радослав, нов — 40; Радослав Николчо, нов — 50; Доброслав Тале, нов — 25; Райко Стале, нов — 50; Иван Бакърко, нов — 50; Коста Гърбавия, нов — 25; Чича Дърман, нов — 25.

Всичко — 745 овце.

Село Караджалар[1] при Даръ обасъ

Меид, акънджия, нов — 30.

Село Кулфалар[2]. Не се явиха при регистрацията.

Муса Ресул — 40; Мехмед, син на Али — 70.

Нахия Коюн тепеси[3]

Село Месудлар[4]

Хаджи Кочи Тимур — 100; Халил Сютлю — 75; Максуд хаджи Тимур — 30; Хасан, син на Абдуллах, нов — 40; Касъм Вели, нов — 30.

Село Кьоселер[5]

Илиас, син на Сефер — 25.

Село Истал от Гьопса[6]

Вейсел, син на Али — 50.

Село Кара Мустафалар[7]

Гази Феда Хъдър, нов — 25; Вели, син на Йомер, нов — 25; шивачът Хасан Абдуллах, нов — 25.

Село Ваизлер[8]

Меми, син на Хасан, нов — 30.

Село Ерзилер[9]

Али Къзълджа, нов — 50; Пири Ганем, нов — 40.

1, 2 Неуточнени.

3 Някои от селата в тази нахия впоследствие били зачислени към Пазарджишка каза. През 1576 г. нахията включвала селищата на север от Пловдив и на юг от р. Марица; тя обхващала и родопски села чак в Девинско.

4 Точиларци, Пловдивско.

5 Дн. квартал на гр. Хисар — Момина баня, Пловдивско, бивше Хисар Кьоселер.

6 Името Истал няма смисъл. Р. Стойков го чете и превежда „Стари Копсис" (срв. Исторически преглед, год. XV, кн. 6, стр. 86), обаче селото не може да се уточни.

7 Любен, Пловдивско.

8, 9 Селата Ваизлер и Ерзилер днес не съществуват.

Село Емир Али[1]

Юсуф Ходжа — 25.

Село Сенделу[2]

Рустем, син на Сюлейман, нов — 25; Инехан Доган, нов — 40; Вели, син на Сюлейман, нов — 40.

Село Даудлар[3]

Хаджи Мустафа Сойлу — 30; Дур Али Халил Насух — 30; Дургуд, син на Хасан — 25; Хасан, син на Дауд, нов — 35; Тимур, син на Насух, нов — 30; Мустафа, син на Пири, нов — 25.

Село Хаджи Насух[4]

Фуад Бали Иса Бали — 25.

Село Байрамъшлар[5]

Мехмед, син на Иса Бали — 40; хаджи Али Иса Бали — 50; Сюлейман Хамза, нов — 25; Дурмуш Инехан, нов — 25; Мехмед, син на Вели — 30.

Село Думалъ[6]

Йомер, син на Дурак — 30; Рустем, шивач, нов — 25; Рахман Кара Йомер и Вели, син на Ахмед, нови — 40.

Село Хаджи Абдилер[7]

Пири Сюлейман — 85; Али, син на Салих — 50.

Село Саръ гьолю[8]

Сюлейман Хюсеин — 40; Мустафа, син на Али, нов — 40; Мехмед, син на Махмуд, нов — 30; Мустафа, син на Ибрахим, нов — 30; Хъдър, син на Неджар от джемаат Офча боли[9], нов — 50; Хъдър, син на Абдуллах от Тахталар[10] — 25.

Всичко — 215 овце.

---

[1] Вероятно Емирли, до пазарджишкото село Черногорово, изселено след 1878 г.
[2] Неуточнено.
[3] Царимир, Пловдивско.
[4] Неделево, Пловдивско.
[5] Неуточнено.
[6] Церетелево, Пловдивско.
[7] Вероятно с. Абдуларе, дн. Априлци, Пазарджишко.
[8] Блатница, Пазарджишко.
[9] Юрушка група от т. нар. Овче поле.
[10] Неуточнено.

Село Пармаксъзлар[1]

Кьоле Синан — 40; Кулкал, син на Синан — 40; Дур Али, син на Мустафа — 40.

Село Йениджe-и Чомлек[2]

Салчо Рад, нов — 40; Петко Недко, кръчмар, нов — 35; Иван Велко, нов — 35; Петри Димитри, нов — 25; Сено, воденичар, нов — 25; Пазарлъ Тимур, нов — 30.

Село Хаджи Синид[3]

Мустафа Явер Кара — 30; Дурмуш Хъдър — 30.

Село Йеген бей[4]

Пазарлъ Хюсеин — 20; Хюсеин Абдуллах, нов — 30; Мехмед, син на Ахрян — 30.

Село Юрушки джемаат при Чомлек

Овчарят Али Дур Бали — 25.

Село Дерели[5]

Меми, син на хаджи Якуб — 50; Ферхад, син на Абдуллах, нов — 35; Хъдър, син на Абдуллах, нов — 30; Халил Топал, нов — 25.

Село Фирузли[6]

Вели Бозаджи Юнус — 100; Салтък Ибрахим — 30; Ибрахим Мустафа — 30; Ири Мустафа, нов — 30; Тузлу ходжа Диване Асфие, нов — 30; Йомер, син на Хаджи, нов — 25; ...[7] Мустафа вместо баща си, нов — 30.

Село Кара Махмудлу[8]

Неби, син на Муса — 30; Ибрахим Муса — 25; Мехмед, син на Будак, нов — 35; Хасан, син на Будак, нов — 25.

---

[1] Неуточнено.
[2] Старосел, бивше Чомлек ени кьой, Пловдивско.
[3–5] Неуточнени.
[6] Овчеполци, Пазарджишко.
[7] Неразчетено.
[8] Неуточнено.

Село Кара Халилер[1]

Муса, син на Зейнул — 40; Муса, син на Али — 50; Махмуд, син на Абдуллах — 30; Турхан Сюлейман, жител на село Али Факихли[2] — 30; Рамазан, син на Вели, нов — 30; Ибрахим, син на Мехмед, нов — 30; Риза, син на Ганем, нов — 25.

Село Веислер[3]

Емрюллах Мустафа — 30; Назър, син на Велед — 25; Иса, син на Джиханшах — 25.

Село Герги[4]

Йомер Хъдър, син на Мюрсел — 40; Думбаз, син на Армаган — 40; Хаджи, син на Вели — 30; Неби, син на Хамза, нов — 30; Емир, син на Юсуф, нов — 25.

Село Авренлу[5]

Шахбали Мустафа — 50; Хъдър Бали Муса — 50; Хасан, син на Абдуллах — 35; Кадамлу Абдуллах — 25; Рамазан Ходжа, нов — 35; Абдуррахман Хамза — 30.

Село Чакърлар при Синидлу[6]

Хасан Ходжа Хъдър, нов — 40; Дур Али Тимур, нов — 30.

Село Коджаклу[7]

Мустафа Дауд — 30.

Село Кьопюклю[8]

Иса, син на Хамза — 40; Ибрахим Мустафа, нов — 30; Хъдър, син на Мустафа, нов — 30; Ферхад, син на Безбетер, нов — 25.

Село Текиелер[9]

Мустафа Мюрювет, нов — 30; Факих, син на Будак, нов — 30.

---

[1] Долно Левски, Пазарджишко. У Ст. Захариев — Каралар с 40 турски и 90 български къщи в 1870 г. Срв. Ст. Захариев. Географико-историческо-статистическо описание на Татар-Пазарджишката кааза, Виена, 1870, стр. 37.

[2] Изчезнало село при Черногорово, Пазарджишко.

[3] Неуточнено.

[4] Беловица, Пловдивско.

[5] Мътеница, Пловдивско.

[6] Може би с. Ясно поле, бивше Чакъра, Пловдивско.

[7] Неуточнено.

[8] Вероятно с. Кепели, дн. Свобода, Пазарджишко.

[9] Текира, дн. Триводици, Пловдивско.

Село Тахталар[1]

Дауд, син на Салих — 50; Коркуд, син на Салих — 30; Дур Али син на Салих — 30; Хасан, син на Тевджих — 35; Атауллах Велед — 30; Иса, син на Джихан, и Шахбали Джихан — 40; Мехмед, син на Хъдър — 25; Джафер, син на Меми — 25; Безбетер Вели — 30; Мехмед, син на Дур Бали — 25.

Село Истроева[2]

Рад Добре — 30; Добре Недю, нов — 50; другият Добре Райко, нов — 40; Стоян Димитре, нов — 30; Влад Димитре, нов — 30; Малчо Недю, нов — 40; Тодор Недю, нов — 35.

Село Мирзан[3]

Мустафа Абдуллах — 30; Хасан, син на Абдуллах, нов — 30; Оруч, син на Шахин, нов — 30; Мартин Иван, нов — 30; Кара Къню Тодор, нов — 30; Злад Герги, нов — 30; Драгие Михал, нов — 40; Тодор Калчо, нов — 35; Димитре Бучуклу, нов — 30; Братан Райко, нов — 30; Нафи, син на Карагьоз, нов — 30; Меми, син на Мустафа, нов — 30; Радослав, пришелец, нов — 25; Илия Рад, нов — 25.

Село Карнофол[4]

Велко Дойко — 30; Петко Цеpо — 30; поп Аврам поп Иван — 60; Стоян Церо — 50; Деян Мартин, нов — 50; Иван Мартин, нов — 25; Костадин Михо, нов — 40; Влашо Янчо, нов — 50; Коджа Игнат, нов — 25; Стефо Стамат, нов — 30; Трифон Чалджи Драгослав, нов — 60; Гале Драган, нов — 30; Тодор Димо, нов — 30; Димо и братът [на] Кара Никола, нови — 25; Тодор Нако, нов — 30; Пенчо Мартин, нов — 25; поп Михал Тодор, нов — 40; Братан Тодор, нов — 30; Димитри Тодор, нов — 30; Димчо Петко, нов — 30; Стоян Никола, нов — 40; Вълчан Калю, нов — 30; Петко Тихко, нов — 60; Ментеш Хайредин, нов — 30; Добре Злад, нов — 50; Злад Станю, нов — 50; Хасан, син на Фуад, нов — 50; Тодор Калю, нов — 25; Герге Милчо, нов — 30; Кръстан Петкине, нов — 40; Петко Минчо, нов — 25; бозаджията Стоянoглу, нов — 25; Никола Райчин, нов — 30; Кунбек Влаю, нов — 30; Неделю Михо, нов — 30; Велко Михо, нов — 30; Добре Ерчин, нов — 30; Мате Богдан, нов — 30; Цено Павле, нов — 30; Кръстил Кою, нов — 30; Златил Мартин нов — 30.

Всичко — 1445 овце.

---

[1] Неуточнено.
[2] Строево, Пловдивско.
[3] Бенковски, Пловдивско.
[4] Войсил, Пловдивско.

Село Чалапиче[1]

Пенчо Марин — 25; Кою Стале, нов — 60; Стойчо Кою, нов — 50; Никола Михаил, нов — 30; Велчо Богдан, нов — 30; Ерменчо Калуш, нов — 30; Нягул Злад, нов — 30; другият Велчо Богослав, нов — 60; Дочо Добре, нов — 30; Балю Дочо, нов — 30; Димо Кирко, нов — 30; Тодор Бойчо, нов — 30; Манол Рум, нов — 25; Петко Драгия, нов — 30; Йове Костадин [от] Сер махле, нов — 30.

Село Кюсте[2]

Мустафа Али, нов — 30; Кючук Мустафа Абдуллах, нов — 30; Райко Стаю, нов — 40; Вълчо Манол, нов — 25.

Село Сариче[3]

Стойчо Герги — 30; Кою Минчо — 30; Вели, син на Хамза, нов — 25; Стайчо Иван, нов — 30; Манол Коюн, нов — 25; Ибрахим Али, нов — 30; Герги Кунбек, нов — 30; Илия Станимир, нов — 30; другият Герги Велчо, нов — 30; Мечо Добре, нов — 30; Илия Съботин, нов — 25.

Село Тахталъ[4] до Филибе

Хасан, син на Абдуллах — 30; Герги Слав — 30; Добре, пришелец, нов — 30; Димитри Радослав, нов — 30; Пенчо Крою (?), нов — 30; Кръстан Кою, нов — 25.

Село Чомлек[5]

Кръстю Гюро — 30.

Село Демирджи[6]

Джани Хасан от Филибе, нов — 50; Върбан Параскевà, нов — 50; Драгуш, брат [на] Карагьоз — 50.

Село Шарли[7]

Платнарят Велко Димо — 30; Пею Пройчо — 30; Тодор Манол, нов — 30; Герги Чудин, нов — 30; Нико Апостол, нов — 30; Пенчо Минчо, нов — 25; Минчо Иван, дошъл от Диване Баба[8], нов — 30

[1] Цалапица, Пловдивско.
[2] Костиево, Пловдивско.
[3] Царацово, Пловдивско.
[4] Изчезнало, но на триверстовата карта от 1878 г. северно от Пловдив е отбелязан чифлик Тахталъ.
[5] Паничере, Пловдивско.
[6] Желязно, Пловдивско.
[7] Вероятно с. Труд, Пловдивско.
[8] Неуточнено.

Село Дука[1]

Церо Васил — 50; Минчо Пенчо, нов — 30; Кале, брат на Церо, нов — 35.

Село Айваджик[2]

Мехмед, син на хаджи Рустем — 100; Хамза, син на Вели — 25; Али, син на Сюлейман — 35; Мухарем Али — 25; Дур Али Велед — 35.

Село Войвода[3]

Костадин Стойко, нов — 30; Кою Димитри, нов — 40; Георги, абаджия, нов — 30; Илю, нов — овце 40.

Село Алтунджи[4], с друго име Агач

Стефо Кьор Цено — 30; Стоян Михаил — 30; Неделко Стайко, нов — 30.

Джемаат Хаджи Халил при Алтунджи[5]

Джафер, син на Иса — 70.

Село Ругош-и кебир[6]

Минчо Войне, нов — 80.

Село Ругош-и кючук[7]

Гюро Марко, нов — 60; Баро Войне, нов — 30; Стойко Ценко, нов — 25.

Село Доганджи Илиас[8]

Кою Кара Стоян, нов — 25; Калчо Минчо, нов — 25; Койчо Русю, нов — 30; Янко Манол — 30; Герги Тодор — 25.

Село Терфил[9]

Петри Иван, пришелец, нов — 30.

---

[1] Неуточнено.
[2] Дюлево, Пазарджишко.
[3] Войводиново, Пловдивско.
[4] Злати трап, Пловдивско.
[5] Неуточнено.
[6], [7] Сега има само едно село Рогош, но споменът за двете села и досега е запазен.
[8] Скутаре, Пловдивско, е записано от поп Константин в 1819 г. Дуганджели (Наръчник на Пловдивската епархия... ИБГД, III, 1935, стр. 196). Името се помни и до днес от селяните. Доганджи Илиас не може да бъде село Дуганджи до р. Марица (дн. Чалъково).
[9] Трилистник, Пловдивско.

Село Ибрахим бей[1]

Минчо Михо — 25.

Село Чолук[2]

Армаган Бали, нов — 25.

Село Киричиме от Долната махала[3]

Михал Петко — 50; Иван Сърнил — 25; Димитри Рале — 50; Аврам Никола — 25; Русю Чувар — 30; Митро Манчо — 35; Мехмед, син на Синан от Добруджа, нов — 30; Добре Михно, нов — 30; поп Вълчан, нов — 25; Марчо Манчо, нов — 40; Нено Чаврю, нов — 30; Петри Михаил, нов — 30; Ибрахим, син на Меми, нов — 40.

Киричим-и баля[4]

Янко Иван — 25; Неделчо Драгине, нов — 30; поп Атанас, нов — 30; Петко Стойко, нов — 25; Никола Анастас, нов — 35; Велчо Герги, нов — 35.

Село Устина[5]

Герги Нехриде, нов — 35; Меми, син на Хасан, нов — 30; поп Димитре, нов — 25.

Село Курд[6]

Ябан Неделчо Малко, нов — 30; Димитри Мавруди — 30.

Село Айдин[7]

Велчо Тодор, нов — 35.

Село Иждребичке[8]

Велко Петко — 40; Тодор Русин, нов — 25; Илчо Драгослав, нов — 25.

Село Пастуша-и атик[9]

Пенчо Хино, нов — 60; Стойко Рад, нов — 30; Стойко Стоян, нов — 30; Петри Велко, нов — 30; Аврам Неверника, нов — 30.

Село Пастуша-и джедид[10]

Велко Петко — 60; Горо Петело, нов — 40; Герги Добре, нов — 30.

---

[1] Неуточнено.

[2] Граф Игнатиево, Пловдивско.

[3], [4] Дн. гр. Кричим, Пловдивско. За това, че Кричим е бил на две махали — Горен и Долен Кричим, — вж. и у К. Иречек. Пътувания, 1899, стр. 435.

[5] Устина, Пловдивско.

[6] Вероятно Куртово Конаре, Пловдивско.

[7] Вероятно Айдъново, дн. Исперихово, Пещерско, Пазарджишки окръг.

[8] Жребичко, Пещерско, Пазарджишки окръг.

[9], [10] След Освобождението има само едно село Пастуша, днес квартал на Перущица (от 9. IX. 1969 г. призната за град).

Село Дегирмен дереси[1]

Карагьоз Йове, нов — 25; Аврам Койчо, нов — 25; Фелах Али, нов — 40; Райчо Илие, нов — 25; Яни Апостол, зет на Димитри, нов — 30; Тодор Райчо и брат му Петри, нови — 50; друг Гюро, опинчар, нов — 30; Нико Крапле, нов — 25.

Село Ирвеник[2]

Кьор Али Абдуллах, нов — 25.

Село Имарет[3]

Камиларят Меми, нов — 40.

Село Пилюска[4]

Манол Радой, нов — 30.

Село Лешник[5]

Велчо Добре — 40; Влаю Минчо — 35; Хамза Муса — 40.

Село Узун Кара[6]

Али, син на Неби, нов — 40; Ахмед Абдуллах, нов — 30; Мехмед, син на Абдуллах, нов — 25; бакалинът Абдуллах от Лендерге[7], нов — 30.

Село Ираклу[8] при Узун Кара

Али, син на Мезуд, и брат му Тимурхан, нови — 50; хаджи Реис, нов — 40; Ферхад, син на Мурад, нов — 25; Мехмед, син на Дурак, нов — 35.

Село Чурян[9]

Стою Доброслав, нов — 30; Златин Момчо, нов — 30; друг Златин Грую, нов — 25; Стайка Хубен, нов — 25; Герги Драгне, нов — 25.

---

[1] Първенец, Пловдивско.

[2] Неуточнено. Северно от манастира „Бяла черква“ при кулата има местност Ирменички трапези. Има и местност Ериминица южно от с. Ситово, където личат основи на черква и следи от селище.

[3], [4] Неуточнени.

[5] Старото име на с. Елешница, Пловдивско, е Лешник.

[6] Дълго поле, Пловдивско.

[7] Неуточнено.

[8] Неуточнено. Днес в околностите на с. Узункърово няма такова село.

[9] Чурен, Пловдивско.

Село Черешова[1]

Кушлу Добре — 25; Тодор Михал, нов — 25.

Село Лилкова[2]

Стою Драгуш — 30; Саръ Петко — 25.

Село Тъмръш[3]

Мустафа, син на Ширмерд — 25; Герги Рум — 30; Хюсеин Чобан Абдуллах, нов — 50; Герги Лека, нов — 30; Златил Радослав, нов — 25; Драгуш Чавдарлъ, нов — 25; Тодорчо Добре, нов — 25; Коджа Ширмерд, нов — 25.

Село Рахова[4]

Драгине, овчар — 40; Петко Стоян — 30; Стоян Рай — 30; Герги Браю, нов — 25.

Село Чуряков дол[5]

Герги Велико, нов — 30.

Село Волова[6]

Кючук Балабан, нов — 30.

Село Бойкова[7]

Райко Стою — 25; Калин Русю, нов — 25.

Село Забърда[8]

Кушлу Герги — 20.

---

[1] Черешово, Девинско, Смолянски окръг.

[2] Лилково, Пловдивско, се е наричало и Демирджи кьой. Второто име на селото е отбелязано в карти и преброителни списъци. Турският документ от XVI в., в който селото е записано само с българското си име, показва, че турското му име е от по-късен произход.

[3] Изселено през 1913 г. Землището му било към с. Осиково, Девинско. По името на селото се е наричала и околната малка планинска област — Тъмръш, Тъмръшко. Известен е от 1876 г. Ахмед ага Тъмръшлията.

[4] Оряхово, Асеновградско, Смолянски окръг.

[5] Чуряков дол е сега неправилно наричано Чуруково, Девинско, Смолянски окръг.

[6] Неуточнено.

[7] Бойково, Пловдивско.

[8] Забърдо, Асеновградско, Смолянски окръг.

Село Чифтище[1]

Кушлу Герги — овце 40; Петко Стоян — 30; Димитре Момчо, нов — 30; Трифон Къню, нов — 30; Стоян Петко, нов — 30; Кушлу Черню, нов — 30.

Село Бирестовиче[2]

Михо Дойно — 50; Димитри Кою — 50.

Село Кулагузли[3]

Мансур Алагьоз — 70.
Общо: лица — 1145, овце — 38 995.
Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар Пазаръ.
[Печат]

КАЗА ТАТАР ПАЗАРЪ

Със султанска заповед чрез дворцовия мубашир Мехмед чауш се състави списък на старите и новите джелепкешани от каза Татар пазаръ за овце къвърджик през тежкия сезон.

Написано през първите десет дни на реби юл-евел 984 (29. V — 7. VI. 1576).

Самият Татар пазаръ

Кожарят хаджи Реджеб Абдуллах — 50; Махмуд, кожар, син на Али — 25; Хасан, син на Абдуллах Елхабар — 25; кръчмарят Корда Петко — 25; сапунджията хаджи Али Абдуллах, нов — 40; кожарят Инехан, син на Абдуллах, нов — 30; продавачът на забрадки Пири, син на Мустафа, нов — 200; персиецът Исмаил, син на Ахмед, нов — 60.

Всичко — 455 овце.

Понеже гореказаният Пири е твърде богат и имотен и главен капитан (реис) на каиците, от две години насам се е отдал на джелепство; същият обработва оризища от свое име чрез трети лица. Но понеже той действително притежава 4000 броя овце и на много места има свои годни летни пасища и е добър познавач на овце, зарегистрира се като джелеп.[4]

Село Айдънлу[5]

Осман, син на Мустафа, нов — 35.

Село Салихединлу[6]

Халил Билял, нов — 25.

[1] Студенец, Асеновградско, Смолянски окръг.
[2] Брестовица, Пловдивско.
[3] Неуточнено.
[4] Забележката се отнася до Пири.
[5] Неуточнено. В землището на дн. с. Добровница има местност Ендили.
[6] Огняново, Пазарджишко.

Село Съгърджъ-и кючук[1]

Вели, син на Абдуллах — 40; Муса, син на Вели — 30; арабаджията Али — 30; Мехмед, син на Абдуллах, нов — 40; Али, син на Абдуллах, нов — 30; Бахшаиш, син на Хасан, нов — 25; Гюлюмшах, син на Ганем, нов — 25.

Всичко — 220 овце.

Село Съгърджъ-и мюслиманан[2]

Хюсеин, син на Абдуллах — 25; Вълчине и Петко — 30; Хасан, син на Синан, нов — 25; Махмуд, син на Абдуллах, нов — 25.

Село Съгърджъ-и геберан[3]

Добре, брат на еничерина Искендер — 50; Пенчо Раю — 25; Димитри Милко — 35; Стою Ерменчо, нов — 25; Кою Мартин, нов — 30; Петри Коста, нов — 25; Тодор Герги, нов — 25; Никола Неделко, нов — 25.

Село Доган[4]

Кара Исмаил — 30; Мехмед, син на Баба Али — 30; Меми, син на Али — 30; Продан Никола — 25; Иван Грую — 25; Мали Стою — 30; Стою Туршан — 30; Бойко Божик — 25; Мехмед, син на Махмуд, нов — 50; Хюсеин, син на Вели, нов — 25; Мусал, син на Хамза, нов — 30; Донко Рад; нов — 30; Стоян Бориче, нов — 25; Петко Граматик — 30; Никола, железар, нов — 25; Петко, козар, нов — 25; Велко, казанджия, нов — 25; Калчо Стойчо, нов — 25; Бою Стойчо, нов — 25; Кою Стою, нов — 25; Добре Миле, нов — 25; Стоян Иван, нов — 25; Петко Тодор, нов — 25.

Село Черногор[5]

Яни, шивач — 25; Тодор, шивач — 25; Неделко Христо — 35; Раян Гюро — 25; Хасан, син на Меми, нов — 30; Пею Димитро, нов — 25; Стоян Богдан, нов — 25; Вълчо Димко, нов — 25; Бойчо Шахин,

---

1, 2, 3 Сега в околията има само едно село Говедаре (Съгърджик, т. е. Малко Говедаре). Ст. Захариев ни съобщава също за едно село Говедаре, или Съгърджик, само с българско население (52 къщи). Той пише, че около селото имало развалини. Обаче Захариев нарича сегашното село Сарай с името Сагър-Коджа (Голямо Говедаре) с 32 български къщи. Словенецът В. Курипешич в 1580 г. минал от Пазарджик за Пловдив през едно село Говедарово, както го предава Иречек в Периодическо списание, 1883, кн. IV, стр. 92.

4 Изселено. С. Доган, както виждаме, през XVI в. било смесено по население. Според Ст. Захариев в 1870 г. то имало 70 турски и 18 български къщи. В съседство с него било българското село Конаре или Кору кьой. В 1878 г. то наброявало 180 български къщи. Жителите на с. Доган се изселили след 1878 г. — турците заминали за Турция, а българите се заселили в с. Конаре, поради което то било наречено Доганово Конаре, което име носи до 1934 г. Мало Конаре. С. Кору кьой или Конаре не намираме в документа от 1576 г.

5 Черногорово, Пазарджишко.

нов — 25; Илия, пришелец, нов — 25; Койчо Добре, нов — 25; Хасан, син на Мустафа от гр. . . .[1], лихвар[2], нов — 200.

Казаният Хасан, син на Мустафа, в миналото бил владетел на тимар. Но понеже в похода срещу Накшеван[3] се прояви като изменник, оттогава престана да владее тимар. Но тъй като той е станал голям лихвар и чрез лихварство е натрупал големи богатства и недвижими имоти, зарегистрира се като джелеп.[4]

Село Балдева[5]

Тодор Райко и Белкан Драгой, нови — 40.

Село Кара Якупли[6]

Хаджи Хасан, син на Хамза — 25; акънджията Гайри, нов — 25; Мехмед, син на Гюндер, нов — 30.

Село Хаджи Ири[7]

Хюсеин, син на Йомер, нов — 35.

Село Чемраклар[8]

Юсуф, син на Хюсеин, нов — 30; Сюлейман, син на Ибрахим, нов — 25.

Село Айгърлар[9]

Мустафа, син на Бекир, нов — 25.

Село Караслар[10]

Бекир, син на Осман — 50.

Село Дениз бейлу[11]

Айоджи Мустафа, нов — 30; Юсуф и Насух, синове на Пир Ахмед, нови — 50.

---

1 Неразчетено.
2 Бележка над името.
3 Град в Южен Кавказ, столица на автономна република в Азърбайджанска ССР.
4 Бележка, отнасяща се за Хасан.
5 Балдево, дн. Росен, Пазарджишко.
6 Цар Асен, Пазарджишко.
7 Юнаците, Пазарджишко.
8 Изчезнало. В землището на с. Щърково има местност Чамръка. Според Ив. Батаклиев вероятно тук е било с. Чемраклар.
9 Пищигово, Пазарджишко.
10 Добровница, Пазарджишко.
11 Изчезнало село в землището на дн. с. Големаново.

Село Изгарлъ[1]

Юсуфхан Ганем — 50; Янък Хасан Идрис, нов — 50; Муса, син на Али, нов — 40.

Село Шахилер[2]

Вели, зет на Шабан Ходжа — 25; Мустафа, син на Халид, нов — 50.

Село Калугерова[3]

Бойко, бакалин — 25; Добре Иван — 25; Стоян Тодор — 25; Димитри Иве — 25; Дичко Добре — 25; Иван Калчо — 25; Стоян Влад — 25; Петко, кръчмар — 25; Белю Петко — 30; Димко Стоян — 25; Стамад Добре — 50; Драгие Недко — 30; Пенчо Стойко — 40; Рад Белкан — 40; Филю Милан — 25: Русин Георги — 40; Костадин Крайненеца — 25; Иво Петри, нов — 25; Петко и Драгаш, синове на Кара Слав, нови — 50; от дела на Драгаш, нов — 30; Петко Недю, нов — 25; Петко Стайко, нов — 25; Стойко Стойко, нов — 25; Велко Ак Сенде и брат му Страти, нови — 50; Недо Хридо, нов — 30; Стойчо Тодор, нов — 25; Герги Рад, нов — 25; Стаю Караоглан, нов — 25.

Всичко — 810 овце.

Село Арнаут[4], с друго име Юнд алани

Стоян Радослав — 25; Васил, овчар — 25; Стойко Китан — 40; Йовчо Стоян — 25; Бело Стрезо — 25; Калчо Нико — 25; Богуш Никола, нов — 25; Петко Стоян, нов — 25.

Всичко — 215 овце.

Село Попинче[5]

Коджа Димко — 25; Стоян Милю — 20; Герги Младен — 30; Стоян Димчо — 30; Милотин Рад, нов — 30.

Село Бутева[6]

Курд, син на Муса — 50; Боно Нино — 50; Мустафа, син на споменатия Курд — 30; Али, син на Тимур, нов — 30; Петко Дино, нов — 30.

---

[1] Величково, Пазарджишко.

[2] Памидово, Пазарджишко.

[3] Калугерово, Пазарджишко, се споменава в 1534 г. от Рамберти в пътеписа му, преведен от Иречек (Псп., 1883, кн. IV, стр. 100). По-късното му турско име Гелвере е неизвестно на пазарджишкия кадия.

[4] Елшица, Пазарджишко. Турците го наричали и Арнаут кьой.

[5] Попинци, Пазарджишко.

[6] Бъта, Панагюрско, Пазарджишки окръг.

Село Бане-и дербенд[1]

Поп Пенко, нов — 30; поп Станил, нов — 30; Саръ Димитри, нов — 35; Обретен Нестор, нов — 30.

Село Панагюрище[2], с друго име Отлук

Продан Грозю — 30; Балю Недко — 30; Рум Манол — 25; златарят Иван — 25; Рад Злате, нов — 25; Пенчо Неделчо, нов — 25; Рад Рад, нов — 30; Злат Драган, нов — 30; Рашо Ерменчо, нов — 30; Сенко Драгия, нов — 25; Стрезо Добре, нов — 30; Станчо Съботин, нов — 25; Цено Грозю, нов — 30; Добре Драживой, нов — 35; Куман Илия, нов — 25; Драгое Драю, нов — 30.

Село Мечка дербенд[3]

Милчо Стаю — 25; Миле Дойке — 30; Стоян, златар — 20; Дедо Стою — 50; Братула Марин — 50; Стоян Драйлин, нов — 25; Димитри Дука, нов — 25.

Село Петрич[4]

Балю Неверника — 40; Стойко Кума — 40; Грозю Неверника — 40.

Село Десичева[5]

Балкан Неделко — 35; Димко Йорги — 50; Никола Сърнил — 25.

Джемаат Джафер Факих, зачислен в софийския списък[6]

Хаджи Али, син на Джафер Факих — 50; Дере, син на Фехим — 50; Хюсрев и Сеиди, синове на Къран — 120; хаджи Солак и Илиас Юнус — 125; хаджи Дур Али Оруч — 50; Алемшах, син на Сюлейман — 30;

---

[1] Баня, Панагюрско, Пазарджишки окръг. За проходите при Баня и Мечка има запазени местни предания. Според Ст. Захариев над с. Мечка проходът е Павле дербенди, поради което Захариев в скобки поставя второ име на селото — Павлово. А панагюрецът Карапетров пише, че с. Мечка на турски било уж наричано Павле кьой (П. П. Карапетров. Материали за Панагюрище и околните му села, 1893, стр. 132).

[2] Гр. Панагюрище, Пазарджишки окръг.

[3] Мечка, Пазарджишко.

[4] Средногорец, Пирдопско, Софийски окръг. Петрич е стара крепост, спомената още от Ана Комнина през XII в.

[5] Дн. с. Лесичево, Пазарджишко.

[6] Юрушките задруги в Средна гора се били превърнали след време в четири постоянни махали — Джаферли, Доганли, Очкулу и Урушли; те били изгорени през 1878 г., а жителите им образували с. Юруците (по турски Юруклу), дн. Боримечково. Според проучванията на Ив. Батаклиев сред тия юруци се помнело, че някога летните им пасища били по Витоша. Може би поради това е отбелязано за някои групи, че са били записани в софийския списък. В описанието на Пазарджишката каза Ст. Захариев (пос. съч., стр. 38) отбелязва поотделно: село Оручлу, с. Дуванлъ, с. Очкулу и с. Джаферлер. За Иречек (Пътувания, стр. 344) това са четири махали, които образували община Юруците. Изглежда, че с. Сонгурлу от нашия документ е една от махалите. А

Юнус Айдогду — 35; Али, син на Кара Фехим — 35; Юсуф, син на Фехим — 50; Каялъ Иса — 30; Муса, син на Мехмед — 60; Иса, син на Мехмед — 30; Дауд Емир — 30; Хъдър Суле — 50; Ферхад Яхя, нов — 25; Илиас, син на хаджи (?), нов — 50; Селим, син на Сюлейман, нов — 25; Меми, син на Сюлейман, нов — 30; Вели, син на Сюлейман, нов — 25; Дур Бали Суле, нов — 25; Дурак, син на Гидик, нов — 25; Мустафа, син на Гидик, нов — 25; Неби, син на Юсуф, нов — 50; Мустафа, освободен роб на хаджи Али, нов — 35; Абдуррахман Елчи, нов — 30; Йомер, син на Елхаджи Али, нов — 30.

Всичко — 1125 [овце].

Гореказаните са записани в софийския дефтер, но понеже те са жители на Татарпазарджишката каза и всяка година слугите, които отиват да пасат овцете им, не се намират в София и са записани в изпращателните списъци въобще като умрели или избягали, укрили се, и овцете им не се завръщат, [по тази причина] се записаха [като джелепкешани] в списъка на тяхното местожителство.[1]

Джемаат Ала Софилер

Юсуф, син на Кара Мурад — 100; хаджи Бали, син на Диване Неби — 100; Иваз, син на хаджи Якуб — 50; Мустафа, син на Семед — 30; Кара Илиас, син на Билял — 30; Мустафа, син на Келемеддин — 75; Илиас Халифи Дурбей — 50; Меми Таптък — 50; Насух, син на Таптък — 30; Емир Дур Бали — 30; Кубат, син на Илиас — 50; Дур Али, син на Ибрахим — 50; Али, син на Кара Салих — 25; Вели, син на Кара Салих, и Кара Ахмед, нови — 50; Юсуф Меми, нов — 70; Муса (?), нов — 30; Халил, син на Мачко Абдуллах, нов — 30; Вели, син на Караджа Хасан, нов — 35; Хамза, син на Караджа Хасан, нов — 35; Емир, син на Илиас, нов — 35; Кьоле, син на Юсуф, нов — 35; Йомер, син на Мустафа, нов — 25; Неби — син на Илиас, нов — 35; Махмуд, освободен роб на товидже[2] Ферхад, нов — 30; Ферхад, син на Курд, нов — 25; Насух, син на Кьоле, нов — 25.

Всичко — 1130 овце.

[Лицата на] гореказания джемаат са записани в софийския списък, но понеже те са жители на Татарпазарджишката каза и всяка година слугите, които отиват да пасат овцете им, не се намират в София и са записани в изпращателните списъци въобще като умрели или избягали, укрили се, и овцете им не се завръщат, [поради това] се записаха [като джелепкешани] в списъка на местожителството им.

Джемаат Инеджелу, с друго име Турсанлу

Сюлейман, син на Али — 30; Хебиб Насух — 25; Али, син на Кара Билял — 15; Меми, син на Хебиб, нов — 40; Неби, син на Хебиб, нов — 40.

Всичко — 160 овце.

с. Юрукчилер от документа не ще да е Урушлу (Оручлу у Ст. Захариев), а някое друго впоследствие изчезнало юрушко село. Между с. Виноградец и с. Кара бунар, малко на юг, има височина Сургурлиица (съобщение на Ив. Батаклиев).

[1] Бележка под списъка на юруците.

[2] Акънджийски началник.

Гореказаните също така се намират в София, но понеже са жители на Татарпазарджишката каза, записаха се тук.

Джемаат Карталъ, с друго име Каралар

Емир, син на Али — 100; Кара хаджи Ганем — 50; Юсуфхан, син на Яхши — 30; хаджи Али Ментеш — 50; хаджи Яхши Дурсун — 60; Иса, син на Хебиб — 35; Касъм, син на Хебиб, нов — 35; Мустафа, син на Яхили, нов — 30.

Всичко — 390 овце.

Село Сонгурлу[1]

Кара Хъдър, син на Али — 60; Ибрахим Билял, нов — 35; Вели син на Хебиб, нов — 30; Муса, син на Дур Бали, нов — 30.

Всичко — 155 овце.

Джемаат Бакрачлу

Хаджи Меми, син на Бакрач — 100; Насух, син на Бакрач — 25; Рамазан Гюлмен — 50; Али, син на Гюлмен — 30; Шаих хаджи Вели — 35.

Всичко — 240 овце.

Джемаат Къзълджелу

Иса Бали Мабеид — 30; Мустафа, син на Абдуллах, нов — 30.

Джемаат Урумлу

Меми, син на Муса — 80; Инебей Муса — 50; Хасан, син на Муса, нов — 30; Шабан, син на Муса, нов — 30; Хъдър, син на Муса, нов — 30; Коджа Хюсеин, син на Иса, нов — 25; Мехмед, син на Халил, нов — 60; Пир Али, син на Халил, нов — 25.

Всичко — 370 овце.

Село Изла куче[2]

Юрук Пир Али, син на Тимур — 100; Абдуррахман Дур Али — 35.

Село Юрукчилер[3]

Меми, сън на Саръ юрук — 50; Абдулфетх, син на Фуад — 40; Юсуф, син на Саръ юрук, нов — 40.

Село Кьосе Мурадлу[4]

Кара, син на Рамазан — 35; овчарят Мустафа — 20.

---

[1] Неуточнено.
[2] Злокучене, Пазарджишко.
[3] Неуточнено.
[4] Братаница, Пазарджишко.

Село Чарганлу[1]

Диване Джихан, син на Хъдър, и Ибрахим, син на Дауд от село Хачлу,[2] нови — 50.

Село Мюселимджик[3]

Кара Хюсеин Ганем, нов — 30.

Село Акънджи[4]

Канадин, син на Харами Хюсеин, нов — 35; Хасан, син на Вели Софи — 25; Мехмед, син на Нюман Али, нов — 25.

Село Белова[5]

Сагир Махмуд, син на Абдуллах — 20; Радул Пенчо — 35; Петре Станиш — 50; Стоян Иван, нов — 25; Петре Богдан, нов — 25.

Село Семчина[6]

Поп Никола и Илия Дан, нови — 50; Вълчо Саръ — 30; Стайчо Михо — 30; Драган Велко — 25; поп Добре, нов — 25.

Село Саидлу[7]

Махмуд, син на Абдуллах, нов — 30.

Село Хисарджик[8]

Белчине Бою — 40; Петко Туршан — 40; Ботю Бойче — 40; Пенчо Влайчо — 40; Стоян Цено, нов — 25; Иванко Туршан, нов — 25; Коджа Велчо Пенко, нов — 25; Влад Бундо, нов — 25; Сталю Доброи, нов —25; Михаил Дойчо, нов — 25.

Всичко — 310 овце.

Село Баткун

Велко Герги — 30; Костадин Тодор — 30; Продан Симиан — 30; Пенчо Калоян — 35; Петко Стойко — 25; Кирчо Стою — 25; Златю

[1] Звъничево, Пазарджишко.
[2] Неуточнено.
[3] Мирянци, Пазарджишко.
[4] Аканджиево, Пазарджишко.
[5] В нашия документ сегашното село Голямо Белово е записано Старо Белово, а Малко Белово — само Белово. Ст. Захариев дава сегашните им имена. Голямо Белово, както пише той, било старо село, сдобило се с „особени правдини“ ; жителите му воювали заедно с турските войски, въоръжени с харбии (къси и широки копия).
[6] Семчиново, Пазарджишко.
[7] Симеоновец, Пазарджишко.
[8] Ветрен, Пазарджишко.

Никю — 25; Тодор Манол — 40; Стойко Мануша, нов — 30; Михно Тодор, нов — 25; Дамиян Горбан, нов — 25; Петко Калоян, нов — 25; Драгине Радул, нов — 25.

Всичко — 380 овце.

Село Пателениче[1]

Поп Никола — 25; Райко Малко — 35; Никола Михаил — 35; Смил Никола и Сотир Никола — 60; Стойко Андроник — 30; Райко Милю — 50; Хасню Герги — 30; Малко Прою — 30; Къню Новак, нов — 25; Димитри Продан, нов — 25; Стоян Шуле, нов — 25; Велчо Райко, нов — 25.

Всичко — 395 овце.

Село Али Ходжалу[2]

Хаджи Хасан, син на Дур Бали — 50; Хюсеин, син на Дурмуш — 40; Ридван Хъдър — 50; Дур Али Кара Вели — 30; Хюсеин, син на Ширмерд — 30; Дурак Дурмуш — 25; Ахмед Ревиш, нов — 30; Мустафа Мехмед, нов — 25; Беит Дур Бали, нов — 25; Илиас Юсуф, нов — 30.

Всичко — 335 овце.

Село Бесиче[3]

Герги Марко, нов — 25; Рус Стойко, нов — 25; Стоян Петро, нов — 30.

Село Козарска[4]

Никола, пришелец — 25; Братое Димитри, нов — 30; Неделко Паяка, нов — 25.

Село Брачигово[5]

Братошин Тодор — 80; Дойчин Петри, нов — 25.

Село Белова-и кюхне[6]

Пенчо Иван, нов — 30.

Село Йенидже-и Чобан[7]

Кара Иван — овце 30; Илия Грозю, нов — 30.

---

[1] Паталеница, Пазарджишко.
[2] Капитан Димитриево, Пазарджишко.
[3] Неуточнено.
[4] Козарско, Пазарджишко.
[5] Брацигово, Пазарджишко.
[6] Голямо Белово, Пазарджишко.
[7] Неуточнено.

Село Синидлу[1]

Салих, син на Султан — 60; Хамза, син на Осман — 60; Мухарем, син на Гази Мустафа — 50.

Село Хорсова[2]

Димитри Дабижив, нов — 30.

Село Фотен[3]

Хюсеин, син на Абдуллах — 50; Осман, син на Халил — 35.

Село Селча

Бою Трендафил, нов — 25.

Село Настан, от махалата Лескова[4]

Стою Вълчо, нов — 25.

Село Девлян[5]

Вълчо Русе, нов — 50; Стою Михо, нов — 40; Михо Стою, нов — 40; Русю Пею, нов — 30.

Всичко — 160 овце.

Село Бедан[6]

Стою Радослав — 50; Станил Георги — 30; Велико Георги — 30; Вълчо Димо, нов — 30; Хубчо Братослав, нов — 30; Димитри Вълчо, нов — 50; Дургуд, син на Абдуллах, нов — 40.

Всичко — 260 овце.

---

[1] Синитово, Пазарджишко.

[2] Ст. Захариев (пос. съч., стр. 30) пише Хорсува и в скоби Форцово — „помаци кепеджии, земеделци и катранджии", 60 къщи. Изселило се в Турция след Освобождението.

[3] Фотиново, Пазарджишко. У Ст. Захариев (пос. съч., стр. 30) Фотун (Фатъново), българомохамеданско село с 80 къщи „кепеджии, земеделци и катранджии". Същото съобщава и за околните села.

[4] Лясково, Девинско, Смолянски окръг.

[5] Гр. Девин, Смолянски окръг.

[6] Беден, Смолянско. Както е известно, цялото българско население в Девин и околността през XVII в. било насила помохамеданчено. Новопомохамеданчените често се познават и по записването им „син на Абдуллах" (син на раб божи). Девинско до 1878 г. било в Пазарджишка каза, така го описва и Ст. Захариев. Той пише „Дѣвленъ" и в скоби „Дѣвно". Иречек (Пътувания, стр. 391) писа, че средновековната крепост Беаднос ни „напомня" днешното село Беден. Нашият документ потвърждава, че селището се наричало Бедан, което можем да свържем със средновековното му име, а Беден е по-късна отурчена форма. Според В. Дечев до Беден имало главна крепост (градище) с две оградни стени, която много трудно била превзета от турците. Срв. В. Дечев. Миналото на Чепеларе, кн. I, 1928, стр. 17.

Село Доркова[1]

Стоян Берко — 30; Велчо Лукан — 30; Илия Стою — 35; Стаю Станойе — 40; Ширмерд, пришелец — 25; поп Михо — 30; Петко Драгослав — 25; Стано Радослав, нов — 40; Стоян Велчо, нов — 35; Стано Радул, нов — 30; Михал Герги, нов — 50; Михо Димо, нов — 40; Грозю Стою, нов — 35; Юсуф, син на Хасан, нов — 35; Кара Мустафа, син на Абдуллах, нов — 25; Стаю Лукан, нов — 30; Петко Райко, нов — 25.

Всичко — 560 овце.

Село Костандова[2]

Хасан, син на Абдуллах — 40; Пенчо Стою — 30; Юсуф, син на Инехан, нов — 25; Махмуд, син на Стойко, нов — 25; Ахмед, син на Саридже, нов — 25; Хасан, син на Рад, нов — 25; Неделко Божик, нов — 25; Иван Русю, нов — 30; Неделко Семко, нов — 30; Стою Ружин, нов — 25.

Всичко — 280 овце.

Село Ракитова[3]

Юсуф, син на Исмаил — 40; Стойчо Душа — 40; Драйко Душо и Драгине Русю — 70; Хюсеин, син на Хасан, нов — 25; Хюсеин Меми, нов — 25; Драгине Милчо, нов — 25; Дойчо Радул, нов — 25; Радослав Драгине и Русю Драгине, нови — 60; Ибрахим Яхши — 25.

Село Баня[4]

Велчо Стойчо, нов — 35; Райко Стойко, нов — 75; Тодор Браю, нов — 50; Раю и Драгослав, нови — 30; Хюсеин, син на Стою, нов — 50; Стайко Трочвуд — 30; Райко Байко, нов — 30; Герчо Димитри, нов — 30; Стоян Топал Сено, нов — 60; Райко Стойко, нов — 50; Демурджи, син на Стайко Петко, нов — 50; Стойко Велчо, нов — 35; Никола Саргун, нов — 30; Мустафа, син на Иса Бали, нов — 25.

Всичко — 580 овце.

Село Лъжани[5]

Драгине Милко и Стоя Драгине — 100; Грозю Къню — 40; Мустафа, син на Ахмед — 40; Мустафа, син на Абдуллах, нов — 25; Петко Иван, нов — 30; Стайко Велко, нов — 30.

Всичко — 265 овце.

---

[1] Дорково, Пещерско, Пазарджишки окръг.

[2] Костандово, Пещерско, Пазарджишки окръг.

[3] Ракитово, Пещерско, Пазарджишки окръг.

[4, 5] Тези села и Камениче на стр. 38 са квартали на Велинград. Каменица е отбелязано в нашия документ. Следователно не е право мнението, че селото било основано след помюсюлманчването на чепинските българи. Срв. Ив. Батаклиев. Чепино. Специални географски проучвания. Отделен отпечатък от Годишника на Софийския университет, 1930, стр. 69 и 104.

Село Камениче

Стаю Стойко и Раля Сталю — 50; Пею Бойчо — 40; Никю Мурджо, нов — 30; Стоян Мильо, нов — 25; Велчо Михал, нов — 25; Кука Неверника, нов — 30.

Всичко — 200 овце.

Село Корова[1]

Русин Малин — 40; Велчо Иван — 30; поп Велчо — 25; Новак Влад — 40; Новак Велко — 40; Дойчо Лалчо — 25; поп Стаю — 25.

Всичко — 235 овце.

Общо: 421 лица, 14 570 овце. [От тях] стари 201 души и 7730 овце, нови 220 души и 6840 овце.

Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ.

[Печат] Осланящият се на бога, бедният Джафер, син на Юсуф.

КАЗА СОФИЯ

С височайша заповед чрез мубашира Мехмед Чауш от султанския двор се състави списък на старите и новите джелепкешани от каза София за овце къвърджик [необходими] за тежкия (зимния) сезон.

Написано през средните десет дни на месец джемази юл-евел 984 година (6—15. VIII. 1576).

От самата София[2]

От махала Мансур Ходжа

Хан Мехмед, син на Мустафа — 150; Деведжи Джафер, абаджия — 80; хаджи Мустафа Дауд, продавач на украшения — 25; хаджи Ибрахим хаджи Вели — 50; хаджи Сефер, златар — 130; кожарят Бекир Исхак — 100; хаджи Абдул Халил, син на Вели — 100; хаджи Мезид,

---

[1] Към името на с. Корова в списъците на населените места в скоби се поставя правилно Корово. „Корова“ е турско изменение на Корово. Селото е скрито в долината на р. Ели дере. Село с име Корово има и в Македония, Ениджевардарска каза, скътано в планинската покрайнина Мъглен. В същност името е „Курово“, народът обаче последователно заменил *у* с *о* (кур на стб. значи петел, оттук и „курник“, равнозначно на кокошарник). На север, в планината на Врачанско-Ботевградско, има село Курново. Името „Петелово“ е давано, понеже по кукуригането на петлите хората определяли местонахождението на селището. На запад, в гънките и горите на Плана—Витоша в Самоковско, има село Чупетлово (Чуйпетльово).

[2] През XVI в. София станала главен град на Румелия, столица на бейлербея (вж. Карта на областта Румелия, през XVI—XVII в. седалище на бейлербея, сп. Сердика, 1946, кн. 1—2, стр. 95). Според някои от западноевропейските пътешественици турското население се увеличило и станало преобладаващо.

През 1640 г. Петър Богдан съобщава, че българските къщи били повече от 6000, а българите наброявали повече от 25 000 души; турските къщи били повече от 8000 с 30 000 души, евреите — 4000 къщи (семейства) и 15 000 души и арменците — около 1600 души. През 1578 г. според Герлах евреите в София били „повече от 300“ души (вероятно къщи) (Псп., VII, стр. 117). В София се споменават от пътешествениците през

син на Пири...[1] — 50; хаджи Семи, кожар — 50; Башмаклъ Узун Меми — 40; Кьосе хаджи Фуад, кожар — 50; Мустафа Дибаг Мусад — 30; кожухарят Ибрахим...[2] и брат му Ахмед — 60; платнарят Хюсеин, син на Хасан — 50; Фуад, син на продавача на ботуши Меми — 25; Арнауд Али, син на Хамза Фюруш — 40; хаджи Мехмед, син на хаджи Сефер — 50; Кьокчи, син на Юсуф — 40; сарачът Хъдър — 50; ювaджията Меми Шах — 30; Мустафа, продавач на газ, син на хаджи Али — 30; сарачът Хасан, син на Махмуд — 40; Мехмед, син на Абдуллах, бакалин — 30; Куфа Джафер, син на Имрал — 50.

Всичко — 1300 овце.

От махала Кара хисаръ и Хаджи Хамза

Синът на хаджи Насух, продавач на такета — 50; кожухарят Ахмед, син на Абеддин — 35; Илиас хаджи Байрам, ахтар — 70; Ахмед, син на Абдуллах, продавач на такета — 25; продавачът на ботуши Хюсрев и Михдем Абди Хавале — 30; хаджи Мустафа, бакалин — 40; продавачът на конци, син на Илиас — 50; бюрекчията Хюсеин — 30.

Всичко — 330 овце.

От махала Джами-и атик

Меми, син на Тимур, производител на саби — 25; Байрамлъ Илахатам, бакалин — 50; Яйла Хюсеин, освободен роб на хаджи Бердам — 35; бояджията хаджи Енвер, ученик на хаджи Хасан — 40; хаджи Перване, хлебар — 60; хаджи Йомер, син на касапина — 40; Молла, работещ в свещарницата — 50; Хюсеин, син на Бали, киришчия — 25; акчеджията Пири, син на Меми — 22; сарачът Пири, зет на производителя на саби Меми — 25.

Всичко — 375 овце.

От махала Хаджи Яхши

Хаджи Мехмед, син на Хаджи Кемал — 25; Насух, син на Абдуллах, зет на хлебаря Али — 50; халваджията Осман, син на Абдуллах — 50.

Всичко — 425 овце.

XVI в. (1553 и 1559 г.) и арменци. В публикувания от нас документ не се посочват арменци, притежаващи овце. А. Иширков счита посоченото от Петър Богдан число на евреите, както и на арменците, за твърде преувеличено.

За София и Софийско има доста турски документи (вж. Г. Д. Гълъбов. Османотурски извори за историята на София, Сердика, 1942, кн. 1—8). Голяма част от тях е превел преди години Д. Ихчиев. Тия документи за града и селата е използувал Матей Георгиев (Икономическото минало на град София и Софийско. София, 1925). М. Георгиев ни дава имената на почти всички села, споменати в турските документи, преведени до 1926 г. Известни ни са повечето от махалите на града. В документа от 1576 г., който засега е един от най-старите извори, се съдържа най-пълен списък на махалите. В случая ние разчитаме по-различно имената на някои махали: Поп Милко, Кору (Кори) чешма вместо Поп Милуш, Куру чешме. Прави впечатление честата прибавка „атик" (освободен роб") към името на някои новопомахамеданчени. От отбелязаните занаяти се вижда с какво са се занимавали значителна част от турците, които същевременно са притежавали и много овце. Овцевъдството било много доходно и имало добри условия за развитие.

[1], [2] Неразчетени.

От махала Язаджиоглу

Ахтарят хаджи Мустафа, син на хаджи Хюсеин — 50; бояджията Мустафа, син на Бирадер Седларя — 50; ахтарят Вели, син на Мюрдем Азис Халил — 50; хаджи Махмуд, син на Атик Емиршах — 25; хлебарят Дурмуш — 50; Ебу Мехмед Семерджи Илиас — 25; Нарин Меми, чехлар — 25; хаджи Касъм Фетхи — 40; хаджи Дервиш, син на хаджи Джафер — 40; Баязид, син на продавача на ботуши Дираз — 50; продавачът на ботуши Хюсеин Бали — 30; продавачът на токи Халил, зет на Хюсеин — 30; Мустафа, зет на хлебаря Дурмуш — 40.

Всичко — 515 овце.

От махала Шюджа-и Факих

Бакалинът Мехмед, син на Касъм — 60; железарят хаджи Хюсеин, зет на Кара Хасан — 30; Мустафа Челеби, син на хаджи Хюсеин — 50; бояджията Али, зет на Байрам — 50; платнарят хаджи Махмуд, син на Абдуллах — 50; продавачът на копринени платове Мустафа, зет на хаджи Махмуд — 50; Али паша, зет на Фахреддин — 40; бояджията Мехмед, син на Мустафа — 40; хлебарят Инехан от Босна — 40; абаджията Али — 30.

Всичко — 440 овце.

От махала Куршунлу

Сарачът Кара Али — 50; сапунджията хаджи Веис — 25; сюрюджията[1] Касап Вели— 50; кожарят Бекир, син на Диване Мурад — 25; бакалинът Мустафа, син на Абдуллах — 25; сарачът Хаджи, син на Фуад Ахмед — 50; мутафчията, син на Ахрем Абдуллах — 30; сарачът Фуад, брат на Пойряз хаджи Вели — 25; свещарят Ибрахим, син на Абдуллах — 25; сарачът Меми, син на Абдуллах — 30; златарят Баязид — 50; Казан Али, кожар — 40; бакалинът Илиас — 25; сарачът Али, син на Тимур — 25.

Всичко — 500 овце.

От махала Кара Данишменд

Бакалинът Меми, син на Бали — 50; хаджи Хюсеин, син на Пири — 50; продавачът на копринени платове Кючук Али — 50; ахтарят Шюджа — 25; свещарят Юсуф Искендер — 30; Караджа Насух, син на Абди — 30; кожарят, зет на Ибрахим, земеделец — 40; чизмарят Саръ Джафер — 40; хаджи Пири, лихвар — 70; Ахмед, син на Бали газаз — 30; Кара Али, златар — 25; хлебарят Арнауд Хасан — 40; седларят Хасан — 30; кожухарят Меми Селвар — 20; кожухарят Али Бали — 25; бакалинът Нафака — 30; бакалинът Осман — 30; Бали Субаши Гюлшан — 40.

Всичко — 655 овце.

[1] Лице, натоварено да откара събраните за държавни нужди овце на местоназначението им. Срв. B. Cvetkova. Le service des celep et le ravitaillement en bétail dans l'Empire Ottoman, Études historiques, III, Sofia, 1966, p. 161.

От махала Касаблар

Хаджи Хасан, син на бояджия — 35; Ибрахим, син на касапина Хъдър — 25; Килингир, син на хаджи Сюлейман — 60; абаджията Чалък Хюсеин — 30; Гюйван[1], освободен роб на хаджи Халил — 40; бояджията Мустафа и брат му бояджията Хасан — 60; бояджията Хасан Абдуллах — 50; дрындарят Кара Хасан хаджи Ахмед — 100; касапинът Меми Караш и Хасан Бали Хъдър — 60; хаджи Яхя, платнар — 50; коларят, син на Мустафа Юсуф — 50; платнарят Исмаил, освободен роб на хаджи Махмуд — 80; Мустафа и Мехмед, синове на бояджията Сюлейман — 60; касапинът Кубе — 40; ахтарят Мехмед Араб Халил — 25; абаджията Ридван, освободен роб на хаджи Махмуд — 50; хаджи Насух, железар — 40; абаджията Турхан — 30; абаджията Байрам — 40; Кемал, лихвар — 50.

Всичко — 975 овце.

От махала Карагьоз бей и махала Имарет

Хаджи Мустафа, син на земеделеца Махмуд — 50; търговецът на копринени платове Осман, син на абаджия — 25; хаджи Дауд, платнар — 50; синът на абаджията Али, син на Бали, и Мехмед, син на Мустафа от махала Джами-и атик — 50; ахтарят Ахмед, син на налбантина Мустафа — 100; Мустафа Илиас — 50; хаджи Али, освободен роб на хаджи Джафер — 50; бояджията Гюйван, зет на Вели — 60; хаджи Ибрахим, син на земеделец — 50; ахтарят хаджи Али, освободен роб на хаджи Хюсеин — 35; хлебарят хаджи Мустафа, освободен роб на починалия Мехмед паша — 40; абаджията Даниел — 25; сарачът Дургуд — 50; Мустафа, син на Евренос — 30; абаджията Иса Бали — 30; абаджията Язаджи Перване — 30; абаджията Сефер Бали — 25; бакалинът Диване Мехмеди — 30; хаджи Мехмед, син на Джафер войвода — 50; хаванджията Мустафа — 30; сарачът Кара Шюджа, син на Абдуллах — 30.

Всичко — 890 овце.

От махала Кору чешме

Бояджията Байрам Йегенбаши — 50; касапинът Яхши, син на кожаря Вене — 35; говедарят Перване, освободен роб на хаджи Али — 30; Кара Али, субашия на циганите — 50; златарят Хъдър — овце 25; касапинът Мехмед, син на Сефер — 35; бояджията Бали от Босна — 25; баняджията Хасан — 35; Екизчи, син на Мустафа — 30; бакалинът Али, син на хаджи Махмуд — 15; продавачът на хошав Рамазан — 30; Екизчи Хюсрев Субаши — 40; Памукчи Перване — 50; Юсуф, брат на Чир Меми — 50; бояджията Мустафа ага, зет на Перване — 30; Мехмед Нарджи — 25; Арнауд Касъм, продавач на копринени платове — 25.

Всичко — 590 овце.

---

[1] Унгарско име.

От махала Акреб

Маджунджията Карабаш — 30; кехаята Байрам Юсуф — 40; сарачът Иса Бали — 50; Кузизаде Йомер — 50; налбантинът Бехадир — 25; тикварят Али — 35; абаджията Мехмед, син на циганина Али — 50; мутафчията Мустафа, син на абаджията — 40; сарачът Софи Джафер — 25.

Всичко — 345 овце.

От махала Хаджи Исмаил

Сапунджията хаджи Махмуд — 35; кожарят Кьосе Ферхад — 50; кожарят Кючук хаджи Али — 50; кожарят Али Бали, братов син на Кара Исмаил — 30; Кюмюрджи Джерим, кожар — 40; кожарят Джафер, зет на Кьосе Ферхад — 50; кожарят Осман Хюсрев 40; кожарят Перване Махмуд — 40; кожарят Осман, син на Ахмед — 25; Юсуф Меми, брашнар — 40.

Всичко — 400 овце.

От махала Аладжа месчид

Хаджи Шабан, кожар — 50; Яхя, син на Чакъшмар, и Сефер, негов брат — 50; Бехрам Айдин, кожар — 50; сапунджията хаджи Меми, син на Сюлейман — 30; сапунджията Сюлейман — 50; кожарят Яхши Джурезаде — 30; кожарят Хасан, син на Шакирди Насух — 25.

Всичко — 285 овце.

От махала Джами-и кебир и махала Кара Шахин

Оризарят Хайдар, син на Абдуллах, и оризарят Бали Абдуллах — 60 хаджи Меми Синадинзаде — 50; ахтарят Али Бали Ахмед — 50; хаджи Ферхад, освободен роб на хаджи Хасан — 35; Меми Абдуллах, продавач на дърва — 50; хаджи Пири, ахтар — 50; Ибрахим Зейтуллах — 30; оризарят Хасан и Осман, син на халваджията Али — 50; Искендер, син на Абдуллах Елкабил — 50; свещарят Халил Дур Али — 50; сапунджията Мехмед, син на Абдуллах, който сега живее в чаршията — 50; Мустафа Сефер — 30; Мехмед, син на хаджи Хюсеин, брат на Балиназаде — 25; налбантинът Софи Абдуллах — 30; хаджи Али Сефер — 25.

Всичко — 635 овце.

Неверници в София

От махала Кору чешме

Димитри, зет на Иван — 50; Стоян, шивач — 50; Радомир, дюлгер — 50; Чинарджи Пейо — 50; обущарят Лик Пею — 30; Дайчо, зет на Стайко — 50; Сомунджи Неделко, златар — 60; свещарят Апостол — 50; Степан Банджи; Андрейе, търговец на копринени платове — 35; Петри Бое, шивач — 40; Марко, зет на Стоян — 25.

Всичко — 525 овце.

От махала Поп Калоян

Нешо, търговец на копринени платове — 50; поп Гьорго — 30; поп Вое — 50; поп Костадин — 50; Никола Радан, производител на корита — 25; кожухарят Марко, зет на Радослав — 30; Томаш, шивач — 25; Тодор, бакалин — 25; Голе Гулуб, зет на ...[1] — 40.

Всичко — 425 овце.

От махала Сонгурлар

Златарят Симчо, син на Каракаш[2] — 50; Матейе Михаил — 60; Герги Влаю — 50; Йовчо поп Петре — 50; Матейе Ургур — 30; Обретен, златар — 50; Иван, дюлгер — 25; Иван Панагюр — 40; Тодор Сено — 40; златарят Пею Лик — 30; Симеон и Герги, синове на Рашо — 100; Радивой, кожухар — 25; Кюрекчи Иван, зет на Съботин — 30; Брайко, продавач на шербет — 40; кожухарят Иван Бахадър — 30; Станчо от Горубляне — 30; Гервасе Вое — 25: Борчо, чехлар — 25; Чедо, шивач — 25; поп Лазар поп Велчо — 30.

Всичко — 785 овце.

От махала Бузхане

...[3] Стоян, чехлар — 25; Гьорги, обущар — 40; Живко, кръчмар — 40.

Всичко — 105 овце.

От махала Поп Милко[4]

Петко, син на Моско, продавач на копринени платове — 50; касапинът Тодор Петрооглу — 30; бакалинът Иван, пришелец — 50; шивачът Стоян Радиче — 50; поп Михаил — 50; Рад, златар — 50; Никола Марие, шивач — 50; кожухарят Марко, зет на Лаговир — 50; седларят Петко — 30; Тома Урум — 25; Димитри Келиндерджи — 30; Иван, дюлгер, нов — 25; Михаил, кожухар, нов — 25; Герги, обущар — 25.

Всичко — 540 овце.

От махала Семерджи

Герги, син на поп Иван, брат на поп Нако, при затвора — 30; Тоше, рибар, при затвора — 25; Калоян, зет на поп Велко — 25; Аврам Минчо, зет на Петко — 30; Степан Марко Поп — 25; Марко Никола — 25; Драгойе, рибар — 25; шивачът Цветко, зет на Марко Поп — 40.

Всичко — 225 овце.

---

[1] Неразчетено.

[2] Това лично име се среща в София и в по-късни документи (вж. у А. Иширков, пос. съч., стр. 42 и 44 — Каракаш поп Константин и Каракаш Димитри в 1616 г.) „Каракаш" на български значи „черновежд".

[3] Неразчетено.

[4] Името на махалата досега в турски документи е било разчитано „Поп Милуш" (А. Иширков, пос. съч., стр. 15).

От махала Банишор

Неделко, чехлар — 50; Бой, чехлар и кръчмар — 50; Марко Узун, чехлар — 50; Манье Иван — 50; Дамшо, мутафчия — 40; Петре, чехлар — 50; Петко, мутафчия — 25; Нено Кара Кузгун — 25.

От махала Новосел

Златарят Тодор Райчо — 60; Степан, продавач на шербет, служи на тайната полиция — 25; Полумир Герги — 50; Костадин Васо — 50; Кръстю, златар, зет на Никола — 25; Иван Фрагне, нов — 25; Димо, майстор на украшения, нов — 35; златарят Петре Дойчо, нов — 50; Иван, хлебар, дошъл от село Повалиръж[1], нов — 60; Манол Узгур, нов — 30; Минчо, сандалджия, нов — 25; Стано, капанджия, нов — 40.

Всичко — 340 овце.

От махала Бело

Йовко, дошъл от село Кумариче — 75; Церко, грънчар — 30; Бано рибар — 50; Велчо, кръчмар — 30.

От махала Мерджан бунаръ

Лазар Сено — 30.

От юрушките джемаати в Софийска каза

От юрушкия джемаат Ала Софилер

Емиршах Иса — 75; Абди, син на Карагьоз — 100; Кочен, син на Илиас — 50; Ямак Али, син на...[2], и брат му Хасан — 50; Исмаил Абдуллах — 30; Алемшах хаджи Джафер — 100; хаджи Хасан, син на Дургуд — 35; Неби, син на хаджи Илиас — 50; Вели, син на Иса — 75; Нюман Неби, син на Илиас — 50; Селим Халифе хаджи Ибри — 40; хаджи Бекир, син на Уруди — 30; Фейзуллах Селим Ходжа — 30; Ашък хаджи Селим — 30; Сеиди Али Юсуф — 50; Халил, син на Абдуллах — 25.

Всичко — 860 овце.

Войнушка група в град София

Герги Танас — 50; Матейе Танас — 50; Колиян, златар — 25; златарят Радивой — 50; Томчо Вачко — 50; Дончо Герги — 60.

Всичко — 285 овце.

---

[1] Повалиръж, Софийско.
[2] Неразчетено.

Определено окончателно — 2000 овце.

Решено е казаната еврейска община да даде хиляда и петстотин овце. 6 рамазан 985 (17. XI. 1577).[1]

Нахия Бююк Яйла[2]

Село Бухова

Ьрайо Шамарко — 50; поп Танас — 25; Грушин Петко — 35; Тихомир Петре — 25; Брайно Добре — 25; Геро Неделко — 30; Радул Пеню — 25; поп Петко Велчо — 30.

Всичко — 245 овце.

Село Съгърли[3]

Хюсрев, син на Якуб — 50; Насух, син на Абдуллах — 25; Бекташ, син на Бетер — 25; Мехмед, син на Йомер — 40; Канад Дур Бали — 50; Дурмуш, Сефер и Емиршах, синове на Емир — 50.

Всичко — 240 овце.

Село Истолник[4]

Добре Манол — 50; Димо Сусман — 50; Пенчо Рале — 50; Бело Йовчо — 30; Йовко Йовчо — 30; поп Алдо — 25; Тодор Стою — 25; Йовчо Толо — 25.

Всичко — 285 овце.

Село Орманлу[5]

Кумри, син на Юсуф — 50; Кара Махмуд Вели — 30; Емирджи Юсуф — 50; Махмуд, син на Меми — 25; освободеният роб Хайдар Юсуф — 35; Мехмед, син на Дуруд — 25.

Всичко — 215 овце.

Село Мансур[6]

Рамазан Хасан — 25; Яхя Яхши — 35.

Всичко — 60 овце.

---

[1] Бележка, нанесена отстрани с друг почерк.

[2] Обхващала източната половина на Софийска околия.

[3] Априлово, Елинпелинско, Софийски окръг, бивше Съгърлиево. В по-късни документи срещаме името Съгърли мюслим и Съгърли кяфире (М. Георгиев, пос. съч., стр. 57 и 59).

[4] Столник, Елинпелинско, Софийски окръг.

[5] Лесново, Елинпелинско, Софийски окръг. Евлия Челеби в 1652 г. го нарича мюсюлманско село. Обаче в турски документ от 1798 г. вече се споменава Орманли кяфире и Орманли мюслим. Срв. М. Георгиев, пос. съч., стр. 87 и 89.

[6] Между Елин Пелин и Лесново има местност Мансърово. Навярно тук е било изчезналото село Мансур (съобщение на Ив. Дуриданов).

Село Гниляни[1]

Рале Брайко и брат му Бойко — 50; Брайне Райчин — 30; Марко Боин — 30.

Всичко — 110 овце.

Село Ибри[2]

Хасан, син на Мехмед — 40; Фуад Али, син на Абдуллах — 30; Али Бали, син на Меми — 40; Ибрахим Муса — 30; Бекир, син на Билял — 25; Дуршан Дойче — 30; Кулкал, син на Кара Хюсеин — 30.

Всичко — 225 овце.

Село Горна Богров[3]

Иван Драле — 40; Поп Душко — 60; Обрейко Дабижив — 50; Драган, зет на Димитри — 50; Илия Дою — 30; Марко Съботин — 40.

Всичко — 270 овце.

Село Долна Богров[4]

Стойчо Пею — 50; Радивой, пришелец — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Лозен-и баля[5]

Пею Стою — 40; Стоян Пею — 35; Никола Петко — 25; Михаил, овчар — 25; Петко Драгойе — 30; Драган Вълчин — 40; Иван Стойно — 30; Михаил Иван — 35; Елимчо Радослав — 35; Стойкю Стоян — 35; Хайдар, син на Бали — 40; Дамян Неделчо — 25; Иван Влайкю — 30; Младен Кою — 25; Влаю Марко — 30; поп Михаил — 35.

Всичко — 515 овце.

Село Лозен-и зир[6]

Илия Сернин — 30; Дабижив Петко — 30; поп Ярмин — 25; Стефан Шанко — 40; Никола Шанко — 35; Стоян Богдан — 35; Хюсрев Субаши, зет на мютевелията — 60.

Всичко — 255 овце.

---

[1] Гниляне, Голяма София.

[2] Може да се чете и Ири (Голям). Източно от с. Лесново има местност Ибриово; може би тук е било това изчезнало село (съобщение на Ив. Дуриданов).

[3] Горни Богров, Голяма София.

[4] Долни Богров, Софийско.

[5] Горни Лозен, Софийско.

[6] Долни Лозен, Софийско. Горни и Долни Лозен са обединени в с. Лозен, Голяма София.

Село Яна

Яне Драл — 50; Неделко Еремин — 30; Велко Малко — 25; Гигю Стоян — 50; Траян Петре — 40; Петре Драган — 75; Дайчо Дойно — 50; Никола Неделкю — 50; Драгойе Димитри — 50.

Всичко — 485 овце.

Село Кючук оба[1]

Хасан, син на Рамазан, и Кара Мустафа Абдуллах — 50; внук му Кара Мустафа — 20; Шахверди Бури — 30; Дурсун Вели — 30; Мехмед Яхя — 30; Хебиб Мийде — 30; Хюсеин, син на Мустафа — 25.

Всичко — 215 овце.

Село Потоп

Стойко, пришелец — 50; Иван Русин — 45; Никола от Вакарел — 30; поръчител: споменатият Иван Русин.

Всичко — 125 овце.

Село Герман

Никола, кожухар — 50; Михаил Шишман — 40; Иван Дойчо — 40; Койчо Обретен — 35; Петко Иван — 35; поп Пене — 25.

Всичко — 255 овце.

Село Хаджи Караман[2]

Мустафа Юсуф — 50; Кара Ибрахим Сюлейман — 30; малджията Мехмед от Анадола — 50; Абдуррахим, син на Халил — 30; Сеиди Али Мустафа — 40; Рамазан Фърка — 25; Дуршан Юсуф — 25; Хюсеин Кълъч — 30.

Всичко — 280 овце.

Село Кирвине[3]

Стоян Никола — 35; Димитри Белчо — 35.

Всичко — 70 овце.

---

[1] Името се среща също в документ от 1683/1684 г. (П. Миятев. Из турските архиви. Селищни имена от Софийско през турско време. Архив за поселищни проучвания, 1939, кн. I, стр. 111). Среща се и в документ от 1727 г. (М. Георгиев, пос. съч., стр. 68). Селото не може да се идентифицира. Може би е изчезналото селце Мало село при Априлово.

[2] Името се среща и в документ от 1683/1684 г. (П. Миятев, пос. съч., стр. 111). Среща се и в документ от 1721 г. (М. Георгиев, пос. съч., стр. 67). Това е с. Бариево, дн. Равно поле.

[3] Кривина, Голяма София.

Село Горублян[1]

Симеон Иван — 25; Стойко, пришелец — 50; Петре, бояджия — 30; Михаил Петко — 25.

Всичко — 130 овце.

Село Исвети Врач[2]

Джуро Тодор — 40; Степан Дамян — 40; Герги Илчо — 35; Драган Дойчин — 30.

Всичко — 145 овце.

Село Наг бог[3]

Вое Поп, син на Йове — 50; Мание Поп — 75.

Всичко — 125 овце.

Село Кючук Окол[4]

Райчо Радивой — 50; Нако Гюре — 50; Димитри Бранко — 30; Иван Радослав — 30; кожухарят Иван, зет на Марко — 35; Мирчо Дайко — 30; Серан Богдан — 25; поръчител: Нако Гюре.

Всичко — 250 овце.

Село Бююк Окол[5]

Петко Димно и Петри Кехая — 60; Матей Радойне — 35; Владко Прою — 35; поп Милю — 30.

Всичко — 160 овце.

Село Макочева[6]

Степан Бано — 30; Обретен Стоян — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Желява

Слав Драйко — 50; Душко Субаши — 30; Стале Драгню — 35; Краю Станимир — 50; Ано Стою — 30; Койко Божик — 30; Обретен Дойчо и брат му Пею — 50; Прою Стоян — 30.

Всичко — 295 овце.

Село Калкова[7]

Нишо Стоян — 50; Радойне Главян — 50; Джагър Стоян Димитри — 50; Велчо Бошко — 50; Илиас от Анадола — 35.

Всичко — 235 овце.

---

[1] Горубляне, Голяма София.

[2] Световрачене, Голяма София.

[3] Така чете името и Р. Стойков, като го взема за старо име на дн. с. Бов (Исторически преглед, год. XV, 1959, кн. 6, стр. 85).

[4, 5] Горни и Долни Окол, Самоковско, Софийски окръг.

[6] Макоцево, Елинпелинско, Софийски окръг.

[7] Изселено заради язовир „Искър".

Село Сеславча[1]

Балю Къню — 35; Иван Съботин — 50; Марко Иван — 35; Бело Иван — 30; Стале Цено — 50; Стоян Драган — 50; Радивой Брад — 50; Илко Добри — 50; Душо Йовче — 50; Тодор Радослав — 30; Иван Бано — 30; Койчо Брайко — 30.

Всичко — 490 овце.

Село Долна Пасарил[2]

Велко Койчо и брат му Драгое — 60; Бойче Богдан и Кумаш Буко — 60; Дойчо Вучо и Степан Влайчо — 60.

Всичко — 180 овце.

Село Диване Дауд[3]

Стрезе Иван — 50; Мехмед, син на Мустафа — 30; Белял Оруч — 50; Сюлейман, син на Сюлейман — 25; Арслан Дауд — 25; Кара, син на Тимур — 35.

Всичко — 205 овце.

Село Огой[4]

Стоян Петре — 50; Марко Драгошин — 35; Коджа Бойче — 50.

Всичко — 135 овце.

Село Оградище[5]

Неделчо Бело — 50.

Село Ябланиче[6]

Стоян Даю — 30; Михаил Марко — 25.

Всичко — 55 овце.

---

[1] Сеславци, Софийско.

[2] Долни Пасарел, Самоковско, сега в Голяма София.

[3] По всяка вероятност това е с. Осоица, Елинпелинско, Софийски окръг. Срв. Р. Стойков. Селищни имена в западната половина на България през XVI в., Сборник в чест на акад. Ст. Романски, стр. 437. Името срещаме в документи от 1721 и 1871 г. с отбелязване „мюсюлмани" и „неверници".

[4] Огоя, Софийско. С името Огой е записано в документ от 1683/1684 г., както и в документ от 1798 г.

[5] Село в Софийско. Не е вярно, че селото е възникнало в края на XVII в. от преселници из с. Биримирци, както твърди Л. Динев. Селищната област на Искърския пролом. София, 1943, стр. 123.

[6] Ябланица, Софийско. Л. Динев (пос. съч., стр. 134) пише, че с. Ябланица е старо и че са го образували заселници от с. Яна. Обаче съмнително е да се запази предание за образуването му преди 1576 г.

Село Кючук Балдърлу[1]

Абди Ходжа Хюсеин — 50; Илиас Енвер — 40; Каба Али — 30.
Всичко — 120 овце.

Село Калканджи[2]

Петко Чалиш — 40; Нягул Дайчо — 30; Стоян Никола, зет на Стоян — 35.
Всичко — 105 овце.

Село Ивражине[3]

Петре Йове — 30; Нино, негов брат — 30; Нешо Димитри — 35; Симеон Димитри — 25; Краю Продан — 30; Ферхад Субаши, освободен роб на Илиас Челеби — 50; Петко Димно — 25; Радул Кою — 25; поръчител: Ферхад Субаши.
Всичко — 250 овце.

Село Горна Чепинче[4]

Стоян Мано — 75; Пенчо Стоян — 25; Пенчо Димитри — 25.
Всичко — 125 овце.

Село Раковиче[5]

Стою Дойке — 50; Крайо Байло — 25; Милке Байло — 25.
Всичко — 100 овце.

Село Новасел[6]

Байно Папас — 50.

Село Калугериче[7]

Обретен Цонин — 30; Байко Сариче — 50; Воисил, домазет — 30; Никола Михаил — 30; Никола Даян — 30.
Всичко — 170 овце.

---

[1] Неуточнено.

[2] Вероятно с. Дървеница, дн. квартал на София. Срв. Р. Стойков, пос. съч., стр. 438. Срещаме го в документи от 1683 и 1798 г.

[3] Враждебна, квартал на София.

[4] Чепинци, Голяма София.

[5] Голяма Раковица, Елинпелинско, Софийски окръг.

[6] Новоселци, Софийско, дн. Елин Пелин.

[7] Изчезнало. Името се среща и в документ от 1683/1684 г. Срв. П. Мияте в, пос. съч., стр. 111. Селото се намирало западно от пирдопското село Смолско. Разположено било на приток на Смолска река, близо до с. Каменица (което следва Калугерица в публикувания от нас документ). Не се знае кога точно е изчезнало. Според запазено у околното население предание, на което П. Мутафчиев основателно не вярва, от това село било образувано пазарджишкото село Калугерово. Срв. П. Мутафчиев. Стари градища и друмове по долините на Стряма и Тополница. София, 1915, стр. 43—44.

Село Камениче[1]

Драгулин Стоян — 25; Радин Стоян — 25; поръчител: брат му Краю; Михаил Джелеп — 25.

Всичко — 85 овце.

Село Косиче[2]

Перване Абдуллах — 50.

Село Чуряк[3]

Лазар Радослав — 50; Неделко Петко — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Байлова[4]

Радослав Раю — 50; другият Радослав Стою — 50; Миле — 30.

Всичко — 130 овце.

Село Йелешниче[5]

Доброслав Стале — 50; Кьосе Драган — 50; поръчител на двамата е бащата на хаджи Емин Кара; Стане Бойно — 50.

Всичко — 150 овце.

Село Ак Данишмендлу[6]

Дургуд, син на Омур — 25; Каялъ Чобан Али — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Малина-и баля[7]

Продан Радой — 25; Лазар Радич — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Малина-и зир[8]

Вито Иван — 25; Стойно Герги — 30.

Всичко — 55 овце.

---

[1] Каменица, Пирдопско, Софийски окръг.
[2] Неуточнено.
[3] Чурек, Елинпелинско, Софийски окръг.
[4] Байлово, Елинпелинско, Софийски окръг.
[5] Дн. Йорданкино, Елинпелинско, Софийски окръг.
[6] Името на с. Белопопци е народен превод на Ак Данишмендлу (ак — бял, данишменд — учен човек, поп, според Р. Стойков).
[7] Горна Малина, Елинпелинско, Софийски окръг.
[8] Долна Малина, Елинпелинско, Софийски окръг.

Село Осеноглог[1]

Радослав Дойке — 30; Тодор Драган — 50. Всичко — 100 овце. Поръчител на споменатите е населението на селото.

Село Войнугофча[2]

Кръстю Гергине — 50; Бош Велю — 50; Петко Петро — 25; Хиро Пею — 25; Димитри Даю — 50.

Всичко — 200 овце.

Село Горна Пасарил[3]

Перване Абдуллах — 30; писарят Хъдър Бали — 30; Стоян Момчил — 35; Исмаил, син на Али — 40; Кърмъзлъ Мехмед — 40; шивачът Ахмед — 25; Петре Пею — 35.

Всичко — 235 овце.

Село Гайтанова[4]

Хюсеин, син на Мустафа, и Радослав — 50; Стоян Радослав — 50; Иван Петело — 40; Стаю Матия — 25; Сюлейман Кулле — 40.

Всичко — 205 овце.

Чифлик Мустафа Субаши[5]

Ферхад, син на Абдуллах — 50.

Село Бушмениче[6]

Пенчо Трайчо — 50; Иван, зет на Рад — 40.

Всичко — 90 овце.

Село Кокаляни[7]

Стрезо Йове — 30.

Село Бабхамлу[8]

Меми, син на Меми — 40; Неби, син на Меми — 30; Дурмуш, син на Хасан — 40; Осман, син на Юсуф — 30.

Всичко 140 — овце.

---

1 Осеновлак, Софийско.
2 Войнеговци, Голяма София.
3 Изселено заради язовир „Искър".
4 Гайтанево, Елинпелинско, Софийски окръг.
5 Неуточнено.
6 Бусманци, Голяма София.
7 Кокаляне, Голяма София.
8 Вероятно с. Бутунец. Срв. Р. Стойков, пос. съч., стр. 438.

Село Буковиче[1]

Иван Бусман — 50; Тодор Малко — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Ислатине[2]

Радомир Манчо — 30.

Село Подуене[3]

Доброслав Герги — 30; Вое...[4] — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Подгумир[5]

Стайчо Стоян — 40.

Село Малашевиче[6]

Стале Рале — 30.

Село Гюреджи[7]

Хюсеин, син на Диване Дауд — 40.

Село Челопич[8]

Дою Калчо и Марко Петри от село Орта Беличе[9] — 50

Село Хюсеинлу[10]

Бетер, син на Дурмуш — 50.

---

[1] Буковец, Софийско. Според Л. Динев (пос. съч., стр. 108) Буковец било старо селище, съществувало още преди падането на България под турско робство.

[2] Слатина, квартал на София.

[3] Подуяне, квартал на София.

[4] Неразчетено.

[5] Подгумер, Голяма София.

[6] Малашевци, квартал на София.

[7] В по-късни документи (1683/1684, 1798 г.) се среща Гюреджи мюслим и Гюреджи кяфир. Срв. М. Георгиев, пос. съч., стр. 87. У П. Миятев (пос. съч., стр. 111) е дадено само едно име — Гюреджи. Днешното име на селото е Огняново.

[8] Челопечене, Голяма София.

[9] Неуточнено.

[10] Григорево, Елинпелинско, Софийски окръг, бивше Чифлико. Срв. Р. Стойков, пос. съч., стр. 438.

Село Локуска[1]

Рале Драгой — 40; Али, син на Юсуф — 40; Тодор Драгослав — 30; Миле Стаю — 30.

Всичко — 140 овце.

Чифлик Юваджи[2]

Али, син на Перване — 60.

Село Главишева[3]

Обретен Милко — 40.

Село Казичани[4]

Стоян Никола — 25; Мустафа, син на Абдуллах — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Киремикофча[5]

Неделко Йовин — 50; поръчител: Петре Драган [от] Яна.

Село Негушева[6]

Криве Сточне — 30; Ралчо Неверника — 30; гъркът Яни — 30.

Всичко — 90 овце.

Всичко от гореказаната нахия: овце — 9800, лица [джелепкежани] — 273. [От тях:] стари [джелепкешани] 123 и 4840 овце, нови [джелепкешани] 149 и 4980 овце.

Нахия Кючук Яйла[7]

Село Брезе[8]

Поп Краю — 50; Негослав Драго — 50; Марко Влайкю — 50; Ралке Дойкин — 80; Добро Войно — 50.

Всичко — 250 овце.

---

[1] Локорско, Голяма София.

[2] Неуточнено.

[3] Изчезнало. Името се среща и в 1683/1684 г. Срв. у П. Миятев, пос. съч., стр. 111 — Главиша.

[4] Казичене, Голяма София.

[5] Кремиковци, Голяма София.

[6] Негушево, Елинпелинско, Софийски окръг.

[7] Обхващала северозападната част на Софийска околия. Името е превод на българското Мала планина, запазено и до днес като название на част от Стара планина, източно от р. Искър. На запад от Искър е Бююк Яйла — Голяма планина.

[8] Брезе, Софийско.

Село Бъзе[1]

Грозю Браю — 50; Йовко Стоян — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Погледеч[2]

Димитри Петри — 40.

Село Кумариче[3]

Никола Пенчо — 30; поп Манчо — 35; Петко Герги — 40; Трайко Димитри — 30; Тоше Унчо — 50; Михаил Марко — 50; Обретен Иван — 35.

Всичко — 270 овце.

Село Черклавиче[4]

Поп Брайко Душман — 50.

Село Драговищиче[5]

Петко Мирчо — 35; Петре Йовин — 30; Йова Йовин — 50; Стою Димитре — 25; Пею Воин — 25.

Всичко — 165 овце.

Село Балша

Стою Тодор — 50; Стойке, зет на Тодор — 50; Никола Стойкю — 50; Стойно Борил — 50; Стоян Боре — 50; Иван Поп — 40; Груе Илия — 30; Пенчо Борил — 30; Дойде Балабан — 30; Цено Йове — 40.

Всичко — 420 овце.

Село Богдевиче[6], с друго име Рещен

Иванко Илин — 80; Степан Проданко — 50; Доне Илин — 50; Драган Недю — 35; Тодор Велю — 25.

Всичко — 235 овце.

Село Биримовча[7]

Беро Йове — 25; Рале Радослав и Петко Левин — 50; Петко Никола — 25; Марко Йовчо — 25.

Всичко — 125 овце.

---

[1] Сега няма село с подобно име в Софийско.

[2] Погледец, Голяма София.

[3] Кумарица, махала на с. Александър Войков, Голяма София.

[4] Цръклевци, Годечко, Софийски окръг.

[5] Драговищица, Софийско.

[6] Богьовци, Софийско. Село Богьовци (Богдевци) или Рещен не се среща в списъка на селата в Софийска околия от 1683/1684 г. у П. Миятев (пос. съч., стр. 111). До с. Столник има село Ращане, чието име е близко до Рещен. Обаче Богьовци (Рещен) и Столник са далеч и са били в различни нахии в 1576 г.

[7] Вероятно стара форма на името на с. Биримирци, обединено със с. Обрадовци в квартал „Бенковски", София.

Село Блата[1], с друго име Примикюр

Дано Михул — 30; Бошко Радул — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Градец[2]

Йове Филип — 50; Тодор Филип — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Горна Жанова[3]

Поп Никола Станимир — 50; Бано Обретен и брат му Рад — 50

Всичко — 100 овце.

Село Брайкюфче[4]

Яко и Велко — 50.

Село Куриле[5]

Поп Дойчин — 35.

Село Бучине-и Беркофча[6]

Станимир Иван — 30.

Село Доброслафча[7]

Геро Драгне — 40; Тодор Стаю — 40; Стойне Доброслав — 50; Драйчо Стойно — 40; Вълко Раю — 40; Стоян Бошко — 40; Цеко Траян, брат на Йовчо — 40; Стайко Йовчо — 80; Петри Данчо — 30; Стайкю Стоян — 30; Петри Никола — 30; Пешо Влайке — 30.

Всичко — 490 овце.

Село Черева[8]

Михаил Драган — 50.

---

[1] Изчезнало. В списъка у П. Миятев фигурира като Примчурово. Наблизо тече р. Блато, навярно селото носи нейното име. Явно е, че е съществувало още през средновековието. „Примикюр" означава селски първенец, а също и висш дворцов чиновник.

[2] Градец, Софийско.

[3] Неуточнено. Името е ясно написано.

[4] Бракьовци, Годечко, Софийски окръг.

[5] Курило, Голяма София.

[6] Дн. Бучин проход, бивше Бучино дервенд, Софийски окръг. Името Бучине-и Беркофча означава Берковско Бучино, т. е. Бучино, което води за гр. Берковица, понеже има Бучино и към Брезник. П. Миятев (пос. съч., стр. 111) по документ от 1683/1684 г. го означава като Берковско Бучино.

[7] Доброславци, Софийско.

[8] Церово, Софийско, не се среща в документа от 1683/1684 г. Л. Динев (пос. съч., стр. 133) пише, че селото е възникнало в турско време. Това обаче е съмнително. Може да е имало преселване на местно старо население. За селата Добърчин, Реброво и Манастирище Динев пише, че не се знае кога са възникнали, обаче е ясно от документа, че са стари — съществували са още през средновековието.

Село Добречин[1]

Бано Пею и Кирко Бано — 50.

Село Реброва[2]

Никола, зет на попа — 50.

Село Бездина[3]

Пешо Кою — 25.

Село Манастириче[4]

Крайе Цено — 30; Стоян Миле — 30; Бойке Радослав — 30.

Всичко — 90 овце.

Село Вирбинче[5]

Никола Банчо, съдружник [на] златаря Семчо от града — 50; Никола Банчо — 50; Милчо Димо — 50; Иван Черню — 50; поп Степан — 40.

Всичко — 240 овце.

Село Кътине[6]

Стайкю Драйчин — 50; Петко Боядин — 40.

Всичко — 90 овце.

Село Зимевиче[7]

Цоле Драле — 50.

Село Маслова[8]

Поп Никола Драйчо — 50; Пею Тодор — 50; Васо, съдружник [на] Станимир — 25.

Всичко — 125 овце.

---

[1] Добърчин, Софийско.
[2] Реброво, Софийско.
[3] Безден, Софийско.
[4] Манастирище, Софийско.
[5] Връбница, квартал на София.
[6] Кътина, Голяма София.
[7] Зимевица се споменава в приписка в един миней от XV в. Срв. Л. Динев, пос. съч., стр 115.
[8] Дн. квартал на с. Обединение, Софийско.

Село Мрамер[1]

Димитри, зет на Димитри — 50; Михаил Петре — 30; Йове Бенчо — 30; поп Никола — 30.

Всичко — 140 овце.

Село Шиякофча[2]

Обретен Душан — 30; Стане Драган — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Волуяк

Брайко Сено — 75; Степан Вою — 50; Димитри Брайко — 30.

Всичко — 155 овце.

Село Искреч[3]

Бою Добре и брат му Дралин — 60; Драган Ралин — 30; Пенчо Стоян — 30; Йове, зет на Дралин — 40; Лазар Добре — 40.

Всичко — 200 овце.

Село Голяноф ча[4]

Пею Никола — 35; Игнат Милкин — 50; Рад Краислав — 30.

Всичко — 115 овце.

Село Чипавиче[5]

Нако Марко — 30.

Село Петреич[6]

Петко Драйчо — 50.

Село Долна Костимрод[7]

Драган Раю — 30; Вучо Герги от [село] Горно Костимрод[8] — 50. Пею Байно — 25.

Всичко — 105 овце.

---

[1] Мрамор, Голяма София.

[2] Дн. квартал на с. Обединение, Софийско.

[3] Искрец, Софийско.

[4] Голяновци, Софийско.

[5] Чибаовци, Софийско. Според Л. Динев (пос. съч., стр. 138) селото през XVIII в. било разрушено и след това възстановено от трима спасили се местни селяни.

[6] Петърч, Софийско.

[7, 8] Дн. Костинброд, Софийско. В миналото, както се вижда от документа, е имало Горни и Долни Костинброд. В грамота на цар Иван Александър от 1347 г., дадена на мрачкия манастир „Св. Никола", селото се споменава с името Костина брода.

Село Куманиче[1]

Никола Пешо — 30; Ралчо Тодор — 30.
Всичко — 60 овце.

Село Гинча[2]

Добре Тодор — 30.

Село Витанофча[3]

Нешо Пройке — 30.

Село Искровине[4]

Иван, домазет — 25.

Село Мировяни[5]

Поп Петко Белин — 50; Семко Балкин — 50; Яни Руин — 50.
Всичко — 150 овце.

Село Бейли Беличе[6]

Спас Воин — 50; Драган Стойчо — 50; Марко Нешо — 50.
Всичко — 150 овце.

Село Илиянче[7]

Койко Раин Поп — 50; Никола Добромир — 40.
Всичко — 90 овце.

Село Исвидине[8]

Стоян Мачан — 50.

---

[1] Кубратово, Голяма София.
[2] Гинци, Годечко, Софийски окръг.
[3] Витановци, Пернишко.
[4] Неуточнено.
[5] Мировяне, Голяма София.
[6] Бейли Беличе не може да се отъждестви със съществуващо сега село. У П. Миятев и у М. Георгиев не намираме село с подобно име. По-нататък в документа е записано с. Горна Белица, което също не се среща у Миятев в документа от 1683/1684 г. (пос. съч., стр. 111). У Георгиев е посочено само с. Белица (пос. съч., стр. 68). По-горе срещнахме Орта Белица (вж. с. Челопич). Изглежда, че е имало две-три съседни села с името Белица. Сега има една Белица — малко село между Храбърско и Хераково. Село с име Белица се споменава в грамота на цар Иван Александър от 1347 г. Срв. Йорд. Иванов. Български старини из Македония. II изд., София, 1931, стр. 592.
[7] Илиенци, квартал на София.
[8] Свидня, Софийско. Според Динев (пос. съч., стр. 131) не е известно кога и как е станало заселването на с. Свидня.

Село Жагизани[1]

Шарко Поп — 50; Беро Неверника — 35.

Всичко — 85 овце.

Село Опичвуд[2]

Бошко Опичвуд — 35; Пенчо Пройке — 50.

Всичко — 85 овце.

Всичко общо в гореказаната нахия заедно със село Храбърска: стари [джелепкешани] 51 лица — 2200 овце. Нови [джелепкешани] 72 лица — 2730 овце. Всичко 123 лица и 4930 овце.

Нахия Грахова[3]

Село Храбърска[4]

Доро Злато — 60; Стоян Мано — 50; Никола Петри — 50; Драгойе Маргоин — 25; Аврам Радул — 50; Стою Радул — 40; Велко Райко — 35.

Всичко — 310 овце.

Село Калкас[5]

Филип Никола — 35; Продан Велчо — 35; Степан Джурко — 40; Тодор Велчо — 30.

Всичко — 140 овце.

Село Дивотине[6]

Стоян Дойке — 150; поп Йовиче — 75; Нено, зет на попа — 30; Михаил Стоян — 50.

Всичко — 305 овце.

Село Пёрник[7]

Баязид Пири — 50; Богдан Тодоро и брат му Сено — 55; Йове, домазет — 25; Осман Пири — 50; Йомер, син на Пири — 40; Васо Рашо и Давид Станиле — 60; Иван Пешо — 50; Петре Бою — 50;

---

[1] Дн. Добравица, Свогенско, по-рано Загъжени.

[2] Опицвет, Софийско.

[3] Граово — нахия към каза София, заемала югозападната част на Софийското поле и Пернишката котловина.

[4] Храбърско, Софийско.

[5] Квартал на Перник.

[6] Дивотино, Пернишко.

[7] Гр. Перник бил населен с турци и българи. В някои по-късни документи (например от 1798 г.) го отбелязват Перник мюслим и Перник кяфир. Срв. М. Георгиев, пос. съч., стр. 88. Турската махала била уединена на старата крепостна стена. Тя пострадала в 1690 г. при австрийското нахлуване и изчезнала в 1877 г. по време на Освобождението. Срв. К. Иречек, Пътувания, стр. 525—526.

Никола Велю — 30; Юсуф, син на Мустафа — 25; Драйкю Степан — 50; Стоян Ванчо — 25; Стоян Станиле — 40; Степан Влайчо — 25.

Всичко — 575 овце.

Село Църква[1]

Пенчин Перин — 40; Братойе Йове — 50; Пенчо Пею — 30; поп Сено — 35; Лазар Иван — 35; Милчо, ковач — 60; Дайчо Мано — 45; поръчител: Пенчин.

Всичко — 275 овце.

Село Хирасник[2]

Стоян Никола — 50; Райчо Добромир и Костадин Бойко — 60; Михно Райчин — 50; Иван Никола и брат му Чуче — 50; Бойко Чорин — 25.

Всичко — 235 овце.

Село Велковиче[3]

Душко Райкю — 100.

Село Сиредна планиче[4]

Браил Петко — 30; Стойчо Бошко — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Голубофча[5]

Любен Иван — 50; Толо Поп — 50; Марко Младен — 50; Йове Михно — 25; Бано Михаил — 50; Пейо Милчо — 25.

Всичко — 250 овце.

Село Пожарева[6]

Стоян и чужденецът Пею от града — 30; Марко Тодор — 30; Джаро (Царо) Стойчин — 30; Иван Радко — 35.

Всичко — 135 овце.

Село Богдан дол[7]

Пею Михаил — 35; Райко Доско — 40; Йове Сено — 30; Ангил (Ангел) Дунав — 25; Драле Марко — 25; Стоян Степан — 30; Мане

---

[1] Даскалово, Пернишко.
[2] Расник, Брезнишко, Пернишки окръг.
[3] Дн. Велковци, Брезнишко, Пернишки окръг.
[4] Неуточнено.
[5] Гълъбовци, Сливнишко, Софийски окръг.
[6] Пожарево, Софийско.
[7] Богданов дол, Пернишко.

Станислав — 30; Стоян Димитри — 30; Мане Никола — 25; Владослав Милю — 25; Пешо Павли — 35; Богдан Горчо — 25.

Всичко — 355 овце.

Село Мала Бучине[1]

Михаил Степан — 50; Стоян Степан — 30; Даю Йовин — 30.

Всичко — 110 овце.

Село Моишине[2]

Радул Спас — 25; Пею Краю — 30; Филип Стоян — 40; Стою Степан — 30.

Всичко — 125 овце.

Село Чернел[3]

Братойе Петри и Йовче Драйчин — 50.

Село Михалова[4]

Пею, пришелец — 25.

Село Излатуша[5]

Козма Поп — 40; поп Цветко Данчул — 40; Йова Добрин — 25 Цветко Поп — 40; Боге Боголин — 40; Йове Велин — 40; Мавроди брат на Петко — 30.

Всичко — 255 овце.

Село Суходол

Петко Семко — 25.

Село Бучино-и бюзюрк[6]

Бано Йове — 50.

Село Обеле[7]

Гюре Иван — 25; Семчо Петро — 50; Велчо, касапин — 30.

Всичко — 105 овце.

---

[1] Мало Бучино, Голяма София.
[2] Мошино, квартал на Перник.
[3] Търнел, обединено с Райлово в с. Люлин, Пернишко.
[4] Михайлово, към гр. Банкя, Софийско.
[5] Златуша, Брезнишко, Софийски окръг.
[6] Голямо Бучино, Пернишко.
[7] Обеля, Голяма София.

Село Радуй

Неделкю Богдан — 50; Йове Поп — 30; Пенчин Никола — 50.
Всичко — 130 овце.

Село Вердикалине[1]

Тодор Стрезо — 30; Петко Чорчо — 30.
Всичко — 60 овце.

Село Петлюк[2]

Стерие Йован — 50.

Село Несвъртене[3]

Радул Димитри — 39; Груйе Степан — 40; Нешо Стоян — 80.
Всичко — 150 овце.

Село Кладниче[4]

Обретен Рале и Бою Марко — 60.

Село Добрин дол[5]

Михо Чурин — 35.

Село Водащиче[6]

Джуро Михаил — 25.

Село Росоман

Иван Распоп — 35.

Село Гурмазова[7]

Вою Дабижив — 20; Страхил Станил — 50; Стоян Сено — 50; Васо Велчо — 30; Стоян Боин — 30; Меми, син на Абеддин — 50; Михаил, зет на Чуче — 30; Нено Петко — 40; Кириче Поп — 30.
Всичко — 345 овце.

---

[1] Вердикал, квартал на гр. Банкя, Софийско.

[2] Селото сега не съществува. Има местност Пеклюк с развалини от изчезнало селище близо до с. Гургулят (съобщение на бившия училищен инспектор Велю Велев). У П. Миятев (пос. съч., стр. 111) е прочетено Теплук.

[3] Срещаме го отбелязано в документ от 1721 г. (у М. Георгиев, пос. съч., стр. 67). У П. Миятев го няма. Днешното село Клисура между Банкя и Мала Раковица се наричало Несвъртна Клисура (съобщение на В. Велев).

[4] Кладница, Пернишко.

[5, 6] Неуточнени.

[7] Гурмазово, Софийско.

Село Филипофча[1]

Геро Чакльо — 40; поп Стоян — 35; Дойе Петко — 40; Наско Геро — 30.

Всичко — 145 овце.

Село Юкари бане[2]

Тодор Братан — 50; Райе Петре — 25.

Всичко — 75 овце.

Село Исвиркова[3]

Нешо Спас — 30.

Село Драгичева[4]

Ферхад, син на Махмуд — 35.

Село Хераковa[5]

Столе Иван — 30; Сипир Иван — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Драгулевче[6]

Стоян Стрезо — 50.

Село Земяне[7]

Стефан Вою — 50.

Село Пролуша[8]

Стрезо Нено — 50; Илия Бодин — 40; Тодор Калчо — 50; Чуче Стане — 30.

Всичко — 170 овце.

Село Мирчаива[9]

Димитри Радан — 30; поп Мино — 30.

Всичко — 60 овце.

---

1 Филиповци, Голяма София.
2 Горна баня, квартал на София.
3 Свирково и записаното тук в края на списъка на нахията Свирчово вероятно са едно и също селище. Намирало се е в м. Свирчово между селата Расник, Мещица и Дивотино, където има развалини от селище.
4 Драгичево, Пернишко.
5 Хераково, Софийско.
6 Драгалевци, квартал на София.
7 Изчезнало малко село близо до Красно село, дн. квартал Земляне на София.
8 Пролеша, Софийско.
9 Мърчаево, Голяма София.

Село Раловча[1]

Койчо Поп — 25.

Село Горна Беличе[2]

Чуйе Михно — 50; Тодор Доскин — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Исвирчова

Павле Ерул — 30; Йовиче Спас — 40.

Всичко — 70 овце.

Всичко от споменатата нахия и от село Храбърска: стари лица [джелепкешани] 50 — 2150 овце. Нови лица [джелепкешани] 91 — 3165 овце. Общ сбор [за нахията] лица [стари и нови] 141 — 5315 овце.

Всичко заедно с евреите: лица — 857; овце заедно с [овцете на] евреите — 35 185.

Стари [джелепкешани]: лица — 423, овце — 19 230; нови [джелепкешани]: лица — 434, овце — 15 955.[3]

Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ.

В стария регистър на гореказаната каза са записани тридесет и девет хиляди триста двадесет и пет глави овце; от тях две хиляди и осемстотин глави са зарегистрирани в Татарпазарджишката каза и хиляда и петстотин глави в Ихтиманската каза.

КАЗА ИХТИМАН[4]

Съгласно със свещената заповед чрез мубашира Мехмед Чауш от султанския двор се състави списък на джелепкешаните от каза Ихтиман за овце [необходими] за месеца [който се пада] в половината на тежкия сезон.

Написано през средните десет дни на месец реби юл-ахър 984 година (8—17. VII. 1576).

Село Текие[5]

Муса, син на Йомер — 60.

---

[1] Може би се отнася до изчезналото село Ралевци между селата Расник и Мещица в м. Ралевица или Ралево, където има следи от селище и основи на черква (съобщение на В. Велев).

[2] Вероятно Белица при Хераково, Софийско.

[3] Преводачът не е посочил новите джелепи в казата.

[4] Ихтиманската каза била малка, макар да излизала извън границите на Ихтиманското поле. Правят впечатление множеството турски села в нея. Може би някои от тях са били обикновени спахийски владения. В дефтера липсват Ихтиман и други известни сегашни села от околията.

[5] С. Текие сега не съществува. Обаче то се споменава от пътешественици през XVI в. Антон Вранчич в 1553 г. съобщава за планина Текия. Обаче преди него, в 1550 г.,

Село Хаджи Хамза[1]

Сюлейман, син на Дауд — 30.

Село Каба Якубли[2]

Мустафа, син на Хасан — 50; Фуад Алагьоз — 40; Ибрахим, син на Мехмед, нов — 25; Мустафа, син на Юнус, нов — 25; Халил, син на Муса, нов — 30.

Село Сарачлар[3]

Хюсеин, син на Салих — 30; Вели, син на Дургуд, нов — 30.

Село Кълъчлар[4]

Инехан Исхак — 50; Вели, син на Турхан, нов — 30.

Село Хавлъ[5]

Махмуд, син на Абдуллах — 50; Малкоч, син на Ширмерд, нов — 30.

Село Куслар[6]

Фуад Али, син на касапина Меми — 25; акънджията Сеиди Али, нов — 25.

Село Беличе[7]

Даю Драйкю — 50; Неделкю Тодор — 50; Никола Чиро — 50; Стоян Протогер, нов — 30; Илия Марко, нов — 25; Борихне Гойке, нов — 30.

Село Манастир[8]

Стоян Никола, нов — 30.

Катарин Цен пише, че пътувайки от Вакарел за Траянови врата, минал през много села в полето и стигнал чифлик, наречен Текия, със странноприемница, построена някога от Синан бей (вж. подробно за селото и пр. у П. Мутафчиев, Старият друм през Траянови врата, Сп. на БАН, София, 1937, кн. 55, отделен отпечатък). За селище Текия съобщава и анонимният дубровнишки автор от XVI в. Срв. Ив. Дуйчев, Известия на Българското географско дружество, 1935, кн. III, стр. 241.

[1] На триверстовата карта от 1878 г. — Хаджи Амза, дн. Боерица, Софийско.

[2] Бодрово, Ихтиманско, Софийски окръг.

[3], [4] Неуточнени.

[5] Живково, Ихтиманско, Софийски окръг.

[6] Неуточнено.

[7] Белица, Ихтиманско, Софийски окръг.

[8] Дн. махала на Белица, Ихтиманско, Софийски окръг.

Село Чарджене[1]

Стою Терфил, нов — 50.

Село Чамджаъз[2]

Бекир, син на Азис — 50; Мехмед, син на Рифат, и Сюлейман Кочи, нови — 50; Меми, син на Кънад, нов — 20; Вели, син на Пири, нов — 30; Вели, син на Халил, и брат му Назър, нови — 50; Максуд, син на Вейсал, нов — 25.

Село Хаджи Кемал[3]

Ахмед, син на Абдуллах — 50.

Село Бараклар[4]

Бекташ, син на Асълхан — 50.

Село Каралар[5]

Меми Хак, син на Бали — 50; Али, син на Бали — 45; Мустафа Хасан, зет на Мехмед — 35; Абди, син на Хюсеин, нов — 30.

Село Караилар[6]

Якуб, син на Муса, и Салтък Мустафа — 60; Али, син на Кара Вели, нов — 30.

Село Обаслар[7]

Насух, син на Дамад Мехмед, нов — 30.

Село Обачал[8]

Дервиш, син на Бехшаиш, нов — 35.

Село Карлилар[9]

Дурак, син на Али — 50.

---

[1] Неуточнено.
[2] Борика, Ихтиманско, Софийски окръг.
[3], [4] И тия малки турски села са изчезнали.
[5] Черньово, Ихтиманско, Софийски окръг.
[6]—[8] Изчезнали.
[9] Полянци, Ихтиманско, Софийски окръг.

Село Истипон[1]

Куванлъ, син на Никола — 50.

Всичко: лица — 44, овце — 1585. Стари [джелепкешани]: лица — 22, овце — 950; нови [джелепкешани]: лица — 22, овце — 635.

Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ.

КАЗА РАДОМИР[2]

Съгласно с височайша заповед чрез мубашира Мехмед Чауш от султанския двор се състави списък на джелепкешаните от каза Радомир за овце [необходими] за месеците [които се падат] в половината на тежкия сезон.

Написано през средните десет дни на месец реби юл-ахър 984 година (8—17. VII. 1576).

Град Радомир[3]

Маджар Мустафа — 30; Сефер, син на Ибрахим, и Сюлейман — 50; Димитре Рале и Малко Димитре — 75; Тодор Петре и Петко Ломан — 60; Петко Стоян — 50; Велко Степан — 50; Мано Степан — 50; Аврам Велчо и Петко Радобре — 50; Иван Сено и Стрезе Руйно — 50; Фуад, син на Вели — 30; Рамазан, син на Салих, лихвар — 60; Янкул Милю — 25; Стоян, ковач — 25; Ибрахим, син на Лютфи — 50; Реджеб, калайджия — 50.

Село Беловода[4]

Илия Йове и Спас — 40; Стоян Марко — 25; Тодор Стоян — 40; Аврам Йове — 25; Аврам Стале — 30; попът домазет — 30.

Село Върба

Стаю Раин Поп и Илия Раин Поп — 150; Пею Поп и Йове Поп — 80; Димитри Дамян — 30; Йове Велю и Бончо Нако — 60; Дамян Пе-

[1] Истипон е изчезналото средновековно селище и крепост Стипонион, срещана у Скилица и Кедрин. В 986 г. на път за София тук спрял император Василий II Българоубиец. Селището се споменава и от Идриси в XII в., и от пътешественика Вранчич в 1553 г. („Стипос"). Не е известно кога българското му население се е изселило в Ихтиман и е образувало отделна махала „Шипочане". К. Иречек при посещението си в града с изненада открил съществуването на тази махала (вж. Пътувания, стр. 111 и 113). Във всеки случай изселването не е станало по-рано от края на XVI в.

[2] Радомирската каза в 1576 г. била по-голяма, отколкото по време на Освобождението. В дефтера са описани джелепкешани от 87 селища на казата (от тях 86 села). В нея са влизали села от Трънско и Брезнишко. Хаджи Калфа пише, че Радомир е средище на кадълък в Кюстендилски санджак. Със султанска заповед от 24 май 1566 г. до кадията на Радомирска каза се нарежда да изпрати 19 100 овце в Белград за войската, която била на поход към Унгария. Срв. П. Мияте в. Няколко турски документи от XVI в., Архив за поселищни проучвания, 1938, кн. I, стр. 134. Големият брой овце говори за много добре развито овцевъдство в околията през XVI в.

[3] Радомир. През XVI в. Радомир се споменава в едно четвероевангелие (1565).

[4] Бела вода, към гр. Перник.

три — 25; Марко, домазет — 30; Стоян, ковач — 30; Степан Пейо — 25; Хали, син на Сюлейман — 25; Али, син на Рамазан — 35; Емир Инехан — 35.

Село Златарча[1], с друго име Милюфче Ушовича

Аврам Мино и Сено Неделко — 60; Сено Поп и брат му — 70; Бою Петри и Белчо Рале Пласиче (?) — 50.

Село Почерненче[2]

Лазар Сено — 30; Станиле Бошко — 40; Стою Михал и Сено Никола — 50; Михаил Гердан — 25; Стою Тодор — 25; Тодор Михал — 40; Петко Стале — 20.

Село Червена могила[3]

Стоян Сено и Бошко Пено — 60; Стою Рую и Рале Петко — 50; Иван Милю — 50; Стоян Тодор и Малю Йове — 50; Стою Ралю и Петко Бою — 60; Петре Йове и брат му Райко — 50; Велю Митре и Тодор Рую — 50; Мино Лазар и Раю Бойче — 50; Бою Драгил и Йове Степан — 40; Стоян Бою — 20.

Село Радибожек Гелекофча[4]

Мино Йове — 30; Димко Стоян — 30; Стою Лазар — 25; Петри Бочо — 30; Продан, пришелец — 50; Йован Стоян — 25.

Село Долна Ипчелна стена[5]

Марко Радивой — 50; Сено Михал и брат му Илия — 50; Продан Мино — 30; Пею Милкю и Иван Милке — 50.

Село Горна Ипчелна стена[6]

Стоян Пею и Стою — 40; Пею Радослав — 30; Пею Ботурко и Миле Никола — 60; Койке Степан — 50; Михал Сено — 40; Стою Михал и Пею Сено — 50; Петко Продан — 50.

---

[1] Името Златариче или Златарча, което ще рече Златарци или Златарица, се чете ясно, обаче селото не може да се отъждестви. И другото му име Милювци Ушовци също не може да се отъждестви.

[2] Поцърненци, Радомирско, Пернишки окръг.

[3] Село към общината на Радомир, Пернишки окръг. Някога било чифлик.

[4] Радибош, Радомирско, Пернишки окръг. Името Радибожек, както може да се прочете, буди интерес като старинно име на селото. До него има стар манастир „Света Троица". Второто прибавено име Гелекофча не може да се обясни или отъждестви. Вероятно се отнася до някоя махала към Радибош.

[5, 6] Вероятно е дн. с. Пчелинци, Радомирско, да води началото си от тези селища.

Село Райкилофча[1]

Поп Стоян — 50; Петко Поп и Велчо Бодю — 25.

Село Ювание истена[2]

Йове Стале и Стойе Петри от село Смедан — 100; Тодор Тоше — 60.

Село Горна Райче[3]

Петре Иван — 40; Стале Тилке — 40.

Село Пещера[4]

Йове Бейли — 40; Райко Грую — 50; Пею Стоян и Стоян Нако — 70.

Село Жабяни[5]

Иван Михаил — 30; Цоню Стоян — 40; Рашо Къню и Йове Михал — 60; Степан Йове — 50.

Село Белатешиче[6]

Филип Стоян — 30; Малю Тодор — 35; Марко Степан — 50; Драган Тодор — 30; Иван Марко — 30; Иван Поп — 30; Петри Радивой — 35; Михал Марко — 25.

Село Секирне[7]

Марко Иван — 30; Дойке Илия и Драгуш, ратайче — 75; Чуче Джурин — 50.

Село Кошарева[8]

Юсуф Абдуллах — 30; Мартин Сено и Пенчо Пею вместо баща си — 50; Тоше Даин — 50; поп Стене и Ботю Стене — 50; Димко Велин — 50; Иван Никола — 50; Джуро Ралин — 50; Йовиче Стойкин — 50; Добробре Пею — 50; Йове, домазет — 40; Пею, грънчар — 40; Йове Радослав и Милкю Койне — 50.

---

[1] Ракиловци, Радомирско, Пернишки окръг.

[2] Пропусната е буквата (р), за да се чете Враня стена. Но няма съмнение, че е същото село в Пернишко.

[3] Неуточнено. Обаче в документ от 1479 г. има и с. Долно Райче.

[4] Пещера, Радомирско, Пернишки окръг.

[5] Навярно старата форма на името на с. Жабляно, Радомирско, Пернишки окръг.

[6] Блатешница, Радомирско, Пернишки окръг, се споменава в грамота на цар Иван Александър от 1347 г., че принадлежи на манастира „Св. Никола" при дн. с. Пещера.

[7] Сега има Горна и Долна Секирна, Пернишко; отбелязаното е Горна Секирна.

[8] Кошарево, Брезнишко, Пернишки окръг.

Гореказаните са избягали. Изпрати се човек [да ги повика], но не се явиха. Поради това се записаха в регистъра, тъй както и по-рано. [Впрочем] те и в миналото също така не са идвали да се запишат. Юсуф [първият поред от тях], който е налице, не докара овце. Да се изискат.[1]

Село Лиева река[2]

Иванко Грую — 35; Димно Стайкю — 35; Драгослав, домазет — 35.

Село Бегличе[3]

Стою Бойче — 50; Стою Марко — 50; Меми Али и Гано — 50; Богдан Поп — 30.

Село Истанофче[4]

Дойчин Марко и Стоян Влайкю — 40; Петко Бошне и Илия Никола — 50; Миню Стаю и Пенкю Йове — 60; Милчо Никола — 25; Йове Никола — 30.

Село Дебели луг[5]

Продан Драгойе и Димитре Стоян — 60; Стою Петри и Тодор Стоян — 50; поп Даю — 25; Мино Сено — 25; Чуче Стоян — 25; Степан Димно — 30; Сено Илия — 25.

Село Горна Глоговиче[6]

Мартин Иван — 30; Радивой Стане — 50; Радивой Петри — 50.

Село Долна Глоговиче[7]

Пешо Стоян и Петри Стоян — 100.

Село Ибракявча[8]

Стоян Пею — 50; Пею Неделко — 50; Иван Петри — 60; Степан Петри — 40; Михаил Никола — 30; Никола Петре — 30; другият Михаил Никола — 100; Стоян Николин — 30.

---

[1] Допълнителна бележка.
[2] Лева река, Трънско, Пернишки окръг.
[3] Неуточнено.
[4] Станьовци, Брезнишко, Пернишки окръг.
[5] Дебели лак, Радомирско, Пернишки окръг.
[6], [7] Горна и Долна Глоговица, Радомирско, Пернишки окръг.
[8] Неуточнено.

Село Горна Бобова[1]

Братойе Йове — 25; Димно и Даю, синове на Петри, и Насте Тоше Стаюфча — 120; Стане Петре — 70; Петко Стойко — 50; Ралче Чуче и Чуче Радослав — 50.

Село Клиновик[2]

Иван Степан — 50; Пею Йофко и Сено Йове — 40; Петри Сено и Стою Райчин от Търнофча[3] — 50.

Село Горна Дурган[4]

Йофчо Цветко и Иван Никола — 50; Петри Степан и Атанас Петре — 40; Бою Никола — 25; Стоян Стою — 25; Иван Стоян — 25.

Село Кондофрей

Илия Сено и Никола — 40; поп Йофчо — 30; Михаил Бошко — 25; Йове Митри [и] Михаил Влаю от Дукофча[5] — 50; Йофчо Стале и Цветко Райке от Мусалева[6] — 50; Стоян Яркин — 25; Рамазан Абдуллах — 25; Велчо Михаил — 25; Продан Йофчо и Стале Сено — 50; Стою Велю — 50; Велчо Димитри — 60; Димитри Раю — 30; Продан Велю — 30; Беро Велчо — 25; Стою Стале и Павле от Влауфча[7] — 50.

Село Долна Имелна[8]

Илия Стоян — 50; Чуче Михаил и Михаил Никола — 50; Милчо Пенчо и Димо Иван — 50.

Село Йелходол[9]

Сено Драйчин и поп Илия от Чераниче — 100; Пею Драйчин — 25 Павле Сено — 50; Пею Бойчо — 50.

---

[1] Сега има голяма махала Бобово към с. Долна Секирна с развалини и с твърде интересни топоними (съобщение на В. Велев). „Селище Бобовци" се споменава в 1347 г. в грамота на цар Иван Александър, дадена на манастира „Св. Никола" в м. Орехово до дн. с. Пещера. По-нататък се среща с. Долно Бобово, следователно селата са били две, разположени едно до друго.

[2] Кленовик, Радомирско, Пернишки окръг.

[3] Търновец, Радомирско, Пернишки окръг.

[4] Сега има едно село Друган, Перишко.

[5] Докьовци, Трънско, Перишки окръг.

[6], [7] Неуточнени.

[8] Долна Мелна, Трънско, Пернишки окръг.

[9] Елов дол, Радомирско, Пернишки окръг.

Село Рухуларе[1]

Къню Цветко и Воислав Йове — 60; Йофчо Велю и Петри Даю, негов брат — 90; Петри Радивой — 20; Бойче Стою и Бою Радивой — 40; Мартин Никола — 40; ...[2] Стоян — 30; Ефчо Цено — 25.

Село Муса бейлу[3]

Мустафа, син на Касъм — 25; Хюсеин, син на Меми — 25; Мехмеди Худаверди и Ресин Хъдър — 50; Ибрахим Каразаде — 25.

Село Зитуша[4]

Мартин Радослав — 50; Вето Йове — 25; Дорко Драле и Стою Петре — 50; Стою Йове и Никола Йове — 50; Стою Бою — 25; Даю Стою — 25.

Село Долна Дургян[5]

Цветко Кирил и Йован Цветко — 50; Йове Байкю — 25; Петри Стоян и Тодор — 50; Дорко Бошко — 50; Вою Тодор и Стою Продан — 50; Павли Сено — 25; Вето Сено — 30; Милю Бойчо — 25; Степан Дорко — 25; поп Петри — 30; Богдан Роман и брат му Вето — 50; Дойчин Милуш — 40; Пею Йове и Иван Дайе — 50; Петри Рале — 50; Петри Сено и Богослав Йове — 50; Грозю, домазет — 25; Джурко Бою и Бойчо Стойке — 50.

Село Одранче[6]

Стаю Петри — 100; Даю Петри — 80; Лано Йове — 30; Стоян, домазет — 50; Стою, домазет — 20.

Село Ракофча[7]

Миле Милчо и Никола, пришелец — 50; Илия Бойчин — 25; Стою Лано — 30; Стоян Белю — 30; Бойчо Павли — 35.

Село Косача

Бано Димитри, Степан Димно и Велчо Марка — 50; Стоян Рад — 30; Стаю Сено — 20.

---

[1] Неуточнено.

[2] Неразчетено.

[3] Гълъбник, Радомирско, Пернишки окръг. Българското му население по-късно дошло от витошкото село Железница и от други села.

[4] Житуша, Радомирско, Пернишки окръг.

[5] Друган, Радомирско, Пернишки окръг.

[6] Одраница, Трънско, Пернишки окръг.

[7] Сега Горни Раковец; преди няколко години Горни Раковец и Проваленица се обединиха в едно село — Стефаново, Радомирско, Пернишки окръг.

Село Габродол[1]

Фуад, син на Хасан, и Бекир — 50.

Село Бабурач[2]

Цветко Сливер и Никола Петре Илманче — 100.

Село Чоклева[3]

Бою Влади — 75; Петри Иван — 60; Рале Йован и Михаил Цветко Белдакиче — 50; Стою Джурин и Никола Дойке — 50.

Село Периповник[4]

Петри Димитре — 25; Пею Рале — 25.

Село Гирчофча[5]

Димитри Петри — 25.

Село Бехур[6]

Насю Пею — 30; Сено Груе — 50; Дою Брайко — 30; Милуш Йове — 25; поп Цветко — 60; Иван Стайкю — 30.

Село Чукофча[7]

Михаил Пенчо и Къню Богдан — 70; ковачът Къню и Пенчо Велю — 50; Павли Велчо — 30; Милуш Вою — 25; поп Сено — 25; Милуш Миле — 30; Йофчо Рале — 25; Пенчо Рале — 30; Мино Йове — 30; Бою Дай — 25; Влайко Пею — 25.

Село Кърнул[8]

Йове Стале и Тодор Петре — 50; Марко Драю и Велчо Никола — 50; Тоше Райно — 50; Продан Даю — 30; Къню Рале — 50; Стоян Степан — 25.

---

[1] Габров дол, Брезнишко, Пернишки окръг.
[2] Бобораци, Радомирско, Пернишки окръг.
[3] Байкалско, Радомирско, Пернишки окръг.
[4] Неуточнено.
[5] Горочевци, Трънско, Пернишки окръг.
[6] Неуточнено.
[7] Чуковец, Радомирско, Пернишки окръг.
[8] Делян, Радомирско, Пернишки окръг.

Село Чераниче[1]

Илия Богдан — 60; Оливер Велчо и Сено Продан — 60; Велчо Димитри и Драган Мурине — 75; поп Илия и поп Стоян — 50; Тодор Краю — 50.

Село Горна Прибой[2]

Йован Брайко — 25; Къню Миле — 40; Марко Йофчо — 20; Марко, домазет — 35.

Село Долна Прибой[3], с друго име Селарча

Братой Рале и поп Рале — 75; Стоян Грозю — 90; Йове Степан — 25; Стою Сено и Бойно Малко — 70; Степан Сено и Стайчо Никола — 70; Пею Богдан и Цветко Петко — 60; Степан Бело...[4]; Рале Радо — 50; Петко Йове и поп Богослав — 60; Бодин Малин — 50; Войно Драган — 50; Иван Сено — 50; Ралчо Рае и брат му Иван — 60; Илия Йофчо — 60; Стою Никола — 25; Стою Петко — 25; Цветко Петре и Любен Петре — 50; Стою Божан и Степан Миле — 50; Петре Спас — 40; Иван Димно — 30.

Село Дирен[5]

Димитри Стоян — 60; Тодор Петри — 50; Вою Бончо — 75; Спас Петреш — 100; Никола Станимир, син на Велчо — 140; Вето Стойно — 40; Вою Стоян — 50; Никола Пеянин — 30; Йофчо Рале — 50; Аврам Раю — 50; Гойкю Петре — 50; Йове Сено — 25; Никола Петри — 40; Степан Доин — 50; Петри Радослав — 75; Мино Дабижив — 25; Миле Дуин — 50; Бенчо Малчо — 30; Димитре Радивой — 50; Тодор Мартин — 30; Йове Радослав — 20; Илия Миле — 40; Никола — овце 40; Степан Койкин — 50.

Село Долна Бобова[6]

Бошко Степан — 30; Димитре Йове — 50; Бойче Михаил — 30; Дорче Николин — 30.

Село Празноглавча[7]

Даю Пею и Дабижив Райко — 50.

---

[1] Изчезнало. С. Черенец е споменато в една подправена грамота от края на XIV или от началото на XV в., след турското завоевание на областта. Срв. Йорд. Иванов, пос. съч., стр. 616.

[2, 3] Прибой, Пернишко, сега е едно село, обаче малко пръснато в главните си махали Горни и Долни Прибой.

[4] Листът е повреден, цифрата не се вижда.

[5] Дрен, Радомирско, Пернишки окръг.

[6] Долната част на махала Бобово към Долна Секирна, Брезнишко, Пернишки окръг.

[7] Светля, Пернишко.

Село Горна Лескофча[1]

Димитре, зет на Иван — 75; Братойе Поп и Йове Поп — 50; Милуш Димитре — 70; Тодор, доганджия — 100; Спас Поп — 30.

Село Селищи дол[2]

Марко Сено — 50; Йофчо и Никола Тодор — 60.

Село Проваленичe[3]

Николин Петри — 70.

Село Жедне[4]

Радослав Раю — 50; Рале, домазет, и Стоян Миле — 60; Пею Йове — 30.

Село Касилак

Петко Милуш и Стойке Продан — 50; поп Михаил и Райко Бою — 50; Петко Петри и Никола Продан — 50.

Село Исарча[5]

Илия Милин — 25; Пешо Тодор — 25.

Село Търнилофча[6]

Сено Милуш — 25.

Село Белова[7]

Димитри Николин — 100; Малечко Иван — 30.

Село Калища[8]

Димитри Рале и Петре Раю — 50; Драле Богдан и Пенчо Петри — 40

---

[1] Сега има едно село Лесковец, Пернишко.
[2] Селищен дол, Радомирско, Пернишки окръг.
[3] Проваленица, махала от с. Стефаново, Пернишко.
[4] Жедна, Радомирско, Пернишки окръг.
[5] Селото е отбелязано в Радомирска каза и в един худжет, издаден от Софийския шериатски съд в 1618 г. Ихчиев (СбНУНК, 1909, стр. 38) го е прочел Ибсарджа. Неуточнено.
[6] Търновец, Радомирско, Пернишки окръг.
[7] Земен, Радомирско, Пернишки окръг.
[8] Калища, Радомирско, Пернишки окръг.

Село Раянча[1]

Поп Марко Раш — 50; Илия Драгуш — 50; Пешо Димно — 30; Велчо Богдан — 30; Тоше Никола — 25.

Село Арбанас[2]

Дойко Даю — 75; Петко Радойко — 50; Пею Бойке — 75; поп Милю — 50; Марко Иван — 50.

Село Лъжени[3]

Стоян Миле и Мечкю Драле — 40.

Село Костуринче[4]

Райко Поп — 50.

Село Влачитолча[5]

Тодор Радивой и поп Пею от Белчев дол[6] — 60; Петре Дабижив и Сено Воин — 50; поп Иван — 50.

Село Берендей[7]

Богдан Милуш — 100; Неделкю Влад и Младен Добре — 60; Неми, син на Барак — 50.

Село Дойкофча[8]

Ралин Бойче — 50; Стайко Байко — 50; Тодор Брайко — 25.

Село Пенкьофча[9]

Койке Стоян — 40; Ташко Любен — 30; Иван Йованиче — 25.

Село Мурана[10]

Велчо Пене — 50; Стоян Иван — 50; Пенке Продан — 75; Велю Оливер — 50.

---

[1] Раянци, Радомирско, Пернишки окръг.

[2] Изчезнало село между Темелково, Лесковец и Радомир, където днес има местност Арбанас, Пернишко.

[3] Неуточнено.

[4] Костуринци, Радомирско, Пернишки окръг.

[5] Махала Влачитовци към с. Падине, Пернишко, на р. Светля, между Долна Секирна и Елов дол, с развалини на черква и изчезнало селище. В Долна Секирна има запазена легенда за загиване на селото от чума (съобщение на В. Велев).

[6] Неуточнено.

[7] Беренде, Радомирско, Пернишки окръг.

[8] Докьовци, Трънско, Пернишки окръг.

[9] Пенкьовци, Трънско, Пернишки окръг.

[10] Мурино, Радомирско, Пернишки окръг.

Село Горна Имелна[1]

Белчо — овце 50; Петри Стоян — 50; Дойчо — овце 50; Драгослав Михаил — 30; Стайкю Иван — 40; Димно Радивой — 75.

Село Сушиче[2]

Джуро Илия и Малко Богдан от село Словча[3] — 106; Никола Илин — 25.

Село Йегюлин[4]

Петко Бано — 50; Степан Димитри — 50; Стойке Дойке и Петри Йове — 50; Петри Ралю — 50; Пею Марко — 30; Ботю Стоян — 30.

Село Йенджекьой[5]

Братята Стане и Добре — 75; Йове Цветко — 60; Лазар Малчой — 60; синовете на Марко — 75.

Село Горудофча[6]

Петко Райкю — 25.

Село Иражча[7]

Велю Ботю — 60.

Село Банишор[8]

Радивой Милин — 50; поп Стрезо — 50; Богослав Красимир и брат му...[9] — 60; Пенчо Груин — 50; Боне Пенчо — 50; Пенчин Красимир — 40; Петри Радул — 50; Мишо Иван — 50; Радивой Иван — 25.

Село Белчаниче[10]

Цветко Богдан — 30; Белчо Стоян — 50.

Село Главича[11]

Йованча Слав — 25.

---

1 Горна Мелна, Трънско, Пернишки окръг.
2 Сушица, Кюстендилско.
3 Неуточнено.
4 Вероятно Егълница, Пернишко.
5 Драгомирово, Пернишко.
6 Неуточнено.
7 Вероятно Ръжавец, Брезнишко, Пернишки окръг.
8 Банище, Брезнишко, Пернишки окръг.
9 Неразчетено.
10 Беланица, Радомирско, Пернишки окръг.
11 Главица, махала на с. Мурино, Пернишко. Махала Главица е в южните поли на Главичка могила, между Секирна и Мурино.

Село Шипкофча[1]

Райко Радослав — 50; Стоян Радиче — 50; Йования Боян — 50; Къню Станислав — 30; Драйке Никола — 30; Радивой Радиче — 25.

Село Видрар

Пешо Дойке и Степан Братан в Сиришник — 50; Чока, бояджия — 40.

Село Извор

Дервиш, син на Хасан — 30; Юсуф Бали — 25.

Село Велчаниче[2], подведомствено на...[3]

Пею Новак — 50.

Село Исмир дол[4]

Поп Иван — 30.

Село Пескодол[5]

Ралко Стоян — 25.

Село Долна Лескофча[6]

Стоян Гърбан — 40.

Село Калотинче[7]

Йове Драгуш — 40; Петко, домазет — 25; Яркин Петри — 25. Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 519, овце — 18 390.[8] Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ.

[Печат]

КАЗА ИЛИДЖЕ

В първите десет дни на месец реби юл-ахър деветстотин осемдесет и четвърта година (28. VI—7.VII. 1576) чрез мубашира Мехмед Чауш се състави списък на джелепкешаните от каза Илидже за овце [необходими] през месеца [който се пада] в половината на тежкия сезон.

---

[1] Шипковица, Трънско, Пернишки окръг.
[2] Неуточнено.
[3] Неотбелязано.
[4] Смирнов дол, Радомирско, Пернишки окръг.
[5] Неуточнено.
[6] Лесковец, Радомирско, Пернишки окръг.
[7] Калотинци, Радомирско, Пернишки окръг.
[8] И за тази каза преводачът не е посочил новите джелепи.

Град Илидже[1]

От махала Джами- и Шериф

Мустафа от Ищиб. — 50, Хаджи . . .[2] — 25; мутафчията Синан — 45; Мустафа Пири — овце 40; Али Елшехир Иваз Челеби — 30; железарят Фуад — 25; Осман вместо баща си — 50; кожарят Меми Абеддин — 50; Мехмед Пири, бакалин — 25; Хюсеин Карасакаллъ и Осман Абеддин — 40.

Всичко — 880 овце.

---

[1] Казата се наричала Илидже (Лъджа, Баня), както и самият град. Името Кюстендил не се споменава. Казата била голяма. В нея влизали селищата на Босилеградско и селата от Осоговската планина, т. е. Царевоселско или Царевоселски Пиянец. Областта Пиянец според Берлинския договор (1878) била разделена на две части, северната от които минала към новоосвободена България. От 42 пиянечки села, включени в Кюстендилска каза, според Иречек само 12 влезли в България: Раково, Червена ябълка, Чеканец, Сажденик, Ветрен, Ваксево, Койно, Илия, Църварица, Страдалово, Смоличано, Пелатиково. Йордан Захариев изброява 27 пиянечки села в България. В. Кънчев дава имената на 13 села от Пиянец и на 18 села в Осоговията (В. Кънчов. Македония, Етнография и статистика. София, 1900, стр. 228—229). Йорд. Захариев изброява следните 16 села в Брегалнишки (Царевоселски) Пиянец: Царево село, Гърлено, Звегор, Стомер, Град, Вирче, Тработивище, Истевник, Панчарево, Разловци, Цръвеник, Лешница, Горни Цръквинец, Долни Цръквинец, Габрово и махала Богородица до Царево село, която се смята за отделно селище (Йорд. Захариев. Пиянец, Земя и население, СбНУ, XLV, 1949, стр. 7). От тия села само 5 не се споменават в документа от 1576 г., което, разбира се, не означава, че те не са съществували.

Кюстендил според Хаджи Калфа през XVII в. бил седалище на санджак, в който влизали Радомир, Дупница, Петрич и др. Седалище на санджак Кюстендил бил и през XVI в. Срв. Г. Д. Гълъбов. Документи от XIV в. и описания от XVI и XVII векове, Сердика, 1942, кн. 1—2, стр. 92.

Първото научно описание на Кюстендил и околията му дава К. Иречек (Княжество България, ч. II, Пътувания по България. Пловдив, 1899, стр. 535—565). След него Йорд. Иванов издава труда си „Северна Македония" (София, 1906), в който неправилно включва и Кюстендилско. Йорд. Захариев, неуморимият изследвач на Кюстендилската котловина, е автор на четири ценни големи тома, издания на БАН (последният — Кюстендилската котловина — от 1963 г.); автор е също на отделно проучване на гр. Кюстендил, публикувано в сп. Архив за поселищни проучвания, София, 1938, год. I, кн. 1. Изобщо Кюстендилският край е най-подробно изследваната в историческо и в етнографско-поселищно отношение българска област. Данните в турския документ от 1576 г. ще допълнят досегашните историко-поселищни изследвания, ще изяснят някои въпроси, а много други ще коригират. Документът съдържа пълно изброяване на махалите в града с точните им имена. Опровергава се мнението, че Кюстендил след превземането му от турците е станал чисто турски град, както и писаното от Захариев, че заселването му от българи започнало от края на XVIII в. И Йорд. Иванов (пос. съч., стр. 172) неправилно пише, че населението на Кюстендил било „до средата на XVIII в. чисто турско". И двамата автори се позовават на сведения на анонимен италиански пътешественик, посетил града през 1559 г. Иванов прибавя и съобщението на руски богомолец, минал през града в средата на следващия век. Документът от 1576 г. ни говори за българи в града, дори за отделна християнска махала. В труда на Йорд. Захариев „Кюстендилската котловина" (София, 1963) се твърди, че към 1800 г. в града имало заселени „броещи се на пръсти десетина български къщи". Пак се търсят основателите на селищата и по спомени са направени грешки за миналото на селата в котловината (Вртешево, Къпиловци, Шипочано и др.). От публикувания от нас документ личи, че съставът на турците, настанени в града, е бил твърде разнообразен. Четат се имена на придошли от Анадола, на акънджии, на заселници от Щип, на помохамеданчени унгарци и пр. Установяват се и някои от занаятите, упражнявани от живеещите в града турци и българи.

[2] Неразчетено.

От махала Хаджи Ибрахим

Хаджи Будак Арабзаде — 25; Емирджик Мустафа — 30; хаджи Кючук Синан — 50; Меми Ебуеддин — 25; Пазарлъ Субаши и Димитри Джелеп [от] Долна Гращиче — 60; хаджи Ферхад, кожар — 70; акънджията Мехмед, син на Хъдър — 30; акънджията Перване Абдуллах — 75; Пир Ахмед, писар — 25; Яхя Мустафа — 25; Бали Челеби, зет на Синан Ходжа — 50; даракчията Хюсеин — 35; Кара Мустафа Мердум Назър — 50; Йомерзаде Мехмед — 25; Кулоглу Ахмед — 25; халваджията Ахмед — 25; сапунджията Ахмед — 25; акънджията Вели — 25.

Всичко — 665 овце.

От махала Хаджи Диндар

Сапунджията Ахмед Армаган — 30; Бекир Ходжа — 25; акънджията Сюлейман, зет на Махмуд Бали, и Ахмед Перишан — 50; чехларят Уйнали Ибрахим — 40.

Всичко — 145 овце.

От махала Ахмед Факих

Халваджията Али и сандалджията Фазлъ — 60; шивачът Али Бехтат — 50; Перване — зет на еничерина Мехмед — 50; хаджи Михдем със зет си — 50; акънджията Анадоллу Мустафа — 25; Меми Ходжа Али, мютевелия — 25; сапунджията Реджеб — 25; коларят Дауд Абдуллах — 25; хаджи Сюлейман, бакалин — 25; сапунджията Хасан, зет на Шабан — 25; Али Шабан — 25; хаджи Мехмед, бръснар — 25; ковачът Ахмед — 25; Хюсеин Абдуллах — 30; Мусли хаджи Хюсеин — 25; Кара Ахмед — 25; хаджи Али, бръснар — 20; Али Саридже — 25; маджаринът Гюйван Абдуллах — 40.

Всичко — 725 овце.

От махала Кара Мехмед

Али, зет на Щипянина — 25; акънджията Мейдам — 25; Хюсеин Аджеми Али — 25; Мустафа Челеби Фуад Челеби — 25; Бали Алагьоз — 50.

Всичко — 150 овце.

От махала Геберан[1]

Ефчу, златар — 40; хлебарят Тодор — 50; хлебарят Петри — 50 мутафът Никола — 30; казанджията Степан — 75; Сава, зет на Степан, и Сив (Сиво?) Марин — 100.

Всичко — 325 овце.

---

[1] Немюсюлманско.

Село Виртешево[1]

Дабке Джурко и Нею, негов син — 50; Джурко Кирко — 40; Петре Марко — 35; Мио Дайчо — 35; Стою Илин — 35; Петко Богдан — 25; Стоян Петре — 30; Петко Пере — 25.

Всичко — 275 овце.

Село Грамаждана[2]

Пенчо Райчо — 50; Цветко Никола — 50; Краю Младен — 50; Петко Рале и Радивой Никола — 50; Стоян Рале — 50; Марко Поп и Бою Цветко — 50.

Всичко — 300 овце.

Село Ложне[3]

Далю Димитре — 50; Дамян Цветко — 50; Никола, кожухар, вместо баща си — 50.

Всичко — 150 овце.

Село Извор[4]

Стоян Тодор — 75; Стаю, пришелец — 100; Иван Груин — 35; Димитри Марко — 40; Драгослав и Тене Мио — 60; Влайкю Ефче — 30; Грую Даю и Илия Коин от село Горна Кобиле — 50; Ралчо Груин — 25; Мурад, син на Али — 25.

Всичко — 305 овце.

Село Гращице[5]

Димитри Бою и Тодор Руне — 50; Тодор Милче и Михаил Милю — 50; Милко Дамян и Йофко Милю — 50; Стоян Ралю и Стоян Петко — 50; Петко Димитри — 30; Бою Милко — 25.

Всичко — 305 овце.

Село Катрище

Владо Мио — 30; Петре Йофчо — 35; Стою Дайчо вместо баща си — 30; Милко Стою — 30.

Всичко — 125 овце.

---

[1] Вртешево, Кюстендилско.

[2] Грамаждано, Кюстендилско.

[3] Лозно, Кюстендилско.

[4] Извор, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

[5] По-нататък са посочени още две села с името Гращица, но те са Горна и Долна Гращица. Села с тези имена има и сега в Кюстендилско. Гращица от документа от 1576 г. или ще е сегашното село Недялкова Гращица, или Рашка Гращица. За последното село Иречек пише, че в него имало и турци. От описанието на двете села у Захариев (Пиянец, стр. 316 и 325) не може да се определи кое е селото от 1576 г. Йорд. Иванов (пос. съч., стр. 21) обяснява името „Гращица" от „град", т. е. градище, укрепление.

Село Дегирмен дереси[1]

Иван Петре — 40; Венко Димитри — 50; Йове Доброслав — 50; Йофче Стоян — 25; Петко Марко и Димитри Братан — 50; Йове Милуш — 50; Цветко Степан — 30; Йове Ерменин — 50; Угрин Иван — 50; Митре Дамян — 50; Степан Стоян — 25; Велчо Стоян и Митре Йове — 50; Стоян Богдан — 50; Бою Йофчо и Пенчо Йофчо и Петко Йофчо — 75; Михаил Кою — 25; Бошко Керанин — 25.

Всичко — овце 695.

Село Таваличе[2]

Милко Стою и Велчо Стале — 60; Цветко Милю и Мию Рали — 50; Стоян Пею — 40; Нешо Велчо и Ралчо Продан — 50; Стою Милю — 30; Малчо Сталю и Братан Йофчо — 60; Стоя Продан и Цветко Дойчин — 60; Богдан Пею — 25; Кара Марко Иван — 40; Братан Грозю и Бойе Поп — 75.

Всичко — 490 овце.

Село Гърляни[3], спадащо към Каменице

Бойчо Ненчо и Стою Петре — 50; Йофчо Райчо вместо баща си — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Долна Гращице[4]

Реджеб Бали вместо баща си — 30; Мустафа Шабан и Никола Димитре от село Таваличе — 50.

Всичко — 80 овце.

---

[1] Името Дермен дере на с. Слокощица не е било употребявано от българите, а само от турската администрация. Слокощица се споменава и от пътешественици. Срв. Йорд. Захариев. Село Слокощица. Антропо-географско изучване. София, 1929, прибавка към Училищен преглед, год. XXXVIII, кн. 6. Пътешественикът В. Курипешич в 1530 г. го пише Осло костница (срв. Псп., 1883, кн. IV, стр. 93).

[2] Село Таваличево, Кюстендилско, се отъждествява със селището Таврезиум, родното място на император Юстиниан I, където и сега стоят развалините на древна крепост. Селището е на римския път край р. Струма, където са и градищата при селата Долна Гращица и Горна Гращица. Тук е била и крепостта Брдуня (Бедеряна). Срв. Йорд. Иванов, пос. съч., стр. 21.

[3] Гърляно, Кюстендилско, в малката област Каменица, югозападно от Кюстендил. Нарочно е определено местоположението му, понеже, както ще видим по-нататък, в казата имало още едно село Гърляно, което било на юг, в Царевоселски Пиянец. Областта под името Каменна река се споменава в 1566 г. от Яков, родом оттук, който тогава печатал часослов във Венеция. Срв. К. Иречек. Пътувания, стр. 536. Областта е описана от Йорд. Захариев в книгата му „Каменица, географско-етнографско изучаване“ (СбНУ, 1935). Описанието на каменичкото село Гърляно от Захариев е в противоречие с документа от 1576 г. Според Захариев (пос. съч., стр. 367) преди 170—200 години селото било подарено за заслуги на някакъв спахия, който привлякъл заселници. Захариев посочва за основатели Ризо от „Арнаутлук“, Петле от „Арнаутлук“ и изселници от с. Ресен, от с. Грамаждано и от с. Долно Уйно. Събраните сведения, явно от нови заселници, дават много късен произход на селото.

[4] Долна Гращица, Кюстендилско.

Село Жабокрът[1]

Мустафа Иса — 30.

Село Горна Николина[2]

Краю Йове — 40; Петко Марко — 40.

Всичко — 80 овце.

Село Колиша[3]

Михаил Милчин — 50; Димитри от Кратово[4] 40; Раю Рале — 40; Леден (Младен?) Поп и Петко Джурко — 50.

Всичко 180 овце.

Село Шибошене[5]

Стоян Петре — 50; Степан Грую — 25; Тошо Братан — 25.

Всичко — 100 овце.

Село Железниче[6]

Бою Богдан и Стою Станин — 40; железарят Ибрахим вместо Първане Интихар(?) — 25.

Всичко — 65 овце.

Село Груинча[7]

Грую Иван и Бою — 100; Калчо Грую и Богдан, сърбин, от село Ержан[8] — 100; Петре Драгушин — 50; Пею Степан — 30; Кою Петро — 25; Нено Йове — 25; Милю Петро — 30; Ралчо Бойчин — 25; Велчо Джуро — 25.

Всичко — 410 овце.

Село Коньова[9]

Петко Никола, Йофчо Йове и Драгне Йове — 100; Милю Никола и Марко Нико — 100; Иван Шарко и Петре Живе — 60; Иван Никола и Иван Радусав — 75; Петре Илин и Стою Бою — 75; Грую Милчо и

[1] Жабокрът, Кюстендилско. Селото безспорно е старо и е било с българско население, но тук е записан само един мохамеданин джелепкешан.

[2] Това е част от с. Николичевци, Кюстендилско, вероятно горната му махала.

[3] Колуша, Кюстендилско.

[4] Кратово, окръг Куманово, Македония, Югославия.

[5] Шипочано, Кюстендилско.

[6] Неуточнено.

[7] Груинци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия. За него вж. у Йорд. Захариев. Кюстендилско Краище, СбНУ, кн. XXXII, 1918, стр. 447.

[8] Ръжинци, Кюстендилско.

[9] Коняво, под Конявската планина, а не Койно, в Кюстендилски Пиянец, което не намираме в документа от 1576 г. Според Иречек (Пътувания, стр. 557) в с. Коняво имало и турци.

Велчо Драган — 75; Рустем Касъм — 30; Дойчо Йове, Стою Жив (Живе?) и Никола Йове — 75; Меми Ахмед и брат му — 50; Петре Иван вместо Цветко — 40; Мио Владислав — 50; Бою Богдан — 25; Бою..[1] и Вою Ралю — 60; Стою Джюмир (Дивмир?) — 30; Тушан Михаил и Стойке Влайке — 60; Сарулин Михаил — 30; Михаил Йове — 25.

Всичко — 960 овце.

Село Соволяна[2]

Нено Радослав — 60; Вою Милю — 50; Иван, свилар, и Никола, памукчия — 50; Стоян Иван и Пенчин Стоя — 50; Стоян Козне — 25; Рале Димитре и Стоян Радослав от село Излогош и Бою Костадин от село Добри дол — 75; Кою вместо баща си и Продан Стоян — 60; Митре, зет на Михаил — 25; Петре Тодор — 40; Михаил, бояджия, вместо брат си и поп Димитре — 50.

Всичко — 485 овце.

Село Чудинче[3]

Грую Димчайно — 75 овце.

Село Дож[4]

Стоян Джура и Вою Димитри — 50.

Село Блатидж[5]

Рале Дайе — 35; Велчо Петре — 35; поп Павли — 35.

Всичко — 105 овце.

Село Кобилофча[6]

Стоян, шивач — 25; Илия Стоян — 30; Угрин Милчо — 20.

Всичко — 80 овце.

Село Раждавиче[7]

Рале Никола — 40; Продан Андрие — 25; Яко Продан и Пею Степан — 70; Джурко Пройко — 25.

Всичко — 160 овце.

---

[1] Листът е повреден, второто име е нечетливо.

[2] Соволяно, Кюстендилско.

[3] Чудинци, Кюстендилско.

[4] Навярно това е с. Дождевица, Кюстендилско. Според Захариев (Каменица, стр. 341) на мястото на Дождевица някога имало село от 84 къщи на име Миловци. Турците го изгорили, селяните се разбягали и някои от тях образували ново село Милевци в Краище. На изоставеното място дошъл дядо Славо от с. Търново, Паланечко, и образувал с. Дождевица.

[5] Блатец, Кюстендилско.

[6] Чете се Кобилофча, но явно е, че е Копиловци, Кюстендилско.

[7] Ръждавица, Кюстендилско.

Село Кьопрю, с друго име Госпочне поле[1]

Продан Стою — 25; Стоян Продан — 50; Стою Михаил и Ерменин Милчо — 50; Петко Рале — 25; Велко Никола вместо баща си и Ерменин Милчо — 50.

Всичко — 200 овце.

Село Четирче[2]

Йове Продан и Пею Богдан от село Горна Ремие[3] — 50; Бою Пею — 50; Махмуд Атмаджа — 50; Вою Йофчо — 50; Радивой Велчо—30; Фуад Хюсеин Абдуллах вместо баща си — 30; Стою Димко — 25.

Всичко — 285 овце.

Село Енборани[4]

Петри Петко — 50; Адам Йовиче — 50; Михо Никола и Бело Бою — 50; Вою Пею — 25; Адам Радой и Стою Радой — 70; Вето Дайчо — 25; Димитри Пею — 40; Степан Йове — 35; Нено Стоян и Стою Джурко от село Стенско — 50.

Всичко — 885 овце.

Село Легчевче[5]

Поп Михаил и Богдан Дамян — 100; Михаил Драгошин — 35.

Всичко — 135 овце.

Село Горна Гращиче[6]

Никола Иван и Петко Рале — 50; Вою Дайчо — 25; Димитри Йове — 25; Стою Мио — 25; Мино Никулин и Джурко Драгошин — 35; Бою Никола — 45; Стоян Продан — 50; Петко Стоян — 40; Йофчо Йове — 35; Рале Душо и Кою Кулисин — 50; Йове Николин — 25; Джафе Мехмед и Кара Меми — 30; Гиргор (Григор?) Йове — 30; Тодор Никулин — 30; Петко Крал — 35.

Всичко — 520 овце.

---

[1] Интересно е, че селото има две имена: едното значи *мост*, другото — *госпожино поле*. В документа става дума за с. Кадин мост, т. е. за дн. с. Невестино. Потвърждава се мнението на Йорд. Иванов (пос. съч., стр. 157), че мостът не е наречен на името на *кадия*, а по името на *невеста*, т. е. *кадъна*. Мостът е построен в 1471—1472 г. по заповед на султан Мехмед II, който в 1463 г. на път за Босна минал оттук. Има легенда за невеста, която му се поклонила и помолила да се построи мост на това място. Срв. Йорд. Захариев, Пиянец, стр. 311—315.

[2] Четирци, Кюстендилско.

[3] Еремия, Кюстендилско.

[4] Янборано, махала на с. Драговищица, Кюстендилско.

[5] Лечевци, Кюстендилско.

[6] Горна Гращица, Кюстендилско.

Село Гиркофча[1]

Вою Петко — 25; Пею Стано — 40; Бойчо Стоян — 25; Нешо Бою и Бойче Цветко — 50.

Всичко — 140 овце.

Село Радлофча[2]

Тодор Степан — 35; Ралко Марко — 35; Ралчо Тодор и Тодор Ралчо и Филчо Поп — 75; Ташко Михаил — 30; Марко Джуро и Тодор Митре — 50; Марко Димитри — 20; Тодор Митре — 25.

Всичко — 270 овце.

Село Берсин[3]

Вою Бою — 50; Стоян Райко — 50; Вою Йове — 50; Милю Бабин — 50; Йофчо Цветко — 25; Йофчо Бою — 25; Рустем — 50.

Всичко — 300 овце.

Село Гърбине[4]

Димитри Кесе — 70; Никола Милю — 30; Продан — 35; Цветко Пею от село Ремие[5] — 30.

Всичко — 185 овце.

Село Перювол[6]

Никола Марко — 25; Петре Стоян — 50; Петко Павле — 50; Стою Богдан — 30; Адам Богдан — 30; Петко Нако — 50; Стою Милчо и Кою Рале — 50; Петко Ерменин и Велчо Ралю — 50; Петко Милю — 20; Велчо Баю — 30; Маро Боянин — 30.

Всичко — 415 овце.

Село Истемник[7]

Велка Туршан — 30; Прода Стоян — 30; Иван Петко — 25; Петре Миню — 25. Понеже лицето според сведенията на кюстендилския кадия се е разорило и е станало неспособно за джелепин, да се иска да бъде заличено [от списъка на джелепите] с решение и на негово място да се запише друго способно лице.[8] Стоян Славко — 25.

Всичко — 135 овце.

---

[1] Гирчевци, Кюстендилско.

[2] Радловци, Кюстендилско.

[3] Берсин, Кюстендилско.

[4] Гърбино, Кюстендилско.

[5] Вж. бел. 3 на стр. 136.

[6] Перивол, Кюстендилско, част от с. Драговищица.

[7] Стемник, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия. Захариев и Кънчев пишат името на това село Истенник, а Ив. Умлянски (Село Багренци. Историко-поселищно изследване, неиздаден ръкопис в Етнографския музей) по сведения на местни лица го пише Истемник. Явно е, че последното име е старинното, от „темно".

[8] Бележка с избледняло мастило над името на Петре Миню.

Село Горна Леска[1]

Стоян Даю — 30; Петре Велю — 35.

Всичко — 65 овце.

Село Горна Коритне[2]

Тодор Ралчо вместо баща си и Нено Драгослав — 75.

Село Уши[3]

Ралчо Пею — 120; Велчо Дойкин 50; Неделко Стоян — 50; Бали Ахмед — 25; Богдан Иван — 50; Пею Митро — 50; Иван Богдан — 50; Петре Степан — 25; Илия Папас — 80.

Всичко — 500 овце.

Село Долна Коритне[4]

Никола Радослав — 50; Димитри Джурин и Пейе Джурин — 100; Ярменин Боин — 30.

Всичко — 180 овце.

Село Бозовиче[5]

Никола Ярменин и Кою — 55; Неделкю Койке — 30.

Всичко — 85 овце.

Село Габрешевче[6]

Вучо Ярменин — 100.

Село Скриняни[7]

Иван Кою и Пею Петре — 100; Стоян Рад и Пею Велчо — 50; Сефер, син на Муса — 25; Джуро Стоян и Пею Димитри — 100; Никола Богдан — 25; Рале, домазет — 25; Михаил Петре и Ярменин Кою — 50; Йофко Степан и Мию Степан — 50; Никола Димитри и Младен Стоян — 50.

Всичко — 475 овце.

---

[1] Сега се нарича само Леска. Срв. Захариев. Каменица, стр. 350.

[2] За селата Долни и Горни Коритен, Кюстендилско, Захариев (Краище, стр. 429 и 434) правилно казва, че никой не знае кой ги е основал.

[3] За с. Уши, Кюстендилско, са събрани доста сведения. Срв. Захариев. Краище, стр. 479.

[4] Долни Коритен, Кюстендилско.

[5] Бозовица, Кюстендилско.

[6] Габрешевци, Кюстендилско.

[7] Скриняно, Кюстендилско.

Село Камениче[1]

Кара Стоян Продан и Иван Миле — 60; Богдан Шишман — 30; Никола Богдан — 30; Миле Продан — 40; Петко Оливер — 25; Брошо Никола — 30; Продан Стоян — 30; Хаджи, син на Хюсеин — 25.[2]

Всичко — 270 овце.

Село Горна Луковиче[3]

Димитри Никола — 25; Вуче Угрин — 30.

Всичко — 55 овце.

Село Дуличе[4]

Богдан Продан — 30; Дамян Иван — 30; Куман Миле — 30.

Всичко — 90 овце.

Село Чера[5]

Райко Богдан — 60; Пею Стале вместо брат си — 35; Йове Петко — 30.

Всичко — 125 овце.

Село Черешнева[6]

Тодор Димитри — 50; Радо Драгой — 25; Тодор Николин — 25

Всичко — 100 овце.

Село Горна Любата[7]

Иван, ковач — 40; Гюре Стоян — 40.

Всичко — 80 овце.

Село Горна Лисина[8]

Богдан Петри — 40; Петре Бабин — 30.

Всичко — 70 овце.

---

[1] Каменица, община Делчево (Царево село), Македония, Югославия.

[2] Бележка с много избледняло мастило под името на Хаджи, син на Хюсеин със същия текст, както за с. Стемник (бел. 8 на стр. 137).

[3] Луковица, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.

[4] Дулица, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.

[5] Цера, община Кочани, окръг Щип, Македония, Югославия.

[6] Црешново, Кюстендилско. Срв. Захариев. Каменица, стр. 294.

[7] Горна Любата, община Босилеград, окръг Враня, Югославия. Според Захариев (Краище, стр. 334, 335) Горна и Долна Любата са стари села. Захариев споменава 4 изчезнали села в землището на Долна Любата. Сега няма село с име Суха Любата, което, както ще видим, е дадено по-нататък в казата, нито името му отговаря на изчезналите села около Долна Любата. Обаче Захариев ни съобщава, че Любатската река се образувала от сливането на две реки — Мусулска и Суха Любата. Явно е, че по името на та река се е наричало и село Суха Любата от 1576 г., което по-късно е изчезнало.

[8] Село в община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

Село Мильофча[1]

Драгослав Драган — 60; Лале Братобре — 50; Радослав Милуш — 30; Димитри Величко и Яко Братобре — 40; Стоян Богдан — 40; Мию Степан; поръчител: Величко — 25.

Всичко — 215 овце.

Село Тълъчова[2]

Храно Пею и Димитри Стоян — 50; Стоян Димитре и Вуко Йове — 70; Тодор, домазет — 30.

Всичко — 150 овце.

Село Семердеш[3]

Пройчо Яно — 40; Петко Велчо и Иван Пройчо — 50; Стоян Велче вместо баща си — 30; Милчо Велко — 40; Богдан Продан и Стоян Петко — 50.

Всичко — 210 овце.

Село Долна Лисина[4]

Йове Милю — 50; Петре Костадин — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Треботище[5]

Велко Воин — 80; поп Неделко — 30; Богдан Иван — 40; Неделкю Йовиче — 30.

Всичко — 130 овце.

Село Черевник[6]

Райке Дойчо — 50; Рале Велчо — 50; Димно Рале — 30; Грую Груйчан — 30.

Всичко — 160 овце.

Село Лиляч

Ралке Мию — 50; Лазар Рале — 50; Йофчо Гюро, Петре Бою и Стоян Петко — 75.

Всичко — 175 овце.

---

[1] Милевци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия. Срв. Захариев. Краище стр. 322.

[2] Вероятно дн. с. Длъхчево Сабляр, Кюстендилско.

[3] Неуточнено.

[4] Долна Лисина, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

[5] Тработивище, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.

[6] Цървеняно, Кюстендилско.

Село Панчар[1]

Велчо Васил и Иван Стале — 50; Богда Рале и Койчин Рале — 50; Йове, ковач, и Петко Стоян — 50; Петко Григор — 50; Богдан Райко — 25.

Всичко — 225 овце.

Село Ресна[2]

Радусав Велко — 50; Геро Димно — 40; Кою Стойно — 40; Ралша Рале — 30; Джуро Даин — 25.

Всичко — 185 овце.

Село Искакавиче[3]

Марко Пею и Велю Илия — 50; Пири Субаши и Муса, син на Ибрахим — 40; Йове Бойе...[4] и Гюро Станислав — 60.

Всичко — 150 овце.

Село Полетинско[5]

Кою Дабко — 50; Кою Дабижив — 50; Иван Коин — 40; Йовиче Дабижив — 40; Джуро Михаил — 50; Степан Стоян — 25.

Всичко — 255 овце.

Село Топли дол[6]

Иван Драган — 50; Иван Момчил и Степан Продан — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Дирамча[7]

Али Махмуд и Пею Иван — 50; Миле Богдан — 30; Богдан Стоян — 30.

Всичко — 110 овце.

Село Гърляни[8]

Нено Младен — 40; Райке Райчин — 75; Продан Рале — 75; Иван Рале — 75.

Всичко — 265 овце.

---

[1] Паничарево, Кюстендилско.

[2] Ресен, Кюстендилско.

[3] В Кюстендилско има Каменичка Скакавица и Полска Скакавица. Първото село е проучено в печатните трудове на Захариев (Краище, стр. 372). Иречек (Пътувания, стр. 557) пише, че в Каменичка Скакавица е имало и турци. Даденото в документа от 1576 г. село вероятно е Каменичка Скакавица.

[4] Неразчетено.

[5] Полетинци, Кюстендилско. Името е писано „Полетинско", а не „Полетинче" (вж. Захариев. Краище, стр. 418).

[6] Топли дол, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия.

[7] Драмча, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.

[8] Гърляно, Кюстендилско.

Село Калиманче[1]

Стоян Бойке — 30; Стоян Рале — 30; Стоян Вое и Йове Велчо — 40; Хюсеин Абдуллах — 50.

Всичко — 150 овце.

Село Селник[2]

Пею Велчо и Стоян Добре — 50; Русин — 25; Ралчо Велчо и Тодор Петре — 50; Йове Цветко и Йофчо Дабижив — 50.

Всичко — 175 овце.

Село Бърлог[3]

Стоян Велчо — 60; Петре Бочо — 50; Никола Стоян и Никола Марко — 60.

Всичко — 170 [овце].

Село Ветрене[4]

Стоян Митро — 25; Продан Велчо, Рале Йове и Петре Стоян — 75; Петко Стоян вместо баща си — 50.

Всичко — 150 овце.

Село Пелатик[5]

Тошо Богдан и Джуро Петко — 50; Пею Никола и Милуш Продан — 50; Стале Йове вместо баща си — 50; Пройчо Стоян — 25; Илия Мию — 40.

Всичко — 215 овце.

Село Тишанова[6]

Бойко Кою — 40; Кузман Илия — 25; Милуш Илия — 40; Рале Богдан — 25; Мустафа Хюсеин — 25.

Всичко — 155 овце.

Село Долна Гращиче[7]

Стоян Влад — 75.

---

[1] Калиманци, община Виница, окръг Щип, Македония, Югославия.

[2] Селник, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.

[3] Неуточнено.

[4] Ветрен, Кюстендилско, е пръснато село на юг в околията, край границата. Захариев с право го счита за старо село.

[5] Пелатиково, Кюстендилско. Неизвестно кога след 1576 г. то е било помюсюлманчено. След това българомохамеданите се изселили и на тяхно място отново дошли българи.

[6] Тишаново, Кюстендилско (вж. Захариев. Пиянец, стр. 233).

[7] Долна Гращица, Кюстендилско.

Село Габрова[1]

Велчо Тодор — 60.

Село Еремие[2]

Пею Богдан и Марко Стоян — 75; Тодор, домазет — 50; Петре Иван — 50; Нио Сталю — 25.

Всичко — 200 овце.

Село Черовиче[3]

Мию Пею и Стоян Дойчин — 60.

Село Добри дол[4]

Момчо Иван и Боне Стоян — 100; Стою Минчо — 100; Цветко Груин — 50.

Всичко — 250 овце.

Село Горна Уйна[5]

Йове Милче — 30; Йовиче Брайко — 25.

Всичко — 55 овце.

Село Косова[6]

Поп Йовиче — 40; поп Бою — 40; Михаил Богослав — 40; Никола Даин — 40.

Всичко — 160 овце.

Село Белут[7]

Ярменин Даю и Ралче Калчин — 50.

---

[1] Габрово, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.

[2] Еремия, Кюстендилско. Както ще видим по-нататък, има още едно село с име Горна Еремия. Захариев пише, че „турските названия на някои круши... подсещат за старите владетели на тия места — турците". Той смята, че Еремие не е старо село. Стари хора знаели от дедите си кога селото имало само 8 къщи, това били „свежи спомени". „Все пак — продължава Захариев — един неясен спомен съществува за някогашното събрано село на две места — Горна и Долна Еремия, неизвестно обаче как се затрили" (Пиянец, стр. 301). Явно е, че селото е старо. Това се вижда и от легендата, която предава Захариев — околните българи считали еремийци за „светогонци", т. е. за взели участие при гонението на св. Иван Рилски.

[3] Церовица, Кюстендилско. Срв. Захариев. Каменица, стр. 312.

[4] Според Захариев (Краище, стр. 507) никой не знае кой е основателят на с. Добри дол и откъде е дошъл. Селото с име Добронов дол срещаме в турски документ от края на XV в.

[5] Захариев (пос. съч., стр. 404 и 409) пише същото и за с. Горно Уйно, Кюстендилско.

[6] Косово, Кюстендилско.

[7] Белут, община Босилеград, окръг Враня, Югославия. Захариев (пос. съч., стр. 466) съобщава за него, че било образувано от 4 фамилии, от които произлезли четирите махали.

Село Границе[1]

Дамян Петко вместо баща си — 30.

Село Мазарач[2]

Стоян вместо баща си — 75; Петко Стоян — 75; Стойне и братът на Лале — 50.

Всичко — 200 овце.

Село Муксул[3]

Бою Милуш и Геро Воин от село Долна Любата — 50; Радул Байчин и Петре Райчин — 50; Радой Степан — 50.

Всичко — 150 овце.

Село Киселче[4]

Илия Стоян и Стоян Цветко — 50; поп Стайко — 35; Богослов Воюслав — 35; Малчо Драю — 40.

Всичко — 160 овце.

Село Долна Тълмина[5]

Поп Доин — 40; Пею Вела — 40.

Всичко — 80 овце.

Село Друмохар[6]

Богдан, пришелец — 25; Стале Стоян — 50; Йофко Бою — 70; Стою Милчо — 40; Петко Мию — 25; Трендафил Никола — 30; Меми, син на Реджеб — 45.

Всичко — 265 овце.

---

[1] Граница, Кюстендилско. Възобновителите на Рилския манастир през XV в. били родом от това село. Срв. Иречек. Пътувания, стр. 602.

[2] Мазарачево, Кюстендилско.

[3] Мусул, община Босилеград, окръг Враня, Югославия. Според Захариев (Краище, стр. 345) селото било основано от дядо Стоица Гръцки от Паланечко и др. Планината (пасбището) било заграбено от турчина Муса и затова било наречено Мусул. Това са явно легенди. В Мусул имало следи от старо рударство, от рудници с галенит, които и сега се разработват. Срв. Йорд. Иванов, пос. съч., стр. 217 и 250.

[4] Киселица, Кюстендилско Краище. Има село със същото име и в Осоговията (според Кънчев — със 122 жители в 1900 г.). Селото срещаме в турски документи от края на XV в.

[5] Долно Тлъмино, сега Доне Тламино, община Босилеград, окръг Враня, Югославия. Според Захариев (Краище, стр. 371) селото някога било махала на Горно Тлъмино. Кой го е основал и откъде е дошъл основателят му, не се знае. Според документа от 1576 г. селото е старо. За Горно Тлъмино по предание селяните знаели, че не е старо, че два пъти се било заселвало. Срв. Захариев, пос. съч., стр. 370.

[6] Друмохар, Кюстендилско. Името е старинно. Селото се намира на пътя, водещ от Кюстендил край Струма. Захариев (Пиянец, стр. 295) съобщава, че едни от махалите му са стари, а други — нови. Имало турски гробища, но „стари хора не знаят нищо за времето, когато в селото им са живели турци". Вижда се, че спомени или предания не можем да очакваме за събития от времето на публикувания документ. Турците в селото

Село Виратиславча[1]

Йове Велчин и Продан Богдан — 50; Богдан Йове — 50; Радучин Йове и Йове Петко — 50; Димитри Рале и Даю Бочо — 75.

Всичко — 225 овце.

Село Посилград[2]

Рале Милуш — 60; Димне Дайе — 40; Никола Петко — 30; Владан Иван — 30; поп Велчо и Велчо Грую — 50; поп Ралю — 30; Тодор, домазет — 30.

Всичко — 240 овце.

Село Град[3]

Новак Пею — 35; Пею Иван — 35; Петко Братой — 35.

Всичко — 105 овце.

Село Сухкофча[4]

Поп Пею — 25.

Село Ивлахи[5]

Павли Иван — 200.

не са изчезнали отпреди 350 години, а сигурно много по-късно. В 1576 г. е записан един джелепкешанин турчин, но в селото може би са живсели и други турци, щом е имало турски гробища.

[1] Вратиславци, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия. Захариев (Пиянец, стр. 334 и др.) на три пъти го споменава — посочва изселници от него.

[2] С. Босилеград, Югославия. Захариев още в увода на изследването си за Кюстендилско Краище приема, че областта Краище била новозаселена, и поради това, както видяхме вече, винаги търси „първите основатели" на проучваните от него села. Впрочем така постъпва той и за селата в другите области — Каменица, Пиянец и Кюстендилската котловина. „Можем да приемем — пише той за Краище (пос. съч., стр. 68), — че населението е от средните векове, но против това предположение се поставя твърдението, че сегашните заселници знаят, че техните родове са дошли от другаде, та трябва да приемем, че Краище някое време запустявало." Както вече посочихме на няколко места, Захариев невинаги е използувал всичко казано от осведомителите, някои от които скромно заявявали, че не знаят нищо за основателите на селищата. Той се доверявал на осведомители, които са съобщавали съвсем несигурни данни за основатели или за нови родове, като посочвали и нова, своя дата за основаването на селищата. Поради всичко това Захариев заключава, че Краище повторно е било заселено преди 300—350 години.

Краище, както се вижда от документа от 1576 г., през XVI в. е било гъсто населено, както може да бъде населена една планинска област, пригодна главно за скотовъдство. При турското завоевание областта може да е пострадала, но може и да е прибрала в пределите си и бежанци от полето, следователно има основание да се приеме, че тук средновековното население се е запазило.

[3] Град, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.

[4] Неуточнено.

[5] Неуточнено. Навярно във Влахина планина (на юг от Осогово, между Струма и Брегалница), която е дала името на това изчезнало село.

Село Бучолева[1]

Вою Врайчин — 75.

Село Гулозие[2]

Лале Иван — 50.

Село Райчилофча[3]

Пею, зет на Стоян, и Петре Коин — 70; Тоше Димитре вместо баща си и Младен Канин от село Горна Тълмина — 60; Рале Койно — 50; Тодор Пенчин — 30.

Всичко — 210 овце.

Село Излогош[4]

Ярменин Димитри — 80; Джуро Михаил вместо баща си — 60; Петко Краю вместо баща си — 50; Нено Улин и Стоян Димитри — 50.

Всичко — 240 овце.

Село Чернощиче[5], подведомствено на Ниш

Бойчо, зет на Иван — 100.

Село Долна Слав[6]

Пею Райко — 50; Йове Браин — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Долна Буколина[7]

Дойко и Велко Богослав — 60.

Село Долна Уйна[8]

Рале Милин — 75; поп Миле — 75.

Всичко — 150 овце.

---

[1] Буцелево, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

[2] Гложие, Босилеградско, според Захариев (Краище, стр. 326) преди 110 години се състояло от 7 къщи и не се знаело кой го е основал.

[3] Райчиловци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

[4] Злогош, Кюстендилско, сега пръснато на 15 махали, според Захариев (Краище, стр. 513) било богато със старини; помнели го, когато било 7 къщи, и никой не знаел неговия основател.

[5] Чърнощица, община Босилеград, окръг Враня, Югославия, в 1576 г. била административно зависима от Ниш. Селото е разположено на 1200 м височина. Захариев (пос. съч., стр. 355) пише, че някога било събрано на едно място и се състояло само от 7 къщи.

[6] Неуточнено.

[7] Неуточнено. На триверстовата карта от 1878 г. има махала Богоина.

[8] Долно Уйно, Кюстендилско, се повтаря по-нататък. Сега има Горно и Долно Уйно. Според Захариев (Краище, стр. 404, 409) Долно Уйно някога било от 13 къщи,

Село Долна Любата[1]

Илия Иван — 50; Дор (Тодор?) Вето — 30; Богдан Йовичин и Симеон Ралин от [село] Гулозие — 40.

Всичко — 120 овце.

Село Големе брест[2]

Рале Бою, Степан Гьорин и Стоян Милчин — 70; Тодор Коин — 25; Чуйе Милчин — 25.

Всичко — 120 овце.

Село Тихтинова[3]

Бали Пазарлъ — 25; Фуад Али, бакалин — 25; Муса Ибрахим — 25.

Всичко — 75 овце.

Село Биресниче[4]

Петре Йове — 50.

Село Косниче[5]

Вою Костадин — 45.

Село Горна Изугри[6]

Бою Вою — 50.

Село Илия[7]

Стоян Стрезо — 35; Новак Пею — 75; поп Стоян — 35.

Всичко — 145 овце.

а сега имало 9 махали и основателите им се посочват; Горно Уйно било на едно място сега имало 36 махали и никой не знаел кой го е основал.

[1] Долна Любата, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

[2] Сега има малко село на име Брест, Кюстендилско, с 4 махали — всички основани, според Захариев не много отдавна; посочва се откъде са дошли основателите им. В селото Захариев чул интересно предание: много отдавна имало три селища — Мали брест, от 50 къщи, Селище, от 60 къщи, и Голям брест, където имало светогорски метох. Трите села били заразени от чума и запустели. След това отново било основано село Брест (вж. Захариев, пос. съч., стр. 422). Вероятно едно от засегнатите от чумата села е селото, посочено в документа от 1576 г.

[3] Неуточнено.

[4] Има село Бресница в Краище, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

[5] Вероятно Костиндол, община Делчево (Царево село), Македония, Югославия.

[6] Вероятно Згурево, Кюстендилско.

[7] За с. Илия, Кюстендилско, Захариев (Пиянец, стр. 235) пише, че жителите му са староселци, но че преди около 150 години, в „турско", селото било при Въчковска махала заедно със село Църварица и носело име Кленовик. Мъчно е да се допусне, че с име Кленовик селото е съществувало преди 1576 г., и да се запази това предание. В края на Кюстендилска каза намираме и с. Църварица, което също е съществувало в 1576 г. като отделно село. За него Захариев (пос. съч., стр. 220) повтаря същата легенда.

Село Исмоличене[1]

Богдан Радобре — 50; Петре Дайчо и Панчо Стоян — 50; поп Иван вместо баща си и Стоя Стайе — 75.

Всичко — 175 овце.

Село Драгойчинче[2]

Дайе Ралкин — 40; Малко Драгие — 40; Мию Стайчо — 30; Милуш Драгой — 30; Джуре Чернин — 50.

Всичко — 190 овце.

Село Горна Кобиле[3]

Радул Дабижив — 50.

Село Иванкофча[4]

Стайко Пею — 50.

Село Бистриче[5]

Байо Матрабаз[6] — 100.

Село Дираголефче[7]

Димно Радивой — 50.

Село Горна Еремия[8]

Велко Джуро — 30.

Село Ваксева[9]

Велко Иван — 30.

---

[1] За Смоличано, Кюстендилско, Захариев (пос. съч., стр. 272) пише, че не било много старо и че повечето от жителите му знаели откъде са дошли.

[2] Драгойчинци, Кюстендилско, било основано от дядо Драя или Дая, който „уж бил потурчен", пише Захариев (пос. съч., стр. 460). Любопитно е, че споменатия от Захариев „основател" Дайе срещаме като джелепкешанин.

[3] Сега в Кюстендилско има село Горно Кобиле (от 13 къщи) и Долно Кобиле (от (48 къщи). В 1576 г. намираме само Горно Кобиле. Срв. Захариев, пос. съч., стр. 472, 475.

[4] Ивановци, Кюстендилско.

[5] Бистрица, Кюстендилско.

[6] Зеленичар — човек, който купува на зелено от селяните селскостопански произведения със спекулативна цел.

[7] За Драголевци, Кюстендилско, Захариев (Краище, стр. 499) пише, че не знаели нищо за основаването му, предполагали, че е образувано от работниците на мадана, който бил до селото.

[8] Срв. бел. 2 на стр. 143.

[9] Ваксево, Кюстендилско. Според Захариев (Пиянец, стр. 272) селото някога носело името Заградна и Сръчино и като станало вакъфско, се нарекло Ваксево. Било пострадало от помаците на Пелатиково, та около 300 години преди Освобождението било създадено наново. Било много разпръснато, имало 63 махали.

Село Долна Уйна

Степан Велю — 25.

Село Търсине[1]

Доко Вою — 50; Койе...[2], нов — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Радичовче[3]

Джануне — 25; Михаил Джурин — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Истрадалова[4]

Махмуд, брат на Кочи Субаши — 40.

Село Баралова[5]

Владослав Продан — 40.

Село Богородиче[6]

Мию Рале — 30.

Село Иржана[7]

Никола Белин — 40; поръчител: Велко Геро от село Груинча[8].

Село Чарава село[9]

Лихварят Меми Насух — 150; Боче Смурго — 50; Милуш Дойке — 30.

Всичко — 230 овце.

Село Суха Любата[10]

Стою Николин — 40; поръчител: Бойчин Доган от село Груинча.

Село Ярешник[11]

Стоян Милуш — 40; поръчител: Бойчин Доган от село Груинча.

---

[1] Търсино, Кюстендилско.
[2] Неразчетено.
[3] Радичевци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.
[4] Страдалово, Кюстендилско.
[5] Паралово, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.
[6] Махала до Царево село (т. е. Делчево), община Делчево, окръг Щип, Македония Югославия.
[7] Горна и Долна Ржана, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.
[8] Груинци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.
[9] Царево село, дн. Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия.
[10] Вж. бел. 7 на стр. 139.
[11] Ярешник, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.

Село Топли дол

Михно Братойно — 40; поръчител: Пею Стрезимир от село Груинча.

Село Изли дол[1]

Янчо Пенчин и Драгой от село Милкоменче[2] — 50.

Село Бранкофча[3]

Поп Доброй — 25.

Село Търклене[4]

Милуш Иван — 35; поръчител: Михаил Пенчин от село Легчевче.

Село Горна Лисина[5]

Джуро Богдан — 35.

Село Вирчо[6]

Стоян Рашо — 50.

Село Излосиче[7]

Церко — овце 60; Петре — 35; Хюсеин Писаря, лихвар — 100.

Село Чераварице[8]

Мино Марко и Йове Велче — 50.

Село Очипал[9]

Стоян Дабижив — 30.
Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 641, овце — 22 800.[10]
Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ.

---

[1] Зли дол, община Босилеград, окръг Враня, Югославия. Срв. Захариев, Краище, стр. 384.
[2] Млекоминци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.
[3] Бранковци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия.
[4] Трекляно, Кюстендилско.
[5] В ж. бел. 8 на стр. 139.
[6] Вирче, община Делчево, окръг Щип, Югославия.
[7] Неуточнено. Под това мъчно четливо име може би се крие името на с. Божица.
[8] Цървариица, Кюстендилско.
[9] Очипаля, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия. Село Очипаля в нахия Кюстендил срещаме в турски документ от края на XV в.
[10] И за тази каза преводачът не е посочил новите джелепи.

КАЗА ШЕХИР КЬОЙ[1]

С височайша заповед на покровителя на света чрез мубашира Мехмед чауш, от чаушите на султанския двор, се състави списък на старите и новите джелепкешани от каза Шехир кьой за овце [необходими] за месеца [който се пада] в половината на тежкия сезон.

Написано през последните десет дни на месец реби юл-евел 984 година (18—27. VI. 1576).

Самият Шехир кьой[2]

Хюсеин, син на Хамза — 45; Ахмед, син на Исмаил — 50; хаджи Инехан и Фъндък Али — 40; Вели, син на Абдуллах — 25; Меми, син на Джафер — 50; Бали, син на Ювеис — 40; Хамза, син на Хъдър — 25; кожарят Мустафа — 25; златарят Мустафа — 30; златарят Ферхад — 25; Ахмед, син на шивача Бали — 20; Осман, син на Ювеис — 25; Мехмед, син на Хъдър — 25; Мустафа, син на Месих — 80; Кейван Абдуллах — 20.

Всичко — 525 овце.

Село Гостуша[3]

Пею Иван — 30; Радивой Стоян — 30; Никола Радомир — 50; Стоян Краю — 40; Никола Бою — 40; Чуйе Пею и Марко Поп — 50; Лаше Иван — 25; поп Стоян — 25.

Всичко — 285 овце.

Село Годеч[4]

Коче Никола — 50; Димитри Новак — 50; поп Петри — 30; Степан Радослав — 30; Йове Коин — 30.

Всичко — 190 овце.

---

[1] Пиротската каза през онова време била доста голяма — включвала селата от Царибродско и др. Описанието на пиротчанина С. Христов, виден общественик още преди 1878 г., ни улесни до голяма степен при уточняване имената на селищата. Срв. С. Христов. Пиротски окръг и негового население, СбНУНК, 1894, кн. XI. Хаджи Калфа пише в средата на XVII в., че Пирот е съседен кадълък на София, но не дава описание на града и кадълъка. Името „Пирот" не се споменава в документа от 1576 г., нито у Хаджи Калфа, а се среща винаги Шехир кьой.

[2] Гр. Пирот. В Пирот се посочват само турци (мохамедани) джелепкешани. Обаче през това време в града имало и българи. Така немският пътешественик Стефан Герлах, минал оттам в 1578 г., пише: „Пристигнахме в Шар кьой (т. е. Шехир кьой) или както го наричат българите Пирот." В него живеели няколко чауши и повече от 150 спахии, които отивали на война, когато отивал и лично бейлербеят. „Тук има малко българи, които нямат черква" (срв. Псп., 1884, кн. VII, стр. 121—122). През 1433 г. Бертрандон дьо ла Брокнер (пос. съч., стр. 203) казва, че в Пирот имало „само малко турци". В 1605 г. населението на София, Брезник и Пирот изпратило тъжба до султана, че данъците на гръцката патриаршия били увеличени. Срв. и Документи за българската история, III, София, 1940, док. 43, стр. 18.

[3] Гостуша, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

[4] Годеч, Софийско.

Село Радеине[1]

Йове Чучин — 30.

Село Вислофче[2]

Поп Брата — 30; Пею Къню — 50, вместо баща си.

Всичко — 80 овце.

Село Дирагоман[3]

Байче Стоян — 40; Димитри Михаил — 35; Братой Костадин — 25; Владислав Бахосла[в] — 25; Пею Лазар — 25.

Всичко — 150 овце.

Село Паскашие[4]

Пею Малко — 50; Таню Стайке — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Росомач[5]

Пею Берил — 40.

Село Курупич[6]

Никола Поп и Матко Пею — 50; Стайкю Радослав — 30; Стоян Димитре — 25; Чуче Черче — 30; поп Пею — 30.

Всичко — 165 овце.

Село Хърсюфче[7]

Стоян Пройке — 45; поп Джурдже — 50; Никола Продан — 50 Велко Богдан — 50; поп Стайко — 30.

Всичко — 225 овце.

Село Бребевниче[8]

Нешо Петри — 20; Милю Брайкю — 30; Йофко Пеше — 30.

Всичко — 80 овце.

---

1 Радейна, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
2 Василовци, Годечко, Софийски окръг.
3 Драгоман, Софийско.
4 Паскашия, община Димитровград, окръг Ниш, Югославпя.
5 Росомач, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
6 Крупац, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
7 Вероятно Расница, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
8 Бребевница, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.

Село Ропот[1]

Иван Драйке — 50; Стоян Тодор — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Върба, Малева-и бюзюрк[2]

Димитри Цено — 35; Нешо Кою — 35; Иван Радомир — 45; поп Тодор — 50; Бою Димяк — 50; Стоян Цено — 25; Тодор Стайке — 30.

Всичко — 280 овце.

Село Кощиче[3]

Младен Къню — 160; Димитри Витомир — 70; Петри Петкун — 45; Драган Коин — 100; Радослав Джурджо — 30; Новак Стайке и Стоян Петко — 50; Чучо Петри — 35; поп Берико — 30.

Всичко — 480 овце.

Село Туден

Стайкю Стойчо — 120; Петко Стойчо — 80; Стайно Цено — 30.

Всичко — 230 овце.

Село Топли дол[4] или Зли дол

Джуре Хубан — 70; Илия Стоян — 30; поръчител: Михне Драгне.

Всичко — 100 овце.

Село Завой[5]

Райчо Дойчо — 50; Дане Джелеп — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Белев дол[6]

Иван Дана — 30; Димитри Дурли и Станул Станислав — 50.

Всичко — 80 овце.

Село Исмолча[7]

Душман Стайко — 50; Пею Николин — 60; Джурдже Петри — 60.

Всичко — 170 овце.

---

[1] Ропот, Годечко, Софийски окръг.

[2] Тук са дадени в същност две села — Върба и Голямо Малово. Първото е вероятно с. Върбица, Софийско, второто е също в Софийско.

[3] Комщица, Годечко, Софийски окръг.

[4] Топли дол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

[5] Завой, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

[6] Неуточнено.

[7] Смолча, Годечко, Софийски окръг.

Село Ишумофча[1]

Стане Йофко и Ване Проян — 60; Райко Стойкин — 50; Петри Никола — 50; Димитри Петри — 25; Бошко Чучул — 30; Райко Стоян и Джуре Ралин от село Гълхофча[2] — 75; Иван Стайке — 50; Пройке Пешо — 50.

Всичко — 390 овце.

Село Разбоище

Пею Иван — 50; Петко Раин — 50; Неделко Милкин — 50; поръчител: Продан; Димитри Стойко — 25.

Всичко — 175 овце.

Село Калодрагушин[3]

Продан Душин — 40; Дойчо Душин — 40; Димитри Иван — 50; Нешо Воин — 30; Драгул Тушене — 30.

Всичко — 190 овце.

Село Мозгошик[4]

Боре Воин — 40; Воислав Радослав — 35; Дане Радослав — 35.

Всичко — 110 овце.

Село Петърлаш[5]

Ралко Банин — 60; Братой Стойко — 40; Андрея Влаю — 50; Пее Дойчин — 40; Стойко Обретен — 40; Йове Крапин — 25.

Всичко — 255 овце.

Село Търговище[6]

Чуче Райко — 50; Милко Райко — 50; Пею Райкю — 40; Даю Йофке и Пешо Пенчо — 50.

Всичко — 190 овце.

Село Белунча[7]

Йове Войно — 50; Стойке Братой — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Липиндже[8]

Димитри Ефрем — 35.

---

[1] Вероятно Шума, Годечко, Софийски окръг.
[2—4] Неуточнени.
[5] Петърлаж, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[6] Вероятно Търговище, Княжевацко, Югославия.
[7] Неуточнено.
[8] Липинци, Годечко, Софийски окръг.

Село Четерпинче[1]

Пею Тодор — 50.

Село Сенокос[2]

Лале Стоян — 45; Иван, златар — 50; Пею Дойнин — 30; поп Драган — 45; Стоян Иван — 50; поп Тодор — 35; Петко Стоил — 30.

Всичко — 285 овце.

Село Берул[3]

Джуре Елиин — 50; Никола Райкин — 30; Радул, домазет — 100; Димитри Павле — 50.

Всичко — 230 овце.

Село Равелна[4]

Петри Радивой и поп Влаю от село Камниче[5] — 60.

Село Извор-и Белутине[6]

Стоян Лалин и Сено Добрин — 75.

Село Изетьофча[7]

Пею Краю — 60; Марин Петре — 75; Цено Коин — 25.

Село Бела[8]

Борю Белкю — 40; Пею Тодор — 40.

Всичко — 80 овце.

Село Дойкинче[9]

Йове Коин — 50; Джурка Дойкин — 50; Радка Добрин — 30; Милке Дойкин — 30; Петри Братой — 25; поп Радивой — 25; Чуче Коин — 40.

Всичко — 250 овце.

---

[1] Чепърлинци, Годечко, Софийски окръг.
[2] Сенокос, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[3] Неуточнено.
[4] Равна, Годечко, Софийски окръг.
[5] Каменица, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[6] Извор, община Пирот, окръг Ниш, Югославия. Името е предадено с изафетна форма — означава „извор на р. Белутина".
[7] Изатовци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[8] Бела, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[9] Дойкинци, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

Село Губеш

Поп Радослав — 30; Станислав Драгул и Марко Малко — 60; Стойко Неделко — 30; Тодор Боюва — 25; Никола, домазет — 25.

Всичко — 170 овце.

Село Върбениче[1]

Мано Милкин — 35; Милкю Дайчо — 35.

Всичко — 70 овце.

Село Извор Субаши[2]

Михаил Стоян — 25; Пею Иван — 50; Никола Радивой — 50; Игнат Стойкин — 40; Стойко Марин — 25.

Всичко — 190 овце.

Село Долна Берендей[3]

Стайкю Стоян — 50.

Село Добър дол[4]

Стоян, ковач — 50; Йове Радивой — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Мургаш

Чуше Даин — 40; Петри Райке и Пею Райке — 60; Стойкю Душене — 30; поп Сенадин — 35; Тодор Драган — 30; Мане Богдан — 25.

Всичко — 220 овце.

Село Голеш

Сталке Доин — 30; Тодор Велко — 35.

Всичко — 65 овце.

Село Чудофча[5]

Илия Бошене — 100; поп Продан — 50.

Всичко — 150 овце.

Село Чиниглафча[6]

Кръсте Милкю — 25; Пею Гюрин и Продан Чучин — 60; Райке Илин — 60.

Всичко — 135 овце.

---

[1], [2] Неуточнени.

[3] Беренде, Годечко, Софийски окръг.

[4] Добри дол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

[5] Неуточнено.

[6] Чиниглавци, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

Село Липиндже[1]

Никола Милкю — 30.

Село Гърадине[2]

Чуче Илин — 35.

Село Горна Лукание[3]

Чуче Петри — 50; Райчо Драгой — 35; Радивой Радослав — 40; Малко Додин — 30; Петре Богулин — 25.

Всичко — 180 овце.

Село Мало Маловча[4]

Чуче Радивой — 25; Трене Дамиан — 40.

Всичко — 65 овце.

Село Брайкюфче[5]

Ралке Брайкин — 50; Браю Иван — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Иржана Височка[6]

Поп Стоян — 20; Михне Пею и Велко Кирило — 80; Петко Петри — 30; Пею Радивой — 25.

Всичко — 155 овце.

Село Иславине[7]

Радивой Тодор — 50; Младен Стоян — 25; Димно Драйке — 40; Даю Стайко — 25.

Всичко — 140 овце.

Село Берла[8]

Джуре Степан — 40; Петре Лалин — 30.

Всичко — 70 овце.

---

[1] Повтаря се селото със същото име, а може би е с. Летница.
[2] Градине, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[3] Днес има две села — Мала Луканя и Велика Луканя, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[4] Мало Малово, Годечко, Софийски окръг.
[5] Брачевци, окръг Ниш, Югославия.
[6] Височка Ржана, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[7] Славиня, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[8] Бърля, Годечко, Софийски окръг.

Село Чариброд[1]

Тодор Данчул — 30.

Село Боилофча[2]

Божик Стоян — 50.

Село Иржана[3]

Поп Степан — 40.

Село Калотина[4]

Степан Иван — 30; Петри Радинюк — 40; Радивой Иван — 30.
Всичко — 100 овце.

Село Криведол[5]

Велко Петко — 40.

Село Кислофча Бардар[6]

Поп Петри — 30; Нешо Стоян — 20; Пею Воин — 20.
Всичко — 70 овце.

Село Вълковие[7]

Стайко Белчин — 60.

Село Сукова[8]

Стойке Богулин — 30; поръчител: Новак Стайко [от село] Груйкофче[9]

Село Куса Вирана[10]

Да не се удвои (повтори) изпълнението.[11]
Дайе Петри — 40; Цветко Раин — 30; Никола Иван — 30.

---

1 Чариброд, дн. Димитровград, Югославия.
2 Неуточнено.
3 Вж. Височка Ржана, бел. 6 на стр. 157.
4 Калотина, Годечко, Софийски окръг.
5 Горни и Долни Криводол, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
6 Неуточнено.
7 Вълковия, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
8 Суково, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
9 Неуточнено.
10 Куса Врана, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
11 Бележка, поставена, за да се напомни, че по-долу е отбелязано същото село.

Село Персиян[1]

Поп Тодор — 50; Милко Райко — 50; Петре Малко — 50; Раде Ради вой — 50; поп Марко — 25; Ралко Димитри — 50; Белчин Иван — 30; Милке Иван — 25.

Всичко — 300 овце.

Село Куса Вирана

Дайе Петри — 40; Цветко Раин — 30; Никола Иван — 30 овце.

Село Войнегофча[2]

Иванко Сенадин и Раденко Кунин — 50, вместо баща си; Новак Стайко — 30; Степан и Пене Алин — 75.

Всичко — 155 овце.

Село Негожане[3] и село Драгоил[4]

Райе Радослав и Ярун Стоян — 40; Илия Стоян — 50; Маркю Стоян — 85.

Всичко — 175 овце

Село Граба[5]

Тодор, домазет — 30.

Село Сиредорек[6]

Илия Йофке — 30.

Село Гуин дол[7]

Михаил Марко — 40; Пею Марко — 45; Джуре, домазет — 40; Радойе Йофке — 40; поп Ною — 40.

Всичко — 205 овце.

Село Черасниче[8] и село Погановo[9]

Мартин Стоян — 50; Дайе Кайкю — 60; Тушене Стоян и брат му — 80.

Всичко — 190 овце.

---

[1] Присян, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[2] Войнеговац, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[3] Неуточнено.
[4] Драгоил, Годечко, Софийски окръг.
[5] Грапа, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[6] Неуточнено.
[7] Гоин дол, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[8] Неуточнено.
[9] Поганово, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.

Село Исмердан[1]

Стоян Лонин и Митре Михаил — 50; Райке Бойке — 30.
Всичко — 80 овце.

Село Луковиче[2]

Чуче Станислав — 50; Дане, ковач — 30.
Всичко — 80 овце.

Нахия Ашагъ бучук-и Лужниче[3]

Село Суходол-и бюзюрк[4] и махала Суходол-и кючук[5]

Джурка Иван — 40; Степа Арнауд и Велко Стоян — 50; Степан Радивой — 40; Пано Иван — 25; Джурка Тодор — 25; Степан Илия — 25.
Всичко — 205 овце.

Село Чорун дербенд[6]

Радивой Петко — 25; Раше Богослав — 50.
Всичко — 75 овце.

Село Бъзовик[7]

Влаше Стоян — 30; Неделко Продан вместо баща си — 30; поп Пею и Алко Балчо — 30.
Всичко — 90 овце.

Село Извор Лужниче[8]

Стоян Стайке — 50; Петри Иван — 35; Никола Петко — 30; поп Цено — 35.
Всичко — 150 овце.

Село Завидниче[9]

Милчо Степан — 75; Михаил Илия — 50; Стойко Цено — 50.
Всичко — 175 овце.

---

[1] Неуточнено.
[2] Лукавица, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[3] Нахия по течението на р. Лужница, която се влива в р. Власина, десен приток на р. Морава. Заемала селища около Бабушница и Бяла паланка.
[4] Велики Суводол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[5] Мали Суводол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[6] Неуточнено.
[7] Базовик, община Темска, окръг Ниш, Югославия.
[8] Извор, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.
[9] Завидница, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.

Село Истирезофча[1]

Боче Никола — 50; Раше Никола — 60.

Всичко — 110 овце.

Село Шиши Габри[2]

Стою Стари — 50; Марко Богдан — 60.

Всичко — 110 овце.

Село Разние Нестене[3]

Стойче Боин — 30.

Село Излокучане[4]

Никола Коин — 25; Пею Иван — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Рудине[5]

Никола Боин — 30; поръчител: Петко Иван; Джурдже Тошене — 25; Нешо Андровани — 50; Стоян Милчо — 25.

Всичко — 130 овце.

Село Долна Глама[6]

Марко Петри — 50.

Село Паклещиче[7]

Далке Иван — 50; Байке Дойке — 50, вместо баща си; Божик Стоян — 25.

Всичко — 125 овце.

Село Бабикал[8]

Божик Илия — 50; Цоко, зет на Стайко — 110.

Всичко — 160 овце.

Село Горна Глама[9]

Рашене Пею — 30; Драгой Дойкин — 30.

Всичко — 60 овце.

1—3 Неуточнени.

4 Вероятно Злокучане, окръг Лесковац, Югославия.

5 Рудине, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

6 Долна Глама, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.

7 Паклещица, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

8 Бабин кал, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.

9 Горна Глама, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.

Село Сухи извор[1]

Чуче Илия — 25.

Село Габровниче[2]

Боре Храйчин — 40; Доброй Марко — 30.

Всичко — 70 овце.

Село Маклище[3]

Пею Вишой — 30; поп Митре — 30; Стойко Стоян — 30.

Всичко — 90 овце.

Село Радовинче[4]

Радослав Сено — 25.

Село Истаничела[5]

Стоян Дабижив — 25; Данчо Радул — 30.

Всичко — 55 овце.

Село Мокри[6]

Михаил Джура — 30.

Село Въртевиче[7]

Братой, златар — 40; Михаил Продан — 30.

Всичко — 70 овце.

Село Сирачова[8]

Поп Стоян — 50.

Село Сопот[9]

Лале Радивой — 30; Тодор Боин — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Синчова[10]

Къню Пею — 40; Мию Винобер — 30.

Всичко — 70 овце.

---

[1] Неуточнено.

[2] Вероятно Грабовница, отбелязано в картата на Хан (1861). Дн. има Велика и Мала Грабовница, окръг Лесковац, Югославия.

[3, 4] Неуточнени.

[5] Станичене, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

[6] Мокра, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.

[7] Неуточнено.

[8] Сурачево, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.

[9] Сопот, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

[10] Вероятно Синяц, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.

Село Горна Кърнина[1]

Продан Стене — 35; Богдан Димитри — 45; Димче Чернин — 45; Новак Малко — 35; Пею Марин — 25.

Всичко — 185 овце.

Село Долна Берилофча[2]

Деян Лале — 50.

Село Яна[3]

Мали Бойе — 25.

Село Исливовик[4]

Петко Раше — 30; Бошко Дою — 30; Радослав Драгуш — 30.

Всичко — 90 овце.

Село Долна Кърнина[5]

Никола Милчо — 50; Йове Байко — 100.

Всичко — 150 овце.

Село Горчинче[6]

Цветко Димно и Йове Раин от село Сирачова (Сирачево?) — 65.

Село Палеш[7]

Лазар Йове — 50; Продан Петри — 25.

Всичко — 75 овце.

Село Куманофча[8]

Димитри Йофко — 50; Пею Иван — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Никшор[9]

Фарух, син на Хюсеин — 25.

---

1 Горна Кърнина, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.
2 Вероятно Балта Бериловци, община Кална, Княжевацко, Югославия.
3 Вероятно Яна, община Кална, Княжевацко, Югославия.
4 Шливовик, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
5 Долна Кърнина, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.
6 Горчинци, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.
7 Паеж, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
8 Куманово, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
9 Ништор, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

Село Покривеник[1]

Сено, златар — овце 55.

Село Ралин[2]

Павло Даин — 50; Велко Стоян — 30; Тоше Велчо — 30.
Всичко — 110 овце.

Село Иваниш[3]

Стоян Доброслав — 30.

Село Червенчева[4]

Станислав Бойче — 40; Лозне Поп — 30; Драгой, домазет — 30.
Всичко — 100 овце.

Село Козе[5]

Пею Лазар — 60.

Село Миренофча[6]

Стоян Радул — 30; Цветко Стайчин — 25.
Всичко — 55 овце.

Село Коприщиче[7]

Стайкю Райкю — 35; Джуре Йофко — 65.
Всичко — 100 овце.

Село Белчинче[8]

Никола Степан — 40; Цветко Бойке вместо баща си — 40.
Всичко — 80 овце.

Село Градище[9]

Петко Радивой — 30, вместо баша си; Пею Райко — 25.
Всичко — 55 овце.

---

[1] Покръвеник, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[2] Ралин, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.
[3] Неуточнено.
[4] Цървенчево, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[5] Козия, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
[6] Мирановац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
[7] Копривщица, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[8] Неуточнено.
[9] Градище, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.

Село Ресник[1]

Джуро Йофко — 100.

Село Долна Пастача[2]

Марко Бою — 60.

Село Орачовича[3]

Петри Райкин — 30.

Село Истанчене[4]

Иван Петко — 25; Нико Тодор — 30.

Всичко — 55 овце.

Село Долна Коритниче[5]

Мало Никола — 35.

Село Гъска[6]

Поп Влад — 40; Пею Даин и Дамне Илия — 50.

Всичко — 90 овце.

Село Тополниче[7]

Павле Никола — 35.

Село Испай[8]

Милчо Милин — 50.

Село Братешевче[9]

Поп Козма — 50.

---

[1] Ресник, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.
[2] Пасяч, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[3] Ореовица, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[4] Станичене, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
[5] Долна Коритница, обшина Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
[6] Неуточнено.
[7] Топоница, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
[8] Шпай, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
[9] Братишевац, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.

Село Ветче[1]

Пею Райке — 25.

Село Градешниче[2]

Койке Райке — 60; Михне Лагор — 60; Цане Новак — 30.
Всичко — 150 овце.

Село Долна Престиян[3]

Михаил Марко — 100.

Село Витанофча[4]

Никола Петре от село Гайтанча[5] — 25; Пею Бехре — 25.
Всичко — 50 овце.

Село Бухлофча[6]

Новак Стоян — 50.

Село Виранище[7]

Хамза, син на Абдуллах, и Насух, син на Умур от село Драгуш[8] — 50; Радивой Братой — 30.
Всичко — 80 овце.

Село Барлофча[9], спадащо към Шехир кьой

Койке Драгой — 20.

Село Протопопинче[10]

Поп Стучне — 30; поп Йофке — 45.
Всичко — 75 овце.

Село Върлофча[11]

Брат Радул — 30; поп Райкин — 50.
Всичко — 80 овце.

---

1 Вета, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
2 Градешница, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
3 Може би погрешно написано. Долни Присян, община Власотинци, окръг Лесковац, Югославия.
4 Витановац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
5, 6 Неуточнени.
7 Вранище, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
8 Неуточнено.
9 Бериловац, община Пирот, окръг Ниш, Югославия.
10 Протопопинци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
11 Вероятно Върдоловци, Годечко, Софийски окръг.

Село Комил[1]

Малко Родин — 30.

Село Попражева[2]

Петри Воислав — 25.

Село Алуша[3]

Поп Максим — 40; Михаил Дамиян — 25.

Всичко — 65 овце.

Село Горна Мирин[4]

Лале Пешин — 50.

Село Лопатофча[5]

Андоранин Мартин — 30; Илия Даин — 50.

Всичко — 80 овце.

Село Долча[6]

Раше, домазет — 50.

Село Маґура[7]

Къню Димно — 30; Божиче Радман — 25.

Всичко — 55 овце.

Село Дирче Меридир[8]

Бойко Цветко — 40; поръчител: Драгуш Тоше.

Село Вирниче[9]

Петко Слав — 40.

Всичко — 40 овце.

Село Островиче[10]

Бою Неделко — 25.

Всичко — 25 овце.

[1–5] Неуточнени.
[6] Долац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.
[7–10] Неуточнени.

Село Долна Ораховичe[1]

Петре Райкин — 30.

Всичко — 30 овце.

Село Гълхофча[2]

Добре Райке и Чуче Димитре — 40.

Всичко — 40 овце.

Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 386, овце — 14 680.[3] Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ. [Печат]

КАЗА БЕРКОФЧА[4]

Чрез дворцовия мубашир Мехмед Чауш, да крепне силата му, се състави списък на старите и новите джелепкешани от каза Беркофча за овце къвърджик [необходими] за тежкия сезон.

Написано през първите десет дни на месец джемази юл-евел 984 година (27. VII — 5. VIII. 1576).

Самата Беркофча[5]

Абдул Фетих, син на Мехмед — 30; Махмуд Севиш и Шабан, син на Юсуф — 100; Ибрахим Диване — 30; Исфендиар Курд — 40; Хафит, син на Хюсеин — 30; Вефат, син на Сеиди — 35; ходжа Мехмед — 25; Идрис, син на Юсуф — 50; Мустафа Али — 30; Тимур Джелеп — 25; Хасан, зет на Рустем — 25; Каба, син на Искендер — 50; Худаверди и брат му Назър — 60; Бали, брат на Исфендиар — 40; Первиз Абдуллах — 50; Мустафа, брат на Евренос — 25; Курд Али, син на Мустафа, и брат му Мурад — 50; Рум Али Субаши — 30; Меми, син на Искендер — 25; Махмуд, син на кожар — 25; съдебният разсилен Хюсрев, син на Абдуллах — 50; Ахмед, син на Юсуф — 35; Муса, син на Кара Хюсеин — 25; доганджията Меми, син на Алагьоз — 25; Никола, кръчмар — 30; Стоян Обрад — 40; Мустафа, син на Бали Ходжа — 30; полякът Хасан — 40.

Всичко — 975 овце + 70 = 1045 овце.

---

[1] Ореовац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия.

[2] Неуточнено.

[3] И за тази каза преводачът не е посочил новите джелепи.

[4] Берковска каза по онова време обхващала села в Михайловградско, Белоградчишко, Врачанско и Ломско. По време на Чипровското въстание в 1688 г. казата била разорена. Срв. Ив. Дуйчев. Чипровци и въстанието през 1688 г. София, 1938; срв. също Един турски ферман във връзка с Чипровското въстание, Архив за поселищни проучвания, год. I, 1938, кн. 2; срв. и В. Миков. Извори за историята и географията на нашите градове и села. София, 1935, стр. 8.

[5] Гр. Берковица. Според В. Миков градът бил основан след турското завоевание и бил владение на бейове от албански произход. Срв. Ив. Батаклиев. — В: Сборник в памет на проф. П. Ников, София, 1940, стр. 20; срв. и Архив за поселищни проучвания, год. I, 1938, кн. 2, стр. 100.

От Берковския юрушки джемаат

Хаджи Сюлейман, син на Бахиш — 80; хаджи Емир, син на Дауд — 50; Абди, син на Хасан — 50; Джафер Чауш и брат му Юсуф — 75; Бейтуллах, син на Сюлейман — 30; Велед, син на Хамза — 30; Ибрахим, син на Ахмед — 30; Осман, син на Иса — 50; Мехмед, син на Искендер — 30; Хюсеин, син на Бали, и брат му Хасан — 50; Бекир, син на хаджи Енихан — 30; Белял, син на Реджеб, и Дауд, син на Бахиш — 50; Ахмед, син на Халил, и Сюлейман, син на Дур Али — 50; Йолушлу Юсуф — 100.

Всичко — 705 овце.

Село Топала[1]

Радул Данчо — 25; Драган, брат на Иван — 75; Драган Стоян — 30; Пею Илия — 30; Стоян Станкин — 30; Деян Угрин — 30; Цено и Свобота Петричова — 30.

Всичко — 250 овце.

Село Либне[2]

Неделко Джелеп — 50; Грозю Стойко — 30; Михаил Неделкю — 25; Кръстю Михаил — 30; Стоил Стайко — 30; Неделко Петко — 30; Суботин Донкин — 35.

Всичко — 230 овце.

Село Долна Либне[3]

Бойко Христо — 25; Станин Бехул — 25; Райкю Станил — 25.

Всичко — 75 овце.

[Село Исмоланофча и село Баня[4]

Ковачът Станислав — 50; Давид Джелеп — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Рикса-и баля[5]

Иван Стрезин — 40; Суботин Нигован — 40; Марко Пеин — 40; Иван Илия — 40; Бошко Малин — 30; Тодор, пришелец — 25; Милю Петри — 30.

Всичко — 245 овце.

---

[1] Неуточнено.

[2], [3] Сега има едно село Липен, Михайловградско.

[4] Двете села са далеч едно от друго; в документа са записани заедно, като че са наблизо.

[5] Каменна Рикса, Михайловградско.

Село Рикса-и зир[1]

Поп Янкиш — 50; Никола Рокуча — 50; Стою Петренин — 50.
Всичко — 150 овце.

Село Черни върх[2]

Кръстю Кою — 30; Кою Йовин — 30; Хране Димитри и Велю Драгулин — 40.

Всичко — 100 овце.

Село Кутловиче[3]

Кара Меми — 60; Баязид Енихан — 30; Мурад, син на Кочи — 40; Якуб Босне — 30; Сеиди, брат на Меми — 30.

Всичко — 190 овце.

Село Вършеч[4]

Хюсеин Абдуллах — 40.

Село Лопушна

Стойчо Драгулин — 40.

Село Дългодефче[5]

Иван Милчо — 30; Влаюви Димитри — 30; Петко Милкин — 30; Хасан, син на Фуад — 25.

Всичко — 315 овце.

Село Мадан[6]

Прою Станислав — 40; Крале Ралкин — 25.

Всичко — 65 овце.

Село Добруша[7]

Поп Драле — 30; Койчо Димко — 30.

Всичко — 60 овце.

Село Черувене-и баля[8]

Поп Трене — 25.

---

[1] Долна Рикса, Михайловградско.
[2] Черни връх, Ломско, Михайловградски окръг.
[3] Голяма Кутловица, дн. Михайловградско.
[4] Вършец, Берковско, Михайловградски окръг.
[5] Вероятно с. Дългоделци, Ломско, Михайловградски окръг.
[6] Мадан, Михайловградско.
[7] Добруша, Врачанско.
[8] Горно Церовене, Михайловградско.

Село Горна Беларечна[1]

Душко Дражо — 30.

Село Кутофче-и зир[2]

Поп Петри — 50; поп Бело — 25; Перо Йован — 35; Ничо Станчо — 30.

Всичко — 140 овце.

Село Горна Чемиш[3]

Дабижив — 50; Бехро Станчин — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Истубел[4]

Йован Радови — 50; Кою Драгой — 30; Ярмен Драгой — 30 Воин Пею — 30.

Всичко — 140 овце.

Село Гюргиче[5] със село Идверище дербенд[6]

Първул Бойчо и зет му Бойко — 50; Милю Пенке — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Расуха[7]

Махмуд Абдуллах — 50; Милю Радине — 30; Станимир Браин — 25.

Всичко — 105 овце.

Село Испанча[8]

Дойке Джелеп — 50.

Село Первела[9]

Драгослав Андомир — 50.

Село Ивражева[10]

Дуде Радин — 50.

---

[1] Горна Беларечка, Михайловградско.
[2] Вероятно Котеновци, Берковско, Михайловградски окръг.
[3] Чемиш, Михайловградско.
[4] Стубел, Михайловградско.
[5] Гюргич, Белоградчишко, Видински окръг.
[6] Вероятно дн. с. Одоровци, Белоградчишко, Михайловградски окръг.
[7] Расово, Ломско, Михайловградски окръг. Турски документ от XIX в. свидетелствува, че Расуха съответствува по местоположение на Расово.
[8] Спанчевци, Берковско, Михайловградски окръг.
[9] Превала, Михайловградско.
[10] Неуточнено.

Село Усрабниче[1]

Бойке и Серика (Церко?), ковач — 50; Толю Краича — 25.
Всичко — 75 овце.

Село Порогорелче[2], с друго име Кално градище

Драгое Никола — 35; Стою Банчин — 25; Неделко Пею и Серико Мичин — 50; Дойко Пею — 30; Продан Чирадин — 30.
Всичко — 170 овце.

Село Гумушниче[3], извън регистъра

Петре, ковач — 50; Томню Букун — 40; Пею Станислав — 25.
Всичко — 115 овце.

Село Посхортитофча[4]

Пришелецът поп — 25; Стоян Пенкин — 25.
Всичко — 50 овце.

Село Бистриче[5]

Турна Чернин — 30.

Село Осикова[6]

Стоян Драгослав — 30.

Село Живофча[7]

Милкю Станислав и Първул — 40; Драган Раин — 30.
Всичко — 70 овце.

Село Уконе-и баля[8]

Драган Драйкю — 30.

Село Йердан[9]

Ралин Бойчин — 25.

---

[1] Илица, бивше Сърбинче, Михайловградско.
[2] Сега с. Погорелец е съставна част на с. Якимово, Михайловградско.
[3] Комощица, Ломско, Михайловградски окръг.
[4] Портитовци, Михайловградско.
[5] Бистрилица, Михайловградско.
[6] Миланово, Софийско.
[7] Живовци, Михайловградско.
[8] Може би с. Горно Озирово, Берковско, Михайловградски окръг.
[9] Ерден, Михайловградско.

Село Кушанице[1]

Съботин Райко — 30; Тензир бин Абдуллах — 25; Кара Папас — 25.
Всичко — 80 овце.

Село Радурник[2]

Станкю Милкин — 25.

Село Белатинче[3]

Димитри Базмен и Павли, брат на Спас — 50.

Село Сумер

Съботин, брат на попа — 25.

Село Вътрешниче[4]

Дан Бойно — 25; Стоян Добромир — 25.
Всичко — 50 овце.

Село Дупян[5]

Поп Доброслав — 35; поп Добрешка — 40.
Всичко — 75 овце.

Село Охрад[6]

Дойчо Станко — 25.
Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 151, овце — 5985
70
6 055
Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ [Печат]

КАЗА ИЗНЕПОЛ

Чрез мубашира Мехмед Чауш от султанския двор се състави списък на старите и новите джелепкешани от каза Изнепол за овце [необходими] за месеца [който се пада] в половината на тежкия сезон.

Написано през последните десет дни на месец реби юл-ахър 984 година (18—27. VII. 1576).

---

[1] Едва ли ще е с. Гушанци (дн. Замфирово). Навярно е с. Кошан, означено на триверстовата руска карта, впоследствие изселено.
[2] Неуточнено.
[3] Белотинци, Михайловградско.
[4] Неуточнено.
[5] Вероятно Дупляк, Врачанско.
[6] Охрид, Михайловградско.
[7] И за тази каза преводачът не е посочил новите джелепи.

Село Суходол[1]

Йове Димирин — 100; Велю Димно от село Силавче — 60; Дончо Стоян от село Исловче[2] — 40; Петко Славке от село Долна Рикса[3] — 30; Грую Иван — 75.

Всичко — 275 овце.

Село Драинче[4]

Пею Стойкю — 40.

Село Исливиче[5]

Драйкю Иван — 35.

Село Берова[6]

Стоян Негован — 40; Илия Степан — 50; Гюре Михаил — 50; Стою Михаил — 50; Нешо Тоше — 50.

Всичко — 240 овце.

Село Баба[7]

Лале, брат на Велчо — 50; Джуро Стоян — 35; Брайко Джурин — 50.

Всичко — 135 овце.

Село Добриче[8]

Джуро Танасе — 50; Чуче Райке — 40.

Всичко — 90 овце.

---

[1] Сухидол, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия. Селото е записано и в края на дефтера на казата само с местни джелепкешани. Тук трима са от други села.

[2], [3] Неуточнено; срв. стр. 170, бел. 1.

[4] Драинци, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия.

[5] Името се чете и Ислявиче, обаче не може да се отъждестви с някое сегашно село. Напомня името на с. Слишовци, Трънско. Към с. Баба сега има махала Славкова. Към Цариброд (дн. Димитровградско) има село Славиня.

[6] Неуточнено.

[7] Недялково, Трънско, Пернишки окръг.

[8] Неуточнено.

Село Бочова[1]

Вою Дабижив — 50; Ярмен Иван — 30; Иван Драйко — 50; Петко Сталко — 30; Дою Дабижив — 50; Дою Степан и Бойчо Радой — 50.

Всичко — 260 овце.

Село Бусинче[2]

Милови Радо — 60; Иван Милю — 50; Михаил Сталю вместо баща си — 50; поп Новак вместо баща си; Тодор Пею — 25.

Всичко — 170 овце.

Село Милкюфче[3]

Бело Богдан и Балю Иванко — 50; Марко Стрезо — 25; Бошко Даин — 25.

Всичко — 100 овце.

Село Ярловче[4]

Никола Марко — 40; Тодор Герги — 50; Радул Димитри — 25; Кою Лалин — 25; поп Лелчо — 50; Станко Прокопин — 25.

Всичко — 100 овце.

Село Колуфча[5]

Илия Иванко — 40; Йове Петре от село Драгофче[6] — 30.

Всичко — 70 овце.

Село Турякофча[7]

Тодор Брайко и Лало Йофкин — 75; Грозю Илия и Стоин Граин — 60; Костадин Оливер и Драйко Сенадин — 80; Никола Райко — 30; Дою Брайко — 30; Йове Радич — 25; поръчител: Драйко Сенадин.

Всичко — 300 овце.

Село Браснице[8]

Кръстю Малин — 30; поръчител: Тодор Брайко.

---

[1] Името може да се чете Бочова и Боджова; това е с. Бохова, Трънско, Пернишки окръг.

[2] Бусинци, Трънско, Пернишки окръг.

[3] Милкьовци, Трънско, Пернишки окръг.

[4] Ярловци, Трънско, Пернишки окръг.

[5] Вероятно с. Колуница, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия.

[6] Неуточнено.

[7] Туряковци, Трънско, Пернишки окръг.

[8] Неуточнено.

Село Риедол[1]

Михаил Йован — 50; Крушо Краю — 50; Чуче Доде — 40; Чуче Боню — 50.

Всичко — 200 овце.

Село Лулуд[2]

Петре Вукашин и Велчо Момин — 70; Чоне Радул — 50; Иван Дорин — 50.

Всичко — 170 овце.

Село Филипофча[3]

Стоян Радушав — 25.

Село Жабел[4]

Боче Боин (Йован?) — 50; Новак Дайко — 25; Велослав Дайко — 25.

Всичко — 100 овце.

Село Миласловче[5]

Стоян Михаил — 60; Радул Стайко — 25; Илия Сава от село Йовославче[6] — 50.

Всичко — 115 овце.

Село Кострошовча[7]

Петко Стайко — 75; Дойчо Радослав — 50; Новак Степан — 50; Неделко Никола и Леветин (Левотин?) — 50.

Всичко — 225 овце.

Село Джинджовча[8]

Добромир Яне и Йове Даин — 50; Михаил Рашо — 30; Вехно Янкул — 30.

Всичко — 130 овце.

Село Раяновче[9]

Нешо Стойко — 30; Горче Димян — 30; Никола Иван — 30.

Всичко — 90 овце.

---

[1] Неуточнено.

[2] Името трудно се разчита и отъждествява. Може да се прочете Лулуд, Бубут и пр., дори Боюва и т. н.

[3] Филиповци, Трънско, Пернишки окръг.

[4] Забел, Трънско, Пернишки окръг.

[5] Милославци, Трънско, Пернишки окръг.

[6] Неуточнено.

[7] Кострошовци, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия.

[8] Джинчовци, Трънско, Пернишки окръг.

[9] Реяновци, Трънско, Пернишки окръг.

Село Чегрилофча[1]

Йове Новак — 30;
Илия Раин — 30.
Всичко — 60 овце.

от село Новаселче[2]

Илия Стоян — 30;
Петко Илин — 50.
Всичко — 80 овце.

Село Белочиче[3]

Стойе Бойке — 50 ;
Велко Джорин — 30.
Всичко — 80 овце.

със село Глогофче-и баля[4]

Раденко Радул — 30;
Стою Стрезин — 25.
Всичко — 55 овце.

Село Вълкан[5]

Стоиса Димитри — 50; Продан Степан и Бою Стоян — 40; Бою Пенчин — 30.

Всичко — 120 овце.

Село Мирул[6]

Раденко Радослав — 100; Стоян Петко — 45; Гюре, лозар — 50

Всичко — 195 овце.

Село Бутреиниче[7]

Петко Иван — 25;
Йове Нигован — 30.
Всичко — 55 овце.

със село Яздимировча[8]

Никола Брайко — 25.

Село Зелянград[9]

Станислав Недялко — 40;
Неделко Груин — 30.
Всичко — 70 овце.

със село Костуравче[10]

Илия Стоян — 50;
поп Димитри — 30.
Всичко — 80 овце.

Село Рабро[11]

Краю Пею — 100; Йове Джурин — 40; Койке Михаил — 25; поп Митре — 50; Кою Пею — 30.

Всичко — 305 овце.

---

[1] Цегриловци, Трънско, Пернишки окръг.
[2], [3] Неуточнени.
[4] Глоговица, Трънско, Пернишки окръг.
[5] Името на това село в документа от 1576 г. е записано по тогавашния стар изговор. Следователно сегашното име на селото Вукан е от по-късен произход.
[6] Ерул, Трънско, Пернишки окръг.
[7] Бутроинци, Трънско, Пернишки окръг.
[8] Ездимирци, Трънско, Пернишки окръг.
[9] Зеленигард, Трънско, Пернишки окръг.
[10] Вероятно с. Костуринци, Трънско, Пернишки окръг. Първоначално може би селото се е наричало Костравци.
[11] Ребро, Брезнишко, Пернишки окръг.

Село Проданковиче[1]

Новак Тодор — 35; Стаю Момчил — 30; Карабаш — 40.
Всичко — 105 овце.

Село Вирабчо[2]

Новак Стоян — 100; Рале Иван — 60; Петко Брайко — 50; Стою Димно — 25; Стойе Дамин — 25; Пенчин Доин — 30.
Всичко — 290 овце.

Село Ускорофча[3]

Пею Михаил — 25.

Село Борова[4]

Пею Бошко — 50; Тоше Никола — 50; Стойко Иван — 50.
Всичко — 150 овце.

Село Банка[5]

Поп Михаил — 30.

Село Мисловиче[6]

Димитри Иван — 40; Йове Стоян — 25; Стоян Иван — 25; Михаил Даин — 30.
Всичко — 120 овце.

Село Гълавановча[7]

Димно Радой — 50; Чуче Йове — 25.
Всичко — 75 овце.

Село Трън[8]

Братой Доско — 40; Бою Торгозежд (?) — 50; поп Ярмен — 50; Белю Илия — 30.
Всичко — 170 овце.

---

1 Проданча, Трънско, Пернишки окръг.
2 Врабча, Трънско, Пернишки окръг.
3 Вероятно това е с. Искровци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
4 Борово, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
5 Банкя, Трънско, Пернишки окръг.
6 Велиново, Трънско, Пернишки окръг.
7 Главановци, Трънско, Пернишки окръг.
8 Град Трън, Пернишки окръг.

Село Ракита[1]

Домно Стоян — 50; Димитри Стойкю — 50.
Всичко — 100 овце.

Село Истариче[2]

Койче Поп — 25.

Село Ранолуг[3]

Бончо Иван — 50; Йове Димитри — 50; Чуче Михаил — 50.
Всичко — 150 овце.

Село Истайкофче[4]

Доин Радомир — 25.

Село Траякофча[5]

Никола Райко — 30.

Село Кожинче[6]

Миладин Белин — 30.

Село Мрамор[7]

Илия Десимир — 30.

Село Исигровениче[8]

Чуро Дайче — 60; Чуче Момин — 40.
Всичко — 100 овце.

Село Йодоровиче[9]

Велю Илин — 30.

Село Радичева[10]

Бою Пенчин — 35.

---

[1] Вероятно с. Ракита, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия.
[2] Вероятно м. Старчевица между с. Горно Романци и с. Красава, Пернишко, където има следи от изчезнало село (съобщение на В. Велев).
[3] Ранилук, Трънско, Пернишки окръг.
[4] Стайчовци, Трънско, Пернишки окръг.
[5] Тук се повтаря името на с. Туряковци, Пернишко.
[6] Кожинци, Трънско, Пернишки окръг.
[7] Мрамор ,Трънско, Пернишки окръг.
[8] Скръвеница, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[9] Одоровци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.
[10] Радово, Трънско, Пернишки окръг.

Село Суходол

Гюро Поп — 50; Райко Никола — 40; Кръстю Рале и Джурко Поп — 50.

Всичко — 140 овце.

Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 147, овце — 5800.[1] Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ. [Печат]

КАЗА БРЕЗНИК[2]

Съгласно със свещената заповед чрез мубашира Мехмед Чауш от султанския двор се състави списък на джелепкешаните от каза Брезник за овце [необходими] за месеца [който се пада] в половината на тежкия сезон. Написа се през последните 10 дни на реби юл-евел 984 (18—27. VI. 1576).

От самия Брезник

Мехмед, син на Халил, нов — 60; Стоян Гиздав, нов — 60.

Всичко — 120 овце.

Село Ганбелофча[3]

Койко Станча — 35; Петко Станислав — 30; Марко Михаил — 50; Пею Михаил — 80; Дою Стоян — 35.

Всичко — 230 овце.

Село Вишан[4]

Тоше Брътлян и Петре Попин — 70.

Село Петревадиче[5]

Иван Стойко и Богдан Радослав — 50.

Село Видриче[6]

Неншо Иван — 25; поп Стратил — 50; Пею Иван — 30.

Всичко — 105 овце.

---

[1] И за тази каза преводачът не е посочил новите джелепи.

[2] Брезнишката каза, както и Трънската, била малка. Хаджи Калфа нарича Брезник кадълък близо до София, Сирищник и Изнепол.

[3] Дн. Камбелевци, Софийско. Исторически бележки за селото е събрал К. Дрончилов. (Бурел, Антропогеографски изучвания, Годишник на Софийския университет, Историко-филологически факултет, 1923, кн. XIX, стр. 206). Според по-нови проучвания обаче на три километра северно от Брезник, в полите на Гребен планина, има местност Камбелевци със следи от изчезнало селище. В съседното село Горно Романци са запазени предания за изчезнало село. При това положение вероятно в документа от 1576 г. става дума за това Камбелевци, а сегашното Камбелевци е било основано от бежанци от изчезналото село, както и от заселници от другаде, за които говори Дрончилов (съобщение на В. Велев).

[4] Според К. Дрончилов (пос. съч., стр. 225) Вишан е старо село.

[5] Неуточнено.

[6] Видрица, Брезнишко, Пернишки окръг.

Село Ракита[1]

Мию Стоян и Михаил Иван — 50; Димитри Стайкю и Мирчо Аврам — 60.

Всичко — 110 овце.

Село Конска[2]

Марко Вихне — 35; Михаил Негован — 25; Петре Райкю — 25; Драчо Роман — 35.

Всичко — 120 овце.

Село Чеканча[3]

Степан Добре — 75; Стоян Бойчин — 35.

Всичко — 110 овце.

Село Братковиче[4]

Лалко Велко — 60.

Село Нойофча[5]

Терзията Спас — 50.

Село Драготинче[6]

Тоше Влайчин — 50; Мирчо Аврам — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Жавала[7]

Пею Велин и Мию Бойчин — 50.

Село Алдомирофча[8]

Драган Стаю — 60; Михаил Даин — 60.

Всичко — 120 овце.

---

[1] Ракита, Брезнишко, Софийски окръг. Споменава се в грамота на цар Иван Александър от 1347 г.

[2] Конско. Заедно с Режанци са обединени в с. Грахово, Брезнишко, Пернишки окръг.

[3] Според Дрончилов (пос. съч., стр. 168) някога под сегашното село Чеканец, Софийско, в дола на реката имало село с име Видраре, разрушено от турците.

[4] Може би с. Братушково, Сливнишко, Софийски окръг.

[5] Ноевци, Брезнишко, Пернишки окръг.

[6] Драготинци, Сливнишко, Софийски окръг. Според Дрончилов (пос. съч., стр. 160) селото е старо, по-рано било в м. Сулище и в края на XVII в. било преместено на сегашното място.

[7] Завала, Брезнишко, Пернишки окръг.

[8] Алдомировци, Софийско.

Село Бахалин[1]

Брайко Иван — 30; Тодор Брайко — 30; поп Никола — 40.
Всичко — 100 овце.

Село Белова[2]

Стойко Радослав — 25; Илия Радой — 50.
Всичко — 75 овце.

Село Бабинче[3]

Димитри Илия — 75; Велю Боил — 50.
Всичко — 125 овце.

Село Неделище[4]

Богдан Краю — 50.

Село Мързян[5]

Радой Ганем — 50.

Село Кошарине[6]

Димитри Бойчин — 30.

Село Долна Невля[7] със село Пещане[8]

Иван Негован и Крине Коин — 50; Дабижив Бойко — 50; Димитри Лазар — 25.
Всичко — 125 овце.

Село Ислаковче[9]

Хиро Тоше — 30; Йове Негован — 20; Райко Никола — 25.
Всичко — 75 овце.

---

[1] Бахалин, Софийско.

[2] Билинци, Брезнишко, Пернишки окръг. До селото има манастир „Св. Архангел". Манастирът и селото под име Билина се споменават в 1586 г., когато монах от манастира, придружаващ кюстендилския епископ, посетил Русия. Срв. К. Иречек. Пътувания, стр. 523; срв. и Хр. Гандев. Фактори на българското възраждане, София, 1943, стр. 91.

[3] Бабица, Брезнишко, Пернишки окръг.

[4] Неделище, Годечко, Софийски окръг.

[5] Арзан, Брезнишко, Пернишки окръг.

[6] Изчезнало. Намирало се вероятно в м. Кошарище на 3 км северно от Братушково, между м. Одаище и м. Сварог. Има следи от жилища, черква, манастир. Запазени са и предания за старо село (съобщение на В. Велев).

[7] Долна Невля. Ньойският договор (1919) прокара границата през селото, така че една част е в Софийски окръг, а другата — Дона Невля — в община Димитровград, окръг Ниш, Югославия.

[8] Пищане, Софийско, е старо село.

[9] Слаковци, Пернишко.

Село Лъгутер[1]

Али, син на Муса — 25; Балю Дамян — 25.
Всичко — 50 овце.

Село Листяр[2]

Михаил Брайко — 75.
Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 52, овце — 2030.[3]

Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ. [Печат]

КАЗА ДУПНИЧЕ[4]

С височайша заповед на покровителя на света се състави списък на джелепкешаните от каза Дупниче за овце [необходими] за месеца [който се пада] в половината на тежкия сезон.

Написа се в последните десет дни на месец реби юл-евел 984 година (18—27. VI. 1576).

Самата Дупниче[5]

Расул, кожар — 50; Хасан, син на Сабуни — 70; Кара Мехмед, син на бакалин — 30; Теряки Хасан — 50; Кулак Перване — 40; Махмуд Сарач Ибрахим — 30; Али, син на Азмак Хасан — 30; Мустафа, син на Мусаджик — 25; Мустафа, син на Фуад Али — 40; Бали, син на Фуад Али[6] — 30; хаджи Мехмед, зет на хаджи Тимур — 30;

---

[1] Махала Логатор към с. Гоз, Пернишко. В землището на дн. с. Гоз има обширна местност Логатор с развалини на изчезнало селище и черква.

[2] Вероятно Вискяр, Пернишко.

[3] И тук преводачът не е посочил новите джелепи.

[4] Дупнишката каза на север, изток и запад опирала до Самоковска, Радомирска и Кюстендилска каза, а на юг обемала селищата на цялата по-късна Горноджумайска каза. Дупница станала административно средище през XVI в., понеже по турски документи от края на XV в. Сапарево и Червени брег се числели към нахия Лъджа — Кюстендил (срв. Извори за българската история, т. X, съставили и редактирали Бистра Цветкова и Вера Мутафчиева, София, 1964, стр. 175). В казата били заселени доста турци. Тая турска колонизация, изглежда, е заличила много стари български селища, поради което някои от селата, споменати в Рилския хрисовул на цар Иван Шишман от 1378 г., не се намират в документа от 1576 г. Обаче в този документ срещаме села и с турски имена, които не могат да се открият или отъждествят със сегашни села. Според Ас. Меджидиев Дупница води началото си от XII в. (срв. Град Дупница до Освобождението. Принос към историята на града и околията. Дупница, 1935, стр. 56). Поради тази причина турците го наричали със завареното му българско име. У Хаджи Калфа в средата на XVII в. Дупница е кадълък. Хаджи Калфа не споменава нищо за Горна Джумая, което показва, че и през XVII в. тя не е имала някакво значение. Доста от селата в Дупнишко, и то сега значително големи, не се споменават в дефтера на казата. А голямото село Бобошево било освободено от някои ланъци като хас на султанката (срв. Ив. Кепов. Минало и сегашно на село Бобошево. София, 1935).

[5] Дупница (дн. Станке Димитров) вероятно е имала повече турско население. Градът се е издигнал на важния път Пазарджик—Самоков—Кюстендил.

[6] Отгоре е направена неясна и нечетлива бележка, написана въз основа на изложението на дупнишкия кадия, че Бали е заменен от лицето Дур Бали Осман от Дупница.

Кордан Никола от село Бараковица[1] — 25; Цветко Добринке и Миле Цено — 50; Вою Йофчо Загорче и Влаю — 50; Гериче и Нино Илия — 50.

Всичко — 600 овце.

Село Хисарлък[2]

Ферхад, син на Кочи, и Махмуд Кочи — 50; Юсуф, син на Дур Бали — 100 овце; Хасан Йеген и Йолдаш — 40; Али Мехмед, син на Пири — 50; Муса, син на Кара Айдън — 25; Хасан, син на Абдуллах, и Дурмуш Ахмед — 25; Сьодзуджи, син на Ридван Юнус — 60.

Всичко — 350 овце.

Село Дерзи Яхшилер[3]

Каил, син на Вели, и Шеми Садък и Къню Радивой от село Хърсова — 120; Хайдар, син на Чалъш — 30; Еюб, син на Джихан — 25; Мюрсел Садък — 30; Инеддин Мезид — 30.

Всичко — 235 овце.

Село Омер обасъ[4]

Алихан, син на Кара Осман — 30; Али, син на ...[5] — 25; Джафер, син на Хюсеин — 30.

Всичко — 85 овце.

Село Марльова[6] от махала Бистриче[7]

Бали, син на Хъдър — 35; Дойчин Продан — 25; Миле Йофко — 25; Саръ Годжен от село Осиково[8] — 25; Стоян Стойчо от махала Долна Марилово[9] — 25; Фуад, син на Турхан от село Осиково — 25.

Всичко — 160 овце.

Село Кандал[10]

Мустафа Юсуф — 100; Ферхад, син на Джафер, и Идрис Фуад Бали — 50; Махмуд, син на Али Ходжа — 20.

Всичко — 170 овце.

---

[1] Бараково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[2] Вероятно съседното до Горна Джумая (Благоевград) село Хисарлък, дн. Рилци, Благоевградско. У В. Кънчев срещаме с. Асарлък само с българско население — 190 души в 1900 г. Срв. В. Кънчев. Македония. Етнография и статистика. София, 1900, стр. 191.

[3], [4] И двете турски села не могат да се отъждествят.

[5] Неразчетено.

[6] Марулево, Благоевградско.

[7] Бистрица, Благоевградско.

[8], [9], [10] Неуточнени.

Село Краинче[1]

Пею Стоян и Бою Райчо — 50; Мино Йове и Лазар — 50; Дайчо Бою — 25.
Всичко — 125 овце.

Село Горна Парминова[2]

Васил Велко — 30; Стоян Богдан — 30; Мурад Караман и Фуад Малкоч — 50; Стоян Велко и Стойчо Димко — 50; Койчо Янчо — 25; Стамат, шивач, и Пею Стоян — 40; поп Дойчин — 25; Рале Велчо — 30; Стоян Пройчо — 30; Бали, син на Хъдър от махала Черово[3] — 50.
Всичко — 320 овце.

Село Омерлу[4]

Хайдар, син на Мустафа — 20; Ахмед, син на Илиас — 20; Юнус Сеиди — 30; Юсуф, син на Неби — 30; Дур Бали Иса — 20.
Всичко — 120 овце.

Джемаат Айдин

Сейфеддин Ахмед — 25; Алаеддин Юсуф и Фуад Бали Мехмед — 40; Пенчо Цено от махала Лисие[5] — 30.
Всичко — 95 овце.

Село Синидлу[6]

Ахмед, син на Тимурхан — 25; Юсуф Ходжа — 30.
Всичко — 55 овце.

Село Чиклева[7]

Хъдър Бали, син на Пир Али, и Ибрахим, син на Мехмед — 50; Доброслав от село Ралуник[8] — 25.
Всичко — 75 овце.

Село Болата[9]

Степан Никола и Бою Койчо — 50; поп Стоян Димко — 50; Михо Радослав и Цено Бою — 50; Иван Радой и Бою Йове — 60; Тодор Драле — 30; Бою Петри и Вою Бою — 60; Стойко Йове и Вою Дойчо —

[1] Вероятно Крайни дол, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[2] Вероятно с. Пороминово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг (на триверстовата руска карта — Параминово).
[3] Церово, Благоевградско.
[4] Неуточнено.
[5] Лисия, Благоевградско.
[6] Вж. бел. 1 на стр. 192.
[7] Циклево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг — сега е малко село с около 20 къщи.
[8] Неуточнено.
[9] Блато, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

60; Бошко Стоян и Дайчо Продан от село Шипоч[1] — 50; Цено Даю и Вою Чано — 50; Вою Йове — 25; Продан Миле — 25; поп Цено Миле — 40; Цено Стоян — 20; Вою Даю — 20; Стойко Сусчо — 20; Стою Йове — 30; Бою Грую — 30; Бошко Даю — 25; Богдан Николин — 25; Райкю Бою — 25; Бою Цено — 25.

Всичко — 750 овце.

Село Саръ яр[2]

Петко Пею — 25; Коджа Грую — 25; Спас Левунче Йовиче — 45; Караджа Стою — 30; Стоян Дойко — 25; Вою Петко — 25; Дайчо от Крайниче[3] — 30; Иван, свинар, от село Тополнича[4] — 25.

Всичко — 210 овце.

Село Долна Муса[5]

Юсуф Абдуллах — 25; Рамазан Юсуф — 25; Стоян Пею — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Дякова[6]

Илия Петри — 50; Йове Богдан — 50; Йове Продан — 50; Велчо от село Искър[7] и Вою Стоян — 50; Стою Пею — 30; Тодор Прою — 25; Пенчо Цено — 25; Михаил Раю и Петко Стоян — 50; Даю Бою — 25.

Всичко — 355 овце.

Село Червище[8]

Тошо Стоян и Йове Йове от село Лисие — 50; Никола Пею и Степан Богдан — 50; Илия Йове — 30; Стою Никола — 25.

Всичко — 155 овце.

Село Аврамеловинче[9]

Вело Даю и Михаил Иван — 75; Илия Иван и Стайко Велчо — 50; Петри Краю — 50; Стоян Петко — 30; Никле Тодор — 25; Богдан Костадин — 25; Радослав Богдан — 30; Тодор Дабижив — 20.

Всичко — 305 овце.

---

[1] Шипочане, Самоковско, Софийски окръг.

[2] Червени брег, Станкедимитровско. То е известно на някои пътешественици, които през XVI в. минавали по пътя Самоков—Червени брег—Кюстендил. В 1502 г. го споменава Ф. Петанчич, а след него, в 1530 г., го споменава Курипешич. Петанчич го пише Villa Ripae Rubeae, а Курипешич — Czernonobregu (Псп., 1883, кн. IV, стр. 73 и 93).

[3] Крайници, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[4] Тополница, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[5] Неуточнено.

[6] Дяково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[7] Искър, каза Самоков — изчезнало.

[8] Цървище, Кюстендилско.

[9] Неуточнено.

Село Хърсова[1]

Пенчин Дихно — 25; Велко Стоян и Пенчо Рале — 75; Богдан Велчо и Милю Пею — 50; Йове Велчо — 50; Миле Радул — 25; Велчо Стойко — 25.

Всичко — 250 овце.

Село Пиринче[2]

Петри Иван — 35; Йовиче Йове — 35; Пройчо Драйчин — 25; Радул Влаю и Пройчо Велчо — 50; Велчо Йофко и Йофчо Арнауд — 25; Петри Иван — 30; Стойчо Стоян — 25.

Всичко — 225 овце.

Село Кара Ахмедлу[3]

Йолдаш Бекир — 30; Иваз, син на Юсуф, и Мехмед, син на Яхя — 40; Реджеб Яхши — 20.

Всичко — 90 овце.

Село Бараклъ

Али, син на Сефершах, и Ибрахим, син на Ахмед — 50; Бехаруллах, син на Кара, и Дурмуш, син на Фуад — 30.

Всичко — 80 овце.

Село Гьоклемез[4]

Ментеш Мюрсел — 40.

Село Долна Бабна[5]

Пею Джуро — 25; Стою Милчо — 25; Стоян Велчин от село Мираш[6] и Стою Бошко — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Мламолова[7]

Никола Тодор от село Бободол[8] и Димитри Стайко — 50; Стоян Дорко и Бою Тодор — 50; Продан, домазет — 45; Стоян Балабан — 30; поп Бою — 30; Цено Марко — 30; Нино Стоян — 20; Петре Рале от село Бободол — 30.

Всичко — 315 овце.

---

[1] Горно Хърсово, Благоевградско.
[2], [3] Неуточнени.
[4] Усойка, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[5], [6] Неуточнени.
[7] Мламолово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[8] Бобов дол, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

Село Върхова[1]

Никола Йове — 50; Радослав Иван — 50; Нешо Злато — 50.

Всичко — 150 овце.

Село Ирилие[2]

Меми, син на Хасър, и Стою Пенчо — 50; Иван Богдан и Стою Истерие — 50; Бойчо Прою и Тодор Бонке — 50; Богослав Петри и Петко Добромир — 50; Лазар Милуш, Велю Главчо и Велю Стоян — 60; Йове Никулин — 30.

Всичко — 290 овце.

Село Исмолчева[3]

Марко, син на Продан, и Бою Петко — 60; Пею Добре и Пею Петко — 60; Цено Момчил и Йове Стоян — 50; Добре Стоян и Живко Драле — 50; Искендер Мурад — 30; Петре Продан — 25.

Всичко — 275 овце.

Село Долна Козниче[4]

Никола Пано — 25; Джуро Димитре — 25; Цено Бойчо — 25 Малко Степан — 25.

Всичко — 100 овце.

Село Сарълар[5]

Юсуф, син на Буран — 30; Ибрахим, син на Юсуф — 30; Евренос шах, син на Рахман — 20; Али, син на Дургуд — 30; Велед и Сефер, син на Муса Диване Али — 40; Муса, син на Абдул Бали — 25; Кара Тимур, син на Худаверди, и Хасан, син на Салих — 40; Дур Али Субаши, син на Карли — 20; Меми, син на Абдуллах — 20.

Всичко — 255 овце.

Село Чипарева[6]

Стоян Владко — 50; Стойко Йове — 50; поп Цветко — 25; Петко Тодор и Нешо Нино — 50; Стою Тодор — 25; Райчо Рашо — 25; Велчо Драган — 25; Петре Цветко — 25; Пенчо Драле — 50; Владислав Стоян и Раденко Владко — 50; Стою Нино и Бою Радослав — 50; Богдан Ерин от махала Мацакур[7] — 25; Балю Иван — 25.

Всичко — 475 овце.

---

[1] Неуточнено.

[2] Рила, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг. С. Рила не се споменава в хрисовула на цар Иван Шишман от 1378 г., нито при пренасяне мощите на св. Иван Рилски в 1469 г.

[3] Смочево, Кюстендилско. Уяснява се, че името на селото произлиза от Смола.

[4] Долна Козница, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[5] Неуточнено.

[6] Сапарево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[7] Гюргево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

Село Горна Фуча

Славко Недо и Продан Марко — 70; Богослав Манол — 50; Драю Богдан — 50; Венчо Дайчо и Продан Филю — 50; Велко Петко — 30; Стою Малчо — 40; Дойчин Влаю — 30; Спас Дойде — 30; Рале Стоян — 40.

Всичко — 390 овце.

Село Текфур, с друго име Кологузлу[1]

Салих, син на Ибрахим — 50; Ахмед, син на Искендер от село Бююк Връбовник[2] — 30; Меми, син на хаджи Али — 30; Хасан Ибрахим от село Горно Бабино — 30.

Всичко — 140 овце.

Село Горкина[3]

Вою Стоян и Миле Боголин — 50; Малко Стою и Бою Бичин — 50; Йове Боголин — 30.

Всичко — 130 овце.

Село Истуб[4]

Мустафа, син на Кара от град Самаков — 60; Вели и Рахман, синове на Мустафа — 40; Куру, син на Мустафа — 25.

Всичко — 130 овце.

Село Текие[5]

Мирза и Али, братя [на] Дерили — 30.

Село Бурханлу[6]

Али, син на Сейфеддин — 25; Инехан, син на Сейфеддин — 30; Хасан, син на Дурак, и Мехмед Селви — 50.

Всичко — 105 овце.

Село Тополнича

Иван Тодор и син му Малчо — 50; Стоян Цено — 25; Михаил Продан — 25; Доро Дабижив — 25.

Всичко — 125 овце.

---

[1] Това село не може да се отъждествя, макар, както изглежда, да не е било малко, а е записано и с две имена. Текфур значи „царствен".

[2] Голям Върбовник, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[3] Коркина, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[4] Стоб, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[5] Крумово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[6] Бураново, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

Село Кълчаклу[1]

Бою Никола — 50.

Село Бободол

Милю Стою и Пешо Пенчо — 35; Никола Раю и Нино Стоян — 50; Джоро Петре и Вою Стоян — 50; Димитре Стойко — 25.

Всичко — 160 овце.

Село Ораховиче[2]

Велю Даю и Михаил Иван — 75; Илия Иван и Стайко Велчо — 50; Петри Краю — 50; Стоян Петко — 30; Никли Тодор — 25; Богдан Костадин — 25; Радослав Богдан — 30; Тодор Дабижив — 20.

Всичко — 300 овце.

Село Драгодан

Стамен Йове и Димитре Драгослав — 35; Арнауд Насух — 30; Пройчо Райчин — 25; Йове Петри — 30.

Всичко — 130 овце.

Село Мурселлу[3]

Сюлейман, син на овчар — 50; Вели, син на Меми — 50; Ахмед, син на Мустафа — 25; Осман, син на Абдуллах, и Еюб Ибрахим — 40; хаджи Аляеддин и Еюб Кара — 50; Идрис, син на Халил — 50; Худаверди Халил — 25.

Всичко — 290 овце.

Село Вълкова[4]

Рале Иван и Иван Велчо — 50; Бою Димитре — 37; Миле Даю — 37; Джафер и Меми, синове на Синан — 50; Стою Братуш — 50; Драгой Димитре — 30; Илия Дабижив — 30.

Всичко — 284 овце.

Село Бадина[5]

Йове, брат на поп — 30; Трайчо Иван — 30; Пройчо Раю — 25; Тоше Бою — 25.

Всичко — 110 овце.

---

[1] Неуточнено.

[2] Оряхово сега е голяма махала към с. Цървище, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[3] Мурсалево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[4] Вуково, Кюстендилско. Случаят е интересен, понеже името е старинно. Ясно се чете Вълково. Още Иречек бе отбелязал, че в околията произнасят „вук“ вместо „вълк“, обаче е явно, че „вук“ е ново, а старинното име е „вълк“.

[5] Бадино, Кюстендилско. Селото се споменава в хрисовула на цар Иван Шишман от 1378 г. под име Бъдино.

Село Ахи-и кючук[1]

Мехмед, син на Вели — 25; Ердогди Хамза — 25; Лишо Дермен-джи — 25; Рамазан, син на Пири — 60.

Всичко — 135 овце.

Село Новасел[2]

Стоян Стойко — 50; Тодор Милан — 30; Вою Братан и Петре Марко — 50; Стойко Новак от село Бабино и Цено Бою от село Горно Бабино[3] и Белчо Йове от село Шатрова[4] — 100; Петре Радослав — 25; Стойко, брат на Бойче — 50; Степан Аврам — 25; Кою Марко — 25; Радослав Цено — 25; Ваню Степан — 25; Велчо Рале — 20; Йовиче Йове — 50. Постоянен.[5] Петко Даю — 25; Стою Тодор — 25; Белко Йове — 25; Худаверди Атлу — 25; Меми, син на Халил, и Юсуф — 30; Мердан Хюсеин — 25; Махмуд, син на Хюсеин — 20.

Всичко — 650 овце.

Село Габрушова[6]

Вою Радивой — 25; Степан Джуро — 25; Никола Йофчо от село Река[7] — 25; Стоян Велчо — 25; Миха Радивой — 25.

Всичко — 125 овце.

Село Палатова[8]

Велчо Марко, Дойчо Марко и Нешо Злате — овце 60; Димитре Стойко и Йове Вою — 55; Тодор Цено и Иван Велчо — 50; Руси, син на Йове — 25; Никле Цено — 25; Къню Дралю — 25; Никола Стоян и Йове Пенчин — 50.

Всичко — 290 овце.

Село Курди Явузча[9]

Юсуф, син на Мехмед, и Али Муса — 100; Хасан, син на Мустафа, и Халил, син на Якуб — 75; Юсеин, син на Лютфи — 50; Чауш, син на Дурак — 50; Гани, син на Абди — 25; Дурак Турхан — 40; Дервиш, син на Хъдър — 25.

Всичко — 365 овце.

---

[1] Вероятно с. Яхиново, Кюстендилско.
[2] Вероятно Новоселяне, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[3] Бабино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[4] Шатрово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[5] Бележка отгоре.
[6] Изчезнало. Вероятно дн. Габрешевска махала свидетелствува за това село (вж. триверстовата карта).
[7] Неуточнено.
[8] Палатово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[9] Може би с. Кърджево, дн. Българчево, Благоевградско.

Село Семедлу[1]

Сефер, син на Насух — 50; Мустафа, син на Сюле — 20; Вели, син на Мехмед — 50.

Всичко — 120 овце.

Село Траскова[2]

Цено Грую — 50; Янчо Цено — 45; Продан Радко — 50; Бело Радко — 50; Стано Бело — 50.

Всичко — 245 овце.

Село Каркал[3]

Мустафа, син на Джафер — 35; Дауд, син на Ферхад — 35; Байджи Чалъш — 35.

Всичко — 105 овце.

Село Декадеч[4]

Братой Йове — 50; Бичин Стоян — 50; Бою Сертин — 30; Бою Радослав — 50; Цено Йовие — 40; Станислав Радич — 30.

Всичко — 250 овце.

Село Дренова[5]

Иван Стойко — 30; Пею Йове — 30; Стоян Йове — 65; Богдан Димно — 30; поп Маро — 30.

Всичко — 185 овце.

Село Шатрова

Поп Марко — 50; Степан Войнин — 30; Стоян Душе — 40; Стою Йове — 40; Петре Велче — 50.

Всичко — 210 овце.

Село Градева[6]

Поп Русин — 50; Петко Русин — 50; Велчо Солак — 50; Бою Милко — 50; Стойкулин Степан — 50; Петко Стойко — 50.

Всичко — 300 овце.

---

[1] Симитли, Благоевградско.

[2] Тросково, Благоевградско.

[3] Изчезнало. Може би това е напуснатият чифлик от XIX в. Каргалъ (вж. тривер-стовата карта).

[4] Докатичево, Благоевградско.

[5] Дреново, Благоевградско. В хрисовула на цар Иван Шишман от 1378 г. — Дрѣновь дол.

[6] Градево, Благоевградско.

Село Хамза бейли[1]

Кою, син на Меми Ходжа — 30.

Село Дерзи[2]

Мустафа Абдуллах — 50; Богдан Стоян и Миле Степан от село Върбовник[3] — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Крупник[4]

Дур Бали, син на Хасан, и Дур Бали, син на Исхак — 60; Дурмуш син на Дауд, и Дервиш, син на Муса — 40; Радко Церко — 25.

Всичко — 125 овце.

Село Върбовник-и кючук[5]

Йове Миле — 50.

Село Сушице[6]

Стойко Бою — 25; Атанас, пришелец от село Градева — 40; Стоян Дойчин от село Крупник — 20.

Всичко — 85 овце.

Село Искирина[7]

Даю Богдан — 25; Тодор Миле — 50.

Всичко — 75 овце.

Село Буланова[8]

Али, син на Сеиди — 30; Иван Стоян и Пею Стоян — 50.

Всичко — 80 овце.

---

[1] Зелен дол, Благоевградско.

[2] Сега няма с. Терзи. Има Терзийска махала към с. Кърджево (Българчево) и друга към с. Дебочица, Благоевградски окръг.

[3] Големи Върбовник, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[4] С. Крупник, Благоевградско, до 1912 г. известно като българомохамеданско (у В. Кънчев — с 660 жители). В списъка на джелепкешаните срещаме само едно българско име. Потвърждават се приписките на неизвестния летописец за „второто разорение на България", станало при Селим I (1512—1520): „... потурчи всичко от Драма до Босна... Крупник, Кочани — всичко тогава потурчи". Срв. М. Дринов. Съчинения. Т. II. София, 1909, стр. 529 и сл. Крупник бил епископско седалище и поддържал връзки с Рилския манастир. В 1469 г. епископ бил Яков, чиито синове подновили запустелия манастир. Иречек (Пътувания, стр. 640) нарича крупнишките българомохамедани „фанатични помаци".

[5] Мали Върбовник, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[6] Сушица, Благоевградско.

[7] Скрино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[8] Балаково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

Село Бане[1]

Михаил Бою и Рале Бою — 50; Филип Цветко и Бою Русе — 50; Стоян Владко — 25; Бою Яник — 25; Меми, син на Налчаджи — 25; Продан Босич и Никола Йове — 50; поп Рале Цветко и Стоян Донкор (?) — 50; Тодор Драган и Богдан Даю — 50; Мино Пенчо — 25; Стою Степан — 25; Цветко Никола — 25.

Всичко — 400 овце.

Село Логодаш-и баля[2]

Петре, железар — 25; Димо Райчин — 35; Арменко Цено — 25; Богослав Цено — 30; Иван Никола — 25.

Всичко — 135 овце.

Село Падеш

Поп Миле — 50; Милю Крайненеца и Иван Милуш — 50.

Село Бююк ахи[3]

Лингур Муса — 25.

Село Долна Лешкова[4]

Поп Раю и Димно Стоян — 50; Иван Стоян и Спас Бойчо — 50; поп Милуш и Иван Никола — 40; Пею, железар — 25; Атанас Богдан — 20.

Село Офчар[5]

Стале Миле и Влаю Стале — 40; Малко Йове и Йове Миле — 50; Радко Шило и Дойко Бело — 50; Мино Яни — 25.

Село Мърви дол[6]

Владослав Кузман — 30; Вою Рале — 38; Стоян Драган и Стою Душо — 50; Вою Къню и Бою Миле — 75; Дорко Тошо и Вою Краю — 50; Раю Радослав и Нестор Радослав — 50; Петко Бою — 30; Вуно Николин и Стою Николин — 50; Тодор Николин — 38.

---

[1] Това е безспорно днешният Благоевград (Горна Джумая, Юкаръ Джумая). Неправилно се пишеше досега, че още в началото на турското робство тук се споменавал град Джумая (срв. Ж. Чанков. Географски речник на България. София, 1958, стр. 45; също В. Шарков. Град Горна Джумая. Минало и днес. София, 1930). По турски документи едва в 1798 г. казата Дупница почва да се нарича „Дупница с Джумая" (срв. СбНУНК, кн. XXIV, стр. 104).

[2] Логодаш, Благоевградско.

[3] Вероятно Яхиново, Кюстендилско.

[4] Лешко, Благоевградско, е много пръснато село. Сега не съществува Горно и Долно Лешко. Селото се споменава в хрисовула на цар Иван Шишман като „село Лѣшко".

[5] Овчарци, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[6] Мърводол, Кюстендилско.

Село Каменик

Аврам Рале — 20; Иван Турчан — 25; Продан Милуш — 25; поп Никле — 25.

Всичко — 95 овце.

Село Таш Кесен[1]

Али, син на Джафер — 50.

Село Осенова[2]

Стойко Продан — 70.

Село Долна Логодаш[3]

Миле Марко и Марко Калотин — 50.

Село Габрова[4]

Богдан, брат на Петри, и Синан-бин (?) — 50.

Село Ахър Япар[5]

Коджа Пири — 50.

Село Лисие

Бою Йове и Пею Димно — 40; Йове Недю — 20.

Всичко — 60 овце.

Село Горна Лешка[6]

Цено, Милю и Тихо, синове на Стоян — 100.

Село Горна Покровник[7]

Стайко Бойчо и Никола Йове — 50; поп Николин и Пею Радойне — 50.

Всичко — 100 овце.

Село Сърбинче[8]

Бою Драган и Петри Радослав — 50.

---

[1] Неуточнено.
[2] Осеново, Благоевградско.
[3] Логодаш, Благоевградско.
[4] Габрово, Благоевградско.
[5] Неуточнено.
[6] Срв. бел. 4 на стр. 194.
[7] Покровник, Благоевградско.
[8] Брежани, Благоевградско.

Село Тълбочиче[1]

Славко Бойчо и Продан — 50; Дайчо Богдан — 50; Маро Тихо — 40.
Всичко — 140 овце.

Село Селище[2]

Велко Ермин — 25; Богдан Стоян и Влади Брайчо — 60; Даю Петко и Стоян Велко — 60; Новак Караджа и Пенчо Петре — 50; Степан Иван — 25; Стоян Крайчин — 35.
Всичко — 255 овце.

Село Ислатине[3]

Стоян Пею — 20; Стоян Велчо — 20; Фейзал, син на хаджи Хюсеин — 60.
Всичко — 100 овце.

Село Флораш[4]

Дорко Богдан — 25; Иван Рале — 25; Продан, домазет — 30; Михаел Цено — 30.
Всичко — 110 овце.

Село Караман обасъ[5]

Бетер, син на Юсуф — 25; Ментеш, калайджия — 25; Алван, син на Кючук Муса, и Али, син на Меми — 30; Абди и Мустафа, синове на Меми Ходжа — 30.
Всичко — 110 овце.

Село Сербин дербенд[6]

Кою, син на Сурака — 50; Йофко Ралко — 40; Степан Средин — 50; поп Петре — 70; поп Коста — 50; Вълкан Новак — 50.
Всичко — 310 овце.

Село Исвети Петре[7]

Илия Марко — 25; Миле Никола — 25; Димитри Иван — 30; Продан Иван — 30.
Всичко — 110 овце.

---

[1] Дебочица, Благоевградско.
[2] Селище, Благоевградско, се споменава в хрисовула на цар Иван Шишман.
[3] Слатино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[4] Флорош, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[5] Неуточнено.
[6] Брежане, Благоевградско.
[7] Може би метохът „Орлица“ с черква „Св. Петър и Павел“.

Село Куру дере[1]

Мехмед, син на Абдуллах — 30; Джафер, син на Хебиб — 30.
Всичко — 60 овце.

Село Козниче-и баля[2]

Миле Петри — 25; Петри Йове — 25.
Всичко — 50 овце.

Село Пастра[3]

Нино, домазет — 35.

Всичко общо стари и нови [джелепкешани]: лица — 538, овце — 16 050.[4]

Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ.

КАЗА РАЗЛОК[5]

По височайша заповед се състави списък на старите и новите джелепкешани от каза Разлок за овце [необходими] за месеца [който се пада] в половината на тежкия сезон.

Написано през последните десет дни на месец реби юл-евел 984 година (18—27. VI. 1576).

Село Бабяк[6]

Вели, син на Дамад Пазарлъ — 60; Сюлейман, син на Абдуллах — 35; Хасан, син на Караджа — 30; Алагъоз Абдуллах и Ине Бали Хамза,

---

[1] Неуточнено.

[2] Горна Козница, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг..

[3] Пастра, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг. Селото се споменава в хрисовула на цар Иван Шишман от 1378 г. под име Пъстра.

[4] И тук преводачът не е посочил новите джелепи.

[5] Разложката каза била малка по площ и население, обхващала географски малка област — дн. Разложка котловина, или Разлог. Тя била нова каза, откъсната от Самоковската, в която преди влизала като нахия. Овцевъдството било доста развито — отбелязани са в дефтера все едри овцевъдци. Разложко е добре проучено. Срв. Д. Яранов. Разлог, Македонски преглед, год. III, кн. 2—4; Н. Филипов. Якоруда. София, 1933; Ив. Батаклиев. Град Банско, Годишник на Софийския университет, т. XXV, 1929, кн. 5; Б. Ангелов. Банско, сп. Страни и народи, год. II, кн. 3; Иван Н. Панайотов. Принос за изучаване на Разлога и по-частно село Баня. Пловдив, 1915. Документът от 1576 г. ще изясни някои доста непроучени въпроси.

[6] Бабяк, Разложко, Благоевградски окръг, е най-разпръснатото село в България и заема обширно планинско пространство. Тук, в документа, е записан само един немохамеданин, и то от с. Банско. Повечето от мохамеданските имена в списъка на селото са чисто религиозни, с каквито обикновено се преименували новоприелите исляма. Би могло да се допусне, че още преди 1576 г. в Бабяк започнало помохамеданчването на българското население. По турски документи ранни помохамеданчвания се срещат и на юг: в с. Елешница (Неврокопско, Гоцеделчевско), в с. Спатово, Муслово и Недрикево (Валовишко, Демирхисарско). Срв. Н. Тодоров. Насилствено помохамеданчване на родопските българи. Из миналото на българите мохамедани в Родопите, 1958, стр. 65.

нови — 60; Хъдър, син на Насух, нов — 25; Ахмед, син на Насух, нов — 25; Радич Иван от село Баниска — 30.

Всичко — 265 овце.

Село Якорида[1]

Станчо Джелеп — 50; поп Саво — 50; Иове Кале — 50; Стоян Дойчин — 65; Бою Вълкан — 60; Стоян Цено и Стойко Васил, нов — 60; Радо Петре — 50; Тодор Белчо — 50; Иван Йофчо, нов — 45; Богдан Стоян, нов — 40; Петре Янко, нов — 50; Богдан Дойчин, нов — 30; Кенан Йофче, нов — 45.

Всичко — 655 овце.

Село Беличе-и баля[2]

Вълкан Стойко — 50; Богдан Петко — 50; Фелек Богдан — 50; Гюро Петре — 50; Велчо Радой — 30; Тодор Слав — 50; Стайне Яни, нов — 30; Ширин Гюро, нов — 40; Къню Радул, нов — 40; Тодор Петре и Лазар Стоян, нови — 50; Макро Дою, нов — 50; Яно Бою, нов — 50; Бою Петко и Васил Стойко, нови — 60; Бою Димно, нов — 50; Яно Бою, нов — 25; Ефрем Спас, нов — 30; Радул Богдан, нов — 30; Бою Цено, нов — 25; поп Петре и Станчо Браден, нови — 60; Миню, пришелец — 50; Къню Ведко — 50; Стоян Иван, нов — 40.

Всичко — 910 овце.

Село Беличе-и зир[3]

Ламбо Горбан — 35; Ваксо Велю, нов — 25; Цено Балю, нов — 30; Угрю Марко, нов — 50; Али Севиш Хамза, нов — 25; Стайко Велчо, нов — 35; Рад Богдан, нов — 30.

Всичко — 230 овце.

Село Годлева[4]

Стоян Славко — 25; Костадин Богдан — 50; Миле, пришелец — 50; Гюро Илия, нов — 40; Григор Богдан, нов — 25; Димитре Монко, нов — 25; Барутин Костадин, нов — 30; Вълчо Стойко, нов — 25; Илчо Обретен (?), нов — 30; Тодор Стойко, нов — 40; Грую Стойко, нов — 50; Белю Тодор, нов — 30; Тодор Панайко, нов — 40, от село Гнидобронска[5].

Всичко — 460 овце.

Село Баня-и Разлок[6]

Велчо Лазар — 50; Христо Лазар — 40; Ягдо Станчо — 50; Ирджебейли Илчо, нов — 50; Петре Радул, нов — 30; Али, син на Махмуд,

[1] Якоруда, Разложко, Благоевградски окръг.
[2], [3] Белица, Разложко, Благоевградски окръг.
[4] Годлево, Разложко, Благоевградски окръг.
[5] Добърско, Разложко, Благоевградски окръг.
[6] Баня, Разложко, Благоевградски окръг.

нов — 50; Байчо Тодор, нов — 30; Радул Радул, нов — 40; Дунав Тодор, нов — 30.

Всичко — 380 овце.

Село Бачева[1]

Поп Иван — 25; Богдан Дойко — 40; Велчо Петко — 50; Будала Богдан, нов — 50; Мустафа, син на Юсуф от Джума пазаръ[2], и Ач Папукча Илиас, нови — 120; Станчо Матлин, нов — 30; Миро Райко, нов — 30.

Всичко — 345 овце.

Село Драглище-и зир[3]

Илия Петко 40; Тодор Добре — 50; Стойко Лукач и Нако Лазар — 50; Тодор Стоян — 40; Искър, пришелец — 25; Тодор Богдан, нов — 35; Богдан Христодул, нов — 30; Величко Тодор, нов — 30; Куман Тодор, нов — 30; Костадин Григор, нов — 40; Станчо Миле, нов — 30; Велчо Милян, нов — 30.

Всичко — 430 овце.

Село Мехомия[4]

Марко Райко — 50; Пенке Кою — 50; Богдан Христодул — 50; Велчо Кръстю — 50; Миле Петко — 100; Миле Велчо — 50; Пею Бойко — 50; Петко Райко — 60; Тодор Прою — 50; Велчо Христодул — 50; Йове Стоян — 40; Петко Пею, нов — 50; Кою Тодор, нов — 35; Стойко Костадин, нов — 40; Иван Райко, нов — 50; Шанко Велю, нов — 50; Милко Куман, нов — 50; поп Драйчо, нов — 50; Стайне Марко, нов — 50; Рачо Миле, нов — 40; Пешо Вълкан, нов — 30; Коруджа Инехан, нов — 25; Койчо Велчо, нов — 40.

Всичко — 1110 овце.

Село Баниска[5]

Петко Иван и Баязид Радослав — 100; Моро Райко — 50; Продан Бано — 50; Продан Димитре и Пенчо Пею — 50; Райко Рад — 60; Богдан Бойлян — 50; Кьосе Радуша Продан — 50; Петко Иван — 50; Милчо Пею — 50; Лазар Цено — 50; Димитре Продан, нов — 50; Доброслав Даю, нов — 70; Драчо Петко, нов — 50; Брашу Димир Миле, нов — 50; Милуш Райко, нов — 30; Радул и Монко Миле, нови — 50; Радослав Герги, нов — 30; Богдан Пею, нов — 50.

Всичко — 980 овце.

---

[1] Бачево, Разложко, Благоевградски окръг.

[2] Вж. бел. 17 на стр. 40.

[3] Долно Драглище, Разложко, Благоевградски окръг.

[4] Гр. Разлог.

[5] Гр. Банско. Документът от 1576 г. показва, че Банско е много по-старо селище, отколкото мислят някои изследователи, които твърдят, че е възникнало в средата на XVIII в. Срв. В. Кънчев. Пътувания по долината на Струма, Места и Брегалница, СбНУНК, кн. XII, стр. 255; Ст. Л. Костов. Стари къщи в Банско, Известия на Народния етнографски музей, год. VI, кн. 1—4, стр. 7.

Село Гнидобронска

Костадин, син на Марко — 60; Илия Слав — 50; Велко Вето — 50; Вето Поп и Борен — 100; Велю Геро и Милю Макло — 60; Янко, нов — 30.

Всичко — 350 овце.

Село Драглище-и баля[1]

Влахине Петко — 50; Иван Димитре, нов — 60; Пея Бино, нов — 60. Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 149, овце — 6275.

Със съдействието на смирения Джафер, кадия на Татар пазаръ.

КАЗА САМАКОВ[2]

По височайша заповед на покровителя на света се състави списък на старите и новите джелепкешани от каза Самаков за овце [необходими] за месеца, който се пада в половината на тежкия сезон.

Написано през последните десет дни на месец реби юл-евел 984 година (18—27. VI. 1576).

Село Бане-и мюслиманан[3]

Пири, калайджия — 40; Диване Махмуд — 30; Сюлейман Чечан — 40; Хъдър, син на Илиас — 75; Хамза Шабан — 25; железарят Дур Али — 35; Мухарем, син на Меми — 25; калайджията Насух и Дервиш Мустафа — 40; касапинът Хюсеин, нов — 40; Мустафа, син на Абдуллах, нов — 25; Меми, син на Абдуллах, нов — 40; Мийде Агнан, нов — 80; Ахмед, син на Минас, нов — 60; Кара Махмуд, нов — 25; Ибрахим Абдуррахман, нов — 25; гъркът Карабаш, шивач, нов — 25;

---

[1] Горно Драглище, Разложко, Благоевградски окръг.

[2] Самоковска каза обхващала и почти всички села около Витоша, дори Бистрица и Владая. Изглежда, че поради железодобива Самоков е бил едно от най-старите административни средища. Хаджи Калфа в средата на XVII в. поставя Самоков в Софийски санджак и го нарича градец и кадълък. Наред с железодобиването в Самоковска каза процъфтявало и овцевъдство. Според една султанска заповед казата в 1566 г. доставила чрез джелепкешани 15 400 овце. Срв. П. Миятев. Няколко турски документи от XVI в., Архив за поселищни проучвания, 1938, кн. I, стр. 134.

[3] Долна баня, Самоковско, Софийски окръг. Атанас Цветков (Село Долна баня. Поселищни и културно-исторически бележки, Архив за поселищни проучвания, год. II, 1939, кн. 1, стр. 99, 100, 103) пише, че Долна баня не е старо село. Трябва да се приеме съществуването на с. Долна баня много преди 1576 г. За Долна баня вж. и Хр. Семерджиев. Самоков и околността му. София, 1913, стр. 116. Оплакванията на банчани от юрушки зулуми се потвърждават от нашия документ. В него са посочени няколко юрушки задруги в казата. Цветков пише, че поради оплакванията на българите въглищари и работници в маданите и видните юруците били изселени най-после от околията. Една малка част от тях се заселили в Долна баня. Според Цветков името Долна баня било дадено от самоковци за разлика от другата баня, наречена Горна баня (Белчинска баня), но селото се наричало и Костенска баня, понеже там се били заселили уж турци от Костенец.

под поръчителството на Дауд Халил от [село] Рахманлу[1]; Искендер, син на Халифа, нов — 60; Казъл Ахмед Агнан — 60; Ридван Исмаил от джемаата Хаджи Али[2], нов — 50.

Всичко — 785 овце.

Село Кюстендже-и геберан[3]

Войно и Стойко, синове на Момчо — 60; Дурмуш, син на Мустафа — овце 80; Байло Цено и Велчо Милуш — 55; Богдан Велко — 50; Диразан Миле — 50; Никола Драган — 50; Влаю Пею и Радослав Дело — 50; Сталю Крайненеца — 25; Петко Бейлу, нов — 40; Бойко Пею и Пенчо, нови — 30; Пенчо, Малко и Грозю Новак — 45; Тодор Стоян и Нестор Коч-Влайчо, нови — 40; Бахаин, пришелец, нов — 70; Искендер, син на Фуад, нов — 25; Церо Велчо, нов — 25; поръчител: Стале; Радослав Момчил, нов — 25; Велчо Милуш, нов — 25; Кючук Тодор, нов — 30; поръчител: Дервиш, син на Насух; Фуад Фируз, нов — 25.

Всичко — 800 овце.

Село Махлул дербенд[4]

Никола Коста и Сталю Стоян, нови — 55; Стоян Драю, нов, и Димитри Джурко — 50; Йове, слуга, и Велю Браю, нови — 50.

Всичко — 155 овце.

Село Белчин

Цено Стою — 25; Драган Петко — 25; Йофчо Брадко, нов — 25; Митю Стайко, нов — 25; Златю Даю и Илия Петри, нови — 40; Тодор Рачав (?), нов — 25; Илия Раю, нов — 25; Милю Нешо, нов — 37; Труфчо, нов, овце — 37.

Всичко — 264 овце.

Село Ярлова[5]

Пею Муса — 50; Стою Стайко — 25; Продан Малю — 70; Бойко Малю — 40; Петре Чанко — 60; Малчо Бойче, нов — 25; Витан Стоян, нов — 25; Джурко Лалю, нов — 25; поп Рале и Павле Лалуч, нови — 50; Йофчо Стоян, нов — 25; Бойчо Иван, нов — 35; Тодор Цветко, нов — 35; Никола Груин, нов — 25.

Всичко — 470 овце.

---

[1] Изчезнало. Намирало се в м. Селище на с. Долна баня, Самоковско, Софийски окръг.

[2] Неуточнено.

[3] Костенец е дадено като подчертано християнско, т. е. българско село, макар в него да има и турци. Селището е старо, съществувало е през време на старата българска държава; оттук е родом Константин Костенечки. През XVI в. селото се споменава от пътешествениците Петанчич (1502) и Курипешич (1530). Хаджи Калфа и Евлия Челеби в средата на XVII в. го наричат Кюстенде.

[4] Вероятно Клисура, южно от Белчин, Софийско. Махлул дербенд значи открит, непазещ се проход, без служба на дервентджийско население.

[5] Ярлово, Самоковско, Софийски окръг.

Село Хаджи Лала[1]

Петко Гойке — 37.

Село Гудчалъ[2]

Яго Деми — 45.

Село Очуша

Рале Радивой и Малю Влад, нови — 50; Вълкашин, пришелец, и Прикоп Михаил, нов — 50; Стою Куман, нов — 20.

Всичко — 120 овце.

Село Сестрине[3]

Манол, грък — 50; Богдан Дойчин — 50; Райко Стойко — 50; Зоро Стоян — 40; Димитре Дафине — 50; Новак Богдан, нов — 30; Димитри, тъст на Стоян, нов — 40.

Всичко — 310 овце.

Село Говедар[4], с друго име Йенидже

Стою Качилко(?) и Иван Добре, нови — 50; Миле Стрезе, нов — 50; Тодор, говедар, нов — 50; Мило Марко и Цветко Денко, нов — 50; Богдан, кръчмар, и Драгойе Руле — 50; Петко Костадин и Белин Марко, нови — 50; Бойче, пришелец, нов — 25; Богдан, зависим от Бойче, нов — 25.

Всичко — 350 овце.

Село Кулавуз Искър[5]

Нено Павле, нов — 25; Рачав и Мюмир, нови — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Ак Искър[6]

Ралю Никола, нов — 25; Джуро Никола, нов — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Владай[7]

Поп Степан — 50; Стою Сено — 50; Радман Церо — 50; Илия Загрю, нов — 50.

Всичко — 200 овце.

---

[1] Алино, Самоковско, Софийски окръг.
[2] Гуцал, Самоковско, Софийски окръг.
[3] Сестримо, Пазарджишко.
[4] Говедарци, Самоковско, Софийски окръг.
[5] Вероятно селото било на Средни или на Черни Искър, леви притоци на р. Искър.
[6] Бели Искър, Самоковско, Софийски окръг.
[7] Владая, Голяма София.

Село Бистриче[1]

Вучне, кръчмар, и Лазар Цено, нов — 60; Рале Илия и Стоян Лазар, нов — 50; Иван Павле, нов — 25; поп Радивой — 50; поп Димитри — 60; Неделко Йове и Петри Тодор, нов — 50.

Всичко — 295 овце.

Село Чукурова[2], спадащо към София

Иван Радослав — 25; Цено Драган, нов — 25; Стойче Петре — 25; Цено Димитре — 25.

Всичко — 100 овце.

Село Шипоч[3]

Тодор Драю и Никола Марко — 60; Стале Кире — 25; Новачин Толе и Йофчо Рале — 50.

Всичко — 135 овце.

Село Истудена[4]

Тодор Цено, нов — 25; Цено Димитре, нов — 25.

Всичко — 50 овце.

Село Бошнек[5]

Бойчо Къню — 40; Бано Вено — 40; Петко Караджа, нов — 20.

Всичко — 100 овце.

Село Ковадофча[6]

Душе Бою — 30; Добко Арбанас, нов — 30; Пенчо Дойчо, нов — 30; Новак Дойке, нов — 30.

Всичко — 120 овце.

Село Гудчалъ

Душо Радослав — 40; Дою Вою и Миле Петко — 50; Малчо Поп и Митю Радослав — 50; Неделко Радослав и Стою Бойчин — 50; поп Драйко, нов — 25;[7] бакалинът Груйло, нов — 25. Поръчител е Демирджи Дур Али в Баня.[8]

Всичко — 240 овце.

---

[1] Неуточнено.
[2] Габра, Ихтиманско, Софийски окръг.
[3] Шипочане, Самоковско, Софийски окръг.
[4] Студена, Пернишко.
[5] Боснек, Пернишко.
[6] Неуточнено.
[7] Бележка, която гласи: „Споменатият Халил от с. Рахманлу [при Долна баня] е поръчител."
[8] Навярно отбелязаната по-горе Бане-и мюслиманан.

Село Радуил

Никола, слуга, и Йове Михаил, нов — 40; Стоян Никола, нов — 50; Иван Радко, нов — 50; поп Ралю, нов — 30; Добре Трено, нов — 50; Илия Стойко, нов — 50; Никола, пришелец, нов — 30; Иван Бое и Слави Марко, нови — 50.

Всичко — 350 овце.

Село Ковачевче[1]

Поп Цено, нов — 30; поп Цено Раш, нов — 30; Иван Дойко, нов — 30; Богдан Дойко, нов — 25; Душе Смил, нов — 25; Джурко от поповете, нов — 25; Пенчо Маре, нов — 25.

Всичко — 190 овце.

Село Къз дербенди[2]

Драган Куза — 25; Боне Топал — 25; Милчо Стоян — 50; Бойчо Драгослав и Тодор Радослав — 50; Иван Михал и синът на Стоян, нови — 50; Войе Стоян и Дойчо Дельо — 60; Никола Иван — 30; Душе Славко и Райко Райчо, нови — 50; Радо Владимир, син на Стоян, нов — 50.

Всичко — 390 овце.

Село Поповяне[3]

Михаил Петко, нов — 40; Пею Милкю, нов — 25; Кою Тодор, нов — 30; Иван Кънча, нов — 30.

Всичко — 125 овце.

От джемаат Бейлилер

Хасан, син на Мустафа — 35; Мехмед и Хюсеин и синът на хаджи Илиас и Йомер Чобан, нови — 110; Фели, син на Хасан — 35; Ахмед, син на Абдуллах, нов — 25; Неби, син на Хасан — 30; Пир Ахмед, син на Мехмед — 40; Хусам, син на хаджи Дауд — 25; Ферхад, син на Хюсеин — 50; Юсуф, син на Хебиб — 25; Бетер, син на Мурад — 35; Кара Хасан Мустафа — 25; Йомер, син на Идрис, и Фуад Бали Хебиб от Пазарлу[4] — 80 ; Мустафа, син на Муса — 60; Йомер, син на Хасан, нов — 50; Мустафа Акбиък, нов — 30; Ахмед, син на Мустафа, нов — 25; Емрюллах, син на Идрис, нов — 25; пестилджията Ибрахим, нов — 25.

Всичко — 730 овце.

---

[1] Ковачевци, Самоковско, Софийски окръг.

[2] Момина клисура, Пазарджишко.

[3] Поповяне, Самоковско, Софийски окръг. За това село, както и за околни села е писал учителят Коте Ив. Цинцарски — Кратко описание (миналото и сегашното) на село Поповяне, Самоковско, 1955, ръкопис в Етнографския институт с музей.

[4] Вероятно се отнася за град Татар пазаръ, дн. Пазарджик.

От джемаат Карагьозлю

Хаджи Сюлейман Сейфи — 30; Дурмуш Дур Бали, нов — 25; Абдуррахман Бали, нов — 25.

Всичко — 80 овце.

От джемаат Топранлу

Юсуф, син на Пири — 30; Дургуд Кулкал — 50; Абдул Керим Ганем — 50; Муса, син на Кара Меми, нов — 40; Вели, син на Иса, нов — 30; Иса, син на Кара Меми, нов — 30.

Всичко — 230 овце.

От джемаат Бакрачлу

Хаджи Дауд, син на Муса — 100; Кара Мемиоглу, нов — 60.

Всичко — 160 овце.

От джемаат Дервишлу

Йомер, син на Али — 50; Бахрам, син на Селим, нов — 25; Перване Абдуллах, нов — 50; Мустафа, син на Кули, нов — 25; Вели, син на Кара Бали, нов — 25; Муса, син на Селим, нов — 25.

Всичко — 200 овце.

От джемаат Чилилер

Ахад Бълдър, нов, и Иса Илиас — 60; Пири, син на Хюсеин — 40; Халил, син на Мюхим — 25; Касъм и Йомер, деца на Юсуф, нови — 40; Сефер, син на Али, нов — 30; Бали, син на Али, нов — 25; Али, син на Неби, нов — 25; Вели, син на Ибрахим, нов — 25; Мюхим, син на Хюсеин — 40.

Всичко — 310 овце.

От джемаат Урумлар

Емиршах, син на хаджи Рамазан, нов — 50.

От джемаат Хаджи Али

Ридван, син на Исмаил, нов — 50.

От джемаат Кърълджали

Юсуф, син на Мустафа, нов — 80; Ридван Исмаил, нов — 40; Сарикуш Чобан, нов — 70.

Всичко — 190 овце.

От джемаат Мусаджили

Асълхан, син на Абдуллах — 40; Хъдър, син на Мустафа — 50; Муса, син на Мустафа, нов — 50; Абдуррахман Байрамлъ, нов — 50; Яхши, син на Юсуф, нов — 30.

Всичко — 220 овце.

От джемаат Изединли

Кара Хюсеин, син на Изеддин — 50; Хасан, син на Изеддин — 50; Вели, син на Изеддин — 50; хаджи Мухарем хаджи Йомер — 50; хаджи Ахмед, син на хаджи Йомер — 50.

Всичко — 250 овце.

Гореказаните четири души джелепи са записани в софийския регистър и става нужда да се записват постоянно в изпращателните списъци на София, понеже са жители на София. Но понеже са жители на Самоковската каза, зарегистрираха се по мястото, гдето живеят сега.[1]

Село Рахманлӱ[2]

Дауд, син на Мустафа — 40; Дервиш, син на Насух — 40; Зеваледдин Али — 30; Йомер Кара Хюсеин и Дурмуш, калайджия, нов, от село Баня — 50; Сюлейман, син на Емир, нов — 25; Ахмед, син на шивача юрук, нов — 25.

Всичко — 210 овце.

Всичко стари и нови [джелепкешани]: лица — 250, овце — 8521.

В стария регистър овцете на гореказаната каза са отбелязани в повече [отколкото в настоящия]. Разликата в по-малко се появи след отделянето на Разложката и Чепинската нахия от Самоковската каза.[3]

Със съдействието на смирения Джафер, кадия на каза Татар пазаръ.

[Печат]

[1] Бележка на пазарджишкия кадия.
[2] Срв. бел. 1 на стр. 201.
[3] Бележка на пазарджишкия кадия.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА ВАКЪФСКИТЕ ВЛАДЕНИЯ В ПЛОВДИВСКО И ДР. НА ЕБУ ЕЮБ АНСАРИ ОТ 80-ТЕ ГОДИНИ НА XVI В.

Откъсът е част от подробен регистър, съдържащ имената на 80 села и 5 махали в Пловдивско, Никополско, Казанлъшко, Бургаско, Севлиевско, Свищовско, Русенско и Пазарджишко, както и имената на няколко села в Анадол (описите за Анадола не са преведени). Селата са били зачислени към вакъфите на джамията, тюрбето и приюта, построени в Цариград за увековечаване името на Ебу Еюб Ансари. Всяко село е представено с поименен списък на жителите му и с описи на данъците, събирани в полза на вакъфа.

Регистърът е от 80-те години на XVI в. Датировката е направена въз основа на годината 1581, вписана след една от забележките (вж. л. 7а). Документът е написан изцяло на шрифта сиакат, а бележките — на особен вид дивани, употребяван в османската финансова канцелария.

Размерите на листата са 43/15 см. Хартията е напълно запазена.

Регистърът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура ОАК 265/69, инв. № 4/1966.

Преводът е направен от Аспарух Велков.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DES POSSESSIONS VAKIF DE LA MOSQUÉE EBOU EYOUB ANSARI, DANS DIVERSES RÊGIONS. LE REGISTRE DATE DES ANNÉES 80 DU XVIe S.

Ce fragment constitue une partie de registre détaillé, contenant les noms de 80 villages et 5 hameaux sis dans les régions de Plovdiv, Nikopol, Kazanlăk, Bourgas, Sevlievo, Svichtov, Roussé et Pazardzik de même que les noms de plusieurs villages situés en Anatolie (l'inventaire des villages d'Anatolie ne sont pas traduit). Tous ces villages figuraient au rôle des vakifs attribués à la mosquée, au mausolée et à l'asile construits à Constantinople et consacrés à la mémoire d'Ebou Eyoub Ansari. Chaque village figure au registre avec la matricule de ses habitants et l'inventaire des impôts qui en sont perçus au bénéfice des vakif.

Le registre date des années 80 du XVIe s. La datation en a été fixée sur le témoignage de l'année 1581, inscrite à la suite de l'une des annota-

tions (voir f. 7a). Tout le document est écrit en siakat, tandis que les notes complémentaires le sont en une espèce de divani tout particulier, usité dans la chancellerie fiscale ottomane.

Les dimensions de la feuille sont de 43 × 15 cm. Le papier en est parfaitement conservé.

Ce registre est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous la cote OAK 265'69, № d'inv. 4/1966.

La traduction en est due à Asparuh Velkov.

Село Исхак Факих[1], спадащо към спомената каза. Принадлежи към вакъфа на негово превъзходителство Ебу Еюб Ансари[2], нека бъде омилостивен от милостивия бог. Всичките десятъци и данъци на споменатото село се изразходват за нуждите на държавния приют и свещената джамия, намиращи се при блестящия мавзолей на споменатия. [Селото] се стопанисва като вакъф. Тъй като е записано в стария регистър, [това, което] се споменава по-горе, то се записва и в новия.

Мехмед Абдуллах — два чифта[3]; Хюсеин Тимур — чифт; Бали Сеиди Али — чифт; Хасан Дуран — чифт; Дур Али Абдуллах — бенак; Мехмед, син на Дуран — чифт; Сейфи Сенджаб — 1/2 чифт; Салих

[1] С. Исхак Факих, Карловско, изселено през 1887 г.

[2] Ебу Еюб Ансари — почитан от мюсюлманите арабски воин, загинал по време на първата обсада на Цариград от арабите. Около гроба му се обособил цял квартал в Цариград през османската епоха. Срв. R. Mantran. Istanbul dans la seconde moitié du XVIIe siècle. Paris, 1962, p. 38. За издръжката на построените от султан Мехмед II в Цариград джамия и тюрбе, посветени на Ебу Еюб Ансари, били вакъфирани много села и мезри в казите Едирне, Еркене, Къзъл агач, Филибе, Виза, Кешан, Хавас-и Махмуд паша и Карнобат. По времето на Баязид II и по-късно тия села фигурират в регистрите на османския кадастър. В регистър от 890 (1485) г., запазен в цариградските архиви, са записани с 27 домакинства и доход 4497 акчета селата Исхак Факих, Ак доган и Вакф-и шейх в Пловдивско, а в района на Еркене — селата Баклъ кадъсъ (или Семуздже Данишменд) с 32 домакинства, трима неженени и доход 3268 акчета и Бафлъ с 5 домакинства, трима неженени и доход 1143 акчета.

През 925 (1519) г. с. Исхак Факих е записано с друго име — Хаджи кьою — с 9 домакинства, а Ак доган е регистрирано като необитаемо. През 935 (1528—1529) г. с. Исхак Факих е посочено с 11 домакинства и доход 2600 акчета. Освободено било от авариз-и дивание и текялиф-и йорфие (т. нар. извънредни данъци), а с. Насърлу с 8 домакинства давало на вакъфа 766 акчета доход. В Еркене пък фигурират 2 села — едното с 39 домакинства, 6 неженени и 6000 акчета доход, а второто — с 69 мюсюлмански домакинства и 500 акчета доход. В района на Къзъл агач (Елхово) са регистрирани към същия вакъф селата Йени кьой и Ески вакъф. Ески вакъф подпомагало султанския лов и било на пътя, поради което имало специален статут — да плаща под форма на определена глобална сума 1500 акчета. Мюсюлманите били освободени от авариз-и дивание. През 1528—1529 г. в Пловдивско са регистрирани три села като вакъф на Ебу Еюб Ансари: Мюдеислу с 200 мюсюлмански домакинства, 60 неженени и 6630 акчета доход от данък върху овцете. Една част от доходите била заделена за господарите на потомствения вакъф. С. Хъдър шейх по същото време наброявало 96 мюсюлмански домакинства, 28 неженени, 1 ягджия и доход от данъка от овцете 9782 акчета, а с. Исхак Факих било отбелязано със 119 мюсюлмански домакинства, 56 неженени и доход 9000 акчета.

В района на Виза е регистрирано с. Татарлар с 38 домакинства, 7 неженени и доход 7710 акчета, в Кешанско — Хаджи Илиас, Сеиди кьой (Деде кьой), в района на Хавас-и Махмуд паша — мезрата Халил Факих. Срв. M. T. Gökbilgin. XV—XVI asırlarda Edirne ve Paşa Livâsı — vakıflar-mülkler-mukataalar. Istanbul, 1952, p. 315—317.

[3] Привлича внимание обстоятелството, че за разлика от други подробни дефтери регистраторът е посочил при името на всеки жител категориите чифт, бенак, мюджеред,

Сюлейман — 1/2 чифт; Карагьоз Абдуллах — бенак; Инебей Муса — бенак; Реджеб Муса — чифт; Иса Бали Мустафа — бенак; Мустафа Юсуф — чифт; Дурак, син на Хъдър — чифт; Исмет, син на Караджа — бенак; Дурмуш, син на Илиас — бенак; Иса, син на Али — чифт; Шеки, син на Рахман — чифт; Хасан, син на Карагьоз — бенак; Мустафа Калгал — чифт; Йомер — бенак; Али Курд — бенак; Али Иса — чифт; Мустафа Курд Бали — чифт; Хъдър, син на Мехмед — бенак; Хъдър Дурмуш — бенак; Мустафа Али — неженен; Химет, син на Абдуллах — неженен; Мехмед, син на Абдуррахман — неженен; Йомер, син на Дуран — неженен; Сефер, син на Рахман — неженен; Мустафа Рахман — неженен; Курд, син на Муса — неженен; Календер — чифт; Мехмед, син на Тевджих — бенак; Хъдър, син на Тевджих — бенак; Юсуф, негов брат — неженен; Халил, негов брат — неженен; Хасан, син на Ферхад — бенак; Вели Мустафа — бенак; Хъдър, син на Тевджих — бенак; Юсуф, негов брат — неженен; Халил, негов брат — неженен; Хасан, син на Ферхад — бенак; Вели Мустафа — бенак; Али, негов син — бенак; Сефер, негов брат — бенак; Мустафа, син на Али — бенак; Мерджан Кая Бали — неженен; Хюсеин Сатълмъш — бенак; Дургуд Юсуф — бенак; Муса Мехмед — бенак; Кейван Насър — бенак; Юсуф, син на Мустафа — бенак; Мурад Хъдър — бенак; Ахмед Абдуллах — неженен; Кая Бали Меджид — бенак; Хюсеин, негов брат — бенак; Инебей, негов син — неженен; Мустафа Кемер — бенак; Илиас, син на Худаверди — бенак; Рустем Осман — бенак; Мурад Таякуб — бенак; Садък Ашир — бенак; Максуд, негов син — неженен; Мурад, негов син — неженен; Касъм Емир — бенак; Хъдър, негов брат — бенак; Абас, негов брат — бенак; Ибрахим Инеходжа — бенак; Мехмед, негов брат — бенак; Муса, негов брат — бенак; Халил, син на Абдуллах — бенак; Вели Абдуллах — бенак; Бали Салих — бенак; Мурад Оруч — бенак; Кочи Мурад — бенак; Хюсеин Ахмед — бенак; Муса Мехмед — бенак; Сеиди Али Кая Бали — бенак; Мехмед, негов брат — бенак; Рейхан Халил — бенак; Сефер, син на Муса — бенак; Хасан Насух — бенак; Емрюллах Рамазан — бенак; Хасан, син на Румбей — бенак; Малкоч Хасан — бенак; Исмаил Юсуф — бенак; Халил Осман — чифт; Джелебверди Рамазан — чифт; Календер, син на Маадан — бенак; хаджи Али Ине Бали — чифт; Мехмед Али — 1/2 чифт; Мехмед Идрис — 1/2 чифт; Шахбали Исраил — чифт; Назър Рахман — бенак; Курд Хъдър — бенак; Бей, негов син — бенак; Реджеб, негов брат — бенак; Шаххан Дурмуш — бенак; Мехмед Иса Бали; Сефер Юсуф — бенак; Муса Хасан; Мустафа, негов брат — бенак; Иса, син на Юсуф —
16 бенак; Берине, негов брат — бенак; Бали Вели — бенак; Пири, син на Мюрювет — бенак; Мехмед, син на Ходжа — бенак, от село Кочмарлар[1]; Мюрсел Салтък — бенак; Хасан, негов брат — бенак; Хюсеин, негов брат — бенак; Ибрахим, негов брат — бенак; Малкоч, син на Абдуллах — бенак; Хюсеин Абдуллах — бенак, от село Хаджи Омурли[2]; Бали, негов син — неженен; Йомер, син на Дурмуш — неженен; Юнус, син на Абдуллах — бенак; Идрис Мустафа — бенак; Сефер, негов син —

очевидно с оглед на различното им облагане с поземлено-личния данък ресм-и чифт и неговите разновидности (за тях срв. подробно H. Inalcik. Osmanlilar'da raiyyet rüsûmu. Belleten, XXIII, 1959, № 92).

[1] Отец Паисиево, Карловско, Пловдивски окръг.

[2] Вероятно Омурово, дн. Партизани, Чирпанско, Старозагорски окръг.

бенак; Емрюллах, негов брат — неженен; Йомер, негов брат — бенак; Шахколу Бали — бенак; Вели, негов брат — бенак; Бали, негов брат — бенак; Хамза Насух — бенак; Сеид Али Али — бенак, от Диване Абди[1]; Осман Назър от Доганджилер[2]; Ибрахим Канделджи — бенак; Мехмед, син на Авджи — бенак; Рамазан, син на Шухуд — неженен; Ибрахим, син на Бей — неженен; Юнус, син на Ине Гази — неженен; Мюрювет, син на Мехмед — бенак; Дур Бали Гьокчен — неженен; Дурак Курд — неженен; Дур Али Бей — неженен; Насух, син на Хюсрев — неженен; Пиал Мюмин — неженен; Юсуф Исмаил — неженен; Сатълмъш Чобан — неженен; Бали Иса — бенак; Сюлейман, негов брат — бенак; Мехмед, син на Севиндик — неженен; Джафер Али — бенак; Иса Бали Мустафа — неженен; Джерм Ибрахим — бенак; Сюлейман, негов брат — бенак; Иса Бали, негов брат — бенак; Мехмед, негов брат — неженен; Юсуф Умур — неженен; Мустафа Дургуд бенак; Иса Рамазан — неженен; Реджеб Пири — чифт; Инебей Салихеддин — бенак; Хусам Рамазан — чифт; Назър Меджид — бенак; Исмаил Абдуллах — бенак; Мехмед Абдуллах — бенак; Мехмед Юсуф — бенак; Дурак Али — бенак; Осман, син на Хъдър; Юсуф, син на Абдуллах — бенак; Илиас Абдуллах — бенак; Хасан Ахмед — неженен; Хюсеин Дервиш — бенак, от Мюдерислу[3]; Худаверди Мустафа от Узун Исмаил[4]; Максуд, негов син — неженен; Юсуф, негов син — неженен; Саид Али Турхан — чифт; Курд Айдън — бенак; Дурмуш Салих — чифт; Курд Ишбу — неженен; Осман Бекташ — неженен; Вели Али — бенак; Хюсам, негов брат — неженен; Кочи Мурад — бенак; Хюсеин, негов син — неженен; Хасан, негов син — неженен; Селим Садър — бенак; Сефер Бали — бенак; Ахмед Халил — бенак; Али Яхя — бенак; Али Абдуллах — бенак; Омур Сатълмъш — бенак; Меджид Абаз — бенак; Меджид Яхя — бенак; Бахшаиш Хюсеин — бенак; Мустафа, син на Шах — бенак; Искендер Абдуллах — бенак; Хасан Муса — неженен Ахмед Абдуллах — бенак, от Куруджилар[5]; Али, негов син — неженен Таваши, негов син — неженен; Али Хюсеин — бенак; Мехмед, негов син — неженен; Юсуф, негов брат — неженен; Али, син на хаджи Хасан — бенак; Вели Абди — бенак; Хъзър Мустафа — бенак; Али Шехир — бенак; Курд Али — бенак-улак; Байрамлу Емирали — бенак; хаджи Ривах — бенак; Инеходжа Пазарлу — бенак; Бекир Осман — бенак; Гьочери Хаджи — бенак; Рахман Пазарлу — бенак; Байрамлъ Вели — бенак; Реджеб, син на Иса — бенак; Касъм, син на Али — бенак; Бахшаиш Рейхан — бенак; Рамазан, негов брат — неженен; Юсуф, негов брат — неженен; Мустафа Муса — бенак; Назър Кулкал — бенак; Дурходжа Рахман — чифт; Сюлейман Рейхан — чифт; Ине Бали
2a Мюрсел — чифт; Осман Курд Али — неженен; Сефер, син на Хаджи — бенак; Гюндер Одер (?) — бенак; Хъдър Али — бенак; Али Абдуллах — бенак; Емиршах Рахман — бенак; Бали Меми — бенак; Меджид Йомер — чифт; хаджи Сефер Али — бенак; Ахмед Йомер — бенак; Алагьоз Абдуллах — бенак; Йомер, син на Хасан — бенак; Реджеб Иса — бенак;

---

[1] Вероятно Абдулу, дн. Съединение, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[2] Соколица, Карловско, Пловдивски окръг.
[3] Васил Левски, Карловско.
[4] Узун Смаил, Пловдивско, изселено през 1887 г.
[5] Пъдарско, Пловдивско.

Хюсеин Омур от Кочмарлар[1]; Фурад Бали, негов син — бенак; Ибрахим, негов брат — бенак; Насух, освободен роб на Йомер бей — бенак; Мустафа Абдуллах — бенак; Илиас Абди — бенак; Курд, син на Абди — неженен; Ибрахим, негов брат — бенак; Мехмед, син на Искендер — неженен; Реджеб Искендер — неженен; Сали Байрамлъ — бенак; Сефер Мерджан — неженен; Ахмед Хъдър Тимур — бенак; Илиас Али — бенак; Дур Али Паша бей — бенак; Мустафа, негов брат — бенак; Абдуллах, негов брат — неженен; Юсуф, освободен роб на Юскюдар — бенак; Илиас, освободен роб на Каралъ — бенак; Рамазан Пир Али — бенак, от Суютчук[2]; Шабан Пир Али — неженен; Абдуррахман, син на Мустафа — бенак; Хъдър Инеходжа — чифт; Дуршах Инеходжа — неженен; Тимур Дуршах — бенак; Тимурхан, негов син — неженен; Рахман Дуршах — бенак; Дур Али Хасан — бенак; Пир Бат Хасан — неженен; Санджак Мюмидже — неженен; Хаджи, син на Пир Бат — неженен; хаджи Рамазан — бенак; Мустафа, негов син — неженен; Карлъ, негов син — неженен; Муса, негов син — неженен; Хасан, негов син — неженен; Мустафа Юсуф[3] — бенак; Хъдър Бали Юсуф — бенак; Реджеб Муса — бенак; Инебей Муса — бенак; Али Иса — бенак; Сефер Рахман — бенак; Пир Назър Хюсеин — бенак; Рахман Абди — чифт; Курд Али — неженен; Синджаб Имам; Сейфи, негов син — чифт; Салих, негов син — чифт; Мехмед, негов син — неженен; Хасан, помощник на Мехмед — бенак; Сюлейман Али от Чедокебир[4] — бенак; Вели, негов брат — бенак; Харула, негов брат — неженен; Мехмед, негов син — неженен; Али Сюлейман — бенак; Пири, негов син — бенак; Арслан, негов син — бенак; Хасан Абдуллах — бенак; Салихеддин Курд — бенак; Дурмуш, син на Юсуф — бенак; Хасан Курд — неженен; Кючук Хамза; Ниметуллах Пири — бенак; Коркуд Пири — бенак; Дургуд, негов син — бенак; Умурджа, негов син — неженен; Коркуд, негов брат — бенак; Хюсеин Инебей; Зинет ходжа Али, хатиб; Мехмед, син на Али; Мехмед, негов син — неженен; Мустафа Абдуллах — бенак; Шахбали Кара Али — бенак; Хаджи, негов син — неженен; Меджид Рамадан — бенак; Ахмед, негов брат — неженен; Инеходжа Исмет — бенак; Мустафа Инебей — бенак; Назър, негов син — неженен; Абди, син на Исмет от Кара Олуларъ[5] — бенак; Календер Мустафа — неженен; Дурмуш Иса — бенак; Рамазан, негов брат — бенак; Али Вели — бенак; Вели Хюсеин — бенак; Абди Вели — неженен; Рамазан Назър — бенак; Ахмед Хъдър Абдуллах — бенак; Бали Муса — неженен; Мустафа Муса — бенак; Шеки, син на Мустафа — бенак; Ридван Олас; Мехмед, син на Дауд — бенак; Мустафа Язъ — бенак; Яхя, негов брат — бенак; Али Курд Иса — бенак; Мехмед, син на Хасан; Хасан, син на Мехмед — бенак; Хюсеин Мехмед — бенак; Тахир Абдуллах от Менелер[6]; Муса Абдуррахман — бенак; Али Хамза — бенак.

б Дургуд, син на Дурак — бенак; Сефер Бехамет — бенак; Сали Шеки — бенак; Мустафа, негов син — неженен; Талиб Турхан — бенак; Насър Хасан; Дургуд Кара Мехмед — бенак; Курд Бали, негов син —

---

[1] Вж. бел. 1 на стр. 209.
[2] Върбен, Пловдивско.
[3] Вписана е думичката „дер“ — „от“.
[4] [6] Неуточнени.

неженен; Реджеб Дурак — бенак; Вейсел, негов брат — бенак; Халил, син на Абдуллах — 1/2 чифт; Дургуд — бенак; Меми Али — бенак; Хасан Якуб — бенак; Калъч Тимур — бенак; Мустафа Ферхад — бенак; Курд Бали Мустафа — бенак; Юсуф Хасан — бенак; Рамазан Инебей от Салъ обасъ[1] — бенак; Мустафа Бали — бенак; Абдуллах Кадем — бенак; Вели Хасан; Инехан Назър — неженен; Мехмед Меми от Хамидлер[2] — бенак; Рамазан Рамазан — бенак; Йомер Ибрахим от Омер обасъ[3] — неженен; Садък Ибрахим — неженен; Пир Али Рамазан — бенак; Хаджи, негов брат — неженен; Дерман, негов брат — неженен; Абдул Халил, негов брат — неженен; Пир Будак Абдел Дурак — бенак; Тимур, негов брат — неженен; Пири Меми — бенак; Юсуф, син на Иса — чифт; Абди, негов брат — чифт; Назър, негов брат — бенак Мехмед, негов брат — бенак; Хасан, негов брат — бенак; Али, негов брат — бенак; Дурмуш, освободен роб на Иса паша — бенак; Тимур Емирхан — бенак; Хасан, негов син — неженен; Али Мурад — бенак; Бали, негов брат — неженен; Бекташ Емирхан — неженен; Хъдър, негов син — неженен; Курд Али Хъдър — бенак; Бахшаиш Емирхан — бенак; Мехмед, негов син — неженен; Юсуф Абдуллах — бенак; Хюсеин Карагьоз — бенак; Хасан, негов брат — неженен; Бали, син на Али — бенак; Хъдър, негов син — неженен; Кая Бали Емиршах — бенак; Иса Бали Акбаш — бенак; Текмил, негов син — неженен; Варлък Муса — неженен; Мехмед Текмил — бенак; Кулкал Али — бенак; Сюлейман, негов син — неженен; Хасан Пири — неженен; Хъдър Насух — бенак; Дургуд, негов син — неженен; Абдуррахман, син на Исмет — бенак; Хъдър Хамс — чифт; Салтък Тимурхан — чифт; Каба Бали Сами — чифт; Али Гюлен — чифт; Хасан Осман — чифт; Расули Инебей — чифт; Пир Али Дуршах — чифт; Инебей, негов син — неженен; Инеходжа Дуршах — чифт; Мустафа Дуршах — чифт; Емир, негов брат — бенак; Кая Бали Текмил — чифт; Дурак, негов брат — бенак; Бени Бали — чифт; Идрис Текмил Инебей — чифт; Курд Бали Рамазан — чифт; Али, негов син — бенак; Мустафа, негов брат — неженен; Байрамлу Хаджи — бенак; Кая Хаджи — бенак; Осман Юсуф — чифт; Кабалмеддин, негов брат — бенак; Халил, негов брат — неженен; Пир Бат, негов син — бенак; Муса, негов син — неженен; Меми, син на Дургуд — бенак; Хасан, негов брат — бенак; Хъдър Насух — бенак; Яхя Мустафа — чифт; Дурмуш, син на Йомер — бенак; Шеки, негов син — неженен; Бали, син на Емирхан — бенак; Дурмуш, негов син — неженен; Муса Меми — чифт; Бали, негов брат — неженен; Шабан Мехмед — чифт; Сали Джесър — чифт; Али Ибрахим — неженен; Сали Меджид — неженен; Салтък Хасан — неженен; Хасан Салтък — чифт; Иса Салтък — чифт; Дур Али Нуруллах — бенак, жител на село Салъ.

---

[1] Вероятно Салалии, дн. с. Борец, Пловдивско.
[2] Иван Вазово, Карловско, Пловдивски окръг.
[3] Домлян, Карловско, Пловдивски окръг.
[4] Вероятно с. Салалии, дн. с. Борец, Пловдивско.

Егреци[1] на споменатото село

Мехмед Ходжа Ювеис — 2; Вейсел Али — 1; Зюлфикяр Баба Бекир — 1; Салих Саид — 1; Осман Хасан — 1; Рахман Хюсеин — 1; Меми Челеби Меджид бей — 1; Мехмед Иса Бали — 2; Хюсеин Умур — 1; Али Иса Бали — 1; Сали Али — 1. Общо — 13 егрека.

Лица без постоянно местожителство
(хайманета, живеещи в границата на споменатото село)

Хасан Ходжа — имам; Карагьоз Абдуллах — бенак; Меджид Абдуллах — бенак; Меджид Юсуф — бенак; Месихан Али — бенак; Дурмуш, син на Илиас — бенак; Али Иса — бенак; Абдуррахман Реджеб — бенак; Реджеб Муса — бенак; Бени Сеиди Али — бенак; Абдуррахман Тевджих — бенак; Мустафа Юсуф — бенак; Хусам Хасан — неженен; Али Абдуллах — неженен; Хамза Абдуллах — бенак; Алагьоз Абдуллах — бенак; Рахман Исмаил — бенак; Мурад, син на Абдуллах — бенак; Али Рамазан — бенак; Перване Абдуллах; Синджаб Дургуд — бенак; Ибрахим Хасан — бенак; Ферхад Абдуллах — бенак; Мехмед, син на Дауд — бенак; Илиас Абдуллах — бенак; Хасан Карагьоз — неженен; Иса Мехмед — неженен; Хасан Тимур — неженен; Муса Иса — бенак; Шир Мурад, син на Иса — бенак; Насух, освободен роб на Абдуллах — бенак; Мустафа Насух — неженен; Неби Абдуллах — неженен; Бали Мурад — неженен; Айар Халил — неженен; Бедак Шехирхан — бенак; Вели, негов брат — неженен; Сейфи Месихан — неженен; Салих Месихан — неженен; Балабан Абдуллах — бенак; Бедак Шехирхан — бенак; Вели, негов брат — неженен; Юсуф Хасан — бенак; Али Хасан Йомер — бенак; Нуруллах, син на Назър — неженен; Али, негов брат — бенак; Огузлу, освободен роб на Мехмед — бенак; Абди Хъдър — бенак; Реджеб, негов брат — неженен; Осман Али — неженен; Бали Салих — неженен; Талиб Турхан Ходжа — неженен; Яхя Язъ — неженен; Мехмед, негов брат — неженен; Мустафа, негов брат — неженен; Татар Абдуллах — бенак; Али Шехирхан — неженен; Муса Сефер — неженен; Абди Меми — неженен. Вярно.[2]

Махала С'уютчук[3], спадаща към споменатата [каза]. Вакъф на негово превъзходителство Ебу Еюб Ансари, нека бъде омилостивен от милостивия бог

Мустафа Дуршах — чифт; Абди Мустафа — бенак; Пир Али Дурашах — чифт; Инебей Пир Али — бенак; Рамазан, негов брат — бенак; Хаджи Касъм — чифт; Дуршах Инеходжа — чифт; Хаджи Пир Назър — бенак; Шахбали Пир Бали — неженен; Иса Бали Дурашах — неженен; Рахман, син на Дурашах — неженен; Хасан паша — чифт; Дур Али, негов син — бенак; Мустафа Хаджи — бенак; хаджи Гьокче — бенак; Каба, син на хаджи Гьокче — неженен; Тутлак Гьокче — неженен; Хасан, син на Гьокче — неженен; Сюлейман Сефер — бенак; Хъдър, син на Дур Али — неженен; Назър, негов син — неженен; Иса, брат на

[1] Летни кошари, построени на ниви.
[2] Вероятно бележка на регистратора при извършена проверка.
[3] Върбен, Пловдивско.

Рахман — неженен; Хюсеин Меми — неженен; Сюлейман, негов син — неженен; Хасан, негов син — неженен.

Споменатите чифт, бенак и неженените не са отделно [от тези на] село Исхак Факих. Към споменатия вакъф спадат също посочените жители на Суютчук и [тези на] село Кочмарлар, [само че] живеят на различни места.

Доход от село Исхак Факих, Суютчук, Кочмарлар и лицата без постоянно местожителство: ресм-и чифт, бенак и мюджеред — 6504; пшеница[1] — 40 муда[2], равностойност — 8000; смес — 31 муда, равностойност — 4740; десятък върху кошери — 250; десятък върху круши — 145; данък върху кошари[3] — 1482; данък върху овце[4] и данък върху кошари — 4500; доход от ливади — 50; десятък върху лен — 190; десятък върху зеленчукови градини — 250; данък върху егреци — 384; ниабет[5], сватбарина[6], такса дещибани[7], бейт-юл-мал[8], мал-и гаиб[9], ява-и качкун[10] — 855; тапу-и земин[11] — 600. Вярно.[12]

36 Лица без постоянно местожителство, живеещи в село Хъдър Мюслим[13], от раята на споменатия вакъф

Ебуалзухра, син на Емирхан — чифт; Мехмед, син на Оруч — чифт; Юсуф, син на Ахмед — чифт; Байрам Бахшаиш — 1/2 чифт; Али Тимур — чифт; Салтък Нефс Хъдър — чифт; Хасан Тимурхан — чифт; Перване Абдуллах — 1 2 чифт; Хасан Насух — бенак; Хасан Абдуллах — бенак; Юсуф, син на Мурад — бенак; Иса, син на Халил — бенак; Сеиди

[1] За разновидностите на десятъчните облагания срв. Б. Цветкова. Принос към изучаването на турския феодализъм в българските земи през XV—XVI в. ИИБИ, 1954, VI, стр. 131—135. За стопанския облик и за феодалните задължения на някои селища в Родопите и прилежащите райони през XV—XVII в., Родопски сборник, I, 1966, стр. 44 и приложените таблици; J. Kabrda. Contribution à l'étude de la rente féodale dans l'Empire Ottoman, III (La dîme sur les produits agricoles), Sborník prací filosofické fakulty Brněnské university, 1966, c. 13, p. 55—81.

[2] Мярка за измерване на храни.

[3] Ресм-и агъл, събиран от лица, временно прибиваващи в известно феодално владение.

[4] Адет-и агнам или ресм-и агнам — данък върху дребен добитък. За него срв. Б. Цветкова, ИИБИ, 1955, VI, стр. 136—138; H. Hadžibegić. Porez na sitnu stoku i korišćenje ispasă, POF, VIII—IX, 1958—1959, p. 63—109.

[5] Такса, поделяна между обикновените тимариоти и по-едрите висшестоящи служебни феодали — санджакбейовете, — предназначена за организиране въоръжена охрана на областта.

[6] Такса, събирана при женитба (тур. — арус).

[7] Глоба, събирана за добитък, влязъл да пасе в чужда нива. Срв. Бр. Ђурђев. О утицају турске владавине на развитак наших народа, ГИДБХ, II, 1950, стр. 280—281.

[8] Такса, свързана с наследствата. Срв. M. Arif, Kanunname-i Ali Osman, TOEM, 16, p. 21; N. Beldiceanu. Code de lois coutumières de Mehmed II, Kitāb-i qavānin-i 'örfiyye-i osmāni. Wiesbaden, 1967.

[9] Налог, събиран при продажба на имуществото на починал, който има наследник, живеещ на друго място. Срв. TOEM, № 16, p. 21.

[10] Ява — такса, събирана в полза на феодала от стопанина на изгубен добитък; качкун — подобна такса за избягал роб или робиня. Срв. TOEM, № 16, p. 19—20.

[11] Тапийска такса, плащана еднократно от раята за правото да владее земята си. Срв. А. С. Тверитинова. К вопросу о крестьянстве и крестьянском землепользовании в Османской империи (XV—XVI вв.). Ученые записки Института востоковедения, XVII, Москва, 1959, стр. 41.

[12] Написано е осем пъти.

[13] Вероятно Православ, Чирпанско, Старозагорски окръг

Гази — бенак; Пир Назър, негов брат — неженен; Бирине Юсуф — бенак; Рамазан, негов брат — бенак; Назър Абдуллах — бенак; Бали Ходжа — неженен; Али Хъдър — бенак; Хюсеин Сейфеддин — бенак; Сали, син на Бали — бенак; Мустафа Текмил — бенак.

Доход: ресм-и чифт — 96; ресм-и бенак и мюджеред — 156; ресм-и чифт — 3,33.

Село с друго име Карлъоглу пазаръ. В миналото го наричали още и Ментешелу[1]

Хюсеин Дуден — бенак; Мустафа, негов брат — бенак; Курд Налбант — бенак; Беха, негов брат — бенак; Меми Мюрсел — бенак; Дурак, негов брат — неженен; Дерсим Али — неженен.

Доход: ресм-и бенак и мюджеред — 12.

От село Гьокче Хамза[2], спадащо към споменатата [каза]

Юсуф Иса — бенак. Вярно.[3]

От село Кьойджюлюм[4]

Реджеб Мехмед — бенак.

От село Къвърджиклу[5], спадащо към Филибе

Бирине, син на Юнус — бенак; Емрюллах Бирине — неженен; Мехмед, син на Худаверди — бенак; Турхан Мехмед — неженен; Юсуф, син на Мехмед — неженен. Вярно.[6]

Село Айранлъ[7], спадащо към казата Филибе

Сефер, син на Тогрул — бенак; Меми, син на Инехан — бенак; Вели Абдуллах — бенак; Юсуф, син на Вели — неженен; Мустафа Халил — неженен; Хюсеин Рахман — неженен; Неби Салих — бенак; Илиас Емир — бенак; Хъдър, негов брат — неженен; Али Абдуллах, тъкач — бенак; Хюсеин Абдуллах — бенак; Хюсеин Кочи — бенак; Джафер, син на Кара Али — бенак; Садък Ашар — бенак; Рамазан, син на Абдуллах — бенак; Мехмед, син на Абдуллах — бенак, жител на село Месудлар[8].

От село Айранлъ, спадащо към Филибе

Хасан Абдуллах — бенак.

---

[1] Марино поле, Карловско, Пловдивски окръг.
[2] Вероятно Хамзаларе, дн. Зелениково, Пловдивско.
[3] Написано е два пъти.
[4] Неуточнено.
[5] Селото е изселено, в миналото спадало към общината Ново Железаре.
[6] Написано е два пъти.
[7] Оризари, Пловдивско.
[8] Точиларци, Пловдивско.

От село Сусиче[1], спадашо към споменатата [каза] Инеходжа Идрис — бенак.

Село Емирханлу[2], спадащо към споменатата [каза]

Алемшах Назър — бенак; Рамазан Карлъ — бенак; Юсуф, син на Тахир — бенак; Мехмед, син на Юсуф — неженен; Али Мурад Абдуллах — бенак, жител на село Месудлар.

Село Саатлу[3], спадащо към Филибе

Меми, син на Дургуд — бенак; Халил, негов син — бенак.

Село Кул Мурад[4], спадащо към Загора[5], от нахията Чирпан

Ахмед Абдуллах — бенак.

Село Менелу[6], спадащо към казата Филибе

Хасан Якуб — бенак; Али, син на Якуб — бенак; Хюсеин, син на Якуб — бенак; Бекташ, син на Али — бенак; Мехмед, син на Али — 4а бенак; Хасан, негов син — неженен; Юсуф, син на Мурад — бенак; Мурад, син на Назър — бенак; Абди, негов син — неженен; Абди, син на Бекташ — бенак; Емиршах, син на Дур Али — бенак; Ибрахим, негов син — неженен; Пири, син на Мустафа — бенак; Худаверди, син на Юсуф — бенак; Хъдър, син на Юсуф — бенак; Мустафа Дур Али — бенак; Мехмед, син на Ода — неженен; Иса Бали Мехмед — бенак; Муса, син на Рахман — бенак; Мустафа, негов син — неженен; Тахир, син на Абдуллах — неженен; Тимурхан, син на Нуруллах — бенак; Якуб, син на Юрук — неженен; Чобан Мустафа Абдуллах — бенак; Осман, син на Дур Али — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 352.

Село Сейханджиклер[7], спадащо към Филибе

Вели, син на Хъдър — бенак; Хасан, син на Хъдър — бенак; Неби, син на Хъдър — бенак; Хюсеин, син на Хъдър — неженен; Иса, син на Мустафа — неженен; Иса, негов син — неженен; Хъдър, син на Дур Али — бенак; Хюсеин, син на Хасан — бенак; Хъдър Бали Али — бенак; Вели Хъдър Баки — бенак; Неби, син на Хъдър Баки — неженен; Тимурхан, син на Тимур — бенак; Мустафа, син на Хюсеин — бенак; Хъдър, син на Беваб — бенак; Инеходжа Пири — бенак; Мехмед, син на Меми — бенак; Абдуррахман Дурашах — бенак; Осман, син на Абдуллах — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 186.

---

[1] Сусиче — Сушица, изчезнало, споменава се в завещателния акт на Карлъзаде. Срв. ИБИ, XIII, стр. 485.
[2] Изчезнало.
[3] Здравец, Чирпанско, Старозагорски окръг.
[4] Вероятно Мурадлии, дн. Кольо Ганчево, Старозагорско.
[5] Вероятно гр. Стара Загора.
[6, 7] Неуточнени.

Село Терзи Азис[1], спадащо към Филибе

Алем, син на Емир Юсуф — неженен; Мустафа, негов брат — неженен; Ода, син на Юсуф — неженен; Дур Али Караджа Исмаил — бенак; Абдел Керим, негов син — неженен; Емиран, син на Ибрахим — бенак; Мустафа, негов син — бенак; Али, негов син — бенак; Мустафа Ибрахим — бенак; Муса, негов син — бенак; Музафер, син на Ибрахим — бенак; Хабил, син на Насух — бенак; Хъдър, син на Осман — бенак; Сефер, син на Асълхан — бенак; Меджид, син на Дур Баки — бенак; Муса, син на Ибрахим — бенак; Хасан, син на Турхан — бенак; Мехмед, син на Хасан — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 192.

Село Даръ обасъ[2], спадащо към Филибе

Хюсеин, син на Акънджи — бенак; Хаджи, син на Ибрахим — бенак; Абдул Керим — бенак; Меми Ходжа, син на Яхя — неженен; Юсуф, негов брат — бенак; Мустафа Мехмед — неженен; Бехлюл Акънджи — бенак; Мустафа Хасан — неженен; Али, негов брат — неженен; Мустафа Ибрахим -- бенак; Юсуф, син на Емиран — неженен; Емиран, син на Реджеб — бенак; Хъдър, син на Али — бенак; Кая Бали, син на Мехмед — бенак; Абдул Хамид, син на Дургуд — бенак; Али, син на Идрис — бенак; Мустафа, негов брат — неженен; Дургуд Бююк — неженен; Ментеше, син на Идрис — бенак; Мехмед, негов син — бенак; Мустафа Ментеше — неженен; Идрис, син на Теслими — бенак; Шеки,
6 син на Иса — бенак; Али Сали — бенак; Муса Али — бенак; Али Абдуррахман — бенак; Халил, син на Абдуррахман — бенак; Байрамлу Абдуллах — неженен.

Доход [от] данък върху овце и данък кошари — 120; ресм-и бенак и мюджеред — 288.

Село Чедокебир[3], спадащо към Филибе

Вели Али — бенак; Суле, негов брат — бенак; Али Сюлейман — бенак; Пири, негов син — неженен; Арслан, негов син — неженен; Хасан Абдуллах — бенак; Салихеддин Ходжа — бенак; Дурмуш Юсуф — бенак; Хасан Курд — неженен; Кючук Хамза — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 108.

Село Муртатлу[4], спадащо към Филибе

Мустафа Шахколу — бенак; Сеиди Али — бенак; Али Мехмед — бенак; Абдуллах Мехмед — бенак; Шахемир Али — бенак; Бекир Хасан — неженен; Бекир Салих — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 72.

---

[1] Неуточнено.
[2] Даръ обасъ, Карловско, изселено през 1887 г.
[3] Неуточнено.
[4] Момино село, Пловдивско.

Село Топчилер[1], спадащо към Филибе

Осман Назър — бенак; Ибрахим Софи — бенак; Мехмед — неженен; Рамазан Суле — неженен; Ибрахим бей — неженен; Юнус Ине Газа — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 48.

Село Хаджи Омурли[2], спадащо към Филибе

Бали, син на Хасан — бенак; Сефер, син на Идрис — бенак; Емрюллах, негов син — бенак.

Село Омер обасъ[3], спадащо към Филибе

Дур Бали — бенак; Иса Бали, негов син — бенак; Сефер, син на Гючбей — бенак; Дурходжа Исмаил — бенак; Хасан Абдуллах — бенак; Мустафа Адил — бенак; Ахмед, освободен роб на Адил — бенак; Дурак Бали — бенак; Пири Мехмед — бенак; Осман Инебей — бенак; Бекир, негов брат; Али Курд — бенак; Сеиди Абдуллах — бенак; Мехмед, син на Абдуллах — бенак; Байрамлъ Пири — бенак; Али Курд Пири — бенак; Ахмед, негов брат — бенак; Инехан, негов брат — бенак; Мехмед Йомер — бенак; Али, негов син — неженен; Бали Ходжа Сеиди Али — бенак; Ходжа, негов брат — неженен; Бекир Сюлейман — неженен; Бали Абдуллах — бенак; Муса Абдуллах — бенак; Садък Ибрахим — бенак; Кара Бали, освободен роб на Ибрахим — неженен.

Доход [от] данък върху овце и данък върху кошари — 160; ресм-и бенак и мюджеред — 300.

5а

Село Турханлар[4], спадащо към Филибе

Дурак Муса — бенак; Мехмед, негов син — неженен; Юсуф, син на Тахир — бенак; Мехмед, негов син — неженен; Рамазан, негов син — неженен; Осман Назър — бенак; Тимурхан, син на Меджид — бенак; Юсуф, син на Хасан — бенак; Сеиди Али, син на Абдуллах — бенак; Сейфи, син на Ислям — бенак; Кулкал, син на Хюсеин — бенак; Одер, негов син — неженен; Неби, син на Тимурхан — бенак; Ибрахим, син на Тимурхан — бенак; Дур Али Гьочери — бенак; хаджи Сеиди — бенак; Сатълмъш Якуб — бенак.

Доход [от] данък върху овце и данък кошари — 80; ресм-и бенак — 156; ресм-и мюджеред — 24.

Село Доганджилер, спадащо към Филибе

Али Ахмед — бенак; Сеиди Али Турхан — бенак; Сюлейман, негов брат — бенак; Пири Юсуф — бенак; Ашък Осман — бенак; Осман

---

[1] Неуточнено.
[2] Вероятно Омурово, дн. Партизани, Чирпанско.
[3] Домлян, Карловско, Пловдивски окръг.
[4] Неуточнено.

Ахмед — бенак; Мустафа, брат на Али — бенак; Али, роб на Тимур — бенак; Дур Бали, негов брат — бенак; Инехан, син на Илиас — бенак; Дурмуш Байрамлъ — бенак; Мехмед, син на Пир Ходжа — неженен; Хасан, негов син[1] — неженен; Мустафа Салих — бенак; Бекир, син на кул Тимур — бенак; Насух, син на Абдуллах — бенак; Огузлу Абдуллах — бенак; Дур Али Абдуллах — бенак; Осман Тимур — бенак; Емрюллах Муса — неженен; Осман Назър — неженен; Ибрахим Муса — бенак.

Общо: бенак и мюджеред — 240.

Село Инебегчи[2], от нахията Кара даг, спадащо към Филибе

Сюлейман Осман — бенак; Баязид, син на Осман — бенак; Мурад син на Тахир — бенак; Реджеб, негов син — неженен; Ибрахим Ахмед — бенак; Али, негов брат — неженен; Ахмед Абдуллах — неженен; Алагьоз Араб — неженен; Тимур Огузлу — неженен; Худаверди Мустафа — бенак; Максуд, негов син — бенак; Юсуф, негов брат — неженен; Хасан, син на Ахмед — неженен; Турхан, син на Назър — неженен; Курд Айдън — бенак; Саади Турхан — чифт; Дурмуш Салих — чифт; Кючук Хамза — бенак; Абдуллах Пири — бенак; Дурак Меджид — бенак; Дургуд, негов син — бенак; Умур, негов син — бенак; Курд, негов син — бенак; Хюсеин Инебей — бенак; Расул Ходжа Лятиф; Мехмед, негов син — неженен; Мустафа Абдуллах — бенак; Шахбали Кара Али — бенак; Хаджи, негов син — бенак; Меджид Рамазан — бенак; Ахмед, негов брат — бенак; Инеходжа Асеф — бенак; Мустафа Инебей — бенак; Вейхар, негов син — неженен; Джунди Асеф — бенак; Календер, син на Мустафа — бенак; Осман Сюлейман — бенак; Баязид, негов син — бенак; Мурад, син на Тахир — неженен; Джунди Асеф — бенак.

Доход [от] ресм-и чифт — 34; ресм-и бенак — 300; ресм-и мюджеред — 46.

56 ### Село Къзъл Хъдър[3], от нахията Гьопселер[4], спадаща към Филибе

Абди Саади Ходжа — бенак; Али, негов син — неженен; Мустафа, негов син — неженен; Ахмед, негов син — неженен; Мехмед, негов син — неженен; Саади, син на Кадем — неженен; Юнус, син на Кадем — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 48.

Село Чатал тепе[5], от нахията Гьопселер, спадаща към Филибе

Ибрахим Мустафа — бенак; Перване Абдуллах — бенак; Исмаил Осман — бенак; Емиршах Меми — бенак; Салтък Сундуклу — бенак;

---

[1] Грешка, тъй като предишният е също неженен.
[2] Дн. махала на с. Стряма, Пловдивско.
[3] Неуточнено.
[4] Обхващала по-рано Карловска околия.
[5] Бегунци, Карловско, Пловдивски окръг.

Дурак Мюрсел — бенак; Салъ Сюлейман — неженен; Дурак Идрис — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 84.

Село Диване Хаджили[1], спадащо към Филибе

Илиас Абдуллах — бенак; Али хаджи Абди — бенак; Оласъ Абдуллах — бенак; Мустафа Хюсеин — бенак; Шеки Юсуф — неженен; Дурбей Текмил — бенак; Дурак Рамазан — бенак; Мехмед, негов син — неженен; Мустафа Рамазан — бенак; Талиб, син на Ферхад — неженен; Емир, син на Ферхад — неженен; Музафер Ферхад — неженен; Вели, негов син — бенак; Ибрахим Бекташ — бенак; Меджид, негов син — неженен; Алемшах Назър — бенак.

Доход [от] данък върху овце и данък кошари — 350; ресм-и бенак 120; ресм-и мюджеред — 36.

От групата на юруците[2], спадащи към Филибе

От джемаата при текето Юрук Иса[3], спадащо към споменатата [каза]

Джафер, син на Искендер — неженен; Хюсеин, син на Дургуд — бенак; Тимур, син на Пири — бенак; Яхя, син на Сейфеддин — бенак; Бали, син на Вели — бенак; Ибрахим, син на Дургуд — бенак; Мустафа Пири — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 78.

От споменатата група

От джемаата на юруците при Кул пънаръ[4]

Мехмед Худаверди — бенак; Хюсеин Дургуд — бенак; Кълъч, син на Сюлейман — бенак; Асълхан Рамазан — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 48.

6а

Село Чукурлу[5], спадащо към Филибе

Шахбали Кая Баки — бенак; Мустафа Юсуф — бенак; Абдуллах Кадем — бенак; Мустафа Неби Ходжа — неженен; Вели Хюсеин — бенак; Тимурхан Хюсеин — бенак; Мустафа Инебей — бенак; Харам, син на Мустафа — бенак; Емир Яхя — неженен; Сертепеден Юсуф — бенак; Инехан Назър — бенак; Мухарем Байрамлъ — неженен; Кочи Меми — бенак; Али, син на Хъдър — бенак; Али Неби — бенак; Али Хасан —

---

[1] Вероятно Хаджилии, дн. Юнаците, Пазарджишко.

[2] По данни от 1543 и 1584 г. в Пловдивско са засвидетелствувани редица юрушки поселения. Срв. M. T. Gökbilgin. Rumili 'de yürükler, tatarlar ve evlâd-i fâtihân. Istanbul, 1957, p. 122; вж. също тук джелепкешанския регистър от 1576 г.

[3], [4] Неуточнени.

[5] Песнопой, Карловско, Пловдивски окръг.

бенак; Вели Али — бенак; Мустафа Пири — бенак; Муса, негов брат — бенак; Халил Хюсеин — бенак; Абдуррахман, кошничар — бенак; Суле Бекир — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 240.

Село Чухулер[1], спадащо към Филибе, зиамет на Мехмед войвода

Хъдър, син на Мехмед — бенак; Муса, негов брат — неженен; Меми, син на Али — бенак; Вели, негов брат — бенак; Мехмед, негов брат — неженен; Дурмуш, син на Хюсеин — бенак; Меджид, негов син — неженен; Ахмед, негов син — неженен; Кара Хасан Якуб — бенак; Емрюллах Муса — бенак; Иса, негов син — неженен; Юсуф, син на Хамза — бенак; Хасан, негов син — неженен; Хюсеин, негов син — неженен; Дургуд, негов син — неженен; Осман, негов брат — неженен; Емир, негов брат — неженен; Ахмед, син на Халил — бенак; Дурсун, син на Кая Баки — бенак; Кара, син на Реджеб — бенак; Мустафа, син на Ферхад — бенак; Реджеб, син на Сайре — бенак; Курд, син на Мустафа — бенак; Мустафа, [син на] Дур Хасан — неженен; Али Ювеис — неженен; хаджи Баки Юсуф — неженен; Вели Хъдър — бенак Али, син на Курд — бенак.

Доход [от] данък върху овце от споменатите — 200; ресм-и бенак и мюджеред — 258.

Село Кара турчели[2], спадащо към Филибе

Абдуррахман Салихеддин — бенак; Егри Хъдър — бенак; Мустафа Али — бенак; Мехмед Аляеддин — бенак; Аляеддин Месуд — бенак; Хюсеин, син на Месуд — бенак; Иса Баки Меми — бенак; Ахмед Абдуллах — бенак; Дауд Абдуллах — бенак; Мехмед Абдуллах — бенак; Муса Абдуллах — бенак; Хъдър Перване — бенак; Али Рахман — бенак; Халил Рахман — бенак; Ферхан, освободен роб на Реджеб — бенак; Неби Абдуллах — бенак; Неби, син на Хюсеин — бенак; Кая, син на Юсуф — бенак; Меми, син на освободения роб на Хюсеин — бенак; Шахколу Неби — бенак; Джали Неби — бенак; Осман Турхан — неженен; Бали Неби — неженен; Пири Абдуллах — бенак; Юсуф, негов син — бенак; Маадан, син на Пири — бенак; Абдуллах Мустафа — неженен; Емиршах, син на Сюлейман — бенак; Емиршах Идрис — бенак; Мехмед Абдуллах — бенак; Дурмуш, син на Джихан — бенак; Кая Неби Бахшаиш — бенак; Юсуф, син на Али — бенак; Мустафа Шахфаких — бенак; Хасан, негов син — бенак; Мехмед, син на Ири — бенак; Мус-
66 тафа, син на Сефер — неженен; Ахмед, освободен роб на Хъдър — неженен; Хюсеин Сеиди Али — бенак; Яйла, син на Насух — бенак; Асълхан хаджи Абди — бенак; Ферхад, освободен роб на Асълхан — бенак; Вели Ходжа Мустафа — бенак; Хъдър, негов брат — бенак; Йомер Бекташ — бенак.

Доход [от] данък върху овце от споменатите и данък кошари — 2500; ресм-и бенак и мюджеред — 510.

[1] Чехларе, Пловдивско.

[2] Неуточнено.

Нахия Ловча от санджак Никболу

От село Извор[1], спадащо към Лофча

Али, син на Малкоч; Хабиб Малкоч от споменатото село; Мехмед, син на Малкоч; Расули Муса от споменатото село; Тимур Мустафа.

Село Салихлу[2], с друго име Джемаат Салихлу, от нахията Гьопселер, спадаща към Филибе

Мехмед, син на Сефер — бенак; Ибрахим, негов брат — бенак; Хъдър, негов брат — бенак; Йомер, син на Каялъ — бенак; Турхан, негов брат — бенак; Деде Хъдър Кара Бюрюме — бенак; Дурмуш, син на Назър — бенак; Йомер Осман — бенак; Мурад Саади Али — бенак; Мехмед, син на Каялъ — бенак; чифлик на Мустафа, син на Мансур, стопанисва се от Ферхад, син на Саади — чифт; чифлик на Курд, син на Джелеб, стопанисва се от Тимурхан, син на Хюсеин — чифт; Хъдър, син на Бахшаиш — бенак; Хамза, син на Курд Али — бенак; Мустафа Юсуф — бенак; Дурмуш, син на Хюсеин — бенак; Осман, негов син — неженен; Мустафа Хамза — бенак; Реджеб, син на Меджид — неженен; Ферхад Осман — бенак; Али Судж — бенак; Маадан Абдул Хамид — бенак; Байрам Дурак — неженен; Пир Назър Оруч — бенак; Турхан, син на Салих — бенак; Зюлфикяр, негов син — бенак; Зюлфикяр Юсуф — неженен; Хюсеин имам — бенак; Инебей, негов син — неженен.

Доход [от] данък върху овце и данък кошари — 360; пшеница — 4 муда и 8 килета, равностойност — 1056; смес — 4 муда и 12,5 килета, равностойност — 824; десятък върху кошери — 184; ресм-и чифт — 44; данък върху сеното — 24; ресм-и духан — 32; ресм-и бенак и мюджеред — 288; данък върху зеленчукови градини — 30; бад-у хава, ресм-и ниабет, данък върху овцете и дещибани, бейт-юл-мал, мал-и гаиб, мал-и мефкуд[3], явa, качкун и тапу-и земин — 560.

Споменатото село още от времето на завоеванието принадлежи към вакъфите на негово превъзходителство Ебу Еюб Ансари. Всичките [доходи] от десятъци, данъци и бад-у хава[4] са били определени за [нуждите на] споменатия вакъф. По време [обаче] на [периодическата] регистрация писарят на вилаета Мехмед[5] заявил, че селото не било вписано в дефтера, т. е. че било самостоятелно и не спадало към вакъфа. [Това, което] било определено за вакъфа — казал той, — било [село] Джемаат Салихлу. Може би грешка, алчен свят много, [Мехмед] затворил очи пред

---

[1] Дн. махала в с. Хлевене, Ловешко.

[2] Дъбене, Карловско. През същото време в селото имало и българи. Вж. тук джелепкешанския регистър от 1576 г.

[3] Налог, подобен на мал-и гаиб, събиран, ксато не се знаело нищо за наследника на починалия.

[4] Група такси и глоби, събирани еднократно по определени поводи. Към нея спадат ресм-и арус (сватбарина), тапу-и земин (тапийска такса), ресм-и духан — личен данък, плащан от раи-пришълци за правото да презимуват в известно феодално владение, без да се занимават със земеделие, глоби за престъпления (джюрм-и джинает). Срв. H. Inalcık. Hicrî 835 tarihli sûret-i defter-i sancak-i Arvanid. Ankara, 1954, p. XXVIII, TOEM, № 17, p. 38—39; B. Lewis. Bad-i hāwā, Encyclopédie de l'Islam, nouv. éd., I, Leiden—London 1960, p. 875.

[5] Не се чете добре името, но вероятно е Мехмед.

истината и доложил да се издаде берат за тимар [с доход] 1000 акчета, с което увеличили спахийския тимар на Али. Шест години [селото] било владяно като приходоносен тимар. Понастоящем, понеже се предприе подновяването и презарегистрирането на споменатия вакъф, съгласно с неотменна заповед границите на вакъфа се обходиха от правоверни специалисти и от други лица. Старите [гранични] знаци на споменатото село и на мезрите [му] бяха налице.

Най-напред [се тръгна] от западната страна, от мястото на поставения от едно време камък за определяне на границите на вакъфа, по посока на юг, към мястото на известната височина, наричана Караман юйук. Оттам по посока на Киблата[1], към известната могила, наричана Клиса юйук. Оттам, отминавайки споменатата част, [се продължи] към мястото Чалтък юйук. Оттам на изток към известната могила, наричана Чукур юйук. Оттам задминавайки споменатата част, [се тръгна] към известното място, наричано Ташлъджа хисар. Оттам към поставения от едно време близо до село Муклалар[2], спадащо към споменатата каза, камък за определяне границите на вакъфа. Оттам [се продължи] на север, като се задмина познатият общински път, наричан Кум йолу, към гробищата на Газилер[3], намиращи се близо до село Синанджъклар[4]. Оттам, отминавайки споменатата част, [се продължи] към местността Курд Култук, където е поставен от едно време камък за определяне на границите на вакъфа. Оттам за мястото, където се намира известният кладенец, наричан Коджа бей Пънаръ. Оттам за [мястото] Тахтабичан бичкиджи кяфир магара[5]. Оттам към поставения в мястото Умрудук Алак от едно време камък за определяне на границите на вакъфа. Оттам се тръгна на запад към спадащото в границите [на вакъфа] място, наричано Кузу кулагъ. Оттам към мястото Гьочуб. Оттам, следвайки посоката на реката, минаваща през село Кочмарлар, през село Хюсеин Хамидлер[6], за мястото Кьор Кебир. Оттам, задминавайки споменатата част, [се продължи] към кладенеца, наричан Кокарджа. Оттам към мястото Кючук таш завие. Оттам, от края на Узун Алак, [което] влиза в границата [на вакъфа], към могилата, която се намира в гробищата на село Гьочуб Узун Педер оба[7]. Оттам до камъка, поставен от едно време за определяне границите на вакъфа, намиращ се близо до споменатата голяма река, при който се завърши [обиколката].

Цялостните граници на споменатото село бе доказано законно, че спадат към пределите на споменатия вакъф. След като се зарегистрира, се заповяда споменатото село да бъде, както по-рано, [подведомствено] на вакъфа, което бе записано.

Вписа се в началото на благословения месец рамазан 989 година (29. IX — 8. X. 1581).

---

[1] Посока, към която се обръщат мюсюлманите при молитва.
[2], [3], [4] Неуточнени.
[5] Думата е неясно написана.
[6], [7] Неуточнени.

Село Куруджилар[1], от споменатата нахия, спадаща към Филибе

Али Хюсеин — бенак; Мехмед, негов син — бенак; Насух, негов син — бенак; Юсуф, негов син — бенак; Мезид Салтък — бенак; Ибрахим, негов брат — бенак; Хюсеин, негов брат — бенак; Халил, негов брат — бенак; хаджи Реджеб, син на Иса — бенак; Сюлейман, негов син — неженен; Али, негов син — неженен; Ахмед, син на Абдуллах — бенак; Али, негов син — бенак; Али, освободен роб на Сюлейман бей — бенак; хаджи Хъдър, освободен роб на Али — бенак; Ахмед, син на Вели — бенак; Али, негов син — бенак; Али, син на Халил — бенак; Муса Абдуллах — бенак; Мехмед Налбант — бенак; Кьосе Мустафа — бенак; Мустафа Илиас — бенак; Али Сюлейман — неженен; Тимурхан Мурад — неженен; Назлъ Осман — неженен; Хабил Куруджи — неженен; хаджи Баки, негов брат — неженен; Али Абдуллах — бенак; Абдул Халил Еркули — чифт; Сали, негов брат — неженен; Хюсам, негов брат — неженен; Вели, негов брат— неженен; Емир, негов брат — неженен.

Доход [от] данък върху овце — 340; данък върху кошери — 60; данък върху лен — 40; ресм-и бенак и мюджеред — 224; ниабет, сватбарина, данък върху овце, дещибани, мал-и гаиб, мал-и мефкуд, бейт-юл-мал, качкун и други — 280.

Споменатото село попада в описаните след село Салихлу споменати граници [заедно] с всичките [свои] мезри и местности. Още от едно време [селото] се стопанисвало от споменатите вакъфи като дадено за богоугодни цели. Доходите [от селото трябвало да] се задържат за вакъфа, но по някакъв начин изкарали [селото], че е извън вакъфа (т. е. че не спада към него), поради което давали на спахията ежегодно по 60 акчета във вид на макту. Понастоящем [обаче] бе изяснено, че спадащите в границите [на вакъфа] села са вакъфски. Това, което се спомена [по-горе], бе записано в новия регистър. Написа се през първите десет дни на рамазан 998 година (4—13. VII. 1590).

76

Нахия Акче Казанлък[2], от санджак Чирмен

[Доходите от] вакъфа на негово превъзходителство Абу Еюб Ансари, нека бъде омилостивен от милостивия бог, се изразходват за припаси [необходими] за приюта и свещената джамия, намиращи се при свещеното тюрбе на споменатия. Записано е [така] в стария императорски регистър. Записа се същото и в новия.

Село Доймушлар[3], спадащо към споменатата [нахия]

Осман, син на Огузлу — бенак; Сеиди Али, негов син — бенак; Мехмед, негов син — неженен; Хъдър, брат на Сюлейман — бенак; Зюлфикяр, син на Юнус — неженен; Маадан, син на Юнус — неженен;

[1] Пъдарско, Пловдивско.
[2] По-старото име на гр. Казанлък.
[3] Осетеново, Казанлъшко, Старозагорски окръг.

Зюлфикяр, брат на Пир Али — чифт; Муса, син на Абдуллах — бенак; Сейфи, син на Пир Али — бенак; Иса, син на Ибрахим — бенак; Мустафа, негов брат — бенак; Мехмед, син на Ибрахим — бенак; Перване, освободен роб на Джерайе — бенак; Курд, син на Ширмерд — бенак; Сафи, негов син — неженен; Мехмед, син на Сюлейман — неженен; Саади Али, син на Меджид — неженен; Ислям, син на Абдуллах — неженен; Карлъ Иса — бенак; Ювеис, син на Кочи — неженен; Иса, син на Мустафа — неженен; Хасан, син на освободената робиня Фатме — неженен; Иса, син на Реджеб — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 204.

От самата касаба Акче Казанлък

Мехмед, син на Ахмед Челеби — бенак; Хасан, син на освободения роб Ахмед Челеби — бенак; Ферхад, син на освободения роб Меджид Челеби — бенак.

Село Софилер[1], спадащо към Акче Казанлък

Дауд, син на Дурак — бенак; Халил, негов син — неженен; Кочи Дурак — бенак; Искендер, негов син — неженен; Теляк, син на Дурак — бенак; Баязид, син на Меми — бенак; Дурмуш, негов син — неженен; Сеиди, брат на Ахмед — неженен; Иса, негов брат — неженен; Юсуф, син на Бали — бенак; Ювеис Кочи — неженен; Иса, син на Мустафа — неженен; Хасан, освободен роб на Фатме — неженен; Иса Реджеб — неженен; Али Бали — неженен; Осман, негов син — неженен; Али Баки — неженен; Али Сафар — неженен; Муса, негов син — неженен; Хасан, син на Меми — бенак; Пир Али Хасан — неженен; Муса Хъдър — неженен; Мюрсел, син на Ферхад — неженен; Одер, негов брат — неженен; Мехмед, негов брат — неженен; Кулкал Тевекил — неженен; Гази Насух — неженен; Дурак, освободен роб на Хъдър — неженен; Мехмед, син на Сюлейман — неженен; Сеиди Али Меджид — неженен; Ислям Абдуллах — неженен; Карлъ Иса — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 174.

Село Кючук оба[2], спадащо към споменатата [нахия]

Гази Емир — неженен; Ине Гайби, негов брат — неженен.

Село Юртлии[3]

Ферхад, син на Абдуллах — бенак.

---

[1] Вероятно Долни Мъдреци, Казанлъшко, Старозагорски окръг.
[2] Малко село (Борисово), Казанлъшко, Старозагорски окръг.
[3] Дворище, Казанлъшко, Старозагорски окръг.

Село Бююк Саруханли[1],
спадащо към споменатата [нахия]

Мустафа Сеиди Али — неженен.

Село Бююк Хамидлу[2],
спадащо към споменатата [нахия]

Дурак Курд — бенак; Рамазан Шахсувар — бенак; Хъдър, син на Шахсувар — неженен; Мюрювет, син на Мехмед — бенак; Дур Бали Гюлмез — бенак; Дур Али Бекир — бенак; Насух Хюсрев — неженен; Ибрахим, син на Мехмед; Ибрахим, син на Бей — неженен.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 78.

8а

Село Кючук Хамидлу[3],
спадащо към Акче Казанлък

Бербер, син на Пири — бенак; Кочакбей — бенак; Сатълмъш Кочи — бенак; Халил, син на Реджеб — бенак; Пир Али, син на Реджеб — бенак; Тимурхан, син на Пир Гаиб — бенак; Меми, син на Оруч — бенак; Йомер, син на Халил — неженен; Ахмед Абдуллах — неженен; Осман Али — бенак; Али, син на Осман — бенак; Хаджи, син на Осман — бенак; Дурак, син на Осман — неженен; Ине Гази Танъдък — бенак; Насух Абдуллах — бенак; Кейван Абдуллах — бенак; Пир Назър Алагьоз — бенак; Якуб Хасан — бенак; Кочи Дурак — бенак; Курд, син на Улаш — неженен; Мехмед, син на Абдуллах — шивач.

Доход [от] данък върху овце — 85; ресм-и бенак и мюджеред — 228.

Село Баирлу[4],
спадащо към споменатата каза

Юсуф, син на Умур — бенак; Мансур, син на Дургуд — бенак; Юнус Рамазан — бенак; Иса Рамазан — бенак; Бали Рамазан — неженен; Шаки Рамазан — неженен; Айдън Рамазан — бенак; Дургуд Халис — бенак; Рошен Рамазан — неженен; Мехмед Ибрахим — бенак; Али Кумлу — неженен.

Доход [от] данък върху овце — 65; ресм-и бенак и мюджеред — 108.

Село Армаганлу[5],
спадащо към споменатата [каза]

Армаган Абдуллах — бенак; Бали Иса — бенак; Сатълмъш Дур Али — бенак; Юсуф Исмаил — бенак; Юнус Инегази — бенак; Хасан

---

[1] Вероятно или Горно Сахране, или Долно Сахране, Казанлъшко, Старозагорски окръг.
[2] Вероятно Химитлии, дн. Иван Вазово, Карловско, Пловдивски окръг.
[3] Вероятно Куру Химитлии, дн. Сухозем, Карловско, Пловдивски окръг.
[4] Неуточнено.
[5] Бузовград, Казанлъшко, Старозагорски окръг.

Абдуллах — бенак; Мехмед Абдуллах, шивач — бенак; Дурмуш Насух — неженен; Юсуф Инехан — бенак; Шахсувар Насух — неженен.

Доход [от] данък върху овце и данък кошари — 80; ресм-и бенак и мюджеред — 108.

Нахия Уруса Касри[1]

Махала Надир Оглуларъ от споменатата нахия

Курд Баки, син на Надир — бенак; Коркуд, негов син — бенак; Меми, негов брат — бенак; Ибрахим, негов брат — бенак; Али бей, негов брат — бенак; Рамазан, негов брат — бенак; Оруч, негов брат — бенак; Халил, негов брат — бенак; Хаджи, негов брат — бенак; Али, син на Абди — бенак; Халил, син на Абди — бенак; ходжа Ермисал — бенак; Ълъджа, син на... — бенак; Худаверди, син на Ибрахим — бенак; Юсуф, син на Ибрахим — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред.[2]

Махала Кара Юсуф, спадаща към споменатата нахия

Русул Юсуф — бенак; Касъм, негов брат — бенак; Реджеб, негов брат — бенак; Кьолемен, негов брат — бенак; Али, негов брат — неженен; Пир Али, син на Ибрахим — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред.[3]

КАЗА ЯНБОЛУ[4]

Махала Касъмоглу, спадаща към Янболу

Касъм Бали — бенак; Мехмед, син на Касъм — бенак.

Нахия Айтос, спадаща към споменатата [каза]

Махала Шехирхан[5], спадаща към споменатата нахия

Шехирхан Хамза — бенак; Зюлфикяр Шехирхан — бенак; Рахман, син на Кара Али — бенак; Курд Бали, син на Мехмед — бенак; Хъдър Бали, негов син.

Доход [от] ресм-и бенак и ресм-и чифт.[6]

---

[1] Русокастро, Бургаско.
[2], [3] Не е означена сумата.
[4] Гр. Ямбол.
[5] Неуточнена.
[6] Не е означена сумата.

Ейнел Муса — бенак; Рамазан, син на Мехмед — бенак; Абди, син на Коз Баки — бенак; Кая Баки, негов брат — бенак; Халил, негов брат — бенак.

Доход [от] ресм-и чифт и ресм-и и бенак.[1]

Нахия Плевне[2] от санджак Никболу[3]

Село Батак[4], спадащо към споменатата [нахия]

Яхши, син на Исраил; Шабан, син на Яхши; Челеби Фируз; Дервиш Ейнел; Дерман, син на Али. Вярно. Споменатите бедняци помолили негово превъзходителство султана да бъде издаден ферман [в уверение на това, че] не спадат към регистъра (т. е. не принадлежат към вакъфа).

Нахия Серви[5]

Село Дерли[6]

Мустафа Ахмед; Хюсеин Хамза; Мехмед, син на Абдуллах; Муса Абдуллах; Али, син на Абдуллах; Ахмед Джафер; Идрис Абдуллах.

Нахия Лофча[7] от санджак Никболу

От самата Лофча, спадаща към споменатия санджак, от раята на споменатия вакъф, от махалата Джами

Хъдър Али — бенак; Ханпаша Сюлейман — бенак; Баджусте Ахмед Тахир — бенак.

Село Арапли[8], спадащо към споменатата каза

Рустем Али — бенак; Юсуф, негов син — бенак; Реджеб, син на Рустем — неженен; Мехмед, син на Рустем — неженен; Али, син на Рустем — неженен; Мустафа Гази — бенак; син на неговия син — неженен; Вели Неби — бенак; Али, негов син — бенак; Халил, син на Ибрахим — бенак; Исмаил, негов син — бенак; Дурмуш, син на Хюсеин — бенак; Али, негов син — бенак; Фурад Пири — бенак; Пири

[1] Не е означена сумата.
[2] Гр. Плевен.
[3] Център на санджака е гр. Никопол, Плевенски окръг.
[4] Батак, Свищовско, Търновски окръг.
[5] Гр. Севлиево, Габровски окръг.
[6] Вероятно Дерелии, дн. Горна Росица, Севлиевско, Габровски окръг.
[7] Гр. Ловеч.
[8] Абланица, Ловешко.

Турхан — бенак; Муса Хюсеин — бенак; Мустафа Хюсеин — неженен; Календер, син на Сюлейман — бенак; Сефер, син на Халил — бенак; Меми, син на Курд Баки — бенак; Дурмуш, син на освободения роб Мустафа — бенак; Али Юсуф — бенак; Чобан Ахмед, син на Тахир — бенак; Мехмед, син на Абдуллах — неженен; Бали, син на Меми — неженен; Меджид, негов брат — неженен; Дервиш, син на Дур Али — бенак; Мехмед, зет на Ханпаша — неженен; Меми, зет на Ханпаша — бенак; Шехирхан, син на Ярлъ — бенак; Али, негов син — неженен; Пири Шехирхан — бенак; Мустафа, негов брат — неженен; Диване Курд Мустафа — бенак; Бали Али — бенак; Мурад, син на Абдуллах — бенак; Медине, негов син — неженен; Зюлфикяр, син на Абдуллах — бенак; Илиас Абдуллах — бенак; Реджеб, син на Абдуллах — неженен.

Доход [от] данък върху овце — 180; ресм-и бенак и мюджеред — 414. Вярно.[1]

9а

Село Божима Мюслим[2],
спадащо към каза Лофча

Ибрахим Ходжа — бенак; Будак, син на Ибрахим — бенак; Каялъ Ибрахим — неженен; Инебей Сеиди — бенак; Сеидибей — бенак; Меми Ходжа — бенак; Емиршах, син на Саади — бенак; Каялъ Меми — неженен; Шехирхан, син на Карлъ — бенак; Али Шехирхан — неженен; Пири Шехирхан — бенак; Мустафа Шехирхан — бенак; Али Мустафа — бенак; Мехмед, син на Мустафа — бенак; Курд, син на Мустафа — бенак; Калбур Ферхад — неженен; Емир Али — бенак; Каялъ Сеиди — неженен; Сатълмъш, син на Шюджа — живее във Филибе.

Доход [от] данък върху овце — 90; ресм-и бенак и мюджеред — 192

Село Хилевен[3],
спадащо към споменатата [каза]

Мехмед, син на Аяс — бенак; Бали, негов син — бенак; Дур Али, син на Муса — неженен; Мустафа Ахад — бенак; Хюсеин Хамза — неженен; Мехмед, син на Абдуллах — бенак; Муса Абдуллах — бенак; Али Абдуллах — бенак; Ахмед Джафер — неженен; Идрис, син на Абдуллах — бенак; село Акче ер[4], спадащо към Лофча; Сейфуллах, син на Гази — бенак; Мурад Али — бенак; Мехмед Али — бенак; Пир Ахмед Али — бенак; Ферхад, син на Абдуллах — бенак; Сюлейман, син на Абдуллах — бенак; Хюсеин, син на Саръ ходжа; Мустафа — бенак; Шабан, син на Хъдър — бенак; Муса, негов син — неженен; Иса, негов брат — неженен; Шах Мурад Абдуллах — бенак; Али Абдуллах — бенак; Мурад, син на Абдуллах — бенак; Меджид, син на Хюсеин — бенак; Хебиб Юсуф — бенак; Халил Тимос — бенак; Халил Абдуллах — бенак; Пири Мюслюман — бенак; Рамазан Илбей.

---

[1] Написано е пет пъти.
[2] Борима, Ловешко.
[3] Хлевене, Ловешко.
[4] Алеково, Свищовско, Търновски окръг.

Село Акче ер,
спадащо към споменатата [каза]

Хебиб Абдуллах; Абди Абди — неженен; Али Дурак — бенак; Дур Али Неби — бенак; Али, негов брат — неженен; Мехмед Абдуллах — бенак; Рамазан Инебей — бенак; Дур Али Рамазан; Сюлейман Отлак.

Доход [от] данък върху овце — 85; ресм-и бенак и мюджеред — 258.

Нахия Зищови[1], спадаща към споменатата [каза]

Село Чатма[2], спадащо към Зищови

Баязид Кочи — бенак; Али Мустафа — бенак; Кърджил Рамазан — бенак; Фируз Рамазан — бенак; Силяхдар Мюрювет — бенак; Сефер-шах, син на Мюрювет — бенак; Йомер, син на Мюрювет — бенак; Бали Али — бенак; Пири Али — бенак; Мехмед Абдуллах — бенак; другият Мехмед Абдуллах — бенак; Чобан, син на Мустафа — бенак; Мустафа Мехмед — бенак; хаджи Али Алагьоз — бенак; Максуд Мехмед — неженен; Бахшаиш, негов син — чифт; Шабан Максуд — бенак; Исмаил, син на Мустафа — бенак; Синан, негов син — неженен; Али, негов брат — неженен; Емрюллах, негов син — бенак; Насух, син на Али — неженен; Курд, негов син — неженен; Саид, син на Мюрювет — бенак; Йомер, син на Саид — бенак; Шехирхан Али — бенак; Дервиш, син на Пири — бенак; Али, негов син — неженен; Чаки Абдуллах — бенак;
96 Насух, син на Абдуллах — бенак; Халил, син на Абдуллах — бенак; Ширмерд Абдуллах — бенак; Хъдър Йерлувар, жител на Акче ер — бенак; Рамазан Илиас, жител на Дерли — бенак; Хебиб Абдуллах, жител на Дерли — неженен.

Доход [от] данък върху овце — 170; ресм-и бенак и мюджеред — 336.

Нахия Русчук[3], спадаща към санджак Силистра

Село Исмаил[4], спадащо към споменатата [нахия]

Ибрахим Ода — бенак; Меми, негов син — неженен; Али, син на Ода — бенак; Диване Перване Абдуллах — бенак; Салих, син на Юсуф — бенак; Юнус, син на Юсуф — бенак; Бахтиар Юсуф — неженен; Ихтиар Юсуф — неженен; Дурходжа Сефер — бенак; Мехмед, син на Сефер — бенак; Абдуллах, син на Сефер — бенак; Хъдър Абдуллах — бенак; Лютфи, син на Иса Факих — бенак; Насух Абдуллах — неженен; Инебей Хаджи — бенак; Мустафа Абдуллах — бенак; Байрамлу Лютфи — бенак; Али Насух — неженен; Ферхад Абдуллах — неженен. Вярно.

---

[1] Гр. Свищов, Търновски окръг.
[2] Босилковци, Русенски окръг.
[3] Гр. Русе.
[4] Неуточнено.

Нахия Татар пазаръ[1] от санджак Паша

Село Отли[2], спадащо към споменатата [нахия]

Меми, син на Муса — бенак; Инебей Муса — бенак; Хасан Муса — бенак; Мехмед Джахил — бенак; Меми Сеиди — бенак; Абдул Керим — бенак; Перване, син на Меми — бенак; Йомер, син на Хаджи — бенак; Хюсеин Насух — бенак; Мустафа Иса — бенак; Меми, син на Дургуд — бенак; Меджид, син на Абдуллах — бенак; Насър, син на Юсуф — бенак; Муса Абдуллах — бенак; Хюсеин Диване Абдуллах — бенак; Али Ходжа — бенак; Каялъ Абдуллах — неженен; Дурак Хюсеин — бенак; Дур Бали Хюсеин — неженен; Хюсеин Абдуллах — неженен; Ибрахим Мухарем — бенак; Кара Вели Насух — бенак; Иваз Сюлейман — бенак; Емир Юсуф — бенак.

Доход [от] ресм-и бенак и мюджеред — 260.

Село Абдалар[3], спадащо към споменатата [нахия]

Юсуф, син на Меми — бенак; Турхан, син на Меми — бенак; Касъм син на Юсуф — неженен; Каялъ Яхя — неженен; Юсуф Али — бенак Шахколу Неби — бенак; Вели — негов брат.

Доход от ресм-и бенак и мюджеред — 60.[4]

---

[1] Гр. Пазарджик.

[2] Неуточнено.

[3] Априлци, Пазарджишко.

[4] Следва опис на села, намиращи се в санджак Бруса, Турция. Не е преведен, защото не се отнася до български земи.

ОТКЪСИ ОТ РЕГИСТРИ С ПРЕПИСИ НА ТЕЗКЕРЕТА ЗА РАЗДАДЕНИ ТИМАРИ В ЮГОЗАПАДНИТЕ БЪЛГАРСКИ ЗЕМИ ОТ КРАЯ НА XVI В.

Двата откъса съдържат преписи на тезкерета за раздадени тимари главно на заслужили бойци в санджак Кюстендил през 1590/1591 г. Османското върховно управление давало тия тимари предимно на участници във войните на Турция с Персия и във военните действия в Закавказието и в западноиранските райони. Между надарените с тимари се срещат лица, току-що приели исляма.

Точният брой на тезкеретата не може да се установи, тъй като горната част на регистрите се е разпаднала. Поради това тук са преведени само тезкеретата, чийто текст е запазен напълно.

Хартията е избледняла от времето. Първият откъс съдържа 28, а вторият — 10 листа. Текстът е написан с черно мастило на шрифта сиакат, примесен с дивани. Размерите на листата са 30,5 19,5 см.

Документите се пазят в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура Кс 8/4 и Кс 9/4.

Преводът е направен от Гълъб Д. Гълъбов.

FRAGMENTS DE REGISTRES CONSIGNANT DES COPIES DE TEZKÉRÉ (CERTIFICATS) DE TIMAR DISTRIBUÉS DANS LES TERRES BULGARES DU SUD-OUEST, DATANT DE LA FIN DU XVIe S.

Ces deux fragments contiennent des copies de tezkéré de timar distribués surtout à des sipahi dans le sandjak de Kustendil, en 1590—1591. Le gouvernement ottoman accordait ces timars de préférence à des sipahi ayant pris part aux guerres de la Turquie en Perse et aux campagnes militaires transcaucasiennes et en Perse occidentale. Parmi les personnes gratifiées de timars il y en avait qui venaient tout justement d'embrasser l'islam.

Le nombre exacte des tezkéré ne peut pas être établi, la partie supérieure des registres s'étant effritée. C'est aussi pourquoi on n'a traduit ici que les tezkéré dont le texte est parfaitement conservé.

Le papier est déteint par le temps. Le premier fragment contient 28 feuilles et le second — 10. Le texte est écrit à l'encre de Chine noire,

en siakat entremêlé de divani. Les feuilles mesurent 30,5×19,5 cm de surface.

Ces documents sont conservés à la Section Orientale de la BNCM. sous la cote Ks 8/4 et Ks 9/4.

La traduction en est due à Gălăv D. Gălăbov.

1

По случай възшествието на султана поднови берата си.
Височайшата заповед бе издадена.[1]
Нахия Тиквеш[2], лива (санджак) Кюстендил.

Тимар на Хюсеин по прехвърляне от починалия Али

Село Вурарджа[3], спадащо към споменатата нахия — 9368 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000.

Споменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Али и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Никболу[4] Мехмед е изпратил до щастливия султански двор писмо, с което съобщил, че споменатият Хюсеин е заслужил боец с вземане участие при заповяданото поправяне постройката на крепостта Едирне, дадена бе заповед в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар с 3000 акчета доход. Понеже той представи височайша заповед [за това] с дата първите десет дни на реби юл-евел 996 година (30. I—8. II. 1588), съгласно с тази височайша заповед даде му се гореспоменатият тимар с 3000 акчета доход и се издаде тезкере за получаване на берат. Написано на 4 шабан велики 999 година (28. V. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Кс $^{8}/_{4}$, л. 3б, док. II

2

Нахия Инегуста[5], лива Кюстендил.

Тимар на Махмуд по прехвърляне от самия него

Село Басуровча, спадащо към Инегуста — 8807 акчета. Част — 3700, част — 3000, с допълнение — 4000 акчета.

[1] Бележка над документа. Във факсимилетата регистрите са представени изцяло.
[2] Малка област, до 1912 г. средища в нея били Кавадарци и Неготино.
[3] Вероятно с. Бунарче, Кавадарско, Македония, Югославия.
[4] Крепост и пристанище на Дунава, седалище на санджак, който заемал средната част на Северна България с център гр. Никопол.
[5] Нахията Инегуста се простирала около гр. Сурдулица, Сърбия; на изток тя граничела с вододелното било между Струма и Морава, на югозапад — с каза Враня, на

Споменатият Махмуд се яви в щастливия султански двор и съобщи, че е владелец на гореспоменатия тимар от 3000 акчета, три хиляди акчета, състоящ се от село Басуровча[1], нахия Инегуста, санджак Кюстендил, и че е изгубил берата си. Тъй като той моли да бъде удостоен с благоволение да се извърши ново регистриране за споменатия тимар, издадена бе височайша заповед с дата последните десет дни на месец реджеб 999 година (15—24. V. 1591) до бейлербея на Румили[2], комуто се предписа да му даде надлежно тезкере за издаване на височайш берат за споменатия тимар, ако в рузнамчето този тимар се води на негово име и също ако от него не е прехвърлен другиму и ако той [Махмуд] действително е изгубил истинския берат. След това бе заповядано да се издаде тезкере от щастливия султански двор. При справка в султанското рузнамче се установи, че на 22 реджеб 992 година (30. VII. 1584) споменатият тимар бе даден на казания Махмуд от бившия сердар по прехвърляне от покойния Хасан с тезкере от последния ден на джемази юл-ахър 991 година (20. VII. 1583), като през деветстотин деветдесет и втора година (1584) му бе даден берат за тимар с хиляда акчета помалко от стойността му, сиреч с пълни четири хиляди акчета. Вследствие на всичко това съгласно с казаната височайша заповед издаде се на споменатия Махмуд тезкере от щастливия султански двор за подновяване на султанския берат [за гореспоменатия тимар]. Написано на 8 рамазан честити 999 година (30. VI. 1591).

Л. 4а, док. II

3

Височайшата заповед е издадена.
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Хасан, син на Мехмед, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темняник[3], спадащо към споменатата нахия — 13 999 [акчета]. Част — 3000. Съгласно с височайшата заповед — 3000 [акчета]. Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Селяник[4] Ахмед, да пребъде достойнството му, изпрати до щастливия султански двор писмо, с което съобщи, че споменатият Хасан е заслужил боец, бе заповядано в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар с доход 3000 акчета. Понеже той представи височайша заповед за това с дата първите десет дни на шевал 996 година

североизток — с нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, а на запад вървяла по левите притоци на Морава. По тия притоци е старата област Иногощ — Враня — Прешово, която се споменава в XIV в.

[1] Неуточнено.

[2] Вилаетът обхващал част от европейските владения на Османската империя.

[3] Тимяник, Тиквешко, Македония, Югославия.

[4] Солун.

(24. VIII—2. IX. 1588), съгласно с тази заповед му се даде гореспоменатият тимар от три хиляди акчета и се издаде тезкере за получаване на високославен берат. Написано на 14 рамазан 999 година (6. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 4б, док. II

4

Височайшата заповед е издадена.
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Хъяки (?), син на Бухия (?), по прехвърляне от Сюлейман

Село Темняник, спадащо към споменатата нахия — 13 999 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от покойния Сюлейман и тимарът е овакантен. Тъй като войводата на Богдан[1] Петре войвода[2] е изпратил до щастливия султански двор писмо, с което съобщи, че споменатият Хъяки, син на Бухия, е храбър боец и е заслужил, той (Петре войвода) моли за благоволение [към Хъяки]. Вследствие на това в знак на благоволение към Хъяки бе заповядано да му се даде първоначално тимар с доход 3000 акчета. Понеже Хъяки представи височайша заповед с дата средните десет дни на реби юл-евел 996 година (9—18. II. 1588), съгласно с тази заповед [овакантеният тимар му се даде] върху три хиляди акчета и се издаде тезкере за получаване на високославен берат. Написано на 3 рамазан честити 999 година (25. VI. 1591).

Л. 5б, док. I

5

Събота, 17 рамазан честити 999 година от х[иджра] (9. VII. 1591).[3]
Нахия Букерич[4], санджак Кюстендил.

Тимар на Диване Мустафа по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб[5] — 4759 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Идрис и тимарът е овакантен. Тъй като бейлербеят

[1] Богдан (Богданско) — Молдавия, част от НР Румъния.
[2] Вероятно молдавският войвода Petru Schiopul (1574—1579, 1582—1591). Срв. Istoria Romîniei, II, p. 921 sq.
[3] Листът отгоре е скъсан.
[4] Нахията съвпадала с Радовишка околия, но в нея са отбелязани и други селища — Гевгели на югозапад и Берово на североизток.
[5] Неуточнено.

на Чълдър[1] Ферхад, знатен между знатните военачалници, да пребъде щастието му, изпрати подпечатан списък, с който съобщи, че в станалата наскоро битка със злощастния Симон[2] споменатият Диване Мустафа е взел участие в нанесеното поражение на Симон и в отсичане главите на известните военачалници на същия Симон, а именно Йесе бей и Аристас бей. В знак на голямо благоволение бе заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 (три хиляди) акчета. Понеже Диване Мустафа представи височайша заповед [за това] с дата първите десет дни на месец шевал 994 година (15—24.IX. 1586), съгласно с тази височайша заповед му се даде овакантеният тимар върху три хиляди акчета и се издаде тезкере за получаване на султански берат. Написано на седми ден от месец джемази юл-евел 999(3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 6б, док. I

6

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Бали, син на Хайдар, по прехвърляне от починалия Муса

Село Вурарджа[4], спадащо към споменатата нахия — 9369 [акчета]. Част — 5500, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета]. Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Муса и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Авлония[5], да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия султански двор писмо, с което съобщи, че гореспоменатият Бали, син на Хайдар, е заслужил боец, заповядано бе да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Бали представи височайша заповед с дата последните десет дни на реби юл-евел 999 година (17—26. I. 1591), даде му се тимарът върху три хиляди акчета и се издаде тезкере за получаване на султански берат. Написано на 24 ден от месец шабан велики 999 година (17. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 7а, док. II

---

[1] Област с център Чълдър в източните райони на Турция.

[2] Грузинският княз, владетелят на Тифлис (Тбилиси) Симон Луарсаб, оказал отпор на османците по време на завоеванията в Закавказието през 80-те години на XVI в. Срв. Vcte de la Jonquière. Histoire de l'Empire Ottoman, I, Paris, 1914, p. 219. J. v. Hammer. Histoire de l'Empire Ottoman, VII, Paris, 1837, p. 92, 104 sq.

[3] Бележка над документа.

[4] Вж. бел. 3 на стр. 233.

[5] Център на санджака бил дн. Вльоре, Албания.

7

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа[2], санджак Кюстендил.

Тимар на Али, син на Хасан, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Новосел[3], с друго име Дели орман, спадащо към споменатата нахия — 10000 акчета. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и тимарът е овакантен. Тъй като силяхдарбашията Хурем, да бъде увеличена славата му, е изпратил до честития султански двор подпечатан списък, в който съобщи, че споменатият Али, син на Хасан, е лице от неговите силяхдари и е допринесъл много при изграждането на крепостта Тебрис, заповядано бе да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета за тази му заслуга. Понеже гореспоменатият Али представи височайша заповед за това с дата последните десет дни от месец шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед на Али се даде споменатият тимар върху три хиляди акчета и се издаде тезкере за получаване на султански берат Написано на 2 джемази юл-евел 999 година (26. II. 1591).

Тезкере [издадено] от мир-и мирана
[на Румили] в гр. Силистра

Л. 7б, док. II

8

Височайшата заповед е издадена.
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Хасан, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към нахия Тиквеш — 13999 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета е отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Алджа хисар[4] Зюлфикяр е изпратил до честития султански двор писмо, с което е съобщил, че споменатият Мехмед е заслужил боец, заповядано бе да се даде на същия първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед за това с дата първите десет дни на реби юл-ахър 992 година (12—21. IV. 1584), съг-

[1] Бележка над документа.
[2] Гр. Струмица в Македония. Нахията съвпадала с околията на този град.
[3] Ново село, Струмишко, Македония, Югославия.
[4] Санджак с център гр. Крушевац, Югославия.

ласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и се издаде тезкере за получаване на великославен берат. [Написано] на 14 рамазан честити 999 година от х[иджра] (6. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 8б, док. II

9

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Хюсеин по прехвърляне от покойния Сюлейман

Село Новосел, с друго име Дели орман, спадащо към споменатата нахия — 1000 акчета. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и тимарът е овакантен. Тъй като споменатият Хюсеин, числящ се към хората на Арнауд Мустафа Чауш, чауш във височайшия султански двор, е служил при поправянето на крепостите Тебрис и Джума[2] (?), заповядано бе в знак на голямо благоволение спрямо Хюсеин да му се даде първоначално тимар от 3000 (три хиляди) акчета. Понеже Хюсеин представи височайша заповед за това с дата първите десет дни на мухарем 996 година (2—11. XII. 1587), съгласно с тази заповед му бе даден споменатият тимар върху три хиляди акчета и се даде тезкере за получаване на високославен берат. [Написано] на 2 джемази юл-евел 999 година (26. II. 1591 г.).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша.

Л. 8б, док. III

10

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед, нов мюсюлманин, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука[4], спадащо към споменатата нахия — 14500 [акчета].

---

[1] Бележка над документа.
[2] Вероятно в Иран.
[3] Бележка над документа.
[4] Дн. с. Криволак, община Неготино, Македония, Югославия.

Село Седорек[1], спадащо към споменатата нахия — 1000. Всичко — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мустафа [и тимарът му е овакантен]. Тъй като споменатият Мехмед се яви в султанския диван като немюсюлманин и бе удостоен с исляма, в знак на голямо благоволение бе заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 (три хиляди) акчета. След това бе издадена височайша заповед с дата средните десет дни от реби юл-евел 992 година (23. III—1. IV. 1584). Съгласно с тази заповед се даде на казания Мехмед гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и се издаде тезкере [за получаване] на берат от честития султански двор. [Написано] на 7 рамазан честити 999 година (29. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 9а, док. II

11

Височайшата заповед е издадена.
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Рамазан, син на Ибрахим, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука[2], спадащо към споменатата нахия — 14 500 [акчета].

Село Седорек, спадащо към споменатата нахия — 1000. Всичко — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта —3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мустафа и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Яние Бехрам е изпратил до щастливия султански двор писмо, с което съобщил, че споменатият Рамазан е заслужил боец, заповядано бе в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже Рамазан представи височайша заповед за това с дата последните десет дни на месец шабан 996 година (16—24. VII. 1588), съгласно с тази височайша заповед му бе даден овакантеният тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] великославен берат от щастливия двор. [Написано] на 7 ден от месец рамазан честити 999 година (29. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 9а, док. III

[1] Неуточнено.
[2] Вж. бел. 4 на стр. 238.

12

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Кочане[2], санджак Кюстендил.

Тимар на Пири, син на Абдел Дженаб, по прехвърляне от починалия Лютфи

Село Кочане[3], спадащо към споменатата нахия — 10 822 [акчета]. Част — 8433, част — 800. Съгласно със заповедта — 8000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Лютфи и тимарът е овакантен. Тъй като споменатият Пири се яви в щастливия султански двор, където преди известно време Ибрахим, санджакбей на Симонторина[4], бе донесъл за заслугите на същия Пири, заповядано бе да се даде на последния първоначално тимар от 3000 акчета във вилаета Бедун[5]. Понеже Пири не успял да вземе този тимар, моли за благоволение за замяна на същия с тимар във вилаета Румили; вследствие на това обратно бе взета гореспоменатата височайша заповед и бе заменена със заповед за вилаета Румили. Понеже съгласно с предишната заповед [споменатият Пири] представи височайша заповед с дата последните десет дни на рамазан честити 995 година (25. VIII — 3. IX. 1587), съобразно с тази височайша заповед [овакантеният] тимар му бе даден върху 3000 акчета и бе издадено тезкере за получаване на султански берат. [Написано] на 12 рамазан честити 998 година (15. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 9б, док. II

13

Височайшата заповед е издадена.[6]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Халил, син на Синан, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темняник, спадащо към споменатата нахия — 19 999 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Мора, образец между знатните военачалници, Мустафа изпрати до височайшия двор писмо, с което съобщи, че споменатият Халил е

[1] Бележка над документа.
[2] Нахия Кочане заемала част от южните склонове на Осоговска планина и част от долината на Брегалница — средното й течение. Център бил гр. Кочани.
[3] Дн. гр. Кочани, Македония.
[4] Селище между Дунава и Балатон, средище на санджак в Унгария. Срв. L. Fekete. Die Siyaqat-Schrift in der türkischen Finanzverwaltung. I, Budapest, 1955, p. 239.
[5] Вилает с център Пеща, Унгария.
[6] Бележка над документа.

заслужил боец, заповядано бе да се даде на същия първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Халил представи височайша заповед с дата последните десет дни на реби юл-евел 997 година (7—16. II. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде овакантеният тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере [за получаване на] високославен берат. [Написано] на 16 рамазан честити 999 година (8. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 9б, док. III

14

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Сефер, син на Акънджи, по прехвърляне от покойния Сюлейман

Село Темняник, спадащо към споменатата нахия — 13 999 акчета. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от починалия и тимарът е овакантен. Тъй като Сюлейман, санджакбей на Силве[2] (?), изпрати до щастливия двор писмо, с което съобщи, че споменатият Сефер, син на Акънджи, е заслужил и моли за благоволение [към него], заповядано бе да му се даде в знак на голямо благоволение първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже гореспоменатият Сефер представи височайша заповед с дата последните десет дни на рамазан 998 година (24. VII—2. VIII. 1590), даден му бе съгласно с тази височайша заповед овакантеният тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 3 ден от месец рамазан честити 999 година (25. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 10б, док. I

15

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Муса, син на Идрис, по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към споменатата нахия — 4759 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от покойния Идрис и тимарът е овакантен. Тъй като споменатият

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Бележка над документа.

Муса се яви в щастливия султански двор и съобщи, че преди известно време Али, бивш бейлербей на Бедун, и санджакбеят на Естергон[1] Пири донесоха, че Муса е участвувал в битката с неверниците при вражеската крепост Кумаран[2] (?), на това основание бе издадена височайша заповед да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета във вилаета Бедун. Обаче той не успял да заеме дадения му тимар, поради което тимарът бе заменен с такъв в Румили. И понеже вследствие на по-предишната заповед за тимар той представи височайша заповед с дата средните десет дни на реби юл-ахър 998 година (17—26. II. 1590), съгласно с тази височайша заповед му бе даден овакантеният тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване] на високославен берат. [Написано] на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 11а, док. II

16

Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.[3]

Тимар на Кулкал, син на Тирак (?), по прехвърляне от починалия Илиас

Село Сушице[4], спадащо към споменатата нахия — 10 000 [акчета]. Част 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Илиас и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Бендер[5] Мустафа е изпратил до щастливия двор писмо, с което съобщи, че споменатият Кулкал е заслужил и моли да му се даде тимар, в знак на голямо благоволение бе заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже Кулкал представи височайша заповед за това с дата последните десет дни на реби юл-ахър 996 година (20—28. III. 1588), съгласно с тази височайша заповед му бе даден гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за високославен берат. [Написано] на 20 реджеб 999 година (14. V. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 11б, док. II

---

1 Областта на гр. Естергом, Унгария.
2 Неуточнено.
3 Началото на текста е скъсано.
4 Сушица, Струмишко, Македония, Югославия.
5 Санджак с център гр. Бендер, Бесарабия, СССР.

17

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Емиршах, син на Мустафа, по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към споменатата нахия — 4759 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от починалия Идрис и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Охри[2], образец между знатните военачалници, изпрати писмо [до щастливия двор], с което съобщи, че споменатият Емиршах е заслужил боец, моли за благоволение към същия. Вследствие на това бе заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже Емиршах представи височайша заповед с дата първите десет дни от джемази юл-ахър 997 година (17—26. IV. 1589), съгласно с тази заповед овакантеният тимар му бе даден върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за високославен берат. [Написано] на 20 джемази юл-евел 999 година (16. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 11б, док. III

18

Нахия[3]

Тимар...[4] [на Хюсеин, син на Али], син на Искендер, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Габрово[5], спадащо към споменатата нахия — 13 581 [акчета]. Част — 5861, част — 3000 (sic).

Споменатият [Мехмед] е умрял и тимарът му е овакантен. Тъй като кетхудата на Румили[6] донесе с обоснован доклад, че гореспоменатият Хюсеин, който не притежава тимар, е рожден син на починалия Искендероглу Али, умрял като владелец на тимар от . . .[7] акчета в санджак Силистра, и че бератът на баща му е изгубен, той [споменатият] овакантен тимар му бе даден върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за високославен берат. [Написано] на 11 джемази юл-евел 999 година (7. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 12а, док. II

---

[1] Бележка над документа.
[2] Гр. Охрид, Македония, Югославия.
[3], [4] Листът е скъсан, не се чете името на нахията и на тимариота.
[5] Вероятно Габрово, Струмишко или Гевгелийско, Македония, Югославия.
[6] Вероятно един от помощниците на вилаетския дефтер-емини, който контролирал регистрацията на зиаметите. Срв. H. A. R. Gibb and H. Bowen, op. cit., I, p. 149—150.
[7] Листът е скъсан.

19

По случай възшествието на султана поднови берата си. Височайшата заповед е издадена.[1]

Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Хасан Абдуллах по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Новосел, с друго име Дели орман, спадащо към споменатата нахия — 10 000 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Тъй като силяхдарят Гюрджи Хюсеин е служил в похода за Тебрис и Джума (?), заповядано бе за тази му служба да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Хасан представи височайша заповед с дата първите десет дни на месец зилкаде 994 година (14—23. X. 1586), съгласно с тази височайша заповед и съобразно с гореказаното му бе даден споменатият овакантен тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за високославен берат. [Написано] на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 12а, док. III

20

Височайшата заповед е издадена.[2]

Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Бекташ, син на Баш Али, по прехвърляне от починалия Ферхад

Село Габрово[3], спадащо към споменатата нахия — 2139 [акчета].

Село Долна Гористе[4], спадащо към споменатата нахия — 11 500 [акчета]. Част — 3000.

Село Янково[5], спадащо към нахия Букерич — 4870 [акчета]. Част — 870. Всичко — 5999 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от покойния Ферхад и тимарът е овакантен. Тъй като санджакбеят на Селяник Ахмед, да пребъде достойнството му, изпрати до щастливия султански двор писмо, с което съобщи, че споменатият Бекташ, син на Баш Али, е заслужил боец, заповядано бе в знак на благоволение да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже Бекташ

---

[1], [2] Бележки над документите.

[3] Вероятно Габрово, община Гевгели, Македония, Югославия.

[4], [5] Неуточнени.

представи височайша заповед за това с дата първите десет дни на месец сафар 997 година (20—28. XII. 1588), съгласно с тази височайша заповед му бе даден овакантеният тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за султански берат. [Написано] на 5 шевал 998 година (7. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша.

Л. 12б, док. II

21

Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Ахмед, син на Велед, по прехвърляне от починалия Илиас

Село Сушиче, спадащо към споменатата нахия — 10 000 акчета. Част — 6000 акчета.

Тъй като споменатият [Илиас] е умрял и тимарът му е овакантен и понеже гореспоменатият Ахмед, син на Велед, уволнен от тимар с доход пет хиляди деветстотин деветдесет и девет акчета в санджак Юскюб[1], е заслужил отново, споменатият овакантен тимар му бе даден с увеличение от едно акче, сиреч върху шест хиляди акчета, и бе издадено тезкере за султански берат. [Написано] на 11 джемази юл-евел 999 година (7. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 13а, док. II

22

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Курд, син на Сефер, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Иловича[3], спадащо към споменатата нахия — 20 000 [акчета]. Част — 15 000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мустафа и тимарът е овакантен. Тъй като Хамза, намиращ се в санджак Охри, изпрати до щастливия двор писмо, с което съобщи, че споменатият Сефероглу Курд е заслужил боец, заповядано бе в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар

[1] Санджак Юскюб с център гр. Скопие, Македония, Югославия.
[2] Бележка над документа.
[3] Иловица, Струмишко, Македония, Югославия.

от три хиляди акчета. Тъй като [Сефероглу Курд] представи височайша заповед с дата първите десет дни на шабан 997 година (15—24. VI. 1589), съгласно с тази височайша заповед му бе даден овакантеният тимар. [Написано] на 25 реби юл-ахър 999 година (20. II. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 14а, док. II

23

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия[2]

Тимар на Вели по прехвърляне от покойния Босна Перване

Село Бонице[3], спадащо към споменатата нахия — 15 000 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Босна Перване и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Авлония Емрюллах изпрати до щастливия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Вели е чутовен храбрец и е заслужил борец, моли да бъде удостоен с благоволение. Вследствие на това в знак на голямо благоволение бе заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Вели представи височайша заповед с дата средните десет дни на шабан 996 година (6—15. VII. 1588), съгласно с тази заповед му бе даден овакантеният тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за султански берат. [Написано] на 18 сафар 999 година (16. XII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 14а, док. III

24

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия[5]

Тимар на . . .[6] по прехвърляне от Илиас, син на Синан

Село Суходол[7], спадащо към нахия Инегуста — 1032 акчета.[8]
Хафъз Ахмед[9]

---

[1] Бележка над документа.
[2] Не е отбелязано името на нахията.
[3] Баница, Струмишко, Македония.
[4] Началото на листа е скъсано. Бележката е надпис над документа.
[5] Името на нахията не се чете.
[6] Листът е скъсан и не се чете името на тимариота.
[7] Неуточнено.
[8] Листът е повреден.
[9] Бележка вляво от текста.

. . .[1] тъй като споменатият се яви в щастливия двор и изложи, че преди известно време мюфетишът[2] и белградският[3] кадия са докладвали, че той е заслужил боец, издадена бе височайша заповед, с която му бе даден първоначално тимар от 3000 акчета, който тимар той не успял да заеме, от друга страна, че споменатият Илиас, син на Синан, е бил владелец на тимар с берат от мир-и мирана с доход 3000 акчета в санджак Кюстендил и че бейлербеят му е дал берат и му е прехвърлил тимара, на това основание моли за благоволение, за да му се даде [тимарът]. Вследствие на това бе издадена височайша заповед до бейлербея на Румили с дата средните десет дни на реджеб 999 година (5—14. V. 1591) в смисъл да се вземе от [Халил] гореказаният берат, даден му от Илиас, и да му се даде споменатият тимар, като се нареди да се извърши регистрация за отстъпването му, ако отстъпвачът наистина му е дал берата си и му е отстъпил [тимара]. След това бе заповядано да му се издаде тезкере от щастливия двор; съгласно с тази заповед тезкерето бе издадено и споменатият тимар бе даден на споменатия Халил в замяна и като равностойност на тимара, определен с първата заповед — три хиляди акчета, както бе отбелязано по прехвърляне от прехвърляча Илиас, който го е притежавал с берат от мир-и мирана. На това основание е било издадено и тезкере за високославен берат. [Написано] на 2 реджеб 999 година (26. IV. 1591).

Л. 15а, док. I

25

Височайшата заповед е издадена.[4]

Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Бени по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Новосел, с друго име Дели орман, спадащо към споменатата нахия — 10 000 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Яние Мустафа е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщи, че споменатият е заслужил боец, заповядано бе да му се даде в знак на голямо благоволение първоначално тимар от три хиляди акчета. Тъй като [Бени] представи височайша заповед с дата първите десет дни на шабан 997 година от х[иджра] (15—24. VI. 1589), овакантеният тимар му бе даден съгласно с тази заповед и бе издадено тезкере за получаване на берат. Написано на 2 джемази юл-евел 999 година от х[иджра] (26. II. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша.

Л. 17а, док. II

[1] Началото на този текст е неясно — листът е повреден.
[2] Инспектор, контрольор по сметките на мукатаите.
[3] Кадията в Белград, дн. столица на Югославия.
[4] Бележка над документа.

26

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Салтък, син на Хюсеин, по прехвърляне от Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към споменатата нахия — 4759 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Идрис [и тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Бендер Мехмед, да пребъде достойнството му, е изпратил до честития султански двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Салтък, син на Хюсеин, е заслужил боец, на това основание [и] в знак на голямо благоволение бе заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже [Салтък] представи височайша заповед с дата първите десет дни на месец сафар 989 година (7—16. III. 1581), овакантеният тимар му бе даден съгласно с тази заповед върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 17б, док. II

27

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Хюсеин по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче[3], спадащо към споменатата нахия — 11 703 [акчета]. Част — 555, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Мехмед Еюб[4]

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мехмед и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Юскюб Ахмед, да пребъде достойнството му, донесе с писмо до честития султански двор, че споменатият Хюсеин е заслужил боец, моли да му се даде тимар. На основание на това бе заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Хюсеин представи височайша заповед с дата първите десет дни на месец шевал 998 година (3—12. VIII. 1590), съгласно с тази заповед му бе даден ова-

---

[1], [2] Бележки над документите.
[3] Смолари, Струмишко, Македония, Югославия.
[4] Бележка на полето.

кантенията тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаването на] високославен берат. Написано през месец реджеб свещени 999 година (25. IV—22. V. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 18а, док. II

28

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Кочане, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Богоселче[2] — 4000 [акчета]. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].
Мехмед Еюб[3]
Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мустафа и [тимарът] е овакантен. Тъй като силяхдарбашията[4] Мухарем, да пребъде достойнството му, е изпратил до щастливия султански двор писмо, с което донася, че споменатият силяхдар Мехмед, син на Абдуллах, е взел участие в станалите битки като доброволец в похода за Тебрис и като така е заслужил боец; на това основание той моли Мехмед да бъде удостоен с благоволение. Вследствие на това бе заповядано в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар от 3000 (три хиляди) акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед с дата последните девет дни на месец шевал 993 година от х[иджра] (16—24. X. 1585), даден му бе съгласно с тази заповед [овакантеният] тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере [за получаване] на високославен берат. Написано на 2 мухарем честити 999 година (31. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 18б, док. II

---

[1] Бележка над документа.
[2] Богословец, община Свети Николе, Македония, Югославия.
[3] Бележка на лявото поле.
[4] Началник на силяхдарите — султански оръженосци, поделение от платената армия.

29

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Дупниче[2], санджак Кюстендил.

Тимар на Али, син на Хасан, по прехвърляне от Хюсеин, син на Али, прехвърляч

Село Чъръвник[3], спадащо към споменатата нахия — 15 000 [акчета]. Част — 300.
Хафъз Ахмед[4]
Гореспоменатият Али се яви в щастливия султански двор, където преди известно време санджакбеят на Кърк клисе[5] донесе, че поради заслугите му била издадена височайша заповед, за да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета, но този тимар той не е можал да заеме, и че, от друга страна, Хюсеин, син на Али, е бил владелец на тимар от три хиляди акчета в село Крупник[6] и други в нахия Дупниче, санджак Кюстендил, и че е дал на Али берата си и му прехвърлил тимара. В края на доклада санджакбеят моли Али да бъде удостоен с благоволение и да му бъде даден гореспоменатият тимар. [Вследствие на това] бе изпратена височайша заповед на бейлербея на Румили с дата последните десет дни на реджеб 999 година (15—24. V. 1591) в смисъл да даде на Али въпросния тимар, като му вземе берата от споменатия Хюсеин, ако последният действително се е отказал от тимара си. [След това] се издаде заповед за тезкере от щастливия султански двор. Съгласно с тази заповед гореспоменатият тимар бе даден върху три хиляди акчета на споменатия Али като прехвърлен от отказалия се Хюсеин и като равностойност на първоначално дадения на Али тимар. [В резултат на това] бе дадено тезкере за получаване на берат от щастливия султански двор. Написано на 23 реджеб 999 година (17. V. 1591).
Л. 19а, док. II

30

Дадена височайша заповед.[7] По случай възшествието на султана бератът възобновен, 1006 година (1597—1598).[8]
Ден събота, 2 шабан 999 (26. V. 1591).
Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Реджеб, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Иловича[9], спадащо към споменатата нахия — 20 000 [акчета]. Част — 15 000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

---

[1] Бележка над документа.
[2] Обхващала бившите Дупнишка и Благоевградска околии.
[3] Цървище, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[4] Бележка на лявото поле.
[5] Лозенград, Източна Тракия, Турция.
[6] Крупник, Благоевградски окръг.
[7], [8] Бележки над документа.
[9] Вж. бел. 3 на с. 245.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от покойния Мустафа и [тимарът] е овакантен. Тъй като Яхя, да пребъде достойнството му, кетхуда на Осман паша, умрял като велик везир, е изпратил до щастливия двор подпечатан списък, в който съобщава, че споменатият Реджеб, син на Абдуллах, е бил на заплата при казания починал паша, заедно с това той моли Реджеб да бъде удостоен с благоволение. Вследствие на това бе заповядано на Реджеб да се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже Реджеб представи височайша заповед с дата последните десет дни на сафар велики 994 година (11—19. II. 1586), съгласно с тази височайша заповед [гореспоменатият] тимар бе даден на Реджеб върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за получаване на султански берат. [Написано] на 10 реби юл-евел 999 година (6. I. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 19б, док. II

31

Височайшата заповед е издадена.[1]
[Нахия] ...[2], [санджак] Кюстендил.

[Ти]мар на [Юсуф, нов мюсюлманин][3], по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче, спадащо към спомената нахия — 11 703 акчета. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от починалия Мехмед и [тимарът] е овакантен. В знак на голямо благоволение бе заповядано да се даде първоначално тимар от три хиляди акчета на гореспоменатия Юсуф, който като немюсюлманин бе удостоен с исляма в султанския диван. Понеже [Юсуф] представи височайша заповед с дата последните десет дни на джемази юл-евел 999 година (17—26. III. 1591), съгласно с тази височайша заповед му бе даден [гореспоменатият] тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за получаване на султански берат. [Написано] на 5 реджеб свещени 999 година (29. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 20а, док. II

32

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

---

[1] Бележка над документа.
[2], [3] Листът е повреден. Не се четат имената на нахията и на тимариота.
[4] Бележка над документа.

Тимар на Хюсеин по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче, спадащо към споменатата нахия — 11 703 акчета. Част — 5350, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от покойния Мехмед и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Юскюб Ахмед е изпратил до щастливия двор писмо, че споменатият Хюсеин е заслужил борец, поради което моли да му бъде даден тимар, [на основание на това писмо] бе заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже Хюсеин представи височайша заповед с дата първите десет дни на месец шевал 998 година (3—12. VIII. 1590), съгласно с тази височайша заповед му бе даден споменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере [за получаване на] султански берат. Написано на 5 ден от месец реджеб 999 година (29 април 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 20а, док. III

33

Височайшата заповед е издадена.[1]

Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Сюлейман [по прехвърляне] от починалия Перване

Понеже той получи друг тимар в санджак Чирмен[2], поднови берата си.[3]

Хафъз Ахмед[4]

Село Условичани[5], спадащо към споменатата нахия — 15 473 [акчета]. Част — 8498.

Споменатият [Перване] е умрял и тимарът му е овакантен. Тъй като до щастливия султански двор е бил изпратен подпечатан списък, с който се донася, че уволненият от тимар с пет хиляди деветстотин деветдесет и девет акчета в санджак Аладжа хисар гореспоменат Сюлейман в последно време е взел участие при разграбването на крепостта, именувана Истатиш[6] (?), ятак на разбойниците във Ван[7], както и в боевете против разбитите неверници, на това основание бе заповядано да му се даде увеличение от 1500 (хиляда и петстотин) акчета. Понеже Сюлейман представи височайша заповед с дата последните десет дни на мухарем 998

---

[1] Бележка над документа.
[2] Между Стара планина и Одрин, от левия бряг на р. Стряма до Ямбол.
[3] Напречна бележка в дясното поле.
[4] Бележка на лявото поле.
[5], [6] Неуточнени.
[7] Град и вилает в Източна Турция, Мала Азия, около езерото Ван.

година (30. XI—9. XII. 1589), в знак на благоволение му бе даден [гореспоменатият] тимар с увеличение деветстотин деветдесет и девет акчета, сиреч общо върху осем хиляди деветстотин деветдесет и три акчета, и бе издадено тезкере [за получаване на] султански берат. [Написано] на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 20б, док. II

34

Височайшата заповед е издадена.[1]
Реби юл-ахър 999[2] (27. I—24. II. 1591).
Нахия [Б у к е] р и ч[3], санджак К ю с т е н д и л.

Тимар на [Дервиш][4], син на Мухи, по прехвърляне от починалия Хюсеин

[Се][5]ло [Ко][6]б и л я, с друго име К о б и л е, спадащо към споменатата нахия — 12 300 [акчета].

Село Б р а н и л о ф ч а[7], с друго име Л у к о в а — 1200. Общо 13 500. Част — 5000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от починалия Хюсеин и [тимарът] е овакантен. Тъй като бившият бейлербей на Ляха[8] (?) Ахмед е изпратил до щастливия султански двор списък, с който донася, че споменатият Дервиш, син на Мухи, е служил при поправянето на построената крепост Карс[9], заповядано бе срещу тази му служба да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже Дервиш представи височайша заповед с дата последните десет дни на рамазан честити 987 година (11—20. XI. 1580) върху 3000 акчета, издаде се тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 16 зилкаде 998 година (16. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 22а, док. I

35

Нахия[10] Д у п н и ч е, санджак К ю с т е н д и л.

Тимар на Ахмед, син на Абдуллах, по прехвърляне на Мустафа, син на Абдуллах, [отказал се] от тимара си

Село Д о л н а Р е с а[11], спадащо към споменатата нахия — 2114 [акчета], в замяна — 6000 [акчета].

---

[1] Началото на листа е скъсано. Бележката е надпис над документа.
[2] Предходният текст не се чете поради повреда на листа.
[3–6] Думите и сричките, оградени със счупени скоби, са нечетливи в текста поради повреда на листа.
[7], [8] Неуточнени.
[9] Крепост в източните вилаети на Турция, Анадола, близо до грузинската граница.
[10] Листът в началото на този опис е скъсан.
[11] Вероятно с. Ресилово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

Споменатият [Мустафа] даде (върна) берата си и се отказа [от тимара си] и последният се даде върху 6000 акчета на гореспоменатия Ахмед, син на Абдуллах ...[1] в Паша санджак[2] и бе издадено това тезкере за [получаване на] султански берат. [Написано] на 2 джемази юл-ахър 998 година (8. IV. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 23б, док. II

36

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Ищиб[4], санджак Кюстендил.

Тимар на Хюсеин, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Кирче[5] (?), спадащо към споменатата нахия — 11 447 [акчета].

Село Истъргово[6], спадащо към Тиквеш — 3000 акчета. Общо — 14 447. Част — 500. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 500 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мехмед. Тъй като алайбеят на Селяник Якуб е изпратил до щастливия султански двор писмо, с което съобщава, че преди известно време санджакбеят на Юскюб Юсуф, да пребъде достойнството му, бил донесъл, че споменатият Хюсеин, син на Абдуллах, е заслужил боец, въз основа на това е било заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Но понеже Хюсеин е изгубил [височайшата заповед], преди да заеме [дадения му] тимар, сега моли да му се даде друг тимар въз основа на предишната регистрация. И тъй като [Хюсеин] представи височайша заповед с дата последните десет дни на реби юл-евел 997 година (7—16. II. 1589), издадена въз основа на предишната заповед, гореспоменатият тимар му се даде върху три хиляди акчета съгласно с височайшата заповед за повторна регистрация на изгубения препис и бе издадено тезкере за [получаване] на височайш берат. Написано на 16 реби. юл-ахър 997 година (4. III. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 23б, док. III

---

[1] Скъсано място.

[2] Паша санджак обхващал Одринско, Елховско и Пловдивско, долината на Горна Марица до Ихтиманските възвишения, Родопската област и Беломорието, долината на р. Места, долината на р. Долна Струма, южно от Беласица, Вардарската долина без района на левите вардарски притоци, долината на р. Бистрица, до планините Мала Опара, Грамос, Бурунос, Чайча и Олимп.

[3] Бележка над документа.

[4] Щипско, Македония, Югославия.

[5] Неуточнено.

[6] Вероятно с. Страгово, Кавадарско, Македония.

37

Нахия[1] Иврание[2], санджак Кюстендил.

Тимар на Ахмед по прехвърляне от Мехмед, син на Ахмед, който се отказа от [тимара си]

Понеже той е получил друг тимар в санджак Кюстендил, поднови берата си.[3]

Село Кровачене дербенд[4] [спадащо към същата нахия] — 4292 акчета.

Село Чекировче[5], спадащо към...[6] — 8800 [акчета]. Част — 3508. Общо [7] — 7800. Част...[8]

Понеже гореспоменатият [Мехмед] даде берата си и се отказа от горния тимар, който остана овакантен. Тъй като гореказаният Ахмед, който бе уволнен от тимар с . . .[9] пет хиляди деветстотин деветдесет и девет акчета в същия санджак като заслужил боец, даде му се отново гореспоменатият тимар с едно акче увеличение, т. е. върху шест хиляди акчета, и бе издадено тезкере за [получаването на] берат. [Написано] на 26 ден от месец рамазан 998 (29. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 24б, док. I

38

Височайшата заповед е издадена.[10]

Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Сюлейман, син на Мустафа Чауш, по прехвърляне от починалия Ибрахим

Село Конче[11], спадащо към споменатата нахия — 4500 [акчета].

Село Буковича дербенд[12], спадащо към споменатата нахия. Извън регистъра — 1000 акчета. Общо — 5500. Част — 3000. Съгласно със заповедта —6000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Ибрахим] е починал и тимарът му е останал вакантен, до щастливия двор било изпратено писмо, с което се донася, че споменатият Сюлейман, който не притежава тимар, е рожден син на Мустафа Чауш, чауш в султанския двор, и че е заслужил, заповядано бе в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар от шест хиляди акчета. Понеже той представи височайша заповед с дата последните десет дни на месец рамазан честити 998 (24. VII — 2. VIII. 1590),

---

[1] Началото на листа е скъсано.
[2] Седалище гр. Враня, Югославия.
[3] Бележка на дясното поле.
[4], [5] Неуточнени.
[6] Не е отбелязана нахията.
[7]—[9] На тези места листът е скъсан.
[10] Бележка над документа.
[11] Конче, Радовишко, Македония.
[12] Неуточнено.

даден му бе съгласно с тази заповед гореспоменатият тимар върху 6000 акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 19 шевал 998 година (21. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 24б, док. II

39

Нахия[1] Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на . . .[2], син на Дур Али, по прехвърляне от починалия Ибрахим

[Се]ло[3] — 4500.

Село Буковича дербенд, спадащо към споменатата нахия. Извън регистъра — 1000. Всичко — 5500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Ибрахим и [тимарът] му е овакантен. Тъй като кетхудата на Румили донесе с особен доклад, че гореспоменатият Джелил, непритежаващ тимар, е рожден син на спахията Дур Али, живеещ в Паша санджак, а умрял като владелец на тимар от три хиляди акчета в санджак Никболу, даде му се съгласно със специална заповед овакантеният тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 26 шевал 998 година (28.VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 25а, док. II

40

[На]хия[4] Иврание, санджак Кюстендил.

Тимар на Хасан по прехвърляне от Зюлфикяр, който се отказа [от тимара си]

Село Юрдиджа[5], спадащо към Морава[6] — 5779 [акчета]. Част — 5000, част — 3000 акчета.

Ибрахим[7]

Понеже споменатият [Зюлфикяр] даде берата си и се отказа [от тимара си] и тъй като негово превъзходителство Ислям Гирай хан[8] е из-

---

[1] Началото на листа е скъсано.
[2] Листът е повреден. Не се чете името на тимариота.
[3] Листът е скъсан, името на селото не се чете.
[4] Началото на листа е повредено.
[5] Неуточнено.
[6] Нахия към санджак Кюстендил, по течението на Морава.
[7] Бележка на лявото поле.
[8] Кримският хан Ислям Гирай (1588—1594), васал на султана.

пратил до честития султански двор писмо, в което съобщава, че споменатият Хасан е заслужил боец и моли да бъде удостоен с благоволение, заповядано бе в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Хасан представи височайша заповед с дата първите десет дни на шевал 993 година (26. IX — 5. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед [гореспоменатият] тимар му се даде върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 5 ден от месец шевал 998 година (7. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 27а, док. II

41

Ден неделя, 10 реби юл-ахър 999 година (5. II. 1591).
Нахия Сиришник[1], санджак Кюстендил.

Тимар на Али, син на Мехмед, по прехвърляне от Курд, който се отказа [от тимара си]

Село Празнеглавча[2], спадащо към споменатата нахия — 7170 акчета. Част — 2555. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Али[3]

Понеже споменатият [Курд] даде берата си и се отказа [от тимара си], алайбеят е донесъл, че Али, който не притежава тимар, е рожден син на Мехмед, умрял като владелец на тимар от седем хиляди акчета в Паша санджак, съгласно със специална височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 19 рамазан честити 998 година (22. VII. 1590).

Л. 28а, док. I

42

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Иврание, санджак Кюстендил.

Тимар на Хюсеин, син на Тимур, по прехвърляне от Хасан, който се отказа [от тимара си]

Село Доганофча[5], спадащо към нахия Морава[6] — 4000. Част — 3000 [акчета].

---

[1] Сиришник, нахия към санджак Кюстендил с център дн. с. Сирищник, Радомирско, Пернишки окръг.

[2] Празноглавци, преименувано в Светля по името на минаващата там рекичка, Радомирско, Пернишки окръг.

[3] Бележка на лявото поле.

[4] Бележка над документа.

[5] Неуточнено.

[6] Вероятно в най-горното течение на Горна Морава, с неустановено седалище.

Понеже споменатият [Хасан] даде берата си и се отказа [от тимара си], санджакбеят на Кюстендил Мехмед, образец между знатните военачалници, да пребъде достойнството му, се яви в щастливия султански двор и подаде писмо, с което донася, че споменатият гуреба[1] Хюсеин, син на Тимур, е заслужил. На това основание безаповядано в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Тъй като Хюсеин представи височайша заповед от средните десет дни на мухарем свещени 998 година (20—29. XI. 1589), съгласно с тази заповед му бе даден гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 28 рамазан честити 998 година (31. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 28б, док. II

43

. . . 3 рамазан честити 999 година[2] от х[иджра] (23. VI — 22. VII 1591).

[На]хия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Мустафа, син на Махмуд, син на Мурад, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Понеже кетхудата на Румили е донесъл, че споменатият Мустафа, непритежаващ тимар, е втори рожден син на починалия Махмуд, син на Мурад, умрял като владелец на тимар от петнадесет хиляди деветстотин деведесет и девет акчета в санджак Яние, а живеещ в Паша санджак, съгласно с височайшата заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 17 рамазан честити 999 година (9. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Кс $^{9}/_{4}$, л. 1а, док. I

44

Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Муса, син на Мустафа от Ямбол, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

[1] Поделение от платената армия бойци, набирани от други мюсюлмански страни. Срв. H. A. P. Gibb and H. Bowen, op. cit., v. I, p. I, p. 69.

[2] Началото на листа е скъсано.

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят съобщи, че гореспоменатият Муса, непритежаващ тимар, е рожден син на починалия Мустафа от Янболу, умрял като владелец на тимар от седем хиляди четиристотин деветдесет и девет акчета в санджак Никболу, съгласно с височайшата заповед [гореспоменатият] тимар му се даде върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 10 рамазан честити 999 година (2. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 1а, док. II

45

Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.[1]

Тимар на Мехмед, нов мюсюлманин, по прехвърляне от [починалия] Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. В знак на голямо благоволение към гореспоменатия Мехмед, който прие исляма в султанския диван, заповядано бе да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета.

Понеже той представи височайша заповед с дата последните десет дни на месец шабан велики 999 година (14—22. VI. 1591), съгласно с тази височайша заповед [гореспоменатият] тимар му се даде върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 3 рамазан 999 година (25. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 1б, док. I

46

Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Али, син на Мехмед, по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към споменатата нахия — 4759. Част —300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Идрис и [тимарът] е овакантен. Тъй като кетхудата на Румили донесе с обоснован доклад, че гореспоменатият Али, непритежаващ тимар, е втори рожден син на починалия Мехмед, умрял като владелец

[1] Началото на листа е повредено.

на тимар от три хиляди акчета в санджак Чирмен, а живеещ в Паша санджак, съгласно с височайша заповед [гореспоменатият] тимар му се даде върху три хиляди акчета и се издаде тезкере за [получаване на] висококославен берат. Написано на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 1б, док. II

47

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Хюсеин, син на Мурад, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Тем[н]яник, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Тъй като споменатият Хюсеин, син на Мурад, се яви във височайшия двор и съобщи, че преди известно време по доклад на санджакбея на Тирхала[2], да пребъде достойнството му, е била издадена височайша заповед, за да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета, и че той е изгубил [споменатата заповед], без да заеме дадения му тимар, моли за благоволение, за да му се издаде препис от заповедта за нова регистрация [на тимара]. Понеже той представи по-рано издадената заповед с дата първите десет дни на шабан велики 991 година (20 — 28. VIII. 1581)... за нова регистрация,[3] съгласно с тази височайша заповед [гореспоменатият] тимар му се даде върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] висококославен берат. Написано на 10 рамазан честити 999 година (2. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 2а, док. II

48

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Иврание, санджак Кюстендил.

---

[1] Бележки над документа.
[2] Трикала, Гърция.
[3] На това място се повтарят пет зачеркнати думи.
[4] Бележка над документа.

Тимар на Али, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Бали

Село Горна Леснича[1], спадащо към споменатата нахия — 3646. Част — 2000. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Понеже споменатият Бали е умрял и тимарът му е овакантен, гореспоменатият Али, син на Абдуллах, се яви във височайшия двор и [изложи], че преди известно време по доклад на санджакбея той бил удостоен [с благоволение], в знак на което бе издадена височайша заповед, за да му се даде тимар първоначално от три хиляди акчета. Обаче този тимар той не успя да заеме и на това основание моли благоволение [казаната височайша заповед] да бъде заменена с друга [за тимар] в Румили. Вследствие на това споменатата заповед бе взета от [гореспоменатия Али] и бе заменена с друга за тимар в Румили. Съгласно с тази заповед той представи височайша заповед с дата последните десет дни на джемази юл-ахър 997 година (7—15. V. 1589). Съгласно с тази заповед [гореспоменатият овакантен] тимар му се даде и бе издадено тезкере за [получаването на] високославен берат. [Написано] на 6 рамазан честити 999 година (28. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 2б, док. II

49

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Абди, син на Курд, по прехвърляне от починалия Али

Получи тимар в санджак Аладжа хисар и се снабди с берат. Година 999 (1590—1592). Ден . . .[3], 22 рамазан 999 година (14. VII. 1591).[4]

Село Енево[5], спадащо към споменатата нахия — 8559. Част — 5200, част — 800. Със заменения тимар — 600 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Али и [тимарът] е овакантен, поради което той се даде в замяна на тимар върху три хиляди акчета на споменатия Абди, син на Курд, живеещ в Паша санджак, а уволнен като владелец на тимар с три хиляди акчета в санджак Аладжа хисар. На това основание бе издадено тезкере [за получаване на] високославен берат. Написано на 17 рамазан 999 година (9. VII. 1591).

Тезкере на Хасан паша

Л. 3а, док. II

---

[1] Вероятно с. Лесница, община Търговище, окръг Враня, Югославия.
[2] Бележка над текста.
[3] Листът е скъсан на това място и не е отбелязан денят.
[4] Допълнителна бележка над документа.
[5] Вероятно с. Янешево, община Неготино, Македония, Югославия.

50

Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Ахмед по прехвърляне от починалия Перване Босна

Получи друг тимар в Паша санджак и се снабди с берат. 9 шабан 1008 година (24. II. 1600).[1]

Село Боничe — 15 000. Част — 6000 [акчета].

Понеже гореспоменатият Босна Перване е починал и тимарът му е овакантен, същият тимар бе даден върху 3000 акчета на споменатия Ахмед, уволнен от тимар с 6000 акчета в Паша санджак, и бе издадено тезкере за [получаване] на султански берат. [Написано] на 27 мухарем 999 година (25. XI. 1590).

Тезкере на Хъдър паша

Л. 3б, док. II

51

Височайшата заповед е издадена.[2]

Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Диване Хасан по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Тъй като началникът на доброволците Мехмед е изпратил подпечатан списък, с който съобщи, че споменатият Диване Хасан е взел участие в похода за Кьопрю (?)[3] и има заслуги при караулите и при станалите нападения там, даде му се в знак на голямо благоволение първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже той представи височайша заповед с дата първите десет дни на зилхидже 995 година (2—11. XI. 1587), съгласно с тази заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] висококславен берат. [Написано] на 16 рамазан 999 година (8. VII. 1591).

Л. 3б, док. III

52

Височайшата заповед е издадена.[4]

Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

---

[1] Бележка вляво от текста.
[2] Бележка над документа.
[3] Неуточнено.
[4] Бележка над документа.

Тимар на Рустем по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянык, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от 300 акчета бе отделена по прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът е овакантен]. Тъй като санджакбеят на Вълчи трън[1] Осман е изпратил до щастливия султански двор писмо, с което съобщава, че споменатият Рустем е заслужил боец, заповядано бе в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже той представи височайша заповед с дата първите десет дни на сафар 999 година (29. XI — 8. XII. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 10 рамазан 999 година (2. VII. 1591)

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 4а, док. II

53

Височайшата заповед е издадена.[2]

[Нахия] Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Сарач Дауд по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянык, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. [Вследствие на това] бе заповядано да се даде първоначално тимар от три хиляди акчета на споменатия Сарач Дауд, служител на умрелия велик везир Мехмед паша. Понеже [Сарач Дауд] представи височайша заповед с дата средните десет дни на рамазан 987 година (1—10. XI. 1579), съгласно с тази заповед му се даде гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 10 рамазан 999 година (2. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 4а, док. III

54

Дадена височайша заповед.[3]

Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

[1] Вучитрън, Косовско-Метохийска област, Югославия.

[2], [3] Бележки над документите.

Тимар на Мехмед, [син на] Мухарем, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянык, спадащо към нахия Тиквеш — 13 333. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Тъй като бившият дефтер-емини[1] Яхя е изпратил списък, с който съобщава, че споменатият Мехмед, син на Мухарем, е пренесъл от каза Иврание сто [и] петдесет товара камъни за отряда на спахийските оглани[2] в крепостта Тумани (?)[3], заповядано бе да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед с дата средните десет дни на месец шевал честити 992 година (16—27. X. 1584), даден му бе съгласно с тази заповед гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 10 рамазан честити 999 година (2. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 4б, док. II

55

Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Дервиш, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука[4], спадащо към споменатата нахия — 14 500,
Село Седорек, спадащо към споменатата нахия — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от споменатия Мустафа и [тимарът] е овакантен. Тъй като кетхудата на Румили е съобщил, че гореспоменатият Мехмед, който не притежава тимар, е втори рожден син на споменатия Дервиш, умрял като владелец на тимар от девет хиляди деветстотин деведесет и девет акчета в санджак Тирхала, а живеещ в Паша санджак, че е изгубил берата на баща си, съгласно с издадена заповед му се даде гореспоменатият овакантен тимар върху три хиляди акчега и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 7 рамазан 999 година (29. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 4б, док. III

---

[1] Началник на дефтерхането, където се съхранявали всички документи относно спахийските владения.

[2] Спахийски оглани — платени бойци от султанската конница.

[3] Неуточнена.

[4] Криволак, община Неготино, Македония, Югославия.

56

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Сюлейман, син на Мехмед, по прехвърляне от починалия Али

Село Айвалъ[2], спадащо към споменатата нахия — 8559. Част — 2500, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Али и [тимарът] е овакантен. Тъй като бившият бейлербей на Румили, а понастоящем везир, е изпратил до честития султански двор писмо, с което донася, че споменатият Сюлейман, син на Мехмед, е заслужил боец, и моли да бъде удостоен с благоволение. [На основание на това] бе заповядано да му се даде в знак на голямо благоволение първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Сюлейман представи височайша заповед с дата първите десет дни на джемази юлевел 999 година (25. II — 6. III. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за получаване на] високославен берат. [Написано] на 17 рамазан 999 година (9. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 5а, док. II

57

Височайшата заповед е издадена.[3]
Ден вторник, 24 рамазан 999 година (18. VI. 1591).
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Ибрахим, син на Хюсеин, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянык, спадащо към споменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Мустафа паша[4]

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Сюлейман и [тимарът] е овакантен. Тъй като споменатият Ибрахим, син на Хюсеин, е служил във войната за Тебрис и е взел участие при изпращане на пари и муниции, както и при станалите битки, в знак на голямо благоволение бе заповядано [да му се даде] първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже [Ибрахим] представи височайша заповед с дата първите десет дни на мухарем 995 година (12—

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Бележка над документа.
[4] Бележка на дясното поле.

21. XII. 1586), съгласно с тази заповед му се даде гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и той взе надлежен берат за това. [Написано] на 10 рамазан 999 година (1. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 5б, док. II

58

Височайшата заповед е издадена.[1]
[Нахия] Тиквеш, санджак Кюстендил.

[Ти]мар на [Али] по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука, спадащо към споменатата нахия — 14 500 акчета. Село Седорек — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].
Хафъз Ахмед[2]
Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мустафа и [тимарът] е овакантен. Тъй като споменатият Али е от хората [на] кятиб Хюсеин, кятиб в султанския диван, да бъде увеличено достойнството му, и е допринесъл много при построяването на крепостта Генидже[3], заповядано бе да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Али представи височайша заповед с дата последните десет дни на зилхидже 996 година (11—19. XI. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 1 рамазан 999 година (23. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 6а, док. II

59

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Иврание, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед по прехвърляне от починалия Насух

Село Липидже[5], спадащо към Инегуста — 5000. Част — 4500, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].
Хафъз Ахмед[6]

---

[1] Бележка над документа.
[2] Бележка на лявото поле.
[3] Крепост, свързана с османо-персийските войни през 80-те години на XVI в. Вероятно дн. гр. Кировабад, Азърбайджанска ССР. Срв. J. v. Hammer, op. cit., VII, p. 114
[4] Бележка над документа.
[5] Неуточнено.
[6] Бележка на лявото поле.

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Насух и [тимарът] е овакантен. Тъй като беят на Реха (?)[1], именуемият Будак, да пребъде достойнството му, изпрати [до честития султански двор] писмо, с което съобщава, че споменатият Мехмед е боец гуреба и е заслужил при построяването на укрепленията при Тебрис, срещу тази му заслуга бе заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед с дата последните девет дни от шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази заповед му се даде гореспоменатият [овакантен] тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 4 рамазан 998 година [7. VII. 1590].

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 6а, док. III

60

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Букерич, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед, нов мюсюлманин, по прехвърляне от починалия Хасан

Получи тимар в Паша санджак и се снабди с берат.[3]
Село Берова[4], спадащо към споменатата нахия — 9299. Част — 4500, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].
Хафъз Ахмед[5]
Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Хасан и [тимарът] е овакантен. [Впоследствие] в знак на голямо благоволение към споменатия Мехмед, който като немюсюлманин бе удостоен с исляма (прие исляма) в султанския диван, заповядано бе да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед с дата средните десет дни от шабан 999 година от х[иджра] (4—13. VI. 1591), съгласно с тази заповед му се даде гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] високославен берат. [Написано] на 16 шабан 999 година (9. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 6б, док. II

61

Ден събота, шевал велики 999 година (28. VII. 1591).
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

[1] Неуточнено.
[2] Бележка над документа.
[3] Допълнителна бележка над документа.
[4] Гр. Берово, Македония, Югославия.
[5] Бележка на лявото поле.

Тимар на Сюлейман, син на Мустафа, по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче[1], спадащо към споменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 4000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета се отделя поради прехвърлянето от починалия Ахмед и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят[2] съобщи, че Сюлейман, който не владее тимар, е втори рожден син на споменатия починал Мустафа, умрял като владелец на зиамет от двадесет хиляди акчета в санджак Яние, на това основание бе заповядано да му се даде овакантеният тимар върху четири хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаването на] султански берат. Написано на 23 рамазан 999 година (15. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 6б, док. III

62

Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед по прехвърляне от починалия Али

Село Айвалъ, спадащо към нахия [Тиквеш] — 8559. Част — 5200, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Али и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Юскюб Мехмед, да пребъде достойнството му, е изпратил до щастливия двор писмо, с което съобщава, че споменатият Мехмед е герой от бойците гуреба и е заслужил, на това основание санджакбеят моли Сюлейман да бъде удостоен с благоволение. Вследствие на това бе заповядано да му се даде в знак на голямо благоволение първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед с дата средните десет дни на шабан велики 999 година (4—13. VI. 1591), съгласно с тази заповед му се даде гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. [Написано] на 22 рамазан честити 999 година (14. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 7а, док. II

63

Височайшата заповед е издадена.

Нахия Иврание, санджак Кюстендил.

---

[1] Крушевица, община Градско, Македония, Югославия.

[2] Името на санджака не е посочено.

Тимар на Махмуд, син на Абеддин, по прехвърляне от починалия Баки

Село Горна Леснича[1], спадащо към споменатата нахия — 3246. Част — 2000. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Тъй като гореспоменатият Баки е умрял и тимарът му е овакантен, Дауд, назначен в благополучния поход за началник и командир на бойците мутеферика[2], е изпратил до щастливия султански двор списък, в който съобщава, че гореспоменатият Махмуд, син на Абеддин, е от хората на Халил, да бъде увеличена мощта му, мутеферика във височайшия двор и владелец на зиамет от деветдесет и девет хиляди двеста двадесет и шест [99 226] акчета в санджак Никболу, и че в последно време е служил при поправянето на укрепленията при Ляха (?)[3]. На това основание той моли да се даде на Махмуд ленно владение. Вследствие на това бе заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Махмуд представи височайша заповед с дата първите десет дни от зилкаде 994 година (14—23. X. 1586), заповядано бе да му се даде гореспоменатият тимар с прехвърлително от 14 рамазан честити на настоящата 999 година (6. VII. 1591). По този начин споменатият тимар бе зарегистриран на съответното място върху три хиляди акчета [на споменатия Махмуд] и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 21 рамазан 999 година (13. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 7б, док. II

64

Височайшата заповед е издадена.[4]

Нахия Уструмджа, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Байрам, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Иловича, спадащо към споменатата нахия — 20 000. Част — 15 000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Мустафа и [тимарът] е овакантен. Тъй като Ибрахим Чауш, да бъде увеличена славата му, служещ чаушбашия в султанския двор, е изпратил списък, с който съобщава, че гореспоменатият Мехмед, син на Байрам, е човек на Сюлейман Чауш, също служещ в султанския двор, и че е взел участие при поправянето на укрепленията в Тебрис, на това основание той моли за благоволение към Мехмед. Вследствие на това бе заповядано да се даде на Мехмед за тази му служба тимар от три хиляди акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед с дата

[1] Вероятно с. Лесница, окръг Враня, Югославия.

[2] Дворцови чинове със специални и разнообразни задължения, нещо като платена конна султанска гвардия. Срв. H. A. R. Gibb and H. Bowen, op. cit.,v. I, p. I, p. 87—88.

[3] Неуточнено.

[4] Бележка над документа.

средните десет дни от месец шевал 993 година (6—15. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 2 джемази юл-евел 999 година (26. II. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 9а, док. II

65

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Синан по прехвърляне от починалия Али

Село Айвалъ[2], спадащо към споменатата нахия — 8559. Част — 5200, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].
Али[3]
Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Али и [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Авлония, образец между знатните, Емрюллах, да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че споменатият Синан е заслужил боец, бе заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Синан представи височайша заповед с дата от последните десет дни от месец реби юл-ахър 999 година (16—24. II. 1591), даде му се споменатият тимар съгласно с тази заповед върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаването на] султански берат. Написано на 22 рамазан 999 година (14. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 9б, док. II

66

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Мехмед по прехвърляне от починалия Али

Село Айвалъ, спадащо към споменатата нахия — 8559. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].
Гореспоменатата част от триста акчета бе отделена поради прехвърляне от починалия Али, [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Бележка на дясното поле.
[4] Бележка над документа.

на Тирхала Мустафа, да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия султански двор писмо, с което съобщава, че споменатият Мехмед е заслужил боец, заповядано бе в знак на голямо благоволение да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Мехмед представи височайша заповед с дата срѐдните десет дни от месец мухарем 999 година (9—18. XI. 1590), даде му се овакантеният тимар съгласно със споменатата заповед върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. [Написано] на 21 рамазан 999 година (13. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 9б, док. III

67

Височайшата заповед е издадена·
8 шевал 999 година (30. VII. 1591).
Нахия Тиквеш, санджак Кюстендил.

Тимар на Али по прехвърляне от починал друг Али

Село Айвалъ, спадащо към споменатата нахия — 8559. Част — 5200, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

Гореспоменатата част от триста акчета се отдели поради прехвърляне от починалия друг Али, [тимарът] е овакантен. Тъй като санджакбеят на Дукакин[1] Феридун е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че споменатият Али е заслужил боец, заповядано бе да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. На това основание му се даде тимар върху три хиляди акчета по заповед от първите десет дни на рамазан 997 година от х[иджра] (14—23. VII. 1589) и бе издадено тезкере за [получаване на] султански берат. [Написано] на 21 рамазан 999 година (13. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 10а, док. II

68

Дадена височайша заповед.[2]
Нахия Иврание, санджак Кюстендил.

Тимар на Махмуд, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Хасан, син на Курд

Село Червена градища[3], спадащо към споменатата нахия — 2700. Съгласно със заповедта — 3000 [акчета].

[1] Санджак в Северна Албания.
[2] Бележка над документа.
[3] Вероятно Цървени град, община Търговище, окръг Враня, Югославия.

Тъй като споменатият Хасан е умрял и тимарът му е останал вакантен, бившият чауш от султанския двор Ибрахим е изпратил до щастливия двор писмо, с което съобщава, че споменатият Махмуд, син на Абдуллах, е бил от хората на Мустафа Чауш, чауш във височайшия двор, и е прекарал военна служба при поправянето на крепостта Тебрис. На това основание моли да бъде удостоен с благоволение. Вследствие на това бе заповядано да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Понеже Махмуд представи височайша заповед с дата средните десет дни на месец шевал 993 година (6—15. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му бе даден гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и бе издадено тезкере за [получаване на тимар] по прехвърляне от починалия Хасан, от деня петнадесети рамазан 999 година (7. VII. 1591). [Написано] на 22 рамазан 999 година (14. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 10б, док. II

ОТКЪС ОТ РЕГИСТЪР С ПРЕПИСИ НА ТЕЗКЕРЕТА ЗА РАЗДАДЕНИ ТИМАРИ В САНДЖАЦИТЕ КЮСТЕНДИЛ И ПАША ОТ КРАЯ НА XVI В.

Откъсът съдържа преписи на тезкерета за раздадени тимари на заслужили бойци в санджаците Кюстендил и Паша през средата на последната четвърт на XVI в. Твърде е вероятно документът да е част от регистрите Кс 8/4, Кс 9/4, защото в тях се споменават едни и същи селища. Точният брой на тезкеретата не може да се установи, тъй като някои от листовете на регистъра в горната си част са се разпаднали и продължават да се разпадат. Поради това са преведени само тезкеретата, чийто текст е запазен напълно.

Размерите на листовете, на брой 181, са 31/10,13 см. От лист 63а до лист 72б са останали само малки късове. Текстът е написан с черно мастило на шрифта сиакат, примесен с дивани.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура Сф 21/15.

Преводът е направен от Никола Манолев.

FRAGMENT DE REGISTRE CONSIGNANT DES COPIES DE TEZKERE (CERTIFICATS) DE TIMAR DISTRIBUÉS DANS LES SANDJAK DE KUSTENDIL ET PACHA, DATANT DE LA FIN DU XVIe S.

Le fragment contient des copies de tezkéré de timar distribués à des sipahi dans les sandjak de Kustendil et de Pacha, vers le milieu du dernier quart du XVIe s. Il est très probable, que ce document fasse partie des registres cotés Ks 8/4 et Ks 9/4, puisque les mêmes localités y sont mentionnées. On ne peut établir le nombre exact des tezkéré, puisque la partie supérieure des feuilles du registre se sont effritées et continuent de s'effriter. On n'a donc traduit que les tezkéré dont le texte est parfaitement conservé.

Le nombre de feuilles se monte à 181 et leur dimension mesure 31 × 10,13 cm. Rien que de petits fragments sont restés des feuilles allant de 63r à 72v. Le texte est écrit à l'encre de Chine noire, en siakat entremêlé de divani.

Ce document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous la cote Sf 21/15.

La traduction en est due à Nikola Manolev.

1

Нахия Хурпища[1], лива . . .[2]
Отказал се, даден другиму. 15 ден от . . .[3]

Тимар на Мустафа Али . . .[4]

Село Мало Долче[5], спадащо към гореспоменатата нахия — 4600.
Село Хрупиш, с друго име . . .[6], спадащо към гореспоменатата нахия — 41 190 . . .[7]
Село Кабаш (?), с друго име Играмоса[8], същата нахия — 5510. Част — 710. Общ сбор — 870. Част — 6000.
Село Бедаве[9], спадащо към Манастир[10] — 12 200.
Село Харсенич[11], опразнено от раята — 1000.
Село Сюндюклю[12], спадащо към Гюмюлджина — 2000.
Село Сулу хаджи[13], спадащо към гореспоменатата нахия — 5800. Част — 800 . . .[14] Общ сбор — 4300. Събрано . . .[15]

Понеже гореспоменатият е предал берата и се е отказал от тимара си и санджакбеят на Яние[16] Ридван, да пребъде славата му, е изпратил списък . . .[17], в който съобщава, че уволненият от тимара му . . .[18] в санджак Яние Алиоглу Мустафа е участвувал в докарването на [държав ната] хазна . . .[19] и е участвувал във войната против Имам Колу и Симон,[20] заповядано е в последните десет дни на шевал 992 година (26. X — 3. XI. 1584) срещу това му участие да му се даде 1000 акчета увеличение. Понеже и образецът на нему подобните и равни, алайбеят на лива Яние Али, да расте неговата мощ, с подпечатан списък съобщава за гореспоменатия, че той е участвувал в ремонта на крепостите

[1] Хурпища—нахия със средище с. Хрупища, Костурско, Югозападна Македония, Гърция.
[2] Листът е скъсан. Във факсимилетата регистърът е представен почти изцяло.
[3] Бележка в дясното поле, недовършена; листът е скъсан.
[4] Листът е скъсан.
[5] Неуточнено.
[6,7] Листът е скъсан.
[8] С. Грамос или Грамости, Костурско, Гърция.
[9] Неуточнено.
[10] Битоля, Македония, Югославия.
[11] Неуточнено.
[12] Сюндюклю при Марония, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция.
[13] Вероятно с. Сулу мабе, дн. Слънчоглед, Кърджалийско.
[14], [15] Листът е скъсан.
[16] Янина, град в Епир, Гърция.
[17—19] Листът е скъсан.
[20] Имам Колу, вероятно персийският управител на крепостта Генидже, оказал отпор на османските завоеватели на земите на персийския шах в края на 80-те години на XVI в. Срв. J. v. Hammer, op. cit., VII, p. 114. Симон е грузинският княз Симон Луарсаб, споменат по-горе.

Тебрис и Хамана, срещу това му участие [също е заповядано да му се даде] 1500 акчета увеличение. Тъй като [Алиоглу Мустафа] представи височайшите заповеди [за това] с дата последните 10 дни на зилхидже 994 година (3—11. XII. 1586), даде му се гореспоменатият тимар с равностойността му и с [дадените му увеличения] заедно върху 12 500 акчета и му се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано в последния ден [29] на месец шабан 999 година (22. VI. 1591).

Л. 1б, док. I

2

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия . . .[2], лива Паша.

Тимар на . . .[3] по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Бихали[4], влизащо в състава на село Истарджа[5], заселено от допълнителните баздарани[6] — 1300.

Село Кара бунар[7], спадащо към същата нахия — 900.

Село Муслих Мехмед[8], влизащо в състава на село Секанан[9], спадащо към същата нахия — 500.

Село Салих[10], близо до селото Хасърсинджe (?)[11], спадащо към същата нахия, извън регистъра — 1000. От приходи от ресм-и бенак и данъка върху овцете на някои юрушки хайманета[12] и от някои уседнали жители заедно с данъка сватбарина и ниабет и други към гореспоменатата нахия, извън регистъра. Повечето живеят във вакъфите Еюб Ансари — 1800. Всичко — 5400 акчета. Заедно със стойността [на тимара] — 18 000 акчета.

Гореспоменатият [Хюсеин] бил починал на 10 реби юл-евел [9]99 година (6. I. 1591) и понеже тимарът му останал вакантен, споменатият Хюсеиноглу Али, който бил уволнен от тимара [си] от 18 000 акчета в санджака Хатван[13], дойде в Двора на щастието и каза, че споменатият покоен Хюсеин неотдавна бил отстъпил гореказания тимар на Кадър. [Същият Кадър], като се снабдил с берат [за този тимар], по-късно пак отстъпил [тимара] на гореказания Хюсеин. Този последният бил взел те-

---

[1] Бележка горе вляво.
[2] Листът е скъсан.
[3] Листът е скъсан. От текста на тезкерето личи, че тимариот е Али, син на Хюсеин.
[4], [5] Неуточнени.
[6] Резерви, от които се попълва категорията на т. нар. доганджии (вж. в речника обяснението за доганджии, а също и в Извори за българската история, X, съставили и редактирали Б. Цветкова и В. Мутафчиева, София, 1964).
[7] Вероятно Кара бунар или Бошовци в Кайлярско, Югозападна Македония.
[8]—[11] Неуточнени.
[12] Неуседнало. юрушко население, временно пребиваващо в известен лен заради паша на стадата си и имащо по-различни феодални задължения, отколкото местната рая.
[13] Област с център гр. Хатван, Унгария.

зкере и получил берат [за същия тимар], но [след това] починал в Истанбул и тимарът му [сега] бил вакантен. Заради това той моли за благоволение да му се даде [този тимар]. Тъй като той представи височайша заповед с дата 10 реби юл-евел 999 година (6. I. 1591), в която се предписва да бъде даден на казания [Али] споменатият по-горе тимар по прехвърляне от починалия гореспоменат [Хюсеин] и на гърба на тази заповед е сложена [освен това] бележка, с която се иска записването [на тимара върху него], извърши се това записване със стойност [на тимара] върху 18000 акчета и [му] се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. 17 шабан 999 година (10. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 3а, док. II

3

Гореспоменатият в споменатата лива подновява берата си с увеличение. Реби юл-евел[1]/17 рамазан 993 година (12. IX. 1585).

Нахия Манастир, лива Паша.

Тимар на Реджеб, син на Ахмед, по прехвърляне от . . .[2]

Село Балдуниче (Балдуница)[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 5800. Част — 500. Съгласно със заповедта — 6000 акчета. Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Бали. Понеже този тимар е вакантен и емирът на достопочтените емири, бейлербеят на Кефе[4] Джафер, да бъде вечно неговото щастие, е изпратил писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Реджеб, който не притежава тимар и е рожден син на Ахмед, владелец на зиамет в нахията Шехир кьой[5], Паша санджак, е заслужил и моли срещу участието и [положения] труд на неговия баща в този последния султански поход да му се даде първоначално тимар в знак на голямо благоволение, заповядано е да се даде [на Реджеб] първоначално тимар от 6000 акчета. Тъй като последният представи височайшата заповед за това с дата средните 10 дни на реджеб 991 година (31. VII.—9. VIII. 1583), съгласно с тази височайша заповед на 2 реби юл-евел 996 година (31. I. 1588) му е бил даден [гореспоменатият] тимар върху 6000 акчета. Но понеже преди да вземе тимара, той изгубил тезкерето, сега то му се подновява за [получаване на] султански берат за същия тимар. 11 шабан 999 година (4. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 4б, док. II

---

[1] Бележка вляво на документа. Годината не е посочена.

[2] Листът е скъсан. Мисълта е незавършена.

[3] Вероятно това е отбелязаното от Васил Кънчов село Балденци, дн. Балдовенци, Битолско, Македония.

[4] Кафа, дн. Феодосия в Крим, СССР.

[5] Пирот, Югославия.

Височайшата заповед е издадена.[1] В повече — 1701 акчета.[2]
Нахия Кесрие[3], лива Паша.

Тимар на Синан, син на Ювеис, по прехвърляне от отказалия се от тимара Пири, син на Яхя

Село Алище[4], спадащо към Кесрие — 34 755. Част — 4200.
Мезра Инджеовасъ, с друго име Тарла баш[5], спадаща към Серфидже — 500. Общо — 4700.
Село Туманич[6], спадащо към Кесрие — 19 000. Част — 5016. Всичко — 9716 акчета. Част — 9300 акчета.

Гореспоменатият Синан, син на Ювеис, дойде в султанския двор и каза, че той бил уволнен от тимара си от 6300 акчета в санджака Елбасан, но Яхяоглу Пири, който бил владелец на тимар от 3716 акчета в селото Айше и [на] други в нахията Кесрие, спадаща в Паша санджак, по своя добра воля бил предал берата и се бил отказал от тимара си. Казвайки това, той моли за благоволение да му се даде [този тимар]. Поради това издадена е височайша заповед до румилийския бейлербей с дата средните 10 дни на рамазан 999 година (3—12. VII. 1591), с която се предписва, щото ако казаният Синан не е от тия, които са уволнени завинаги от тимар с размер [като тоя на отказалия се от тимара си Пири] в споменатата лива, а като е попаднал по някакъв начин в ръцете му бератът на споменатия [Пири], той не си е послужил с измама и ако Пири предаде берата и се откаже от тимара си, да се даде тимарът нему. Понеже след тази височайша заповед последва нареждане да му се издаде от Двора на щастието тезкере с 2000 акчета увеличение и след това друго, с което се нарежда също така да му се даде увеличение с още 2716 акчета, съгласно с горната височайша заповед споменатият тимар, както се поясни, по прехвърляне от отказалия се от него Пири, от когото тимарът отпада, освен с два пъти увеличение, както е заповядано, но и с неподлежащите на делене 869 акчета в повече се даде от султанския двор на гореспоменатия Синан, комуто и се издаде [настоящото] тезкере за получаване на височайш берат. Написано на 15 рамазан 999 година (7. VII. 1591).

Л. 5а, док. II

5

[Височайшата] заповед [е издадена].[7]
Нахия Шехир кьой, спадаща към лива Паша.

---

[1] Бележка над документа.
[2] Бележка под нея.
[3] Седалище гр. Костур, Югозападна Македония, Гърция.
[4] Олище в Пополе, Костурско, Югозападна Македония, Гърция.
[5] Неуточнено.
[6] Туманец, сега в Албания — на югозападния бряг на Преспанското езеро, на юг от албано-югославската граница.
[7] Листът е скъсан. От бележката се чете само думата „заповед". По подобие на другите документи мисълта е допълнена.

Тимар на Диване Али по прехвърляне от отказалня се от тимара си Махмуд...[1]

Село Юмруфча (?)[2], спадащо към Шехир кьой — 2518. Част — 1259. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатият Диване Али дойде в султанския двор и съобщи, че преди известно време, когато санджакбеят на Юскюб Ахмед с писмо бил съобщил, че той е достоен да получи тимар, издадена била височайша заповед за тимар от 3000 акчета в Румили. Той обаче не успял [да вземе тимара], но каза, че Абеддиноглу Махмуд, който притежава тимар от 2580 акчета в селото Юмруфча, нахия Шехир кьой, Паша санджак, бил предал берата си и се бил отказал от тимара [в негова полза]. Понеже той моли за благоволение да се даде [този тимар] нему, издадена е височайша заповед до румилийския бейлербей с дата средните 10 дни на рамазан 999 година (3—12. VII. 1591), с която се нарежда, в случай че бъде взета [обратно] старата заповед и споменатият Махмуд е починал [и се окаже], че Диване Али, у когото по някакъв начин е попаднал бератът, не върши никаква измама, като заявява, че Махмуд му бил отстъпил тимара си, а наистина [Махмуд] му е предал берата си и по своя добра воля му бил отстъпил тимара си, да се даде тимарът нему, като недостигът до размера на тимара се дотъкми по заповедта. Понеже след тази заповед последва нареждане да му се издаде от Двора на щастието тезкере, съгласно с гореказаната височайша заповед споменатият тимар, както е пояснено, по прехвърляне от отказалия се от него Махмуд, с едно допълнение от 2000 акчета върху стойността на тимара по първоначално издадената заповед, с която е бил удостоен той, се даде на споменатия Диване Али върху 3000 акчета и се издаде [настоящото тезкере за] получаване на султански берат. Написано на 19 рамазан 999 година (11. VII. 1591).

Л. 5б, док. II

6

Нахия Филибе, лива . . .[3]

Тимар на Муса, син на Феми

Село Рогош бююк[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 3457.

Село Рогош кючук[5], същата нахия — 4720. Общо — 8177. Част — 3000 акчета.

Понеже споменатият е предал берата и се е отказал от тимара си и санджакбеят на Юскюб Мехмед, да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Фемиоглу Муса е достоен (заслужил за тимар), в израз на благоволение

---

[1] Листът е скъсан.
[2] Неуточнено.
[3] Ливата е Паша.
[4], [5] Сега няма Голям Рогош и Малък Рогош, а общо село Рогош до Пловдив.

[към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като той представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на сафар 999 година (19—27. XII. 1590), даде му се гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. Написано на 22 ден от месец рамазан 999 година (14. VII. 1591).

Тезкере [издадено от] Хасан паша

Л. 10б, док. II

7

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Филорина[2], лива Паша.

Тимар на Мустафа, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Хасан

Село Босиличе[3], спадащо към гореспоменатата нахия. Част — 500. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хасан. Понеже този тимар е вакантен и образецът на знатните военачалници, санджакбеят на Караман Хайдар, да пребъде щастието и благополучието му, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Мустафа този път е много заслужил при строежа на крепостите Тебрис и Хамана и моли за благоволение, заповядано е срещу това му служене да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета.[4] Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на зилкаде 994 година (14—23. X. 1586), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 4 джемази юл-евел 995 година (12. IV. 1587).

Тезкере [издадено] от Хамза паша

Л. 12б, док. II

8

Височайшата заповед е издадена. Ден 7, събота, 19 зилхидже 999 година (седми ден, събота, 8 септември 1591).[5]
Нахия Татар пазаръ, лива Паша.

---

[1] Бележка над документа.
[2] Седалище гр. Лерин, Югозападна Македония.
[3] Неуточнено.
[4] Следват 6 повторени думи — зачеркнати.
[5] Бележка над документа.

Тимар на Ибрахим, син на Мюрювет, по прехвърляне от починалия Дауд, син на Абеддин

Село Варвара[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 8200. Част — 6000. С допълнението заедно — 9265 акчета.

Гореспоменатият Ибрахим, син на Мюрювет, дойде в султанския двор и каза, че той бил уволнен от тимара [си] от 7000 акчета в Паша санджак. Но тъй като веднъж алайбеят на санджак Мора бил изпратил подпечатан списък, с който съобщил, че той в похода за Тебрис бил служил в службата караули, била издадена височайша заповед [с дата] средните 10 дни на зилхидже 994 година (23. XI — 2. XII. 1586) за 2500 акчета увеличение. Той обаче не бил успял [да осъществи това увеличение. Заради това е издадена до румилийския бейлербей височайша заповед с дата 17 реджеб [9]99 година [11. V. 1591], с която се нарежда, поради това, че Абеддиноглу Дауд, който има тимар 6000 акчета в селото Варвара, нахия Татар пазаръ, Паша санджак, е починал и тимарът му е свободен, да се даде този тимар на Ибрахим. Тъй като след тази височайша заповед последва нареждане да му се издаде тезкере от Двора на щастието, съгласно с тази спомената по-горе височайша заповед тимарът със стойност 600 акчета, по прехвърляне от покойния Дауд, от когото той [тимарът] отпада, заедно с даденото му увеличение от 3265 акчета, като се попълни и дотъкми с този недостиг, според както е упоменато, върху 9265 акчета, се даде от щастливия двор на гореспоменатия Ибрахим и му се издаде настоящото тезкере за получаване на височайш берат. 18 шабан 999 година (11. VI. 1591).

Л. 20а, док. II

9

Височайшата заповед е издадена.[2] Берата си е подновил по новия регистър на 1002 година [1593/1954].[3]

Нахия Филибе, лива Паша.

Тимар на Абазе Ахмед по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Мустафа

Село Хърсова, спадащо към гореспоменатата нахия — 995.

Село Уляндър[4], същата нахия — 3855.

Село Лешниче[5], част от селото без население, същата нахия — 192. Общо — 5042. Съгласно със заповедта — 7000 акчета. Понеже гореспоменатият [Мустафа] е предал берата и се е отказал [от тимара си] и Яхя, кетхуда на починалия като велик везир Осман паша, да трае дълго неговата мощ, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Абазе Ахмед е [лице] от чашнигирите на споменатия

[1] И днес с. Варвара, Пазарджишко.
[2] Бележка вляво над документа.
[3] Бележка вдясно от първата бележка.
[4] Неуточнено.
[5] Елешница, Пловдивско. В джелепкешанския регистър от 1576 г. е писано Лешник.

покойник и моли за благоволение [към него], заповядано е да му се даде първоначално тимар от 7000 акчета. Тъй като [Абазе Ахмед] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на сафар 994 година (11—19. II. 1586), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 7000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 15 зилхидже 999 година (4. X. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 25б, док. II

10

Височайшата заповед е издадена. На 26 зилхидже 999 година (15 октомври 1591).[1]

Нахия Манастир, лива Паша.

Тимар на Дурмуш по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Драловче[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 6479. Част — 500. С допълнение — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е свободен и образецът между достопочтените емири, бившият санджакбей на Мезестра[3] Мустафа, да бъде вечна неговата слава, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Дурмуш гуреба е заслужил, като взел участие в похода за Тебрис, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият Дурмуш] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета, [за което] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 4 реби юл-евел 996 година (2. II. 1588).

Тезкере [издадено] от Мехмед паша

Л. 26б, док. I

---

[1] Бележка над документа.

[2] Неуточнено.

[3] Област в Пелопонес, Гърция, по-точно в южната му част, близо до нос Мания. Срв. I. H. Uzunçarsılı. Osmanlı devletinin merkez ve bahriye teşkilâtı. Ankara, 1948, p. 420, n. 1040.

11

Височайшата заповед е издадена.[1]

Същият Мустафа е прехвърлил на сина си Мехмед с мирмирански берат владения от него тимар в 1007 (1598—1599) година.[2] През същата година тимарът се прехвърля на същия от Мехмед.[3]

Нахия Кочане[4], лива Кюстендил.

Тимар на Мустафа, син на Али, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Мехмед

Село Иваниче[5], с друго име Фотовище[6], спадащо към гореспоменатата нахия — 6000. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият Мехмед е предал берата и се е отказал [от тимара си], споменатият по-горе Алиоглу Мустафа дойде в султанския двор и съобщи, че преди известно време вследствие на това, че бейлербеят на Караман[7] Сюлейман, да трае дълго неговото щастие, е докладвал, че той бил заслужил, издадена е била височайша заповед първоначално за тимар от 3000 акчета във вилаета Караман, но [въпреки това] още не бил успял [да получи тимара] и моли [този тимар] сега да се замени с такъв в Румили. Тъй като той представил височайша заповед за вземане обратно тази заповед и заменяването ѝ с такава за Румили, въз основа на старата заповед с дата средните 10 дни на реби юлевел [9]93 година (13—22. IV. 1585) даде му се [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване] султански берат. 14 рамазан 998 година (17. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 33б, док. III

12

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Мурад, син на Хюсеин, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Богоселче[8], спадащо към гореспоменатата нахия — 4000. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият Мустафа е починал и тимарът му е останал вакантен, алайбеят [на Мурад] е съобщил, че по-рано [този] тимар е бил даден на Мехмед и Махмуд [братя на гореспоменатия Мурад], синове на спахията Хюсеин, убит в морската царска война, когато той бил

---

[1] Бележка над документа.
[2] Бележка горе вдясно.
[3] Втора бележка до предходната.
[4] Седалище гр. Кочани, Македония, Югославия.
[5], [6] Неуточнени.
[7] Дн. каза Караман във вилает Коня, Мала Азия, Турция.
[8] Богословец, община Свети Николе, Македония, Югославия.

·още в притежание на тимар от 3000 акчета в санджак Мора; че след това, когато от гореспоменатите умрял Махмуд, тимарът бил даден на третия му син Юсуф; сега бил починал и Юсуф и Мурад, който не притежава тимар, е четвъртият рожден син на гореспоменатия покойник и тезкерето, което той има у себе си, е тезкере на неговия баща. Затова му се даде тимарът върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански ·берат. 2 зилхидже 998 година (2. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 33б, док. II

13

Височайшата заповед е издадена. 6 мухарем 999 година (4. XI. 1590).[1] Нахия Букерич[2], лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Кобиля, с друго име Кобиле[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 12 300.

Село Братиловча[4], с друго име Бучина, същата нахия — 1200. Общо — 13 500. Част — 5000, част — 300. Съгласно със заповедта — 2000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Аладжа хисар, да пребъде достойнството му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Мехмед е взел участие във войната срещу къзълбашите[5] при похода за Тебрис и е служил при строежа на [същата] крепост и моли да му се даде тимар, заповядано е да му се даде първоначално 2000 акчета тимар. Понеже се представи височайшата заповед [за това] с дата шевал . . .[6], съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият] тимар върху 2000 акчета и се издаде тезкере за султански берат.[7]

Л. 35а, док. II

---

[1] Бележка над документа.

[2] Нахия Букерич, лива Кюстендил. Съвпадала с Радовишка околия и се намирала между нахиите Щип, Кочане, Струмица и Тиквеш.

[3] Вероятно с. Конско, Гевгелийско, Македония, Югославия.

[4] Вероятно с. Бучим, Радовишко, Македония, Югославия.

[5] Така привържениците на ортодоксалното мюсюлманство в Османската империя наричали мюсюлманските сектанти от шиитското направление в исляма. Името се пренесло и върху поданиците и привържениците на персийския владетел шах Исмаил, който създал Шиитската империя на Сафавидите. Срв. Gibb — Bowen, op. cit., I, 2, p. 189—190. Очевидно в документа се говори за войните на османците срещу персийския владетел през 80-те години на XVI в. Срв. J. v. Hammer, op. cit., VII, p. 209 sq. Официалната власт наричала къзълбаши всички мюсюлмански сектанти, много от които участвували в съпротивителни движения срещу султанската власт и установения от нея порядък. Идеологически те развенчавали ортодоксалното мюсюлманство, опора на този порядък. Срв. напр. А. Д. Новичев, История Турции, I, [Ленинград], 1963, стр. 105 сл.

[6] Листът е скъсан.

[7] В края листът е скъсан.

14

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Иврание, лива Кюстендил.

Тимар на Еюб, син на Мустафа, по прехвърляне от починалия Насух

Село Любич[2], подведомствено на Инегуста — 5000. Част — 4000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Насух. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Вълчи трън Мустафа, да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия двор [писмо], с което съобщава, че гореспоменатият Мустафаоглу Еюб е заслужил, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на зилхидже 995 година (12—21. XI. 1587), съгласно с тази височайша заповед му се дава [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [това] тезкере за получаване на султански берат. Написано на 4 рамазан 998 година (7. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 35б, док. II

15

Нахия Букерич, лива . . .[3]

Тимар на Драмалъ Юсуф

Село Услутхани[4] . . . — 15 473. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Перване.

Споменатият по-горе Драмалъ Юсуф се яви [в управлението] и като съобщи, че той бил участвувал [в разни походи] и напоследък дори в похода за Тебрис, поиска благоволение. По повод на това в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Понеже той представи височайшата заповед за това с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за султански берат. 19 ден на месец рамазан 998 година (22. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 35б, док. I

---

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Листът е скъсан. Името на ливата е Кюстендил.
[4] Неуточнено. След името на селото листът е скъсан.

16

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Диване по прехвърляне от починалия Баязид

Село Долна Гевгяличе[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 13 500. Част — 11 794, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Баязид. Понеже този тимар е вакантен и дворцовият чауш Мехмед, да расте достойнството му, с назначение по постройките е изпратил списък, с който съобщава, че гореспоменатият Диване Шахин бил извозил и докарал камъни за стените и вратите на крепостта Кюпрю Калясъ[2], чието построяване е било заповядано, и че бил работил при обслужването и ремонта на воденицата [при същата крепост], заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на зилхидже 995 година (13—22. X. 1587), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият по-горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 13 джемази юл-ахар 997 година (29. IV. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 38б, док. II

17

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Ахад, син на Лютфи, по прехвърляне от починалия Лютфи

Село Кочане, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 822. Част — 8433, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Лютфи. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Херсек Мехмед, да пребъде неговата слава, е изпратил до Прага на щастието писмо, с което, като съобщава, че гореспоменатият Лютфиоглу Ахад, юнак от категорията гуреба, е заслужил, моли [да му се окаже] благоволение. В израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето Лютфиоглу Ахад] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на сафар 998 година (20—29. XII. 1589), съгласно с тази

[1] Вероятно част от гр. Гевгели, Македония.
[2] Неуточнено.
[3] Бележка над документа.

височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 2 ден от месеца рамазан 998 година (5. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 39б, док. I

18

Височайшата заповед е издадена.[1] Дата 14 мухарем 999 година (12. XI. 1591).

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Хаджи, по прехвърляне от починалия Хамза

Село Букерич, спадащо към гореспоменатата нахия — 30 100. Част — 300. Според заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хамза. Понеже този тимар е вакантен, гореспоменатият Мехмед, син на Хаджи, дойде в султанския двор и заяви, че преди известно време вследствие на това, че сефердарят[2] на бойците гюнюлю[3] Гази Мустафа с подпечатан списък е съобщил, че той е участвувал в похода за Тебрис, заповядано било да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета, но заповедта за това не била излязла. Понеже той все още иска [тимар], заповядано е да му се даде. Тъй като той представи височайшата заповед за това с дата средните 10 дни на реджеб 994 година (28. VI—27. VII. 1586), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване] на високославен берат. 7 зилхидже 998 година (7. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 40а, док. II

19

Височайшата заповед е издадена.[4]

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Диване Мехмед по прехвърляне от починалия Лютфи

Село Кочане, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 822. Част — 8433, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Лютфи. Понеже този тимар е вакантен и алай-

[1] Бележка над документа.
[2] Военачалник.
[3] Тежка конница в крепостните гарнизони. Срв. Gibb — Bowen, I, p. 1, p. 192.
[4] Бележка над документа.

беят на лива Вълчи трън Хюсеин, да расте дълго неговата мощ, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Диване Мехмед е отишъл като гюнюлю в похода за Тебрис, по време на който е взел участие като караул и дундар[1], и моли благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде тимар от 3000 акчета. Тъй като Диване Мехмед представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на зилкаде 994 година (24. X—2. XI. 1586), съгласно с тази височайша заповед даде [му] се [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за получаване на [султански] берат. 12 рамазан 998 година (15. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 42а, док. II

20

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Абди, син на Осман, по прехвърляне от починалия Ибрахим

Село Кониче[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 1500. Село Буковича дербенд извън регистъра — 1000. Общо — 5500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ибрахим. Понеже този тимар е вакантен и румилийският кетхуда с обстоен доклад съобщава, че Абди, който не притежава тимар, е рожден син на Осман, жител на Паша санджак, починал като притежател на тимар от 3060 акчета в санджак Виза[3], съгласно с височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 19 шевал 998 година (21. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 42б, док. II

21

Височайшата заповед е издадена. Дата . . .[4] 999 година (1590/1591).[5] Нахия . . .[6], лива Кюстендил.

---

[1] Неизяснена служба.

[2] С. Конче, Радовишко, Македония, Югославия.

[3] Санджак Виза в Източна Тракия. Обхващал Странджанската област и част от равнината, дн. в Турция.

[4] Листът е скъсан.

[5] Бележка над документа.

[6] На това място листът е скъсан.

Тимар на . . .[1] по прехвърляне от починалия Мустафа

[Село] Ак Лимар[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 7805. Част — 4377, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и кетхуда[та] на еничерите[3] при височайшия двор Синан, да пребъде неговата слава, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият смел юнак Хаджи, син на Муртаза, при [извършване на] поправката на крепостта Джума е служил в еничерската команда, като е пренасял камъни, и моли да му бъде даден тимар, заповядано е срещу това му служене да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 994 година (5—13. X. 1586), съгласно с тази височайша заповед даде [му] се тимарът върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 9 шевал 998 година (11. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 43а, док. I

22

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Худаи, син на Мехмед, по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Кобиля, с друго име Кобиле, спадащо към гореспоменатата нахия — 12 300.

Село Раниковче (?), с друго име Люмник[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 1200. Общо — 13 500. Част — 5000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и румилийският кетхуда съобщава, че Худаи, който не притежава тимар, е втори рожден син на спахията Мехмед, починал като уволнен от 3000 акчета тимар в Паша санджак, съгласно със заповедта му се даде тимарът върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 16 зилкаде 998 година (16. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 43а, док. II

---

[1] На това място листът е скъсан.

[2] Неуточнено.

[3] Еничерски кетхуда — висш чин от еничерския корпус, помощник на еничерския ага (Gibb—Bowen, I, 1, p. 316).

[4] Неуточнено.

23

20 мухарем 999 година (18. XI. 1591).
Нахия Илидже (Кюстендил), лива Кюстендил.

Тимар на Бекир, син на Али, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Мустафа, син на Ахмед

Село Горна Николиче[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 6000. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Мустафа] е върнал берата и се е отказал от тимара си и румилийският кетхуда е съобщил, че гореспоменатият Бекир не притежава тимар и е рожден син на починалия Али, уволнен от тимара с доход 3000 акчета в Паша санджак, даде му се [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване] на султански берат. Написано на 12 ден от месеца рамазан 998 година (15. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 43б, док. II

24

21 мухарем 998 година (30. XI. 1589).
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Хасан . . .[2]

Село Износинче (?)[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 13 000. Част — 12 000, част — 500. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хасан. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Охри[4] Мехмед, да бъде вечна неговата слава, е изпратил до Прага на щастието списък, с който съобщава, че гореспоменатият Хасаноглу Мехмед е участвувал в наказателната акция против бунтовниците в селото Ляси[5], срещу това му участие е заповядано да се даде на [споменатия Мехмед] първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [същият] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилкаде 990 година (17—26. XII. 1582), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] великославен берат. 26 зилкаде 997 година (5. XI. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 44б, док. I

[1] Николичевци, Кюстендилско.
[2] Листът е скъсан.
[3] Неуточнено.
[4] Град Охрид, Македония, Югославия.
[5] Вероятно Лешани, Охридско, Македония, Югославия.

25

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Илидже, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Али Чауш, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Абеддин, син на Хюсеин

Село Ивранча (?) дербенд[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 3000. Част — 6000 акчета.

Понеже гореспоменатият Абеддин предаде берата и се отказа от тимара си и образецът между достопочтените емири, беят на гореспоменатата лива Мехмед, да бъде вечна славата му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което, като съобщава, че Мехмед, който не притежава тимар, е рожден син на Али Чауш, лице от чаушите при височайшия двор, и че същият [Мехмед] е заслужил, моли за благоволение [към него]. В знак на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 6000 акчета. Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилкаде 997 година (1—10. X. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият тимар] върху 6000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 13 джемази юл-ахар 998 година (19. IV. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 44б, док. II

26

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия . . .[4], лива Кюстендил.

Тимар на . . .[5] по прехвърляне от починалия Ферхад . . .[6], се отделя [от тимара] на починалия Ферхад . . .[7]

Понеже назначеният за началник Дауд, да трае дълго неговата слава, мютеферика при султанския двор, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Мурадоглу Карлъ, който е от хората на Хюсеин, а този пък е мютеферика при височайшия двор със зиамет 61 700 акчета в санджак Никболу и е служил [взел участие] при ремонта на крепостите Тебрис и Хамана, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето Мурадоглу Карлъ] представи височайшата заповед за това с дата първите 10 дни на зил-

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Бележка над документа.
[4] Листът е скъсан, името не се чете.
[5] Листът е скъсан, но от текста по-долу се разбира, че тимариотът е Карлъ, син на Мурад.
[6], [7] Листът скъсан, текстовете не могат да се възстановят.

каде 994 година (14—23. X. 1586), съгласно с [тази] височайша заповед [му] се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за великославен берат. Написано на 15 реджеб 997 година (30. V. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 45а, док. I

27

Височайшата заповед е издадена. 1 мухарем 999 година (30. X. 1590).[1]

Нахия . . .[2], лива Кюстендил.

Тимар на Махмуд, син на хаджи Али, по прехвърляне от починалия Лютфи

Село Кочане, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 882. Част — 3433, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Лютфи. Понеже този тимар е вакантен и назначеният в победоносния султански поход за началник на мютефериките при Двора на щастието Дауд, да трае дълго славата му, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият хаджи Али, който е човек на Ибрахим, мютеферика при височайшия двор, да расте славата му, с тимар от 58 000 акчета в същия санджак, е служил [взел участие] в изграждането на крепостта Гениджe, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като лицето представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на мухарем 997 година (30. XI—9. XII. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 12 ден от месец рамазан 998 година (15. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 46а, док. II

28

Височайшата заповед е издадена.[3]

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Керим, син на Ахмед, по прехвърляне от починалия Лютфи

Село Кочане, спадащо към споменатата нахия — 10 822. Част — 8432, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

[1] Бележка над документа.

[2] Листът е скъсан, но нахията е Кочани.

[3] Бележка над документа.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Лютфи. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Призрен Али, да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Ахмедоглу Керим е заслужил и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилхидже 997 година (31. X — 8. XI. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 12 ден от месец рамазан 998 година (15. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 46а, док. III

29

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Хюсеин, син на Абдуллах, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Али

Село Драгожил[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 2200. Общо — 6000. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Али] е предал берата и се е отказал [от тимара си] и санджакбеят на Селяник Мехмед, да пребъде достойнството му, е изпратил до Прага на щастието писмо, с което донася, че гореспоменатият Абдуллахоглу Хюсеин е заслужил и моли да му се даде тимар, в израз на благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайша заповед [за това] с дата последните 10 дни на реджеб 995 година (27. VI—6. VII. 1587), даде му се [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 24 шабан 998 година (28. VI. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 46б, док. II

30

Височайшата заповед е издадена.[3] Издаде се берат за тимар в санджака Юскюб.[4]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

---

[1] Бележка над документа.
[2] Драгожел, Кавадарско, Македония, Югославия.
[3] Бележка над документа горе вляво.
[4] Бележка встрани вдясно.

Тимар на Илиас, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Окуланиче[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 7205. Част — 4377, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и сегашният алайбей на санджак Дукакин[2], охраняващ Видинската лива, Фуад, да расте мощта му, е изпратил до Двора на щастието подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Илиас е участвувал в справянето с бунтовниците от селото Ислаф[3], което се било разбунтувало, заповядано е да му се даде тимар от 3000 акчета. Тъй като [гореспоменатият представи височайшата заповед] за това с дата първите 10 дни на реби юл-евел 992 година (13—22. III. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 7 рамазан 998 година (10. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 46б, док. III

31

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Абеддин, по прехвърляне от починалия Реджеб

Село Бойкова[5], спадащо към гореспоменатата нахия — 6500.
Село Иброва[6], същата нахия — 3400.
Мезра Търло в границите на Лесково[7], същата нахия — 100 акчета. Общо — 10 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 5333 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Реджеб. Понеже този тимар е свободен, споменатият по-горе Абеддиноглу Али се яви във височайшия двор. Тъй като бившият бейлербей на Темешвар Джафер донесе с подпечатан списък, че лицето Фарис, подчинено на втория ага, в пета ода[8], с дневна заплата 8 акчета, е взело участие при разбиването на войската в паланката при разбойническата крепост на неверниците Малу, издадена била [за него] заповед за тимар върху 5333 акчета във вилаета Темешвар[9]. Той обаче не успял [да вземе тимара]. Но тъй като той [днес] представи височайша заповед за заменяване на тимара с такъв за Румили с дата по-

[1] Неуточнено.
[2] Санджак в Северна Албания.
[3] Неуточнено.
[4] Бележка над документа.
[5], [6] Неуточнени.
[7] Вероятно Лесковица, Щипско, Македония.
[8] Поделение от еничерския корпус.
[9] Тимишуара в НР Румъния.

следните 10 дни на зилхидже 988 година (27. I—4. II. 1581), издадена въз основа на старата заповед за тимар, съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 5333 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 9 ден от месец шевал 998 година (11. VIII. 1590).[1]

Л. 47а, док. II

32

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Зюлфикяр по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Боровик[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 5900. Част — 5000, част — 300. Според заповедта — 5000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и Ахмед, син на Хасан бей, който и сега още влиза в редовете на спахийските оглани, е участвувал в изграждането на крепостта Тебрис, в знак на благоволение срещу тази му заслуга е заповядано да се даде въз основа на законите в страната на споменатия негов брат Зюлфикяр първоначално тимар от 5000 акчета. Тъй като Зюлфикяр представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на шевал 993 година (6—15. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 5000 акчета и му се издаде тезкере за получаване на султански берат. 26 шевал 998 година (30. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 48а, док. II

33

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Мустафа, син на Джафер, [а този] син на Хамза, по прехвърляне от починалия друг Мустафа

Село Богоселче, спадащо към гореспоменатата нахия — 4000. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [друг Мустафа] е починал и тимарът му е останал вакантен и румилийският кетхуда с обоснован доклад е съобщил, че гореспоменатият Мустафа, който не притежава тимар, е рожден син на жителя от Паша санджак Хамзаоглу Джафер, който е починал като владелец на тимар с доход 3000 акчета в санджак Искендерие[4],

[1] Името на лицето, издало тезкерето, е нечетливо.
[2] Бележка над документа.
[3] Неуточнено.
[4] Областта на гр. Шкодра, Албания.

даде му се [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] султанския берат. 26 зилкаде 998 година (26. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 48б, док II

34

Част се прибави и берат се издаде. 999 година (1591).[1]
Нахия Иврание, лива Кюстендил.

Тимар на Хюсеин, син на Мехмед, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Диване Ридван

Село Сурдуличе[2], подведомствено на Инегуста — 12000 Част — 6000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Диване Ридван] предаде берата и се отказва [от тимара си], а Мехмедоглу Хюсеин, който е уволнен от тимара си с доход 2999 акчета в същия санджак, е достоен (заслужил), с едно акче в повече му се даде спомената горе тимар върху 6000 акчета и му се издаде тезкере за султански берат. Написано на 14 ден от месец рамазан 997 година (27. VII. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 48б, док. III

35

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия ...[4], лива Кюстендил.

Тимар на Шахбаз, син на Пир Али, по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Кобиля, с друго име Кобиле — 12300.

Село Братиловча, с друго име Бучина[5], спадащо към същата нахия — 1200. Общо — 13500. Част — 5000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и алайбеят на гореспоменатата лива е изпратил писмо, с което съобщава, че споменатият Пир Алиоглу Шахбаз е достоен (заслужил) и участвувал в похода за Тебрис, в израз на благоволение е заповядано да му се даде

[1] Бележка над документа.
[2] Сурдулица, окръг Враня, Югославия.
[3] Бележка над документа.
[4] Листът е скъсан, нахията вероятно е Букерич.
[5] Бучим, Радовишко, Македония.

първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде [посоченият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 16 зилкаде 998 година (16. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 49а, док. II

36

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Боровик, спадащо към гореспоменатата нахия — 5900. Част — 5000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Испер[2] Хайдар е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Мехмед е заслужил и участвувал в изграждането на крепостите Лорина[3] и Туманис[4] и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде тимар от 3000 акчета, тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 992 година (16 — 25. IX. 1584) с бележка на гърба заповед, съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 5 зилкаде 998 година. (5. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 49а, док. III

37

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Хъдър, син на Мустафа, по прехвърляне от починалия Юсуф

Село Бранче[5], спадащо към гореспоменатата нахия — 12 840. Част — 8140, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Юсуф. Понеже този тимар е вакантен и руми-

[1] Бележка над тезкерето.
[2—4] Неуточнени.
[5] Вранинци, Кочанско, Македония.

лийският кетхуда е докладвал, че гореспоменатият Мехмед е рожден син на Мустафаоглу Хъдър, починал като владелец на 7300 акчета тимар в Паша санджак, съгласно с височайша заповед гореспоменатият тимар върху 3000 акчета се даде на Мехмед и [му] се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 14 рамазан 998 година (17. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 50а, док. I

38

Нахия Дупниче[1], лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Хасан, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Дервиш

Село Ораховиче[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 3000 акчета.

Понеже споменатият [Дервиш] предаде берата и се отказа [от тимара си] и санджакбеят му е съобщил, че гореспоменатият Али, който не притежава тимар, е рожден син на покойния Хасан, уволнен от тимар с 3000 акчета пак в същия санджак и починал, гореспоменатият тимар върху 3000 акчета се даде на Али и му се издаде тезкере за [получаване на] великославен берат. 2 ден на месец джемази юл-ахър 998 година (8. IV. 1590).

Л. 50б, док. I

39

Нахия Сиришник[3], лива Кюстендил.

Тимар на Ахмед, син на Дервиш, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Зюлфикяр

Село Празноглавки[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 7170. Част — 4611, част — 3000 акчета. Понеже гореспоменатият [Зюлфикяр] предаде берата и се отказа [от тимара си] и алайбеят [на Паша санджак] съобщи, че гореспоменатият Ахмед, който не притежава тимар, е рожден син на покойния спахия Дервиш, починал като владелец на

[1] Нахия Дупниче е обхващала бившите Дупнишка и Благоевградска околии. Седалище — гр. Дупница, дн. Станке Димитров.

[2] Дн. махала Орехово към с. Цървище, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

[3] Нахия Сиришник, по течението на р. Светля, десен приток на Струма. Център — Сиришник, Радомирско, Пернишки окръг.

[4] Празноглавци, дн. Светля, Радомирско, Пернишки окръг.

тимар от 6382 акчета в Паша санджак, гореспоменатият тимар върху 3000 акчета се даде на Ахмед и [му] се издаде тезкере за [получаване на] великославен берат. 19 рамазан 998 година (22. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 50б, док. II

40

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Караман по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Кобиля, с друго име Кобиле, спадащо към гореспоменатата нахия — 12 300.

Село Братиловча, с друго име Бучина, спадащо към същата нахия — 1200. Общо [за двете села] — 13 500. Част — 500, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и Стефан Войвода[2] е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Караман е заслужил и моли за благоволение [към него], заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като същият представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 998 година (14—23. VII. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 1 мухарем 998 година (10. XI. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 51а, док. II

41

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Дур Али, син на Хъдър, по прехвърляне от починалия Хамза

Село Букерич, спадащо към гореспоменатата нахия — 37 400. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хамза. Понеже този тимар е вакантен, санджак-

[1] Бележка над документа.
[2] Вероятно Stefan Surdul (1591—1592). Срв. Istoria Romîniei, II, p. 927.
[3] Бележка над документа.

беят на Делвина[1] Мустафа, да бъде вечна славата му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Хъдъроглу Дур Али от юнаците гуреба имал продължителна служба и бил участвувал в похода за Тебрис. По повод на това донесение е била издадена височайша заповед първоначално за тимар от 3000 акчета. Понеже Хъдъроглу Дур Али сега бил изгубил заповедта, той [санджакбеят] моли да му се издаде от съответното място препис от изгубената заповед. Тъй като [споменатият] Дур Али представи височайша заповед с дата средните 10 дни на сафар 994 година (1—10. II. 1586), издадена повторно въз основа на регистъра за изгубения препис от старата заповед за тимара, съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. 23 ден от месец рамазан 998 година (26. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 52б, док. II

42

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Уструмджа[3], лива Кюстендил.

Тимар на Иса, син на Бекташ, по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Куклиш[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 15 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Бендер Хюсеин, да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Бекташоглу Иса е заслужил и моли за благоволение, в израз на благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на джемази юл-евел 992 година (31. V — 9. VI. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за султански берат. Написано на 21 зилхидже 998 година (21. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 53а, док. I

---

[1] Санджак в Южна Албания с център гр. Делвино.
[2] Бележка над документа.
[3] Нахия Уструмджа съвпада с бившата Струмишка околия (1913—1919). Център — гр. Струмица, Македония, Югославия. Включвала и Дойранска околия.
[4] Куклиш, Струмишко, Македония, Югославия.

43

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Нураллах по прехвърляне от починалия Юсуф

Село Буковича дербенд[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 37 400. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Юсуф. Тъй като този тимар е останал вакантен, гореспоменатият чутовен юнак Нураллах се яви [в управлението] и съобщи, че при похода за Ширван[3] бил на служба в хазната на армията [в поход] и поради това е била издадена височайша заповед за тимар първоначално за 3000 акчета. Обаче преди да успее да вземе тимара, изгубил бил заповедта. Поради това той моли да му се издаде препис от тази заповед. Тъй като споменатият представи препис съгласно със старата заповед за тимара с дата първите 10 дни на реби юл-евел 992 година (13—22. III. 1584), съгласно с тази височайша заповед [му] се даде тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за получаване [султански] берат. Написано на 9 шабан 998 година (13. VI. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 53а, док. II

44

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Богоселче, спадащо към гореспоменатата нахия — 4000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и Мехмед войвода, да расте неговата мощ, назначен с височайша заповед да охранява реката Дунав, е изпратил до Прага на щастието подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Али е заслужил — взел пълно участие заедно с него, Мехмед войвода, в унищожаването на разбойници [по охраняваната от него река Дунав], и се направи поради тази именно причина молба за благоволение, за да му се даде тимар, в израз на голямо благоволение е заповядано да се даде на Абдул-

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] В Персия (Иран). Става дума за османските походи през 70-те години на XVI в.
[4] Бележка над документа.

лахоглу Али първоначално 3000 акчета тимар. Тъй като [Али] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 998 година (23—31. VIII. 1590), съгласно с тази височайша заповед [му] се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за султански берат. Написано на 2 мухарем 999 година (31. X. 1590).

Л. 53б, док. II

45

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Евхад, син на Велед, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Богоселче, спадащо към гореспоменатата нахия — 4000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и бейлербеят на Кефе Ахмед е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че Веледоглу Евхад е заслужил, в израз на благоволение е заповядано да му се даде първоначално 3000 акчета тимар. Тъй като [Веледоглу Евхад] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на реби юл-ахър 997 година (10—18. III. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 26 зилкаде 998 година (26. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 54б, док. I

46

Височайшата заповед е издадена.[1] Понеже лицето се отказа [от тимара], даде се на сина му Мустафа.[2]

Нахия Петрич[3], лива Кюстендил.

Тимар на Насух, син на Илиас, по прехвърляне от отказалия се от тимара си Абдул Лятиф

Село Будиляне[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 12 047. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Абдул Лятиф] е предал берата и се е отказал от тимара си, а Юсуф Уструмджа от спахийските оглани този път е положил много труд при изграждането на крепостта Тебрис, заповядано е да се даде на гореспоменатия Илиасоглу Насух, лице от неговите

[1] Бележки над документа.
[2] Втора бележка над документа.
[3] Районът на гр. Петрич, Благоевградски окръг.
[4] Вероятно с. Будилци, Петричко, Благоевградски окръг.

хора, първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като Илиасоглу Насух представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на зилкаде 993 година (25. X — 3. XI. 1585), даде му се гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване] на султански берат. Написа се на 27 реджеб 998 година (1. VI. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 54б, док. II

47

Нахия Радомир, лива Кюстендил.

Тимар на Курд Ходжа по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Бали, син на Хюсеин

Село Мисиловичи[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 7463. Част — 2463. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Бали] е предал берата и се е отказал [от тимара си] и Мехмед, бият на спомената по-горе лива, е изпратил до Прага на щастието писмо, с което съобщава, че Курд Ходжа е заслужил, и моли поради това за благоволение [към него], в израз на голямо благоволение е заповядано да бъде даден на Курд Ходжа първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [последният] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на зилкаде 997 година (21—30. IX. 1589), съгласно с тази височайша заповед се даде [на Курд Ходжа] гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за получаване на [султански] берат. Написано на 23 ден от месец рамазан 998 година (31. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 55а, док. II

48

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Синан, син на Касъм, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Конух с мезра Величе[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 10798. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е останал вакантен и румилийският кетхуда съобщава, че Синан, който не притежава тимар, е рожден син на Касъм, който е уволнен от 3000 акчета тимар пак в

[1] Мисловщица, Трънско, Пернишки окръг.
[2] Неуточнено.

същия санджак и е починал преди 10 години, и че родителите му са били изгубили бератите, съгласно със заповед се даде [на Синан] гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 27 джемази юл-ахър 997 година (13. V. 1589).

Тезкере [издадено] от Юсуф паша

Л. 55б, док. II

49

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Мелник, лива Кюстендил.

Тимар на Диване Кара по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Ливан (?) Абеддин

Село Боденич[2], спадащо към Мелник — 6000. Част — 2000. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият Ливан Абеддин е предал берата и се е отказал [от тимара си] и беят на Тирхала Мустафа е изпратил писмо, с което, като съобщава, че гореспоменатият Диване Кара е заслужил, моли за благоволение [към него], заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето] Диване Кара представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на реби юл-евел [9]98 година (28. I — 6. II. 1590), съгласно с тази заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за султански берат. 4 рамазан 998 година (7. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 55б, док. III

50

7 сафар 999 година (5. XII. 1590).
Нахия Сиришник, лива Кюстендил.

Тимар на Дервиш по прехвърляне от отказалия се от тимара Дурак, син на Хамза

Село Зиляфче[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 8726. Част — 2836. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Дурак, син на Хамза] е предал берата и се е отказал [от тимар си] и санджакбеят на Тирхала Халид, да пребъде

[1] Бележка над документа.

[2] Навярно това е с. Батъка, което било разположено на малка река между Мелник (на 63,7 км) и Сандански, по-рано Свети Врач (югозападно на 14 км). То се изселило в съседните села Лозеница (по-рано Дере Мислим) и Хотово.

[3] Неуточнено.

славата му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Дервиш е заслужил, тъй като той е участвувал в похода за Тебрис, в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият Дервиш] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 7 зилкаде 997 година (17. IX. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 56б, док. I

51

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Мустафа, по прехвърляне от отказалия се от тимара Хюсеин, син на Абеддин

Село Барбарева[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 5183. Част — 2722. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият Хюсеин е предал берата и се е отказал от тимара си, споменатият Али, син на Мустафа, дойде в правителствения дом и съобщи, че преди [известно] време по повод на изложението на алайбея на гореспоменатата лива, че той бил достоен [да получи тимар] като поразен от стрела [в бой], е била издадена височайша заповед първоначално за тимар от 3000 акчета. Но преди да успее да вземе [тимара], бил изгубил заповедта. Поради това той моли за благоволение [към него]. Тъй като той представи височайша заповед с дата последните 10 дни на сафар 997 година (9—17. I. 1589), издадена повторно въз основа на регистъра за изгубения препис от старата заповед за тимара, съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и му се издаде [настоящото] тезкере за получаване на султански берат. 2 джемази юл-ахър 998 година (8. IV. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 56б, док. II

52

Височайшата заповед е издадена.[3]
[Нахия] Уструмджа, лива Кюстендил.

---

[1] Бележка над документа.
[2] Барбарево, Струмишко, Македония, Югославия.
[3] Бележка над документа.

Тимар на Йомер по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Куклиш, спадащо към гореспоменатата [нахия] — 15 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Кърк клисе[1] Хасан, да пребъде славата му, е изпратил до Прага на щастието писмо, с което долага, че гореспоменатият Йомер е заслужил, заповядано е да му се даде първоначално 3000 акчета тимар. Тъй като същият представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на рамазан 995 година (5—14. VIII. 1587), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и му се издаде тезкере за получаване на висококославен берат. 15 зилхидже 998 година (15. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 58а, док. II

53

Височайшата заповед е издадена.[2]

Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Махмуд, син на Абдуллах, по прехвърляне от отказалия се от тимара Сефер

Село Бранче[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 1576. Част — 1576.

Село Мадафча[4], спадащо към същата нахия — 1921.

Мезра Николяни[5], спадаща към същата нахия — 1213. Общо — 3134. Част — 1084. Общо — 2660. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Сефер] е предал берата и алайбеят на гореказаната лива, да расте неговата мощ, е изпратил писмо, с което съобщава, че споменатият Махмуд, син на Абдуллах, при похода за Гъори[6] е служил службата като караул и дундар. Срещу това му служене е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на зилхидже 995 година (2—11. XI. 1587), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 9 шевал 998 година (11. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 59б, док. II

---

[1] Лозенград, Източна Тракия, Турция.
[2] Бележка над документа.
[3], [4] Неуточнени.
[5] Вероятно с Николич, община Богданци, Гевгелийско, Македония.
[6] Гори, Грузинска ССР.

54

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на ...[2] по прехвърляне от починалия Хамза

Село Буковича дербенд[3], спадащо към споменатата нахия — 37 400. Част — 300. Според заповедта — 3000 акчета.

Споменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хамза. Понеже този тимар е вакантен и Мехмед Никболу, който сега влиза в редовете на спахийските оглани, е участвувал в изграждането на крепостта Тебрис и дори е участвувал в похода за Тебрис, заповядано е срещу тази му заслуга да се даде на гореспоменатия Ювеис, син на Баба Хасан, лице от неговите хора, първоначално тимар от 3000 акчета, тъй като този последният представи височайша заповед [за това] с дата първите 10 дни на зилкаде 993 година (25. X — 3. XI. 1585). Съгласно с тази височайша заповед му се даде споменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 14 шабан 998 година (18. VI. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 60а, док. II

55

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Зюлфикяр по прехвърляне от починалия Хъдър

Село Радофча[4] — 6000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Хъдър] е починал и поради това тимарът му е останал свободен, този тимар се даде върху 6000 акчета на гореспоменатия Мехмедоглу Зюлфикяр, уволнен от тимара му от 6000 акчета пак в същия санджак, и му се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. 1 зилхидже 998 година (1. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 60б, док. II

---

[1] Бележка над документа.
[2] Листът е скъсан, но от тезкерето личи, че тимариотът е Ювеис, син на Баба Хасан.
[3] Неуточнено.
[4] Гр. Радовиш, Македония.

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Татар пазаръ[2], лива Паша.

Тимар на Абдул Керим, син на Садуллах, по прехвърляне от отказалия се от тимара си Ибрахим, син на Мехмед

Село...[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 596.
Село Кара бунар[4], същата нахия — 1526. Общо — 3572. Част — 2169. С увеличението — 3221 акчета.

Тъй като гореспоменатият тимар от 2169 акчета в Паша санджак е свободен поради отказването на Ибрахим от него, споменатият Абдул Керим, който е уволнен от тимара си от 3200 акчета в същата лива, е кандидат за този тимар и моли поради това за благоволение, издадена е височайша заповед с дата последните 10 дни на реби юл-ахър 999 година (16—24. II. 1591). С нея се нарежда, щото ако бератът на гореспоменатия [Ибрахим], като е попаднал по някакъв начин в ръцете на тогова [Абдул Керим] и той заявява, че споменатият по-горе Ибрахим му бил предал берата и се бил отказал от тимара си, затова той не е извършил никаква измама, но че Ибрахим Мехмед наистина му е предал берата и същият се отказва от тимара си, да му се даде тимарът при условие недостигът до размера на тимар да се попълни. Тъй като след тази височайша заповед последва нареждане да му се издаде от Двора на щастието тезкере, съгласно с тази височайша заповед гореспоменатият тимар, според както е пояснено по-горе, по прехвърляне от Ибрахим се даде на споменатия Абдул Керим плюс 1501 акчета от тимара му, който отпада от него, върху 3221 акчета, и се издаде [настоящото] тезкере за получаване на султански берат. 29 реби юл-ахър 999 година (24. II. 1591).

Л. 63а, док. (?)[5]

57

Нахия Кесрие, лива Паша.

Тимар на Мехмед, син на Касъм, по прехвърляне от починалия Мехмед, син на Хамза

Село Търнова[6], спадащо към гореспоменатата нахия — 350. Част — 2000. С допълването — 3000 акчета.

Гореспоменатият Касъмоглу Мехмед дойде в султанския двор и каза, че Мехмед, уволнен от тимара си от 3000 акчета в Паша санджак и

---

[1] Бележка над документа.
[2] Нахията (и казата) заемала Горнотракийската низина и част от Родопската област. Седалище — днешният град Пазарджик.
[3] Листът е скъсан. Името на селото не се чете.
[4] Кара бунар, Пазарджишко.
[5] Листовете от 63а до 72б са толкова скъсани, че са останали само части от тях. Ето защо е трудно да се посочи поредният номер на вписаните върху тях тезкерета.
[6] Търново, Костурско, Югозападна Македония.

притежател на тимар от 1000 акчета от село Търнова, нахия Кесрие, споменатата лива, е починал и тимарът му е вакантен. Понеже той моли за благоволение да се даде този тимар нему, издадена е до румилийския бейлербей височайша заповед с дата 21 ден от реби юл-евел 999 година (17. I. 1591), с която се нарежда, щото ако гореспоменатият е починал и тимарът му е свободен, да се даде на Мехмед. Тъй като след тази височайша заповед последва нареждане да се издаде на Мехмед тезкере от Двора на щастието, съгласно с гореспоменатата височайша заповед тимарът от 1000 акчета по прехвърляне от покойния Хамзаоглу Мехмед, от когото тимарът отпада, като се допълни с недостига от 2000 акчета, се даде на гореспоменатия Мехмед върху 3000 акчета и му се издаде настоящото тезкере за получаване на височайш берат. Написано на 27 реби юл-евел 999 година (23. I. 1591).

Л. 66б

58

Нахия Гюмюлджина, лива Паша.

Тимар на Диване Али, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Сеиди Ахмед

Село Сулу хаджи[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 5800. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият Сеиди Ахмед е предал берата и се е отказал [от тимара си] и санджакбеят на Никболу Мехмед е изпратил писмо, с което съобщава, че споменатият Диване Али е взел дейно участие в императорския поход, заповядано е срещу това му участие да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на шевал 993 година (6—15. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се дадє [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [това] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 2 ден от месец рамазан 998 година (5. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 72б

59

Нахия Тиквеш, лива...[2]

Тимар на Сефер, нов мюсюлманин, по прехвърляне от починалия [Мустафа]

Село Ивановче[3], спадащо към гореспоменатата [нахия] — 14 500.

Мезра Седвери (?), спадаща към същата [нахия] — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Според заповедта — 3000 акчета.

[1] В салнамето от 1310 (1893) г. в Гюмюрджинска каза, нахия Шейх Джума, има село Сулу мабе, административно зависимо от Ходжа кьой, дн. Слънчоглед, Кърджалийско.

[2] Листът е скъсан. Името на ливата е Кюстендил.

[3] Неуточнено.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен, заповядано е да се даде първоначално върху 3000 акчета на гореспоменатия Сефер, който, бидейки немюсюлманин, се е явил пред султанския диван и приел исляма. Тъй като споменатият представи височайша заповед за това с дата първите 10 дни на сафар 998 година (10—19. XII. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде горният тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 7 ден от месец рамазан 999 година (29. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 73б, док. I

60

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Абдул Халил, син на Ибрахим, по прехвърляне от починалия Лютфи

Село Кочане, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 822. Част — 8433. Част — 300. Според заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Лютфи. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Силистра Сюлейман, да пребъде славата му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Ибрахимоглу Абдул Халил е заслужил и проси за него благоволение, в израз на благоволение [към същия] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като споменатият Абдул Халил представи височайша заповед за това с дата средните 10 дни на зилхидже 991 година (26. XII. 1583 — 4. I. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и му се издаде тезкере за получаване на султански берат. Написано на 1 ден от месец сафар 999 година (29. XI. 1590).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 73б, док. II

61

[Дата] 24 рамазан 999 година (16. VII. 1591).
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Ахмед, син на Али, син на Мехмед, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към гореспоменатата нахия — 13 999. Част — 300. Според заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже този тимар е вакантен и румилийският кетхуда донася, че преди известно време е бил даден тимар на сина на Мехмедоглу Али Ахмед и че Ахмед, който понастоящем не притежава тимар, е втори рожден син на гореспоменатия Мехмедоглу Али, жител на Паша санджак, който бил отстранен от тимар с 4000 акчета в санджак Охри и починал преди 15 години, съгласно с височайша заповед [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета се даде на Ахмед и му се издаде тезкере за получаване на султански берат. 3 рамазан 999 година (25. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 74а, док. II

62

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Хасан, по прехвърляне от починалия Хасан

Село Берова[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 9299. Част — 4500, част — 300. Според заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хасан. Понеже този тимар е вакантен, споменатият Мехмед, син на Хасан, се яви в Двора на щастието и съобщи, че преди известно време по повод на заявлението му, че бил заслужил, е била издадена височайша заповед за тимар от 3000 акчета във вилаета Босна, но не бил успял да вземе тимар. Поради това той моли сега да му се даде в замяна на последния [тимар] тимар в Румили. Тъй като той представи височайша заповед с дата последните 10 дни на сафар 991 година (16—24. III. 1583), според която първата заповед се взема обратно и се заменя с такава за Румили въз основа на старата заповед, съгласно с тази [представена] височайша заповед горният тимар върху 3000 акчета се даде на гореспоменатия Мехмед, като за това му се издаде [настоящото] тезкере за великославен берат. 16 шабан 999 година (9. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 74а, док. III

[1] Бележка над документа.
[2] Гр. Берово, Македония, Югославия.

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Курд Али, син на Феррах, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Удоляниче, с друго име Ефляклар[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 7805. Част — 300. С допълнението — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен, гореспоменатият Курд Али дойде в Двора на щастието и съобщи, че той е заслужил, моли като благоволение да му се даде тимар. В израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му бъде даден първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като той представи височайша заповед за това с дата последните 10 дни на джемази юл-ахър 995 година (29. V — 6. VI. 1587), съгласно с тази височайша заповед гореспоменатият тимар върху 3000 акчета му се даде и [му] се издаде тезкере за получаване на висококославен берат. 5 ден от месец шевал 998 година (7. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 74б, док. II

64

Височайшата заповед е издадена.[2]

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Касъм, по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към гореспоменатата нахия — 4759. Част — 300. С допълнението — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Идрис. Понеже този тимар е вакантен и беят на гореспоменатата лива Мустафа, да пребъде неговата слава, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Мехмед, син на Касъм, е заслужил и проси благоволение [за него], заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [Мехмед] представи височайшата заповед за това с дата средните 10 дни на шевал 994 година (25. IX — 4. X. 1586), съгласно с тази височайша заповед гореспоменатият тимар върху 3000 акчета се даде на същия и се издаде тезкере за султански берат. 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 74б, док. III

---

[1] Неуточнено.

[2] Бележка над документа.

65

Височайшата заповед е издадена. 9 шевал 999 година (31. VII. 15 91).[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Касъм, син на Реджеб, по прехвърляне от починалия Хамза

Село Буковича дербенд, спадащо към гореспоменатата нахия — 37 400. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хамза. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят от Призрен Али е изпратил до Прага на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Касъм, син на Реджеб, е заслужил и моли [за него] благоволение, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилхидже 997 година (31. X — 8. XI. 1589), съгласно с тази височайша заповед гореспоменатият тимар върху 3000 акчета му се даде и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 23 рамазан 998 година (26. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 75а, док. II

66

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Петрич, лива Кюстендил.

Тимар на Сеиди, син на Рамазан, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Копарани[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 16 944. Част — 10 944. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Чирмен Мустафа е изпратил до Двора на щастието писмо, с което, като заявява, че гореспоменатият чуден юнак Рамазаноглу Сеиди заслужава голямо благоволение и моли поради това да му се даде тимар, в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като той представи височайшата заповед за това с дата първите 10 дни на шабан 999 година (25. V — 3. VI. 1591), съгласно с тази височайша заповед [гореспоменатият] тимар му се даде върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 22 рамазан 999 година (13. VII. 1591).

Текзере [издадено] от Хасан паша

Л. 75а, док. III

---

[1], [2] Бележки над документите.
[3] Габрене, Петричко, Благоевградски окръг.

Височайшата заповед е издадена.[1]

В деня на султанското възшествие на престола е подновил берата си, 1003 година (1594 1595).[2]

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Тимур, по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя по прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен, споменатият по-горе Тимуроглу Али дойде в Прага на щастието и каза, че преди известно време бейлербеят на Бедун с подпечатан свой списък бил съобщил, че той бил участвувал в похода против разбития проклет Кереджи[4], който бил нападнал османските владения с намерение да ги увреди (опустоши). По повод на това донесение била издадена височайша заповед, за да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета във вилаета Бедун, но той не успял [да вземе тимара]. Понеже той [сега] моли за благоволение, щото тази заповед да се замени [със заповед] за Румили, тази заповед се взе обратно и се замени с такава за Румили въз основа на старата заповед за тимар. Тъй като той представи [днес] височайшата заповед за това с дата първите 10 дни на реджеб 998 година (6—15. V. 1590), съгласно с тази височайша заповед [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета му се даде и му се издаде настоящото тезкере за получаване на султански берат. 23 рамазан 999 година (15. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 75б, док. II

68

Височайшата заповед е издадена.[5]

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Муса, син на Рамазан, по прехвърляне от починалия Али

Село Айвалъ[6], спадащо към гореспоменатата нахия — 8559. Част — 5200, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Али. Понеже този тимар е вакантен и беят на

[1] Бележка над документа вляво.
[2] Втора бележка горе вдясно.
[3] Крушевица, община Градско, Македония, Югославия.
[4] Неизяснено лице.
[5] Бележка над документа вляво. Вдясно отстрани има нечетлива бележка.
[6] Неуточнено.

санджака Хамид е изпратил писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Муса, син на Рамазан напоследък е взел дейно участие в похода за Тебрис, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [Муса] представи височайшата заповед за това с дата средните 10 дни на шевал 993 година (6—15. X. 1585), даде му се гореспоменатият тимар от 3000 акчета и [му] се издаде настоящото тезкере за получаване на султански берат. 22 рамазан 999 година (14. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 75б, док. III

69

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Реджеб, син на Дервиш, по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен и Хъдър паша, който сега е везир, когато е бил бейлербей на Румили, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава,[2] че гореспоменатият Реджеб, син на Дервиш, е заслужил, в израз на благоволение [към Реджеб] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [същият] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 999 година (3—12. VII. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и му се издаде тезкере за получаване на султански берат. 24 рамазан 999 година (16. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 76а, док. II

70

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Дениз, син на Реджеб, по прехвърляне от починалия Илиас

Село Калошинче (Калошиндже)[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 10 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

[1] Бележка над документа.
[2] Една погрешно написана дума тук е зачеркната.
[3] Бележка над документа.
[4] Колешино, Струмишко, Македония, Югославия.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне [от тимара на починалия Илиас]. Понеже този тимар е вакантен и бившият санджакбей на Бендер Хюсеин е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Дениз, син на Реджеб, е заслужил и моли за благоволение [към него], в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [Дениз] представи височайшата заповед за това с дата последните 10 дни на сафар 992 година (5—13. III. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде споменатият горе тимар върху 3000 акчета и му се издаде тезкере за [получаване на] високославен берат. 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 76а, док. III

71

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Дервиш, син на Мурад, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Свети Врач[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 4757.
Село Купрешниче[2], спадащо към същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300 акчета. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият Мустафа е починал и тимарът му е свободен, румилийският кетхуда с обстоен доклад съобщава, че Дервиш, който не притежава тимар, е рожден син на покойния Мурад, [бивш] жител на Паша санджак, починал като владелец на тимар от 3000 акчета в санджак Силистра. Гореспоменатият тимар върху 3000 акчета се даде на Дервиш и му се издаде тезкере за получаване на султански берат. 7 шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 76б, док. II

72

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Хюсеин, син на Реджеб, по прехвърляне от починалия Али

Село Еловени[4], спадащо към споменатата нахия — 8559. Част — 300. Според заповедта — 3000 акчета.

[1] Неуточнено
[2] Корешница, община Неготино, Югославия.
[3] Бележка над документа.
[4] Вероятно Еловец, община Чашка, окръг Титов Велес, Македония, Югославия.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Али. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Селяник Мурад, да пребъде неговата слава, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Хюсеин, син на Реджеб, е заслужил, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето Реджеб] представи височайшата заповед [за това] с дата последните десет дни на реджеб 999 година (15—24. V. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 22 ден от месец рамазан 999 година (14. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 77а, док. II

73

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Хасан по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен и образецът на нему подобните и равни, алайбеят на лива Кюстендил Хасан, да расте неговата мощ, е изпратил писмо, с което донася, че гореспоменатият чуден юнак Хасан е заслужил и напоследък е участвувал и служил по пътищата за Тебрис, в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално 3000 акчета тимар. Тъй като [лицето] Хасан представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху три хиляди акчета и му се издаде тезкере за получаване на султански берат. 7 шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 77б, док. II

74

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

---

[1] Бележка над документа.
[2] Бележка горе вляво над документа.

Тимар на Реджеб по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Яние Бехрам, да пребъде неговата слава, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Реджеб е заслужил, в израз на благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като гореспоменатият Реджеб представи височайшата заповед [за това] с дата средните десет дни на рамазан 996 година (4—13. VIII. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за получаване на султански берат. Написано на 23 ден от месец рамазан 999 година (15. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 78а, док. II

75

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Сефер, новопомюсюлманчен, по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отдели поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен, в израз на голямо благоволение е заповядано да се даде той първоначално върху 3000 акчета на гореспоменатия Сефер, който, бидейки немюсюлманин, се е явил пред султанския диван и е приел исляма. Тъй като същият представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на сафар 999 година (19—27. XII. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и му се издаде тезкере за получаване на султански берат. Написано на 7 ден от месец шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 78а, док. III

76

Вис очайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

[1], [2] Бележки над документите.

Тимар на Хасан, син на Абеддин, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темняник, спадащо към гореспоменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже споменатият по-горе Хасан, син на Абеддин, дълго време е служил [в армията] и е взел участие в противоеретическата война при похода в източните страни,[1] като рязал глави, и поради това е заслужил благоволение, в израз на благоволение [към. него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета Тъй като той представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 996 година (4—13. VIII. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и му се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 14 ден от месец рамазан 999 година (6. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 78б, док. II

77

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Диване Хасан по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже [този] тимар е вакантен и санджакбеят на Авлония Емрюллах, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че споменатият Диване Хасан е заслужил, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на шабан 999 година (4—13. VI. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и му се издаде [това] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 7 ден от месец шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере издадено] от Хасан паша

Л. 79а, док. II

---

[1] Походите срещу Персия през 70-те—80-те години на XVI в.
[2] Бележка горе вляво на документа.

78

Височайшата заповед е издадена. 15 шевал 999 година (6. VIII. 1591).[1]

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Хасан, син на Абеддин, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 14 500.

Село Седорек[3], същата нахия — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и бившият санджакбей на Дукакин Махмуд, да трае дълго славата му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Абеддиноглу Хасан е заслужил и моли да му се даде тимар, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като той представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-евел 998 година (18—27. III. 1590) съгласно с тази височайша заповед му се даде тимарът върху 3000 акчета и се издаде тезкере за високославен берат. Написано на 7 ден от месец рамазан 999 година (29. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 80а, док. I

79

Височайшата заповед е издадена.[4]

Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Муса, по прехвърляне от починалия Хасан

Село Видоще[5], спадащо към гореспоменатата нахия — 7528. Част — 5400, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хасан. Понеже този тимар е свободен и образецът на достопочтените емири, санджакбеят на Акерман Мехмед, да пребъде неговата слава, е изпратил до Прага на щастието подпечатан списък, с който донася, че гореспоменатият Али, син на Муса, е участвувал във войната против въстаналите в местността Акра су казаци,[6] заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето] Али представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 989 година (9—18. X. 1581), съгласно с тази височайша

[1] Бележка над документа.

[2] Криволак, община Неготино, Македония, Югославия.

[3] Неуточнено.

[4] Бележка над документа.

[5] Видовище, Кочанско, Македония, Югославия.

[6] Вероятно става дума за сблъскването през 1583 г., при което оттеглящата се след успешни битки с персите османска армия търпи загуби, нападната откъм Русия. Срв. I. v. Hammer, op. cit., VII, p.116—117.

заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за високославен берат. Написано на 21 мухарем 998 година (30. XI. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 81а, док. II

80

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Меми по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Аладжа хисар Исхак, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият е заслужил, в израз на благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на реджеб 999 година (5—14. V. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 7 шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 81б, док. II

81

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Сеферуллах Кабакия по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към гореспоменатата нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже този тимар е вакантен и бившият румилийски бейлербей е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Сеферуллах Кабакия е достоен (заслужил),

[1] Бележка над документа.

заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на реджеб 999 година (5—14. V. 1591), съгласно с тази височайша заповед [на споменатия] се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 8 ден от месец рамазан 999 година (30. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 81б, док. III

82

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Юсуф, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука[1], спадащо към споменатата нахия — 14 500.
Мезра Седорек, същата нахия — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и кятибът при императорското дефтерхане Ахмед, да расте неговото достойнство, е изпратил записка, с която съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Юсуф е доставил за крепостта Реван[2] 120 товара камъни, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 991 година (28. IX—7. X. 1583) и тъй като на гърба на тази заповед е написано заповядва се, съгласно с тази височайша заповед се даде [на споменатия Юсуф] първоначално тимар върху 3000 акчета и се издаде настоящото тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 7 рамазан 999 година (29. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 82а, док. II

83

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Хюсеин, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темняник, спадащо към гореспомената нахия — 13 999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

[1] Криволак, община Неготино, Македония, Югославия.
[2] Дн. гр. Ереван, столица на Арменска ССР.
[3] Бележка над документа.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже този тимар е вакантен, образецът на достопочтените емири, санджакбеят на Реван[1] Бурак, да пребъде неговата слава, е изпратил писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Али, син на Хюсеин, е придружавал държавната хазна и пристигнал заедно с нея и че поради това той заслужава благоволение. Заради това той моли да му се даде тимар и в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде тимар от 3000 акчета. Тъй като [Али] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилхидже 990—999 година (16—24. I. 1582—10—18. X. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за получаване на султански берат. Написано в последния ден на рамазан 999 година (22. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Исхак паша

Л. 82б, док. II

84

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Пир Али, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757.
Село Купрешниче[3], същата нахия — 4242. Общо — 9000. Част — 6000. Съгласно със заповедта — 7000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Якуб] е починал и тимарът му е останал вакантен, чакърбашията[4] при Двора на щастието Ридван е изпратил [до същия двор] писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Мехмед, син на Пир Али, негов помощник — доганджибаши[5] [при казания двор], — притежаващ тимар от 5000 акчета в санджак Силистра, е заслужил и [освен това] е стар служител (ветеран). Поради това той моли да бъде даден [на гореспоменатия Мехмед] ешкинджийски тимар[6]. По повод на това въз основа на законите [в страната] е заповядано да се даде [на същия] с 1000 акчета в повече от равностойността му, т. е. върху 7000 акчета ешкинджийски тимар. Тъй като [лицето Мехмед] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 999 година

---

[1] Източна провинция в Турция.
[2] Бележка над документа.
[3] Вж. бел. 2 на стр. 315.
[4] Началник на чакърджиите — категория население, натоварено да отглежда и дресира ловни соколи (чакър) за нуждите на двора.
[5] Началник на доганджиите — категория население, натоварено да отглежда и дресира ловни соколи (доган) за нуждите на двора.
[6] Тимар, който е обвързан със задължението неговият държател да служи активно във феодалното опълчение.

(3—12. VII. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 7000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 7 шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 83б, док. II

85

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Гаданфер, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука, спадащо към гореспоменатата нахия — 14 500. Мезра Седорек, спадаща към същата нахия — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и многоуважаемият Хъдър паша е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Гаданфер, син на Абдуллах, е заслужил, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият Гаданфер] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на реджеб 999 година (15—24. V. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за султански берат. 7 рамазан 999 година (29. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 83б, док. III

86

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Бехлюл, син на Мустафа, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757. Село Купрешниче, спадащо към същата нахия — 4243. Всичко — 9000. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Якуб] е починал и румилийският кетхуда с обоснован доклад е донесъл, че Бехлюл Емин, който не притежава тимар, е рожден син на покойния Мустафа, [бивш] жител на Паша сан-

[1] Бележка над документа.

джак, починал непосредствено след уволнението му от тимар [с доход] 3000 акчета в санджак Кюстендил, и че бератът на този последния е изгубен, даде се на [Бехлюл Емин] гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] великославен берат. 7 шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 84а, док. III

87

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Хайдар, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия. Основен тимар — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Авлония[2] Емрюллах е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Хайдар е заслужил и моли за благоволение, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шабан 999 година (14—22. VI. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. 7 шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 85б, док. I

88

Нахия Иврание, лива Кюстендил.

Тимар на Мурад, син на Диване Ахмед, по прехвърляне от отказалия се от тимара си Хашъм, син на Мустафа

Село Вишне дербенд[3], спадащо към Инегуста — 6000. Част — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Хашъм] е предал берата и се е отказал от тимара си, алайбеят на гореспоменатата лива Хасан, да расте мощта му,

[1] Бележка над документа.
[2] Област край Адриатическия бряг с център дн. Вльоре.
[3] Вероятно Вишевце, окръг Враня, Югославия

е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че Мурад, който е уволнен от гедиците при укреплението Калиха Иранча[1] на крепостта Иврание[2] в същия санджак, е рожден син на Диване Ахмед, починал като владелец на тимар с доход 8769 акчета, пак в същия този санджак, и че един заим и 11 души спахии от гореспоменатата лива били засвидетелствували това. [Като съобщава горното], същият моли въз основа на закона да се даде [на гореспоменатия Мурад] тимар. Понеже Мурад дойде [в управлението] и помоли да се даде нему гореспоменатият тимар по прехвърляне от отказалия се от него Хашъм и [същевременно] представи височайша заповед с дата първите 10 дни на джемази юл-евел 999 година (25. II 6. III. 1591), в която се казва, че гореспоменатият тимар по прехвърляне от отказалия се от него Хашъм да се даде на посочения Мурад върху 3000 акчета, даде му се този тимар и [му] се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] високославен берат. 3 реджеб 999 година (27. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 86а, док. II

89

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Ибрахим по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Крива лука, спадащо към гореспоменатата нахия — 14 500.

Мезра Седорек — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Селяник Ахмед е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Ибрахим е заслужил и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на мухарем 998 година (10—19. XI. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано през последния ден на месец шабан 999 година (22. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 86б, док. II

---

[1] Част от крепостта на гр. Враня, Югославия.

[2] Враня, Югославия.

90

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Диване, син на Йомер, по прехвърляне от починалия Ахмед

Село Крушовиче, спадащо към гореспоменатата нахия — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Ахмед. Понеже този тимар е вакантен и регистраторът на акънджиите, сегашният санджакбей на Вълчи трън Мустафа, да пребъде неговото достойнство, е изпратил подпечатан списък до Двора на щастието, с който съобщава, че гореспоменатият Диване Йомер е заслужил с участието си в регистрирането [на акънджии], заповядано е да му се даде първоначално тимар от три хиляди акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-евел 995 година (19—28. IV. 1587), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написа се на 7 шевал 999 година (29. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 87б, док. I

91

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Али

Село Еловени, спадащо към гореспоменатата нахия — 8559 Част — 5200, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Али. Понеже този тимар е вакантен и Кейвар бей от Ширван е изпратил писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Мехмед, син на Абдуллах, е заслужил, като на няколко пъти е взел достойно участие във войната, избухнала във вилаета Ширван, заповядано е да му се даде първоначално 3000 акчета тимар. Понеже [Мехмед] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на шевал 991 година (28.X—6. XI. 1583), съгласно с [тази] височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 21 рамазан 999 година (13. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 88а, док. I

[1], [2] Бележки над документите.

92

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Хюсеин Касъмлу по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Темнянник, спадащо към гореспоменатата нахия — 13999. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже този тимар е вакантен, в израз на голямо благоволение е заповядано да се даде първоначално тимар от 3000 акчета на гореспоменатия Хюсеин, който, бидейки немюсюлманин, е приел исляма пред султанския диван. Тъй като същият представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 998 година (14—23. VII. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 14 ден от месец рамазан 999 година (6. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 88б, док. I

93

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Юсуф, син на Мустафа, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757.
Село Доброшинче[2], същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Кюстендил Мехмед е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Мустафаоглу Юсуф е заслужил, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-ахър 996 година (8—17. V. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 13 шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 88б, док. II

---

[1] Бележка над документа.
[2] Вероятно Доброшинци, Струмишко, Македония, но тук показано в друга каза.

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Шехир кьой[2] — Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Хюсеин по прехвърляне от починалия Муса

Село Вурарджа, спадащо към гореспоменатата нахия — 9369. Част — 5500, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Муса. Понеже този тимар е вакантен и алайбеят на лива Селяник, да крепне неговата мощ, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият чуден юнак Хюсеин е заслужил — участвувал е в похода за Тебрис, в знак на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият Хюсеин] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (15—23. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му бе даден [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета; но понеже не успял да вземе берата, тъй като изгубил тезкерето си, сега му се издава тезкере за [получаване на] султански берат. 24 шабан 999 година (17. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 89а, док. II

95

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Исхак, син на Вели, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757.
Село Купрешниче, същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните военачалници, санджакбеят на Авлония Емрюллах, да пребъде неговото достойнство, е изпратил писмо до височайшия двор, с което съобщава, че гореспоменатият Велиоглу Исхак е заслужил и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-ахър 999 година (6—15. IV. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се

[1] Бележка вляво в началото на документа.
[2] В текста зачеркнато.
[3] Бележка над документа.

даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. Написано на 13 шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 90а, док. II

96

Височайшата заповед е издадена. Дата 29 шевал 999 година (20. VIII. 1591).[1]

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Инехан, син на Ибрахим, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757. Село Купрешниче, същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и началникът на спахиогланите Хурем е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Ибрахимоглу Инехан, който е от спахиогланите, е участвувал в поправката на крепостите Тебрис и Джума, в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на месец зилкаде 994. година (24. X—2. XI. 1586), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за получаване на] султански берат. 13 шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 90б, док. II

97

Височайшата заповед е издадена.[2]

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Мустафа, син на Абдуллах, по прехвърляне от друг Мустафа

Село Крива лука, спадащо към горепосочената нахия — 14 500. Мезра Седорек — същата нахия — 1000. Общо — 15 500. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия друг Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и образецът между достопочтените емири, санджакбеят на Никболу Мех-

[1], [2] Бележки над документите.

мед е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Мустафа е заслужил, като спешно се е отзовал доброволец във военния поход за Демир капу[1], при който поход е служил като караул и дундар, в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [същият] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилхидже 990 година (16—24. I. 1583), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 29 шабан 999 година (22. VI. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 91а, док. II

98

Височайшата заповед е издадена. 27 шевал 999 година (18. VIII. 1591).[2]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Кейван Абдуллах по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757.
Село Купрешниче, същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и образецът на достопочтените емири, бившият санджакбей на Мерсина[3] Мустафа, да бъде вечна неговата слава, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Кейван е заслужил — бил е на служба и е боец, — в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайша заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 13 шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 91б, док. II

99

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

---

[1] Железни врата, на р. Дунав.
[2] Бележка над документа.
[3] Вилает и град в Мала Азия (на Средиземно море), Турция.
[4] Бележка вляво над документа.

Тимар на Ахмед, син на Мехмед, по прехвърляне от починалия Али

Село Ибрени[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 8559. Част — 5200, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Али. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Делвина Мустафа, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Мехмедоглу Ахмед е заслужил и моли за благоволение, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шабан 999 година (14—22. VI. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. 22 рамазан 999 година (14. VII. 1591].

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 92а, док. II

100

Нахия Петрич, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Хюсеин, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Копарани[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 16 944. Част — 10 944, част — 6300 акчета.

Понеже гореспоменатият [Мехмед] е починал и тимарът му е вакантен и горепосоченият Али, син на Хюсеин, уволнен от тимара си в същия санджак с доход 10 802 акчета, е заслужил, с 300 акчета в повече му се даде гореспоменатият тимар — върху 6300 акчета — .и [му] се издаде тезкере за султански берат. 22 рамазан 999 година (14. VII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 92б, док. II

101

Височайшата заповед е издадена. Последен ден на шевал 999 година (20. VIII. 1591).[3]

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

---

[1] Иберли, община Неготино, Македония.

[2] Вероятно с. Габрене, Петричко, Благоевградски окръг.

[3] Бележка над документа.

Тимар на Пир Али по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757. Село Купрешниче, същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Делвина Мустафа, да бъде вечна неговата слава, е изпратил подпечатан списък, с който се съобщава, че гореспоменатият Пир Али е участвувал в проклетата война срещу Симон и Имам Кулу, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на шевал 992 година (16—25. X. 1584) и тъй като на гърба на заповедта е поставена бележка Заповед, съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 13 ден от месец шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 92б, док. III

102

Височайшата заповед е издадена. Дата — 2 зилкаде 999 година (22. VIII. 1591).[1]

Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Дервиш, по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Кобиля, с друго име Кобиле, спадащо към гореспоменатата нахия — 12 300.

Село Братиловча, с друго име Буджакова, спадащо към същата нахия — 1200. Общо — 13 500. Част — 5000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и румилийският кетхуда е съобщил, че Али, който не притежава тимар, е рожден син на Дервиш, починал като владелец на тимар от 6892 акчета в Паша санджак, и че тезкерето, което той има у себе си, е тезкере на неговия баща, съгласно със заповедта му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] високославен берат. 6 ден от месец джемази юл-ахър 998 година (12. IV. 1590).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 93а, док. I

---

[1] Бележка над документа.

103

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Кая, син на Джафер, по прехвърляне от починалия Юсуф

Село Браниче[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 12 840. Част — 8140, част — 300. Съгласно със заповедта — 300 акчета. Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Юсуф. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Селяник Ахмед, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Джафероглу Кая е заслужил благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на джемази юл-ахър 996 година (18—26. V. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 14 ден от месец рамазан 998 година (17. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 101б, док. II

104

Височайшата заповед е издадена.[3]
5 зилкаде 999 година (25. VIII. 1591).
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Курд Али по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Новосел[4], с друго име Дели орман, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отдели поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните му военачалници, санджакбеят на Бендер Мустафа, да пребъде достойнството му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият чуден юнак Курд Али е заслужил и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите десет дни на

[1] Бележка над документа.
[2] Вж. бел. 5 на стр. 296.
[3] Бележка над документа.
[4] Ново село, Струмишко, Македония.

реби юл-ахър 996 година (29. II—9. III. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 7 джемази юл-ахър 999 година (2. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 103б, док. II

105

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Кара, син на Али, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757.
Село Купрешниче, спадащо към същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и високопочтеният и ползуващ се с голяма власт везир Хъдър паша, бог да продължи величието му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият чуден юнак Алиоглу Кара е заслужил и моли да му се даде тимар, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде за пръв път тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 999 година (3—12. VII. 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. Написано на 13 шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 104а, док. II

106

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Мустафа, син на Хюсеин, по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към гореспоменатата нахия — 4759. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Идрис. Понеже този тимар е вакантен и е из-

[1], [2] Бележки над документите.

пратен до Двора на щастието подпечатан списък, с който е донесено, че гореспоменатият Хюсеиноглу Мустафа е участвувал във войната против сразените иноверци [а така също] и в разграбването и унищожаването на крепостта наричана Испахан[1], служеща за скривалище на казашките банди,[2] в отплата за това му участие е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на мухарем 998 година (30. XI—9. XII. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 105а, док. III

107

Височайшата заповед е издадена.[3]
11 зилкаде 999 година (31. VIII. 1591).
Нахия Илидже (Кюстендил), лива Кюстендил.

Тимар на Искендер по прехвърляне от починалия Махмуд

Село Меранич[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 18 000. Част — 12 000, част — 500. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Махмуд. Понеже този тимар е вакантен и беят на Юскюб Мустафа, да пребъде достойнството му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че чудният юнак Искендер е заслужил [да бъде удостоен с тимар], в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на сафар 993 година (22.II—2. III. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 17 реджеб 996 година (12. VI. 1588).

Л. 106б, док. II

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

---

[1] Крепост в Персия, дн. гр. Исфахан, Иран.
[2] Става дума за конни войски, събирани от земите на север — дн. Казахстан.
[3] Бележка над документа.
[4] Неуточнено.

108

Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Осман, син на Мехмед, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757. Село Купрешниче, спадащо към същата нахия — 4243. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 4000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Видин Ахмед, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Мехмедоглу Осман като конник от крепостта Фетх-и Ислям[1], трета ода, получаващ шест акчета дневна заплата, е заслужил и моли за благоволение, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 4000 акчета, пресметнато по две трети. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на реби юл-ахър 998 година (7—16. II. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 400 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 13 ден от месец шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 110б, док. II

109

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Мустафа по прехвърляне от . . .[3]

Село Вурарджа, спадащо към гореспоменатата нахия — 9369. Част — 5500, част — 9000. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатият Мустафа се яви във височайшия двор и каза, че преди известно време, когато санджакбеят на Делвина бил дал изложение, че той е достоен [да получи тимар], е била издадена [по повод на това] височайшата заповед да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Той обаче не успял да вземе тимара. Същият каза още, че Хасан, който има 300 акчета тимар в селото, именувано Вурарджа, Тиквешка нахия, Кюстендилски санджак, бил върнал берата и се бил отказал от тимара си. Понеже той моли да му се даде този тимар нему, изпратена е до румилийския бейлербей височайша заповед с дата средните 10 дни на зилкаде 999 година (31. VIII — 9. IX. 1591), с които се нарежда, щото ако бъде взета обратно заповедта [за тимара на Хасан] и същият [Хасан]

[1] Град Кладово, Югославия.
[2] Бележка над документа.
[3] Листът е скъсан, но текстът гласи вероятно „от отказалия се от тимара Хасан".

предаде берата и се откаже от тимара си, да му се даде [тимарът] нему (т. е. на Мустафа). Тъй като след тази височайша заповед последва нареждане да му се издаде от Дверите на щастието тезкере[1], съгласно със същата тази гореказана височайша заповед споменатият тимар от 300 акчета, като се допълни с недостига от 2700 акчета, [което дава] равностойността на тимара от първоначално издадената заповед, даде се по прехвърляне от отказалия се от него Хасан на споменатия Мустафа върху 3000 акчета и му се издаде тезкере за получаване на високославен берат. 14 зилкаде 999 година (3. IX. 1591).

Л. 111б, док. I

110

Височайшата заповед е издадена. 27 зилкаде 999 година (16. IX. 1591).[2]

Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Иса, син на Муса, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Иловича[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 20 000. Част — 15 000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и Дервиш, да пребъде неговото достойнство, мютеферика при височайшия двор и [човек] от хората на Мехмед Гирай хан[4], който преди бе хан на Крим, е изпратил до Прага на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Мусаоглу Иса е заслужил и моли за благоволение [към него], в израз на голямо благоволение е заповядано да му бъде даден първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето Мусаоглу Иса] представи височайша заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-ахър 991 година(2—11. VII. 1583), съгласно с тази височайша заповед да му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 10 реби юлевел 999 година (6. I. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 112б, док. II

111

Височайшата заповед е издадена.[5]

Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

---

[1] Следват думите „султански берат", които очевидно са неуместно поставени тук, без да са зачеркнати.

[2] Бележка над документа.

[3] Иловица, Струмишко, Македония, Югославия.

[4] Кримският хан Мехмед Гирай II (1577—1581).

[5] Бележка над документа.

Тимар на Кемал по прехвърляне от починалия Илиас

Село Сушиче[1], спадащо към гореспоменатата нахия — 10 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отдели поради прехвърляне от тимара на починалия Илиас. Понеже този тимар е вакантен и ханът на Крим Гази Гирай хан[2] е изпратил до Високата порта писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Кемал е заслужил, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално 3000 акчета тимар. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на сафар 998 година (10—21. XII. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 113б, док. I

112

Височайшата заповед е издадена.[3]
3 зилхадже 999 година (23. IX. 1591).
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Вели по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към гореспоменатата нахия — 4759. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от починалия Идрис. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Яние Бехрам е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Вели е заслужил, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на реби юл-ахър 996 година (20—28. III. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 119б, док. I

---

[1] Сушица, Струмишко, Македония, Югославия.
[2] Кримският хан Гази Гирай II (1588—1594).
[3] Бележка над документа.

113

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Ахмед, син на Юсуф, по прехвърляне от починалия друг Ахмед

Село Градобор[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 18 489. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия друг Ахмед. Тъй като този тимар е вакантен, гореспоменатият Ахмед се яви в султанския двор и съобщи, че преди известно време вследствие на доклада на санджакбея на Килис[3] за неговите заслуги била издадена височайша заповед за тимар първоначално от 3000 акчета във вилаета Босна. Но той не бил успял [да вземе тимара]. Сега той моли да се замени тази заповед с такава за Румили. Взета тази заповед обратно, била заменена с такава за Румили въз основа на старата заповед за тимара. Тъй като той представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на джемази юл-ахър 998 година (27. IV—5. V. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] великославен берат. 19 зилкаде 998 година (19. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 122б, док. III

114

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Гьоридже[5], лива Кюстендил.

Тимар на Диване Шехсувар по прехвърляне от починалия Джемшид

Село Кашани[6], спадащо към гореспоменатата нахия — 9100. Част — 8400, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Джемшид. Понеже този тимар е вакантен и гореспоменатият Диване Шехсувар е заслужил и е удостоен с благоволение като силен [в яздене] на кон, в удар и в бой, издадена е заповед за тимар първоначално за 3000 акчета. Но преди да успее да вземе тимара, той изгубил заповедта. Поради това той моли да му се издаде повторно препис от изгубената заповед за тимара. По повод на това е заповядано

[1] Бележка над документа.
[2] Градошорци, Струмишко, Македония.
[3] Гр. Клис, Далмация, Югославия.
[4] Бележка над документа.
[5] В нахията е посочено с. Кашани, дн. Кишино, Щипско, следователно тя е била в този район.
[6] Кишино, община Джумайлия, окръг Щип, Македония, Югославия.

да се издаде височайша заповед за тимара според старата заповед. Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на джемази юл-евел 992 година (11—20. V. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 12 шабан 997 година (26. VI. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 131а, док. II

115

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед Али, син на Ахмед, по прехвърляне от починалия Якуб

Село Свети Врач, спадащо към гореспоменатата нахия — 4757. Село Купрешниче, същата нахия — 4343. Общо — 9000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Якуб. Понеже този тимар е вакантен и гореспоменатият Ахмедоглу Али, освен че е заслужил и е стар служител, но е и показал особени грижи и усърдие в служба на османската държава, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] . . .[2], съгласно с тази височайша заповед му се даде гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. Написано на 13 шевал 999 година (4. VIII. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 131б, док. II

116

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Али, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Идрис

Село Кючук Сонуб, спадащо към гореспоменатата нахия — 4759. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Идрис. Понеже този тимар е вакантен и дворцо-

[1] Бележка над документа.
[2] Тук е оставен половин ред празен и датата на заповедта не е указана в текста.
[3] Бележка над документа.

вият чауш Джафер Чауш, да расте мощта му, е изпратил записка, с която съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Али е заслужил, като е откарал за нуждите на строящата се при крепостта Реван джамия 100 товара камъни, в израз на благоволение е заповядано да му се даде тимар от 3000 акчета. Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилхидже 991 година (5—13. I. 1583), съгласно с тази височайша заповед му се даде споменатият по-горе тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за султански берат. Написано на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 132а, док. II

117

Височайшата заповед е издадена.[1] В тезкерето му е отбелязано берат.[2]

Нахия Филорина, лива Паша.

Тимар на . . .[3]

Село Хатан дербенд[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 25 00.

Село Вершеран[5], спадащо към същата нахия — 4267. Част — 2500. Общо — 5000. Част — 500. Съгласно със заповедта — 15 000 акчета.

Гореспоменатата част от петстотин акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже този тимар е вакантен и емирът на достопочтените емири, бейлербеят на Ван Мехмед, да пребъде неговото щастие, е изпратил писмо, с което заявява, че гореспоменатият Ахмед, мютеферика от Ван и [получаващ] 15 акчета дневна заплата, е заслужил, като под августейшото благоволение на негово величество султана се е проявил като много служил [войник], и моли да му се даде в замяна на заплатата му тимар в Румили срещу това му служене, в израз на голямо благоволение е заповядано да му бъде даден като равностойност на заплатата му тимар от 15 000 акчета. Понеже споменатият Ахмед представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на реби юл-ахър 992 година (22. IV—1 V. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 15 000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. Написано на 4 мухарем 996 година (5 декември 1587).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 133а, док. II

---

[1] Бележка над документа.

[2] Втора бележка над документа.

[3] Листът е скъсан, но текстът вероятно гласи, че тимариотът е Ахмед, получил тимара си по прехвърляне от починалия Сюлейман.

[4], [5] Неуточнени.

Височайшата заповед е издадена.[1]
19 джемази юл-ахър 999 година (14. IV. 1591).
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Малкоч, син на Ахмед, по прехвърляне от починалия Сюлейман

Село Ново сел, с друго име Дели орман, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Сюлейман. Понеже този тимар е вакантен и ханът на Крим Гази Гирай хан, да пребъде величието му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Ахмедоглу Малкоч е достоен (заслужил да получи тимар), в израз на благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият Малкоч] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на сафар 998 година (30. XII. 1589—7. I. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. Написа се на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 143а, док. II

119

Понеже гореспоменатият е починал, тимарът му се даде на сина му Мехмед.[2]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Курд, син на Али, син на Ильо, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Удоляниче, с друго име Ефляклар, спадащо към гореспоменатата нахия — 7805. Част — 4377, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и румилийският кетхуда с обоснован доклад е съобщил, че гореспоменатият Курд, който не притежава тимар, е рожден син на починалия преди 15 години като владелец на тимар с доход 3155 акчета в Кюстендилския санджак Ильооглу Али, съгласно със заповед му се даде споменатият горе тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 9 шевал 998 година (11. VIII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша.

Л. 143б, док. II

[1], [2] Бележки над документите.

120

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Тиквеш, лива Кюстендил.

Тимар на Диване Хюсеин по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Хасан, син на Арслан

Село Нива[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 2400. Част — 1400.

Село Реич[3], подчинено на Кубиче[4] — 3352. Част — 970. Общо — 2375. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Хасан] е предал берата и се е отказал [от тимара си] и гореспоменатият Диване Хюсеин е заслужил и взел дейно участие във войната срещу Имам Кулу, [в течение на която] е изсякъл [много] неприятелски глави (войници) и с това е заслужил благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като споменатият представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на реджеб 991 година (31. VII—9. VIII. 1583), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият по-горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 20 ден от месец джемази юл-евел 998 година (27. III. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 144а, док. II

121

Височайшата заповед е издадена.[5]
Нахия Петрич, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Шабан, по прехвърляне от починалия Хайдар

Село Коларова[6], спадащо към гореспоменатата нахия — 37 828. Част — 9828.

Село Иловича, спадащо към Уструмджа — 20 000. Част — 5000. Общо — 14 828. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хайдар. Понеже този тимар е вакантен и образецът между достопочтените емири, санджакбеят на Никболу Мехмед, да трае дълго неговата слава, е изпратил подпечатан списък, в който съобщава, че гореспоменатият Шабаноглу Мехмед е заловил разбойници и моли за благоволение [към него], в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Раец, Кавадарско, Македония.
[4] Неуточнено.
[5] Бележка над документа.
[6] Коларово, Петричко, Благоевградски окръг.

Шабаноглу Мехмед] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на рамазан 996 година (4—13. VIII. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 23 реби юл-ахър 999 година (18. II. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 144б, док. II

122

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Хъдър, син на Кара Али, по прехвърляне от починалия Илиас

Село Калошинче, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Илиас. Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните военачалници Махмуд, да пребъде достойнството му, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Кара Алиоглу Хъдър е заслужил и взел дейно участие във войната срещу Емирхан[2], в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на мухарем 989 година (5—14. II. 1581), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. Написано на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

В град Силистра

Л. 146а, док. II

123

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Ехли Иман, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Иловича, спадащо към гореспоменатата нахия — 20 000. Част — 1500, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

[1] Бележка над документа.
[2] Става дума за османските завоевания в Персия, Закавказието и Азърбайджан през 70-те—80-те години на XVI в.
[3] Бележка над документа.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и образецът между достопочтените емири, санджакбеят на Никболу Бехрам, да бъде вечна неговата слава, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият Ехли Иман е заслужил, като много служил и участвувал в строежа на крепостта Генидже, в израз на голямо благоволение [към него] е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [лицето Ехли Иман] представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на реби юл-евел 997 година (18—27. I. 1589), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 10 реби юл-евел 999 година (6. I. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 146б, док. II

124

Височайшата заповед е издадена.[1]
. . .,[2] лива Кюстендил.

. . .,[3] по прехвърляне от отказалия се от тимара си друг Мехмед, син на Пири

Село . . .,[4] Джемаатлар Обурлар[5], спадащо към Дойран кьой[6] — 765. Общо — 4422. Част — 2028. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият друг Мехмед върна берата и се отказа от тимара си и емирът на достопочтените емири, румилийският бейлербей Хайдар, да трае дълго неговото щастие, е изпратил писмо, с което донася, че гореспоменатият чуден юнак Мехмед е заслужил във всяко отношение и е удостоен с августейшо благоволение на султана като силен [в яздене на кон], в удар и в бой, и моли като заслужаващ благоволение да му се даде тимар, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият Мехмед] представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на реби юл-ахър 991 година (24. IV—3. V. 1583), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и [му] се издаде тезкере за [получаване на] султански берат. 22 реби юл-евел 998 година (29. I. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 147а, док. II

---

[1] Бележка над документа.
[2] Листът е скъсан, името на нахията не е отбелязано.
[3] Листът е скъсан, но от текста се разбира, че тимариотът е Мехмед.
[4] Листът тук е скъсан.
[5] Неуточнено. Ако се съди по думата „джемаатлар", можем да предполагаме, че става дума за турско юрушко селище.
[6] Вероятно дн. гр. Стари Дойран, Македония, Югославия.

125

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Мустафа, син на Сефер, по прехвърляне от починалия Идрис

Село Коджа Сулу[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 4779. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отдели поради прехвърляне от тимара на починалия Идрис. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Никболу, да пребъде достойнството му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което се съобщава, че гореспоменатият Сефероглу Мустафа е заслужил, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-ахър 995 година (19—28. V. 1587), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. Написано на 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 147б, док. II

126

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Сефер, син на Абдуррахман, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Богоселче, спадащо към гореспоменатата нахия — 4000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Елбасан Касъм е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Абдуррахманоглу Сефер е заслужил, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на джемази юл-евел 995 година (9—19. IV. 1587), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 3 реби юл-евел 999 година (30. XII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 149б, док. II

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Бележка над документа.

127

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия . . .[2], лива Кюстендил.

Тимар на . . .[3] по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Иловича, спадащо към гореспоменатата нахия — 20 000. Част— 15 000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и алайбеят на санджак Никболу Мехмед, да пребъде достойнството му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Тимур е заслужил и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на шабан 995 година (17—26. VII. 1587), даде му се [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 10 реби юл-евел 999 година (6. I. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 152а, док. I

128

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Ахмед по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Габрово[5], спадащо към гореспоменатата нахия — 13 581. Част — 5861, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните военачалници, санджакбеят на Бига[6] Махмуд, да пребъде неговото достойнство, е изпратил писмо, с което съобщава, че гореспоменатият негов човек Ахмед, който е рожден син на бившия везир Пертев паша, е заслужил и моли да му се даде тимар, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на шевал 992 година (16—25. X. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде

[1] Бележка над документа.
[2] Листът е скъсан, името на нахията не се чете, но е Уструмджа.
[3] Листът е скъсан. Името на тимариота не се чете, но от следващия текст личи, че е Тимур.
[4] Бележка над документа.
[5] Габрово, Струмишко, Македония, Югославия.
[6] Санджак в Мала Азия със средище гр. Бига на р. Бига су, древната Граник, при която Александър Велики нанесъл поражение на персите.

[споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 25 джемази юл-ахър 999 година (20. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 154б, док. II

129

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Ферхад, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Габрово, спадащо към гореспоменатата нахия — 13 881. Част — 5861, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Авлония Емрюллах, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Ферхад е заслужил, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на зилхидже 998 година (21—29. X. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. Написа се на 25 джемази юл-ахър 999 година (20. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 155а, док. II

130

Височайшата заповед е издадена.[2] 3 реджеб 999 година (27. IV. 1591).
Нахия Дупниче, лива Кюстендил.

Тимар на Хасан, син на Иса, по прехвърляне от починалия Хъдър

Село Бораковa[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 12 000. Част — 11 000, част — 500. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хъдър. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Никболу Махмуд, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до височайшия двор писмо, с което съобщава, че гореспоменатият

[1], [2] Бележки над документите.
[3] Бараково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.

Исаоглу Хасан е участвувал в станалите напоследък войни, срещу това му участие е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на реби юл-евел 996 година (9—18. II. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде настоящото тезкере за [получаване на] императорски берат. 25 зилхидже 996 година (15. XI. 1588).

Тезкере [издадено] от Ахмед паша

Л. 155б, док. I

131

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Али, по прехвърляне от починалия Лютфи

Село Кочане, спадащо към гореспоменатата нахия — 10 882. Част — 8433, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Лютфи. Понеже този тимир е вакантен и санджакбеят на Охри Мехмед, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Алиоглу Мехмед е заслужил, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на реби юл-ахър 996 година (29. II—9. IV. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар първоначално върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 12 ден от месец рамазан 998 година (15. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 156а, док. II

132

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Дауд, син на Осман, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Габрово, спадащо към гореспоменатата нахия — 13 581. Част — 5861, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

---

[1], [2] Бележки над документите.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и Саръ Касъм от сагюлюфеджиите[1] е служил в строежа на крепостта Тебрис, заповядано е срещу това му служене да се даде на прислужника му, гореспоменатия Османоглу Дауд, първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—24. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 25 джемази юл-ахър 999 година (20. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 156б, док. II

133

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Дупниче, лива Кюстендил.

Тимар на Ахмед, син на Хасан, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Ресиличе[3], спадащо към гореспоменатата нахия — 14 366. Част — 500. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е свободен и чаушът от височайшия двор Махмуд Чауш, да расте мощта му, е изпратил подпечатан списък, с който донася, че гореспоменатият чуден юнак Хасаноглу Ахмед е служил (участвувал) в ремонта на крепостта Джума и моли да му се даде тимар, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 994 година (5—13. X. 1586), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. Написано на 12 ден от месец зилкаде 996 година (3. X. 1588).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 156б, док. III

134

Височайшата заповед е издадена.[4]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

---

[1] Поделение от т. нар. юлюфеджии, числящи се със заплата към султанската конна армия.
[2] Бележка над документа.
[3] Ресилово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг.
[4] Бележка над документа.

Тимар на Джафер, син на Муса, по прехвърляне от починалия Илиас

Село Калошинче, спадащо към гореспоменатата нахия — 10000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Илиас. Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните военачалници, санджакбеят на Никболу Мехмед, да пребъде неговото достойнство, е изпратил подпечатан списък, с който съобщава, че гореспоменатият спахийски син Мусаоглу Джафер е заслужил и участвувал във войната против Имам Кулу хан, [в течение на която] е обезглавил много вражески [войници], и моли да му се даде тимар, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 ак ета. И понеже се представи височайшата заповед за това с дата последните 10 дни на реби юл-ахър 991 година (14 22. V. 1583), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 161а, док. II

135

Височайшата заповед е издадена. 6 реджеб 999 година (30. IV. 1591).[1] Нахия Ищиб, лива Кюстендил.

Тимар на Сюлейман, син на Халил, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Караджа Али[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 2980.

Село Конивополе[3], същата нахия — 1200. Общо — 4180. Част — 500. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 500 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните военачалници бейлербеят на Диар Бекир[4] Бехрам, да пребъде щастието и благополучието му, е изпратил писмо, с което донася, че гореспоменатият Халилоглу Сюлейман е взел участие във войната против Емирхан, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като [споменатият] представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-ахър 987 година (5—14. VIII. 1579), съгласно с тази височайша заповед му се даде тимарът върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 11 ден от месец реби юл-евел 997 година (28. I. 1589).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 162а, док. I

[1] Бележка над документа.
[2] Вероятно Караджалар, община Радовиш, Македония.
[3] Неуточнено.
[4] Диар Бекир — виласт, град в Турция (Мала Азия).

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

Тимар на Джихан, син на Акънджи, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Боровик[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 5900. Част — 5000, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Бендер, да пребъде достойнството му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което заявява, че гореспоменатият Джихан, син на Акънджи, е заслужил и моли за благоволение, в знак на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като гореспоменатият представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на джемази юл-ахър 996 година (8—17. V. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [гореспоменатият] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за султански берат. 5 зилкаде 998 година (5. IX. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 165а, док. III

137

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Гаданфер, син на Ювеис, по прехвърляне от починалия Босне Перване

Село Боничe, спадащо към гореспоменатата нахия — 15 000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Босне Перване. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Тирхала[4] Мустафа, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Ювеисоглу Гаданфер е заслужил и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на джемази юл-ахър 996 година (28. IV—

[1] Бележка над документа.
[2] Неуточнено.
[3] Бележка над документа.
[4] Трикала, Тесалия, Гърция.

7. V. 1588), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 24 сафар 999 година (22. XII. 1590).

Тезкере [издадено] от Сефер паша

Л. 169а, док. II

138

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Хаджи, син на Касъм, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче[2], спадащо към гореспоменатата нахия — 11 703. Част — 5350, част — 300. Съгласно със заповедта — 5000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Касани[3], военачалник от Ширван, Календер, да пребъде неговото достойнство, е изпратил подпечатан списък, с който донася, че гореспоменатият Касъмоглу Хаджи, доброволец от Ширван, е взел дейно участие във войната против вероотстъпника Имам Кулу хан и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на джемази юл-евел 991 година (12—21. VI. 1583), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 5000 акчета и му се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 1 реджеб 999 година (25. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 169б, док. II

139

Нахия Иврание, лива Кюстендил.

Тимар на Халил, син на Силахеддин, син на Иса, по прехвърляне от отказалия се [от тимара си] Коркуд

Село Булгар Морава[4], спадащо към гореспоменатата нахия — 1851.

[1] Бележка над документа.
[2] Смолари, Струмишко, Македония, Югославия.
[3] Неуточнено.
[4] Ясно е, че селото се е намирало по горното течение на Южна Морава, която е известна и с името Българска Морава.

Село Грамада Моравиче[1], същата нахия — 1590. Общо 2441. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже гореспоменатият [Коркуд] е предал берата и се е отказал [от тимара си] и румилийският кетхуда е съобщил, че Халил, който не притежава тимар, е рожден син на Исаоглу Силахеддин, който е починал като владелец на тимар с доход три хиляди акчета в Паша санджак, съгласно с височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 7 джемази юл-евел 999 година (3. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 174а, док. II

140

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Кочане, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Юсуф, по прехвърляне от починалия Мустафа

Село Богоселче, спадащо към гореспоменатата нахия. Общо — 4000. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мустафа. Понеже този тимар е вакантен и алайбеят на санджак Делвина Пири, да расте неговата мощ, е изпратил писмо, с което съобщава, че Мехмед, който не притежава тимар, е трети син на Юсуф, който имал 4000 акчета тимар в санджак Делвина и се бил отказал от този тимар в полза на двамата си сина тимариоти Ахмед и Али с цел да се даде тимар на Мехмед, и че същият [Мехмед] е взел участие в станалите [напоследък] военни походи и [в тях] във всяко отношение е заслужил, за което свидетелстват заими и тимариоти, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата първите 10 дни на рамазан 988 година (10—19. X. 1580), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] императорски берат. 2 мухарем 999 година (31. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 175б, док. II

141

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

---

[1] Грамада, община Буяновац Сърбия, Югославия.
[2], [3] Бележки над документите.

Тимар на Реджеб, син на Абдуллах, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче, спадащо към гореспоменатата нахия — 11 703. Част — 5350, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Мора[1] Али, да пребъде неговото достойнство, е изпратил списък, с който съобщава, че гореспоменатият Абдуллахоглу Реджеб е взел дейно участие в откарването на хазна за Тифлис, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на месец зилкаде 991 година (26. XI—5. XII. 1583), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. Написано на 3 реджеб 999 година (27. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 176а, док. II

142

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Ахмед, син на хаджи Вели, по прехвърляне от починалия Босна Перване

Село Бонище, спадащо към гореспоменатата нахия — 15 000. Част— 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Босна Перване. Понеже този тимар е вакантен и алайбеят на санджак Силистра е съобщил, че Ахмед, който не притежава тимар, е рожден син на гореспоменатия покойник хаджи Вели бей, който е умрял като уволнен от тимара си [с доход] 4000 акчета в Силистренския санджак, съгласно с височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 24 сафар 999 година (22. XII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 176б, док. III

143

Височайшата заповед е издадена.[3]
Нахия Букерич, лива Кюстендил.

[1] Пелопонес, Гърция.
[2], [3] Бележки над документите.

Тимар на Абдуррахман, син на Дур Али, по прехвърляне от починалия Хамза

Село Буковича дербенд, спадащо към гореспоменатата нахия. Общо — 37 400. Част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хамза. Понеже този тимар е вакантен и алайбеят на санджак Силистра е съобщил, че Абдуррахман, който не притежава тимар, е рожден син на уволнения от тимара си с доход 8999 акчета в Силистренски санджак и починал преди три години Дур Али, съгласно с височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде тезкере за [получаване на] императорски берат. 23 рамазан 998 година (26. VII. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 177а, док. II

144

Височайшата заповед е издадена.[1]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Мюртаза, син на Халил, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче, спадащо към гореспоменатата нахия — 11 703. Част — 5350, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните военачалници, санджакбеят на Бендер Хюсеин, да пребъде неговото достойнство, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Халилоглу Муртаза е заслужил и моли за благоволение да му се даде тимар, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата средните 10 дни на зилхидже 991 година (26. XII. 1583 — 4. I. 1584), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 1 реджеб 999 година (25. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 177б, док. I

145

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

---

[1], [2] Бележки над документите.

Тимар на Диване Ахмед по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Габрово, спадащо към гореспоменатата нахия — 13 581. Част — 5861, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Понеже този тимар е вакантен и образецът между знатните военачалници санджакбеят на Акерман, да пребъде неговата мощ, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият чуден юнак Диване Ахмед е заслужил и моли за благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайша заповед [за това] с дата последните 10 дни на ... 999 година (. . .[1] 1591), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 11 джемази юл-евел 999 година (7. III. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 178а, док. II

146

Височайшата заповед е издадена.[2]
Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед, син на Али, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче, спадащо към гореспоменатата нахия — 11 703. Част — 5350, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Споменатата горе част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и санджакбеят на Вълчи трън Хасан, да пребъде мощта му, е изпратил до Двора на щастието писмо, с което съобщава, че гореспоменатият Алиоглу Мехмед е заслужил и моли да му се даде тимар, заповядано е да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайша заповед [за това] с дата последните 10 дни на сафар 999 година (19—27. XII. 1590), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. Написано на 1 реджеб 999 година (25. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хасан паша

Л. 178б, док. II

---

[1] Месецът и денят не са отбелязани.
[2] Бележка над документа.

Даден на Ахмед . . .[1] от Кюстендилски санджак. 1004 година (1595/96).[2] Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Мехмед по прехвърляне от починалия Хюсеин

Село Куклиш, спадащо към гореспоменатата нахия — 15 000. Част— 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Хюсеин. Понеже този тимар е вакантен и алайбеят на лявото крило на Румили с обстоен доклад съобщава, че Мехмед, който не притежава тимар, е рожден син на гореспоменатия покоен Хюсеин, починал преди 10 години като уволнен от тимара си от 7499 акчета в санджак Мора, и че първоначалният берат на неговия баща е изгубен, съгласно с издадената заповед се даде на Ахмед гореспоменатият тимар върху 3000 акчета и му се издаде настоящото тезкере за [получаване на] султански берат. 21 зилхидже 998 година (21. X. 1590).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 181а, док. II

148

Височайшата заповед е издадена.[3] Реджеб 999 година (12. V. 1591) Нахия Уструмджа, лива Кюстендил.

Тимар на Хъдър, син на Ибрахим, по прехвърляне от починалия Мехмед

Село Исмолярче, спадащо към гореспоменатата нахия — 11 703 Част — 5350, част — 300. Съгласно със заповедта — 3000 акчета.

Гореспоменатата част от 300 акчета се отделя поради прехвърляне от тимара на починалия Мехмед. Понеже този тимар е вакантен и гореспоменатият Ибрахимоглу Хъдър се яви на служба и с това заслужи благоволение, в израз на голямо благоволение е заповядано да му се даде първоначално тимар от 3000 акчета. Тъй като се представи височайшата заповед [за това] с дата последните 10 дни на шевал 993 година (16—25. X. 1585), съгласно с тази височайша заповед му се даде [споменатият горе] тимар върху 3000 акчета и се издаде [настоящото] тезкере за [получаване на] императорски берат. 1 реджеб 999 година (25. IV. 1591).

Тезкере [издадено] от Хъдър паша

Л. 181б, док. II

---

[1] Нечетлив текст.
[2] Бележка над документа вдясно.
[3] Бележка над документа.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА ТИМАРИ В БЕЛОМОРИЕТО ОТ НАЧАЛОТО НА XVI В.

Откъсът съдържа подробни описи на 11 тимара, в голямата си част притежание на лица със специални задължения. Началният опис е непълен — фигурират само списъците на зависимото население, без указание на владетеля, поради което не е ясно дали става дума за тимари или за друг род феодални владения.

Регистърът няма дата, но по водния знак на хартията може да се отнесе към началото на XVI в. Състои се от сравнително добре запазени 8 листа с размери 30/10,5 см. Текстът е написан с черно мастило на шрифта сиакат, примесен с дивани.

Документът се съхранява в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура ОАК 265/68.

Преводът е направен от Исмет Етемов.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DE TIMAR SUR LE LITTORAL DE LA MER EGÉE, DATANT DU DÉBUT DU XVIe S

Le fragment contient des matricules de 11 timar, appartenant pour la plupart à des personnes investies d'obligations spéciales. Le premier de ses matricules est incomplet sans indication du maître, raison pour laquelle on ne sait pas au juste s'il s'agit ici de timar ou d'un autre genre de possession féodale.

Le registre ne porte aucune date, mais, à en déduire filigrane dans son papier, son origine remonterait au début du XVIe s. Il se compose de 8 feuilles, relativement bien conservées, mesurant 30 sur 10,5 cm. Le texte en est écrit à l'encre de Chine noire, en écriture siakat entremêlé de divani.

Le document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous la cote de OAK 265/68

La traduction est due à Ismet Etemov.

1а

Рая, синове на левенд[1] от нахия Йенидже Кара су[2]. Плащат данък куллук[3]

Хъдър, син на Евренос; Илиас, негов брат; Мухаммеди, негов брат; Шюджаиш, син на Муса; Али, син на Доймуш; Сюлейман, син на Хамза; Дауд, син на Веис; Веис, син на Якуб; Хамза, син на Веис; Дурмуш, син на Ахмед; Халил, освободен роб на Хаджи; Зекир, син на Юнус; Балабан, освободен роб на Евренос; Али, брат на Сюлейман; Исмаил, син на Хаджи.

Домакинства — 15.

Данък хизмет-и мюселем[4] — 269.

Общо: доход — 8016. От тях дял на Осман (?) — 700. Остатъкът е дял на мирахора[5] — 7316. Първоначално — 7776, в повече — 240.

1б

Група на соларите от село Тузчу кьой[6]. В случай че се занимават със земеделие, плащат десятък на спахията на споменатото село

Реис Илиас, син на хаджи Хасан, притежава ферман и е освободен от плащането на данъка авариз-и дивание, тъй като същият се занимава със соларство.

Мюсюлмани кюрекчии[7]: хаджи Хасан, притежава императорски ферман и следователно е освободен от авариз-и дивание; Абдул Джабар, негов син; Рамазан, негов брат; Абди, син на хаджи Йомер; Танръвермиш, син на Абдуллах; Али, син на Абди; Махмуд, освободен роб на Йомер; Караджа, освободен роб на Гюрен; Вели, син на Хамза; Ибрахим, син на Мухаммеди; Сеиди, син на Юнус; Юсуф, син на Юнус; Али, син на Мухаммеди; Якуб, освободен роб на Синан; Байрамлъ, син на Дур Али; Махмуд, освободен роб на Асълхан.

Неверници: Михал, син на Тодор; Коста, син на Михал; Йорги, син на Владо; Никола, син на Тодор; Никола, син на Марин; Орто, син на Никола; Йорги, син на Пенча; Петри, син на Папа Димитри; Никола, син на Вълкан; Михал, син на Яни.

Домакинства [на] мюсюлмани — 14. Домакинства [на] неверници — 10. Всичко — 24.

---

[1] Левенди се наричали служители в ранния османски флот, които върховното командуване наемало. В образувания от някои крайбрежни области „еялет на капудан паша" левенди били лицата, използувани на служба във флота, подчинен на тамошния бейлербей и санджакбей. Срв. H. A. R. Gibb and H. Bowen. Islamic Society and the West..., v. I, p. 99; M. Z. Pakalın. Osmanlı tarih deyimleri ve terimleri sözlüğü, II, f. XIII, p. 358—359. Вероятно регистрираните тук лица са изпълнявали подобна служба, срещу което са се ползували със специален аграрен статут, както мюселемите и др.

[2] Районът около Ксанти и р. Долна Места с център Генисея.

[3] Принудителна работа в полза на господаря, още през XV в. заменяна все по-често с паричната ѝ равностойност.

[4] Данъкът е вероятно паричен откуп за изпълняване на мюселемска служба.

[5] Началник на султанските конюшни.

[6] Вероятно дн. с. Кикидион, Гюмюрджинско.

[7] Общи работници.

Тимар на Хаджи и Асълхан, синове на Айдън. Съдружнически [владеят]. [Служат] посменно. Притежават берат, издаден от Махмуд паша

Село Кърк дербенд[1]. Според дервентджийския обичай [населението] на споменатото село плаща данъци и други [облагания].

Беро, син на Райо; Беро, син на Йорги; Беро, син на Милчо; Никола, син на Гюне; Иван, син на Милуш; Янко, син на Васил; Димитри, син на Койо; Яни, зет на Иван; Иван, син на ковач; Радослав, син на ковач; Братуши, син на Саруджа; Вълча, син на ковач; Коста, син на Вълча; Калчо, зет на Димитри; Михал, син на Иван; Иван, син на Кьосе;
2а Марка, зет на Туган; Йорги, син на Туган; Иван, син на Кара; Тодор, син на Кервансарай; Корак, син на Паскал; Йорги, син на Маруля; Коста, син на Михо; Хрусо, син на Коста; Мише, зет на Милке; Димитри, син на Рузбайдан; Йорги, син на Трошан; Милко, зет на Дралеш; Йорги, син на (?); Йорги, син на кюрекчия; Коста, син на Йорги; Рахман, син на Аксиня; Дука, син на Добри; Димитри, син на ковач; Йорги, син на Хрисе; Димитри, син на Арък Иван.

Домакинства — 35, неженени — 1. Всичко — 36.

Испенче[2] — 360; пшеница — 36=180; ечемик — 36=108; бач върху виното — 250; ниабет и сватбарина — 100. Доход — 998: първоначално — 800, в повече 198.

Тимар на Каралъ, защитник на областта Марония[3]. Притежава ферман за защита на горите в района на Марония

Чифлик Итанасъ[4]

Умур, син на Насух; Сюлейман, син на Али; Инеси, негов брат; Мустафа, син на Али.

Домакинства — 4.

Пшеница — 50=250; ечемик — 30=90; просо — 10=40; фураж — 15=20; нахут — 30; памук — 30; лозя — 28; ливади — 30; ниабет и сватбарина — 15; ангария от раята — 88. Доход — 628: първоначално — 829, в недостиг 201.

2б **Тимар на кадията на Гюмюлджина**

Чифлик, спадащ към града

Доган, син на Абдуллах; Балабан, син на Абдуллах; Доган, освободен роб на Енидже.

Домакинства — 3.

---

[1] Може би Кръсто поле (Ени кьой), което е на прохода Ксанти Бук (средновековния проход Акантиема). От началото на нашия век до 1912 г. селото бе известно като голямо средище на тютюнопроизводство. Запазени са предания за пътя-проход.

[2] Поземлено-личен данък на немюсюлманската рая. Срв. Н. Inalcık. Osmanlılarda raiyyet rüsûmu..., p. 583—588.

[3] По-късно нахия в Гюмюрджинско с център Марония.

[4] Дн. с. Митрикон, Гюмюрджинско, някога чифлик Ана кьой.

Ангария от раята — 66; пшеница — 10 килета=50; ечемик — 15 килета= 45; от данъка върху орехи — 10. Доход — 171: първоначално — 100, в повече — 71.

Тимар на Мустафа Баки и Иваз. Доганджии[1]. Притежават императорски берат

Село Анчар[2]

Иса, син на Сами; Хъдър, син на Иса; Илиас, син на Иса; Якуб, син на Хъдър; Хъдър, син на Хамза; Якши, син на Хасан; Дургуд, син на Хасан.

Домакинства — 7.

Ангария от раята — 154; пшеница — 50—250; ечемик — 60 180; просо — 20=80; памук — 30; лозя — 40; десятък върху кошери — 30; ниабет и сватбарина — 25. Доход — 789; първоначално — 750, в повече — 39.

За

Тимар на Аллахверди Юсуф и Исмаил. Чакърджии[3]. Притежават императорски берат

Село Доганджи[4] и мезра Едар

Хамза, син на Абдуллах; Ахмед, син на Яхя; Али, негов брат; Хамза, син на Абдуллах; Иваз, син на Кючук; Юсуф, син на Анадолеца; Гюндюк, освободен роб на Якуб.

Домакинства — 7.

Ангария от раята — 154; пшеница — 50 250; ечемик — 60=180; фураж — 2=4; леща — 5; нахут — 5; памук — 20; лозя — 32; ниабет и сватбарина — 15. Доход — 665; първоначално — 400, в повече — 265.

Тимар на Зекир и Садък. Не участвуват в походи. Изпълняват доганджийска служба. Притежават императорски берат

Село Карагьозлю[5]

Ахмед, освободен роб на Саруджа; Илиас, освободен роб на Саруджа.

Домакинства — 3.

Ангария от рая — 44; пшеница — 30=150; ечемик — 20=60; фураж — 10=20; нахут — 5; просо — 5=20; памук — 40; ло-

[1] За тази категория доганджии (соколари) с тимари срв. Турски извори за българската история, I, съставили и редактирали Б. А. Цветкова и В. П. Мутафчиева. София, 1964.

[2] Неуточнено.

[3] Соколари. Срв. ИБИ, X.

[4] Мега Дукатон, Ксантийско, Гърция.

[5] Гизела, Ксантийско, Гърция.

зя — 40; зеленчукови градини — 25; десятък върху кошери — 30; ниабет и сватбарина — 10.

Доход — 444: първоначално — 600, в недостиг — 156.

Тимар на Мурад, син на Умур. Не участвува в походи.
3б **Изпълнява доганджийска служба. Притежава императорски берат**

Село Доганджи Ибрахим[1]

Ахмед, син на Насух; Мустафа, син на Хъдър; Хошкадем, освободен роб на Хъдър; Абдуллах, освободен роб на Хъдър; Къопек, син на Хошкадем; Базарлу, син на Ахмед.

Домакинства — 5, неженени — 1. Всичко — 6.

Ангария от раята — 118; пшеница — 50=250; ечемик — 60=180; фураж — 20=40; просо — 10=40; памук — 40; нахут — 40; зеленчукови градини — 40; ниабет и сватбарина — 15. Доход — 763: първоначално — 858, в недостиг — 95.

Тимар на Инебей и Йомер. Не участвуват в походи.
Изпълняват доганджийска служба. Притежават императорски берат

Село Доганджилер[2]

Якуб, син на Йомер; Ширмерд, освободен роб на Турхан; Иса, син на Ахад; Бекир, син на Ахмед; Угурлу, освободен роб на Мустафа; Саруджа, освободен роб на Керамеддин; Хъдър, син на Абдуллах; Ердоган, син на Ханпаша; Хасан, освободен роб на Угурлу; Хъдър, освободен роб на Атмаджа.

Домакинства — 8, неженени — 2. Всичко — 10.

Ангария от раята — 192; пшеница — 90=450; ечемик — 50=150; фураж — 10=20; леща — 20; нахут — 10; памук — 50; просо — 5=20; ниабет и сватбарина — 15. Доход — 927: първоначално 604, в повече 323.

4а **Тимар на Хъдър и Иса. Не участвуват в поход.**
Изпълняват доганджийска служба

Село Реислер[3]

Насух, дръндар; Осман, син на Анадолеца; Карлъ, син на Илиас; Али, брат на Насух; Хамза, син на Анадолеца; Ширмерд, освободен роб на Иса.

Домакинства — 6.

---

[1] Вероятно с. Доганджа съгър, Гюмюрджинско, Гърция.
[2] Ламбринон, Ксантийско, Гърция.
[3] В нахията Шехир (градска) на Гюмюрджина до 1912 г. имало с. Реселли.

Ангария от раята — 132; пшеница — 25=125; ечемик — 10=30; фураж — 15=30; памук — 50; лозя — 20. Доход — 387; първоначално — 310, в повече — 77.

Тимар на Мехмед, син на Сеид, Осман, син на Ибрахим, и Мурад, син на Мехмед. Не участвуват в походи. Занимават се с ловджийство

Село Керемети[1]

Еюб, син на Али; Иваз, син на Хамза; Махмуд, освободен роб на Турхан; Али, син на Еюб; Хюсеин, син на Еюб; Искендер, син на Искендер; Касъм, негов брат; Яхши, син на чехлар.

Домакинства — 5, бенак — 3. Всичко — 8.

Ангария от рая — 143; пшеница — 70=350; ечемик — 60=180; фураж — 15=30; просо — 5=20; нахут — 5; леща — 5; памук — 70; лозя — 4; зеленчукови градини — 15; ниабет и данък сватбарина — 15. Доход — 832: първоначално — 828, в повече — 4.

46 ### Тимар на Илиас, син на Баки. Изпълнява доганджийска служба на румилийския бейлербей. Притежава берат от Искендер паша

Село Баки[2]

Юсуф, син на Бъйъклу; Гьоки, негов брат; Сатъ, син на Хамза; Али, негов брат; Алагьоз, освободен роб на Баки; Хаир, син на Коджалъ; Мустафа, син на Умур; Мустафа, син на Якуб; Дургуд, син на Илиас.

Домакинства — 7, неженени — 2. Всичко — 9.

Ангария от рая — 170; пшеница — 90=450; ечемик — 60=180; просо — 50=200; зеленчукови градини — 50; лозя — 48; десятък от кошери — 45; ливади — 30; тръстика — 20; памук — 90; ниабет и сватбарина — 15. Доход — 1298: първоначало — 1480, в недостиг — 182.

---

[1] Дн. с. Керамоти, Саръшабанско.

[2] Неуточнено. Същото село фигурира в регистъра на доганджиите в Румелия от последната четвърт на XV в. (Ор. отдел, Д 631, стр. 45.). Срв. Турски извори за българската история, серия XV—XVI в., т. I, стр. 182. Там то е вписано в тимара на Харбъндa Мурад с изричната бележка, че е претърпяло известни промени в статута си. По-рано било зачислено на доганджийския бей Илиас, а после доганджийският му статут бил отменен. Впоследствие обаче статутът отново бил възстановен и селото било дадено пак като тимар на същия Илиас (на 20. III. 1482 г.). Дали записаният в тук поместения регистър Илиас е същото лице, за което се споменава в регистър Д 631, е трудно да се каже. Във всеки случай може да се приеме, че името на селото вероятно е във връзка с името на бащата на Илиас — Баки.

Челтукчии[1]

5а

От село Козлу[2]

Делът на реис Яхши, син на Хъдър. Както обикновено той притежава императорски ферман, според който може да сее един муд семе (ориз) и да притежава половината от реколтата.

Кюрекчии: Мухаммеди, син на сарач; Хамза, син на Синан; Яхши, брат на реис; Хюсеин, брат на Яхши; Муса, негов брат; Мехмед, освободен роб на реис; Мухаммеди Синан; Лютфи, племенник на реис; Веис, син на Дургуд; Доган, освободен роб на реис; Кочи, син на Баязид; Мустафа Бахшаиш, брат на Яхши; Йорги.

Домакинства — 14.

Семена: хасà мудове; [приход от] суров ориз — 10 муда. Стойност — 1000.

Делът на Махмуд хаджи Сюлейман — реис.

Кюрекчии мюсюлмани: Али, син на хаджи Сюлейман; Мухаммеди, син на Сюлейман; Мухаммеди, син на Балджи; Хамза, син на Абдуллах; Хасан, син на Сюлейман; Якуб, син на Абдуллах; Хъдър, брат на Махмуд; Коста, зет на шивач; Тодор, зет на сарач; Йорги, дръндар; Васил, син на Дорев; Яни, син на левенд; Стефанос, освободен роб на попа; Гюне, син на Арнауд; Никола, син на Лека; Йорги, брат на Коста.

Домакинства [на] мюсюлмани — 2. Домакинства [на] неверници — 9. Всичко — 11.

Семена: хасà — без мудове, реис; [приход от] суров ориз — 10 муда. Стойност — 3000.

б Султански биволи и говеда.[3] Споменатите неверници ги отглеждат и плащат глобална сума[4] вместо мляко, масло и сирене.

Село Траян[5], спадащо към Йенидже Кара су

Хизметкяри: Димо, син на Дойчо — 180; Стоян, син на Радко — 180; Димо, син на Радко — 150; Димитри, син на Марин — 180; Йорги, син на Калоян — 210; Йорги, син на Рад Коста — 210; Михос, син на Стодул — 150; Велкос, овчар — 125; Недкос, брат на Йорги — 125;

---

[1] Категория население, натоварено да обработва оризища срещу известни фискални облекчения. Снабдявало с ориз султанския двор и армията. За челтукчии се считали онния селяни, които засявали ориз в размер на 10—20 килета годишно. Когато засявали помалко, те се считали за земеделци и давали само десятък на поземлените господари. Срв. Ö. L. Barkan. XV ve XVI inci asırlarda Osmanlı Imparatorluğunda ziraî ekonominin hukukî ve malî esasları. I. Kanunlar. Istanbul, 1945, p. 205, 275, 277, 283, 391.

[2] Вероятно дн. с. Каридия, Гюмюрджинско. До 1912 г. в околията имало две села: Козлу кебир, населено с българи мохамедани, и Козлу съгър, населено с българи християни.

[3] Очевидно се отнася до немюсюлмански села, чието население било натоварено с отглеждането на султански биволи и говеда при специален аграрен статут. Подобни форми на организация на труда на зависимото население са съществували например в района на Бруса (за това вж. подробно Ö. L. Barkan. XV ve XVI inci asırlarda Osmanlı Imparatorluğunda toprak işçiliğinin organizasyonu şekilleri. IÜIFM, c. I, 1940, ayrı baskı, II, p. 28—37).

[4] В текста „макту", т. е. определена глобална сума.

[5] Неуточнено.

Слав, син на Белослав — 150; Слав, брат на Докче — 150; Анастю, син на Зинаид — 150; Васил — 150; Стоян, син на Тодос — 125; Стайко, син на Белослав — 125; Райкос, син на Булгар — 150; Димитри, брат на Койо — 180; Пескефти, син на Сетюк — 180; Димитри, син на Драгуша — 180; Койос, син на Димитри — 150; Димитри, син на Белослав — 150; Йорги, син на Диване — 150; Яни, зет на Христодул — 100; Никола, зет на Драчко — 100; Димитри, зет на Сокер — 100; Черно, син на Пападия — 105; Яно, син на Акристо — 100.

Домакинства — 23, неженени — 4. Глобална сума — 4005.

Обложени с джизие: Димитри, син на Сокер — 49; Димитри, син на Йорги — 59; Коста, зет на Радко — 30; Йорги, зет на Радко Къса — 30; Ермени, зет на Димитри — 30; Михал, син на Аксеню — 36; вдовицата Марония — 18; вдовицата Стойна — 18; вдовицата Пападия — 18; вдовицата Мария — 18; вдовицата Ликия — 18; вдовицата Мария — 18; вдовицата Ирина — 18.

Домакинства — 6, вдовици — 7. Джизие — 360 акчета.

Пшеница — 60 килета=300; ечемик — 37 килета=111; просо — 50 килета=200; коноп — 750; десятък върху кошери — 18; данък върху свине — 28; зеленчукови градини — 9; [данък от] кръчми — 1000; ниабет и сватбарина — 150; данък върху овцете — 590. Доход — 7508.

6а Село Сакар кая[1], спадащо към Йенидже Кара су

Хизметкяри: Богдан Кетхуда — 150; Яни, син на Сетюк — 180; Йорги, син на Каломина — 150; Драгни — 180; Скилица, син на Еню — 150; Йорги, син на Рачо — 180; Ширмерд, син на Данко — 150; Койно, син на Райно — 150; Новак — 150; Михал, син на Вайонос — 150; Димитри Манол — 150; Яни, син на Стоян — 120; Марко, син на Стамат — 150; Йорги, син на Яно — 100; Скилица, син на Тодор — 150; Йорги Хацир — 150; Йорги Сетюк — 150; Никола, син на Хубан — 150; Стойос, син на Милан — 150; Йорги, син на Вълкан — 150; Коста, зет на Йорги — 180; Вайонос, син на Стар — 180; Коста, син на Рафит — 180; Димо, син на Иван — 150; Михал, син на Дамич — 150; Тодор, син на Арнауд — 125.

Домакинства — 22, неженени — 4. Глобална сума — 3975.

Обложени с джизие: Цани Младен — 69; Манол, син на влах — 59; Богдан, син на Рафит — 68; Хъдър, син на Калугер — 30; Коста, син на Иван — 59; Манол Касур — 59; Михал Манол — 59; Михал, син на Райко — 59; вдовицата Добра — 18; вдовицата Тодора — 18; вдовицата София — 18; вдовицата Акдана — 18; вдовицата Керана — 18; вдовицата Аргур — 18; вдовицата Мара — 18; вдовицата Хруса — 18.

Домакинства — 8, вдовици — 8. Джизие — 606.

Пшеница — 128=640; ечемик — 60 килета=180; ръж — 5 килета=15; коноп — 100; зеленчукови градини — 130; орехи — 11; десятък от кошери — 105; данък върху свине — 14; кръчми — 800;
6б ниабет и сватбарина — 100; данък върху овце — 450.
Доход — 7126.

[1] Дн. с. Левкопетра, Ксантийско, под планината, до шосето Ксанти — Гюмюрджина.

Мезра Емирханлар[1]

Пшеница — 31 киле=155; ечемик — 30 килета=90; ръж—10 килета=30; десятък от лозя — 22; данък върху кошери — 50; данък върху зеленчукови градини — 30. Доход — 377.

Село Йеген Яхши[2]

Хизметкяри: Атанас Кетхуда — 65; Васил, син на Димитри — 65; Михал, син на Димитри — 65; Яни, син на Илия — 65; Яни Киряко — 75; Димо, син — 75; Михал Баликан (павликян?) — 65; Ириш, син на Балкан (?) — 65; Гюндар, син на Коста — 65; Манол Михал — 65; Хрусан Коста — 65; Карагюр Окча — 65; Яни, негов брат — 55; Стамат, син на Младен — 75; Илия, шивач — 75; Йорги Балкан — 65; Димо, син на Маврудина — 55; Йорги Радика — 50; Касъм, син на Баликан (?) — 55; Димо, син на Михал — 55.

Обложени с джизие: Тодор, син на Пею — 55; Йорги, син на Икарич — 55; Йорги, зет на Телиш — 35; Манол, син на Мавродин — 65; Тодор, син на Балкан — 50; Коста Балуркид — 40; Димитри Рафит — 67; Йорги Яни — 30; Коста, син на Михал — 30; Кирякос Сиракню — 57; Димитри Коста — 37; вдовицата Тодора — 16.

Домакинства — 28, неженени — 4, вдовици — 1.

Глобална сума заедно с джизието — 1817 акчета.

Група на хизметкяри-мюсюлмани, отглеждащи биволи

Махмуд, син на Мустафа — 43; Танръвермиш, освободен роб на Махмуд — 43; Али, брат на Хъдър — 43; Салтък, син на Хъдър — 42;
7а Халил, освободен роб на Хъдър — 43; Бали, син на Али — 22; Вели, брат на Хъдър — 6; Мустафа Ахрян[3] — 11.

Домакинства — 8. Ангария от мюсюлмани заедно с глобалната сума — 264 акчета.

Общо: къщи — 40.

Пшеница — 60 килета=300; ечемик — 31 килета=93; просо — 32 килета=128; ръж — 5 килета=15; зеленчукови градини — 20; дребен лук — 480; череши — 22; десятък върху кошери от мюсюлмани — 150; данък върху овце — 95; мелници — 260; тръстичища — 250; памук — 100; лозя — 100; сминдух — 40; данък върху овце — 183; ниабет и сватбарина — 120. Доход — 4432.

Село Устоян[4]

Стамат, син на Аликос — 150; Зорад, син на Анастос — 150; Анастос, син на Папас — 150; Курдяр Кетхуда — 150; Димо, син на...[5] — 180; Аликор, син на Анастас — 150; Манол, син на Анастас — 150; Киряко, син на Милан — 150; Стайко, син на Караич — 180; Стефодир,

[1] Вероятно дн. с. Мега Евмирон, Ксантийско, някога Емирлер текеси, Гърция.
[2] Неуточнено.
[3] Очевидно лицето е от немюсюлмански произход.
[4] Неуточнено.
[5] Нечетливо име.

син на Караич — 150; Сатос, син на Калю — 180; Михал, син на Димитри — 150; Коста, син на Дусиле — 150; Димитри, син на Кьосе — 150; Яни Балабан — 150; Манол Димоста — 110; Стамат, син на Рогач — 150; Тодор, син на Балабан — 180; Ага, син на Петко — 150; Тодор, син на Рогач — 100; Коста, син на Марин — 110; Годе, син на Стоян — 150; Мерак, син на Пею — 90; Яни, син на Стане — 150; Михал, син на Белица — 150; Карагюр, син на Стасиос — 150; Йорго, син на Яно — 150; Стою, син на Карач — 150; Кохиноз, син — 150; Никола, син на Кесерие — 110; Никола, син на Яния — 115; Коста, син на Велур — 110; Димо, син на Райнуд — 115; Бран, син на
7б Стоян — 125; Йорги, син на Яни — 125; Карлус Доска — 120; Димос, син на хаджи Коста Мария — 120; Михал, син на Доска — 100; Богдан, син на Борика — 150; Битуш, син — 150; Тодор, брат на Михал — 100.

Домакинства — 35, неженени — 6. Глобална сума в годината — 5725.

Обложени с джизие: Стою, син на Коста — 55; Димитри, син на Драмика — 40; Тодор, син на Стаю — 44; Мекиша, син на Михал — 50; Рада, син на Марин — 40; Никоз, син на Иван — 40; Коста, син на Стамат — 30; Яни, брат на Стайко — 30; Йорги, син на Анастас — 30; вдовицата [на] Йорги Цалигя — 18; вдовицата Кало — 18; вдовицата Думча — 18; вдовицата [на] Яни Стоян — 18; вдовицата Мария — 18; Вдовицата [на] Богдан — 18.

Домакинства — 9, вдовици — 6. Джизие — 467 акчета.

Пшеница — 100 килета=500; ечемик — 82 килета=246; просо — 20 килета=80; ръж — 10 килета=30; лен — 200; зеленчукови градини — 90; десятък от кошери — 72; данък върху свине — 30; кръчми — 1200; ниабет и сватбарина — 90. Доход 8730.

Село Василика[1]

8а

Хизметкяри: Коста, син на Рузбайран — 150; Димо, зет на Келекчи — 180; Аргирус, син на Рузбайран — 150; Данде, син на Микю — 150; Йорги Кетхуда — 180; Никос — 120; Яни, син на Иван — 150; Кара Яни Сипах — 150; Никола, син на Мирка — 150; Васил, син на Стамат — 150; Кирякос, син на Вралич — 150; Влад, син на дръндар — 150; Скилица, син на Иван — 150; Анасти, син на Мраин (?) — 150; Йорги, син на Драгни — 180; (?) Иван — 150; Тодор, син на Барица — 150; Шамо — 150; Доска Вуч — 180; Димитри Йордан — 150; Димо, син на Райко — 150; Киряко, зет на Сипах Яни — 150; Иван, син на Руси — 150; Радос, син на Йордан — 180; Димо, син на Вълкан — 150; Тодор, син на Маври — 150; Димо, син на Храно — 120; Йорги, син на Армен — 150; Яни, син на (?) — 120; Михо, син на Стамат — 150; Киряко, син на Санацин — 150; Йорги, син на Радослав — 150; Димо, зет на (?) — 150; Тодор, син на същия — 105; Скилица, син на Влад — 100; Тодор, син на Санадин — 150; Коста, син на Врагич — 100; Станимир, син на същия — 120; Йоркан, син на Иван — 110; Обретенос — 150.

[1] Дн. с. Василаки чифлик, Кавалско.

Обложени с джизие: Никола, син на Димодра — 50; Райко, син на ковач — 60; Киряко, син на Драж Тодор — 50; Стайко, син на Дармик — 40; Димо, син на Харабет — 40; Михал, син на Рузбайдан — 50; Барло — 40; Михо, син на Траде — 60; Йорги, зет на Дураник — 30; вдовицата Булурни — 30; вдовицата Киряко — 18; Тодор, зет на Папас — 30; Алагьоз, шивач — 30; Хрисака, син на Радослав — 30; Димо, син на Гьок Димо — 30; Тодора — 30.

Домакинства — 50, неженени — 5, вдовици — 2.

Глобална сума (макту) — 5845. Джизие от обложените с джизие — 661. Пшеница — 125 килета=600; ечемик — 33 килета=93; просо — 100 килета 400; ръж — 30 килета=90; фураж — 5 килета=15; десятък върху кошери — 80; данък върху свине — 25; данък върху зеленчукови градини — 77; [данък от] кръчми — 2000; данък ърху овце — 450; ниабет и сватбарина — 150. Доход — 10 481.

9а

Село Сасалу[1]

Хизметкяри: Алеш — 180; Бурине — 180; Димо, син на Борозан — 180; Тодоро, син на Годи — 180; Яни, син на Коста — 150; Коста, син на Ковади — 180; Яни, син на Годи — 180; Йорги, син на Малкьо — 180; Димо, син на Марко — 180; Балика — 180; Агнести, син на шивач — 180; Димо, син на Богдан — 150; Киряко син на Никола — 180; Яни, син на Велес — 180; Ристо, син — 180; Йорги, син на Драган — 180; Яни, син на шивач — 180; Михал, син на Страти — 180; Скилица, син на кехаята — 150; Яни, син на Караджа — 180; Алекси, син на Стамат — 180; Йорги, син на Никола — 180; Йорги, син на Михо — 180; Димо, син на Киряк — 115; Димо, син на Хърбо — 105; Йорги, син на Гечитлю — 105; Русакос, брат на кехаята — 105.

Домакинства — 23, неженени — 4.

Обложени с джизие: Богдан, син на Хубан — 80; Киряко, син на Ахилда — 50; Яни, брат на Ахилда — 30; Богдан, син на Влад — 70; Йорги, син на Хубен — 30; вдовицата Страти — 18; вдовицата Герана — 18.

Домакинства — 5, вдовици — 2.

Пшеница — 90 килета=450; ечемик — 70 килета=210; просо — 30 килета=120; коноп — 300; десятък върху кошери — 100; данък върху свине — 8; зеленчукови градини — 14; кръчми —1200; данък върху овце — 515; воденица с 1 камък — 20; ниабет и сватбарина — 90; джизие заедно с глобалната сума за едър рогат добитък — 4176. Доход заедно с глобалната сума и джизието — 7203.

[1] Дн. с. Салпи, Гюмюрджинско, Гърция. В одринско салнаме от 1893 г. — Сасалъ. В. Трайков (пос. съч., стр. 51) го пише Сасили (Сарсали). В. „Македония" от 30. XII. 1867 г. съобщава, че населението в това село е на погърчване.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА ТИМАРИ В ИЗТОЧНА БЪЛГАРИЯ ОТ НАЧАЛОТО НА XVI В.

Откъсът съдържа подробни описи на четири тимара в Източна България. Датира се по водния знак и по палеографски данни приблизително към началото на XVI в.

Листовете на регистъра, на брой 5, с размери 11/29 см, са малко повредени — сега са реставрирани. Написан е с черно мастило на шрифта сиакат, примесен с дивани.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура Рс 83/6, инв. № 20/1966.

Преводът е направен от Стефан Андреев.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DES TIMARS EN BULGARIE ORIENTALE, DATANT DU DÉBUT DU XVIe S.

Le fragment contient des inventaires détaillés de 4 timars, sis en Bulgarie orientale. Il a été daté sur le témoignage du filigrane de son papier et de données paléographiques, approximativement du début du XVIe s.

Le registre compte 5 feuilles mesurant 11 × 29 cm, légèrement endommagées, récemment restaurées. Elles sont écrites à l'encre de Chine noire, en siakat entremêlé de divani.

Ce document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous la cote Rs 83/6, No. d'inventaire 20/1966.

La traduction en est due à Stefan Andreev.

Тимари в Русенско

1a Село Костандил[1] [от] тимара на споменатия

Поп Йован; Тодор, син на Вино; Севлад, син на Гольо; Данил, син на Радко; Байо, син на Дабижив; Батин, син на Байо; Нено, син на Драгошйн; Драгослав, син на Дебоич; Слав, син на Русика; Постал,

[1] Костанденец, Разградско. Преводът на л. 1а започва от долната част на листа, тъй като предхождащият текст е продължение на опис на неизвестен тимар.

1б син на Мусил; Радул, син на Драган; Станислав, син на Тръгнемич; Бальо, син на Тръгнемич; Велчо, син на Бальо; Дразо, син на Драган; Радул, син на Трандул; вдовица Радослава; Мирчо, син на Крансо; Бали, син на Добре; Муто, син на Бальо; Петри, сърбин; Паким, син на Михаил; Петри Козлине; Драгошин, козар[1]; ...[2]; Бапо, син на Дружко; Драгой, син на Драгийо; Йован, син на Добре; Русомир, сирак[3]; Кало, син на Кохно; Димитри, сирак; Рахно, негов син; Хиран, син на Рубан; Братко, син на Йован; Храно, син на Добре; Петри, син на Дразно; вдовица Васила; вдовица Драгая; Малчо, син на Малчо; Бодьо, син на Димо; Михаил, зет на Страчо; Димитри, зет на Радослав.

Домакинства — 29, вдовици — 3, испенче — 993, хисе — 30.

Десятък върху пшеница — 200 килета, равностойност — 2000; десятък върху ечемик — 100 килета, равностойност — 500; десятък върху овес — 10 килета, равностойност — 30; десятък върху просо — 10 килета, равностойност — 50; десятък върху лен — 10; лимец — 1 киле, равностойност — 15; десятък върху кошери — 800; данък върху свине — 300; десятък върху лозя — 30 медрета[4], равностойност — 120; ниабет — 100; данък върху 1 воденица — 40; данък върху пасища, дърва, хляб, кокошка и грозде[5] — 390.

Всичко: 5348.

Общо: села — 2, домакинства — 83, вдовици — 10. Доход — 11 125.

2а

Тимар на Юсуф, син на кадията. Владее го и участвува във военните походи

Село Пепелина[6]

...[7]; Мирчо, негов син; Добре, стар; Чуждин, негов син; Добре, син на Добре; Стайно, син на Белчо; Чорно, син на Хорсто; Стан, негов брат; Балин, син на Балин; вдовица Клажна; вдовица Калица.

Домакинства — 9, вдовици — 2, хисе — 4. Испенче — 227.

Десятък върху пшеница — 51 килета, равностойност — 510; десятък върху ечемик — 40 килета, равностойност — 200; десятък върху просо — 2 килета, равностойност — 10; десятък върху леща — 1 киле, равностойност — 15; десятък върху овес — 1 киле, равностойност — 5; сума от десятък върху лозя — 75; десятък върху кошери — 50; данък върху свине — 25; десятък върху плодове — 5; десятък върху лен — 5; десятък върху зеленчукови градини — 5; данък върху 6 воденици — 60; данък върху пасища, дърва, кокошка, хляб и грозде — 48; ниабет — 11.

Всичко — 1261.

---

[1] В оригинала е употребена българската дума.

[2] Листът е скъсан.

[3] В оригинала е употребена българската дума.

[4] Медре — мярка за течности.

[5] Обичайни даждия, останали от времето на средновековните балкански държави. Срв. B. Cvetkova. Influence exercée par certaines institutions de Byzance et des Balkans du Moyen âge sur le système féodal ottoman. Byzantinobulgarica, I, Sofia, 1962, p. 245—246.

[6] Пепелина, Русенско.

[7] Листът е скъсан.

Вълкашин Гай Дан; Турхан, свинар[2]; Радойне, сърбин; Продан Гай Никола; ...[3]; Костадин, стар[4]; Герги, негов син; Киряк, негов брат; Драган — в града, плаща данък 100 акчета; ...[5]

Хисе — 4, домакинства — 10. Испенче — 325.

Десятък върху пшеница — 50 килета, равностойност — 500; десятък върху ечемик — 40 килета, равностойност — 200; десятък върху леща — 5 килета, равностойност — 75; сума от десятък върху лозя — 70; десятък върху кошери — 50; данък върху свине — 25; десятък върху плодове — 5; десятък върху лен — 5; десятък върху зеленчукови градини — 5; данък върху пасища, дърва, кокошка, хляб и грозде — 45; ниабет — 10; 1 воденица — мюлк на имам Ебу Бекир, разрушена.

Всичко — 1315.

[Забележка:] От неверника на име Драган се вземат годишно 100 акчета. Този неверник живее в Йергьоги[6].

Общо: села — 2, домакинства — 19, вдовици — 2. Доход — 2576.

Тимар на Хамалъ.
Пренесъл се от Месеври[7]. Владее го

Село Върбовка[8]

...[9]; Чернат, син иа Добрика; Богой, свинар; Рад, син на Драгуш; ...[10], негов син; Йован, сърбин; Драган, свинар; Петри, син на поп; Драгуш, син на Дерто; Дражан, негов син; Петри, син на Станчо; Михаил, син на Шабакин; Йованка, негов брат; Драгно, син на Никола; Васил, син на Никола; Никола, стар; Михо, негов син; Кале, син на Йован; Братохан, син на Въло; Стойко, сирак; Вико, син на Падер, Драгослав, син на Стайко; Йован, син на Драгослав; Драган, брат на Малчо; Паскал, син на Тодор; Вишно, син на Черника; Тодор, син на Вишне; Люцкан, син на Стамат; вдовица Добра; Рубан, син на Драган Добре, син на Радослав; Чернико, син на Кохно; Братохан, негов брат; Шабанко, син на Стано; Дерман, син на Добре; Руско, син на Димитри; Йован, негов брат; Добре, син на Герги; Калчо, негов брат; Младин, син на Герги; Русин, син на Боимир; Горозав, син на Боимир; Богослав, син на Стано; Белчо, стар; Богдан, син на Белчо; Зоро, син на Белчо; Рохо, син

---

[1] Неуточнено.

[2] В оригинала е употребена българската дума.

[3] Листът е скъсан.

[4] В оригинала е употребена българската дума.

[5] Листът е скъсан.

[6] Вероятно гр. Гюргево. В османската селищна топонимия Yerköki berü yaka е било Русе, а Yerköki öte yaka — Гюргево. Срв. M. T. Gökbilgin. Kanunî Sultan Süleyman devri başlarında Rumeli eyaleti, livâlar, şehir ve kasabalar..., p. 255, n. 62; Б. Цветкова. За режима на стопанската обмяна между румънските и българските придунавски земи през XVI век. Сб. Българо-румънски връзки и отношения през вековете, I, София 1965, стр. 118.

[7] Гр. Несебър, Бургаско.

[8] Каран Върбовка, Беленско, Русенски окръг.

[9, 10] Листът е скъсан.

на Белчо; Патлай Лудия[1]; Ерменин, пришелец[2]; поп Мързан; Стоян, пришелец; Дан, пришелец; Рад, сърбин; поп Радуле.

3б Домакинства — 54, вдовици — 1. Испенче — 1356, хисе — 40.

Десятък върху пшеница — 250 килета, равностойност — 2500; десятък върху ечемик — 10 килета, равностойност — 500; десятък върху овес — 10 килета, равностойност — 30; десятък върху кошери — ...[3]; десятък върху лен — 10; десятък върху леща — 5 килета, равностойност — 75; десятък върху зеленчукови градини — 20; десятък върху просо — 20 килета, равностойност — 100; десятък върху лозя — 30 медрета, равностойност — 120; данък върху пасища, дърва, кокошка, хляб и грозде — 490; ниабет — 100.

Всичко — 5701.

Общо: села — 1, домакинства — 54, вдовици — 1. Доход — 5701

Тимар на Мевляна, кадия на Чернова[4]

Село Гилен[5]

Добромир, син на Станчо; Йован, син на Косто; Димитри, син на
4а Станимир; Перо, син на Станимир; Крайо, пришелец; Тодор, пришелец; вдовица Роя; Хрус, син на Васил; Милко, син на Косто; Божан, син на Станчо; Хрус, син на...[6]; Кале, син на Димитри.

Домакинства — 11, вдовици — 1. Испенче — 281, хисе — 9.

Десятък върху пшеница — 72 килета, равностойност — 720; десятък върху ечемик — 34 килета, равностойност — 170; десятък върху овес — 10 килета, равностойност — 30; десятък върху просо — 1 киле, равностойност — 5; десятък върху кошери — 60; сума от десятък върху лозя — 80; данък върху пасища, дърва, кокошка, хляб и грозде — 118; данък върху 1 воденица — 40; ниабет — 15.

Всичко — 1519.

Село Дечире[7] [от] тимара на споменатия

Герги Дресимир; Стойко Дресимир, грънчар; Ходор Лучка, син на Кабал; Гергине, син на Дабралчо; Тодорил, син на Гольо; Радул, син на Йован; вдовица Дружа; Димитри, син на Михаил; Продан, син на Добре; Йован, син на Граматик; вдовица — жена на Йован; Доброслав, син на Гърк; Тодор, син на Драган; Радослав, брат на Добри; Стойо, пришелец; Бежо, син на Дайко; Нихне, син на Гергине; Добре, зет на Гергине; вдовица Добра, жена на Драгаш; Драгомир, син на Драгашка; Драгой, син
4б на Иван; Стойко, овчар[8]; Райо, пришелец; Люцкан, овчар; Рад, син на Доброслав; Рад, син на Нихне; Йован, син на овчар; Богой, син на Добре; Русин, син на ...[9]; Жад, негов брат; Койо, син на Добре.

---

[1], [2] В оригинала са употребени българските думи.

[3] Листът е скъсан.

[4] Средновековното селище Червен, дн. с. Червен, Русенско.

[5] Неуточнено.

[6] Листът е скъсан.

[7] Неуточнено.

[8] В оригинала е употребена българската дума.

[9] Листът е скъсан.

Домакинства — 29, вдовици — 3, хисе — 9, испенче...[1]

Десятък върху пшеница — 150 килета, равностойност — 1500; десятък върху ечемик — 50 килета, равностойност — 250; десятък върху просо — 10 килета, равностойност — 50; десятък върху кошери — 10; сума от десятък върху лозя — 122; десятък върху свине — 80; данък от пасища, дърва, хляб, кокошка и грозде — 118; ниабет — 50.

Всичко — 3063.

Общо: села — 2, домакинства — 40, вдовици — 4. Доход — 4582.

5а

Тимар на Насух, син на Кара Муса. Владее го и участвува във военните походи

Село Зури брод[2], [от] тимара на споменатия

...[3]; Добромир, син на Станимир; Белчо, син на Русман; Кръстил, син на Върбан; Секо, син на Драган; Мюслим Исмаил; Мартин, син на Драгослав; Йован, син на Стойо; Мраско, син на Йован.

Домакинства — 10, хисе — 9, испенче — 247.

Десятък върху пшеница — 60 килета, равностойност — 600; десятък върху ечемик — 25 килета, равностойност — 125; десятък върху просо — 2 килета, равностойност — 10; десятък върху кошери — 60; данък върху свине — 105; десятък върху плодове — 10; десятък върху леща — 1 киле, равностойност — 15; данък върху пасища, дърва, хляб, кокошка и грозде — 118; ниабет — 10.

Всичко — 1270.

Общо: села — 1, домакинства — 10. Доход — 1270.

[1] Листът е скъсан.
[2] Неуточнено.
[3] Листът е скъсан.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА СОЛУНСКИТЕ ЖИТЕЛИ ОТ НАЧАЛОТО НА XVI В.

Откъсът съдържа подробни поименни списъци на солунските жители по махали (38 мюсюлмански и 10 немюсюлмански). Отделно са записани четири групи лица от специални категории, които заради извършването на известни обществени услуги се ползували от фискални облекчения. Отбелязани са и живеещите в солунското укрепление турци и две групи евреи, обособени според произхода им.

Регистърът започва със специални разпоредби, засягащи пазарния режим, известни порядки в аграрния статут и в статута на солунското пристанище.

По водния знак и по особеностите на хартията документът би могъл да се отнесе към първата четвърт на XVI в. Тази приблизителна датировка се потвърждава и от някои исторически указания. В регистъра са вписани например като отделна група евреите, дошли от Испания, за които се знае, че са се настанили в Солун около края на XV в. Оттогава до обхващането им от официалната османска регистратура ще да е изминало известно време, тъй като регистрации са се извършвали на 20 години веднъж.

Откъсът съдържа 20 листа с размери 43,8/15,5 см. Те са добре запазени, само тук-там са пробядени от инсекти. Текстът е написан с черно мастило на шрифта сиакат, примесен с дивани.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура Сн 16/35.

Преводът е направен от Никола Попов.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DES HABITANTS DE SALONIQUE, DATANT DU DÉBUT DU XVIe S.

Ce fragment renferme des matricules des habitants de Salonique, répartis par quartiers (38 musulmans et 10 non musulmans). Quatre groupes de personnes appartenant à des catégories spéciales, qui bénéficiaient de dégrèvements fiscaux en raison de certains services publics rendus, sont en-

registrés séparément. Les Turcs habitant la forteresse sont également enregistrés, ainsi que deux groupes de juifs, individualisés selon leur origine.

Le registre commence par des dispositions spéciales, concernant le régime du marché, certaines règles du statut agraire et du statut portuaire de Salonique.

D'après le filigrane et les particularités de son papier, ce document pourrait remonter au premier quart du XVIe s. Cette datation approximative est confirmée par certaines indications historiques. Ainsi dans ce registre on a immatriculé à part, un groupe de juifs, venus d'Espagne; on sait d'autre part que des Juifs venant d'Espagne se sont établis à Salonique vers la fin du XVe s. Il est à supposer qu'un certain temps s'est écoulé jusqu'à l'enregistrement officiel des nouveaux venus, vu que ces enregistrements avaient lieu tous les vingt ans.

Le fragment compte 20 feuilles mesurant 43,8 × 15,5 cm. Elles sont en bon état, sauf quelques légers dégâts causés par-ci par-là par des insectes. Le texte en est écrit à l'encre de Chine noire, en siakat entremêlé de divani.

Ce document est conservé à la Section orientale de la BNCM sous cote SN 16/35.

La traduction en est due à Nikola Popov.

1a

Закон за лозята на неверниците в град Селяник

Законът за десятъка и монополието[1] от лозята на солунските неверници, както следва: ако след гроздобера на собствените си лозя [неверниците] донесат гроздето в града, за да го продадат в града, с пристигането му пред вратите на крепостта се вземат пет акчета данък за всеки конски товар. За товар на кола плащат двадесет акчета данък. Ако ли неверник купи грозде от мюсюлманско лозе — по едно и половина акчета. Също от засяваните в границите на града зърнени храни се събира юшур. Саларието[2] им не се събира.

Закон за даляните[3]

Законът за даляните на Селяник е, както следва: [те] са даляни хасà[4]. Продават се на градеца. Населението от градеца лови рибата общо. Обаче от продаваната риба каквото количество се продаде, десятъкът му се плаща на митницата, освен това на [всеки] сто акчета се плаща едно акче като вносна такса на солунския субашия[5], на когото [този приход] е записан като тимар.

[1] Такса за разрешение на раята да продава своето вино по време, когато феодалният владетел имал монополно право на продажба на вино.

[2] Натурален данък, събиран върху земеделския добив едновременно с десятъка.

[3] Риболовни съоръжения, поставяни в морето и използувани и до днес.

[4] В случая лично владение на султана, тъй като градът Солун е включен в султанските хасове.

[5] Длъжностно лице, натоварено с полицейски функции в градовете. Субашията следял за реда по пазарите и подпомагал в това отношение мухтесиба; организирал нощните и

Закон за вратите на крепостта Селяник

Законът за данъците на крепостната врата на Селяник е, както следва: за конски товар от пристигналата [за внос в града] овча вълна се взема едно руно; а от товар на кола се вземат четири руна. От пристигналите на гръб товари пък се взема на четири товара едно акче. От пристигналия с кола фасул се взема половин акче на кола. Ако от града се изнесат сушени плодове за провинцията, взема се за четири коли едно акче. Когато пристигнат сурови плодове [за внос в града], на четири товара се взема едно акче, а при пристигането на пъпеши и дини се постъпва както при суровите плодове. Ако пристигне ориз на товари, на четири товара се взема едно акче, а от пристигналите [за внос в града] брашно, пшеница или ечемик не се взема нищо. От другите извън тези зърнени храни се взема по едно акче на четири товара. Ако се внесат дърва на товари, взема се по едно стъбло на товар. От внесената на товари трева се взема по връзка трева на товар.

Закон за капудана[1] на Селяник

Обичайните данъци на Солунското капуданство са следните: при пристигане и спиране в пристанището на френски[2] кораби, ако същият [кораб] е напълно с платна, след като му се поиска за право на разтоварване и отпътуване една глава захар и двадесет калъпа сапун, дава му се свободен пропуск, при което плаща един флорин[3]. Ако е наполовина с платна, плаща половината от казаното. Ако пристигне френски тежкотоварен [кораб], вземат му се двадесет калъпа сапун за право на разтоварване и отпътуване и осемнадесет акчета. Когато казаните кораби си купят захар, взема се на кантар[4] по едно акче. Когато пристигнат кораби от страната на нашия падишах, [като например] от Истанбул или от други места, вземат се осемнадесет акчета за укрит [рибо]лов. Ако корабите от същата страна вземат сухар, не се взема нищо. Когато излязат на път солунски кораби, от всяка заминаваща гемия се вземат двадесет акчета. Ако от солунските гемии излязат на повторно плаване, от всяка заминаваща гемия се вземат по двадесет акчета. Ако в солунското море се лови риба, стриди или други подобни, взема се минимално магерие. Когато някоя от пристигналите отвън гемии се нуждае от ремонт и от подновяване на мачтата, ако [същата] вземе нова [мачта], старата [се] взема [от] капудана.

Закон за облагане с десятък зърнените храни, лозята и други във вилаета Селяник

От мюсюлманите се взема десятък по десет килета от всяка стотица килета; а също се взема по две и половина килета саларие. От неверниците на всеки сто снопа се взема десет снопа десятък; и три снопа

дневните стражи. Срв. R. Mantran. Istanbul dans la seconde moitié du XVIIe siècle. Paris, 1962, p. 156—157.

[1] Началник на флотата.

[2] Т. е. от западните страни.

[3] Основна златна османска монета (алтун), която през различни епохи имала различни наименования. Срв. R. Mantran, op. cit., p. 234.

[4] Мярка за измерване на тежести.

саларие се взема. От памука, лена и от разните видове плодове и зеленчуци се взема десятък, обаче саларие не се взема. В местата, където се събира десятък от лозята, през два месеца от годината да се държат
1б [лозята] свободни за паша.

ВИЛАЕТ СЕЛЯНИК

Хасове на негово величество падишаха на света — да е вечно царството му

Самият Селяник, хасà [на владетеля][1]

Мюсюлмани

Махала Сулуджа манастир[2]

Хасан Факих, имам; хаджи Али, син на Иваз; Дауд, син на Абдуллах; Мустафа, син на Дауд; Мехмед, син на Дауд; Илиас, син на Абдуллах; хаджи Рекас; Искендер, син на Вейсел; Доган, син на Абдуллах; Рустем, син на Махмуд; Мансур, син на Рустем; Лютфи, син на Абдуллах; Ахмед, син на Кулкалъ; Юсуф, син на Доган; Ахмед, син на Турхан; Иса, син на Турхан; Иса, син на Махмуд; Насух, син на Илиас; Мурад, син на Юсуф; Махмуд, син на Ахад; Илиас, помюсюлманчен; молла Феррах; Юсуф Балабан; Насух, син на Юсуф; Лютфи, син на Муса; Касъм, син на Байрамлъ; Дервиш, син на Мустафа; Халил, син на Ахмед; Севиндик, син на Халил; Гьондюк, син на Халил; Рамазан, син на Халил; Юсуф Джемал; хаджи Али, син на Вейсел; Шахлу Дервиш Мустафа; Вейсел, казаз[3]; Али, син на Мехмед.

Домакинства — 31, неженени — 5.

Махала Джамия Касъмие[4]

Мехмед Факих, имам; Хъдър, мюезин на джамията; Мустафа, мюезин на джамията; хаджи Бали, служещ в джамията; Пир Ахмед, син на същия; Исхак, освободен роб на Ахмед Челеби; Махмуд, син на Хъдър; Мехмед, син на Хъдър; Юсуф Баба; Насреддин [от] Анадола; хаджи Али; Мехмед, син на хаджи Иса; Хамза Бали, брат на същия; Матрух, освободен роб на Умур бей; Мехмед Ходжа; телякът Касъм; Махмуд Кятиб; Исхак, доганджия; Хамид, син на Севиндик; Якуб, син на Юсуф; Хамза,

[1] Лично владение на султана.

[2] Вероятно около месчида „Солуджа". Срв. 1324 sene-i hicresine mahsus Selânik vilâyeti salnamesinden, ed. 19, p. 539. Всички данни за джамии, месчиди, текета, медресета и пр. са взети от цитираното издание, стр. 537—541. Ползувани са и данните за махалите в Солун у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος. Τοπογραφία Θεσσαλονίκης, ἐν Ἀθήναις*, 1883, p. 16—20. Изобщо за Солун през турската епоха вж. статията на J. H. Kramers. Encyclopaedie des Islam, B. IV. Leiden—Leipzig, 1934, p. 219—222; O. Tafrali. Topographie de Thessalonique. Paris, 1913. Няколко махали бяха локализирани с любезното съдействие на видния гръцки историк проф. А. Вакалопулос от Солунския университет.

[3] Лице, обработващо сурова коприна, продавач на копринени конци.

[4] Около едноименната джамия (бившата църква „Св. Димитър"). Срв. J. Kramers, op. cit. Махалата фигурира у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19.

дърводелец; Абас, шивач; Ак Касъм; Хасан, негов син; Мехмед, шивач; Ибрахим, колар; Мустафа, син на чехлар; Саид Ахмед, син на киришчия; Хюсеин, син на Хасан; хаджи Турхан; Али, син на Сюлейман; Иса, син на Касъм; хаджи Насух; ходжа Мустафа; Мехмед, син на Якуб; Хюсеин, освободен роб на Балъкчиоглу; Хюсню, чехлар; хаджи Мустафа, готвач; Мехмед, киришчия; Юсуф, тъкач; хаджи Рамазан; Мехмед, кожар; Вели, обущар; Хюсню, сарач; Карагьоз, даракчия; Илиас, помюсюлманчен; Мустафа, син на Илиас; Йомер, син на Яхя; Хаджи Сеид; Юсуф Гюмюлджи Йеди Канъ; Илиас, дърводелец; Юсуф от Бруса; Хамза, теляк; хаджи Джафер; Дурмуш, обущар; Хюсню, помюсюлманчен; Юсуф (?); Хасан, син на Юсуф Факих; Муслихеддин Кятиб; Сюлейман, освободен роб на Ахмед Челеби; Мехмед, рибар.

Домакинства — 54, неженени — 7.

2а

Махала Имарет-и Исхак паша[1]

Хаджи Шюджа, имам; Али, теляк; Илиас Асланджи; Ширмерд, тъкач; Юсуф, син на Сеид Ахмед; Хъдър, шивач; Мурад, син на Муса; Али, освободен роб на Синан бей; Исмаил, теляк; Хамза, тъкач; Насух, син на Хамза; Инебей, син на Хамза; Мустафа, син на Бехадър; Мехмед, дърводелец; Дауд, тъкач; Худадад, мухзир; Илиас, хамалин; Хебиб, син на Халил; Хасан, негов брат; Дурсун, син на Осман; Бахадър, касапин; Софи Хусам; Хъдър, син на Хамза; Дур Бали, син на Махмуд; Хъдър, син на Мустафа; Турхан, син на Муса; Хасан, син на Турхан; Хюсеин, син на Турхан; Мехмед, тъкач; хаджи Иса; Хъдър, помюсюлманчен; Рамазан, касапин; Касъм, син на Осман; Ахмед, шивач; Юсуф, освободен роб на Мухсин; Хъдър, освободен роб на Исхак Бали; Алагьоз, освободен роб на хаджи Синан; Ахмед, зет на Софи; Али, син на Хасан; Пири, син на Юсуф, тъкач; Юсуф, шивач; Исмаил, освободен роб на Шахин; Мехмед, син на Ахмед.

Домакинства — 39, неженени — 4.

Махала Ески джами[2]

Халил Факих, имам, притежава берат; хаджи Хасан, мюезин на джамията, носител на берат; хаджи Мехмед, мюезин на джамията, носител на берат; хаджи Мустафа, прислужник при джамията, носител на берат; Иса, син на хаджи Мустафа; Якуб, освободен роб на хаджи Мустафа; Карагьоз, теляк; Мубарек, освободен роб на Гюзел Али; хаджи Дауд, зет на Мубарек; Хамза, син на Ахмед; Хамза, киришчия; Али, брат на същия; Мехмед, син на Сюлейман; хаджи Али; Юсуф, освободен роб на Вели; Сюлейман, син на Юсуф; Алагьоз, освободен роб на Малгьоз; Юсуф, теляк; хаджи Сунджу Исмаил; Мехмед, син на Хаджи Исмаил; Пир Али, брат на същия; Хасан, освободен роб на Исмаил; хаджи Юсуф Сафраджи; Хамза, освободен роб на Аллахверди; Илиас, син на Юсуф; Ахмед, син на Махмуд; Мустафа, теляк; Касъм, освободен роб на Исхак паша; Мустафа, търговец на кожи; Абаз, освободен роб на Мехмед бей; Али, син

[1] Вероятно махала на имарета при едноименната джамия.

[2] Около „Старата джамия", записана в салнамето в началото на XX в.

на Иваз; Махмуд, син на Ахмед; Касъм Бенак; Хъдър Пенах; Юсуф от Анадола; Али, син на Дур Али; Алагьоз, освободен роб на Сюлейман; Джафер, син на Алагьоз; Мехмед, син на Касъм; Якуб, син на Али; Юсуф, син на Якуб; Дервиш Али, теляк; Муса, син на Фируз; Сюлейман, син на Фируз; хаджи Хасан, син на хаджи Ахмед; Хюсню, негов син; Мустафа, син на Муса; Искендер, син на Мехмед; Ибрахим, освободен роб на Бали Мехмед; Ахмед Кара Махмуд; Хасан, син на Илиас; Али, син на Хасан; Юсуф, помюсюлманчен; Мехмед, син на Хамза; Сюлейман, син на хаджи Ахмед; Вейсел, син на Мехмед; Карагьоз, освободен роб на Халифе; хаджи Исмаил, освободен роб на Исхак Паша; Мехмед, овчар; Хошкадем, син на Абдуллах; Касъм, помюсюлманчен; Касъм, зет на Касъм; Ибрахим, освободен роб на Искендер; Махмуд, син на Абдуллах; Искендер, помюсюлманчен; Махмуд, син на Юсуф; Мустафа, син на Хамза; Сюлейман, освободен роб на Неби; Мустафа, син на Исхак; Иса, син на Исхак; Хъдър, син на Мустафа; Иса, син на Хамза; Искендер, освободен роб на Мехмед; Якуб, син на Али; Мурад, помюсюлманчен; Джафер, чехлар; Иса, син на Мехмед; хаджи Насух; Юсуф, кошничар; Иса, син на Муса; Абди, син на хаджи Али; Насух от Анадола; Сюлейман Гарар; Карагьоз,
26 освободен роб на Сади бей; Инебей, син на Дур Бали (?); Али, син на Шериф — син на спахия.

Домакинства — 82, неженени — 4.

Махала Джамията Касъм паша[1]

Ахмед Факих, имам на джамията; Али, мюезин на джамията; хаджи Бали, негов син; Рамазан, негов брат; хаджи Юсуф; Балабан, освободен роб на Махмуд; Рамазан, син на Исмаил; Карагьоз, освободен роб на Хасан; Ибрахим, син на Юсуф; Илиас, освободен роб на Хасан; Илиас, син на Яхя; Илиас, помюсюлманчен; Мустафа Чорбаджи; Махмуд, тъкач; Мустафа, син на Махмуд; Мустафа, шивач; Махмуд, теляк; Юсуф Черния; Евренос, освободен роб на Кемал; Хюсеин, шивач; Мехмед, син на Хюсеин; Касъм, обущар; Мустафа, негов брат; Рустем, негов брат; Карагьоз, кожар; Мехмед, син на Юсуф; Мустафа, помюсюлманчен; Насух, помюсюлманчен; Ахмед, син на Абдуллах; Хамза, дърводелец; Якуб, син на Инебей; Юсуф, син на Паша; Инебей, продавач на конци; Хамза, син на Инебей; Юсуф, син на Мехмед; Хасан, тъкач; Иса, син на Яхя; Искендер, освободен роб на Махмуд; Мехмед, син на Али; Бахша, тъкач; Ахвер, син на Исхак; Хъдър, син на Мехмед; Исмаил, освободен роб на Фуад; Рамазан, такеджия; Али, син на Рамазан; хаджи Искендер; Махмуд, син на Ахмед; хаджи Али; Ахмед, син на Дурмуш; Юсуф, тъкач; Ферхад, син на Юсуф; хаджи Хамза Солак; Юсуф, син на Абдуллах; Мустафа, хлебар, Ахмед, хлебар от Бруса; Мехмед, син на Кара, притежава императорска заповед, гласяща: Поддържа (грижи се за) обора за камили в селото, наречено Инбейли[2], срещу което да бъде освободен от авариз-и дивание.[3]

Домакинства — 48, неженени — 8.

[1] Вероятно около джамията „Коджа Касъм паша". Срв. и *Г. К. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18.

[2] Неуточнено.

[3] Бележка над името.

Махала Месчид-и Хаджи Мустафа[1]

Мехмед Факих, имам; Хусам, кехая—кехая е на неверниците от самия [град] Селяник, за което притежава императорска заповед; Муса, чехлар; Хъдър, тъкач; Якуб, теляк; Илиас, тъкач; Мехмед, син на Илиас; Хуб, син на хаджи Али; Али Бали, син на Хъдър; Ахъ Сюлейман; Курд, син на Хамза; Мехмед, син на Правале (?); Сеиди Али, син на Искендер; Исмаил, освободен роб на Сеиди Али; Мустафа, освободен роб на Сеиди Али; Емиршах, син на Дауд; Хъдър, син на Саи; Ахмед, син на Абдуллах; Али, син на Юсуф; Хъдър, кожар; Реджеб, син на Абдуллах; Илиас, продавач на ечемик; Сарухан, бояджия; Дур Али, син на Хюсеин; Юсуф, син на Карагьоз; Касъм, помюсюлманчен; другият Касъм, помюсюлманчен; Рамазан, син на Али; Юсуф, дървар; Дервиш Али, син на Мехмед; (?), син на Абдуллах; Касъм, син на Балабан; Муса Саад Ходжа (?); Сеиди Али, син на Искендер; Дур Али, син на Искендер.

Домакинства — 33, неженени — 2.

3а

Махала Месчид-и Харачджи Кемал[2]

Пир Ахмед Факих, имам; Хамза, градски кехая; Али, син на Хамза; Оручбей, син на Муса; Дауд, син на Ибрахим; Мустафа, син на Дауд; Халил, син на Адил; Юсуф, син на Халил; Али, син на Дур Али; Якуб, син на Ибрахим; Дервиш Мехмед; Мехмед, син на Нуреддин; Мустафа, син на Мехмед; Насух, син на Иззет; Мустафа, син на Хуб; Илиас, баничар; хаджи Хюсеин; Дур Бали, син на Юсуф; Яхя, негов син; Иса, негов брат; хаджи Илиас; Сали, син на Абдуллах; Хаджи Дургуд; Мустафа, мутафчия; Инебей, шивач; Дауд, син на Абдуллах; Мехмед, син на Ахмед; Мехмед, син на Юсуф; Мустафа, син на Ахмед; Мехмед, кятиб; Мустафа, бейтюлмалджия; Ахмед, помюсюлманчен; Курд, тъкач; Мустафа, син на Хамза; Байрамлу, син на Баязид; Пири, син на Куветлу бей; Ибрахим, тъкач; Али, син на Хамза; Хамза, тъкач; Ахмед, тъкач; Дур Бали, син на Ахмед; Рамазан, син на Дур Бали; Хамза, син на Рустем; Халил, тъкач; Бекташ, тъкач; Мустафа, телял; Юсуф, син на Хъдър; хаджи Иваз, син на Хъдър; Балабан, обущар; Ибрахим, син на Хамза Сиах; хаджи Мехмед; Халил, син на Юсуф; Касъм, помюсюлманчен; Дауд, освободен роб на Хъдър Салар; Махмуд, освободен роб на Мехмед Хаджи; Мустафа, сарач; Илиас, син на Хъдър; Илиас, син на Емо Баба; Рамазан, овчар; хаджи Кемал; Бахша, шивач; Халил, син на Инеходжа; Сюлейман, син на Исмаил; Хамза, освободен роб на Омур бей; Мустафа, сапунджия, син е на боец от крепостния гарнизон.

Домакинства — 54, неженени — 11.

---

[1] Може би споменатият у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18, „Казаз Хаджи Мустафа".

[2] Вероятно при месчида „Харачджи", записан в салнамето в началото на XX в.

Махала Месчид-и Мустафа Газаз[1]

Насреддин Факих, имам; Йомер, син на Хюсеин; Хъдър, син на Мустафа; Юсуф, негов брат; Али, син на Карагьоз; Мехмед, син на Доган; Мустафа, син на Мехмед; Хасан, син на Исхак; Хъдър, син на Мустафа; Али, син на Абдуллах; Юсуф, син на Абди; Али, син на Абдуллах; Сеид Али, син на Муса; Халил, син на Инеходжа; Евренос, син на Юсуф; Мехмед, син на Доган; Дургуд, син на Мустафа; Ахмед, син на Мустафа; Мехмед, син на Ширмерд; Али, син на Хамза; Хамза, син на Абдуллах; Якуб, син на Абдуллах; Ибрахим, освободен роб на Абди; Насух, касапин; Ширмерд, освободен роб на Абдуррахман; Алагьоз, бояджия; Али, син на Алагьоз; Бурак, освободен роб на Синан; Али, син на Бурак; Хамза, син на Бурак; Юнус, бояджия; хаджи Муса; Мустафа, негов син; Мурад, син на Абдуллах; Мехмед, син на Хъдър; Юсуф, син на Халил; Мустафа, син на Хасан; Илиас, син на Нахас; Касъм, син на Илиас; Дургуд, син на Абдуллах; Рамазан, син на Мустафа; Юсуф, освободен роб на Кемал; Рустем Юсуф; Мустафа Оннаал; Осман, син на Мехмед; Хаджи, син на Ширмерд; Мустафа, дърводелец; Муса, син на Мустафа; Илиас, помюсюлманчен; Мехмед, освободен роб на Хамза бей; Юсуф, син на Абдуллах; Абдуллах, кятиб; Огурлу, син на Абдуллах; Юсуф, казаз; Хаджи, син на Абдуллах;
36 Атмаджа, син на Абдуллах; Юсуф, син на Шериф; Доган, освободен роб на хаджи Али; Вейсел, син на Сарудж; Мустафа, син на Хюсеин; Мухарем, син на Али; Илиас, син на Евренос; Мехмед, син на Юсуф; Юсуф, назър; Мехмед, син на Юсуф; Дур Али, син на Мустафа; Муса, син на Хамза; Али, син на Шади; Турхан, син на Абдуллах; Али, син на Ибрахим; Исмаил, син на Якуб; Мустафа, бояджия; Хюсню, син на Хасан; Мехмед, син на Хъдър; Илиас, син на Хъдър; Али, син на Хъдър; Ибрахим, син на Хъдър; Рустем, син на Хъдър; Иззет Мехмед; Мехмед, син на Хъдър; Йомер, син на Емирали; Мехмед, син на Йомер, тъкач; Юсуф, помюсюлманчен; Ширмерд, син на Абдуллах; Хасан, освободен роб на Кемал; Кьолемен, син на Куюлу бей; Хамза, син на Абдуллах; Сюлейман, син на Дауд; Ибрахим, син на Салих.

Домакинства — 78, неженени — 11.

Махала Месчид-и Муса Халифе[2]

Юсуф Факих, имам; кятибът Мехмед; Сафар, син на Мехмед; Абди, син на Муса Халифе; Али, син на Абди; Юнус, син на Муса Халифе; Махмуд, син на Абдуллах Факих; Бали, син на бея на крепостта; Мустафа, син на Мехмед; Мустафа Мехмед; Курд, син на Бешир; Джафер, син на Муса; Али, касам[3]; кятибът Ахмед; Касам, помюсюлманчен; кятибът Мехмед; Махмуд, хамалин; Хъдър, син на Абдуллах; Хасан, сарач; Махмуд, син на Хасан; Хамза, син на Хъдър; Хъдър, син на

---

[1] Вероятно около месчида със същото име, регистриран в салнамето в началото на XX в. Срв. и *Г. К. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18.

[2] Може би около „Муса Баба месчиди", записан в салнамето в началото на XX в. Срв. и *Г. К. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 20.

[3] Съдебно лице, занимаващо се с подялба на наследствени имущества.

Сеид Ахмед; Али, такеджия; Рустем, син на Али; Елван, касапин; Йомер, касапин; Махмуд, касапин; хаджи Мустафа; Пири, син на Шюджа; кятибът Шади; Гара Хюсню; Али, син на Абдуллах; Сюлейман, син на Араб; Яхя, син на Сеиди, спахийски син.

Домакинства — 25, неженени — 9.

Махала Месчид-и Синанджук[1]

Факих Юсуф, имам; Махмуд, освободен роб на хаджи Синан; хаджи Мустафа; Ширмерд Сърмалъ; Хъдър, дърводелец; Хасан, син на Мехмед; Ширмерд, казанджия; Насух, негов син; Инебей, син на даракчия; Хасан, негов син; Илиас, син на Абдуллах; хаджи Али, син на Илиас; Мехмед, продавач на конци; Мустафа, негов брат; Емиршах, негов брат; Хасан, дърводелец; хаджи Мехмед; Мехмед, син на Усудил; Мехмед, син на Ирджаан; Хъдър, син на Муса; Хамза, син на Хъдър; Хъдър, помюсюлманчен; Бали, син на Маанед; Мустафа, син на Бали; Мустафа, син на Тимур; Мехмед, син на Тимур; Хюсню, син на Бехлюл; Махмуд, касапин; Дурсун, син на Куветлу; Хаджи Хасан; Мустафа, син на Рамани; Якуб, син на Карагьоз; Мехмед, син на Искендер; Хюсню, хамалин; Касъм, негов брат; Али, налбант.

4a

Домакинства — 31, неженени — 5.

Махала Месчид-и Калканджи[2]

Факих Ахмед, имам; Яхя, син на Мехмед; Али, син на Асълхан; Искендер, син на Баязид Синан; Али, тъкач; Джанбей, син на Хаджи Ахмед; Юсуф, тъкач; Хюсню, готвач; Искендер, тъкач; друг Али, тъкач; Хамза, бояджия; Якуб, син на Мустафа; Мустафа, син на Абдуллах; Сула Бали, син на хаджи Якуб; Хъдър, негов брат; Хамза, тъкач; Алагьоз, халваджия; Мехмед, негов син; Али, син на Алагьоз; Тимурбаш, син на Ярарлу; Харак, син на Ибрахим; Хъдър, тъкач; Дурсун, тъкач.

Домакинства 19, неженени — 4.

Махала Месчид-и Хаджи Муса[3]

Абдуррахман Факих, имам; Дурмуш, син на Хъдър; Сюлейман, чехлар; Хъдър, син на Юсуф; Илиас, готвач; Сюлейман, син на Абдуллах; Юсуф, готвач; Якуб Софи; Касъм Кючук; Хасан, негов син; Хюсеин, син на Касъм; Инебей, чехлар; Искендер, освободен роб на Мустафа; Муса, син на Иса; Ибрахим, касапин; Мехмед, син на Ибрахим; Али, син на Юнус; Али, син на Мустафа; Алван, син на Якуб; Али, продавач на конци; Касъм, кожар; Алагьоз, сапунджия; Вели, сапунджия; Дур Бали, чехлар; Юсуф, син на Абдуллах; Асълбей, син на Дур Али; Али, син на Хюсеин; Мехмед, син на Юсуф; Ахмед, син на Мехмед; Махмуд, освободен роб на Озгур; Насух, син на Абдуллах; Хюсню, ко-

---

[1] Вероятно около едноименния месчид, регистриран в салнамето. Срв. и *Г. К. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19.

[2] Неуточнена.

[3] Вероятно споменатата у *Г. К. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18, махала „Казаз Хаджи Муса".

жар; Хамза, син на Юсуф; Хамза, син на Елван; Али, син на Мустафа, воденичар; Илиас, шивач; Хъдър, син на Илиас; Ширмерд, кожар; Хамза, син на Мехмед; Мустафа, тъкач; Муса, син на Иса; Иса, син на Муса; Илиас, освободен роб на Касъм; Хамза, син на Илиас; Инеджан, син на Зекерия; Муса, шивач; Мехмед, син на Хамза; Али, син на Юсуф; Искендер, син на Юсуф; Илиас, син на Булад; Дурмуш, син на Юсуф; Абас, бояджия; Насух, син на Хъдър; Илиас, помюсюлманчен; Хасан, син на Салих.

Домакинства — 49, неженени — 6.

46 Махала Акча месчид[1]

Ибрахим Факих, имам; хаджи Хъдър; Курд, син на Синан; Мустафа, син на Карамани; Абди, син на Мустафа; Коджа, син на Илиас; Сюлейман, син на Мехмед; Касъм, син на Софи; Ахмед, син на Касъм; Мехмед, син на Касъм; Хасан, син на Касъм; Али, бакалин; Искендер, шивач; Хасан, освободен роб на хаджи Хъдър; Ахмед, син на Хамза; Реджеб, син на Илиас; хаджи Еруджи; Хюсню Кючук; Мустафа, син на Хюсеин; Дурмуш, син на Хамза; Мурад, мутафчия; Ахмед Софи; Илиас, търговец на кожи; Али, син на Иса; Юсуф, син на Хамза; Илиас, помюсюлманчен; Али, син на Илиас; Дурмуш, син на Хасан; Мехмед, син на Юнус; Хъдър Синан; Юсуф, син на Хъдър; Мустафа, освободен роб на Дауд; Али, син на Бели; Илиас Шакирди; Хъдър, син на даракчия; Хъдър, син на Дуруд; Али, син на Дауд; Рамадан, син на Дауд; Хасан Синан, син на Али; Илиас, син на Хюсеин; Хюсеин, син на Авус; Халил, тъкач; Якуб, син на Юсуф; Ратар, син на Ахмед; Муса, син на Али; Рамазан, син на Мехмед; Юсуф, тъкач; Курд, син на Али; Хамза, син на Али; Илиас Софи; Иса, син на Дуруд; Мурад, шивач; хаджи Тирели; Хасан, син на... вехтошар; друг Хаджи; Али, син на Хъдър; Гьобек, син на Али; Хъдър, тъкач; Кемал, син на Абдуллах; Исхак, освободен роб на казанджия; Касъм Аскер; Мустафа, казанджия; Юсуф Оглан; Мустафа от Анадола; Юсуф, син на Иса; Ибрахим, помюсюлманчен; Махмуд, син на Исхак; Баязид, син на Илиас; Хъдър, чехлар; Дервиш Али; Юсуф, тъкач; хаджи Мехмед, сарач; Сеиди Ахмед, син на Мехмед; Ахад, син на Хъдър; Муса, син на Хъдър; Бахша, син на Мустафа; Ахмед, чехлар; Мехмед, шивач; Хусам Уста; Мехмед, син на Али; Ахмед, син на Илиас; Махмуд, освободен роб на хаджи Хъдър; Емрюллах, син на Халил; Ахмед, казанджия; Мурад, син на Мехмед; Юсуф, освободен роб на Хамза; Мехмед Карамани; Юсуф, син на Махмуд; Иса, син на Юсуф; Хъдър, син на Ибрахим; Мустафа Каплан; Пир Али, син на Мустафа; Русул, син на Бекир; Хъдър, син на Русул; Хаджи, син на Мустафа, тъкач; Ширин, син на Абдуллах; Пазарлу, син на Хъдър; Юсуф, син на Хъдър; Илиас, освободен роб на Али; Хюсню, син на Дур Али; Ахмед Келеджи; Ахмед, син на Бейли; хаджи Хамза; Деве Бали, син на същия; Юсуф, освободен роб на хаджи Хамза; Ахмед Хуляса; Илиас, негов брат; Али, син на Абдуллах; Мустафа, син на Якуб; Лютфи, син на Хасан; Инебей, син на Халил; Джафер, син на Али; Али, син на Джафер; Абди Джафер;

---

[1] Спомената е у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19. Дн. *Υλατεῖα Ναβαρίνου*.

Инеходжа, син на Сюлейман; Муса, син на Мустафа; Джафер, син на Мустафа; хаджи Хасан; Кувет, син на хаджи Хасан; Юсуф, освободен роб на хаджи Хъдър; Хошкадем Джемал; Мехмед, син на Халил; Касъм, тъкач; Рамазан, син на Муса; хаджи Али Араб; Кемал Гаферин.

Домакинства — 102, неженени — 24.

5а

Махала Месчид-и Хаджи Мустафа, син на Пинти Хасан[1]

Хаджи Касъм; Хасан, освободен роб на хаджи Касъм; Хамза Мевдет; Юсуф, тъкач; Бахша, син на Юсуф; Махмуд, собственик на дюкян; Мехмед, син на Махмуд; Исхак, шивач; Ибрахим, син на Русул; Исхак, син на Ибрахим; Вели, джанбазин; Юсуф, каменар; Хошкадем, освободен роб на Бали; Мехмед, син на Хошкадем; Али, син на Хошкадем; Суле Синан; хаджи Насух; Хамза, освободен роб на Исхак; Илиас, производител на саби; Али, син на Мехмед; Байрамлъ, син на Хамза; хаджи Йомер; Муса, казаз; Илиас, син на Абдуллах; хаджи Хасан; Илиас, сарач; Хюсню, собственик на дюкян; Муса, син на Юсуф; Ахмед, син на Юсуф; Халил, син на Юсуф; хаджи Сюлейман; Яхя Синан; Илиас Наиб; Абди, сарач; хаджи Юсуф; Пир Мезид, син на Хасан; Мустафа, налбант; Абдуллах, шивач; Мехмед, даракчия; Бахша Факих; Исхак, освободен роб на Вейсел; Исмаил, бояджия; Йомер, син на Ахмед; Али, шивач; Юсуф, тамбураджия; Ахмед, брат на телялбашията; Коджа, син на Кара реис; Юсуф, освободен роб на Исхак Папа.

Домакинства — 45, неженени — 3.

Махала Салтък Ходжа[2]

Абдул Керим Факих, имам; Вейсел, син на Инебей; Осман, син на Инебей; Салъ, син на Мустафа; Осман, син на Хаджи; Йомер Бали, негов брат; Алагьоз, шивач; хаджи Юсуф; Насух, син на Хаджи; Хъдър Синан, син на Кара; Кенан, син на Ахмед Факих; Мехмед, син на Али, шивач; Юсуф, негов син; Ахмед, тъкач; Джафер, син на Доган; Иса, освободен роб на Хамза бей; Касъм, син на Иса; Ибрахим, син на Мустафа; Мустафа, син на Ибрахим; Мехмед, син на Ибрахим; Кувет, син на Ибрахим; Мехмед, син на Кая; Хамза, син на Кара оглан; Хаджи, кожар; Дуршан, син на Инебей; хаджи Ширмерд; Юсуф, син на Ширмерд; Хошкадем Съгър; Джафер, тъкач; Хюсню Кючук; Пири, син на Юсуф; Хъдър, син на Искендер; Мурад, налбант; Хъдър, налбант; Карагьоз, налбант; хаджи Синан; Яхя, син на Зекери; Юсуф, син на Инехан; Хамза, син на Хаджи; Хъдър, син на Али; Илиас, помюсюлманчен; Бахша, син на Иваз; Мехмед, син на Абдуллах; Исмаил, тъкач; хаджи Юсуф; Хъдър, освободен роб на хаджи Али; Йомер, син на Тимурташ; Али, син на Мустафа; Яхя, син на Мустафа; Юсуф, тъкач; Мурад, син на хаджи Али; Мехмед, негов брат.

Домакинства — 46, неженени — 6.

---

[1], [2] Неуточнени.

5б

Махала Месчид-и Хамза бей[1]

Сеид Ахмед Маареби, имам; Мехмед, син на Сеид Ахмед; Тимур, син на Ахмед; Али, син на Юсуф; Илиас, освободен роб на Теляк; Мехмед, помюсюлманчен; Шади, назър; Хъдър, освободен роб на Ширмерд; Иса, син на Хасан; Али, син на Илиас; Карагьоз Куюнджу; Хамза, помюсюлманчен; Али, шербетчия; хаджи Мехмед; Юсуф, помюсюлманчен; Мустафа, освободен роб на Яхя; другият Хамза, златар; Юсуф, син на Абдуллах; Мехмед, тъкач; Умур, син на Якуб; Юсуф, тъкач; Абди, син на Сюлейман; Ахмед, син на Диване; Мустафа, син на Сеиди; Рамазан, син на Мустафа; Инехан, син на Касъм; Омур, син на Ибрахим; Мустафа, син на Муса; Хъдър, син на Юсуф; Юсуф, сарач; Мехмед, сарач; Мустафа, тъкач; хаджи Илиас; Иса, негов брат; Алагьоз, чехлар; Исмаил, син на Петко; Исхак, освободен роб на Бали Челеби; Хюсеин, сапунджия; Ибрахим, освободен роб на хаджи Якуб; Искендер, тъкач; Хъдър, негов брат; Хасан, син на Шахкулу; Ибрахим, сарач; Ахмед, освободен роб на сарача Синан; Ахмед, син на Юсуф; Хусам, син на Юсуф; Пири, негов син; Дауд, син на Доган; Мехмед, син на Дауд; Юсуф, син на Салих; Салих, син на Юсуф; Хъдър, син на Турхан; Али, син на ходжа Махмуд; Али, син на Ибрахим; Ибрахим, син на Али; хаджи Бени; Дурмуш, зет на хаджи Бени; Агършах, син на хаджи Мехмед; ходжа Карагьоз; Касъм, негов брат; Рамазан, син на Расим; Мустафа, син на Исмаил; Али Янък; Хасан, син на Иса; Ширмерд, син на Карагьоз; Али Халаикчи; Карагьоз, син на Абдуллах; Вейсел, син на Карагьоз; Муса, син на Исхак; хаджи Али; Мустафа, негов брат; Рустем, негов брат; Иса, негов брат; Хамза, сарач; Иса, син на Муса; Илиас, бояджия; Юсуф, бояджия; хаджи Касъм; Дауд Хатаби; Юсуф, син на Дауд; хаджи Иса; Муса, негов брат; Абдуллах Мевдет; хаджи Турхан; Алагьоз, притежател на дюкян; Мухарем, син на Абдуллах; Хъдър, казаз; Юсуф, освободен роб на Хъдър; хаджи Сюлейман; Йомер, син на Муса; Хаджи, син на Мехмед; Хъдър, касапин; Али, син на Абдуллах; Ибрахим Куция; Мехмед, син на Абдуллах.

Домакинства — 82, неженени — 13.

Махала Месчид-и Яхя Бали[2]

Мустафа Факих, имам; хаджи Али; Мехмед, негов брат; Хюсню, помюсюлманчен; Абдуллах, освободен роб на Мехмед; хаджи Синан; Хасан, освободен роб на Шахин; Мехмед, син на Али; хаджи Джафер; Исмаил Софи; Али, син на Хамза; Дурсун, син на Мустафа; Мустафа, син на Дурмуш; Мустафа, син на Али; Мехмед, син на хаджи Мехмед; Мустафа, негов брат; Кочи, самарджия; Атмаджа, освободен роб на Яхя Бали; Сюлейман, син на Атмаджа; Карагьоз, син на Абдуллах; Дурмуш, син на Хамза; Али, син на Юсуф; Мустафа, син на Якуб; Мустафа, дърводелец; Касъм, дърводелец; Юсуф, син на Хасан; Мехмед, син на
6а Хасан; Илиас, син на Дервиш; Илиас, обущар; Али, син на Юсуф;

[1] Около едноименната джамия, регистрирана в салнамето. Срв. *Г. К. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19.

[2] Месчид с такова име е записан в използуваното салнаме.

Илиас, син на Исмаил; Мехмед, помюсюлманчен; хаджи Байрам; Пир Али, негов син; Мустафа, син на Шахин; хаджи Али; Хъдър, син на Абдуллах; Хъдър, помюсюлманчен; Мустафа, продавач на дребни стоки; Юсуф, кятиб; Юсуф, продавач на дребни стоки; Мехмед, син на Хасан.

Домакинства — 39, неженени — 3.

Махала Месчид-и Али паша[1]

Хаджи Хамза; хаджи Юсуф; Али Бали, син на Хаджи; Пир Мехмед, негов брат; Дауд Кюлджи; Дауд, тъкач; Хъдър, теляк; Ахмед Юсуф; Абди, син на Ахъ; Али, син на продавач на баници; Мустафа, телял; хаджи Байрам; хаджи Суле, шивач; Юсуф, търговец на кожи; Махмуд Карамани; хаджи Ярар Синан; Съри, негов син; Хюсеин, шивач; Мехмед, син на Хюсеин; Ахмед, мютевелия; Хъдър, син на Ахмед; хаджи Суле, син на Насух; хаджи Шади; хаджи Али; Ибрахим, син на хаджи Али; Мустафа, син на хаджи Али; Айдън ходжа; Хаджи, син на Юсуф; Бали Иса; Пир Мехмед, син на хаджи Мурад; Илиас, син на Бараклу; Хюсеин, кятиб; Атмаджа, освободен роб на Али паша; Хамза, помюсюлманчен; Семед, син на Хъдър; Инебей, син на Мурад; Бурак, син на Илиас; Дурсун, син на Хъдър; Мустафа, сарач; Ибрахим Араб; Мустафа, син на Балабан; Мехмед, син на Абдуллах.

Домакинства — 36, неженени — 6.

Махала Месчид-и Харачджи Али[2]

Мустафа Факих, имам; Али Диване; Атмаджа, освободен роб на хаджи Хасан; Рустем, освободен роб на Иса; Хамза, дърводелец; Хъдър, обущар; Ахмед, освободен роб на хаджи Мустафа; Алгун, син на Хамза; Юсуф, негов син; Кая, син на Кемал; Тимурхан, негов син; Искендер Молла Ипек (?); Агър, опинчар; хаджи Хъдър; Карагьоз, дърводелец; Хюсню Багъ; хаджи Али, син на Джемаледдин; Насух, негов син; Перване, обущар; Хамза, сарач; Ахмед, налбант; Али, син на Ахмед; Али Сиах; Вейсел, син на Али; Бекташ, сарач; Абаз, син на Бекташ; Али, син на Бекташ; Сула, шивач; Хъдър, негов брат; Мехмед, син на Дауд; Баязид, син на Ментеша; Демир, син на Баязид; Шахи, освободен роб на даракчията; Мустафа, син на Илиас; Сула, сарач; Яхя, сарач; Инебей, син на Махмуд; Инебей, шивач; Иса, шивач; Касъм, даракчия; хаджи Рустем; Мустафа, сарач; хаджи Бали, негов
66 син; Али, негов брат; хаджи Юсуф; Али, кожар; Махмуд, дървар; Махмуд, ножар; Юсуф Рузбаран; Кермиан (?), тъкач; Хамза Кермиан; Али Кермиан; Пири, син на Бахша; Али, син на Невруз; Ердоган, син на Бога Хаджи; Мустафа, телял; Инебей, син на Атмаджа; Лютфи, син на Едхем; Мехмед, син на Лютфи; Хъдър, син на Караджа.

Домакинства — 51, неженени — 9.

---

[1] Записана и в салнамето, и у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19.

[2] Неуточнена.

Махала Хаджи Хасан[1]

Мустафа Факих, имам; Юсуф Бали; Абди, син на хаджи Синан; Ахмед, син на Али; Мехмед, кятиб; хаджи Синан; Сегиршах, син на Баязид; хаджи Хамза; Хамза, син на Юсуф; Мустафа, негов брат; Касъм, чехлар; Мехмед, син на Хамза; Хамза, налбант; Юсуф, негов брат; Исмаил, касапин; Юсуф, освободен роб на Кулкал; Искендер, освободен роб на Юсуф; Хамза, син на Муса; Сюлейман, казаз; Сеиди, син на Юсуф; Юсуф, син на Мехмед; Юсуф, грънчар; Байрамлу, чехлар; Ахмед, негов брат; Кочи, син на Юсуф; Емиршах, син на Юсуф; хаджи Иваз; Иса, син на Кочи; Мустафа, син на Кочи; хаджи Мехмед; Ахмед, касапин; Мехмед, негов брат.

Домакинства — 28, неженени — 4.

Махала Бали[2]

Али Факих, имам; хаджи Махмуд; Хамза, син на Али; Махмуд, син на Хамза; Мехмед, син на Дуршах; Хамза, кожар; хаджи Мустафа; Сефер, син на Хамза; Насух, син на Дур Бали; хаджи Хасан; Касъм, кожар; Карагьоз, кожар; Юсуф, син на Айдън; Мехмед, кожар; Ибрахим, син на Абдуллах; Исмаил, син на Махмуд; Абдуллах, кожар; Искендер, освободен роб на Мехмед; хаджи Бахша; Юсуф, син на Мехмед; Кувад, син на Мустафа; Мустафа, син на Карагьоз; Сюлейман, син на Али; Мехмед, син на Сюлейман; Инебей, син на Юсуф; Муса, син на Хасан; Мустафа, бояджия; Ахмед, арапин, освободен роб на Кулкал; Али, син на бояджия; Ибрахим, син на Хюсеин; Мехмед, син на Хасан; Мехмед, син на Юсуф; Юсуф, освободен роб на хаджи Илиас; Али, син на Исмаил; Бекир, син на Ибрахим; Мустафа, син на хаджи Али; Рустем, син на Касъм; Агършах, син на Хамза; Ахмед, син на Мехмед; Мехмед, син на Мехмед; Сефер, син на Дурсун; Курд, син на Хамза; Хамза, син на теляк; Насух, син на теляк; Али, син на Ширмерд; хаджи Мехмед, син на Баули; Сюлейман, син на Абдуллах.

Домакинства — 41, неженени — 7.

7а

Махала Месчид-и Балабан ага[3]

Юсуф Факих, имам; Хъдър, син на Мустафа; Мустафа, син на Мехмед; хаджи Хамза; Мухаммеди, син на Касъм; Мустафа, освободен роб на хаджи Синан; Дауд, син на Хаджи; Хамза, син на Мехмед; Махмуд, син на обущар; Хаджи, син на Хасан; Мустафа, син на Караджа; Илиас, освободен роб на калканджия; Хъдър, син на Илиас; Рустем син на Искендер; Насър Араб; Искендер, син на Хамза; Гьондюк, син на Али; Хасан, теляк; Хамза Сефа; Мехмед, тъкач; Мехмед Одабаши.

Домакинства — 21.

---

[1] Вероятно при едноименния месчид, записан в салнамето от началото на XX в. Срв и *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19.

[2] Неуточнена. Може би споменатата у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18, *Γεμίν Βαλή*.

[3] Вероятно около едноименния месчид, регистриран в цитираното салнаме.

Махала Месчид-и Хаджи Исмаил[1]

Муслихеддин Факих, имам; Кадур, негов син; хаджи Махмуд; Мехмед, негов син; Хамза, син на Муса; Махмуд, син на Ахмед; Искендер, син на Али; Хасан, син на Искендер; хаджи Али; Юсуф, син на Касъм; Бахша, син на Хъдършах; Пир Ахмед, син на имам; хаджи Оруч; Мехмед, налбант; хаджи Махмуд; Сюлейман, син на Хамза; Карагьоз, освободен роб на Якуб; Мехмед, син на Карагьоз; Хамза, негов брат; Исмаил, освободен роб на Касъм паша; Хасан, освободен роб на Мехмед; Бекир, син на Йомер; Худбей, хекимин; Хамза Синан; Каил Софи; хаджи Хамза; Мехмед, син на Арап Ходжа; Яхя Бали, син на Али; Мехмед, син на Али; Мустафа, син на Али; Мехмед, син на Иса; Али, син на Иса; Баязид, син на Насух; Хюсеин, син на Мезид; Муслихеддин, бояджия; Али, негов син; Мустафа, син на Мехмед; Мехмед, син на Касъм; Юсуф, син на Насух; Мехмед, син на Юсуф; Сеид Али, негов син; Хошкадем, освободен роб на Юсуф; Хъдър, син на Хошкадем; хаджи Рамазан; Мехмед, негов брат; Хамза, син на Якуб; Сеиди, син на Хъдър; Хъдър, касапин; Али, чехлар; Демирташ, хамалин; Дур Али, негов син; Хамза, син на Али; Исмаил, син на Юсуф; Юсуф, син на Байрамбей; Мехмед, син на Юсуф; Хамза, син на Юсуф.

Домакинства — 48, неженени — 8.

Махала Месчид-и Балан[2]

Хаджи Сюлейман Факих, имам; Хюсеин, негов син; хаджи Мирибей; хаджи Мустафа; хаджи Хасан; хаджи Мехмед; Махмуд, сарач; Махмуд, освободен роб на хаджи Мехмед; Искендер, сарач; Хамза, сарач; Балабан, освободен роб на сарач; Исмаил, сарач; Мустафа, син на Мехмед; хаджи Хамза; Сеиди, син на Юсуф; хаджи Ахмед; Юсуф, освободен роб на Дур Бали; хаджи Мехмед, син на Канджи; Али Бали, син на Му-
76 стафа; Мустафа, син на Мехмед; Бахша, син на Дауд; Мустафа, син на Бахша; Хошкадем, освободен роб на сарача; Хъдър, сарач; хаджи Карагьоз, освободен роб на Хамза; Хъдършах, негов син; хаджи Хошкадем; Хамза, син на Салих; Яхя, син на Касъм; Махмуд, шивач; Сюлейман, син на Якуб; Хъдър, син на Дурасъ; Йомер, син на Хюсеин; хаджи Ахмед, син на Хамза; Бехадър, освободен роб на Демирбаш; Мустафа, син на Юсуф; Сеиди Али, син на Хасан; хаджи Хасан, освободен роб на Мустафа.

Домакинства — 34, неженени — 4.

Махала Месчид-и Хатиб[3]

Хаджи Дауд, имам; хаджи Ахмед Синан; Мехмед, син на хаджи Ахмед; хаджи Насух; Махмуд, син на Мехмед; хаджи Илиас; Илиас, освободен роб на Мехмед; Хасан, освободен роб на Месуд; Ахмед, син на Махмуд; Вейсел, син на хаджи Мехмед; Али, син на хаджи Мехмед; Мустафа, син на Мехмед; Иззет, син на Юсуф; Турхан, син на Али; Ахмед, син на Юсуф; Мустафа, син на Махмуд; Сеиди, син на хаджи

---

[1], [2] Неуточнени.

[3] Може би махала „Саръ Хатиб“ у *Г. К. Мωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18.

Мехмед; Хамза, син на Али; Рамазан, син на Мехмед; Мехмед, син на Ахмед; Ширмерд, колар; Али, син на Ширмерд; Дурмуш, освободен роб на Мустафа; Вели Синан; Мустафа, син на Вели; Муса, син на Касъм; Илиас, син на Дауд; Юсуф, син на Абдуллах; Хамза, син на касапина Бали; хаджи Мехмед, син на Илиас; Бали, син на хаджи Мехмед; Шахин Синан; Карагьоз, освободен роб на Хаджи; Хъдър, син на Хасан; Мехмед, син на Хъдър; Хамза Синан, тъкач; Дур Али, син на Хасан; Вейсел, син на Сеиди; хаджи Мехмед, син на Хамза; Абди, син на Хюсеин; Мехмед, син на Дуруд; Мустафа, син на Ахмед; Юсуф, освободен роб на Мехмед Синан; Дурмуш, син на Илиас; хаджи Рустем, освободен роб на Хаджи; хаджи Касъм; Хамза, син на Иса; Хъдър, син на Арслан; Рамазан, син на Иса; Курд, син на касапина; Ибрахим, освободен роб на хаджи Ахмед; Касъм, негов син; Исмаил, дърводелец; Махмуд, син на Хъдър; Исхак, дърводелец; Хамза, кожар; Юнус, син на хаджи Ибрахим; хаджи Хамза, син на Хасан; Хюсню, син на хаджи Хамза; Мехмед, син на Насух; Хасан, син на Юсуф; Хюсню, негов син; Али, син на Халил; Хаджи, син на Хасан; Мустафа, син на Бали; Иса, син на Мустафа; Илиас, син на Махмуд; Али, син на Хамза; Бекташ, син на Балабан; Мустафа, син на Агъри Кара.

Домакинства — 62, неженени — 8.

Махала Месчид-и Хаджи Мустафа Дузмедже[1]

Мехмед Факих, имам; Мустафа, син на Исмаил; Юсуф, теляк; Бекир, син на Дауд; Йомер, шивач; Хъдър, шивач; Хасан, син на Йомер; Ахмед, готвач; Демирбаш, син на Ахмед; Сеид Ахмед, шивач; Мехмед, бояджия; Исхак, бояджия; Мехмед, син на Али; Махмуд, кебапчия; Вейсел, халваджия; Вели, син на Вейсел; Хасан, син на Кара; Нуруллах, такеджия;
8а Ахмед, кожар; Юнус, кожар; Мустафа, златар; Мехмед, негов брат; Исмаил, син на Сеид Ахмед; Атмаджа, освободен роб на Мюбеид; хаджи Синан, син на Али; Рамазан, син на хаджи Синан; Али, син на хаджи Синан; Юсуф, син на Дурсун; Мустафа, чехлар; Джафер, син на Мехмед; Байрамлу, кожар; Юсуф, кожар; Искендер, кожар; Мустафа, дърводелец; хаджи Юнус, син на Якуб; Насух, син на хаджи Хасан; Насух, син на Юсуф; Юсуф, син на Инебей; Ахмед, златар; Али, златар; Лютфи, син на Юсуф; Рамазан, кожар; Хамза, кожар; Хюсню, кожар; Ахмед, кожар; Иваз, син на Елван; Хъдър, освободен роб на Инебей; Исмаил, освободен роб на Мехмед; Мустафа, кожар; Дауд, кожар; Али, син на Асълхан; Хасан, бояджия.

Домакинства — 43, неженени — 9.

Махала Сеиди Абдул Мелек[2]

Мехмед Факих, имам; хаджи Халил, търговец на коприна; Сеид Али, негов син; Насух, син на Доган; Муса, син на Насух; Мюслим, син на Насух; Хъдър, мутафчия; Мехмед, син на Елван; Махмуд, каменар; Бахша, хлебар; Махмуд, теляк; Ешреф, шивач; Йомер Араб; Хасан, баничар; Донадлъ, син на Исмаил; Абдуллах, освободен роб на Исмаил; Халил, колар;

---

[1], [2] Неуточнени.

Хюсню, хлебар; Балабан, освободен роб на Али; Халил, син на Йомер; Хъдър, касапин; Юсуф, негов брат; Мустафа, шивач; Юнус, хлебар; Хюсню, хлебар; Юсуф, тамбураджия; Хъдър, хлебар; Хамза, хлебар; Хамза, освободен роб на Махмуд бей.

Домакинства — 27, неженени — 2.

Махала Месчид-и Велед Кара хаджи[1]

Муса Факих, имам; Мустафа, син на Али; Махмуд, кожар; Мустафа, син на Насух; Насух, чехлар; Искендер, чехлар; Муса, зет на Умур; Али, сарач; Мехмед, син на Муса; Махмуд, кожар; Исмаил, кожар; Хамза, казанджия; Хаджи, син на Али Махмуд; Карагьоз, теляк; хаджи Мустафа; Бали, негов син; хаджи Исхак; Айдън, кожар; Махмуд, шивач; Мехмед, син на Махмуд; Юсуф, такеджия; Хамза, такеджия; Сюлейман, син на Сериндж; Касъм, шивач; хаджи Мехмед, син на Халил; Али, казаз; Исмаил, касапин; хаджи Муса, син на Исмаил; Мустафа, негов син; Хасан, син на Хъдър; Мехмед, касапин; Али, син на хаджи Бали; Араб Абдуллах; Юсуф, освободен роб на Мустафа; Юсуф, брат на хаджи Мехмед; Мустафа, син на хаджи Бали; Бахша, касапин; Иса, син на Бахша; Мехмед, касапин; Али, син на хаджи Мустафа.

Домакинства — 35, неженени — 5.

8б

Махала Месчид-и Даракчи[2]

Мехмед, син на Касъм; Али Софи; хаджи Мехмед, син на Хаджи; Ибрахим, златар; Сеиди Али; Илиас, син на Мустафа; Мустафа, касапин; Хюсеин, син на Насух; хаджи Али; Мехмед, син на Русул; Емиршах, син на Мехмед; Рамазан, син на Бени; Мустафа, син на Хайро; Мехмед, син на Хамза; Хасан, шивач; Хъдър, син на Мехмед; Ахмед Гючлу Коргун; Али, син на Мехмед; Илиас, освободен роб на Насух бей; Мустафа, син на Илиас; Юсуф, син на Илиас; Ибрахим, син на Али; Сюлейман, освободен роб на Якуб; Хасан, син на Касъм; Мехмед, син на Хъдър; Шади, син на Юсуф; Хамид Факих, син на Хасан; Диване, кожар.

Домакинства — 27, неженен — 1.

Махала Месчид-и Даракчиоглу, именувана и Йенидже[3]

Али Факих, имам; Мустафа, син на Мехмед; Юсуф, тъкач; Мехмед тъкач; хаджи Муса, син на Мехмед; Юнус, син на Дураси; Насух, син на Хамза; Камбер, син на Кара; Мехмед, син на Исмаил; Юсуф, освободен роб на Исмаил; Мехмед, син на Хамза; Али, син на Халил; Рамазан, син на Юсуф; Насух, син на Мехмед; Мехмед, син на Караджа; Бахша, син на Халил; Юсуф, син на Ахмед; Сали Оруч; Ахмед,

[1] В използваното салнаме има месчид „Кара хаджи". Вероятно и в случая се отнася до махалата при същия месчид. Срв. и *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18.

[2] В салнамето е записан месчид със същото име. Срв. *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18.

[3] Неуточнена.

син на Мехмед; Ахмед, освободен роб на хаджи Хамза; Хамза, кожар; Бахша, син на Хъдър Диване; Махмуд, опинчар; Мехмед, син на Мехмед; Карагьоз, освободен роб на Абдуллах; Рамазан, син на Мустафа; Юсуф, син на Румбей; Йомер, син на Юсуф; Якуб, син на Емирхан; Мустафа, син на Дуруд; Ибрахим, син на Иса; Халил, син на Ибрахим; Юсуф, син на Рамазан; Сюлейман, син на Хамза; Махмуд, син на Абдуллах; Салтък, син на Махмуд; Танръвермиш Лала; Сюлейман, освободен роб на Ахмед; Хасан, син на Балабан; Мехмед, син на Ибрахим; Юсуф, син на Али; Юсуф, син на Бени; Али, син на Илиас; Юнус, син на хаджи Али.

Домакинства — 38, неженени — 6.

Махала Месчид-и Абдуллах Кади[1]

Хюсеин Факих, имам; Юсуф, син на Мевдет; Мехмед, син на Юсуф; Хъдър Бали, син на Илиас; Мурад, син на Хъдър Бали; Мехмед, син на Илиас; хаджи Мехмед; Бекир, син на хаджи Мехмед; Хасан Мимар; Шууршан, син на Турхан; Ибрахим, син на Турхан; Мустафа Синан; Хасан, кошничар; Касъм, халваджия; Мехмед, син на Касъм; хаджи Али, син на Сеиди; Мустафа, син на Манук (?); Насух, помюсюлманчен; Али, обущар; Абдул Лятиф, син на Абдуллах; Хамза, негов син; Ибрахим, син на Дурмуш; Мустафа, син на Мюниб; Мехмед, продавач на дребни стоки; Ахмед, кожар; Мехмед, дървар; Рамазан Кенктур; Маслахеддин, кятиб на налбантите; Махмуд, кожар; Ахмед, брат на Махмуд; Мустафа, касапин; Айдън, син на Искендер; Пири, син на Мустафа; Али, син на Муса; Насух, освободен роб на Мустафа; Хасан, кожар; Ахмед, освободен роб на Маруф; Али Кюпчи; Юсуф, син на Али; Мустафа, чехлар; Мустафа, мутафчия; Искендер, казанджия.

9a

Домакинства — 40, неженен — 1.

Махала Месчид-и Хаджи Кемал[2]

Хаджи Муса, имам; Юсуф, син на Аруз; Дауд, син на Юсуф; Иса, син на Юсуф; Салих, син на Хамза; хаджи Искендер; Мустафа, син на хаджи Искендер; Хъдър, освободен роб на хаджи Искендер. Хасан Бали; Касъм, син на Хъдър; Хасан, син на Умур.

Домакинства — 10, неженен — 1.

Махала Касъм паша[3]

Хасан Факих, имам; хаджи Искендер, син на Мустафа; Али, негов син; хаджи Мехмед, син на Мустафа; Байрамлу, син на Рамазан; Илиас, син на Русул; Ахмед, син на Юсуф; Ширмерд, освободен роб на Хъдър; Ширмерд, производител на саби; Мустафа, освободен роб на Хасан; Хъдър, производител на саби; Юсуф, чехлар; Мустафа, син на Сюлейман; Вели, син на Хамза; Махмуд, хамалин; Али, кюмюрджия; Хасан, син на

[1] Вероятно около месчида „Абдуллах Кади", записан в салнамето. Срв. *Г. К. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19.

[2] Неуточнена.

[3] Може би около джамията „Джезире-и Касъм паша" (по салнамето).

Сюлейман; Хасан, син на Мехмед; Мустафа, син на Куветлу; Фируз, освободен роб на Шехабеддин; Юнус Емре; Иса, негов син; Муса, негов брат; Инехан, син на Али; Касъм, син на Абдуллах; Хасан, син на Мунис; Инехан, син на Бени; Искендер, освободен роб на хаджи Илиас; Карагьоз, освободен роб на Курд; Баязид, син на Насух; Мустафа, син на Ахмед; Инебей, син на Мехмед; Хъдър, син на Бенек; Хамза, син на Махмуд; Юсуф, тъкач; Иса, син на Атмаджа; Али, син на Ямак; Суле, син на Ибрахим; Саро, освободен роб на Хасан; Мустафа, син на Али; Ямак, син на Суле; Хъдър, син на Исраил; Рустем, негов син; Ибрахим, син на Али; Халил, син на Хъдър; Хасан, син на Хамза; Муса, син на Махмуд; Озгур, освободен роб на Али; хаджи Муса; хаджи Али; Сеиди, негов брат; Хасан, син на Мехмед; Мехмед, син на Ибрахим; Ахмед, син на Хъдър; Юсуф Диване; Инебей, зет на Юсуф; Рустем, син на Касъм; Омур, син на Хамза; Юсуф, син на Али; Йомер, син на Али; Мустафа, сарач; Ибрахим, син на Сюлейман; Ахмед, негов брат; Якуб, шивач; Ахмед, тъкач; Юсуф, син на Сали; Хъдър, син на Юсуф; Касъм, син на Сали; Якуб Джелялбей; Хасан, железар; Касъм, зет на реис; Махмуд Мухасър; Махмуд, син на Мехмед; Мустафа, учител; Бурак, син на Илиас; Хъдър, син на Мурад; Исмаил, освободен роб на хаджи Ахмед; Ахад, син на Карагьоз; Али, бакалин; Касъм, син на Али; Хамза Синан; Юсуф Теведжух; Хаджи, син на Али; Мустафа, син
96 на Хъдър; Хъдър, син на Али; Исмаил, хамамджия; Ахмед, теляк; Али, хамамджия; Мукадес, теляк; Мустафа, тъкач; Юсуф, син на Мустафа; Мехмед, син на Мустафа; Юсуф, теляк; Мустафа, железар; Рамазан, тъкач; Илиас, негов брат; Юсуф, освободен роб на Иса Бали; Хаджи, производител на платна за лодки; Мехмед, син на Хаджи; Бейли, син на Абди.

Домакинства — 88, неженени — 12.

Махала Саро Мудерис[1]

Синан, син на кятибина; Мехмед, син на кятибина Синан; Кенан, син на Юсуф; Мурад, сарач; Али, ипликчия; Юсуф, киришчия; Насух, син на Юсуф; Мехмед, син на Сеферджи; Рамазан, син на Мехмед; Рустем, син на Мехмед; Яхя, син на Якуб; Хъдършах, син на Якуб; Ибрахим, син на Мехмед; Мухарем, син на Насух; Али, чехлар.

Домакинства — 14, неженен — 1.

Махала Месчид-и Хаджи Ахмед[2]

Ахмед Факих, имам; Мустафа; Мустафа Сиах; Искендер, син на Абдуллах; Пири, син на Искендер; Мехмед, шивач; Бекташ, син на Байрамлу; Мехмед, син на кятибина; хаджи Илиас; Синан Ходжа; Хасан, негов син; Омур, син на Хъдър; Ахмед, притежател на дюкян; Илиас, тъкач; Али, освободен роб на Хасан ага; Ахмед, теляк; Хасан, теляк; Али, син на Халил; Хъдър, освободен роб на хаджи Ахмед; хаджи Мехмед; Хамза Сиах; Али, син на Хамза; Хамза, тъкач;

[1] В салнамето има месчид „Саръ медресеси". Вероятно махалата около същия месчид е регистрирана тук.

[2] Неуточнена.

Мурад, син на Танръвермиш; Бахша, син на Абдуллах; Исхак, син на Ахмед; Илиас Бъчък (?); Кемал Кадир; Алагьоз, освободен роб на Искендер; Юсуф, теляк; хаджи Али, тъкач; Махмуд, син на Хъдър; Хошкадем, освободен роб на Синан; Юсуф, сарач; Хасан, син на Юсуф; Юсуф, кятиб; Искендер, освободен роб на Исхак паша; Юсуф, освободен роб на Хасан ага; Илиас, помюсюлманчен; Хюсню, син на Хасан; Камбер, освободен роб на Хасан.

Домакинства — 36, неженени — 4.

Махала Месчид-и Хъдър Табака[1]

Хаджи Али, имам; хаджи Елван; Тимур, син на Йомер; Юсуф, син на Тимур; Насух, кожар; Бахша, син на Сюлейман; Хъдър, син на Мехмед; Юсуф, шивач; Мустафа, син на Вейсел; Касъм, тъкач; Иса, казанджия; Абдуллах, син на Инеходжа; ходжа Йомер, син на Абдуллах; Ханифи, син на Абдуллах; Исмаил, тъкач; Мехмед, казанджия; Хамза, син на Али; Хамза, син на чехлар; Джафер, шивач; Хамза, кожар; Хасан, син на Хамза; Юсуф, кожар; Мустафа, шивач; Касъм Хадад; Хамза, негов брат; Касъм, син на Юсуф; Юсуф, син на Мустафа; Мустафа, обущар; Мустафа Диване; Муса, син на Бурак; Илиас, освободен роб на Бали; Сюлейман, син на Юсуф; Халил, син на Румбей; Мехмед, син на Халил.

10а

Домакинства — 30, неженени — 4.

Махала Месчид на другия хаджи Ахмед[2]

Хамза Факих, имам; Вейсел, син на Хамза; Юсуф, син на Вейсел; Мехмед, син на хаджи Илиас; Сюлейман, син на Мехмед; Мехмед, син на Муса; Али, син на Мехмед; Юсуф, син на Балабан; Али, син на Юсуф; Мехмед, син на Мустафа; Мустафа, син на Мехмед; Хюсню, син на Юсуф; Юсуф, син на Хюсню; хаджи Али, син на Бей; Мехмед, син на хаджи Али; Хасан, син на Аджем; Хюсню, син на Халил; Хасан, син на касапин; Ширмерд, касапин; Али, син на Мехмед; Хъдър, кожар; Исмаил, събирач на глоби; Юсуф, освободен роб на Мехмед; Хамза, кожар; Мехмед, син на Халил; Дауд, събирач на глоби; Рамазан, син на Бахша; Али, син на Вели; Хамза Арнауд; Юсуф, освободен роб на хаджи Илиас; Мехмед, син на Юсуф; Илиас, кожар; Юсуф, син на Мустафа; Турхан, син на Ибрахим; Ахмед, освободен роб на Махмуд паша; Сюлейман, кожар; Мустафа, син на Али; Али, син на Кара; Илиас, сарач; Илиас ...(?); Рустем, син на Халил; Юсуф, син на Халил; Муса, син на Юсуф; Али, син на Хъдър; Дургуд, син на Хамза; Юсуф, син на Караманлията; хаджи Тимур, син на Шахин; Хаджи, син на Хюсеин; Хъдър Сиах; Хамза, другият кожар; Мустафа, син на Мехмед; Мустафа, син на Умур; Дурмуш, син на Йомер; Мехмед, син на Мустафа; хаджи Искендер Бейли; Хасан, син на Дауд; Али, син на Абдуллах; Илиас от Елбасан.

Домакинства — 45, неженени — 13.

---

[1], [2] Неуточнени.

Махала Месчид-и Хаджи Якуб[1]

Исмаил Факих, имам; Насух, син на Юсуф; Мехмед, син на Насух; Мехмед, син на Боллу; Али, син на Мехмед; Мехмед, *син на Али*; Мустафа, *син на Али*; хаджи Карагьоз; Илиас, освободен роб на Мехмед; Юсуф, син на Абдуллах; Бекяри, син на Мехмед; Юсуф, син на Карагьоз; Махмуд, син на Бекяри; Илиас Карайджи; хаджи Бали, син на Илиас; Мехмед, син на Мустафа; Хъдър, син на Кулкал; Карагьоз, освободен роб на *Кемал*; Дурсун, син на Шахин; Мустафа, син на Махмуд; *Ахмед, син на Атмаджа*; Сефершах, син на Ерес; Тимур, тъкач; Ибрахим, тъкач; Хасан Араб.

Домакинства — 22, неженени — 3.

106

Махала Месчид-и Касъм, тъкач[2]

Рустем, тъкач; Али, син на Мехмед; Ибрахим, син на Мустафа; Юсуф Сар; Мустафа Сар; Мехмед, син на Али; Юсуф Маармаджи; Ахмед, син на Али; Ахмед, син на Мехмед; Махмуд, син на Юсуф; Мехмед, син на Ахмед; Иса Бали, син на Мехмед; Мустафа, син на Рамазан; Али, син на Реджеб; Бахша, син на Мурад; Якуб, син на Карагьоз.

Домакинства — 15, неженен — 1.

Махала Месчид-и Курд Диване[3]

Ибрахим, син на имам; Юсуф, освободен роб на Мехмед; Сюлейман, син на Мустафа; Курд, син на Хамза; Якуб, син на Мехмед; Махмуд, освободен роб на Хъдър Бали; Карагьоз, освободен роб на Мустафа; Хъдър Хайредин; Ширмерд, син на Хамза; Мустафа, син на Якуб; Муса, бакалин; Мустафа от Анадола; Юсуф, син на хаджи Якуб; Хамза, освободен роб на Юсуф; Хъдър, син на Шахин; Исмаил Куция; хаджи Юсуф, син на Мехмед; Махмуд, син на Юсуф; Мехмед, син на Ахмед; Ибрахим, син на Хазма; Юсуф, чехлар; Хамза, освободен роб на Юсуф; Курд, син на хаджи Юсуф; Хъдър, син на Курд; Хамза, син на Якуб; Касъм, син на бояджия; Касъм, син на Бабумен(?).

Домакинства — 26, неженен — 1.

Неверници

Махала Подрум

Манол Коста Драма; Борика Йорги; Стойко, зет на Борика; Яне Ракни; Тодор Яни; Манол Вакас; Йорги Вакас; Агапио Йерасим; Тодор Михал; Йорги Вакас; Тодор, дюкянджия; Петро, дюкянджия; Димо Пею; Йорги Пенчо; Яни Сандъка; Димо Радислав; Тодор Драган; Еврасо Каловир; Димо, чехлар; Петко Тодор; Никола Малин; Йорги Никола; Димо Никола; Йорги Макри; Андрио Йорги; Кирязи Сколар; Райко

[1] Дн. *Ἁγ. Αἰκατερίνης*. Срв. и *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19.
[2], [3] Неуточнени.

Яни; Стамад Райко; Анастас Доно; Димо Доно; Андрия Йорги; Истанко Мария; Михал, зет на Магиад; Андон Доленджи; Стамад Арнауд; Яни Екино; Боно Яни; Ксандрийо Куил; Манол Араманго; Панайот Манол; Димо Куин; Христодул Никола; Димо Макри; Мирс Ракни; Киряко Миро;
11а Стамад Ракни; Димо Йерясм; Донко Рал; Йорги Евастасо; Димо Месомах; Димо Караджа; Пею Рал; Манол Мириано; Димо Кърбар; Йорги Димо; Ставрино Димо; Тодор Янаки; Манол Тодор; Адебал Манука; Тодор Манука; Андрия Евастасо; Радислав Ракни; Хрисоскуло Ставрену; Михал Ставрену; Тодор Малак; Михал Гура; Радислав Ракни; Спасино Радислав; Кирязи Русо; Димо Крамар; Йорги Димо; Димо Коста; Никола Млакан; Никола Влайко; Димо Никола; Киряко Сакъ; Димо Йоско; Ламбрино Димо; Йорги Димо; Йорги Димо; Коло Вайло; Яни Декя; Пею Петри; Дука Алавра; Балалуга Алавра; Яни Алавра; Никола Хръкя; Манол Нико; Яни Пею; Яни Петри; Яни Истатио; Димо Яни; Димо Хъркя; Нестор Йеримия; Симо Дикоило; Димо Симо; Стефан Ексино; Яни Алекси; Манол Нолес; Никола Ексино; Димо Никола; Михал Едремито; Алексио Михал; Димо Нико; Рало Калвара; Димо Пияли; Йорги Чувалар; Параскеф, чехлар; Андрея Йорги; Аргиро Йорги; Чока Папа Коста; Йорги Камриоз; Тодор, зет на Манол; Тодор Гонар; Димо Ведарни; Симо Тодор; Йонко Станко; Яни Моас; Никола Хамисла; Тодор Лоло; Йорги, зет на Лоло; Киряко Саросимо; Ексас Тодор; Йорги Морас; Никола, чехлар; Димо Гламар; Никола Армен; Димо Макила; Киряко Никола; Никола Илия; Яни Димо; Тодор Димо; Йорги Архангелу; Яни Архангелу; Димо Архангелу; Лазар Аксино; Димо Лазар; Никола Йорги; Йорги Димо; Димо Коколо; Папа Дука; Киряко Йорги; Карису Канапар; Киряко Джамбаз; Никола Монкула; Йорги Димо; Яни Димо; Коста Димо; Манол Сидерко; Яни Сидерко; Йорги Скеф; Стадино Полин; Андроникo Оргорило; Манол Андроник; Яни Андроник; Андрия Ефрик; Стан Аксино; Киряко Христофор; Аргиру Киряко; Манол Палуиди; Яни Есими; Димо Чорас; Донко Доконоя; Андрия Ексино; Димо Аргиру; Димо Дукяну; Яни Пиро; Русоно Ревалиу; Яни Вахра; Йорги Ника; Дука Ревалиу; Андроникo Семису; Манол Семису; Папас Минилин; Атанас Каломер; Янко Каломер; Нико Димо Каломер; Киряко Стамад; Стефан Папа Стамад; Соформод Каломер; Димо Никола; Параскеф Райо; Сато Фрикоило; Лука Ексино; Несто Ченгяр; Никола Ченгяр; Никола Аксино; Яни Балина; Димо Папуин; Бербери Папас; Папас Йорги; Йорги Бербери; Тодор Маврид; Димо Дука; Коста Маврид; Димо Папа Йорги; Йорги Дука; Михал Иван; Коста
11б Хирано; Манол Мавромат; Симо Пинал; Димо Руво; Коста Лука; Манол Чинес; Димо Менли; Киряко Параскеф; Михал Рагани; Йорги Исома; Тодор Ченгяр; Кото, колар; Димо, чехлар; Димо Дойчин; Новак Никола; Никола, чехлар; Никола Стамад; Тома, производител на платна за лодки; Васил, производител на платна за лодки; Димо Стамад; Никола Фока; Христодул Никола; Коста Паспания; Никола Яни; Димо Колониду; Никола Доброслав; Тодор Кронdра; Михал Йеросмо; Петри, вехтошар, Коста Дякочер; Яни Коста; Манол Булбулино; Райко, зет на Тодор; Яни Ченгяр; Йорги, сусамджия; Димо Багандино; Никола Стаслав; Манол Чокур; Йорги Аксаса; Михал Корис; Йорги Громад; Ангелу Коромин; Йератос Пирал; Никола Галар; Васил Райко; Тодор Карач; Параскеф Рисан; Сетюк Манол; Ирото Горко; Димо Яни;

Манол Яни; Яни Ангелу; Яни Йорги; Тодор Киряко; Пейо Арбаркило; Димитри Аксино; Стамад Яни; Малко Аксино; Параскеф Манол; Киряко Коча; Димо Ипсара; Райко Марко; Аргиру Фрику; Стефан Аксино; Яни Кони; Ерини, вдовица на Доно; Ивана, вдовица на Радослав; Сехо, вдовица на Андрие; Ерини, вдовица на Доно; Мария, вдовица на Йорги; Филипа, вдовица на Магандо; Мария, вдовица на Долимен; Гюру, вдовица на Йорги; Василики, вдовица на Малак; Мара, вдовица на Малак; Гюру, вдовица на Малак; Стамад[а], вдовица на Русо; Параскева, вдовица на Рал; Рада, вдовица на Влайо; Йомати, вдовица на Братана; Тодора, вдовица на Яни; Елени, вдовица на Радахне; Тодора, вдовица на Комнен; Видо, вдовица на Петко; Ману, вдовица на Силан; Ефроси, вдовица на Йорги; Трандафила, вдовица на Тодор; Христодули, вдовица на Яни; Гюру, вдовица на Коста; Мария, вдовица на Мелисино; Ерини, вдовица на Папа; Маргарет, вдовица на Йорги; Мария, освободена робиня, вдовица на Хошкадем; Ерини, вдовица на Манол; Гюро, вдовица на Лоло; Фани, вдовица на Тодор; Тодоро, вдовица на Тодор; Елени, вдовица на Киряко; вдовицата Карикола; Мария, вдовица на Моско; Москомлина, вдовица на Маняк; Мария, вдовица на Яни; Гюра, вдовица на Димо; Мария, вдовица на Коколого; Мария, вдовица на Манол; Кали, вдовица на Йорги; Ивани, вдовица на Сехо; Есмина, вдовица на Йорги; Ивани, вдовица на Димо; Божина, вдовица на Сидоне; Марина, вдовица на Агапио; Кали, вдовица на Йорги; Трандафила, вдовица на Педрало; Гюро, вдовица на Полит; Ефроси, вдовица на Манол; Гюра, вдовица на Рагул; Кали, вдовица на Манол; Тодора, вдовица на Чакиу; Мария, вдовица на Михал; Ерини, вдовица на Котлина; Паро, вдовица на Канакало; Гюро, вдовица на Ревалио; Ивани, вдовица на Гани; Тодора, вдовица на Христодул; Кали, вдовица на Павли; Кали, вдовица на Сухалина; Тодора, вдовица на Яни; Кали, вдовица на Берберид; Мария, вдовица на Аксание; Гюро, вдовица на Ахмало; Ерини, вдовица на Канора; Ярани, вдовица на Чокано; Мария, вдовица на Исставриу; Ерина, вдовица на Ширмерд; Юргя, вдовица на Мавриане; Гюро, вдовица на Паскал; Кали, вдовица на Параскеф; Ерина, вдовица на Христополит; Кирана, вдовица на Станко; Кали, вдовица на Болекчи; Ивани, вдовица на Васил;
12a Ирини, вдовица на Настасие; Тодора, вдовица на Йорги; Гюро, вдовица на Мавридо; Тодора, вдовица на Архангели; Мария, вдовица на Страти; Гюро, вдовица на Архол; Гюро, вдовица на Чекоз; Кали, вдовица на Морике; Кали, вдовица на Мелатиане; Кали, вдовица на Йорги; Тодора, вдовица на Куманина; Мария, вдовица на Мадамина; Мария, вдовица на Йорги; Мария, вдовица на Алекси; вдовицата Трандафила; Кали, вдовица на Стамено; вдовицата Врополина; Мария, вдовица на Никола; Ивани, вдовица на Стамад; вдовицата Владена; Параскева, вдовица на Яни.

Домакинства — 235, неженени — 28, вдовици — 97.

Махала Айо Мия (Ая Мина?)[1]

Йорги Вакас; Димо Йорги; Димо Вакас; Пейо Енфиди; Михал Рамни; Димо Маринoз; Добри Ченгяр; Димо Келикчи; Киряко Михал; Алекси Енфиди; Стефан Кетанджи; Станко Марина; Димо Недо; Манол Недо; Димо

[1] *Ἁγίου Μηνᾶ*. Срв. *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 17.

Спасе; Яни Димо; Тодор Станко; Атанас, даляндия; Параскеф Димитри; Киряко Димитри; Манол Параскеф; Петри Монатич; Папас Коста; Манол Ивсабателе; Сотирко Ченгяр; Фофа Ченгяр; Ламбрино Михал; Стефан Млаказ; Йорги Евро; Дука Хриско; Коста Стромони; Киряко Стромони; Йорго Стромони; Комито Спас; Банистор Бачи; Андрие Накоми; Яни Андрие; Димитри Велоли; Стамад Стромони; Параскеф Вирни; Димо Параскеф; Манол Бачи; Йорги, зет на Чорака; Манол Граматико; Йорги Архангелу; Михал Кърчо; Христодул Михал; Йорги Арнауд; Яни Миоиоз; Никола, зет на Яни; Йорги Раро; Димитри Вълкан; Елефтери, зет на Димитри; Яни Гелиболу; Аврам Калоноие; Пейо Вакаин; Яне Пейо; Киряко Каловир; Коста Киряко; Никола Иван; Димо Стан; Яни, зет на Никола; Михал Новак; Апостол Петрони; Димо Митониу; Сарандию Мабарано; Фотьо Михал; Яни Фотьо; Яни Агрипар; Димитри Кристопуло; Михал Димитри; Никифор Димитри; Киряко Поломо; Коста Стефан; Яни Скаминоз; Саванди Яни; Манол Аамарандо; Йорги Манол; Тома Манол; Димитри Кайрар; Алисо Димитри; Димо Стефан; Фока Стефан; Яни Фока; Брато Стефан; Димитри Каман; Йорго Киряко; Манол Апостол; Димитри Паламен(?); Тодор Рал; Димитри Кондари; Ламбрино Сирмаки; Паисо Ламбрино ; Христодул Декеркедан; Яни Димитри; Пею Гьорчо; Яни Димитри; Яни Михал; Йорги Спал; Чавари
126 Сакърно; Никола, кюмюрджия; Дани Дубровник; Доминик Манко; Михал, кюмюрджия; Апостол Ченгяр; Пею, даляндия; Михал Аксино; Стамбул Аксино; Йорги Дине; Бехадиоз, железар; Михал Магил; Димитри Гори; Яни Боча; Папас Филип; Йорги Яноз; Нацо, колар; Йорги Мъркука; Никола Вельо; Димо Никола; Анастас Димитри; Митиса Димитри; Аргиро Стефан; Коста Стефиди; Йорги, сандалджия; Яни Барър; Костадин Сакъзлу; Протома Сар; Михал Сорен; Доимо Димо; вдовицата на Недо Кали; Трандафили, вдовица на Димитри; Тодора, вдовица на Спас; Томани, вдовица на Манол; Кали, вдовица на Коста; Ивани, вдовица на Мануило; Ерини, вдовица на Амарандо; Гюро, вдовица на Манол; Кали, вдовица на Михал; Гюро, вдовица на Стефан; Хрисодорна, вдовица на Махан; Кали, вдовица на Рал; Брани, вдовица на Коста; Ерини, вдовица на Едяко; Брана, вдовица на Калоян; Ерини, вдовица на Филип; Гюро, вдовица на Чолар; Хрисодора, вдовица на Чокалу; Ерини, вдовица на Киряко; Комени, вдовица на Армен; Мария, вдовица на Тодор; вдовицата Хроса; вдовицата на Рал Мария; Мария, вдовица на Куно; Кала, вдовица на Никола ; Мария, вдовица на Манояни; Мария, вдовица на Киряко; Ерини, вдовица на Хрисану; Ерини, вдовица на Михал; Мария, вдовица на Братю; Гюро, вдовица на Макриу; Евдокия, вдовица на Андон; Кирия, вдовица на Стрезо; Добра, вдовица на Чалък; Брана, вдовица на Делокора; вдовицата Анаплиос; Мария, вдовица на Нико; Тодора, вдовица на Михал; Симони, вдовица на Граматико; Катради, вдовица на Папа; Еванти, вдовица на Влад.

Домакинства — 117, неженени — 12, вдовици — 41.

Коста Гаура; Михал Козма; Йорги Михал; Стефан Калика; Никифор Аксини; Яни Козма; Димо Ягелар; Гена Станко; Богдан Гена; Никола, кетенджия; Тодор, зет на Димитри; Димитри Кирко; Никола Ченгяр; Янаки Генин; Яни Косил; Андрея, кетенджия; Андрие Камбанар; Михал Камандока; Димо Ватоя; Димо, чехлар; Йорги Гонар; Фотио Гомар; Тодор, чехлар; Рал Петри; Яни, тъкач; Обро Дамар; Михал Стамад; Яни Михал; Манол Сарандио; Коста Стани; Димо Коста; Йорги Дорми; Симо Йорги; Михал Верион; Димитри Хрисолиано; (?) Димитри; Манол Димитри; Михал Хрисолкало; Пано Нико; Пешо Пано; Кирко Бранослав; Яни Димитри; Стамад Мило; Манол Лекасо; Манол Ченгяр; Михал Петри; Михал Рал; Коста Михал; Михал Димитри; Панди Мениса; Апостол Михал; Стано Яни; Доско Биослав; Никола Яни; Ко-
13a стадин Яни; Яни Мерико; Андроник Полирон; Параскеф Евара; Кирязи, калафатчия; Андон Парис; Михал Косан; Яни Гура; Михал Врана; Стадино Апостол; Иван Стаси; Йорги, зет на Милона; Димо Карчони; Малешко Божидар; Манко Иван; Йорги Папа Манол; Яни Мамерул; Йорги Пенор; Тодор Яни; Яни Тодор; Местро Кирко; Яни Ракни; Ламбрино Ченгяр; Димо Калонесо; Михал Ласари; Ангело Чергяни; Папас Маврио; Яни, друг Карити; Папас Михал; Никола Йорги; Андрие Димитри; Никола Мили; Манол Стера; Дука Стера; Мано Тасин; Яни Аксино; Тодеш Яни; Яни Тодеш; Никола Ракни; Яни Васил; Еврено Никола; Яни Еврено; Никола, железар; Яни Каламос; Стиляну, гемиджия; Нако Ченгяр; Тодор Басарио; Михал Кали; Ставрено Макромаджи; Симо Сърмакеш; Параскеф Никола; Михал Никола; Яни Теолого; Тодор Пандили; Димо Тодор; Стойко Денач; Стефан Пелисо; Яни Сколар; Димитри (?); Димо Сонимо; Манол Дамяно; Яни Дамяно; Параскеф Ирино; Пешо Ченгяр; Нацо Ченгяр; Тодор Мрауно; Яни Тодор; Никола Прою; Манто Никола; Манол Параскеф; Яни Параскеф; Христодул Стамад; Димо Христодул; Райко Ескино; Яни Райко; Тодор Кладар; Йорги Мъглавик; Тодор Йорги; Стефан Радион; Алешио Гомар; Йорги Корамо; Симо Велокор; Манол Делияно; Марко Ченгяр; Пейо Йорги; Папас Анастас; Димо Хрисли; Калишио, гемиджия; Димитри Паган; Анастас Димитри; Нестор Димитри; Никола Аксиномад; Тодор Божидар; Доган, гемиджия; Хасъри Барър; Никола Димитри; Никола Димитри; Стефан Мелино; Никола Прокоз; Димитри Рави; Яни Маляк; Папас Тодор; Стамад Папа Тодор; Димо Михо; Димитри Ченгяр; Параскеф Димитри; Христодул Димитри; Димо Коламач; Кирко Прою; Киряко Павли; Яни Киряри; Димитри Кирион; Андрея Ескино; Андроник Манол; Ангел Станко; Яни Пейо; Йорги Димитри; Яни Димитри; Никола, зет на Макорни; Стасен, зет на Грую; Скрабчи Мани; Христодул Кали; Коста Перикъл; Никола Станко; Манол Полит; Станко Сардан; Михал Добролин; Димитри Шиарино; Папа Тодор; Коста Папа Тодор; Рал Мевалин; Йорги Станислав; Яни Монон; Кени Димо Ченгяр; Йорги Мавранин; Кали Мерино; Йорги Ринка; Михал Папа Донило; Аргиро Тодор; Тодор, бояджия; Димитри Мармара; Манол Димитри; Андон

[1] Вероятно Ἁγ. Σοφία, около църквата със същото име, превърната в джамия в 1585 г. Срв. J. Kramers, op. cit.

Каиноз; Тодор Мелона; Андон Никола; Тодор Яни; Михал Калони;
136 Ангел Коста; Лондела (?) Коста; Димитри Йорги; Йорги Димитри; Йорги Касап; Яни Йорги; Йорги Малеса; Яни Ватач; Андрея Яни; Димо Гайтан; Франческо Парис; Манол Ксенория; Маври Куил; Статко Драгар; Димо Куил; Йорги Димо; Никола Йерина; Андон Сколар; Димитри Сколар; Манол Андон; Петри, освободен роб на хаджи Юсуф; Станю Димитри; Христодул Станко; Димо Пенато; Филип Стамад; Параскеф Вака; Никола Вака; Димитри Янко; Никола Стасе; Димо Йорги; Пею Донко; Димо Младен; Рал Вака; Михал Рал; Пею Хамал; Стоян Кото; Стамад Вака; Димо Пею; Йорги Димо; Димитри Никола; Тома Йорги; Димо Тома; Никола Компола; Яни Йорги; Станко Спасе; Яни Ерпас; Йорги Димитри; Мойка Аксино; Рал Думо; Думо Рал; Димитри Аргиропуло; Папас Коста; Димитри Папа; Апостол Павли; Яни Джамбато; Мавриди Яни; Агапио Старио; Нико Никола; Стойко Димо; Манол Аргиропуло; Яни Михал; Тодор Ченгяр; Димитри Гавре; Папа Манол Димитри; Никола Полити; Никола Палеолого. Притежава императорска заповед в смисъл да бъде освободен от мезад, испенч и останалите авариз-и дивание.[1] Тодор Димитри; Мария, вдовица на Аргиропуло; Гюро, вдовица на Гавре; Симиони, вдовица на Калика; Мария, вдовица на Козма; Кали, вдовица на Райко; Тодора, вдовица на Марко; Кирина, вдовица на Станко; Киряко, вдовица на Нико; Тодора, вдовица на Свирко; Смара, вдовица на Станко; Тодора, вдовица на Ставриу; Есмина, вдовица на Стефан; вдовицата Кали; Мария, вдовица на Петри; Мария, вдовица на Яни; Гюро, вдовица на Мирко; Мария, вдовица на Продан; Гюро, вдовица на Ружи; Ерини, вдовица на Манол; Тодора, вдовица на Димитри; Мария, вдовица на Ксанто; Мария, вдовица на Рал; Гюро, вдовица на Яни; Поличока, вдовица на Михал; Тодора, вдовица на Радислав; Комени, вдовица на Радислав; Мария, вдовица на Иван; Тодора, вдовица на Ейнар; Ерини, вдовица на Камислади; Марика, вдовица на Калуди; Мария, вдовица на (?); Драхора, вдовица на Яни; Ерини, вдовица на Граматико; Тодора, вдовица на Кармоки; Мария, вдовица на Пласияни; Менок, вдовица на Васил; Тодора, вдовица на Кирко; вдовицата Ерини Рую; Тодора, вдовица на Аксино; Кали, вдовица на Васил; Тодора, вдовица на Ласкари; Мария, вдовица на Моранин; Кали, вдовица на Гърбачо; Кирана, вдовица на Асен; Ламбрени, вдовица на Саник; Тодора, вдовица на Никола; Гюро, вдовица на Хърван; Мария, освободена робиня, вдовица на Самуил; Керана, вдовица на Мустафа; Мария, вдовица на Фърлик; Елена, вдовица на Никола; Мария, вдовица на Симо; Николана, вдовица на (?); Ивани, вдовица на Мламерто; Елени, вдовица на Димитри; Киряки, вдовица на Димо; Тодора, вдовица на (?); Мария, вдовица на Параскеф; Тодора, вдовица на Пронар; Кали, вдовица на Алесиу; Ерини, вдовица на Кладоа; Елена, вдовица на Манол; вдовицата Диодора; Кали, вдовица на Стамад; Ерини, вдовица на Божидар; Панадио, вдовица на (?); Тодора, вдовица на Йорги; Елена, вдовица на Йорги; Тодора, вдовица на Клабач; Мария, вдовица на Домрило; Мария, вдовица на Димитри; Кали, вдовица на Димитри; Тодора, вдовица на Мани; Кали, вдовица на Бодре; Гюро, вдовица на Меркин; Мария, вдовица на Калуди; Руския, вдовица

[1] Бележка на бялото поле до това име.

на Иван; Ерини, вдовица на Стадино; Мария, вдовица на Монота; Ангелина, вдовица на Марини; Кости, вдовица на Мирдани; Мария, вдовица
14а на Камбур; Симони, вдовица на Стефан; Евдокия, вдовица на Самине; Ермина, вдовица на Димитри; Рада, вдовица на Спасе; Мария, вдовица на Станко; Кали, вдовица на Русота; Параскева, вдовица на освободения роб Йосиф; Мария, вдовица на Модено; освободената робиня Ерина, вдовица на Катърма; Стана, вдовица на Димитри; вдовицата Биюкя; Юргя, вдовица на Папа; Анасто, вдовица на Полимен; Тодора, вдовица на Бран; Киряко, вдовица на Тодор; Стадино, вдовица на Дамян; Мара, вдовица на Стаслав; Мария, вдовица на Станко.

Домакинства — 251, неженени — 17, вдовици — 100.

Махала Хърша[1]

(?) Алекси Яни; Параскеф Катрар; Яни Параскеф; Димо Сомори; Яни Сотир; Никола Сотир; Михал Дамендж и; Димо, хаймане; Анастас Димо; Димо Пендадие; Яни Дамаре; Тодори Павли; Яни Серион; Агуста Дука; Йорги Данари; Димо Данари; Никола Данари; Киряко Данари; Манол Коста; Костадин Доско; Стадино Станимир; Милош, хаймане; Алекси Грабар; Димо Богдан; Димо Ексасопуло; Никола Петри; Яни Мускалио; Даню Доменика; Тодор Вълхач; Яни Вълхач; Атанас Никифор; Манол Ласинон; Тодор Андона; Димо Андона; Марини Коста; Киряко Димитри; Тодор, чехлар; Коста Лороиди; Димо Папа Тома; Никола Мирийан; Страти Андрона; Христодул Попо; Тома Ексолофор; Параскеф Хоклар; Йорги Попо; Яни Попо; Тодор Коста; Яни Булгар; Димо Андрон; Петри Атанас; Михал Сотир; Христодул Михал; Димо Мандука; Димо Алекси; Михал Никола; Йорги Гомар; Коста Дламара; Тодор Коста; Димо Алекси; Михал, зет на Алекси; Яни Текне; Стамад Дариян; Никола Димо; Димо Елбасан; Димо Мавриян; Стамад Мавриян; Йорги Коста; Стефан Коста; Яни Пирагонин; Манол Пирагонин; Михал Соландо; Коста Михал; Петри Меномеч; Тодор Текне; Михал Самара; Йорги Коста; Йорги Яни; Селахрано Йорги; Михал Нико; Яни Янис; Димо Магелар; Коста Стефан; Яни Палур; Манол Палур; Коста Палур; Димо Чокур; Михал Чукур; Манол Михал; Димо Мати; Андрея Димитри; Димо Папа; Трано Димо; Михал Страти; Йорги Станю; Манол Селахрано; Манол Крикопуло; Димо Манол; Андрие Яни; Яни Стата; Димо Говала; Николачо Манол; Коста Мавриян; Киряко Коста; Яни Мадяни; Тома Костадин; Киряко Нестор; Христодул Нестор; Йорги Бука; Димо
14б Кючук; Йорги Яни; Яни Ексино; Панайот Попо; Манол Мерос; Манол Седиян; Михал Дука; Димо Дука; Димо Мостра; Димо Кото; Яни Ворхо; Христодул Яни; Михал Ватоя; Страто Силаго; Димо Мавроян и; Манол Саранди; Киряко Манол; Коста Манол; Йорги Новак; Яни Новак; Димо Новак; Петри Кондояни; Никола Богдан; Михал Никола; Брато Хркомано; Коста Папа; Киряко Коста; Манол Йорги; Филип Димитри; Коста Димитри; Христодул Коста; Павли Яни; Гюро, вдовица на Димитри; Кали, вдовица на Панайо; Параскева, вдовица на Ресим; Мария, вдовица на Даменджи; Гюро, вдовица на Аксино; Ерини, вдовица на Муджилия; Докяни, вдовица на Димитри; Мария, вдовица на Конака; Аксанио, вдо-

[1] Неуточнена.

вица на Полита; Гюро, вдовица на Андон; Анастасия, вдовица; Антимана, вдовица на Попо; Ерини, вдовица на Коста; Ивана, вдовица на Балабан; Ерини, вдовица на Аксино; Стадини, вдовица на Тодор; Фрика, вдовица на Манафида; Томани, вдовица на Елиси; Кали, вдовица на Димитри; Славени, вдовица на Каринан; Параскева, вдовица на Мавранин; Мария, вдовица на Мавриями; Гюро, вдовица на Брано; Тодора, вдовица на Тирагунин; Кали, вдовица на Ероз; Стимана, вдовица на Коста; Мария, вдовица на Михал; вдовица Хрисоплая; Томани, вдовица на Йорги; Тодора, вдовица на Андроник; Кали, вдовица на Карикопуло; Мария, вдовица на Димо; Мария, вдовица на Радич; Ангелина, вдовица на Стефан; Стамадия, вдовица на Станю; Тодора, вдовица на Мехмед; Мария, вдовица на Каловирие; Ефроси, вдовица на Димитри; Мария, вдовица на Коромиди; Кали, вдовица на Манол; Костадино, вдовица на Райко; Кали, вдовица на Киряко; Канио, вдовица на Костадин; вдовицата Мария; Елени, вдовица на Йорги; Ерини, вдовица на Никола; Ерини, вдовица на Хошкадем; Мария, вдовица на Марино; Пирали, вдовица на Пендамани; Мара, вдовица на Дука; вдовицата Хрисиан; Радена, вдовица на Аксино; Стамата, вдовица на Петрони; Ерини, вдовица на Попо.

Домакинства — 127, неженени — 13, вдовици — 54.

Махала Уфалу[1]

Димитри Акрин; Манол Акрин; Киряко Прою; Йорги Лахинор; Яни Лахинор; Петри Димитри; Йорги Алакаси; Никола Агрипар; Димо Джуркан; Коста Джуркан; Манол Дарини; Йорги Манол; Алекси Кардам; Димо Мило; Йорги Мило; Йорги Къркилар; Тодор Къркилар; Михал Аксино; Димитри Диакоси; Яни Андрона; Иван Берберчи; Нацо Берберджии; Михал Саман; Димитри Саман; Гура Девалар; Михал, зет на Къргила; Димитри Агапио; Димо Караилю; Коста Димо; Йорги Къргела; Димо Стефан; Димо Стефан; Тодор, зет на Димо; Димо Тодор; Михаил Коста; Никола Михаил; Мономах Ира; Никола Филомат; Йорги Саман; Димо, слуга на Мономах; Йорги Морал; Боню Лен; Нестор Гюру; Тодор
15а Самара; Кото Ракни; Манол Севасди; Махрам Дука; Ороско Каловир; Мантю Каловир; Машо Каловир; Яни Граматико; Йорги Арнауд; Димо Чойбан; Димо Испал; Димо Мелондра; Мара, вдовица на Михал; Гюро, вдовица на Димитри; Стамата, вдовица на Стамат; Ивани, вдовица на Хърнак; Мария, вдовица на Иван; Кали, вдовица на Андон; Димитра, вдовица на Бакаро; Ерини, вдовица на Симо; Дугяни, вдовица на Стефан; Кали, вдовица на Попо; Тодори, вдовица на Киряко; Тодора, вдовица на Манол; Гюро, вдовица на Гюрко; Мария, вдовица на Саман; Стойне, вдовица на Дука.

Домакинства — 51, неженени — 3, вдовици — 15.

Махала Катани[2]

Спас, каменар; Василко Димитри; Комнино Канагуни; Димитри Пападопуло; Манол Пападопуло; Цръчо Воили; Димо Цръчо; Йорги Чочломен; Василико Стадино; Яни Пирал; Стадино Яни; Стамад Димо; Яни Каловир; Яни Дукяни; Дука Лагунин; Манестро Лагунин; Каякало Хиро; Йоргаки Павли; Никола Радослав; Яни Никола; Радослав Яни; Андрияно Галано; Димо Караркас; Манол Килвана; Велко Папа Михал;

[1], [2] Неуточнени.

Иван Димитри; Манол Иван; Киряко Яни; Тодор Евлапопуло; Димитри Качери; Коста Качери; Яни Калоя; Мономах Гланола; Филип Мономах; Яни Раскаро; Никола Мирчо; Димо Калика; Костадин Ендило; Коста Кърамар; Тодор Параскеф; Димо Траяни; Тодор Димо; Димитри Огломач; Андон Дилоркач; Василико Галато; Манол Ласкар; Василонил Галатола; Андроник Росоя; Петри Мавранин; Манол Калокисе; Ангелу Манол; Димо Пелинакь; Тодор Расопапа; Манол Кендевин; Яни Кендевин; Гьорги Ексино; Яни Маглак; Манол Дугяно; Яни Дугяно; Михал Станко; Богданос Мелисио; Лазари Андрие; Димо Лазари; Испал Рал; Яни Димо; Яни Тодор; Димо Тодор; Манол Тодор; Иван Доксара; Стамад Дуклар; Пею Ченгяр; Тодор Петри; Храл Димо; Иван Мранко; Яни Тодор; Яни Алура; Йорги Архангелу; Димо Русоя; Каменец Аксино; Йорги Димитри; бащина: Костадин Папа Радослав; бащина: Ерини Драсен Мономах; бащина: Киряко Драсен Димо, негов син; бащина: Истанковардин Тодор; Димитри Гюро; Ивана, вдовица на Стефан; Трандафили, вдовица на Канагуи; Ерини, вдовица на Фломар; вдовицата Суса; Ерини, вдовица на Даберто; Ерини, вдовица на Мрънко; Ерини, вдовица на Дукяни; вдовицата Басарина; Лукери, вдовица на Калуди; другата Ерини, вдовица на Дара; Стамати, вдовица на Пею; Марина, вдовица на Соконо; Симиони,
156 вдовица на Пари; Мария, вдовица на Куил; вдовицата на Азмара; вдовицата Добра; вдовицата Евдокия; Мара, вдовицата на Гано; вдовицата Тодора; вдовицата Катерина; вдовицата Мария; вдовицата Мелица; вдовицата Гюро; вдовицата Когяна; вдовицата Кирана; вдовицата Елена; вдовицата Марина; вдовицата на Косто; Мария, вдовица на (?); вдовицата Ивана; вдовицата Кирани; вдовицата Дена; вдовицата Ерини; вдовицата Димитру.

Домакинства — 80, неженени — 5, вдовици — 34.

Махала Ехироплит[1]

Тома Андрея; Никола Доско; Ангелу Доско; Димо Доско; Комено Аксино; Манол Бюзюрк; Яни Бюзюрк; Тодор Маркара; Дука Еркин; Яни Михал; Коста Михал; Христодул Магелар; Киряко Калуди; Йорги Яни; Дука Яни; Киряко Яни; Агапио Саре; Тодор Никола; Йорги Гумнатар; Яни Йорги; Йорги Димитри; Димитри Йорги; Йорги Манол; Тодор Коста; Нико Йедро; Никола Димитри; Стефан Радой; Тодор Мърдаян; Параскеф Димитри; Пею Димитри; Димитри Пею; Манол Пею; Рал Пею; Яни Михал; Коста Михал; Андон Михал; Михал Борнар; Манол Михал; Йорги Райко; Атанас Йорги; Иван Рал; Димо Никола; Коста Маркуди; Алекси Палеолого; Самамин Палеолого; Павли Гьон; Петри Йорги; Яни Бербери; Апостол Яни; Яни Кучар; Яни Коста; Стадин Христодул; Райко Терзи; Алекси Петро; Марко Димо; Яни Алекси; Дука Алекси; Павли Алекси; Пею Нико; Пею Богдан; Папас Петри; Папас Тодор; Димитри Дестияну; Пею Станко; Параскеф Промо; Михал Динани; Яни Димитри; Пею Димитри; Михал Димитри; Тодор Михал; Коста, зет на Стромонин; Коста Радню; Киряко Йорги; Добри Строна; Тодор Лоладо; Манол Модиу; Симо Манол; Владислав Димитри; Димитри Папа Доньо; Йорги Димитри; Брато Стиляно; Папас Тодор; Димитри Папа Тодор; Стамад Димитри; Яни Рара; Димо Яни; Андон

[1] Дн. *Ἀχειροποιήτου.*

Яни; Андон Киряко; Яни Меригойно; Филип Яни; Калоксио Врагос; Димо, златар; Никола Мъркино; Йорги Харкополо; Михо Кали; Ни-
16а кола Михо; Тодор Коста; Стойко Михо; Параскеф Радич; Димитри Катран; Манол Димитри; Коста Суда; Коста Гьон; Попо Домо; Никола Димо; Димо Параскеф; Филип Яни; Яни Аксини; Андроникo Мармара; Димитри Граматико; Яни Мосояни; Димо Манол; Димитри Стромонин; Киряко Димитри; Йорги Стромонин; Христодул Яни; Киряко Тома; Христодул Москояни; Димитри Мелахерио; Яни Аргиропуло;[1] Манол Станимир; бащина: Никола, брат на Манол; бащина: бащата с брата на брата на Андрея Модю; вдовица Симона; вдовица Мария Яни; Мария, вдовица на Иван; Гюро, вдовица на Стамад; Стамата, вдовица на Божик; Тодора, вдовица на Христодул; Стамата, вдовица на Аврио; Есимана, вдовица на Димитри; Тодора, вдовица на Михал; Марина, вдовица на (?); Гюро, вдовица на Тодор; Кали, вдовица на Модено; Стамата, вдовица на Петри; Марина, вдовица на Рал; Добра, вдовица на Никола; Проя, вдовица на Палеолого; Йончоро, вдовица на Димитри; вдовицата Маргарита; Мария, вдовица на Йорги; Мария, вдовица на Додо; Мария, вдовица на Коста; Катарина, вдовица на Андрон; вдовица [на] Олан Тодор; Стамата, вдовица на Димитри; Кали, вдовица на Ергомани; Марина, вдовица на Стефан; Кали, вдовица на Димитри; Ерини, вдовица на Димитри; Руя, вдовица на Яни; Нарина, вдовица на Стромони; вдовицата Кали Йорги; вдовицата Мария; Кали Стиляно; вдовицата Сиярни Нико; Тодора, вдовица на Коко; Яно, вдовица на Драгой; вдовицата Филипа; вдовицата Мелино; Кали, вдовица на Радич; Мария, вдовица на Спас; Тодора, вдовица на Петри; Томани, вдовица на Рара; Тодора, вдовица на Ерво; Тодора, вдовица на Хоринан; Томани, вдовица на Киряко; Гюро, вдовица на Болимен; вдовицата Параскева Коста; Стамата, вдовица на Киряко; Гюро, вдовица на Рара.

Домакинства — 112, неженени — 11, вдовици — 49.

Махала Асомат[2]

Михал Алекси; Тома Полидо; Сетюк Проино; Андроникo Страти; Ераси Андроник; Христодул Агапио; Яни Димитри; Христодул Яни; Яни Манол; Тома Тодор; Тодор Йорги; Стадино Ставрио; Ангелу Кесарин; Тома Ангелу; Коста Йорги; Димо Нико; Манол Лало; Йорги Михал; Тодор Никола; Яни Михал; Димитри Манол; Яни Алекси; Яни Фияк; Никола Петрион; Димо Параскеф; Димо Тома; Тодор Димо; Йорги Коста; Петри Яни; Манол Лангарио; Сарандьо Манол; Петри Пею; Яни Тодор; Яни Никола; Тодор Манол; Стамад Димитри; Коста Васил; Папа Киряди Коста; Яни Стамад; Яни Райко; Никола Райко; Страти Кумли; Киряко Мамари; Пешо Димитри; Коста Йорги; Коста Тодор; Манол Коста; Тодор Манол; Манол Димитри; Цено Коста; Коста Михаил; Ди-
16б митри Никола; Йорги Радослав; Яни Трано; Коста Трано; Йорги Трано; Димо Апостол; Димо Ставриу; Рале Йорги; Тодор Димитри; Йорги Андрие; Киряко Коста; Димитри Михал; Сарандьо Тодор; Павли Аксино; Димитри Йорги; Манол Димо; Манол Чакъри; Йорги Стамен; Стамад

[1] Забележка срещу името му: „Притежава императорска заповед, че е освободен от испенче и от всички авариз-и дивание".

[2] Дн. *Ἀσωμάτων (Ἁγ. Γεωργίου)*.

Петри; Михал Йорги; Димо Михал; Ангелу Михал; Яни Димитри; Керикелу Алекси; Андроникo Алекси; Сани Попо; Никола Яни; Димитри Йорги; Димитри Михал; Сани Росян; Козма Марин; Андроникo Димо; Манол Димо; Симо Манол; Димо Манол; Дука Манол; Алекси Димо; Василико Стефан; Манол Димо; Стамад Никола; Апостол Йорги; Киряко Димо; Димо Никола; Димо Яни; Яни Димо; Димо Проспар; Трано Димо; Михал Яни; Анастас Михал; Андрие Яни; Димитри Никола; Коста Мономах; Киряко Коста; Яни Ставриу; Йорги Кърпара; Димо, зет на Йорги; Михал Ламбо; Сани Михал; Йорги Мили; Сани Йорги; Йорги Димитри; Тодор Димитри; Михал Тодор; Киряко Димо; Димитри Йорги; Димо, син на Стамад; Папа Трано Йорги; Димо Софияно; Димо Панария; Никола Яни; Киряко Михал; Яни Димитри; Димитри Васил; Манол Яни; Панайот Сигани; Димо Трано; Стамад Димитри; Йорги Рената; Димо Йорги; Сани Йорги; Стайко Екино; Трано Фока; Паньо Димо; Йорги Лазари; Коста Полимен; Йорги Арнауд; Яни Коста; Йорги Секюк; Йорги Керон; Михал Кръчку; Христодул Синок; Никола Йорги; Йорги Йелкене; Михал Яни; Параскеф Димо; Богдан Димо; Димо Йорги; Димо Петри; Йорги Лагорик; Алито Никола; Димитри Лемсого; Стамад Яни; Никола Навар; Тодор Никола; Гьон Мадер; Тодор Мадер; Михал Никола; Димо Никола; Калоян (?); Михал Калоян; Димитри Едноокия; Йорги Димитри; Киряко Димитри; Яни (?); бащина на бащата и брата на Димо Гавраил; бащина на бащата с майката и брата на Киряко Димо; Тодор Тома; вдовица на Симо на Иван; Мария, вдовица на Москопуло; Ирани, вдовица на Агапио; Николина, вдовица на Михал; Димитра, вдовица на Яни; Мария, вдовица на Корес; Томана, вдовица на Кирак; Екина, вдовица на Коста; Гюро, вдовица на Райко; Елени, вдовица на Коста; Трани, вдовица на Димитри; Ерини, вдовица на Мамари; Тодора, вдовица на Димитри; Киряки, вдовица на Коста; Ерини, вдовица на Мандьо; Гюро, вдовица на Радослав; Гюро, вдовица на Трани; Кали, вдовица на Лимно; Мария, вдовица на Склара; Архондич, вдовица на Ерлиро; Мария, вдовица на Фахамена; Кали, вдовица на Христопуло; Ангелина, вдовица на Михал; Мария, вдовица на Тодор; Ергиро, вдовица на Миладин; Мария, вдовица на Манол; Гюро, вдовица на Есме; Елени, вдовица на Конде Манол; Ставриу, вдовица на Стамад; Тодора, вдовица на Яни; Перандекли, вдовица
17а на Алекси; вдовица на Христодул, вдовица на Димо; Стамата, вдовица на Дука; Димитра, вдовица на Димитри; Мария, вдовица на Ставриу; Тодора, вдовица на Никола; Кали, вдовица на Димо; Тодора, вдовица на Михалина; Мария, вдовица на Никола; Конида, вдовица на Яни; Ерини, вдовица на Петро; Гюро, вдовица на Гьон; Мария, вдовица на Яни; Симени, вдовица на Хрисо; Димитра, вдовица на Версаходио; Тодора, вдовица на Сомена; Тодора, вдовица на Траготлин; Кали, вдовица на Тори; Исмена, вдовица на Димитри; Хруса, вдовица на Коста; Марина, вдовица на Димо; Димитра, вдовица на Яни; Саранделн, вдовица на Папа; Томана, вдовица на Постопуло; Гюро, вдовица на Марко; Тодора, вдовица на Коста; Тодора, вдовица на Алекси.

Домакинства — 165, неженени — 3, вдовици — 57.

Махала Айо Димитри[1]

Йорги Яни; Михал Никола; Тома Димитри; Манол Драю; Яни Димитри; Косо Стоян; Димитри Евласио; Димитри Андрие; Яни Димитри; Михал Сърни; Гюрко Папа Димитри; Димитри Кото; Манол Саруч; Димитри Никола; Яни Агрипар; Стайко Радоган; Димитри Йорги; Манол Исмене; Съряно Коста; Яни Съряно; Домко Стамад; Павли Сколар; Никола Чокала; Йорги Нико; Никола Добри; Йорги Димитри; Тодора, вдовица на Калиопия; Тодора, вдовица на Влад; Кали, вдовица на Евлапио; Мария, вдовица на Ескинор; Кали, вдовица на Полого; Евдокия, вдовица на Димитри; Кали, вдовица на Димитри.

Домакинства — 25, неженен — 1, вдовици — 7.

Махала Маври Кали[2]

Коста Траниян; Димо Коста; Михо Коста; Димитри Траниян; Рус Траниян; Михо Траниян; Параскев Стане; Киряко Ракни; Доно Радослав.

Домакинства — 9.

Отделна общност

Яни Канагуч; Петропуло Канагуч; Яни Рухар; Андрон Воджер; Андроникo Калмуни; Димо Мавриду; Яни (?); Яни Калуни; Димитри Калуни; Манол Малак; Павли Малак; Димо Малак; Якуми Калони; Манол Якуми; Димо Якуми; Манол Драгоман; Филип Динахо; Яни Аргиропуло; Димо Аргиропуло.

Домакинства — 19.

176 ### Общност на допълнителните тузджии в град Селяник, извадени (отстранени) от тузджийска служба от емина[3]

Тодор Димо; Киряко Яни; Стамат (?); Яни Корес; Димитри Касаро; Димо Яни; Тодор Йорги; Яни Михал; Яни Андон; Сани Бермуди; Михал Москояни; Димитри Тодор; Яни Никола; Димитри Гюро; Яни Карито; Димитри Йорги; Димитри Мамани; Димитри Русо; Христодул Аргир; Стефан Коста; Никола Димитри. Във вятърната воденица.[4]

Домакинства — 21.

Махала на живеещите в крепостта Селяник

Мюсюлмани

Али, освободен роб на Дур Али; Искендер, освободен роб на Мустафа; Хамза, хамалин; Муса, син на Хамза; Илиас, син на Хамза; Мустафа, син на Кулдоган; Хасан, син на Мехмед; Илиас, шивач; Мехмед

---

[1] Дн. *Ἁγίου Δημητρίου*.

[2] Неуточнена.

[3] Вероятно интендант, завеждащ тия доставки.

[4] Бележка срещу името на Никола Димитри — указание може би за местожителството му.

Дустур; Дурсун, син на Сеиди Али; Мустафа, син на Дурсун; Фазлуллах, син на Мустафа; Ахмед, син на Гази; Хюсеин, ипликчия; Мехмед, хамалин; Хюсеин, хамалин, помюсюлманчен; Искендер, помюсюлманчен; Хамза, помюсюлманчен; Мехмед Дервиш; Хъдър, шивач; Алагьоз, зет на Ферах; Якуб, хлебар; Юсуф, син на Али; Юсуф, майстор на цървули; Мустафа, син на Хамза; Карагьоз, освободен роб на Мабеид; Иса, син на Карагьоз; Муса, син на Карагьоз; Мустафа Карагьоз; Хъдър, син на Карагьоз; Юсуф, освободен роб на Хъдър; Сеиди Али, син на Атмаджа; Исхак, освободен роб на Хамза; Исхак, освободен роб на Юсуф; Илиас, освободен роб на Хамза; Хюсеин, освободен роб на Сарудж; Хюсеин, освободен роб на Хамза; Юсуф, освободен роб на Карагьоз; Искендер, освободен роб на Мустафа; Халил, воденичар; Али, син на Хамза; Яхя, син на Хамза; Джафер, син на Хамза; Хамза Бина; Ибрахим, шивач, син на роб[1]; Ибрахим Ширмерд, син на роб[2].

Неверници

Вирион (?); Гюро Богдан; Димитри Арнауд.
Домакинства на мюсюлмани — 41, неженени мюсюлмани — 5.
Домакинства на неверници — 3.

18a Общност на занаятчиите, заети с поправяне на дюкяните хасà[3], баните, кервансараите и другите имоти хасà в град Селяник. Притежават императорска заповед, докато се намират на [тази] си служба, да бъдат освободени от [плащането на] харач[4], испенче и от всички авариз-и дивание (извънредни данъци). Те са същите, които се споменават [по долу]

Никола Милю; Димитри Моранин; Сърни Каягуч; Пею Димитри.
Домакинства — 4.

Общност на неверниците земберекчии[5] при крепостта Селяник. Притежават императорска заповед, докато изпълняват службата на земберекчии, да бъдат освободени от харач и от испенче. Те са същите, които се споменават [по-долу]

Сиромило Димитри; Параскеф Йорги Урдан; Продан Коста; Коста Продан; Йорги Йерикон; Стамад Радун; Раденец Киряко; Елко Първо; Братос Андрон; Димитри Кючук; Манол Калоян; Атанас Андон; Тодорис Минчо; Димо Радул; Цани Димитри Кючук.
Домакинства — 15.

1, 2 Бележка към имената на последните двама мюсюлмани.

3 Вероятно доходите им се считали за лично имущество на султана, към чиито хасове бил зачислен Солун.

4 Поголовният данък, събиран от немюсюлманското мъжко население на възраст между 15 и 75 години.

5 Лица, които изработват пружини (дъги) за изхвърляне на стрели.

Общност на евреите, дошли от Запад[1]

Група аламан

Меркен, син на Якоб; Калман, син на Якоб; Муса, син на Якоб; Йосиф Мушилам; Мушилам Елендер; Симион Ахрон; Исак Елендер; Ашер Печик; Йосиф Печик; Ахрон Печик; Мухни Марух; Йосиф Шемоник; Сарук Печик; Шимоник Шимшон; Ефрахим Шимшон; Месияд Сикма; Абрахам Менахем; Мордохай Менир; Хасем Пасио; Йосиф Пасио; Исхак Масио; Елия Майнак; Якуб Йосиф; Исхак Елидер; Мушилам Исхак; Бенямин Исхак; Тодореш Елисанг; Менир Йосиф; Мерхени Семул; Муми Елиндер; Барух Елиакем; Якон Муслим; Якон Йосиф; Исхак Муми; Исхак Шимшон; Шимоник Шимшон; Яхуда Барух; Шоломо Бекило; Белинч Камил; Ишарх Исхак; Муса Якон; Исхак Ибрахим; Йосиф Хаим; Йосиф Муса; Едисмарна Исхак; Шимоник Якусик; Ехрон Якуб; Якуб
186 Ехрон; Ноох Боник; Шаул Исхак; Исхак Йонел; Моми (?); Елиндер Барух; Елиндер Менахем; Яхуда Салем; Мешилам Елиякем; Елиндер Самуил; Менек Якуб; Ярсун Моси; Шимшон Йосиф; Шимотик Хаим; Хаванел Якуб; Исхак Бесим; Яхуда Исхак; Моми (?); Месир Ибраим; Хаскете Хаим; Бошаник Халине; Ибраим Исак; Йосиф Якуб; Рагагин Михнол; Сенанор Моми; Муми Мафило; Яхуд Шейг Мафило; Шемоник Яхудшиг; Исхак Арслан; Кандалина Бенямин; Беренч Солма; Хаим Моми; Елия Шемоник; Хаим Бениямин; Дантело Исхак; Юда Геноа.

Домакинства — 68, неженени — 15.

Испанска група

Кавала Шемоник; Анаста Фосфор; Абрахам Калико; Абрахам Меран Йосиф; Шемоник Йосиф; Абрахам Мекис; Хашем Давид; Даус Хаим; Йосиф Якоб; Якоб Яхуда; Хаим Менир; Абрахам Валаос; Мохи Суламино; Абрахам Луи; Абрахам Демерджан; Мохи Оден; Абрахам Мохи; Абрахам Ринол; Бонио Ринол; Бонджик Верино; Якоб Фреско; Шаламо Енайо; Истрон Салведил; Беналом Елиари; Шаламо Даудол; Видал Мадай; Йосиф Барон; Шемио Вайо; Абрахам Касание; Исхак Касание; Йосиф Раил; Исхак Йосиф; Несим Йосиф; Шемоник Хури; Йонис Йехуда; Йехуда Шаламо; Абрахам Боной; Якуб Салане; Шаламо Йосиф; Шаламо Бентира; Назралай Кохен; Саламон Хори; Мелахем Калиго; Мохи Канан; Абрахам Шеник; Давенде Секик; Асраел Делудане; Саламон Раурен; Йосиф Кърар; Сомоил Кърар; Маинуд Лионо; Саламон Десорес; Мосек Янха; Йосиф Бентир; Шемоник Бенаареро; Шемоник Банаареро; Йосиф Бенаареро; Шемоник Бенаареро; Якуб (?); Йосиф Немчо Исхак; Йосиф Емних; Шаламо Емних; Исхак Бонис; Шаламо Хамия; Исхак Ерос; Якуб Гоилино; Мохи Елфренджи; Йосиф Карелио; Исхак Хавас; Исхак Ованос; Исхак Андалус; Давит Одрико; Мохи Карино; Давит Ерере; Йосиф Абрахам; Якоф Карас; Йосиф Якоф; Исхак Данон; Йе-

[1] За евреите в Солун срв. у J. Kramers, op. cit., p. 220—221; J. S. Emmanuel. Histoire des israélites de Salonique, t. I, Paris, 1936; M. Franco. Essai sur l'histoire des israélites de l'Empire Ottoman depuis les origines jusqu'à nos jours. Paris, 1897, p. 35—37; Jos. Nehama. Histoire des Israélites de Salonique, v. II, IV, Paris, 1935—1936; A. Vacalopoulos. A History of Thessaloniki. Thessaloniki, 1963, p. 78—80.

худа Давит; Саламон Карас; Гюаре Карас; Абрахам Кавон; Шаламо Мандреши; Бонса Давен; Шемоник Сенек; Исхак Берида; Буареш Елкоб; Йосиф Абрахам; Абрахам Йосиф; Менахем Йосиф; Исхак Йосиф; Саламо Мохи; Мохи Симено; Абрахам Якоф; Боминто Шемоник; Естерого
19а Бомино; Мохи Шеламо; Исхак Мохи; Давит Абрахам; Шемоник Йосиф; Естерек Броун; Мохи Йехуда; Елия Мохи; Абрахам Алмарер; Шемоник Алмарур; Йехуда Мохи; Якоф Шемоник; Абрахам Алфренджи; Шаламо Луи; Мохи Йосиф; Исхак Йосиф; Хаим Йосиф; Мохи Йосиф; Каравимде Естерох; Исхак Луи; Абрахам Луи; Йосиф Исхак; Роден Бонхуда; Исхак Шеламо; Якоф Шемоник; Исхак Андалус; Шемоник Шеламо; Мохи Шемоник; Видал Йосиф; Мохи Марино; Давид Мохен; Якуб Мохен; Йосиф Пелас; Исхак Мараро; Абрахам Мило; Моник Абрахам; Йехуда Лион; Исхак Абрахам; Якуб Абрахам; Йосиф Хаим; Йосиф Корио; Якуб Орийол; Шаламо Филардио; Йехуда Хаик; Йосиф Исхак; Хаим Аврам; Йосиф Абрахам; Исхак Бардо; Естерон Кареско; Менахем Калон; Давит Бараичо; Шемоник Масхул; Абрахам Еляс; Давит Соим; Абрахам Ели; Йехуда Исхак; Мохи Йехуда; Шемоник Йосиф; Саламон Шемоник; Елиндер Хаим; Граичиян Елиндер; Йолада Естерико; Давит Йехуда; Исхак Йехуда; Йосиф Йехуда; Шемоник Естерагек; Мошон Луи; Моси Лу; Елие Мавар; Шемоник Исхак; Исхак Банян; Йехуда Хаси; Давит Бердаин; Йосиф Тайох; Якуб Евахерто; Йосиф Шемоник; Душал Еврадио; Мордахай Йосиф; Якуп Кар; Давит Нахило; Исхак Абрахам; Шаламо Бакар; Йосиф Майер; Исхак Майер; Елендер Шемоник; Йехуда Абрахам; Абрахам Исхак; Йосиф Абрахам; Мохи Абрахам; Исхак Абрахам; Якуд Мохи; Якуд Абрахам; Хаим Бениямин; Бениямин Хаим; Исхак Хаим; Абрахам Селвар; Исхак Абрахам; Исхак Калико; Шемоник Полидан; Денкари Саламон; Шемоник Алмасик; Абрахам Алфренджи; Нойехов Алфренджи; Симто Верих; Шаламо Есраник; Якуб Саламон; Якоф Абрахам; Видал Якоф; Якуб Шемоник; Абрахам Исраил; Абрахам Алмайир; Абрахам Мониор; Исхак Исраил; Саламон Абрахам; Саламон Барон; Йосиф Барон; Исхак Менир; Исхак Шемоник; Шемоник Белмелена; Карир Селавин; Видал Фереронда; Исхак Сонем; Абрахам Моранес; Исхак Карир; Киряко Елверадо; Яко Ердерик; Йосиф Согиф; Шаламо Мордахай; Яхуда Сакил; Исхак Йосиф; Шемоник Исхак; Йосиф Исхак; Йехуда Йосиф; Исхак Доден; Исхак Якуб; Саломон Абрахам; Дауно Йосиф; Хаим Баралай; Абрахам Хаим; Бомено Емрух; Мохени Гарус; Соломо Нисим; Исхак Мохи; Мохи Йосиф; Мохи Сатмо;
19б Исхак Муса; Якуб Мохи; Исхак Абрахам; Абрахам Исхак; Нисим Исхак; Абрахам Исхак; Гарник Мохи; Бониод Шаломо; Шаломо Мархуба; Йехуда Мохи; Абрахам Йосиф; Йосиф Йехуда; Исхак Гърания; Мохи Давит; Бомошиг Йехуда; Видак Берск; Исхак Йосиф; Шехтод Шемоник; Йехуда Йосиф; Гарник Соломо; Исхак Шаломо; Исхак Пас; Йосиф Исхак; Мохи Абрахам; Абрахам Соломон; Исхак Соломон; Мохи Абрахам; Абрахам Мохи; Исхак Басан; Йосиф Майер; Исхак Молин; Даутен Шаламо; Абрахам Луи; Нисим Абрахам; Абрахам Пас; Якуп Пас; Исхак Роган; Давид Пасха; Йосиф Вивад; Бениямин Дал; Муса Храл; Луи Карико; Абрахам Карико; Абрахам Шоломо; Абрахам Онайод; Абрахам Карда; Йосиф Сибилия; Соломон Абрахам; Исхак Абрахам; Хаим Йехуда; Йехуда Муса; Муса Йехуда; Якуб Номан; Шемоник Йехуда; Видал Йехуда; Якуб Йехуда; Соломон Йехуда; Соломон Демайер; Шемоник

Симио; Зиза Йехуда; Ашер Майер; Абрахам Йосиф; Йехуда (?); Давит Данайер; Ахерон Абрахам; Шемоник Хаим; Шаламан Хаим; Йосиф Исхак; Шемоник Абрахам; Исхак Хаим; Лион Слаер; Муса Мениник; Исхак Муса; Исхак Хаим; Якуб Йосиф; Сенор Абрахам; Йехуда Абрахам; Абрахам Муса; Йехуда Йосиф; Кареско Симо; Бомено Симо; Дра Шаламо; Йехуда Абрахам; Исхак Йосиф; Естерон Ферсек; Йосиф Вадралай; Серук Шаломо; Абрахам Шаломо; Семиог Абрахам; Исхак Олдене; Шемоник Йехуда; Абрахам Якуб; Моши Боминог; Исхак Йосиф; Шаломо Селехо; Абрахам Муса; Шаломо Ури; Йосиф Ури; Лазари Саломо; Абрахам Йосиф; Моши Балах; Йосиф Абрахам; Бонар Йосиф; Йосиф Малами; Месам Меравин; Ерагина Абрахам; Йосиф Абрахам; Якоб Диляно; Сосон Боменог; Йосиф Шемоник; Йосиф Боменог; Шемоник Боменог; Абрахам Канаб; Шемоник Руник; Моши Бон; Давит Мохи; Абрахам Донад; Якуб Абрахам; Йосиф Моньор; Давит Якуб; Естезок Бабан; Баганик Едреб; Бениямин Абрахам; Саламо Данон; Видал Венхом; Симоно Фелесик; Давит Исхак; Саламо Шемоник; Шемоник Саламо; Йосиф Моши; Бонан Шемоник; Бнеще Исхак; Меламед Елендер; Базърлай Йосиф; Йосиф Мирбано; Исхак Саламо; Донеф Дадас; Абдалия Йехуда; Шемоник Абрахам; Исхак Саламо; Йехуда Семиног; Исхак Хаим; Абрахам Герм; Исхак Гер; Шемоник Диде;
20a Якуб Йосиф; Боменог Серон; Исхак Саламо; Симено Бинор; Йехуда Шемоник; Исхак Абрахам; Селамо Исхак; Селамо Исхак; Абрахам Фухел; Йосиф Йехуда; Моши Якуб; Йосиф Сагдия; Исхак Дарай; Йехосиг Хрохелина; Саламон Исхак; Исхак Вито; Шемоник Боменог; Исхак Лион; Йехуда Якуб; Селамо Капори; Абрахам Агорина; Семиог Якуб; Якуб Габар; Моши Галино; Селамо Елмордиа; Естерок Саверна; Исхак Ейверана; Барух Ейверана; Исхак Болеран; Йосиф Халико; Нисим Вияри; Драга Бенорил; Йосиф Бенорил; Йехуда Егогос; Саламон Молам; Йехудане Маркон; Якоб Хаим; Якоб Исхак; Моши Исхак; Исхак Давид; Якуб Абрахам; Давит Новин; Шемоник Елгар; Боменов Шемоник; Абрахам Камрадона; Шемоник Бендавени; Боменог Барнам; Исхак Мемен; Якоб Борано; Исхак Елкиом; Исхак Бахари; Йосиф Бахари; Багденел Шемоник; Абрахам Елино; Исхак Оака; Исхак Елио; Абрахам Дегермум; Якуб Полидом; Исхак Якуб; Мануел Якуб; Йосиф Дебрин; Абрахам Бенаменас; Абрахам Дияга; Вендал Сикстер; Якуб Карина; Маутел Кавил; Даник Каник; Шемоник Согър; Ели Шемоник; Моши Шемоник; Ахрон Шемоник; Абрахам Исхак; Исхак Абрахам; Йосиф Абрахам; Моши Абрахам; Моши Горна; Кочаб; Саламон Абрахам; Исхак Абрахам; Яхуда Саламон; Семто Виталиан; Йосиф Балме; Йосиф Корча; Исхак Долдова; Михаил Мелаберес; Абрахам Рени; Моши Елках; Абрахам Моса; Горна Моши; Моши Селамо; Йосиф Белсак; Моши Исраил; Исхак Паси; Моши Бинагис; Якуб Бинагис; Абрахам Бинагис; Йосиф Соварнис; Абрахам Карач; Саломон Абрахам; Сасан Йосиф; Моши Калис; Йосиф Данон; Йосиф Давит; Абрахам Саламо; Семтов Диос; Боменог Никес; Моши Кохен; Шемоник Кохен; Барух Бендил; Менир Елморили; Моши Онос; Абрахам Шемарик; Саламон Шемарик; Абрахам Герос; Исхак Шемаче; Товилд Вел; Ахрон Веборик; Абрахам Емрелен; Исхак Абрахам; Моши Исхак; Ефраим Белияс; Йосиф Абрахам; Моши Ендоние; Селомело Магай; Абрахам Ведардо; Исхак Абрахам; Шемоник Каре; Абрахам Хавес; Йосиф Говес; Моши Хелик; Абрахам Ференче; Йехуда Касинор; Боменог Босаг; Йосиф Дарви; Йехуда Ханау; Игнато Ханау; Йосиф Селамо; Абрахам Йосиф; Моши

Горман; Менир Наал; Якуб Марко; Абрахам Марко; Йосиф Марко; Абрахам Елтеф; Шемоник Толендан; Шемоник Босна; Менир Шемоник; Йосиф Ник-
206 тар; Абрахам Никтар Егерни; Йосиф Алкас; Исхак Барух; Моши Барух; Саламон Барух; Исхак Барух; Гакуг Вивах; Луи Ароги; Моши Сурян; Моши Дардало; Моши Дардало; Гакуг Манонин; Исхак Нохен; Саламон Ексинеч; Хаим Ексинеч; Шакадиа Ексинеч; Шакадиа Ели; Йосиф Мерино; Йехуда Саламон; Саламон Йехуда; Исхак Гонатар; Абрахам Хасаниа; Барух Елмериния; Йосиф Елмериния; Йосиф Петре; Йехуда Давит; Исхак Израил; Йосиф Семанха; Исари Селамо; Хаим Селамо; Йехуда Хаврур; Шемоник Йехуда; Сомсон Менир; Моши Якуб; Шемто Якуб; Йехуда Якуб; Саламон Бенон; Семагна Фреско; Йехуда Багнар; Соломон Йехуда; Абрахам Хаим; Моши Хаим; Якуб Хаим; Йехуда Исхак; Якуб Исхак; Саламон Исхак; Исхак Абрахам; Исхак Йехуда; Исхак Кохен; Моши Мордохай; Данил Галог; Шемоник Йехуда; Моши Йехог; Моши Саламон; Шемоник Абрахам; Абрахам Тодрен; Йехог Моши; Селамо Йехог; Моши Йехуда; Шемоник Йосиф; Тодрес Бонеста; Йосиф Абрахам; Моши Роген; Йосиф Шемоник; Йехуда Абрахам; Шеламо Йосиф; Шемоник Нич; Йосиф Шемоник; Абрахам Алкас; Йехог Данел; Моши Данел; Шемоник Ендари; Естерог Саладор; Моши Абрахам; Моши Йосиф; Йосиф Шемоник; Моши Тодрес; Шеламо Исхак; Бонджик Исхак; Абрахам Менир; Моши Хаим; Якуб Шемоник; Йосиф Елиндер; Шемарина Якуб; Менахем Фелиян; Абрахам Кохен; Исхак Кохен; Исхак Дари; Йосиф Есид; Моши Радар; Семорах Рамер; Йехшур Торник; Моши Арон; Йосиф Арон; Исхак Елиндер; Йехуда Исхак; Абрахам Махо; Менахем Мандерек; Якуб Винок; Шемоник Нармар; Абрахам Комона; Елиндер Абрахам; Абрахам Палмер; Абрахам Сакра; Якуб Калрон; Абрахам Мордохай; Исхак Абрахам; Абрахам Саламон; Моши Саламон; Исхак Саламон; Якуб Исхак; Йосиф Абрахам; Абрахам Исхак; Йосиф Хара; Саламон Морис; Саламон Емрон; Йехова Алкас; Моши Йехох; Йосиф Йехох; Давит Гатан; Шемоник Давит; Шемоник Емрон; Абрахам Йеранго; Шемоник Абрахам; Мафид Шемоник; Йосиф Елнамир; Исхак Йосиф; Якоб Моши; Шемоник Йосиф; Якоб Йосиф; Шеламо Шемоник; Моши Шемоник; Йосиф Моши; Шехо Йосиф; Йосиф Йехог; Барилай Шемоник; Абрахам Сосон; Ебхак Шемоник; Моши Грал; Йосиф Регагие; Хазай Сорнак; Моши Менир; Давид Берар; Шеламо Бархино; Йехуда Карисалик; Якуб Барира; Йосиф Алкапира; Исхак Йосиф; Берекин Галпан; Абрахам Корне; Йехуда Галияр; Моши Мирсиян. . .[1]

[1] Описът е незавършен.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА ЛЕННИ ВЛАДЕНИЯ В РАЙОНА НА ЕНИДЖЕ КАРА СУ ОТ СРЕДАТА НА XVI В.

Откъсът съдържа подробни описи на ленни владения в района на Енидже Кара су (дн. Генисея, Гърция). По особеностите на хартията и шрифта може да се отнесе към 40-те—50-те години на XVI в.

Регистърът е силно повреден и горната му част е реставрирана. Написан е с черно мастило на шрифта сиакат, примесен с дивани. Размерите на листовете му са 42,5/16,5 см.

Документът се съхранява в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура фонд 42, арх. ед. 16, инв. № 22/1966.

Преводът е направен от Стефан Андреев.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DE FIEFS MILITAIRES DANS LA RÉGION DE ENIDJE-KARA-SOU, DATANT DU MILIEU DU XVI^{e}S.

Le fragment contient des matricules de fiefs sis dans la région d'Enidje-Kara-Sou (actuel Gueniseia, Grèce). A en juger des particularités de son papier et des caractères de l'écriture, il devrait remonter vers les années 40 50 du XVIe s.

Ce registre est très endommagé; sa partie supérieure a été restaurée. Il est écrit à l'encre de Chine noire, en caractères siakat entremêlés de caractère divani. Ses feuilles mesurent 42,5×16,5 cm.

Ce document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous cote de fonds 42, doc. 16, No. d'inv. 22/1966.

La traduction en est due à Stefan Andreev.

Тимари в Йенидже Кара су[1]

1а Село Юнд[2], [намира се] в землището на [село] Ада[3]. Спада към Йенидже Кара су.

Мюсюлмани: Байрамлу, син на Исмаил; Исмаил, син на Хаджи; Хъдър, син на Евренос; Муса, син на Бахшаиш; Рамазан, син на Илиас Сюлейман, освободен роб на Мехмед; Сюлейман, син на Али; Хаджи, син на Сюлейман; Хасъ, син на Исмаил; Рахман, син на Илиас; Мезид, син на Хъдър; Сеиди, син на Сюлейман; Хасан, син на Дауд; Искендер, син на Абдуллах; Тимур, син на Балабан; Халил, син на Балабан; Баязид,
1б син на Халил; Дур Бали, син на Илиас. [Неверници:] . . .[4]; Игнат Аргиро; Славе Димо; Димо Димо; . . .[5]; вдовица Кросна.

Домакинства [на] мюсюлмани — 7, неженени — 11; домакинства [на] неверници — 5, неженени — 3, вдовици — 3.

Приход: . . .[6]; неженени — 11, 88; испенче: домакинства — 8, 200, вдовици — 3, 18; пшеница — 149 кейлчета[7], равностойност — 1490; ечемик — 146 кейлчета, равностойност — 584; . . .[8]

Всичко: . . .[9], доход — 3670.

Село . . .[10], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[11], Пулад, син на Бахши; Чауш, син на Бахшаиш; Ахад, син на Бахшаиш; Ахмед, син на Бахши; Дурасъ, син на Дур Бали; Тимур, син на хадж Илиас; Халил, син на хадж Илиас; Юнус, син на хадж Илиас; Махмуд, освободен роб на Халил; Дурасъ, син на Ширмерд; Али, син на Мустафа; Хюсеин, син на Абдуллах; Иса, син на Хамза; Дурсун Абдуллах; Деде Бали, син на Субакдъ.

Домакинства — 8, неженени — 8.

Приход: чифт — 8, 176; неженени — 8, 64; пшеница — 25 кейлчета, равностойност — 250; ечемик — 6 кейлчета, равностойност — 24; ръж — 3 кейлчета, равностойност — 12; просо — 17 кейлчета, равностойност — 68; фураж — 3 кейлчета, равностойност — 9; десятък върху памук — 29; данък върху лозя — 4.

Всичко: домакинства — 16, доход — 636.

Село Яшмаклу[12], спадащо към Йенидже Кара су. Извън регистъра. [Намира се] в границите на [село] Армутлу[13]

Ахад, син на Осман; Али, син на Илиас; Иса, син на Ахмед; Юсуф, освободен роб на Карагъоз; Ахад, син на Хъдър; Осман, син на Махмуд; Вели, син на Илиас.

---

[1] Районът около гр. Ксанти и долното течение на р. Места с център гр. Генисея Западна Тракия, Гърция. Преводът на л. 1а започва от долната част на листа, тъй като предхождащият текст е продължение на опис на неизвестен тимар.

[2] Неуточнено.

[3] Дн. с. Ливера, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[4—6] Листът е скъсан.

[7] Кейлче — мярка за зърнени храни.

[8—11] Листът е скъсан.

[12, 13] Неуточнени.

Домакинства — 4, неженени — 3.

Приход: чифт — 4, 88; неженени — 3, 24; пшеница — 24 кейлчета, равностойност — 240; ечемик — 10 кейлчета, равностойност — 40; просо — 31 кейлчета, равностойност — 124; ръж — 3 кейлчета, равностойност — 12; фураж — 3 кейлчета, равностойност — 9; десятък върху памук — 5; данък върху лозя — 4; данък върху гори — 6.

Всичко: домакинства — 7, доход — 552.

2а Село Кара Базарлу[1], спадащо към Йенидже Кара су

Шехсувар, син на Насух; Ахмед, син на Али; чифлик на Базарлу, син на Насух, във владение на Доган, син на Абдуллах; . . .[2]

Приход: чифт — 2, 44; бенак — 1, 11; неженени — 1, 8; пшеница — 14 кейлчета, равностойност — 140; ечемик — 5 кейлчета, равностойност — 20; . . .[3]; десятък върху кошери — 18; ресм-и тапу — 27; данък върху памук — 11; ниабет и данък сватбарина — 20.

Всичко: домакинства — 4, доход . . .[4]

Общо: села — 7; домакинства [на] мюсюлмани — 135, неженени — 84; домакинства [на] неверници — 83, неженени — 30; вдовици — 3.

Доход — 20119.

Тимар на Чауш Мехмед, от чаушите на мир-и мирана[5] на Румили[6]. Участвува във военните походи

Село Армутлу, спадащо към Йенидже Кара су

Мустафа, син на Али; Мехмед, син на Мустафа; Дур Бали, син на Мехмед; Дургуд, син на Мехмед; Сейфеддин Мехмед; Хасан, син на Мехмед; Дур Али, син на Мехмед; Мувахид, син на Дур Али; Мехмед, син на Муса; Юсуф, син на Муса; Вели, син на Хамза; Абди, син на Мурад; Мехмед, син на Мурад; Хаджи, син на Мурад; Хасан, син на Мурад; Дур Бали, син на Айдогду; Насух, син на Айдогду; Айдън, син на Атмаджа; Бурак, син на Атмаджа; Караджа, син на Якуб; Кочи, син на Алихан; Орхан, син на Али ел-Хадж; Рамазан, син на Орхан; Меми, син на Бали; Халил, син на Насух; Мехмед, син на Дурмуш; Ахад, син на Касъм; Дур Али, син на Али; Емир Али, син на Халил; Йомер, син на Ибрахим; Пашахан Касъм; Хабиб, син на Осман; чифлик на Али, син на Лютфи, във владение на неговия син Меми.

Домакинства — 20, неженени — 13.

Приход: хасà ливади — 230; чифт — 16, 352; бенак — 4, 44; неженени — 13, 104; пшеница — 55 кейлчета, равностойност — 550; ечемик — 31 кейлчета, равностойност — 124; ръж — 4, 14; нахут — 1, 15; просо — 50 кейлчета, равностойност — 200; данък върху лозя — 472; [данък] върху 4 воденици за брашно — 132; черничеви листа — 15;

---

[1] Кара пазар — дн. с. Пезула, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[2—4] Листът е скъсан.

[5] Мир- и миран—бейлербей, управител на най-голяма военно-административна единица в империята.

[6] Европейските османски владения.

ресм-и духан[1] — 380; данък върху открити летни кошари — 54; десятък върху кошери — 94; ресм-и юрюкян[2] — 157; данък върху кошари — 10; такса върху [воденичен] камък — 10.

Всичко: домакинства — 33, доход — 2957.

26 Село . . .[3], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[4]; Шади, син на Бахши; Мезид, син на Бахши; Пашахан, син на Касъм; Сейфеддин, син на Пашахан; . . .[5]; Пир Али, син на Али; Ибрахим, син на Али; Кулкал, син на Али; Али, син на Мустафа; Джебраил, син на Мустафа; . . .[6]; Иса, син на Бахши; чифлик във владение на Кючукбей, син на Муса.

Домакинства — 10, неженени — 9.

Приход: . . .[7]; пшеница — 33 кейлчета, равностойност — 330; ечемик — 22 кейлчета, равностойност — 88; ръж — 5 кейлчета, равностойност — 20; просо — 16 кейлчета, равностойност — 64; фураж — 7 кейлчета, равностойност — 21.

Всичко: [домакинства] — 19, доход — 1081.

Село . . .[8] обасъ[9], спадащо към Йенидже Кара су

Дургуд, син на Али; Али, син на Дургуд; Иса, син на Дургуд; Халил, син на Дургуд; Вели, син на Евренос; Махмуд, син на Вели; Абди, син на Махмуд; Ахмед, освободен роб на Евренос; Пири, син на Ахмед; Али, син на Ахад; Севиндик, син на Ахад; Хамза, син на Ахад; Неби, син на Ахад; Дурак, син на Ахад; Насух, син на Абдуллах; Хамза, син на Абдуллах; Дурмуш, син на Мехмед; Гьокче, син на Хошкадем; Али, син на Юсуф.

Домакинства — 8, неженени — 11.

Приход: чифт — 7, 154; бенак — 1, 11; неженени — 11, 121; пшеница — 15 кейлчета, равностойност — 150; ечемик — 6 кейлчета, равностойност — 24; просо — 12 кейлчета, равностойност — 48; ръж — 3 кейлчета, равностойност — 12; фураж — 1 кейлче, равностойност — 3; данък върху лозя — 7; десятък върху кошери — 14; ресм-и юрюкян — 42; десятък върху памук — 10; данък върху кошари — 4.

Всичко: домакинства — 19, доход — 600.

Село Гьонелер[10], спадащо към Йенидже Кара су

Хюсеин, син на Байрамлу; Хасан, син на Байрамлу; Хъдър, син на Байрамлу; Джафер, син на Байрамлу; Умур, син на Вели; Елван, син на Хюсеин; Лютфи, син на Кьопек Факих; Осман, син на Кьопек Факих; Дауд, син на Кьопек Факих; Али, син на Мустафа; Йомер, син на Му-

---

[1] Личен данък, плащан от раи-пришълци за правото да презимуват в известно феодално владение, без да се занимават със земеделие. Срв. H. Inalcık, op. cit., p. 593.

[2] Поземлено-личен данък на юрупите (resm-i çift в намален размер — 6—12 акчета), когато уседнат в нечие феодално владение и обработват земята. Срв. H. Inalcık. Osmanlılar'da raiyyet rüsûmu . . ., p. 597.

[3–8] Листът е скъсан.

[9] Вероятно с. Айдин обасъ, дн. с. Кутсон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[10] Гьонилер, дн. с. Гиона, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

стафа; Сеид Али, син на Вели; Ине Кули, син на Вели; Дурмуш, син на Абдуллах; Хъдър, син на Вели; Сюлейман, син на Байрамлу.

Домакинства — 6, неженени — 10.

Приход от село Гьонелер: чифт — 2, 44; бенак — 4, 44; неженени —
3а 10, 80; пшеница — 24 кейлчета, равностойност — 240; . . .[1]; фураж — 1 кейлче, равностойност — 3; десятък върху памук — 4; данък върху зелен ечемик, окосен за фураж — 5; данък върху кошари — 3; . . .[2]

Всичко: домакинства — 16, доход — 531.

Село Шахин[3], с друго име Бъйъклу хаджи, и с друго име . . .[4]

Имам Хюсеин, син на Хасан — с берат; Илиас, син на Насух; Дур Бали, син на Халил; Хъдър, син на Насух . . .[5]; Али Бали, син на Атмаджа; Тимур, син на Атмаджа; Мустафа, син на Юсуф; Хъдър от Елбасан; . . .[6]; Хасан, син на Абдуллах; Айдън, син на Юсуф; Дур Бали, син на Насух; Вели, син на Баязид; Юсуф, син на Баязид; . . .[7]; Мехмед, син на Евхад; Мустафа, син на Абдуллах; Умур, син на Наим; Ейнел, син на Наим; Кулагуз, син на Наим; Хамза, син на Наим; . . .[8]; Бекташ, син на Мурад; Дурмуш, син на Махмуд; Искендер, син на Абдуллах; Хамза, син на Дюгюнери; Вели, син на Дюгюнери; Хаджи, син на Мюнир; . . .[9]; Муса, син на Дюгюнери; Мехмед, син на Хамза; Махмуд, касапин, син на Абдуллах; Меми, син на Махмуд; Дур Бали, син на Махмуд; Ахмед, освободен роб на касапина Махмуд; Али, син на Хъдър; Мустафа Абдуллах; чифлик на Юнус, син на Насух, във владение на неговия син Ири.

Домакинства — 23, неженени — 18.

Приход: хаса̀ орехи — 77; чифт — 13, 286; бенак — 10, 110; неженени — 18, 144; пшеница — 129 кейлчета, равностойност — 1290; ечемик — 57 кейлчета, равностойност — 228; просо — 105 кейлчета, равностойност — 420; ръж — 39 кейлчета, равностойност — 116; фураж — 2 кейлчета, равностойност — 6; данък върху лозя — 300; данък върху зеленчукови градини — 41; десятък върху кошери — 88; [данък] върху 3 воденици за брашно — 120; [данък] върху 3 други воденици — 120; десятък върху плодове — 15; десятък върху лен — 133; данък върху кошари — 23; десятък върху лук — 15; ниабет и данък сватбарина — 73.

Всичко: домакинства — 41, доход — 3605.

Село Хамзалу, с друго име Хонзалу[10], спадащо към Йенидже Кара су

Хюсеин, син на Абдуллах; Бахшаиш, син на Осман; Караджа, син на Бахшаиш; Сюлейман, син на Бахшаиш; Мустафа, син на Хамза; Хъдър, син на Абдуллах; Хюсеин, син на Ширмерд; . . .[11]; Инебей, син на Хасан;
3б Дурмуш, син на Неби; Мехмед, син на Али; . . .[12]

---

[1], [2] Листът е скъсан.

[3] Дн. с. Ехинос, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[4]—[9] Листът е скъсан.

[10] Неуточнено.

[11], [12] Листът е скъсан.

Домакинства — 18, неженени — 7.

Приход: . . .[1]; пшеница — 22 кейлчета, равностойност — 220; ечемик — 27 кейлчета, равностойност — 94; просо — 9 кейлчета, равностойност — 36; . . .[2]; данък върху кошари — 6; десятък върху лозя — 2; десятък върху зеленчукови градини — 2; ниабет и данък сватбарина — 15.

Всичко: домакинства . . .[3], доход — 603.

Село . . .[4], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[5]; Гьочери, син на Мурад; Наил, син на Гьочери; Неби, син на Гьочери; Кутлу, освободен роб на Хасан; Мехмед, син на Ахмед.

Домакинства — 6, неженени — 1.

Приход: чифт — 5, 110; бенак — 1, 11; неженени — 1, 8; пшеница — 44 кейлчета, равностойност — 440; ечемик — 15 кейлчета, равностойност — 60; просо — 15 кейлчета, равностойност — 60; ръж — 4 кейлчета, равностойност — 20; десятък върху памук — 39; десятък върху тръстичища — 39; десятък върху лозя — 19; данък върху кошари — 23; десятък върху ливади — 9; ниабет и данък сватбарина — 22.

Всичко: домакинства — 7, доход заедно с [дохода от лица, живеещи] извън [селото] — 860.

Село Сунгурлу[6], спадащо към Йенидже Кара су

Мустафа, син на Абдуллах; Инебей, син на Мустафа; Евренос Мустафа; Махмуд, син на Мустафа; Юнус, син на Мустафа.

Домакинства — 3, неженени — 2.

Приход: чифт — 2, 44; бенак — 1, 11; неженени — 2, 16; пшеница — 39 кейлчета, равностойност — 390; ечемик — 37 кейлчета, равностойност — 148; ръж — 7 кейлчета, равностойност — 28; просо — 11 кейлчета, равностойност — 44; десятък върху лозя — 70; данък върху зеленчукови градини — 6; десятък върху лен — 6; десятък върху ливади — 20; десятък върху зелен ечемик, окосен за фураж — 25; данък върху ливади в близост до [местността] Серв сьогют, в задължение на Сарач Касъм — 10; данък върху ливадите в [местността] Кавак, в задължение на Бенлю Али — 10.

Всичко: домакинства — 5, доход — 828.

4а

Мезра Даудлар[7], спадаща към Йенидже Кара су, празна, и [село] Шèрефеддин[8]

Приход от раята: пшеница — 15 кейлчета, равностойност — 150; ечемик — 15 кейлчета, равностойност — 60; просо — 12 кейлчета, равностойност — 48; от лозя, кошери и зеленчукови градини — 192.

Всичко — 450. . .[9]

[1—5] Листът е скъсан.

[6—8] Неуточнени.

[9] Листът е скъсан.

Село Хамзаджълар[1],
спадащо към Йенидже Кара су

. . .[2]; Мустафа, син на Хамза; Ибрахим, син на Мустафа; Мехмед, син на Мустафа; Мурад, син на Мустафа; Юсуф, син на Мустафа; . . .[3]

Приход: чифт — 2, 42; неженени — 5, 40; пшеница — 69 кейлчета, равностойност — 690; ечемик — 47 кейлчета, равностойност — 187; ръж — 4 кейлчета, равностойност — 16; просо . . .[4]; десятък върху зеленчукови градини — 43; данък върху 2 воденици — 60; данък върху 2 денга[5] — 20; десятък върху кошери — 20; ниабет и данък сватбарина — 33.

Всичко: домакинства — 7, доход — 1474.

Село Челтукчи[6], [разположено] на устието на самата [река] Кара су[7]. Обработва се от [лица, живеещи] извън [селото]

Мехмед, син на Мустафа; Дур Али, син на Кавили; Махмуд, син на Хъдър; Куветеддин, син на Илиас; Хаджи, син на Юсуф; Идрис, син на Хъдър; Мезид, син на Идрис; Инебей, син на Идрис; Инеси, син на Идрис; Мехмед, син на Абдуллах; Хаджи, син на Мехмед; Сеиди Али, син на Иса; Хъдър, син на Абдуллах; Мустафа, син на Абдуллах; Баязид, син на Илиас.

Домакинства — 11, неженени — 4.

Приход: чифт — 2, 44; бенак — 9, 99; неженени — 4, 32; пшеница — 70 кейлчета, равностойност — 700; ечемик — 23 кейлчета, равностойност — 94; просо — 28 кейлчета, равностойност — 112; ръж — 3 кейлчета, равностойност — 12; данък върху лозя — 139; десятък върху кошери — 35; данък върху 7 воденици — 120; данък върху денг — 38; ниабет и данък сватбарина — 45.

Всичко: домакинства — 15, доход — 1470.

Общо: села — 11, мезри — 1; домакинства — 98, неженени — 83, всичко — 181. Доход — 14 538.

Тимар на . . .[8]. Участвува във военните походи

4б

Село . . .[9], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[10]; Караман, син на Ухад; Фазъл, син на Караман; Байрамлъ, син на Ухад; Караджа, освободен роб на Байрамлъ; . . .[11]; Сеиди, син на Али.

Домакинства — 5, неженени — 6.

Приход: . . .[12]; пшеница — 39 кейлчета, равностойност . . .[13]; ечемик — 27 кейлчета, равностойност — 108; просо — 48 кейлчета, равно-

---

1 Неуточнено.
2—4 Листът е скъсан.
5 Денг — дървен чук за отделяне на оризовото зърно от люспите.
6 Неуточнено.
7 Турското наименование на р. Места.
8—13 Листът е скъсан.

стойност — 192; ръж — 17 кейлчета, равностойност — 68; . . .[1]; ниабет и данък сватбарина — 125.

Всичко: . . .[2], доход — 1234.

Село . . .[3], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[4]; Али, син на Хамид; Базарлу, син на Каракашлу; Дур Бали, син на Насух; Баязид, син на Насух; Касъм, син на Сюлейман; Джафер, син на Дур Бали; Хасан, син на Али; Али, син на Ханпаша; Иса Бали, син на Ханпаша; Махмуд, син на Ханпаша.

Домакинства — 7, неженени — 5.

Приход: чифт — 3, 66; бенак — 4, 44; неженени — 5, 40; пшеница — 50 кейлчета, равностойност — 500; ечемик — 25 кейлчета, равностойност — 100; просо — 50 кейлчета, равностойност — 200; ръж — 1 кейлче, равностойност — 4; десятък върху кошери — 45; данък върху зеленчукови градини — 5; боб — 16; десятък върху чесън — 20; данък върху лозя — 21; ниабет и данък сватбарина — 15.

Всичко — 12, доход — 1076.

Село Кулкалу[5], спадащо към Йенидже Кара су

Дурмуш, син на Караман; Кара Хасан; Танръвермиш, освободен роб на Бахшаиш; Абди, син на Хъдър; Есенли, син на Юсуф; Кулкал Юнус; Хамза, син на Балабан; Юсуф, син на Атмаджа; Есен, син на Атмаджа; Севиндик, освободен роб на Юнус; Пулат, син на Ахмед; Тимур, син на Ахмед; Сеиди, освободен роб на Есенли; Тимурхан, син на Юсуф.

Домакинства — 8, неженени — 6.

Приход: чифт — 5, 110; бенак — 3, 33; неженени — 6, 48; пшеница — 13 кейлчета, равностойност — 130; ечемик — 30 кейлчета, равностойност — 120; просо — 32 кейлчета, равностойност — 128; ръж — 9 кейлчета, равностойност — 36; десятък върху лен — 15; данък върху лозя — 54; данък върху зеленчукови градини — 16.

Всичко: домакинства — 14, доход — 690.

Общо: села — 3, домакинства — 20, неженени — 17, всичко — 37. Доход — 3000.

5а **Тимар на Илиас . . .[6]**

Село Йениджелер[7], спадащо към Йенидже Кара су

Сюлейман, син на Инебей; Халил, син на Инебей; Бали, син на Бахадър; Али, син на Бахадър; . . .[8]; Оруч, син на Йомер; Меми, син на Йомер; Насух, син на Юсуф.

Приход: чифт — 3, 66; неженени — 7, 56; пшеница — 34 кейлчета, равностойност — 340; ечемик — 47 кейлчета, равностойност . . .[9]; просо —

[1—4] Листът е скъсан.
[5] Неуточнено.
[6] Листът е скъсан.
[7] Неуточнено.
[8, 9] Листът е скъсан.

47 кейлчета, равностойност . . .[1]; десятък върху кошери — 49; данък върху зеленчукови градини — 50; ресм-и юрюкян — 60; . . .[2]

Всичко: домакинства — 10, доход — 1341.

Тимар на Мустафа, син на Али

Мезра Ахладлъ[3], спадаща към Йенидже Кара су, без население

[Приход:] пшеница — 99 кейлчета, равностойност — 990; ечемик — 38 кейлчета, равностойност — 152; просо — 30 кейлчета, равностойност — 120; ръж — 19 кейлчета, равностойност — 76; десятък върху кошери — 23; данък върху зеленчукови градини — 23; данък върху памук — 24; десятък върху чесън — 17; данък върху лозя — 53; данък върху тръстичища — 24.

Всичко: доход — 1502.

Мезра Феризлер[4], спадаща към Йенидже Кара су, без население

Приход: пшеница — 51 кейлчета, равностойност — 510; ечемик — 27 кейлчета, равностойност — 108; просо — 56 кейлчета, равностойност — 224; ръж — 24 кейлчета, равностойност — 96; боб, в пари — 16; данък върху зеленчукови градини — 35; данък върху лен — 110.

Всичко: доход — 1099.

Общо: доход — 2601.

5б

Тимар на . . .[5] султан Осман. Участвува във военните походи

Село . . .[6], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[7]; Баязид, син на Хасан; Мустафа, син на Гюндюк; Асълхан, син на Юсуф; Ейнел, син на Ахмед; . . .[8]; Дур Али, син на Мезид; Салтък, син на Мезид; Дур Бали, син на Али; Муса, син на Али; . . .[9]; Хаджи, син на Юсуф; Хамза, син на Юсуф; Юхана, син на Али; Якуб, син на Тимур; Муса, син на Бедр; . . .[10]; Али, син на Махмуд; Хъдър, син на Юнус; Ейнел, син на Юнус; . . .[11]; Дургуд, син на Бахшаиш; Дур Али, син на Хасан; Дурасан, син на Мухаммед; . . .[12]; Илиас, син на Хамид; Мурад, син на Базарлу; Невджи, син на Хаджи; Миралъ, син на Ибрахим; Калайджията, син на Ибрахим; Бари Игит, син на Мухаммед; Мезид, син на Асълхан; Иса Бали, син на Хъдър; Емир, син на Иса; Ине Кули, син на Иса; . . .[13]; Юнус, син на Иса; Ейнел, син на Рахман; Али, син на Мехмед; Мирахур, син на Мехмед; Сюлейман, син на Муса; Тимурхан, син на Ширмерд; Мустафа, син на Хамза; Сеиди Али, син на Орхан; Дургуд, син на Али; Халил, син на Дуруд; Айдън, син на Юнус; Вели, син на Насух; Кулавуз, син на Али; Иса, син на Муса; Ейнел, син на Муса; Ухад, син на Расул; Али, син на Иса; Алимбей, син на Иса; Назър, син на Джафер; Пашаигит, син на Хъдър; Джебраил, син на Хъдър; Ейнел, син на Исхак; Пири, син на

[1], [2] Листът е скъсан.

[3], [4] Неуточнени.

[5]—[13] Листът е скъсан.

Дур Али; Инехан, син на Дур Али; Джелбверди, син на Хъдър; Хамид, син на Али; Сатъ, син на Искендер; Дуруд, син на Искендер; Али, син на Ахмед; Махмуд, син на Абдуллах; Баязид, син на Али; Емирхан, син на Мустафа; Яйла, син на Насух; Осман, син на Дур Бали; Йомер, син на Хаслъ; Кълъч, син на Насух; Мюмин, син на Мустафа; Гьоки, син на Али; Муса, син на Иса; Базарлъ, син на Иса; Инебей, син на Иса; Вели, син на Иса; Турхан, син на Ейнел; Муса, син на Джелбверди; Лютфи, син на Хасъ; Кочи, син на Хасъ; Ейнел, син на Хасъ; Мехмед, син на Назър; Осман, син на Назър; другият Осман, син на Назър; Юсуф, син на Абдуллах; Ахад, син на Али; Мустафа, син на Иса; Несими, син на Насух; Елван, син на Искендер; Елван, син на Иса; Асълбей, син на Насух; Шахвели, син на Насух; Хамза, син на йелкенджи[1]; Юсуф, спахийски син; Дурмуш, син на Ахмед; Базарлъ, син на Ахмед; Али, син на Ахмед; Хамза, син на Ахмед; Мустафа, син на Илиас; Дуруд, син на Али; Сюлейман, син на Хамза; Мехмед, син на Халил; Йомер, син на Осман; Иса, син на Мехмед; Куветеддин, син на Дур Бали; Мустафа, син на Мехмед; Бахшаиш, син на Ибрахим; Мехмед, син на Карагьоз; Пир Ахмед, син на Сюлейман; Ахмед, син на Вели; Рахим, син на Хасан; Иса, син на Байрамлъ; Касъм, син на Байрамлъ; Осман, син на Байрамлъ; Кочи, син на Байрамлъ; Месуд, син на Байрамлъ; Ейнел, син на Исхак; Караджа, син на Мустафа; Хабиб, син на Хасан; Йомер, син на Байрамлъ; Илиас, син на Муса; Яхя, син на
6а Ахмед; Ахмед, син на Дур Бали; Кулкал, син на Дур Бали; Вели, син на Пир Ахмед; Халил, син на Пир Ахмед; ходжа Али Дуруд; Айдън, син на Дуруд . . .[2]; Абу Бекир, син на Дурмуш; Тимурхан, син на Базарлъ; Сатълмъш, син на Дурасан; Дургуд, син на Дурасан; Рамазан, син на Асълхан; . . .[3]; Дур Кул, син на Ейнел; Идрис, син на Ейнел; Юсуф, син на Салих; Хъдър, син на Юсуф; Илиас, син на Юсуф; . . .[4]; Дурак, син на Емир; Муса, син на Дур Бали; Байрамлъ, син на Сюлейман; Махмуд, син на Абдуллах; Хъдър, син на Хасъ; . . .[5]

Приход: чифт — 62, 1364; бенак — 40, 440; неженени — 66, 528; пшеница — 220 кейлчета, равностойност — 2200; . . .[6]; данък върху зеленчукови градини — 55; данък върху лозя — 232; данък върху ливади — 136; десятък върху кошери — 71; . . .[7]; [данък] върху 7 воденици за брашно — 150; ресм-и тапу — 33; десятък върху чесън — 36; десятък върху плодове — 23; . . .[8]; ресм-и чифт-и юрюкян — 238; [данък] върху 2 денга — 30; ниабет и данък сватбарина — 130.

Всичко: домакинства — 168, доход — 7556.

Село Йоксюзлю[9], спадащо към Йенидже Кара су

Миралъ, син на Юсуф; Бейтимур, син на Насух; Дурмуш, син на Мустафа; Халил, освободен роб на Йомер; Ширмерд, син на Абдуллах.

Домакинства — 3, неженени — 2.

Приход: чифт — 2, 44; бенак — 1, 11; неженени — 2, 16; пшеница — 41 кейлчета, равностойност — 410; ечемик — 25 кейлчета, равностой-

---

[1] Лице, което изработва или продава платна за гемии или което управлява платната на гемиите.

[2—8] Листът е скъсан.

[9] Оксюзлю, дн. с. Орфанон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

ност — 95; ръж — 44 кейлчета, равностойност — 176; просо — 43 кейлчета, равностойност — 172; данък върху лозя — 84; десятък върху чесън — 33; десятък върху кошери — 15; данък върху зеленчукови градини — 12; десятък върху зелен ечемик, окосен за фураж — 14; десятък върху орехи — 60; ресм-и чифт-и юрюкян — 20.

Всичко: домакинства — 5, доход — 1162.

Мезра Хасъ чифлиги[1], спадаща към Йенидже Кара су. [Намира се] в началото на гората на [село] Юнд. Извън регистъра

[Приход:] пшеница — 14 кейлчета, равностойност — 140; ечемик — 18 кейлчета, равностойност — 72; просо — 26 кейлчета, равностойност — 104; уров в пари — 23; десятък върху орехи — 30.

Всичко: доход — 369.

Общо: села — 2, мезри — 1; домакинства — 103, неженени — 70, всичко — 173. Доход — 9087.

66 **Тимар на . . .[2], син на Махмуд, Хамза, син на Мехмед, и Бекташ . . .[3] Владеят го. Участвуват във военните походи**

Село . . .[4], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[5]; Абди, син на Юсуф; Ейнел, син на Ахи; Юсуф, син на Ахи; Джафер, син на Хасан; . . .[6]; Бахшаиш, син на Мустафа; Иса, син на Мустафа; Мехмед, син на Мустафа; Насух, син на Хамза; . . .[7]; Хамза, син на Хъдър; Инеси, син на Хасан; Али, син на дръндаря Мехмед; Неби, син на Хъдър; . . .[8]; Али, син на Абди; Умур, син на Хъдър; Пири, син на Абдюлрезак; . . .[9]; Рахман, син на Мустафа; Сатъ, син на Абдюлрезак; Али, син на Хъдър; . . .[10]; Али, син на Абдуллах; Якуб, син на Махмуд; Гайби, син на Али; . . .[11]; Юсуф, син на Тимур; Бекташ, син на Дургуд; Хъдър, син на говедаря Илиас; Юнус, син на Идрис; . . .[12]; Осман, син на Евренос; Чуухалъ, син на Байрам; Инеходжа, син на Байрамлу; Ибрахим, син на Бекир; Юсуф, син на Суле; . . .[13]; Рамазан, син на Абдюлрезак; чифлик на Мустафа, син на Секбан. Човек от тимара, същият плаща десятък; чифлик на Хъдър, син на Мустафа. Човек от тимара, същият плаща десятък; чифлик на Дервиш, син на Мухаммед, спахийски син. Същият плаща десятък.

Домакинства — 30, неженени — 28.

Приход: хасà ливади — 40; хасà круши — 32; чифт — 15, 330; бенак — 15, 165; неженени — 28, 220; пшеница — 300 кейлчета, равностойност — 3000; ечемик — 341 кейлчета, равностойност — 1044; ръж — 202 кейлчета, равностойност — 808; просо — 760 кейлчета, равностойност — 3046; фураж — 72 кейлчета, равностойност — 216; данък върху лозя — 693; десятък върху лен — 35; десятък върху чесън и лук — 32; данък върху зеленчукови градини — 35; леща — 1 кейлче, равностой-

[1] Неуточнена.

[2—13] Листът е скъсан.

ност — 12; мукатаа[1] от земи на [село] Юнд [използувани от] синовете на Йенидже — 25; ниабет и данък сватбарина — 208.

Всичко: домакинства — 58, доход — 9942.

Дял на споменатия Дургуд — 5927; дял на споменатия Мехмед — 1339; дял на споменатия Хамза — 1338; дял на споменатия Бекташ — 1338.

Мезра Гюндюклю[2], без население. Посевна площ е на споменатото село.

7а **Тимар на Нусрет, син на Мехмед . . .[3]**

Село Копуздж и[4] Дуруд, с друго име Гюндюк

. . .[5]; Сатъ, син на Дурмуш; Ханпаша, син на Дурмуш; Юсуф, син на Вели; Байрамлу, син на Вели; Мустафа, син на Ахмед; . . .[6]; Ибрахим, син на финджанджи[7]; Дургуд, син на Юсуф; Сатъ, син на Байрамлу; Кьолемен, син на Сатъ; Али, син на Исмаил; . . .[8]; Исмаил, син на Дурхан; Дурахан, син на Исмаил; Рамазан, син на Исмаил; Рахман, син на Исмаил; Хамза, син на Исмаил; . . .[9]; Дурмуш, син на Мюрсел; Сефершах, син на Гьочери; Бахшаиш, син на Тимур; Вели, син на Иса; . . .[10]; чифлик на Ейнел, син на Али.

Приход: чифт — 10, 220; бенак — 4, 44; неженени — 15, 120; пшеница — 60 кейлчета, равностойност — 600; ечемик — 60 кейлчета, равностойност — 240; просо — 223 кейлчета, равностойност — 892; . . .[11]; фураж — 43 кейлчета, равностойност — 129; данък върху лозя — 351; десятък върху лен — 266; десятък върху чесън — 129; данък върху зеленчукови градини — 36; ресм-и тапу — 35.

Всичко: домакинства — 29, доход — 3385.

Тимар на Ъсфа, син на Касап Мехмед бей. Участвува във военните походи

Село Кадъ обасъ[12], спадащо към Йенидже Кара су

Бурак, син на Ахмед; Мукбил, син на Евренос; Караджа, син на Йомер; Мехмед, син на Бахшаиш; Емир, син на Бахшаиш; Али, син на Ахад; Юсуф, син на Мехмед; Тимурхан, син на Салих; Ювеис, син на Фаиз [С]алих; Ахмед, син на Мехмед; Хасан, син на Огурлъ; Ибрахим, син на Баязид; Бейтимур, син на Хасан; Сеиди, син на Хасан; Турхан, син на Дургуд; Байрамлъ, син на Карлъ; Касъм, син на Мустафа; Мехмед,

---

[1] Фискална единица, означаваща сбор от доходи или определена глобална сума. Срв. H. Inalcık, Hicrî 835 tarihli . . ., p. XXXIV—XXXV.

[2] Мезра към с. Гюндюк.

[3] Листът е скъсан.

[4] Лице, което свири на копуз — старинен музикален инструмент.

[5, 6] Листът е скъсан.

[7] Лице, което продава чашки за кафе, чай и пр.

[8—11] Листът е скъсан.

[12] Неуточнено.

син на Мустафа; Кьолемен, син на Мустафа; Ширмерд, освободен роб на Мустафа; Хасан, син на Искендер; Хюсеин, син на Сунгур; Насух, син на Сунгур; Юсуф, син на Сунгур; Бейтимур, син на Ювеис; имам Мезид, син на Юсуф; Баязид, син на Юсуф; Елван, син на Юсуф; Дур Бали, син на Базарлъ; Али, син на Насух; Бурак, син на Ахмед; Хамза, син на Сатъ; Ейнел, син на Дурмуш; Дургуд, син на Дур Али; Хаджи, син на Исмаил; Инебей, син на Мехмед; Евренос, син на Саруджа; Хасан, син на Емин; Иззет, син на Хамза; Дурмуш, син на Хамза; Дурасан, син на Ейнел; Джухамир, син на Ейнел; Мурад, син на Иззет; Бахшаиш, син на Дур Бали; Дурасан, син на Али; Йомер, син на Хаджи; Рамазан, син на Байрамлу; Дургуд, син на Доган; Каялъ, син на Тургай; Хабиб, син на Хамза; Рахим, син на Хамза; Дурасъ, син на Ибрахим; Емирали,
7б син на Махмуд; Кьопек, син на Байрамлу; Ферах, син на Мехмед; . . .[1]; Кадъ, син на Муса; Иса, син на Кадъ; Муса, син на Кадъ; Хюсеин, син на Халил; Хасан, син на Ибрахим; Хамза, син на Хъдър; Муса, син на Юсуф; . . .[2]; Рамазан, син на Махмуд; Мустафа, син на Абдуллах; Мехмед, син на Абдуллах; Мюрювет, син на Илиас; Дур Али, син на Муса . . .[3]; Шемседдин, син на Мехмед; Насух, син на Мустафа; Дур Али, син на Хъдър; Искендер, син на Али; . . .[4]; Хамза, син на Юсуф; Севгилу, син на Инебей; Оруч, син на Хаджи.

Домакинства — 71, неженени — 18.

Приход: . . .[5]; ечемик — 190 кейлчета, равностойност — 760; ръж — 96 кейлчета, равностойност — 384; просо — 188 кейлчета, равностойност — 752; . . .[6]; десятък върху чесън — 4; данък върху круши — 10; данък върху лозя — 360; . . .[7]; данък върху тръстичища — 294; данък върху открити летни кошари — 40; ресм-и тапу — 50; данък върху зеленчукови градини — 13; фураж — 60 кейлчета, равностойност — 180; ниабет и данък сватбарина — 358.

Всичко: домакинства — 89, доход — 6887.

Чифлик на Кара Ахмед, син на Пири, спадащ към Йенидже Кара су, без население. Обработва се от [лица, живеещи] извън [чифлика]

[Приход:] пшеница — 88 кейлчета, равностойност — 880; ечемик — 90 кейлчета, равностойност — 360; ръж — 31 кейлчета, равностойност — 124; просо — 69 кейлчета, равностойност — 256; фураж — 18 кейлчета, равностойност — 54; десятък върху памук — 60.

Всичко: доход — 1734.

Мезра Байрам адасъ[8], спадаща към Йенидже Кара су. Извън регистъра

Всичко — 500.

1—7 Листът е скъсан.

8 Неуточнена.

Мезра Туфлар орманъ[1], спадаща към Йенидже Кара су. Извън регистъра

Доход — 496.

Общо: села — 1, мезри — 2, чифлици — 1, домакинства — 71, неженени — 18, всичко — 89. Доход — 9617.

8а **Тимар на Хъдър, син на Исмаил . . .[2]**

Село Саръ Балабан[3], с друго име Дур Али бей

Исмаил, син на Абдуллах; Хасан, син на Абдуллах; Атмаджа, син на Абдуллах; Мустафа, син на Базарлу; . . .[4]; Иса Факих Гьочбей; Муса, син на Иса Факих; Салтък, син на Вели; Емирали, син на Ибрахим; Дургуд, син на Вели; . . .[5]; Армаган, син на Исмаил; Сюлейман, син на Идрис; Дурмуш, син на Абдуллах; чифлик на Хамза, син на Дур Али; чифлик на Шахкули, син на Дур Али, спахийски [син]; . . .[6]; чифлик на Базарлу, син на Хамза, във владение на Хасан; чифлик на Юсуфхан, във владение на Мехмед, син на Илиас.

Приход заедно с [прихода от лица, живеещи] извън [селото]: чифт — 5, 110; бенак — 8, 88; неженени — 8, 64; пшеница — 102 кейлчета, равностойност — 1020; . . .[7]; десятък върху орехи — 45; десятък върху круши — 35; данък върху лозя — 254; данък върху зеленчукови градини — 23; десятък върху кошери — 39; десятък върху лук — 23; . . .[8]; данък върху открити летни кошари — 49; ресм-и тапу — 52; десятък върху лен — 44; ниабет и данък сватбарина — 55.

Всичко: домакинства — 21, доход — 2689.

Село Арлаганлу[9], спадащо към Йенидже Кара су

Рахман, син на Вели; Хамза, син на Давуд; Али, син на Давуд; Али, син на Абдуллах.

Домакинства — 1, неженени — 3.

Приходи: бенак — 1, 11; неженени — 3, 24; пшеница — 53 кейлчета, равностойност — 530; ечемик — 42 кейлчета, равностойност — 168; просо — 140 кейлчета, равностойност — 560; ръж — 68 кейлчета, равностойност — 272; фураж — 5 кейлчета, равностойност — 15; данък върху лозя — 135; ресм-и тапу — 17; данък върху зеленчукови градини — 17; данък върху зелен ечемик, окосен за фураж — 14; десятък върху кошери — 30; десятък върху плодове — 110; данък върху открити летни кошари — 40; данък върху кошари — 30; десятък върху лен — 22; десятък върху лук — 18; ниабет и данък сватбарина — 124.

Всичко: домакинства — 4, доход — 2137.

Общо: села — 2; домакинства — 14, неженени — 11, всичко — 25. Доход — 4826.

---

[1] Неуточнена.

[2] Листът е скъсан.

[3] Вероятно с. Балабанли, дн. с. Ванианон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[4—8] Листът е скъсан.

[9] Неуточнено.

Тимар на . . .[1] султан Ахмед. Участвува във военните походи

Село . . .[2], спадащо към Йенидже Кара су

. . .[3]; Хъдър, син на Тиму[р]хан; Садък, син на Исмаил; Зекир, син на Оруч; Салих, син на Дур Али; . . .[4]; Муса, син на Юнус; Ахмед, син на Муса; Вели, син на Дур Али; Неби, син на Доган; Елван, син на Ибрахим; . . .[5]; Дур Бали, син на Доган; Байрамлу, син на Джелянди; Мустафа, син на Джелянди; Бахшаиш, син на Ибрахим; Дур Кул, син на Хошкадем; . . .[6]; Муса, син на Ибрахим; Али, син на Касъм; Сюлейман, син на Касъм; . . .[7]; Халил, син на Кулавуз; Али, син на Бахшаиш; Дурсун Рамазан; . . .[8]; Сучемел Мюселлах; Али, син на Бурак; Яйла, син на Оруч; Махмуд, син на Али, с берат; . . .[9]; Юсуф, син на Али; Али, син на Исмаил; Хъдър, син на Джеляли; Инебей, син на Джеляли; Хюсеин Бахшаиш; Тимур, син на Саруджа; . . .[10]; Инебей [Ка]съм; Ахмед Али; Якуб Насух; Инебей Рамазан; Юсуф Дауд; Йомер, син на Базарлу; Али, син на Бахшаиш; Дурмуш Касъм; Инебей Тимур; Инебей Абдуллах; Мустафа Муса; Сатълмъш Илиас; Бахшаиш Али; Ахад Юсуф; Хасан Али; Сюлейман Абдуллах; Ахмед Куруджа; Умур Зекир; Юсуф, син на Якуб; Дурмуш, колар; Арап, освободен роб на Абди Факих; Маслахеддин, освободен роб на Анадолеца; Али, син на Якуб.

Домакинства — 44, неженени — 28.

Приход: чифт — 31, 682; бенак — 13, 143; неженени — 29, 232; пшеница — 123 кейлчета, равностойност — 1230; ечемик — 151 кейлчета, равностойност — 604; ръж — 35 кейлчета, равностойност — 140; просо — 163 кейлчета, равностойност — 652; десятък върху лен — 90; данък върху зеленчукови градини — 10; десятък върху кошери — 62; данък върху лозя — 113; десятък върху зелен ечемик, окосен за фураж — 18; данък върху открити летни кошари — 70; ресм-и духан — 24; ниабет и данък сватбарина — 153.

Всичко: домакинства — 73, доход — 4223.

Мезра Велиоглу[11], спадаща към Йенидже Кара су

Приход: пшеница — 82 кейлчета, равностойност — 820; ечемик — 14 кейлчета, равностойност — 56; просо — 23 кейлчета, равностойност — 92; ръж — 2 кейлчета, равностойност — 8; десятък върху кошери — 14; данък върху зеленчукови градини — 29; десятък върху чесън — 11; боб — 1 [кейлче], равностойност — 16; десятък върху лен — 100; [данък] върху 2 воденици — 60; ниабет и данък сватбарина — 10.

Всичко: доход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 1216.

1—10 Листът е скъсан.
11 Неуточнена.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА МЮЛКОВЕ И ВАКЪФИ В СЕВЕРНА БЪЛГАРИЯ ОТ СРЕДАТА НА XVI В.

Откъсът съдържа подробни описи на 28 села и 3 мезри, административно зачислени към казите Търново, Разград, Чернова (Червен), Никопол и Шумен — всички в санджак Никопол. Накрая са вписани и данни за приходите на 20 вакъфа от имоти (предимно бани и дюкяни), намиращи се в по-големи населени места. Към описите на различните мюлкове и вакъфи са прибавени и актовете за техния статут.

Поради фрагментарния вид на документа никаква дата не личи нито върху началния, нито върху последния лист. Някои исторически податки в самите текстове[1] обаче ни позволяват да го отнесем към периода между 1544—1561 г., по-точно към началните граници на този период.

Откъсът обхваща 80 листа с размери 16,5/35 см. Те са чувствително повредени от влага и инсекти. Горните, а понякога и долните им краища са скъсани или са в процес на разпадане. Поради това целостта на много от описите е накърнена и завинаги са загубени важни исторически сведения за съдбата на регистрираните феодални владения.[2] Регистърът е написан с черно мастило на шрифта сиакат, примесен с дивани.

Документът се пази в Ориенталски отдел на НБКМ под сигнатура ОАК 217/8.

Преводът е направен от Бистра А. Цветкова.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DE MULK ET VAKIF SIS EN BULGARIE SEPTENTRIONALE, DATANT DU MILIEU DU XVIe S.

Ce fragment des matricules de 28 villages et 3 mezra, adjointes administrativement aux kazas de Tărnovo, Razgrad, Tchernova (Červen), Nikopol et Choumen, toutes situées dans le sandjak de Nikopol. Des données sur les revenus de 20 vakif, provenant de biens immeubles (surtout bains

[1] Основанията за датирането на документа вж. подробно у Б. Цветкова. Нови архивни източници за аграрния режим в Северна България през началния период на турското владичество. ИДА, VII, 1963, стр. 300—301.

[2] След като бе направен преводът, регистърът бе реставриран.

et magasins), sis dans les agglomérations plus grandes, sont inscrites à la fin du registre. Aux matricules des divers mulk et vakif sont annexés aussi les actes de leurs statuts.

En raison de l'aspect fragmentaire du document, aucune date n'a pu être relevée ni sur la première feuille, ni sur la dernière. Certaines données historiques, tirées des textes-mêmes[1] nous ont pourtant permis de reporter ce document à la période de 1544—1561, plus exactement vers la limite initiale de cette période.

Ce fragment comprend 80 feuilles, mesurant 16,5×35 cm. Elles sont sensiblement endommagées par l'humidité et les insectes. Leurs bords supérieurs, parfois aussi inférieurs, sont déchirés ou en voie de désagrégation. En conséquence, l'intégrité de nombre de ces matricules est mise en cause et d'importants renseignements historiques sur le sort des domaines enregistrés sont à tout jamais perdus[2]. Le registre est écrit à l'encre de Chine noire, en caractères siakat, entremêlés de divani.

Ce document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous cote OAK 217/8.

La traduction en est due à Bistra A. Cvetkova.

1а . . .[3]; Съботин Димитри; Манко Яно; Кральо Сирман; Иван, син на Марти (?) — неженен; Манолчо Иван; Иван, пришелец; Тодор Андроник; Рад Стано; Димитри Милоше; Никола Димитри; Герги Милоше; Герги Петко; Митко Стамад; Никола Арнауд, пришелец; Димо Велко; Герги Иван — неженен; . . .[4] — неженен; Бако, син на Илиан; Мирчо Тодор — неженен; Бало Драги — неженен; Тодор Въло — неженен; Продан Милош — неженен; Мартин Стайчо — неженен; Воло Станчо — неженен; Димко Костадин — неженен; Насо Милчо — неженен; Петко Стоян — неженен.

Домакинства — 26, неженени — 12. Доход — 4179 [акчета].

Испенче — 950; сено и дърва — 312; кокошка и хляб — 26; весла грозде — 52; пшеница — 100 килета, равностойност — 1000; ечемик — 40 килета, равностойност — 240; овес и просо — 110 килета, равностойност — 550; десятък върху пчелни кошери — 110; данък върху овцете — 100; данък върху свинете — 60; шира — 70 медрета, равностойност — 280; данък сватбарина — 30; караджейки — 1 камък — годишно 15; десятък върху зеленчукови градини — 74; ниабет и баджи шира — 30; десятък върху орехи — 30; десятък върху лука — 320.

1б . . .[5]; Недо, син на Костадин; Маринко Петри; Милчо, син на Марко; Кръстьо Димо; . . .[6]; Ранко Драган; Стою Градо; Петран Данчо; Рад,

[1] Concernant les raisons de la datation du document, voir pour plus de détails B. Cvetkova, Нови архивни източници за аграрния режим в Северна България през началния период на турското владичество. ИДА, VII, 1963, p. 300—301.

[2] Le registre a été restauré après que la traduction en fut faite.

[3] Листът е повреден. Всички други многоточия в текста, при които няма индекс, означават, че имената не са дешифрирани.

[4] Листът е повреден.

[5] Вероятно отгоре е било вписано името на ново селище. Листът е повреден — името не се чете.

[6] Листът е скъсан. Не се четат три имена.

син на Димо; Иван Кръстьо; Иван Рад; Рад Градо; Добро Михо; Вито, син на Доброви; Милчо, син на Доброви; Костадин Михо; Градо Рад; Момчо Градо; Мързан Стоян; Неделко, син на Мързан; Стойо Добрин; Добро Мързан; Въло, син на Петко; Обретен Слав; Петко Слав; Коло, син на Неделко; Тодор Никола; Петко, син на Иванко; Дано Новак; Иван Гаго; Недо Гаго; Мирчо Бран; Върбан Яньо; Димитри Бран; Въло, син на Димитри; Бран Димитри; Неделко Добро; Йовчо Стоян; Янчо Герги; Калчо Рад; Никола Войно; Руско Малчо; Драган, сирак; Бранко, хаймане; Бран, син на Милчо; Милчо Михо — неженен; Мусо Доброви — неженен; Мартин Градо — неженен; Игнат Войно — неженен; Бранкован (?) Войно — неженен; Братоджан Войно — неженен; Михо, син на Войно — неженен; Добро Върбан — неженен; Милчо Димитри — неженен; Слав Братан — неженен; Пено Неделко — неженен; Стойо Неделко — неженен; Неделко Ранко — неженен; Янко Дано — неженен; Бран Иван — неженен; Сиве Милчо — неженен; Богдан Манчо — неженен; Дражо Милчо — неженен; Стоян Витан — неженен; Дрончо Стоян — неженен; Сирко Герго — неженен; Градо Сирко — неженен; Неделко Герги — неженен; Добро Петко — неженен; Димитри Добро — неженен; Петко Добро — неженен; Драган Мито — неженен, зеваид войнук[1]; Добро Нестор — неженен, войнук; Съботин Нестор — неженен, зеваид войнук; Богдан, сърбин; Добро Стоян — неженен; Бало, син на Стоян — неженен; Стойо Бало — неженен;
2а Никола Бало . . .[2]

. . .,[3] неженени — 42. Доход — 7553.

Испенче — 3225; сено и дърва — 563; кокошка и хляб — 47; весла грозде — 96; пшеница — 136 килета, равностойност — 1360; ечемик — 58 килета, равностойност — 348; овес и просо — 130 килета, равностойност — 650; десятък върху лен — 100; десятък върху пчелни кошери — 150; данък върху овцете — 360; данък върху свинете — 230; шира — 110 медрета, равностойност — 550; данък сватбарина — 45; данък върху пашкули — 65; десятък върху зеленчукови градини — 61; воденици-долапи — 3 камъка — 1 по 6=230; тепавици, 1 камък — 15; ниабет и бадж-и шира — 247.

Всичко: села — броя 2, домакинства — 73, неженени — 54. Доход — 11 732.

От тях разноски съгласно с разпределителния документ: 7480.

Плата на шейха на завието, притежава султански берат — по 5 [акчета] дневно=1800 годишно.

Плата на имама, който е едновременно и шейх — по 7 [акчета] дневно=720 годишно.

Плата на мюезина за молитвите — по 1 дневно=360 годишно.

Плата на назъра — по 2 дневно=720 годишно.

Плата на служебното лице, което събира приходите от вакъфа за религиозните учреждения — по 2 дневно=720 годишно.

Плата на готвача — по 1 дневно=360 годишно.

Пшеница, която ежегодно е във владение на правоимащите — 40 килета (в истанбулски килета), равностойност — 400.

---

[1] От войнушките резерви.

[2] Листът е скъсан — не се четат още имена.

[3] Листът е скъсан, не се чете броят на домакинствата.

Ечемик за споменатите правоимащи, в истанбулски килета — по 40 килета = 240 годишно.

Стойност на месото — по 4 дневно = 7080.

Стойност на хляба — по $1^1/_4$ дневно = 540.

От стойността на необходимите неща — по $1^1/_4$ дневно = 540.

Да се изкара целият доход, който ще се получи по документация. След това доходът от вакъфите на споменатото завие да се изразходва според посочения разпределителен документ. Никой да не се намесва по този повод и да не внася промени. Да се зачита този стар порядък! По никакъв начин това да не става. [В този смисъл] е издадена заповед и понеже горепосоченото се е намирало в стария регистър, то бе вписано и в новия регистър.

26 КАЗА ТЪРНОВА

Вакъфи на имарета на покойния Фируз бей в град Търнова

Преди време техните села (т. е. селата от вакъфите на Фируз бей — б. пр.) бяха иззети и дадени като тимар.[1] Понастоящем поради увеличеното ни султанско благоволение дадените като тимар вакъфски села на посочения имарет заедно с харача им бяха отново отредени на вакъфа. Вакъфският статут на банята и водениците се потвърждава, както преди. Удостоих с тази радваща света заповед и нареждам и повелявам следното. Както досега са владени според вакъфския статут на посочения имарет доходите на посочените села, банята и водениците, да се разполага с тях пак в рамките на вакъфа по тия условия. В това отношение никой да не пречи, да не се намесва, нито да внася промени! Понеже в стария дефтер било вписано, че те (вакъфите) разполагали със султански заповеди в горния смисъл и това бе изложено в султанския двор, отново бе утвърдено със заповед и бе прехвърлено пак в новия регистър.[2]

Село Павликян[3], спадащо към Търнова, от споменатите вакъфи

Влад Добромир; Гьоро Влад; Радо Кирвасил; Никола Рад; Добро Бояр; Гюрко Бояр; Койо Слав; Слав Койо; Стан Койо; Станко Стано; Милчо Койо; Байо Бояр; Мирчо Бояр — неженен; Доброшко; Стано Радо; Никола Байо; Радич Байо; Вельо, син на Кирвасил; Радул Кирвасил; Кирвасил Недо; Рад Недо; Пазарлу Радо; Добро Добрило; Драго Госто; Петко, зет на Никола; Домрошо Недо; Влад Гаго; Драган Гаго; мерач (?) Байо; Добромиро Ботьо; Байо, син на Добран; Влад Стаслав;

[1] Тези преобразования били извършени през последните години от управлението на Мехмед II. Селата, за които става дума, били зачислени към тимара на Омур бей, както личи от един регистър от 70-те — 80-те години на XV в. (ОАК[45]/29, л. 5а). Срв. B. Cvetkova. Sur certaines réformes du régime foncier au temps de Mehmet II. Journal of Economic and Social History of the Orient, v. VI, p. I, 1963, Leiden, p. 104—120.

[2] Дясната половина на текста на този акт е твърде изличена. При възстановяването на повредената част прибягнахме към друга версия на същия текст, вписан в недостъпен нам цариградски регистър по изданието на Ö. L. Barkan. Islâm-Türk Mülkiyet Hukuku tatbikatının Osmanlı Imparatorluğunda aldığı şekiller, III, Istanbul, 1942, p. 936.

[3] Гр. Павликени, Търновско.

Добран Влайо; Рад, син на Байо; Манол Радо; Байо, син на Димитри; Мартин Радул; Драгой Петко...[1]

3а . . .[2]; Недо Стаслав; първи Слав; Кирвасил Станко — неженен; Рад Добринко; Добройо Радо — неженен; Стоян Поп — неженен; Добро Поп — неженен; Хриско Поп; Радьо Хриско — неженен; Хриско Радьо; Радо Стано; Радко Тодор; Дорко Доброшин — неженен; Драгослав Ботьо — неженен; Братан Бокчо; Байо Байо — неженен; . . .[3] Байо— неженен; Димо Байо — неженен; Слав Байо; Байо Байо; Филип Стайо — неженен; Стайо Байо; Братан Стайо — неженен; Добран Стайо — неженен; Милчо Петко — неженен; Никола Милко; Рад Дългия; Байови Радьо — неженен; Стано Радьо — неженен; Бояр, син на Радьо — неженен; Петко Доброшин — неженен; Рад Иркалко (?) — неженен; Мирчо Радо; Дорчо Петко; Драгно Радо — неженен; Добърко Братан; Добро Славе; Стайо Бонко; Банко Добромир; Братан Добромир; Драгно Слав; Слав Драгно; Славейка Гаго; Маринко Радо; Гостил Радо; Мано Герги; Монко Радо; Рад Добро; Драгослав Добро; Байчо Байо; Байчо Байчо; Бранкул (?) Байчо; Слав Байо; Байо Слав; Стоян Байо; Доброшо Милчо; Стоян Доброшо; Влас Добрил; Мартин Добрил; Райо Рад; Кирвасил Дражо; Белчо, син на Добромир; Байо Добромир; Добромир Байо; Нено Стаслав; Чомарин Нено — неженен; Станко Стано; Хриско Стайо; Драгоя Мартин; Рад, син на Стоян; Мало Радо; Боньо, син на Крачун; Крачун Иван; Кръстьо Иван...[4]; Стано Байо; Рад Стано; Добран Стано.

3б . . .[5]; Радул Добро; Гьоро Кирвасил; Мартин Добромир; Мирчо Добро; Стано Марин. . .[6]; Кърано (?) Драчо; Драйно Владо; Радьо Пено; Драгослав Драгой; Тодор Драгослав; Мано, син на Начо; Добро Мано; Черно Стано; Станко Радко; . . .[7] Станко; Добро Мирчо; Драгослав Радчо; Мирчо Драго; Драго Радо; Васил Мало; Богоя Кирвасил; Байо, син на Боян; Караджа Стано; Кирвасил Бояно; Рад Добрил; Мартин Добро; Монко Добро; Драго Драго; Стан Радойо; Радойо Стан; Милко Станко; Станко Мирко — неженен; Стан Мирко — неженен; Рад, син на Стаслав; Хрусан Самарино (?); Драгой Самарино (?) — неженен; Драгото Мальо; Милко Стан; Стоян Моско; Роман Стоян; Стоян Роман; Стано Драгой; Мартин Стоян; Неделко Мартин; Милчо Радо; Калчо, син на Добродан; Тодор Дадек; Добро Гаго; Банчо Добро; Неделко Добро; Драгослав Мирчо; Войно Мирчо; Драгой Михно; Драго, зет на Рад; Стано, брат на Драгой; друг Драгой Михно; Райко Станчо; Добро, зет на Тодор; Иван Бетовлад; Рад, син на Добросел; Станчо, брат на Драго; Добро Драгослав; Добро Драгослав; Аркани (?) Карадо (?); Недо, син на Драгослав; Стоян Петко; Бона, син на Мързан; Стойо Добро; Станко Кирвасил; Бойо, син на Драгослав; Мано, син на Пено; Мирчо Байо; Неделко Рад; Гостил Марин; Добро Романо; Моско Стано — неженен; Драгомир Добро — неженен; Доброслав Стано — неженен. . .[8].

[1] Листът е скъсан, изчезнали са още няколко имена.
[2] Листът горе е скъсан, изчезнали са още няколко имена.
[3] Листът е скъсан, първото име не се чете.
[4] Листът е скъсан, липсват имена.
[5], [6] Листът е скъсан, липсват имена.
[7] Листът е повреден, името е нечетливо.
[8] Листът е скъсан, текстът не може да се възстанови.

4а . . .[1]; Драгойо Васил — неженен; . . .[2] Добро — неженен; Добран Слав — неженен; Мано, син на Байо — неженен; Маноло Доброшин — неженен; Мано Владко — неженен; Стано Драгослав — неженен; Стано Гаго — неженен; Стано Мано — неженен; Радован Стано — неженен; Харизан Тодор — неженен; Добран Стан — неженен; Райчо Боил —; неженен; Стано Караджа — неженен; Рад, син на Милко — неженен Стано Милен — неженен; Драгно Добро — неженен; Райко Петко — неженен; Боил Владо — неженен; Добро Радо — неженен; Стано Станко — неженен; Добромир Мартин — неженен; Добро Кирвасил — неженен; Байно Драгослав — неженен; Радко Радо — неженен; Стоян Драгно — неженен; Мартин Романо — неженен; Кирвасил, син на Недо — неженен; вдовица Липа.

Домакинства — 183, неженени — 74, вдовици — 1. Доход — 37 453.

Испенче — 6425; сено и дърва — 2196; кокошка и хляб — 182; весла грозде — 364; пшеница — килета 841, равностойност — 8410; ечемик — килета 210, равностойност — 1260; фураж и просо — килета 390, равностойност — 1950; десятък върху зеленчукови градини — 142; десятък върху пчелни кошери — 920; данък върху овце — 1150; шира — медрета 1155; десятък върху лена — 324; данък върху свине — 498; данък сватбарина — 415; джизие — 11 610; ниабет и бадж-и шира —455.

4б Село Михаличе-и бюзюрк[3]

Иван Доброслав; Иван Иван; Неделко Руско; Прослав Руско; Руско Руско; Райко Владо; Иван Стоян; Радо Стоян — неженен; Радослав Добро; Гаги Дражо; Драги Дражо — неженен; Стано Радослав; Рад Балин; Иван Банко; Неделко Банко; Петко Владислав; . . .[4] Владислав — неженен; Иван Добро; Стоян Балико; Мило Драйо; Бонко Никола; Никола Бонко — неженен; Драгни Дан; Радул Пейо; Доброслав Никола; Райко Вито; Стефан Мързан; Добро Стоян; Влад Михо; Белчо, син на Драги; Инак (?) Петко; Гаго Драйо; Стоян Дурган; Дурган Стойо; Никола Драгич; Продан Драгич; Петри Димко; Слав Драган; Драган Слав; Обретен Слав; Влайко Дравко; Неделко Димко — неженен; Байо Драган; Кончар, влах; Иван Влачо; Райчо Влачо; Милчо, син на Влачо — неженен; Крайо Добромир; Иван Беро; Димитри Беро; Неделко Пейо — неженен; Владислав Пейо; Радо Радослав; Пенчо Радослав; Фило, син на Радослав; Иван Радослав; Кончар Станко; Брайно Кончар; Драги Русе; Русе Драги; Йондо Драги; Пейо Стоян; Байо Радослав; Бран Тодоран; Тодоран Бран; Радул Бран; Неделко Драган; Братана Драган; Добро Драган; Байо Гаго; Джалайли Гаго; Вичо Лало; Манол Драган; Петри Драган; Рад Драган; Дошко Райо; Пангала (?); Радан Стан; Рад Гане — неженен; Доско Гаго . . .[5]

5а . . . Манол Райко; Бранкован Манол; Пейо Стойко; Иван Стойко; . . . Калоян; Стоян Банчо; Въло Стоян; Герги Стоян — неженен; Драгой Райчо; Ранко Иван; Рад Стойо; Стоян Добро; Дабрино (?), пришелец; Стоян Димитри; Радой, брат на Стоян; Добро Стоян; Драган Сирко; . . .[6]

---

[1], [2] Листът скъсан, текстовете не могат да се възстановят.

[3] Листът е скъсан. Надписът не е пълен. Това е дн. с. Михалци, Търновско.

[4] Листът е скъсан, текстът е повреден.

[5], [6] Листът е скъсан, текстът е изгубен.

Недо Радо; Мано Дражо — неженен; Дойниче (?) Никола — неженен; Радул Иван — неженен; Райчо Крайо — неженен; Продан Драгич — неженен; Станко Драгич — неженен; Рад Димко — неженен; Петко Кумано — неженен; Иван Насото — неженен; Гого Мило — неженен; Михо, син на Лучкан — неженен; Михо Влад — неженен; Храно Момчил — неженен; Бойнко Брайко — неженен; Мирчо Драган — неженен; Русо Белчо — неженен; Стано Белчо — неженен; Пейо Бойо — неженен; Драги Косто — неженен; Стоян Доно — неженен; Неделко Петри — неженен; Райко Иван — неженен; Обретен Саво — неженен; Иван Райко — неженен; Кръстьо Петко — неженен; Мартин Кучар — неженен; Стоян Стано — неженен; Мартин Герги — неженен; Иван Стано — неженен; Иван Стоян — неженен; Михаил Банчо — неженен; Съботин Стойко — неженен; Момчо Стайко — неженен; Кучар Дамян — неженен; Димо Недо — неженен; Новак Стойко — неженен; Стоян Владислав — неженен; Драган Пейо — неженен; Райко Досо — неженен; Неделко Драган — неженен; Кончар Байо — неженен; Иван Райко — неженен; Ганьо Досо — неженен; Димитри Петран — неженен; Симо Пейо — неженен; Драгно Банко — неженен; Руско Иван — неженен; Рад Бойко — неженен; Гаги Иван — неженен; Мичо Пейо — неженен; Иван Пейо — неженен; Мано Пейо — неженен; Гостил Гостил — неженен; Неделко, дъскар.

56 Домакинства — 100 . . .[1]

Испенче — 4100; слама и дърва — 1200; кокошка и хляб — 200; весла грозде — 98 (?); пшеница — килета 20, равностойност — 200; ечемик — килета 92, равностойност — 550; фураж и просо — килета 155, равностойност — 775; шира — медрета 120, равностойност — 700; десятък върху лен — 130; данък върху овце — 350; десятък върху зеленчукови градини — 60; данък върху овце — 600; десятък върху пчелни кошери — 500; данък сватбарина — 160; джизие — 6560; ниабет и бадж-и шира — 215; доход от ливади, неизползувани от раята — 100.

Село Мурад бей[2], спадащо към Търнова, от споменатите вакъфи

Хъдър Факих Дорду — имам, женен; Абдуррахим Хъдър — неженен; Ахмед, син на Осман — женен; Рахман Ахмед — неженен; Хъдър Бали Сюлейман — женен; Хъдър, син на сина (?) — неженен; Кемал Али — неженен; Вели Али — неженен; Балабан — освободен роб на Юсуф — женен; Пири Мустафа — неженен; Илми, син на Мустафа — неженен; Мехмед, син на Али — женен; Али Мехмед — женен; Вели Мехмед — неженен; Иса Али — женен; Турахан Иса — неженен; Рамазан Ширмерд — женен; хаджи Али — неженен; Байрам Мустафа — неженен; Халил Касъм — женен; Курд Халил — неженен; Касъм Мустафа — неженен; Вели Касъм — женен; Хюсрев Исмаил — неженен; Касъм Абдуллах — женен; Мехмед, син на Касъм — неженен; Али Касъм — неженен; Карлъ Хасан — женен; Шахмелек Умур — неженен; Дурмуш Насух — женен; Мевад, син на Асали — неженен;

[1] Листът е скъсан.
[2] Бяла черква, Търновско.

Искендер Сюлейман — неженен; Дауд Искендер — женен; Мехмед, син на Дауд — женен; Атмаджа, син на Абдуллах — женен; Хамза Атмаджа — неженен; Мурад Хайруллах — неженен; Али Илиас — женен; Хамза Тимурджи — женен; Тимур Хамза — неженен; Хасан Абдуллах — женен; Хюсеин Хасан — женен; хаджи Хасан — неженен; Джефер Мубарек — женен; Иса Бали Мубарек — неженен; Ибрахим . . .[1]

6а Хъдър, син на Абдуллах — неженен; Гази Дауд — неженен; Мустафа Абдуллах — женен; Мустафа (?); Меми Юнус — неженен.

Домакинства — 20, неженени — 21, спахийски синове — 2, товидже[2] — 1. Доход — 3926.

Ресм-и чифт и мюджеред — 908; пшеница — 150 килета, равностойност — 1550; ечемик — 76 килета, равностойност — 305; фураж и просо — 83 килета, равностойност — 320; данък върху овце — 100; десятък върху пчелни кошери — 310; воденици долапи — 6 камъка по 60=360; тепавица — 1 камък по 30=30 годишно; доход от ливади, неизползувани от раята — 50 годишно; ниабет и данък сватбарина — 243.

От времето на Фируз бей досега не се събира ресм-и чифт и това отново е вписано и в стария регистър. Обаче като било проверено в мютевелийския регистър, че не следвало да плащат ресм-и чифт, при сметката той не влезе в нея.

Село Омур бей[3], спадащо към Търнова, от споменатите вакъфи

Сануллах Факих — имам на месчида на Фируз бей в споменатото село. Съгласно със султански берат Мехмед, син на Хусам, брат на споменатия имам на джамията в посоченото село и в други села. Неби Дурсун — неженен; Али Ахмед — женен; Инехан Али — неженен; Хюсеин Карагьоз — женен; Рустем Хюсеин — неженен; Хасан Кюрса — женен; Фетан Сефершах — женен; Мурад Сефершах — женен; Ферхад Хюсеин — женен; Вели Хюсеин — неженен; Иса Сюлейман — женен; Хюсрев Сюлейман — неженен; Хъдър Инебей — неженен; Хюсеин Пири — женен; Пири Хюсеин — неженен; Неби Мехмед — неженен; Тимур Хюсеин — неженен; Инехан Хасан — неженен; Мустафа Хасан — женен; Махмуд Ахмед — неженен; Рамазан Ахмед — неженен; Сатъ Ахмед — женен; Абди Юсуф — женен; Ферах Абдуллах — женен; Турхан Абдуллах Арап — женен; Дурак Мустафа — неженен;...[4] Сатъ

6б . . .[5] — женен; Сюлейман Хъдър — женен; Ахмед Абдуллах — женен. . . .[6] Домакинства — 22, неженени — 16, спахийски синове — 1. Доход — 3481.

Ресм-и чифт и мюджеред — 582; пшеница — килета 130, равностойност — 1300; ечемик — килета 55, равностойност — 330; фураж и просо — равностойност 365; данък върху овце — 150; десятък върху кошери — 510; воденици долапи — 4 по 1 камък=120; ниабет и сватбарина — 122.

[1] Листът е скъсан. В началото на л. 6а липсват четири имена.
[2] Команден чин от корпуса на акънджиите.
[3] Стамболово, Търновско.
[4] Листът е скъсан — следващите имена не се четат.
[5] Не се чете — избледняло.
[6] Горе листът е силно повреден.

Село Михаличе-и кючук[1], спадащо към същата [каза], от споменатите вакъфи

Томчо Стефан; Димитри Стефан; Маро Стефан; Петри Стефан — неженен; Койно Иван; Слав Герги — неженен; Стоян — починал; Неделко Никола; Рад Никойчо; Радо Радо; Дойно Михаил — неженен; Стоян Михаил — неженен; Драган Радомир; Стоян Дано; Пенчо Стоян; Реско Бранко — неженен; Малчо, син на Михо — неженен; Петко Храно; Дошко Брано; Кирил Хрос; Койо Велино; Тодоран Драган; Никола Стоян; Стоян Радо; Данчо Стоян; Станчо Стоян; Данчо Стоян; Нешо Радо; Рад, син на Стоян — неженен; Петко Педран; Рал, ковач; Петко Караджа — неженен; Бранко Драги; Гаго Перо; Калинчо Перо; Мързан Перо; Радул Петко; Рад Петко; Тодор. . .[2]

7а . . . Герги Мончо; Доброви Велю; Мончо Петри; Петко Доброви; Стаслав Брайо; Петри, зет на (?); Радослав Драги; Рад, зет на ковач; Пено Радослав; Кончар Бойко; Михаил Рал; Неделко Рал — женен: Нечеви Доброви — неженен; Пенчо, брат на Беро — неженен; Неделко Яно — неженен; Драгослав Радо — неженен; Васил Мирко — неженен; Драган Радул — неженен; Божо Петко — неженен; Пени Герги — неженен; Момчо Драган — неженен; Никола Иван — неженен; Дундар, брат на Руско — неженен; Драган Руско — неженен; Бало Стоян — неженен; Иван Калоян — неженен; Сево Грозо — неженен; Тодор Неделко — неженен; Петко Кою — неженен; Бело Брайно — неженен; Стойко Владо — неженен; Кръстьо Братан — неженен; Радул Балван — неженен; Николчо Петри — неженен; Добро, ковач — неженен; Слав Беро — неженен; Куман, сарач — неженен; Райко Братан — неженен; Иван Нестор — неженен; Добро Нестор — неженен; Братан Нестор — неженен; Никола Стефан — неженен; Алекси Бело — неженен; Радойне Петко — неженен; вдовица Кева.

Домакинства — 53, неженени — 44, вдовици — 1. Доход — 10 437.

Испенче — 2425; сено и дърва — 636; кокошка и хляб — 53; весла грозде — 106; пшеница — 130 килета, равностойност — 1300; ечемик — 32 килета, равностойност — 252; фураж и просо — 100 килета, равностойност — 500; десятък върху кошери — 120; данък върху свине — 250; данък върху овце — 505; десятък върху зеленчукови градини — 30; шира — 100 медрета, равностойност — 500; . . . джизие . . . — 360; ниабет и бадж-и шира . . .[3]

Общо: доход от споменатите вакъфи — 89 698. От тях:

7б Разноски според разпределителния акт и султанската заповед — 80 206.

Ракия — да се взема една четврът от целия доход — 21 763. Останалото — една четврът от добива за мютевелийската хазна — 12 323.

Мевляна Мухиеддин, хатиб ходжа — по 7 дневно = 2520 годишно.

Плата за имамството — по 5 дневно = 1800 годишно.

Плата за мюезина — по 2 дневно = 720 годишно.

Плата за заместничката на мютевелията на основание на берат — 6 дневно = 2160 годишно.

[1] Михалци, Търновско.

[2] Листът е скъсан, последните имена не се четат, както и началните на л. 7а.

[3] Листът е скъсан. Горната част на следващия лист е също повредена.

Плата [за поддържане на] сер махфел[1] — по 2 дневно=720 годишно.
Плата за хафъзите[2] — 7 души по 7 дневно=2520 годишно.
Плата за тарифа[3] — по 1 дневно=360 годишно.
Плата за молителите[4] — по 1 дневно=360 годишно.
Плата за (?) — по 2 дневно=720 годишно.
Плата за слуга — по 1 дневно=360 годишно.
Плата за шейхската служба — по 3 дневно=1080 годишно.
Плата за назърството — по 5 дневно=1800 годишно.
Плата за учителството[5] — по 5 дневно=1800 годишно.
За бакшиши на празник за четците на джюзовете[6] — 7 души по 1 дневно=2520 годишно.
Плата за . . . — по 1 дневно=360 годишно.
Плата за лицето, което налива гориво в кандилата — по 1 дневно=360 годишно.
Плата за имама на кервансарайския месчид — по 2 дневно 720 годишно.
Плата за мюезина на посочения месчид — по 1 дневно — 360 годишно.
Плата за имама на чаршията — по 2 дневно—720 годишно.
Плата за мюезина на посочения месчид — 1 дневно=360 годишно.
Плата за имама на село Мурад бей — по 2 дневно=720 годишно.
Плата за учителя в село Омур бей — по 7 дневно=720 годишно.
Плата за кятиба [който регистрира] добива от селата — по 3 дневно=1080 годишно.
Плата за кятиба . . . — по 4 дневно=1440 годишно.
Плата за лицата, които събират вакъфските приходи — по 3 дневно—1080 годишно.
Плата за лицето, което ремонтира — по 4 дневно—1440 годишно.
Плата за маслото . . . — по 1 на ден=360 [годишно].
Плата за лицето, което отговаря за склада — по 2 дневно=720 годишно.
Плата за водоносеца и носача на месото — по $1^1/_2$ дневно=540 [годишно].
От стойността на месото за ядене — по 12 дневно=4320 [годишно].
От стойността на ориза — по 3 дневно=1080 годишно.
От стойността на пшеницата — по $1^1/_2$ дневно=540 [годишно].
От стойността на . . . за хляба — килета 200 (в търновски килета) — по 10 . . .=2000.
От стойността на солта — по 1 дневно=360 [годишно].
От стойността на нахута и зеленчуците — по 1 дневно=360 [годишно].
От стойността на дървата за кухнята — по 2 дневно=720 [годишно].

---

[1] Място във вътрешността на джамиите, оградено с решетка и определено за султана.
[2] Лица, които знаят корана наизуст.
[3] Лице, което повтаря текста, произнасян от главния свещенослужител в джамиите, за да се чуе навсякъде от богомолците.
[4] В текста salavat — религиозна формула: „Господи, приветствувай нашия повелител Мехмед", която се произнася по време на молитва. Вероятно в случая се отнася до средства, които се дават на лицата, натоварени да изпълняват този ритуал.
[5] Учители в религиозните мюсюлмански училища.
[6] Наименование на всяка една от седемте книги на корана.

От стойността на меда за гостите — 200.
Разноски за . . . — по 50 годишно.
Пари за чукано жито — по 50 годишно.
Разноски за празниците — по 400 годишно.
Разноски за петъчния ден — по 2040 годишно.
Половината разноски за рамазана и петъчния ден — по 300 годишно.
Плата за готвача — по 3 дневно = 1080 годишно.
Останалото след разходите: 9492.
От него: дял на държавата от допълнителните приходи от лица с неопределено местопребиваване — 2485.
Остатък . . .[1]

Вакъф в каза Търнова

8а Село Дрянова[2], спадащо към Търнова,
вакъф на Касъм паша

То е вакъф на имарета в Едирне. Преди време било иззето и дадено като тимар.[3] Понастоящем вакъфският статут на споменатото село е отново потвърден от султанското ни благоволение и е утвърден старият вакъф. Доходът се изразходва съгласно с вакъфския акт. Така е регистрирано в новия дефтер. Да бъде освободено от авариз-и дивание. Тъй както е заповядано писмено или устно, те [вакъфските раи] да не бъдат обезпокоявани също от вакъфа!

Понеже има султанска заповед, на това основание бе вписано в новия регистър. Има многобройни султански заповеди от покойния султан Баязид да бъдат напълно освободени [вакъфските раи] от улашка служба, принудително пренасяне на товари, градене на крепости, отглеждане на коне, косене трева, кюрекчийска служба и събиране на момчета за еничери. Има също заповеди от нашия славен и раздаващ благоволение султан. На основание на това бе вписано в новия регистър.

Ахмед Абдуллах — женен; Хасан Абдуллах — женен; Салтък Абдуллах — женен; Хюсеин Абдуллах — женен; Хамза Абдуллах — женен; друг Хамза Абдуллах — неженен.

Неверници

Неделко, зет на Бельо; Братой Стойко Поп; Марко Поп; Стойо Поп; Стоян Тодор; Герги Добро; Брано Петко; Никола Иван; Витан, пришелец; Влад Витан; Петко Стойчо; Русе Димитри; Стоян Новак; Пено Грозе. . .[4] Иван . . .[5]; Герги . . .[6]; Койчо Пенчо; Новак Пенчо; Петри Краю; Никола Драган; Драгомир Драган; Стою Тодоран . . .[7]; Пено Петран[8]; 8б Стойно Берко; Драгно Рад; Черньо Рад; Рад Рад; Тодор, син на Улу-

[1] Листът е скъсан.
[2] Дряново, Габровски окръг.
[3] В регистър от 70-те — 80-те години на XV в. наистина намираме с. Дряново, вписано към тимара на търновския кадия с осем български домакинства, две вдовици и доход без испенчето 5270 акчета (ОАК$^{45}/_{29}$, л. 26а).
[4] Листът е скъсан.
[5]—[7] Листът е повреден, имената не се четат.
[8] Четенето е несигурно, мастилото е силно избледняло.

вир (?); Кръстьо Драган; Стойно Бельо; Герги Иван; Неделко Геко; Райко Янчо; Иван Дано; Петко Дано; Драю Стаслав; Тодор Стаслав; Михо, син на Дано; Дадо Стою; Раю Илю; Иван Илю; Иван (?); Драгомир Богдан; Петко Койно; Балю Марко; Върлю Пенчо; Добро Иван; Герги Иван; Братой Улувир; Иван Стоян; Михал Иван; Прав Стано; Милчо, син на Димитри; Слав Минчо; Малю, син на Милчо; Братой Стоян; Радослав Братой; Агно Стоян; Стаю Петко; Куман Петко; Герги Стоян; Вълко Балю; Иван Първул; Кръстю Костадин; Никола Балю; Добро Тодор; Стойно Балю; Пено Черню; Иван Недо; Милчо Иван; Димитри Добро; Десимир Драган; Драги Илю; Белчо, син на Илю; Ваню Вълко; Стойко Михаил; Братой Михаил; Радослав Никола; Йовица Радослав; Тою Илю; Раю Илю; Мале Ермин; Стою Драгно; Драган Влад; Радослав Влад; Неделко Димитри; Богдан Неделко; Рад Неделко; Манчо Димитри; Братой Мирчо; Стойко Мирчо; Петко Добро; Стаю Костадин; Илю, син на Костадин; Никола Стоян.[1]

9а . . . Дануш Малчо; Драган Малчо; Димо Върбан; Бран Глигор; Глиго Недко; Петри Стаю; Белю, син на Яно; Стайко Иван; Стоян, пришелец; Стайко Иван; Бако Боню; Драгой Стоян; Иван Стоян; Янчо Стоян; Стойко Иван; Иван Иван; Братан Алекси; Мандо Алекси; Петко Яню; Михаил Стоян; Пръмо, син на . . .; Димитри Иван; Богой Яно; Михо, син на Недко; Иван, зет на Никола; Влаю, зет на Никола; Стамат, зет на Рад; Малю, син на пришелец; Салю, зет на Белю; Кръстю, зет на Борил; Бранко, син на Иван; Петко, син на Илю; Неделко, пришелец; ковачът Неделко; Недко Дано; Стаслав Митрин; Ерменин Върбан; Върбан Стари; Никола Рад; Радослав Яно; Краю Яно; Радослав Беро; Дедо (?) Никола; Техно Петко; Михаил, зет на Богдан; Димитри, зет на Недо; Недо, зет на Недо; Петко, брат на Недо; Стоян Рад; Герги Добро; Иван, зет на Недо; Кою, зет на Яню; Тодор Стайно; Петри, зет на Кодин; Рад, син на Драгно; Рад, син на Рад — неженен; Братой Драган; Илиан Ради — неженен; Петко, син на Братой — неженен; Коста Драган; Радул Имджар (?); Тоде, син на Радослав; Петко, син на Райко; Иван Петко; Иван, пришелец; Гоню Вълко; Добро Никола; Копринко Иван; Тодор Стойко; Димо Стоян; Йоно Стоян; Добро Дано; Краю, син на . . .[2]; Радул Яню (?); Злато Чобан; Влад Неделко.

9б Петко Иван; Йофчо Петко . . .[3]; Драган Беро; Петко Кочо; Драган Радослав; Недко Беро; Тодор Петро; Обретен Тодор; Лефтер, син на ковач; Мирчо, зет на Недо; Койчо Дамян; Слав Никола; Станчо Иван; Петко Белю; Ибро Петко; Драго Дедо; Дойчин Дедо; Тодор Братой; Пею Михо; Пею Радослав; Стоян Неделко; Бранко Брайчо; Стоян Станю; Стайко Ганчо; Стою Радко; Добро Костадин; Драган Костадин; Иван Недо; Стайко Иван; Вълю Недко; Стоян Неделко — неженен; Никола Беро — неженен; Михо, син на Никола — неженен; Златю Никола — неженен; Стойко Йончо — неженен; Станю Стоян — неженен; Сиво Драган — неженен; Добро Стайко — неженен; Иван Краю — неже-

---

[1] Листът е скъсан. Не се четат още няколко имена. Началото на л. 9а също е повредено — и там не се четат няколко имена.

[2] Листът е скъсан, не се четат още три имена.

[3] Листът е повреден.

нен; Драю Краю — неженен; Петко, син на Драган — неженен; Никола Иван — неженен; Никола Драгомир — неженен; Димитри Йоно — неженен; Петри Иван — неженен; Рад Иван — неженен; Никола Берко — неженен; Добро Драгно — неженен; Йофчо Улувир — неженен; Петко Стойно — неженен; Драгой Ганю — неженен; Добрико Дан — неженен; Йофчо Дано — неженен; Ненчо, син на Илю — неженен; Драган Тодор — неженен; Йончо Тодор — неженен; Герги Димитри — неженен; Яню Петко — неженен; Марин Петко — неженен; Стою Петко — неженен; Кою Илю — неженен; Върбо Пенко — неженен; Радул Койно — неженен; Ненчо, син на Койчо — неженен; Петко Иван — неженен; Неделко Иван — неженен; Стан Радо — неженен; Пено Михаил — неженен; Йонко Братул — неженен; Стоян Минчо — неженен; Кою Кърман (Дърман?) — неженен; Никола Марколин — неженен; Стою Иван — неженен; Неделко Иван — неженен; Станко Първо — неженен; Никола . . .[1]

10а . . .Върбан Добро — неженен; Недо, син на Кръстю — неженен; Драган Недо — неженен; Йончо Стойко — неженен; Герги Петко — неженен; Яно Краю — неженен; Драган Върбан — неженен; Кою Недко — неженен; Петко Раю — неженен; Иван Герги — неженен; Димо Никола — неженен; Радой Йоно — неженен; Алекси Иван — неженен; Иван Пею — неженен; Стою Иван — неженен; Еришко Ермении — неженен; Никола Добро — неженен; Иван Браю — неженен; Стою Яно — неженен; Яно Добро — неженен; Тодор Братой — неженен; Неделко Мано — неженен; Драл Серчо — неженен; Никола Дечо — неженен; Петко Чобан — неженен; Стан Дино — неженен; Петко Братой — неженен; Драган Братой — неженен; Калоян Злато — неженен; Иван Златю — неженен; Рад Златю — неженен; Стамо Радул — неженен; Витан Кръстю — неженен; Милчо Косто — неженен; Марко Стано — неженен; Иван Поп — неженен; Стан Поп — неженен; Радо Стоян — неженен; Ерменин Стоян — неженен; Бранко Михо — неженен; Иван Михо — неженен; Петко Берко — неженен; Недо Стоян — неженен; Стефан Първе — неженен; Костадин Драган — неженен; Радослав Деко — неженен; Райко Богдан — неженен; Станко Ганчо — неженен; Леник Пъстроокия — неженен; Рад Бойко — неженен; Рад Раю — неженен; Витан Стоян — неженен; Първо Иван — неженен; Стаю Стоян — неженен; Кръстю Тодор — неженен; Димитри Радослав — неженен; Стою Чобан — неженен; Беро Никола — неженен; Добрил Иван — неженен; Ячо, син на Радослав — неженен; Стоян Бран — неженен; Добро Краю — неженен; Мурджо Стайко — неженен; Добро Радослав — неженен; Неделко Влад — неженен; Мирко Райко — неженен; Стоян Пеню — неженен; Недо, син на Стефан — неженен; Прод Иван — неженен; Богдан Дърман (?) — неженен; Недо Крайо — неженен; Добро Петко — неженен; Иван . . .[2]; Богдан Пеню — неженен; Драгой Краю — неженен; Радослав Краю — неженен; Върбан Стоян —
10б неженен; Стоян Кръстю — неженен; Краю, син на Драгой . . .[3]; Станю Радослав — неженен; Стоян Тодор — неженен; Стоян Раю —

---

[1] Листът е скъсан. Повредено е и началото на л. 10а.
[2] Листът е скъсан. Няколко имена не могат да се възстановят.
[3] Листът е скъсан. Имената не могат да се възстановят.

неженен; Раю Дечо — неженен; Куцар Беро — неженен; Йончо Пею — неженен.

Домакинства [на] мюсюлмани — 5, неженени — 1.

Домакинства [на] неверници — 243. Шестдесет дервентджийски домакинства са освободени от аваризи.[1] Имат султански заповеди да пазят прохода.[2]

Неженени — 193. Доход — 52 332.

Ресм-и чифт и мюджеред — 118; испенче — 10125; сено и дърва — 2904; кокошка и хляб — 242; весла грозде — 488; пшеница — 220 килета, равностойност — 2200; ечемик — 80 килета, равностойност — 480; фураж и просо — 30 килета, равностойност — 650; десятък върху грах — 4 килета, равностойност — 40; десятък върху лен — 150; шира — 130 медрета, равностойност — 650; десятък върху пчелни кошери — 2225; данък върху овце — 4560; десятък върху плодове — 80; хасà ливади — 50; данък върху свине — 680; данък сватбарина — 350; воденици-караджейки — 11 с 1 камък по 30 330; тепавици с 1 камък — годишно 15; ниабет и бадж-и шира — 800. Доход — 25280.

Тези неверници притежават кануннамета от покойния Касъм паша в следния смисъл. От задомен неверник да се вземат по 25 акчета харач, испенче да не се взема. Пък и да не се изискват дърва и сено за помещението на управителя.[3] Да косят ливадите, които преди това следвало да косят на поставения им човек.[4] От вдовици и ергени да не се взема харач. Налогът гердек да се взема от девойки — по 55 [акчета], а от вдовици [по 15 акчета]. На 50 овце да се вземат годишно по 15 акчета. От зърнените храни да се взема по 1 сноп на 10 снопа. Данъкът върху пчелните кошери да се взема по едно акче на кошер или по един кошер на 10 кошера. Данъкът върху добитъка — от биволи и големи [животни] — да се взема на две добичета по 1 акче. И на определените като овчари десет домакинства отсега в течение на две години да не се събират харач и данък върху овцете. Да се събират на третата година. За наказание на онзи, който открадне кошер или овце, да се вземат по 15 акчета или да се удрят по 15 тояги. От крадеца на вол и кон да се вземат 100 акчета глоба или да му се отреже ръката. Никой да не нарушава тези обичайни порядки на споменатите [неверници]. Понеже това е записано в стария регистър и бе направено изложение, не бе прието ергените да не плащат харач, а бе определен харач за ергените[5] и бе наредено да се задържа за султана. Останалото бе прието според условията на вакъфа и бе вписано в новия императорски дефтер.

---

[1] Бележка при общия сбор на немюсюлманските домакинства.

[2] Очевидно дервентджин.

[3] В текста mir-i oda. Ако се съди по термина, означаващ обикновено всичко, което принадлежи на централната власт, на държавното съкровище, би трябвало да се допусне, че в случая става дума за учреждението на местния управител — орган на върховното управление.

[4] Вероятно се отнася до местния господар.

[5] Текстът от тук до края е повреден. Завършекът на този акт възстановяваме по друг негов вариант, обнародван у M. T. Gökbilgin. XV—XVI asırlarda Edirne ve Paşa livâsı vakıflar-mülkler-mukataalar. Istanbul, 1952, p. 434. Учредителят на този вакъф, Касъм паша, бил румилийски бейлербей по време на походите на Вл. Варненчик и Ян Хуниади. Срв. I. H. Uzunçarşılı. Osmanlı tarihi. c. I, 2 baskı. Ankara, 1961, p. 420—423.

В самото Йенидже, с друго име Хезарград-и джедид; наричат го също и Каяджик, спадащо към Чернова[2]

Споменатите четири села преди време са били заменени срещу села-мюлк [на Ибрахим паша] близо до Истанбул. След като били издадени султански заповеди като дар от престолния град, били вакъфирани за джамията, построена в самия Хезарград. Понастоящем се регистрираха на основание на мюлкнаметата. Тъй като това положение бе докладвано в султанския двор, вакъфският статут бе потвърден и въз основа на височайша султанска заповед бе нанесено в новия султански регистър.

Мевляна Муслихеддин, син на Ахмед — хатиб на джамията; мевляна Юсуф, син на Мустафа — имам; Мехмед, син на Ахмед — учител в училището; Хасан, син на Ахмед — халифе в училището; Мустафа Хасан; Ибрахим, син на кожар — хафъз; Сеид Сюлейман, син на Сеид Мустафа — хафъз; Сали, син на Ахмед — шакирд-хафъз; Хасан, син на Абдуллах — шакирд-хафъз; Ахмед, син на Мехмед — мюезин; Сеид Махмуд Сеид Ахмед — мюезин; Али, син на Неби — муариф; Хюсеин син на Абдуллах Мюслим; Хюсеин, син на Искендер Мараш; Йомер Ходжа, син на Али — проповедник, съгласно с берат; Юсуф, син на Мустафа — проповедник, съгласно с берат; Искендер Абдуллах (?); Джафер, син на Хамза — събирач на приходите от споменатите вакъфи; Ибрахим Искендер — писар, съгласно с берат; друг Мехмед — събирач на вакъфските приходи; Хамза, син на Хюсеин; Юсуф Абдуллах — женен; Джафар Юсуф — неженен; Аяс Абдуллах — женен; Рамазан Мехмед — женен; Илалдъ Рамазан — неженен; Хасан, син на Мехмед — женен; Реджеб Хасан — женен; Шабан Хасан — неженен; Хусам Ахмед — женен; Хамза Али — женен; Хасан Мустафа — женен; Рамазан Илиас — женен; Хамза Юсуф — женен; Хюсеин Муса — женен; хаджи Хюсеин — неженен; Насух Абдуллах — женен; Мустафа Насух — неженен; Ферхад Абдуллах — женен; Искендер Девлетхан — женен; Вели Мустафа — неженен; Мурад Хасан — женен; Дурсун ...[3]; Сеиди Али Хаджи — женен; Дурасъ Сеиди Али — неженен; Ибрахим Али — женен.

11б Еюб Ахмед — женен; Али Касъм — женен; Яхши Пири — женен; Хъдър Бали — женен; Вели Махмуд — неженен; Будак Реджеб — женен; Хюсеин, син на Гюванеч — женен; Махмуд Мустафа — женен; Хюсеин Мустафа — женен; Бали, син на Инè — женен; Ислям Бали — неженен; Дур Бали Ахмед — женен; Искендер Махмуд — неженен; Бали Емиршах — женен; Иса Емиршах — женен; Юсуф Емиршах — женен; Нуфуз Хамза — женен; Юсуф Мехмед — женен; Одул Байрамлу — неженен; Гючери Махмуд — женен; Балабан Хюсеин — женен; Ширмерд Абдуллах — женен; Ферхад, син на Мустафа — женен

---

[1] Отгоре е вписана една бележка, чието съдържание не може напълно да се възстанови. Чете се приблизително следното: „Изразходват се като разноски за имарета и джамията."

[2] Гр. Разград. Чернова е на мястото на средновековния град Червен, дн. с. Червен, Русенско.

[3] Скъсано. Няколко имена не се четат.

Хюсеин Ибрахим — женен; Хамза Хаджи — женен; Ахши Хамза — неженен; Мехмед, син на Али Хулвали — женен; Али Илиас — женен; Хюсеин Хаджи — женен; Бали Хюсеин — неженен; Сеиди Ахмед Хюсеин — неженен; Мустафа Али — женен; Дауд Абдуллах — женен: Мехмед, син на Дауд — неженен; Йомер, син на Осман — женен; Али Рюсюл — женен; Хъдър Бали Али — неженен; Кара Вели, син на Али — женен; Ибрахим Хамза — женен; Сюлейман Неби — женен; Хюсеин Хаджи — женен; Сефершах Калубдеде — женен; Акънджи, син на Хасан — женен; Мустафа Мехмед — женен; Хасан Абдуллах — женен; Сатълмъш Махмуд — женен; Бехадир Абдуллах — женен; Хюсеин, кожар — женен; Хамза, син на Хамза — женен; Якуб Абдуллах — женен; Ахмед Абдуллах — женен; Иса Ялум — неженен; Оруч Абдуллах — женен; Хъдър, син на Абдуллах — женен; Худаверди Абдуллах — женен; Сеиди Абди Сеид Юсуф — преместен на основание на хюджет; Дурак Абдуллах — женен; Дениз Байрамлу — женен; Назър, син на Байрамлу — женен; Неби, син на Осман — женен; Дурмуш Караман — женен; Инебей Дул — женен; Махмуд, син на Абдуллах — женен; Кълъч, син на Хъдър; Деде Бали, син на Дениз — неженен; Фелек Дениз — неженен; Али Ахмед — неженен; Юсуф, камилар — женен; Ширмерд Абдуллах — женен; Неби Абдуллах — женен; Евхад Абдуллах — женен.

Домакинства [на] мюсюлмани — 83, неженени — 23, лица с берати — 21.

Неверници[1]

12а . . . Петран, пришелец[2]; Пено, син на Ралин; Стоян, пришелец; Петко, пришелец; Ралю, пришелец; Никола, брат на Ралю; Кръстю, пришелец; Дойчин Балю; Пено, негов брат; Вуто, хаймане; Драган, син на Никола; Кръстьо, негов брат; Иванко Дойчин; Неделко, син на Търнак; Неделко, пришелец; Русо Дроне; Драгно, син на Добро; Стоян Стайко; Драгно Новак; Добро Димитри; Радослав Добро; Драги Добро; Стаю Радослав; Драги Радослав; Петко, зет на Димо; Радослав Иван; Мило, син на Щърбан; Тодор Яно; Недо Братан; Милко, син на варджия; Драган, брат на Милко; Димитри Никола; Божко Иван; Михо Милчо; Пено Станимир; Пено Стаслав; Драган Димитри; Добро, зет на Радан; Герги Ралин; Никола Влайо; Иванко Тодор; Батил, син на Крайо; Братой, касапин; Драган, син на Петко; Карач (?), син на Доброян; Слав Петко; Йове Щърбан; Добрико, дърводелец; Кючук Иван; Стоян Милко; Петко, син на Радомир; Иван Радослав; Бойко Радомир; Коджа, син на Радомир; Гаго, син на медар; Лефтер, син на Манол; Радослав, пришелец; Солад Радослав; Михно, син на Братослав; Коджа, син на Слав; Петри, син на Слав; Ефляк Деди; Стоян, син на Улувир; Никола, пришелец; Доно, син на Превил; Бано, син на Байко; Кръстан, син на Стоян; Пено, зет на Кръстин; Драйо, син на Банил; Слав Радул; Витан, син на Слав;

---

[1] Първият ред с имена е изтрит, листът е повреден.
[2] Началният ред на л. 12а е повреден.

Петко, син на Михо; Рад, син на Добро; Слав, зет на Петко; Радо, син на Неделко; Добро, син на Калос Папа; Радко Велин; Янко Сейо . . .[1]

126 . . .[2] Техно, син на Петко; Мирчо, син на Иван; Кучар Бонко; Коджа, син на Доброслав; Станко Доброслав; Марко Алман (?); Герги Балю; Храно, син на . . .[3]; Радан Райко; Мало, син на Марин; Иван Радо; Иван, син на Рачо; Манол, син на . . .[4]; Гудо, зет на Радан; Съботин, син на пришелец; Петри, син на Вишови; Тодор, син на Гюренджи; Сари, син на Неди; Райко, син на Неделко; Димитри, син на Деди; Стою, син на Радослав; Братан, брат на Пено; Добро Неделко; Тодор Стоян; Кръсто Недо; Върбо, син на поп; Коджа Мирско; Стойко Мирско; Сиро, зет на Русен; Драган Петко; Беро, син на Петко; Недо, син на Рад; Неделко Драгомир; ковачът, син на Михаил; Никола Драгомир; Иван Мило; Петко, син на Иван; Белослав Белю; Недо, син на (?); Неделко Добро; Иван Иван; Иван, син на Радо; Михно Рачо; Драгожа Иван; Черньо, син на Иван ;Рачо, син на градинар; Ерменин, зет на Рачо; Филип Бранко; Пено, син на Братко; Димитри Драгул; Берко, син на (?); Радослав Лало; Вито, син на Никола; Душман Яно; Душман Добро; Истико (?), син на Добро; Стоян, син на Добро; Драгой, син на Рад; Добро, син на Черньо; Стано, син на Тодор; Русен, син на Мърав (?); Рад, син на Драгослав; Стоян, син на Добро . . .[5]; Драгно, негов син; Русен, син на Стою; Стоян, син на Станислав; Иван, син на Ромо; Лучкан, син на Добро; Стоян, син на Драгулин; . . .[6] Рахно, син на Марин; Йонко, син на Иван; Адлу, син на варджия; Богослав, син на Радован.[7]

13а Павел, син на Никола; Десо, син на Сърдан; Цветко, син на Радослав; Добро, син на Радослав; Янко, син на Стаслав; Иван, син на Стаслав; Иван, син на пришелец; Тодор, син на Петко; Радослав, син на Рад; Добро, син на поп; Рад, син на Добро; Гагоре, син на Добро; Добро, син на Брайко; Драган, син на Никола; Никола, син на Радан; Ермо, син на Радан; Добро, син на Мусин; Нико, син на пришелец; Михо, син на Каю; Каю, син на Добро; Черньо, син на Милю; Стою, син на Власю; Радослав, син на Петко; Райчин, син на Добро; Пено, син на Иван; Васил, син на (?); Неделко, син на Илю; Драгно, син на Влад; Велко, син на Драган; Коча, син на Йондо; Доко, син на Злато; Стою, син на Вихно; Чанок, син на Вихно; Тодор, син на Вихно; Рашко, син на Раин.

Оттук надолу вписаните са неженени: Грозо, син на Раин — неженен; Дако, син на Кириак — неженен; Браю, син на Джеряк — неженен; Рад, син на Неделко — неженен; Никола, син на Иванко — неженен; Душман, син на Иванко — неженен; Иван, син на Драгно — неженен; Неделко, син на Костадин — неженен; Гаго, син на Костадин — неженен; Рад, син на Доброд — неженен; Богдан, син на (?) — неженен; Драган, син на Йони — неженен; Кали, син на Драган — неженен; Калуд, син на Михне — неженен; Неделко, син на Радомир — неженен;

---

[1], [2] Листът е скъсан. Имената не се четат.
[3] Нечетливо.
[4] Името на бащата не е отбелязано.
[5] Мастилото е размито. Името не се чете.
[6] Три имена не се четат — мастилото е размито.
[7] Следващите имена на л. 12б не се четат — листът е повреден, а мастилото е размито.

Слав, син на Радомир — неженен; Радико, син на Радомир — неженен; Драган, син на Радан — неженен; Драно, син на Грозо — неженен; Мусо, син на Грозо — неженен; Иван, син на Улувир — неженен; Илия, син на Улувир — неженен; Йово, син на Слав — неженен; Радо, син на Слав — неженен; Първо, син на Петко — неженен; Рахно, син на Балко — неженен; Кало, син на Русин — неженен; Драго, син на Русо — неженен; Райко, син на Русо — неженен; Лучкан, син на Мирчо — неженен; Яно, син на Дамян — неженен; Драган, брат на Добро — неженен; Стоян, син на Никола — неженен; Никола, син на Дамян — неженен; Добро, син на Петко — неженен; Иван, син на Борю — неженен; Церко, син на Иван — неженен; Пейо, син на Мук — неженен; Лучкан, брат на Пейо — неженен; Драган, син на Рачо — неженен; Берко, син на Иван — неженен; Кою, син на Иван — неженен;[1] Стойчо, син на Иван — неженен; Бойко, син на Рачо — неженен.

136 . . .[2] Влад, син на Босю — неженен; Никола, син на Драгно — неженен; Ненчо, син на Драю — неженен; Кало, син на Марин — неженен; Русан, син на Марин — неженен; Илия, син на Марин — неженен; Михно, син на Минчо — неженен; Добро, син на Минчо — неженен; Стойчо, син на Никола — неженен; Иванко, син на Димитри — неженен; Мило, брат на Велко — неженен; Мирчо, син на Неделко — неженен; Димитри, син на Неделко — неженен; Тасо, син на Кара Рую — неженен; Рад, син на Янчо — неженен; Радослав, син на Мусин — неженен; Петко, син на Мусин; Кою, син на Никола — неженен; Никола, син на Брайко — неженен; Яно, брат на Никола — неженен; Минчо, син на Добро — неженен; Йофчо, син на Добро — неженен; Брайно, син на Добро — неженен; Обретен, син на Стою — неженен; Рахно, син на Стою — неженен; Брачо, син на Малин — неженен; Рашо, син на Малин — неженен; Йовчо, син на Марко — неженен; Петри, син на Марко — неженен; Доко, син на Новак — неженен; Пею, брат на Велко — неженен; Иван, син на Радослав — неженен; Михно, син на Стоян — неженен; Петри, син на Михно — неженен; Стоян, син на Станко — неженен; Белойе, син на Стоян — неженен; Недо, син на Вую — неженен; Стоян, син на Кириак — неженен; Стойко, син на Райко — неженен; Драгно, син на пришелец — неженен; Съботин, син на Берко — неженен; Слав, син на Драган — неженен; Йофчо, син на Неделко — неженен; Голю, син на Михно — неженен; Никола, син на Тодор — неженен; Петко, син на Момин — неженен; Боил, син на Бран — неженен; Балчо, син на Добро — неженен; Стойчо, брат на Игнат — неженен; Пею, син на Първул — неженен; Драгно, син на Първул — неженен; Добро, син на Грозо — неженен; Мано, син на (?) — неженен; Иван, син на Пею — неженен; Неделко, син на Малин — неженен; Добро, син на Доброслав — неженен; Тодор, син на Цено — неженен; Крайчо, брат на Стоян — неженен; (?), син на Тодор — неженен; Петри, син на Михно — неженен; Драгомир, син на Рад — неженен; Иван, син на грънчар — неженен; Никола, син на Радослав — неженен; Никола, син на Досин — неженен; Драган, син на Иван — неженен; Слав, син на Бою — неженен; Бою, зет на Илю — неженен; Рачо, син на Неделко — неженен.

---

[1] Следващите имена от последния ред не се четат. Листът е повреден.
[2] Листът горе е повреден. Началото не се чете.

Домакинства — 224, неженени — 124; домакинства [на] мюсюлмани — 83, неженени — 23, лица с берати — 21.

14а Испенче — 885; сено и дърва — 268; кокошка и хляб — 224; весла грозде — 468; пшеница — 382 килета, равностойност — 3820; ечемик — 54 килета, равностойност — 324; фураж — 84 килета, равностойност — 420; десятък върху пчелни кошери — 3863; десятък върху зеленчукови градини — 680; данък върху лозя — 40; данък върху свине — 3120 (?); десятък от лен — 140; данък сватбарина (арус) — 620; ниабет и бадж-и шира — 4100; данък върху овце — 3110; воденици-караджейки — 1 камък — 90; данък сватбарина (гердек) — 2120; от такси за баня — 2000; пазарни такси и такси за дюкяни заедно с ихтисаба, ява, бейт-юл-мал и др. — 1700; джизие — 14 920.

Село Доброва[1], близо до Хезарград, спадащо към същата [каза], от споменатите вакъфи

Мюсюлмани: Неби, син на Абдуллах — женен; Ахмед, син на Абдуллах — женен; Джев, син на Касъм — женен; Ташкун, син на Хамза — женен; Хъдър, син на Абдуллах — женен; Ахмед, син на Абдуллах — женен; Булад, син на Тимур — женен; (?) — неженен; Дурмуш Илиас, освободен роб — елиджия[2]; Хъдър Бали Хюсеин — рая на Бури от вакъфа Мурадие; Сенеди, син на Мюмин — рая на споменатия; Муса, син на Дур Бали — рая на споменатия; Деде, син на Хюсеин — рая на споменатия; Кара, син на Али — рая на споменатия; Дерка, син на Дойран — рая на споменатия.

14б Неверници: . . .[3]; Вою, син на Ралю (?); Иван, син на Даню; Никола, син на Кючук; Димо, син на Баин; Неделко, син на Недко; Новак, зет на Неделко; Пено, син на (?); Браю, син на Доброслав; Раю, син на Игнат; Райко, син на Игнат; Кръстю, син на Игнат; Никола, син на пришелец; Добро, син на Никола; Цветко, син на Ситар; Раю, син на Василка; Райко, син на сърбин; Радиви, син на сърбин; Милко, син на сърбин; Радослав, син на Брайнак; Драгошин, син на пришелец; Стоян, син на (?); Петко, син на пришелец; Димитри, син на Кучар; Марко, син на (?); Продан, син на Драгно; Балю, син на Стари; Добро, син на Драгно; Стойко, брат на Драгул; Драгул, брат на Стайко; Минчо, зет на Пено; Драган, син на Тодор; Обретен, син на Иван; Тодор, син на Неделко; Тодор, син на Станил; Никола, син на пчелар; Кою, син на пришелец; Краю, син на Стари; Божино, син на Иван; Михно, син на Стари; Стоян, син на (?); Лало, син на Братойоз; Иван, син на Добро; Добро, зет на Иван; Марко, син на Джурил; Димитри, син на Джурил; Драгой, брат на Димитри; Радослав, син на Доброслав; Неделко, син на Малин; Вук, син на (?); Дабро, син на Вук; Петко, син на пришелец; Райко, син на Злат; Кара Иван, син на Новак;

[1] Изчезнало село в района на Разград. Жителите на това село се преселили в Разград и създали махала със същото име. Срв. Ан. П. Яваше в. Разград — неговото археологическо и историческо минало, I, стр. 106—107.

[2] Лица от робски произход, чийто труд бил използуван в султански хасове и вакъфи при по-особен, полуробски статут. Срв. Ö. L. Barkan. XV ve XVI inci asırlarda Osmanlı Imparatorluğunda toprak işçiliğinin organizasyonu şekilleri, p. 233—242.

[3] Отгоре листът е силно повреден, двете оцелели имена не се четат, тъй като са силно изтрити.

Радослав, син на поп; Петко, брат на Радослав; Манол, син на поп; Стоян, син на поп; Стою, син на Петри; Рад, син на Манчо; Иван, брат на Радослав; Радослав, син на Иван; Дабро, брат на Радослав; Велчо, син на пришелец; Лазар, син на Никола; Никола, брат на Лазар; Драгой, син на пришелец; Михаил, син на Кара Иван; Брал, син на пришелец; Стоян, син на (?); Грозо, син на Коджа; Белю, син на Грозо; Иван, син на Грозо; (?) Баю; Баю, син на (?); Минчо, син на (?); Томо, син на Окчар; Янкул, син на пришелец; Никола, син на Стари; Роман, син на Мануил; Иван, син на Раю...[1]

15а Продан, син на пришелец; Неделко, син на Драгойко; Стоян, син на воденичар; Димо, син на градинар; Недо, син на дрындар; Мило, син на Софиянеца; Стоян, брат на Черньо; Радко, брат на Димитри; попът, син на Радослав; Димитри, син на брата на попа; Стан, син на (?); Стоян, син на (?); Богдан, син на София; Михаил, син на поп; Радош, син на Никола; Тодор, син на Кръстан; Рашо, син на Марко; Стоян, син на Михаил; Пено, син на кехаята; Димитри, син на (?); Петко, син на Бехриви (?); Стойко, син на Петри; Стоян, син на Гьори (?); Кало, син на Стоян; Церо, син на воденичар; Нягул, син на Михаил; Петри, син на воденичар; Петри, син на Петри; Петко, син на Чупан; Стоян, брат на Петко; Новак, син на София; Дано, син на София; Краю, син на София; Илю, син на Стоян; Стан, зет на Краю. Оттук надолу са неженени: Пею, син на Влайко — неженен; Рад, син на Стано — неженен; Трошан, син на Стано — неженен; Димитри, син на Райко — неженен; Стоян, син на Кою — неженен; Тодор, син на Кою — неженен; Стоян, син на Иван — неженен; Драган, син на Иван — неженен; Проде, син на Никола — неженен; Кало, син на пришелец — неженен; Бою; син на Неделко — неженен; Доброслав, син на Прою — неженен; Стойко, син на Никола — неженен; Никола, син на Добро — неженен; Проде, син на Досилак — неженен; Недко, син на Дойно — неженен; Стано, син на Петро — неженен; Недо, син на Петро — неженен; Драган, син на Петро — неженен; Пею, син на пришелец — неженен; Петко, син на Ривно — неженен; Белю, син на Драгно — неженен; Иван, син на Драгно — неженен; Обретен, син на Петро — неженен; Иван, син на Яно — неженен; Михаил, син на Стойно — неженен; Гаго, син на Стою — неженен; Обретен, син на Драгован — неженен; Стайно, син на хаймане; Кончар, син на пришелец; Тодор, син на Иван — неженен; Бачо, син на Никола — неженен; Добран, син на Никола — неженен; Стоян, син на Краю — неженен; Добро, син на Краю — неженен; Рад, син на Краю — неженен; Мирчо, син на хаймане — неженен; Драгомир, син на Лало — неженен; Тодор, син на Лало — неженен; Тодор, син на Ормано — неженен; Стан, син на Вълко — неженен; Ванчо, брат на Райко — неженен; ...[2], син на Иван — неженен; Мало, син на Драгой — неженен.

15б ...[3], син на Никола — неженен; Русен, брат на Никола — неженен; Стано, син на Маноил — неженен; Брато, син на Иван — неженен; Неделко, син на Иван — неженен; Кончар, син на Иван — неженен; Недо, син на Годар — неженен; Драган, брат на Недо — неженен; Драган,

[1] Л. 14б (краят) и 15а (началото) — повредени.

[2] Имената не могат да се възстановят. Листът е скъсан.

[3] Началният ред с имената на жителите не може да се възстанови — листът е скъсан, а остатъците от текста са нечетливи.

син на Миха — неженен; Пею, син на Манол — неженен; Драган, син на Михно — неженен; Мирчо, син на Петро — неженен; Манчо, син на Недо — неженен; Новак, син на Обретен — неженен; Недо, син на Обретен — неженен; Обретен, син на Едрьо — неженен; Недо, син на Ексьо — неженен; Иван, син на Драгою — неженен; Борко, син на Иван — неженен; Маю, син на Иван — неженен; Стоян, син на Продан — неженен; Добро, син на Неделко — неженен; Боро, син на Неделко — неженен; Иван, син на Стоян — неженен; Кою, син на Недо — неженен; Петкул, син на Димитри — неженен; Симон, син на поп — неженен; Орлина, син на поп — неженен; Пею, син на Стан — неженен; Влайчо, син на Пею — неженен; Дичо, син на Радою — неженен; Дойчин, син. на Радован — неженен; Димитри, син на Марко — неженен; Стайко, син на Марко — неженен; Углеш, син на Михаил — неженен; Ралко, брат на Влас — неженен; Владислав, син на Михаил — неженен; Стоян, син на поп — неженен; Витанич, син на поп — неженен; Стаме, син на Петко — неженен; Янчо, син на Петко — неженен; Тодор, син на Петко — неженен; Симо, син на Хрусан — неженен; Росен, син на Русан — неженен; Драгой, брат на Нягол, неженен; Марко, син на Петри — неженен; Йово, син на Цветар — неженен; Дойчо, син на Стою — неженен; Радослав, син на Петко — неженен; Кою, син на Петко — неженен; Храно, син на Стан — неженен; Грозо, син на Недо — неженен; Ирад, син на Момчан — неженен; Момчо, син на Краю — неженен; Дано, син на Краю — неженен; Димитри, син на Краю — неженен; ...[1]; Йончо, син на Краю — неженен; Дано, негов брат — неженен; Нягул, зет на Йончо — неженен; Иван, син на Брайо — неженен; Стан, син на Иван — неженен; Костадин, син на Кою — неженен; Драган, син на Иван — неженен; Груян, син на пришелец — неженен; Иван, брат на Стоян — неженен; Петко, син на Доян — неженен; Авлончо, син на Стариче — неженен; Стоян, син на Михаил — неженен; Мило, син на Раю — неженен; Иван, син на Милко — неженен; Костадин, син на Раю — неженен; Недко, син на Браю — неженен; Стан, син на Раю — неженен; Иван, син на Кою — неженен; Михо, син на Неделко — неженен; Стою, син на Стан — неженен; Краю, син на Бою — неженен...[2]

16а Доход — 33 358.

Ресм-и чифт и мюджеред — 162; испенче — 6850; сено и дърва — 1680; кокошка и хляб — 140; весла грозде — 280; пшеница — килета 326, равностойност — 3260; ечемик — килета 76, равностойност — 456; фураж — килета 136, равностойност — 680; десятък върху пчелни кошери — 555; десятък върху лена — 360; данък върху свине — 1750; десятък върху зеленчукови градини — 360; данък сватбарина — 870; данък върху овце — 2830; доход от ниабет и бад-у хава — 2055; воденици-караджейки — 1 камък по 5 — налог 150.

Джизие — 10 900.

---

[1] Името е нечетливо, листът е скъсан.

[2] Краят на лист 15б е скъсан и последните вписани имена не могат да се възстановят.

Село Хасанлар[1]. Настанени са три бюлюка, спадащи към споменатата [каза]. От посочените вакъфи

Мевляна, син на Факих Рахман — имам, женен; Рахман Доган — гьореджия[2]; Лютфи, син на Куфал — женен; Рахман, син на Лютфи — неженен; Рахим, син на Лютфи — неженен; Айдън, син на Мюрювет — женен; Али, син на Турахан — женен; Баязид, син Оруч — женен; Насух, син на Исмаил — женен; Сюлхеддин, син на Насух — женен; Евхад, син на Насух — неженен; Насух, син на Инебей — женен; Джафер, син на Насух — неженен; Дурмуш, син на Насух — неженен; Нусрет, син на Инебей — от тимариотите в крепостта Тутракан; Абдил, син на Исхан — женен; Курд, син на Инебей — женен; Мустафа, син на Курд — неженен; Хъдър Бали, син на (?) ходжа — женен; Тимурхан Али — гьореджия; Арслан, син на Дурак — гьореджия; Дурмуш, син на Дурак — неженен; Алагьоз Абдуллах — стар и немощен; Вели, син на Хасан — женен; Хъдър, син на Абдуллах — женен; Ахмед, син на Абдуллах — женен; Юсуф, син на Абдуллах — женен; Али, син на Ибрахим — женен; Шахкулу, син на Юсуф — женен; Пири, син на Сюлейман — ешкинджия; Ферах, син на Пири — неженен; Искендер, син на Карагьоз — женен; Муин, син на Искендер — неженен; Мустафа, син на Искендер — неженен; Али, син на Искендер — неженен; ...[3]; Дурсун, син на Али — ...[4]; Алагьоз, син на Абдуллах — женен; хаджи Юсуф, син на Абдуллах — женен.

166 ...[5] Ходжа, син на Турахан — неженен; Дурсун, син на Анадолеца — женен; Махмуд, син на Абдуллах — неженен; друг Мехмеди Абдуллах — неженен; Мустафа, брат на Мехмед — неженен; Курдгур, син на Абдуллах — неженен; Гюнели, син на Турахан — неженен.

Домакинства — 23, неженени — 19, гьореджии — 4, ... — 1, немощни — 1, ешкинджии — 1, крепостни бойци — 1. Доход — 3792.

Ешкинджийски данък — 12; ресм-и чифт и мюджеред — 790; пшеница — килета 116, равностойност — 1160; ечемик — килета — 68, равностойност — 408; фураж — килета 68, равностойност — 340; десятък върху пчелни кошери — 50; десятък върху зеленчукови градини — 30; доход (?) —110; воденици-караджейки — 3 камъка по 30 — налог 90; ниабет и данък сватбарина — 190; данък върху овце — 612.

Село Доймушлар[6] [чиито жители] живеят при устието на Бин Пънаръ, спадащо към същата [каза]. От посочените вакъфи

Никола, син на Кою; Страно, син на Андрие; Михо, син на Добро; Яни, негов брат; Тодор, син на Моро; Кръстьо, син на Михал; Яни, син

[1] Гецово, Разградско.

[2] Категория население, натоварено със задължения, свързани с миите. Гьореджиите били освободени от авариз-и дивание и текялиф-и йорфие. Срв. Ö. L. Barkan. Kanunlar, I, p. 233—235.

[3] Листът е скъсан. Имената не могат да се възстановят. Над едно от изчезналите имена личи „гьореджия".

[4] Листът е скъсан.

[5] Началото на листа е повредено. Имената не се четат, но вероятно са вписани 7 души.

[6] Неуточнено.

на Скеф; Михал, син на Андрие; Никола, син на Гин; Яни, син на Стан; Димо, син на железар; Едли, син на Дука (?); Яни, син на Гин; Петка, син на Гин; Доде, син на Борич; Нягул, син на Тодор; Йорги Михал; Йорги Лазар; Нягул, син на Михал; Яни, син на Михал; Йорги, син на Яни; Димо, син на Гин; Рад, син на . . .[1]; Йорги Михал; Коджа, син на Тодор; Павло, син на Гин; Лека, син на Андрие; Иван, син на Асян; Лазар, син на Рад; Гин, син на Даго; Нягул, син на Яни; . . .[2]

17а . . .[3] Тодор, син на Димо — неженен; . . .[4]; Горни, син на Раде — неженен; Тодор, син на Нягул — неженен; Лека, син на Яни — неженен; Яни, син на Лека — неженен; Петко, син на Димитри — неженен.

Домакинства [на] немюсюлмани — 42, неженени — 7. Доход — 4495.

Испенче — 1175; сено и дърва — 502; кокошка и хляб — 42; весла грозде — 84; пшеница — килета 33, равностойност — 330; ечемик — килета 10, равностойност — 60; десятък върху пчелни кошери — 70; десятък върху зеленчукови градини — 90; ниабет и бадж-и шира — 32; данък върху свине — 90; данък върху овце — 60; джизие на женените — 1960.

Общо: села — 4. Доход 94 224.

Дял за съкровището от допълнителните приходи, добити от лицата без постоянно местожителство в посочените села — 26 085.

Остатък — 68 139. Посоченият остатък се изразходва за медресето и джамията в село Хезарград, каза Чернова.

17б . . .[5]

18а В стария регистър е вписано, че те [живеещите във вакъфа] притежават султанска заповед, която гласи: Поради това, че вакъфът Чернова е записан в предишния дефтер върху дъщерите на Мустафа[6] като техен мюлк по мое султанско благоволение, горната мезра[7] е определена за мюлк. Затова издадох настоящата заповед и заповядвам следното: който отсега нататък стане неин законен наследник, да я владее като мюлк. Ако желае, може да я дарява или вакъфира. И никой да не пречи на това с каквото и да било действие и по какъвто и да е начин.

[1] Не се чете, мастилото е разлято.

[2] Листът е скъсан, имената не могат да се възстановят.

[3] Листът е скъсан. Първият ред на имената не може да се възстанови.

[4] Имената не се четат. Текстът е повреден.

[5] Лист 17б е неизписан.

[6] Мустафа паша е един от висшите военни сановници по времето на Баязид II и негов велик везир. Заподозрян в предателство при Селим I, той бил убит. Срв. J. v. Hammer. Histoire de l'Empire Ottoman, t. IV, Paris, 1836, p. 148.

[7] Това е мезрата Дойран обасъ, зачислена под името Тръстеник към тимара на Хамр, брат на Инехан, през 70-те — 80-те години на XV в. (ОАК[45]/29, л. 56б). През 1528—1529 г. същото населено място фигурира в един цариградски регистър към вакъфа на Хинди, една от дъщерите на Мустафа паша. Срв. M. T. Gökbilgin, op. cit., p. 444, n. 708. В още по-късен цариградски регистър — от 1582 г. — е даден препис от документа на мюлка Дойран обасъ, впоследствие вакъф на Мустафа паша. Този документ съвпада текстуално с нашия. Срв. Ö. L. Barkan. Islâm-Türk Mülkiyet Hukuku, p. 936—937. За разлика от софийския регистър тук липсва пасажът, от който личи, че жителите на Дойран обасъ са били освободени със заповед от данъците авариз-и дивание и текялиф-и султание. Дали този факт трябва да се тълкува в смисъл, че тия фискални облекчения били отменени към края на XVI в., е трудно да се реши.

Ако някой [постъпи] против моя берат, да бъде наказан. Сега посоченият вакъф е владение на екзекутирания Мустафа паша. Същият Мустафа паша е създал от казаната [мезра] три села, съживил я, увеличил дохода ѝ и я заселил. В момента е село, което е мюлк от по-рано. То е мюсюлманско село, не е вече село на неверници. Селата Тръстеник[1] и Акча клисе[2], които споменатият [паша] съживил изново, са превърнати в хасове на падишаха, господаря на света. И мюлковият статут на въпросното село Дойран обасъ е също признат. И понеже [тези села] притежават султански заповеди в смисъл да бъдат освободени от авариз-и дивание и текялиф-и султание, за всичко това бе докладвано в султанския двор. Прие се, че то има законна сила и занапред, и се вписа в новия регистър.

Село Дойран обасъ[3], спадащо към Лофча, вакъф на споменатия Мустафа паша

Дурмуш, син на Мехмед — женен; Худаверди, син на Тахир — женен; Сефершах, син на Тахир — женен; Байрамлу, син на Сефершах — неженен; Инехан, син на Сефершах — неженен; Назър, син на Сефершах — неженен; Шабан, син на Инебей — неженен; Салъ, син на Али — женен; Тимур, син на Салъ — неженен; Оруч, син на Нарлу — неженен; Мюрювет, син на Пири — неженен; Оручхан, син на Оручбей — женен; Фена, син[4] на — неженен; Хюсеин, син на Карагьоз — женен; Худаверди, син на Али — неженен; Мехмед, син на Махмуд — неженен; Махмуд, син на Турахан — женен; Дурак, син на Мехмед — женен; Мехмед, син на Дурак — неженен; Ахмед, син на Умур — женен; Дурак, син на Ахмед — неженен; Насух, син на Дурмуш — женен; Али син на Насух — женен; Ахмед, син на Насух — неженен; Махмуд, син на Насух — неженен; Хасан, син на Пазарлу — женен; Хюсеин, син на Пазарлу — женен; Дурмуш, син на Хасан — женен; Махмуд, син на Хасан — неженен; Инебей, син на Хасан — неженен; Тимур, син на Хамза — неженен; Мюрювет, син на Мурад — женен; Али, син на Мурад — неженен; Сахиб, син на Мурад — неженен.

186 Мюрювет, син на Суле — неженен; Али, син на Хамза — неженен; Бали, син на Хамза — неженен; Тимур, син на Пири; Гази, син на Пири; Мелих, син на Пири — женен; Хюсрев, с . . .[5]; Дурмуш, син на Мурад — женен; Мурад, син на Дурмуш — женен; Насух, син на Абдуллах — женен; Муса, син на Исмаил — женен; Исмаил, син на Муса — неженен; Мехмед, син на Али — женен; Хадж Али Хамза — женен; Селим, син на Хамза — неженен; Дур Али, син на Инехан — неженен; Дурмуш, син на Инехан — неженен; Хюсрев, син на Хаджи — неженен; Мустафа, син на Хаджи — неженен; Дур Али, син на Баязид — женен; Агъз, син на Баязид — неженен; Илиас — женен; Мустафа, син на Абдуллах — женен; Хасан, син на Хамза — женен; Тимурхан, син на Инехан — женен; Ферхад, син на Али — женен; Пазарлу, син на

[1] Славяново, Плевенско.
[2] Неуточнено.
[3] Дойренци, Ловешко.
[4] Думата „син“ е повторена.
[5] Името е изтрито — не се чете.

Али — неженен; Касъм, син на Абдуллах Арап — женен; Тимур, син на Хамза — неженен; Мехмед, син на Добрул — неженен.

Домакинства — 38, неженени — 39, вдовици — 2 души. Доход — 5703.

Ресм-и чифт и мюджеред — 1138; пшеница — килета 255, равностойност — 2550; ечемик — килета 52, равностойност — 312; фураж — килета 122, равностойност — 610; леща — килета 1, равностойност — 40; десятък върху пчелни кошери — 148; десятък върху овощни градини — 110; десятък върху плодове — 20; десятък върху лен — 30; лозя на мюсюлмани — 56; хасà ливади — 200; воденици — 1 камък — налог 60; ниабет и налог сватбарина — 420.

Всичко: доход от споменатото село — посочените 5703.

От тях: дял за съкровището от допълнителните приходи от лица с непостоянно местожителство в споменатото село — 340. Остатък — 5363. Посоченият остатък да се изразходва за джамията... в Истанбул. . . .[1]

19а

Село Сетово, с друго име Синадин Евран[2], спадащо към Лофча

От страна на имама мевляна Шемседдин. Споменатото село е вписано в стария регистър с шест домакинства. Сега не е останал нито един човек. Вписа се онова количество от десятъка, което плащат лицата, обработващи земята в неговите предели.

Доход извън [регистъра]: 153; пшеница — килета 7, равностойност — 70; ечемик — килета 4, равностойност — 24; фураж — килета 6, равностойност — 30; десятък върху пчелни кошери — 20; десятък върху плодове — 10.

19б

Вписа се в новия регистър.[3]

Село Кочдарин бюзюрк[4]

Али, син на мюезин (?) — женен; Малкоч, син на Али — неженен Курд Бали, син на Али — неженен; Карлъ, син на Юсуф — неженен; Айдън, син на Юсуф — женен; Мустафа, син на Айдън — неженен; Мустафа, син на Хъдър — женен; Али, син на Сеид — неженен; Джиханшах Мухаррем — женен; Мехмеди, син на Мухаррем — женен; Мурсал, син на Юсуф — женен; Муса, син на Юсуф — женен; Реджеб, син на Дурсун — женен; Вели, син на Дурсун — неженен; Бахши, син на Дурсун — неженен; Дургуд, син на Реджеб — неженен; Хъдър, син на Инехан — женен; Увеис, син на Хъдър — неженен; Мемиси, син на Хъдър — неженен; Абдуллах, син на Хъдър — неженен; Харула, син на Хъдър — неженен; Мурсал, син на Насух — неженен; Джафер,

---

[1] Личат остатъци от текст, който не може да се възстанови поради повреда в горната част на листа. Дешифрира се само „Потвърди се . . . новият регистър".

[2] Неуточнено.

[3] Листът е скъсан в горната си част, а остатъците от текста са неясни.

[4] Името на селото е напълно заличено и четенето е съвсем несигурно. Въпреки това даваме неговия опис, защото би могъл да се използува, ако при съпоставяне с цариградски регистри се установи точното име на селото.

син на Насух — неженен; Сефер, син на Насух — неженен; Али, син на Насух — неженен; Мухаммеди, син на Муса — женен; Ислям, син на Мухаммеди — неженен; Хюсеин, син на Мехмеди — неженен; Али, син на Муса — женен; Мустафа, син на Али — неженен; Неби, син на Муса — неженен; Бахадър, син на Ахмед — женен; Осман, син на Бахадър — неженен; Насух, син на Бахадър — женен; Хамза, син на Бахадър — женен; Худаверди, син на Дундар — неженен; Насух, син на Берак — женен; Вели, син на Насух — неженен; Бахши, син на Насух — женен; Меми, син на Евренос — женен; Халил, син на Муса — неженен; Лютфи, син на Муса — неженен; Сюлейман, син на Хъдър — женен; Инехан, син на Хъдър — неженен; Салих, син на Хъдър — неженен; Емиршах, син на Сюлейман — неженен; Юсуф, син на Хъдър — женен; Дур Бали, син на Юсуф — неженен; Мустафа, син на Юсуф — неженен; Рамазан, син на Юсуф — неженен; Абдуллах, син на Айдън — неженен; Бехлюл, син на Айдън — неженен; Насух, син на Хъдър — женен; Дур Али, син на Насух — неженен; Ахмед, син на Насух — неженен; Дур Али, син на Мурад — женен; Рустем, син на Дур Али — неженен; Худаверди, син на Дур Али — неженен; Али, син на Мурад — женен; Мезикин, син на Кочи — неженен; Пазарлу, син на Карагьоз — женен; Шабан, син на Пазарлу — неженен; син на сина на Пазарлу — неженен; Мухаммеди, син на Пазарлу — неженен; Инебей, син на Карагьоз — женен; Али, син на Якуб — женен; Дургуд, син на Якуб — женен; Инехан, син на Карагьоз — женен; Ахмед, син на Инехан — неженен; Хюсеин, син на Вели — женен; Али, син на Хюсеин — неженен; Бекир, син на Хюсеин — неженен; Несин, син на Абдуллах . . .[1]

20a . . .[2] Хъдър, син на Абдуллах — неженен; Мустафа, син на Абдуллах — женен; Рамазан, син на Юсуф — женен; Тимур, син на Рамазан — неженен; Тимурташ, син на Рамазан — неженен; Тимурхан, син на Рамазан — неженен; Юсуф, син на Лютфи — женен; Мехмед, син на Юсуф — неженен; Мустафа, син на Юсуф — неженен; Дурак, син на Хъдър — женен; Хъдър, син на Дурак — неженен; Коркуд, син на — неженен . . .[3]; Хюсеин, син на Абдуллах — женен; Али, син на Ахмед Факих — женен; Ахмед, син на Хъдър — женен; Али, син на Муса Ширдали — неженен; Шюджа Абдуллах, товидже — женен; Бали, син на Вели — женен; Дур Али, син на Бали — неженен; Хъдър, син на Шюджа — неженен; Джафер, син на Хасан — женен; Хюсеин, син на Джафар — неженен; Пир Назър, син на Абдуллах — женен; Джафер, син на Абдуллах — негов брат; Меми, син на Дурджи — неженен; Пазарлу, син на Мустафа — женен; Али, син на Абдуллах — женен; Мустафа, син на Иран — женен; Хюсеин, син на Абдуллах, освободен роб на Бехрам Хюсеин — женен; Диване Али, син на Халил — женен; Пир Назър, син на споменатия Али — неженен; Хюсеин, син на Али — неженен; Меми, син на Джафер, брат на Пир Назър — неженен; Дурмуш, син на Махмуд — неженен; Тимурхан, син на Махмуд — неженен; Мехмед, син на Махмуд — неженен; Ибрахим, син на Махмуд — неженен; Мустафа, син на Махмуд — женен; Меми, син на Али — спахийски син; Муса, син на

[1] Листът е скъсан и крайните имена в последния ред са изгубени.
[2] Началният ред на листа е повреден. Името липсва.
[3] Следващите три имена не могат да се изяснят — листът е скъсан.

Али — спахийски син; Махмуд, син на Ширмерд — неженен; Али, син на Абдуллах — женен; Мустафа, син на Абдуллах — женен.

Домакинства — 52, неженени — 78, спахийски синове — двама души. Доход — 6793.

Ресм-и чифт и мюджеред — 1768; пшеница — килета 195, равностойност — 1950; ечемик — килета 70, равностойност — 420; фураж — килета 147, равностойност — 735; десятък върху пчелни кошери — 150; хаса ливади — 300; данък върху лозя — 136; десятък върху плодове — 60; десятък върху лен — 85; десятък върху зеленчукови градини — 55[1]; воденици-долапи — 2, налог — 120.[2]

22б . . .[3]

Всичко: доход от споменатите села и домакинства.

Села — 3, домакинства [на] мюсюлмани — 102, неженени — 106, домакинства [на] неверници — 59, неженени — 71, вдовици — 1, спахийски синове — 5.

Общо: доход от вакъфите — 32 736. От тях разпределени съгласно със стария регистър — всичко за месчида в града: плата за тевлиета — по 5 [акчета] дневно, плата за назарета[4] — по 4 [акчета] дневно, за имамството по 3 [акчета] дневно, за мюезинството — по 1 [акче] дневно, стойност на масло за осветление и рогозки — по 60 годишно.

Годишно по 13; годишно, включително маслото и рогозките — 4740.

Всичко за другия месчид в крепостта: за имамството — по 3 [акчета] дневно, за масло за осветление — по 20 годишно.

Всичко: разноски за споменатия месчид — 1100.

Общо: разноски за споменатите месчиди — годишно по 5820.

Всичко за посоченото завие в града: от стойността на пшеница и хляб — 80 по 10, равностойност — 800; от стойността на булгура — килета 10, равностойност — 100; от стойността на дървата — по 35 на кола, равностойност — 175; от стойността на чистото масло — 12 унки, равностойност — 60; от стойността на чистия мед — 200; от стойността на . . .[5]; от стойността на сиренето — 25; стойност на . . . и солта — 20; от стойността на месото — по 1/2 — 87; всичко разходи на текето — 1547.

Общо разходи на вакъфите — 7387.

Остатък след направените разходи — 15 344[6].

От тях част за държавата — от допълнителните приходи от лицата с непостоянно местожителство в посочените села . . .[7]

Истинският остатък от допълнителните приходи по фермана за вакъфите — 8344.

---

[1] Листът е повреден.

[2] На л. 20б, 21а, 21б и 22а са описани две села, чиито имена остават неизвестни поради силната повреда на листовете. По списъка на жителите личи, че едното село е населено само с мюсюлмани (между тях има лица от немюсюлмански произход с прозвището Абдуллах), а другото село е чисто българско. Не предаваме описа им в нашия превод, тъй като е абсолютно невъзможно да уточним имената им.

[3] Отгоре листът е скъсан и текстът не може да се възстанови.

[4] Службата на вакъфския назър.

[5] Текстът е повреден.

[6] Едно от обозначенията за разпределението на тази сума е изличено и не може да се уточни.

[7] Цифрата е изличена поради повредата на листа.

23а . . .[1] друго . . . Българене[2], спадащо към Никболу

Завието в Никболу на един от дервишите на Коюн Баба — Али Кочи дервиш — никога не е получавало приходи на вакъфа, нито е имало доходи, то не е имало свой вакъф. След като починал споменатият дервиш, по негова воля се събрали дервишите и [решили] ракията, добита от собствените им лозя и градини,[3] да се изразходва за проходящите в споменатото завие. Понеже посочената мезра бе празна и извън новия регистър, бе дадена с тапия от покойния Яхя паша. След това те бяха взели султанска заповед и бившият никополски кадия мевляна Аляеддин определил отново границите ѝ. По-сетне те взеха султанско решение от покойния султан Баязид, подир това — от никополския бей, негово сиятелство Хасан паша, а след него Мехмед бей им наложи десятък по 200 акчета годишно. Взеха си свещени писма [за това]. Построиха върху въпросната мезра една воденица с два камъка и събраха 14 души неверници-хаймане, нерегистрирани лица и несъстоятелни неверници, за да служат на посоченото завие. Събираха им испенчето и другите данъци. Те работеха за водениците, изградени върху посочената мезра, за лозята [предназначени] за нуждите на проходящите и за други работи. Понастоящем това положение се регистрира. Тъй като бе докладвано на негово величество падишаха-господар, тази мезра с означените граници, с данъка върху овцете, с десятъка върху кошерите и изобщо с всички шерийски и обичайни данъци и с четиринадесетте неверници в нея стана вакъф на въпросното завие. Понеже бе наредено нейните доходи да се изразходват за проходящите, сега бе вписано в новия регистър. Обозначеното бе регистрирано в стария вилаетски дефтер. Понеже за споменатия вакъф бе докладвано в двора, вакъфският му статут бе отново потвърден и бе вписано в новия дефтер.

Марко, син на Душман; Иван, син на Драган; Петко, син на Иван — неженен; Неделко, син на Богдан — хаймане; Иван, син на Богдан — неженен; Петко, син на Иван; Боно, син на Михал; Никола, син на Джоре; Радич, син на Радослав — хаймане; Манчо, син на Илия; Стани, син на Илия — хаймане, неженен; Богдан, син на Вито; Мико, син на Богдан; Стоян, син на Богдан — неженен; Илия, син на Вито — хаймане; Милош Яко; Станчо Яко — неженен; Вълко, син на Радослав; Бело, син на Радоя; (?), син на Радоя; Продан, син на Радослав; Герги, син на Радой — хаймане; Герги, син на Стоян; Тодор, син на Новак; Петко, син на Иван; Стан, син на Иван; Обретен, син на Витан; Мирчо, син на Стоян; Стоян, син на пришелец; Милош, син на Стоян — неженен; Михаил, син на Стамат — мереметчия (който поправя — б. пр.) на чешмата в споменатото завие; Никола, син на Стамат — мереметчия на чешмата в споменатото завие; Вранка, син на Рад — циганин . . . — железар и мереметчия. . .[4]

Тия трима неверници са от собствените мюлкове на покойния Михалоглу Мехмед бей и бяха подарени на посоченото завие. Връчен бе

---

[1] Листът е повреден в горната си част и не се дешифрира изцяло името на селото. Чете се само второто му име Българене.

[2] Вероятно едно от двете села Българене — Ловешко или Свищовско.

[3] Тук текстът не може да се осмисли напълно.

[4] Следва име на циганин-християнин — мереметчия на мелници. Листът е повреден, не се четат всичките имена.

документ за тяхното даряване в пълно частна собственост. Понастоящем и синът на Мехмед бей — Хъдър бей — потвърди този дар и тъй като мюлкът бе подновен, това се регистира в новия дефтер.[1]

236 Доход[2]: испенче — 836; сено и дърва — 36; кокошка и хляб — 3; весла грозде — 6; пшеница — килета 35, равностойност — 350; ечемик — килета 19, равностойност — 114; фураж и просо — килета 37, равностойност (?); десятък върху лен — 10; данък върху овце — 33; десятък върху пчелни кошери — 10; данък върху свине — 10; воденици-долапи — 7 камъка— налог 120; ниабет и бадж-и шира — 118.

Извърши се определяне на границите на посоченото село. Преди, по времето на Мехмед бей, син на Михал, той сам дойде там заедно с никополския кадия мевляна Мехмедеддин ефенди. Границата бе определена и им бе връчен шерийски хюджет. Дори и Мехмед бей даде писмо. След това никополският кадия мевляна Аляеддин пак приподписа споменатия хюджет. Понастоящем споменатите граници са потвърдени. Понеже титулярният никополски кадия мевляна Абдул Керим ефенди е издал пак хюджет за определяне на границата, това бе вписано в новия регистър. От тях: част за съкровището от допълнителните приходи от лицата с непостоянно местожителство в споменатото село — 550. Остатък — 1702. Споменатият остатък е за разноските на завието, което се намира в Никболу — харчи се за минаващите пътници.

24a В стария дефтер . . .[3] Хилми Челеби . . ., щом починал . . ., бе купен от покойния Абдусселям от всичките му наследници . . . Взет бе хюджет от покойния . . . ефенди. По този повод бе получено постановление от покойния султан Селим хан относно свободния режим на общо основание за посоченото село — за неговите предели, административно спадащите към него селища и прилежащи [земи], за явa, качкун, бейт-юл-мал, мал-и гаиб, мал-и мевкуд, налога джюрм-ю джинает и други бад-у хава, данъка върху овцете и земеделския добив . . . и останалите . . . и изобщо всички шерийски даждия и всички обичайни данъци и относно това, че са освободени от авариз-и дивание и текялиф-и йорфие.

Понастоящем споменатият Абдусселям бей е взел повторно мукарернаме от негово величество султана. След това, когато починал покойният Абдусселям бей, собственици станали синовете му Пир Ахмед Челеби и Юсуфшах Челеби. Сега, през последните десет дни на реби юл-ахър на текущата 947 година (1—10. XI. 1540), Юсуфшах Челеби продал частта си за 30 000 акчета на брат си Пир Ахмед Челеби. Връчен му бил хюджет от споменатия кадъаскер. Цялото село станало истински мюлк на Пир Ахмед Челеби. Когато бе докладвано в султанския

---

[1] Текстът на бележката, отнасяща се до последните трима жители от списъка, е накърнен поради повредата на листа.

[2] Листът отгоре е скъсан и цифрата на дохода е заличена.

[3] Началото на този опис е нечетливо поради силната повреда на листа. Текстуални съвпадения между него и подобен документ, регистриран в цариградски вакъфски дефтер от 1582 г. (срв. Ö. L. Barkan, op. cit., p. 938—939), ни позволяват да установим, че той се отнася до търновското село Арнаут кьой. По данните на цариградския регистър нашият документ изглежда да е имал следното начало: „Село Яйлак, с друго име Арнаут кьой, спадащо към Търнова (дн. Арбанаси). Посоченото село е било в стария дефтер мюлк на покойния Хилми Челеби. След като той починал, [мюлкът] бил купен за 50 000 акчета от Абдусселям бей — от наследниците на унаследените имоти. Взет бе шерийски хюджет от покойния Саръгьоз ефенди“ и т. н.

двор, мюлковият статут бе утвърден и това бе вписано в новия дефтер. Понеже има и съсобственически земи (т. е. на селяни от разни тимари и пр. извън границите на вакъфа — б. пр.), закон е зачислените раи да се облагат с десятък.

Яни, син на Улувир; Димо, син на Мирослав; Яни, син на Евлях; Димо, син на Дундоро; Павли, син на Леко; Кондонико, син на Лека; Герги Лека; Лико Герги; Сени, син на Лека; Петко, син на Лека; Герги, син на Янопол; Петко, син на Янопол; Дерде, син на Лека; Петко, син на Драган; Герги, син на Арбуч; Койо, син на Яни; Павло, син на Димо; Петко, син на Дене; Михо, син на Дене; Михо, син на Маро; Стаю, син на Малко; Доко, син на Димо; Стамат, син на Яни; Деде Яни Димо; Яни, син на Драган; Герги, син на Яни; Герги, син на Моно; Коста, син на Яни; Васил, син на Герги; Яни, син на Йорги; Димо, син на Папа; Яни, син на Папа; Лека, син на Михо; Михо, син на Бою; Димо, син на Ехили; Тома, син на Герги; Лека, син на Лазар; Герги, син на Качаро; Влах, син на Илио; Андрие, син на Владико; Петко, син на Михо; Петри, син на Герги; Яни, син на Папа; Папас, син на Герги; Никола, син на Димо; Тома, син на овчар; Леко, син на Никола; Михо, син на Улувир; Васил, син на Герги; Димо, син на Улувир; Деде, син...[1]; Герги, син . . .[2]; Герги, син на Илия; Ига, син на Никола; Герги, син на Панчул; Симо, син на Никола.

246 Гьон Коджи; Марко, син на Мино; Димитри, син на Папа[3]; Лека, син на Мачин — неженен; Яни, син на Никола — неженен; Тодор, син на Тома — неженен; Петко, син на Ангело — неженен; Кириаки, син на Герги — неженен; Димо, син на Илио — неженен; Тома, син на Герги; Тодор, син на Лека — неженен; Герги, син на Петко — неженен; Стамат, син на Димо — неженен; Герги, син на Димо — неженен; Ести, син на Михо — неженен; Герги, син на Тексар — неженен; Яни, син на Йорги — неженен; Гьон, син на Качаро — неженен; Лека, син на влах — неженен; Аврам, син на Михо — неженен; Тодор, син на Михо — неженен; Яни, син на Никуш — неженен; Петри, син на Димо — неженен; Коста, син на Яни — неженен; Димо, син на Янчо — неженен; Марин, син на Герги — неженен; Гьон, син на Кали — неженен; Петко, син на Герги — неженен; Моско, син на Герги — неженен; Яни, син на Коста — неженен; Герги, син на Мрачко — неженен; Саранди, син на Гьон — неженен; Дчма, син на Мрачко — неженен; Стамат, син на Крайчо — неженен; Гьон, син на Крайча — неженен; Димо, син на Марин — неженен; Димо, син на Митрун — неженен; Тома, син на Герги — неженен; Петко, син на Герги — неженен; Герги, син на Каргояр — неженен; Костадин, син на Герги — неженен; Никола, син на Миладин — неженен; Ермени, син на Кало — неженен; Дука, син на Деде — неженен; Герги, син на Янко — неженен; Димо, син на Лерин (?) — неженен; Дука, син на Стефан — неженен; Михал, син на Никола — неженен; Яни, син на Никола — неженен; Яни, син на Ангело — неженен; Петко, син на Герги — неженен; Димитри, син на Вало — неженен; Дука, син на Герги — неженен; Коста, син на Курил — неженен; Петко, син на Коста — неженен; Герги, син на Герги — неженен; Деде, син на Гьон — неженен; Герги, син на Винар — неженен;

[1—3] Имената не се четат, листът е повреден.

Герги, син на влах — неженен; Герги, син (?) — неженен; Димо, син на Герги — неженен; Андрие, син на Яни — неженен; Стамат, син на Папас — неженен; Димо, син на Русо — неженен; Герги, син на Русо — неженен; Петко, син на Русо — неженен; Михо, син на Моно — неженен; Михо, син на Койно — неженен; Димо, син на Михо — неженен; Стилян, син на Евдо — неженен; Михал, син на Виткан — неженен; Петко, син на Върло — неженен; Димо, син на Върло — неженен; Стамат, син на . . .[1]

25а . . .[2] слама и дърва — 828; кокошка и хляб — 69; весла грозде — 138; пшеница — килета 95, равностойност — 950; ечемик — килета 25, равностойност — 150; фураж — килета 40, равностойност — 200; десятък върху лен — 50; десятък върху пчелни кошери — 100; данък върху свине — 224; десятък върху плодове — 50; десятък върху пашкули — 60; десятък върху орехи — 30; данък сватбарина — 70; шира — медрета 200, равностойност — 4500; воденици караджейки — 1 камък — данък 30; данък върху овце — 500; ниабет и бадж-и шира — 100. От тях: част за държавата от допълнителните приходи от лица с непостоянно местожителство в споменатото село — 2730. Посочените две хиляди седемстотин и тридесет акчета — дял на държавата — се присъдиха на споменатия велик паша.[3]

Остатък: част за споменатия мюлк — 8844.

Село Новосел[4], спадащо към същата [каза], от вакъфите на покойния Абдусселям бей

Споменатото село е освободено от всички авариз-и дивание и текялиф-и йорфие — на общо основание е със свободен статут.[5] Жителите притежават свещени заповеди, че покойният Абдусселям бей бил получил султански постановления от времето на султан Селим и от негово величество нашия султан и че преди време той бил купен от всички наследници на оставените в наследство имоти от покойния Хилми Челеби. Когато бе докладвано в султанския двор, вакъфският му статут бе потвърден и бе вписано в новия султански дефтер. Понеже има и съсобственически земи (т. е. селяни от разни тимари и пр., извън границите на вакъфа — б. пр.), закон е зачислените раи да се облагат с десятък.[6]

Мирко, син на Радо; Стою, син на Дойчин; Стою, син на Крайо Райко, син на Богой; Драгой, син на Богой; Герги, син на Богой

---

[1] Краят на листа е повреден и последният ред от имената не се чете.

[2] Началото на листа е повредено и не всички данъчни задължения могат да се възстановят.

[3] Допълнителна бележка на дясното бяло поле. Поради повреда на листа текстът не се чете напълно.

[4] Новосел, Шуменско.

[5] По отношение на определена категория данъци тук бил признат ненакърнимият фискален имунитет на всички феодални владения от т. нар. категория „сербест", т. е. ония лица, чиито господари не били длъжни да поделят с местните административни органи — санджакбейове и субашии — добива от споменатите данъци. Срв. J. v. Hammer. Des Osmanischen Reiches Staatsverfassung und Staatsverwaltung, I, Wien, 1815, p. 203; Ор./631, л. 83а; Ö. L. Barkan. Kanunlar, I, p. 274.

[6] През 80-те и 90-те години на XV в. с. Новосел се е числяло последователно към зиамета на Якуб Челеби и към тимара на Тимурхан (ОАК[45]/29, л. 20а, Д/639, л. 3а).

Кръсто, син на Прод; Добро, син на Вачо; Стою, син на Иван; Димитри, син на Петри; Михно, син на Въло; Марчо, син на Михо; Мързо, син на Михо; Мало, син на Иван; Мало, син на Петко; Драган, син на Вуйо; Драгно, син на Вичо; Тодор, син на Стою; Михо, син на Велчо; Кръстьо, син на Стоян; Рад, син на Брайно; Иван, син на Неделко; Момчо, син на Богой; Петко, син на Мило; Тодор, син на Драган; Манол, син на Драган; Стойко, син на Иван; Злато, син на Станчо; Димо, син на Станчо; Добро, син на Димо; Драган, син на Димо; Герги, син на пришелец; Кою, син на Стоян; Мързо, син на Петко; Богдан, син на Гаго; Йове, син на Първе; Недко, син . . .[1]; Братой, син на Рад; Драгошин, син на Кръстьо; Стойко, син на Драгошин; Петко, син
:25б на Иван; Добро, син на Иван; Кою, син на Стоян;[2] Томчо, син на Сърчо; Донко, син на Иван; Томчо, син на Михно; Петри, син на Никола; Радойко, син на Сава; Сето, син на Душман; Михно, син на Иван; попът, син на Янчо; Рус, син на Янко; Стоян, син на Маврик; Насьо, син на Тодор; Михно, син на Тодор; Пено, син на ковач; Пено, син на Марко; Влаю, син на Неделко; Балю, син на Неделко; Тодор, син на Караджа; Стойчо, син на Караджа; Томчо, син на Лиур (Лигур?); Добро, син на Малин; Томчо, син на Димо; Куман, син на Яно; Драган, син на Куман; Данчо, син на Димитри; Дойчин, син на Неделко; Стоян, син на Михо; Недо, син на Стоян; Куман, син на Нестор; Рус, син на пришелец; Мамо, син на Иван; Кръстьо, син на Душман; Никола, син на Добро; Гунчан, син на Радо; Стоян, син на Бойчан; Радо, син на Стоян; Есьо, син на Иван; Малчо, син на Драгой; Рад, син на Неделко; Добро, син на Неделко; Петко, син на Стоян; Михаил, син на пришелец; Доган, син на Тодор; Дойчин, син на Радул; Дедо, син на Стоян; Кало, син на Нягул; Петко, син на Спан; Даго, син на Спан; Иван, син на Богдан; Стойко, син на Богдан; Петри, син на Черньо; Никола, син на Боин; Иван, син на Никола; Ванко, син на пришелец; Богдан, син на Браил; Герги, син на Тодор; Герги, син на Яно; Михо, син на Марин; Герги, син на Кою; Рад, син на Кою; Никола, син на Стою; Богич, син на Иван; Янчо, син на Герги; Добро, син на Първо. Новорегистрирани: Пейо, син на Стою — неженен; Стою, син на Даю — неженен; Драгошин, син на Петко — неженен; Райко, син на Петко — неженен; Мързо, син на Мило — неженен; Куман, син на Драган — неженен; Добро, син на Драган — неженен; Петко, син на Злато — неженен; Никола, син на Златю — неженен; Никола, син на Димо — неженен.[3]
:26а . . .[4] Драган, син на Драги — неженен; Добро, син на Бако — неженен; Иван, син на Продан — неженен; . . .[5]; Петко, син на Бойо — неженен; Иван, син на Бойо — неженен; Кало, син на Кало — неженен; Неделко, син на Яно — неженен; Караджа, син на Тодор — неженен; Кало, син на Стойчо — неженен; Братан, син на Драгуш — неженен; Недьо, син на Калин — неженен; Рад, син на Герги — неженен; Димитри, син на Герги — неженен; Стоян, син на Доско — неженен; Петри, син на Петко — неженен; Рало, син на Добро — неженен; Велю, син на Димо — неженен; Драган, син на Димо — неженен; Яно,

[1] Това име и имената на още две лица не се четат — листът е повреден.
[2] Следващите имена от първия ред са изгубени — листът е скъсан.
[3] Последните 4 имена на л. 25б не могат да се възстановят — листът е скъсан.
[4] Първият ред от имена не може да се възстанови — листът е скъсан.
[5] Името е изтрито.

син на Куман — неженен; Иван, син на Бакла — неженен; Димитри, син на Данчо — неженен; Храно, син на Нягул — неженен; Храно, син на Петко — неженен; Кръсто, син на Стоян — неженен; Браю, син на Стоян — неженен; Пейо, син на лодкар — неженен; Добро, син на Бачо — неженен; Михо, син на Кръстьо — неженен; Рад, син на Бучак — неженен; Кръстьо, син на Бучак — неженен; Влайо, син на Рад — неженен; Томчо, син на Стою — неженен; Добро, син на Стою — неженен; Марин, син на Драгул — неженен; Черню, син на Петко — неженен; Стоян, син на Лазар — неженен; Яно, син на Кало — неженен; Йофчо, син на Кало — неженен; Петко, син на Стефан — неженен; Кою, син на Боян — неженен; Влаю, син на Боян — неженен; Стоян, син на Богдан — неженен; Николчо, син на Нягул — неженен; Кою, син на Петко — неженен; Влад, син на Петко — неженен; Лалю, син на Яно — неженен; Цено, син на Продан — неженен; Янко, син на Миро — неженен; Томчо, син на Герги — неженен; Пею, син на пришелец — неженен; Велчо, син на пришелец — неженен; Драгуш, син на Богдан — неженен; Мояне, син на Нягул — неженен; Тодор, син на Дано — неженен; Продан, син на Герги — неженен; Драгошин, син на Драган — неженен; Първо, син на Кръсто — неженен; Станчо, син на Драган — неженен; Слав, син на Добро — неженен; Дошо, син на Рад — неженен; Сердан, син на Баю — неженен; Стоян, син на Недко — неженен; Кончар, син на Диман — неженен; Дедо, син на Кою — неженен; Черню, син на Кою — неженен; Драган, син на Димчо — неженен; Драган, син на Йондо — неженен; Драган, син на Тодор — неженен; Тодо, син на Раян — неженен; Стоян, син на . . . [1]; Стою, син на Рад — неженен.

Мюсюлмани: Ширмерд, син на Абдуллах — женен; Балабан, син на Абдуллах — женен.

266 Доход . . .[2]

Ресм-и чифт — 144; испенче — 555; сено и дърва — 1428; кокошка и хляб — 119; весла грозде — 238; пшеница — килета 252, равностойност — 3520; ечемик — килета 73, равностойност — 338; фураж — килета 90, равностойност — 450; десятък върху кошери — 25; шира — медрета 212, равностойност — 1060; данък върху свине — 255; десятък върху зеленчукови градини — 50; десятък върху плодове — 320; десятък върху лен — 200; воденици-караджейки с по 1 камък — налог 60; десятък върху орехи — 60; хасà ливади, незаети от раята — 100; налог сватбарина — 130; данък върху овце — 1800; ниабет и бадж-и шира — 320; десятък върху пашкули — 50.

От тях: част за държавата от допълнителните приходи от лица с непостоянно местожителство в споменатото село — 3000. Остатък — 12 332. Посоченият остатък се изразходва за имаретите в Чекмедже[3] и други места по пътя за Истанбул.

---

[1] Последният ред е повреден — листът е скъсан и не се четат три имена.

[2] Цифрата на дохода е изличена — листът отгоре е скъсан.

[3] Вероятно Бююк Чекмедже.

27а

Село Боруш, с друго име Армутлу диван[1], спадащо към същата [каза], от споменатите вакъфи

Мезид Факих Илиас, имам — женен; Хюсеин, син на Илиас — неженен; Баязид, син на Илиас — женен; Джафер, син на Исхак — неженен; Емрюллах Мехмед — неженен; Хаджи, син на Али — неженен; Мустафа, син на Якуб — женен; Ахмед, син на Мустафа — женен; Салтък, син на Мустафа — женен; Яхши, син Мустафа — неженен; Дурак, син на Осман — женен; Сарухан, син на Али — женен; Арслан, син на Али — неженен; Хюсеин, син на Мустафа — неженен; Неби, син на Мустафа — неженен; Мустафа, син на Хамза — неженен; Хюсеин, син на Хамза — неженен; Мурад, брат на Мустафа — женен; Дауд, син на Мурад — неженен; Уруч, син на Абдуллах — женен; Иса Бали Йогюр (?) — женен; Али, син на Турахан — женен; Хюсрев, син на Али — неженен; Салих, брат на Иса Бали — неженен; Далъ Йектимур — женен; Меми, син на Иса — женен; Тимурхан, син на Ахмед — неженен; Ахмед, син на Хъдър — стар, освободен роб; Бали, син на Али — женен; Хасан, син на Бали — женен; Хюсеин, син на Бали — неженен; Муса, син на Бали — неженен; Искендер, син на Бали — неженен; Хюсеин, син на Бали — неженен; Али, син на Меми — спахийски син; Мехмед, син на Ибрахим — женен; Мехмед, син на Халил — спахийски син; Дур Али, син на Гечин — женен; Иса, син на Хамза — неженен; Хамза, син на Абдуллах — женен; Али, син на Хамза — неженен; Дурмуш, син на Хаджи — женен; Курд Али, син на Дурмуш — неженен; Курд, син на Рамазан Ходжа — женен, освободен роб; Бакъ, син на Хамза — женен; Мехмед, син на Абдуллах — женен; Худаверди, син на Мустафа — неженен; Сюлейман, син на Курд — женен; Искендер, син на Ахмед — женен; Сафар, син на Ахмед — неженен; Дервиш, син на Ахмед — женен; Мустафа, син на Дурмуш — рая на Бури (?); Дурмуш Хъдър — рая на Бури (?); Кулкал, син на Сатълмъш — рая на Бури (?).

Рая на Бури (?) — трима души.[2]

27б . . .[3] десятък върху пчелни кошери — 110; десятък върху лен — 20; хасà ливади — 20; ниабет и налог сватбарина — 60; воденици-долапи — 2 с по 1 камък — налог 120.

Село Обретеник[4], спадащо към същата [каза], от споменатите вакъфи

Марко, син на Костадин; Първо, син на Радослав; Гергьо, син на Кръстьо; Гюран, син на Кръсто; Петри, син на Божик; Богдан, син на Добро; Стоян, син на Богдан; Стан, син на Добро; Стано, син на Добро; Сив, син на Рад; Стаслав, син на Пено; Калчо, син на Михо; Неделко, син на Манол; Стамат, син на Манол — неженен; Михо, син на Малин;

---

[1] Думата след това име не се чете. На руската триверстова карта е отбелязано село с такова име. Днес то не съществува.

[2] Листът в долната част е повреден. Личи само това вписване.

[3] Текстът в началото на листа с опис на феодалната рента е нечетлив.

[4] Обретеник, Русенско. През 70-те — 80-те години на XV в. селото било тимар на двама братя — Турхан и Юсуф, — синове на Татар Хамза (ОАК[45]/29, л. 29а).

Стоян, син на Тодор; Райно, син на Радо; Димитри, син на Богдан; Стефан, син на Богдан — неженен; Димитри, син на пришелец; Герги, син на Драган; Драги, син на Драган — неженен; Пею, син на Богдан — неженен; Стоян, син на Калин; Стамат, син на Кръстан — неженен; Драган, син на Братоджан; Стоян, син на Пено; Стамат, син на Добро; Стоян, син на Богдан; Чобан, син на Богдан; Съботин, син на Радослав; Герган, син на Раю; Сив, син на Злато; Радослав, син на Станимир; Станимир, син на Радослав — неженен; Сиве, син на Стою; Сив, син на Владислав; Петри, син на Дойчо; Петко, син на Иван; Рало, син на пришелец; Петри, син на. . .[1]; Диман, син на Петко . . .[2]

28а Нино, син на Стамат — неженен; Добро, син на Богдан — неженен . . .[3]; Радо, син на Раю — неженен; Добро, син на Гергьо — неженен; Кою, син на Миладин — неженен; Иван, син на Петри — неженен; Краю, син на Герги; Дражо, син на Белю — неженен . . .[4]; Добромир, син на Стоян — неженен; Краю, син на Стоян — неженен; Стоян, син на Серхоша (Пияницата) — неженен; Димитри, син на Михно — неженен; Богдан, син на Димитри — неженен; Кочо, син на Тодоран — неженен; Неделко, син на Бачо — неженен; Кръстьо, син на Бачо — неженен; Калин, син на Бачо — неженен; Милко, син на Милко — неженен; Станчо, син на Марин — неженен; Михно, син на Неделко — неженен; Влайко, син на Марин — неженен; Петри, син на Миладин — неженен; Драги, син на Петри — неженен; Бачо, син на Краю — неженен; Томико, син на Димо — неженен; Димо, син на Петко — неженен; Кою, син на Петко — неженен; Калчо, син на Стамадо — неженен; Борю, син на пришелец — неженен; Диман, син на пришелец — неженен; Петко, син на Борик — неженен.

Домакинства — 43, неженени 56. Доход — 8326.

Испенче — 2500; сено и дърва — 528; кокошка и хляб — 44; весла грозде — 88; пшеница — килета 223, равностойност — 2230; ечемик — килета 31, равностойност — 186; фураж — килета 56, равностойност — 280; десятък върху пчелни кошери — 50; десятък върху лен — 100; десятък върху зеленчукови градини — 60; данък върху свине — 250; шира — медрета 360, равностойност — 1800; налог сватбарина — 90; ниабет и бадж-и шира — 220.

28б Общ доход от селата — 10326.

От тях: дял за държавата от допълнителните доходи от лица с непостоянно местожителство в споменатите села — 2785.

Остатък — 7641. Споменатият остатък остава за разноски на касапницата, намираща се в Едирне.

---

[1] Второто име не се чете, листът е скъсан.
[2] Четирите следващи имена не могат да се възстановят — листът е скъсан.
[3] Горната част на листа е скъсана и повредена. Имената трудно се четат.
[4] Името не се чете.

Вакъф на текето Бали бей, син на Яхя паша

Село Сърнево[1], близо до споменатото теке, спадащо към Чернова

Понеже посоченото място било много опасно харамийско свърталище, споменатият Бали бей[2] като субашия на Тутракан построил на това място отбелязаното теке. Той събрал и заселил посочените неверници, за да косят трева за конете на проходящите лица хайманета и да докарват дърва. Оттогава посоченото място станало сигурно поради въпросното теке и мюсюлманите минавали без страх. Понастоящем със заповед му бе зачислен приход. Понеже бе докладвано на негово величество падишаха-господар, негово величество господарят-падишах вакъфира на посоченото завие целия доход на посоченото село и бе вписано в регистъра. Тъй като горното бе докладвано, пак бе потвърдено и регистрирано в новия дефтер.

Мюсюлмани: Балабан, син на Абдуллах — женен.

Неверници: Малин, син на Никола; Кало, син на Нягул; Петко, син на . . .[3]

29а . . .[4]; Въло, син на Доброслав; Ян, син на Доброян; Миладин, син на Влад; Доно, син на Миладин; Михаил, син на Въло; Андрио, син на Бойо (?); Петко, син на Бойо; Райчин, син на Иван; Крайо, син на Иван; Стрезо, син на Иван; Петко, син на Злат; Бойо, син на Злат; Бало, син на Бойо; Моян, син на Радослав; Доброви, син на Стано; Добро, син на Стано; Петко, син на Стано; Иван, син на Стоян; Никола, син на Рало; Балин, син на Василко; Иван, брат на Балин; Пено, син на пришелец; Владиш, син на пришелец; Крайничан, син на Владиш; Стари, син на Добро — пришелец; Петри, син на Добро; Пено, син на пришелец; Мило, син на пришелец; Пено, брат на Милко; Иван, син на Васил; Слав, син на Васил; Богдан, син на пришелец; Роман, син на пришелец; Съботин, син на пришелец; Мило, друг пришелец; Стоян, син на пришелец; Иван, син на пришелец; Димитри, син на Иван; Николо, син на пришелец; Петко, син на Нягул; Стано, син на Върло; Раю, син на Върло; Драгой, син на пришелец; Мано, син на Драгой; Гьони, син на пришелец; Торно, син на Герги; Иван, син на пришелец; Петри, син на Иван; Иван, син на Драз — пришелец; Радослав, син на Иван; Стоян, син на пришелец; Пено, син на Стоян; Димитри, син на пришелец; Пено, син на пришелец; Иван, син на пришелец; Неделко, син на пришелец; Добро, зет на Неделко; Неделко, син на пришелец; Добро, син на пришелец; Райко, син на пришелец; Мило, брат на Райко; Йондо, син на пришелец; . . .[5]

---

[1] Неуточнено.

[2] Син на известния османски сановник през XVI в. Яхя паша. Препис от акта за статута на същото селище се намира и в по-късен регистър, съхраняван в цариградските архиви. Срв. Ö. L. Barkan, op. cit., p. 936.

[3] Л. 28б е скъсан в края. Последните имена не се четат.

[4] Листът е повреден. Изчезнали са някои от първите вписани имена.

[5] Името е нечетливо, листът е повреден.

29б Новозаписани: . . .[1]; Михо, син на Боян — неженен . . .[2]; Влад, син на овчар — неженен; Иван, син на сирак — неженен; Бою, син на овчар — неженен; Петко, син на Михо — неженен; Йончо, син на Слав — неженен.

Домакинства [на] мюсюлмани — 1, домакинства [на] неверници — 90, неженени — 30. Доход — 7562.

Ресм-и чифт — 22; испенче — 3000; сено и дърва — 1080; кокошка и хляб — 90; весла грозде — 180; ечемик — килета 75, равностойност — 510; пшеница — килета 150, равностойност — 1500; фураж и други — килета 130, равностойност — 650; десятък върху зеленчукови градини — 50; ниабет и бадж-и шира — 200; воденици-караджейки — 2 камъка — налог 60; данък сватбарина — 50; данък върху пчелни кошери — 140; данък върху свине — 30.

30а Село Излатар[3], спадащо към . . .[4]

Мюрювет, син на Насух — женен; Юсуф, син на Карагьоз — неженен; Пазарлу, син на Увеис — елиджия; . . .[5]; Аяс, рая на негово височество Еюб Ансари[6]; Мустафа, брат на Аяс; Юсуф, син на Татарсюргюн[7]; Хъдър Бали, син на Юсуф — неженен; Али, син на Абдуллах — женен; Девлетхан, син на Али — ягджия[8] на имарета Мурадие; Одул, син на Насух — ягджия на посочения имарет.

Домакинства — 2, неженени — 2, елиджии — 1, раи на Еюб Ансари — 2 души, ягджии — 2 души, сюргюн — 1. Доход — 687.

Ресм-и ягджиан[9] — 24; ресм-и чифт и мюджередан — 60; пшеница — килета 25, равностойност — 250; ечемик — килета 8, равностойност — 48; фураж и просо — килета 9, равностойност — 45; десятък върху пчелни кошери — 100.

---

[1] Следват 5 имена, които не се четат — листът е повреден.

[2] Началото на листа е силно повредено. Редица имена не могат да се разчетат.

[3] Дн. с. Златар, Преславско, Шуменски окръг.

[4] Горната половина на листа е сериозно повредена. Текстът за статута на селото е нечетлив. То е административно зависимо от Шумну (Шумен). Трудно се четат и имената на жителите — мастилото е изличено.

[5] Нечетливо.

[6] Вероятно раи, преселени от някое вакъфско селище, посветено на джамията и тюрбето на Еюб Ансари в Цариград, чийто статут бил учреден от Мехмед II. Срв. M. T. Gökbilgin, op. cit., p. 315.

[7] Буквално заточеник, принудително изселен, от категорията турски посѐлници, които държавната власт довела от Анадола и настанила след завоеванието в различни български райони. Много такива „сюргюн" имало през XVI в. в Силистренско — те били пряко подчинени на отделен субашия. В законите за санджак Силистра били предвидени нарочни разпоредби за статута на населението от тази категория. Срв. Ö. L. Barkan. Osmanlı imparatorluğunda bir iskân ve kolonizasyon metodu olarak sürgünler. İÜİ FM, XV, 1953, p. 209—224; Ö. L. Barkan. Kanunlar, I, p. 273, 274.

[8] Ягджиите били категория население, натоварено да доставя определено количество масло за държавни и обществени нужди. Техният статут бил регламентиран с отделни разпоредби през XVI в.; по-специално те се отнасяли за ония ягджии, които се числели към вакъфите на имарета, създаден от султан Мурад. Срв. Ö. L. Barkan, Kanunlar, I, p. 245—246.

[9] Очевидно еквивалент на количеството масло, което били длъжни да доставят ягджиите.

30б ...[1] Мезра Дългач, спадаща към Шумну, позната под името Хаджи Байрам ери[2]. Понеже в стария регистър е вписано, че тя е включена в основния фонд на вакъфа, това обстоятелство бе регистрирано

Дур Ходжа, брат на Ахмед — ягджия на имарета Мурадие; Татбик, син на Ахмед — ягджия на споменатия [имарет]; Байрамлу, син на Рюсюл — ягджия на споменатия [имарет].

Доход — 532.

Ресм-и ягджиан — 3 души по 12=36; пшеница — килета 33, равностойност — 330; ечемик — килета 12, равностойност — 72; фураж — килета 16, равностойност — 80; десятък върху пчелни кошери — 14.[3]

32б Село Завие Сеид Осман, с друго име Дюлбенд алани[4] извън стария регистър, спадащо към Шумну, махалата Бехлюллер и други, спадащи към споменатото село. Мюлк на споменатия паша[5]

Мюсюлмани

Сеид Осман Сеид Евренос — потомък на пророка; Сеид Ахмед Сеид Евренос — потомък на пророка; Сеид Муса Сеид Осман — потомък на пророка; Сеид Дурак, син на Сеид Ахмед — потомък на пророка; Бехлюл, син на Дургуд — женен; Юсуф, син на Абдуллах — неженен; Байрамлу Дургуд — неженен; Али, син на Абдуллах; Тимур, син на Мустафа; Кулкал Факих, син на Емрюллах — женен; Йомер Факих, син на Ибрахим — ягджия на имарета Мурадие; Али, син на Салих — женен; Хюсеин, син на Бехшаиш — женен; Салтък, син на Мустафа — неженен; Гючбей, син на Дервиш — стар и немощен; Сефер, син на Абдуллах — ягджия на имарета Мурадие; Исмаил, син на Абдуллах — ягджия на споме-

---

[1] Горната половина на листа е разкъсана и текстът на вписания там акт е изличен. Възстановяването му е невъзможно.

[2] В регистър от 70-те — 80-те години на XV в. същата мезра е вписана като село Дългач-и бюзюрк, числящо се към тимара на шуменския сераскер Оручхан, син на Умур, с 29 къщи, 3 вдовици и доход 4916 акчета (ОАК[45]/29, л. 20а). Към този опис е отбелязано, че немюсюлманските жители на селото живеели в Балчик хисар. Ясно е, че става дума за изселване и обезлюдяване на селото, което се превърнало така в мезра.

[3] На листове 31а, 31б и 32а са регистрирани жителите на три села, чиито имена остават неизвестни поради повредата на хартията. В края на описите на първите две села четем следните бележки:

„Споменатото село бе извън регистъра. За да се подеме отново, като се насърчи, за съживяването му бе зачислен този размер доход" (л. 31а).

„Споменатото село бе извън регистъра. Понеже бе и пусто място, за да се съживи, като се насърчи, му бе зачислен този размер доход" (л. 31б).

Текстът на акта, който разкрива режима на тия села, както и на описаните след тях още 2 села (вж. по-долу), съвпада с документ, който намираме в регистър от цариградските архиви за годината 947 (1540—1541). Това ни позволява да допускаме, че в случая става дума за мюлка на дворцовия ага Ибрахим. Според извадките от един цариградски регистър, обнародвани от M. T. Gökbilgin, op. cit., p. 505—506, биха могли да се възстановят и имената на селата, които липсват в нашия регистър поради скъсаните листове. Те са с. Геберан, спадащо към Търнова (вероятно изчезналото село Гиран), Кировите, спадащо към Чернова, Чучур Костандог, с друго име Мустафа бей. Срв. Ö. L. Barkan, Islâm-Türk Mülkiyet Hukuku . . ., III, p. 941.

[4] Неуточнено.

[5] Вероятно Ибрахим паша (ага).

натия [имарет]; Кадемлу, син на Абдуллах — ягджия на споменатия [имарет]; Насух, син на Тимур — ягджия на споменатия [имарет]; Хюсеин, син на Умур — ягджия на споменатия [имарет]; Вели, син на Хюсеин, ягджия на споменатия [имарет]; Хюсеин, син на Кадемлу — неженен; Ахмед, син на Йомер — неженен; Хасан, син на Хюсеин — неженен; Инебей, син на Ширмерд — неженен; Пир Али, син на Вели — неженен; Ширмерд, син на Абдуллах — ягджия на имарета Мурадие.

33а

Неверници

Стоян Берик; Михо, син на Добро; Никола, син на Траян; Малчо, син на овчар[1]; Драгой Драгош; Марко Драган; Петко, син на овчар; Търно, син на Петри; Недако, син на Иван; Иван, син на Никола; Стайко, син на Петко; Радул Иван; Димитри, син на Стоян; Никола, син на Томчо; Станкуш, син на Драю.

Доход — 116, заедно с мезрата. Понеже споменатото село, именувано Завие [Сеид Осман], е ненаселено и празно място, за да се съживи, му е дадено насърчение и на спадащите към неговите предели мюсюлмани заедно с махалите е зачислен този размер доход.

Мезра Хотал[2], при споменатото село Сеид Осман, заедно с пчелина

Доход извън регистъра във владение на Абди, син на Инебей — 16.

Вписа се равностойност на десятъка за 30 кошера — 16 акчета. Ако се окажат в повече, да им се пресметне десятък и да се събере; да се даде десятък и за орната площ.

Село Волона[3], извън стария дефтер, заедно с махалата Мумджу Искендер и други, спадащи към споменатото село, мюлк на посочения ага, спадащо към Шумну. Проход

Посоченото село е на страшно и опасно място, често се намират убити люде. Поради страх от щети то е останало празно. Понастоящем е наложително необходимо то да стане проход; те [жителите] са освободени от авариз-и дивание, кюрекчийска служба, текялиф-и йорфие и други и са натоварени да плащат изцяло десятъците, шерийските налози и обичайните данъци. Това е постановено и се вписа в новия регистър.

Мюсюлмани

Джафер, син на Салих — женен; Али, син на Салих — неженен; Хюсеин, тюфекчия — неженен; Дургуд, син на Салтък — неженен; Мехмед, син на Искендер; Баязид, син на Искендер; Насух, син на Абдуллах.[4]

---

[1] Транскрибирана е българската дума „овчар".

[2], [3] Неуточнени.

[4] Следващите имена са изгубени — листът е скъсан.

33б . . .[1] Тодор, син на Черно; Гаго, син на Бачо; Стан, син на Радослав...[2]; Иван, пришелец; Драги, син на Димитри; Иван, син на пришелец; Петко, пришелец; Стоян, син на Прод; Милко, син на Иван; Размир, син на Тодор; Тодор, син на Върбан; Кръсто, син на Иван; Руско, син на Стари; Бачун, син на Радо; Никола, пришелец; Марко, син на Радослав; Първул, син на Слав; Кою, син на Радослав; Димитри Русо; Гергино, син на Радослав; Рало, син на Душан; Иван, син на Стано; Стоян, син на пришелец; попът, син на Хранко; Русо, син на Бачо; Иван, син на Костадин; Петко, син на Иван; Стоян, син на Драган; Стоян, син на Радослав; Драгно, син на Михаил; Алекси, фурнаджия; Димитри, син на Драгош; Радослав, син на Русо; Драгослав, син на Костадин; Васил, син на Станимир; Слав Бресто; Дабро, син на Радослав; Минко, син на Брусан; Стоян, син на Петко; Петри, син на пришелец; Тодор, син на овчар.

Понеже посоченото село е ненаселено и празно харамийско свърталище, заедно с мюсюлманите дойдоха някои неверници и се съживи чрез насърчение. Този размер доход му се зачисли, за да се обработва.

Доход — 400.

Посочените пет броя села в лива Никболу в обозначените кадийски райони са били извън регистъра като ненаселени и празни. Когато било докладвано във височайшия двор на негово величество султана, убежище на света, бе издадено султанско мюлкнаме за владение в пълна частна собственост от посочения ага със свободен статут на общо основание на землището му, числящите се към него и прилежащите му места, [налозите му] ява, качкун, бейт-юл-мал, мал-и гаиб, мал-и мевкуд, джюрм-ю джинает, налога върху овцете, [таксата] горнина[3] за свинете, които бродят из планината през сезона на жълъдите, бад-у хавата, десятъка върху селскостопанския добив, земята му и полагаемите се доходи и изобщо всички шерийски налози и всички обичайни данъци. В такава форма се регистрира в новия султански дефтер с границите.

34а . . .[4]

34б . . .[5]

Дюкяни — 38 врати, ежемесечно по 5=2280.

Разноски: плата за имамството — по 2 дневно; плата за мюезина — по 1 дневно; плата за четците на джюзовете — по 1 дневно.

Всичко: трима души по 5 дневно = 1800.[6]

---

[1] Горната част на лист 33б е повредена. Имената на някои български жители са изгубени.

[2] Листът е скъсан, следващите имена са изгубени.

[3] Това е обичайно даждие, запазено от времето на средновековната българска държава. Срв. В. Cvetkova. Influence exercée par certaines institutions de Byzance et des Balkans du Moyen âge sur le système féodal ottoman..., p. 247—248.

[4] Лист 34а не е изписан.

[5] Горната част на листа е повредена.

[6] Не е ясно за кой вакъф се отнасят тия сметки и в кой град са дюкяните.

Вакъф на месчида на Мехмед бей, син на Михал.[1] Новооснован

В посочения месчид има и едно завие.

Дюкяни — 25 врати, ежемесечно по 5=1800.

Разноски: плата за имама — по 2 дневно; плата за мюезина — по 1 дневно.

Всичко: двама души по три дневно = 1080.

Допълнителните приходи да се изразходват за ремонт на текето вътре в месчида и за месчида.

Вакъф на месчида на майката на Хъдър бей, син на Михал.[2] Новооснован

Дюкяни — 6 броя, ежемесечно по 5=360.

Разноски: плата за имамството — по 4 дневно = 180 годишно. . .[3]

35а . . .[4]

Разноски: плата за имама — по 2 дневно = 720 годишно; плата за мюезина — по 1 дневно = 360 годишно; плата за учителя — по 2 дневно = 720 годишно.

Допълнителните приходи се изразходват за ремонт на месчида.

Вакъф на месчида Пир Али Субаши. Новооснован

Дюкяни — 5 врати, ежемесечно по 5=300. В брой — 3000. По шериатска процедура — 300. Недостига дава самият вакъф, когато намери

Разноски: плата за имама — по 2 дневно; плата за мюезина — 1 плата за четците на джюзовете — 5.

Всичко: 7 души по 7 дневно = 2880.

Вакъф на месчида на Али бей, син на Михал.[5] Новооснован

35б . . .[6]

Плата за имамството и хатибството — по 3 дневно; плата за мюезина — по 1 дневно и 1 за джюзовете. Като не достигат [средствата], [вакъфът] ги дава от себе си. За доставяне от вакъфа.

---

[1] От рода на помюсюлманчения византийски феодал Гази Кьосе Михал бей. Срв. I. H. Uzunçarşılı. Osmanlı tarihi, c. I, 2 baskı. Ankara. 1961, p. 572.

[2] Хъдър бей е брат на посочения по-горе Мехмед бей. Срв. I. H. Uzunçarşılı, op. cit., c. I, p. 572.

[3] Има допълнителна бележка за изразходването на сумите за този вакъф, обаче текстът е повреден поради разкъсване на листа.

[4] Горната част на листа е повредена, не е ясно за кой вакъф става дума.

[5] Един от синовете на Гази Кьосе Михал бей. Срв. İ. H. Uzunçarşılı, op. cit., c. I, p. 572. Под този подпис са вписани разноските на вакъфа. Поради повреда на листа обаче текстът не може да се възстанови.

[6] Началото на листа е скъсано. Има изгубен текст.

Вакъф на Мехмед бей, син на Михал. Новооснован

От определените вноски от банята — 2000.

Вакъф на Мехмед бей, син на Михал, собствената му джамия във Видин

Дюкяни — 16 врати = 820. За джамията във Видин.
Воденици-караджейки — 1 камък = 300. За джамията във Видин.

Вакъф на мектебхането на Мехмед Мансур. Новооснован

В брой — 3600, по шериатска процедура — 360. Пак за доставяне от вакъфа. Плата за учителя в мектебето — по 2 дневно.

В град Рахова[1], спадащо към Никболу. Вакъф на месчида и муалимхането на Джафер бей, мир-и лива на Изворник. Новооснован

Част от мукатаата на банята — мюезин — 4000.
Дюкяни — 24 врати . . .[2]

36а

Вакъф на джамията на покойния Синан Челеби, емин на пристанището Рахова. Новооснован

Дюкяни — 12 врати = 760. В брой от Синан Челеби — 10 000. По шериатска процедура — 1000. Събрани пари от Хюсеин (?) — 2000. По шериатска процедура — 200. За джамията на споменатия Хюсеин.

Разноски: плата за мютевелията Аяс, от освободените роби на покойния Синан — по 1 дневно; плата за хитабета — по 2 дневно; плата за имамството — по 3 дневно; плата за мюезина — по 2 дневно; плата за четците на джюзове — по 1 дневно.

Всичко: 5 души по 9 дневно = 3240.

Склад на сол под посочената джамия — държавен.

Изкопана баня — 1500.

Вакъф на покойния Язаджи Бали, дефтердар — стар тимариот, вакъфиран за месчида и чешмата в самия Никболу

ГРАД ЛОФЧА

Джамия на султан Мехмед хан, да благоухае пръстта му.
Понеже не е превърната във вакъф, няма мютевелия.
Сега е необходим ремонт. Това неколкократно е било докладвано.[3]

[1] Оряхово.

[2] Листът е скъсан. Текстът е изгубен. Л. 36а е скъсан в началото. И там има изгубен текст.

[3] Допълнителна бележка над текста.

За духа на султан Мехмед се четат всички джюзове. Хюсеин, без служба. Заплата получава от емина по заплатите от [приходите] на джизието.[1]

Плата за хатибството — 3; плата за имама . . .[2]

36б

Вакъф на муалимхането и месчида на Мехмед Челеби Чауш, мир-и миран на Румили. Новооснован

В брой — 10 000. По шериатска процедура — 1000.

Дюкяни — 9 врати, ежемесечно по 5=540.

Разноски: плата за мютевелията — по 1 дневно; плата за имама — по 2 дневно; плата за мюезина и за джюзовете — по 2 дневно.

Всичко — 1800.

Вакъф на месчида Абаджи Муслихеддин. Новооснован

Дюкяни — 11 врати — 360.

Разноски: плата за имама — по 1 дневно. Допълнителните [приходи] се изразходват за ремонти.

Вакъф на месчида Хаджи Мехмед. Новооснован

Дюкяни — 4 врати = 240.

Разноски: плата за имама — по 1 дневно; плата за мюезина — по 4 дневно.

Останалото дава [вакъфът] от себе си. За доставяне от вакъфа.

Вакъф на месчида мевляна Абдуррахман Кади. Новооснован

В брой — 11 000. По шериатска процедура — 1100.[3]

37а . . .[4]

В брой — 8000. По шериатска процедура — 800.

Разноски: плата за имама — 1 човек. Вакъф на завието Аликоч.

Воденици-караджейки — 1 камък; една четвърт от приходите от споменатата воденица — 1000. Назър на дервишите, изкопана баня — 2500. Вакъф на Джафер Челеби, син на Язаджи Бали, бивш кетхуда на Багдад.

В каза Никболу, в село Синадин ода, има джамия. Вакъфът е [посветен] на нея.[5]

Друга баня — разрушена. Вакъф на Яхя паша.

---

[1] Бележка, вписана отстрани.

[2] Листът е скъсан, текстът е повреден.

[3] Краят на лист 36б е силно повреден. Текстът е изгубен.

[4] Началото на лист 37а е повредено. Текстът е изгубен.

[5] Вписване вляво от регистрацията на доходите от баните.

Вакъф на месчида на махалата Хъдър бей.[1] Новооснован

Дюкяни — 11 врати, ежемесечно по 12=744. Разноски:[2] . . . плата за мюезина — по 4 дневно.

37б . . .[3]

Вакъф на месчида Емир Кадъ в махалата. Новооснован

Дюкяни — 14 врати, ежемесечно по 69=828.
Разноски: плата за имама — по 2 дневно.

Вакъф на муалимхането на Али Челеби в Лофча. Новооснован

Дюкяни — 13 врати, ежемесечно по 110=1320. Муалимхането е в Лофча.[4]

Вакъф на покойния Ебу Юсуф Ефенди — средства за четенето на два джюза за душата му

Дюкяни — 5 врати, ежемесечно по 55=660.
Разноски: плата за имама — по 1 дневно; плата за мюезина — по 4 дневно.

Вакъф на месчида Язаджи Бали

Дюкяни — 5 врати, ежемесечно по 50=600.
Разноски: плата за имама — по 1 дневно; плата за мюезина — по 4 дневно.

Вакъф на месчида Муса Челеби

В брой — 3000, по шериатска процедура — 300.[5]

38а . . .[6]

Вакъф на месчида Танръвермиш бей. Новооснован

Доход от чифлика — 540. Дюкяни — 4 врати — ежемесечно по 35=420 годишно.
Разноски: плата за имама — 1 човек.
Допълнителните приходи се изразходват за ремонт.

---

[1] За локализацията на търновските махали срв. B. Cvetkova. Sur le sort de Tărnovo, capitale bulgare au Moyen âge après sa prise par les osmanlis, Byzantinobulgarica, II, Sofia, 1966, p. 181—198.
[2] Първото вписване тук е изгубено — листът е скъсан.
[3] Началото на листа е скъсано.
[4] Бележка отляво.
[5] Листът тук е скъсан. Останалите вписвания не могат да се възстановят.
[6] Листът отгоре е скъсан.

Вакъф на хаджи Али Сипах за четене на джюзовете. Новооснован

Дюкяни — 14 врати, ежемесечно по 115=1380 годишно.
Разноски: плата за джюзовете — по 2 дневно.

Вакъф на месчида Хаджи Бали. Новооснован

Дюкяни — 3 врати, ежемесечно по 31 372.
Разноски: плата за имама — по 1 дневно[1]—360 годишно.

38б . . .[2]

Вакъф на месчида на махалата Касъм паша и на муалимхането. Новооснован

Дюкяни — 5 врати, ежемесечно по 50=600 годишно. От приходите на село Дрянова — 1920.
Разноски: плата за имама — по 2 дневно; плата за муалима — по 3 дневно; плата за мюезина — по 2 дневно.
Всичко: трима души по 7 дневно = 2520 годишно.

Вакъф на месчида на махалата Шьохре кьост на покойния хаджи Али. Новооснован

Дюкяни — 2 врати, ежемесечно по 18=216 годишно.
Пари в брой — 2000. По шериатска процедура — 200.
Разноски: плата за имама по 1 дневно = 360 годишно.

Вакъф на Хасан, син на Иса паша. За четене на джюзовете. Новооснован

Дюкяни — 3 врати, ежемесечно по 30=360 годишно.
Пари в брой — 2000 (?) — 200.
Разноски: плата за [четците] на джюзовете — по 1 дневно = 360 годишно.

39а . . .[3]

Мевляна мюдерис — по 23 дневно; ученици — 3; плата за мюдериса — 20; за мютевелията и за тевлиета — 3; плата за хатибството — по 2 дневно; плата за имамството — по 2 дневно; плата за мюезина — по 3 дневно; плата за четците на джюзовете — по 3 дневно; плата за прислужника — по 1 дневно; плата за назърството — по 2 дневно.
Всичко: 11 души по 41 дневно — 14760.

---

[1] Листът е скъсан тук.
[2, 3] Началото на листовете е скъсано.

Разходите са повече. Трябва да се дадат на вакъфа още акчета. В условията на вакъфа са [били предвидени] 9 ученика. Понеже приходите [по шериата] не стигат, вписаха се 3 акчета.

От вакъфа на банята Язаджи Бали — 3300.

САМИТЕ ЧЕРНОВА И РУС[1]

Джамия на султан Мехмед хан, да благоухае пръстта му

Плата за хатибството — по 4 дневно; плата за имама — по 3 дневно; плата за мюезина — по 2 дневно. Заплатите на посочените се дават от дохода на пристанището Никболу.

Всичко: по 9 дневно — 3240 годишно.

Вакъф на джамията на покойния Хайредин Ефенди и на муалимхането. Има вакъфи и на други места. Новооснован

Дюкяни — 47 врати, ежемесечно по 470—5640 годишно.

396 . . .[2]

Вакъф на джамията Бали бей, син на Яхя паша, в село Гюргян пънаръ[3]. Вакъфът е бил в Семендре[4]

Плата за хатибството и имамството — по 6 дневно; плата за мюезина — по 3 дневно; плата за хана — по 3 дневно; плата за ремонт — по 1 дневно; за стойността на рогозките — по 1 дневно; плата за прислужника — по 1 дневно.

Всичко: по 15 дневно = 5400 годишно.

Вакъф на Синан Ходжа, шерийски наиб. За собствената си душа определил [да се четат] по 2 джюза в споменатата джамия. Новооснован

Пари в брой — 5000 (?) — 500.

Разноски: плата за четците на джюзовете — по 2 дневно.

Вакъф на месчида Месих войвода. Новооснован

Пари в брой — 10 000. По шериатска процедура — 1000. Дюкяни — 6 врати — ежемесечно по 60=720 годишно.

---

[1] В някои регистри от XVI в. Рус (Русе) се споменава заедно с Чернова. По османски данни Русе бил основан след завладяването, а преди това там имало селище Чернова. Срв. M. I. Gökbilgin. Kanunî sultan Süleyman..., p. 268.

[2] Листът отгоре е скъсан.

[3] Неуточнено.

[4] Смедерево, Югославия.

40а

Вакъф на другия месчид на посочения Махмуд войвода. Новооснован

Пари в брой — 10000. По [шериатска] процедура — 1000.
Разноски: плата за имама — 2=720 годишно.
Допълнителните приходи се изразходват за ремонти.

Вакъф на Язлъ Хаджи. За [четене] на първия джюз за собствената му душа. Новооснован

Дюкяни — 4 врати, ежемесечно по 40=480.
Разноски: плата за четците на джюзове — по 1 дневно = 360 годишно.
Допълнителните приходи мютевелията разпорежда по условията.

Вакъф на месчида Мехмед Челеби, емин в Рус. Новооснован

Дюкяни с място — 13 врати — ежемесечно по 130=1560.
Разноски: плата за имама — по 2 дневно; плата за мюезина — по 1; всичко двама души по 3 дневно = 1080.
Муката на банята на покойния Мустафа паша — 6000.[1]

40б . . .[2]

Вакъф на джамията Насух бей, бивш мир-и лива на Силистра. Вакъфите му са в Силистра

Разноски: плата за хатибството — по 2 дневно; плата за имама — по 4 дневно; плата за мюезина — по 2 дневно; плата за муарифа — по 1 дневно; плата за прислужника — по 1 дневно; заплащане стойността на рогозките и восъка — по 1 дневно.
Всичко: 5 души по 11=3960.

Вакъф на муалимхането на Арнауд Юсуф. Новооснован

Пари в брой — 6000. По шериатска процедура (?). По 11 акчета и 2 пула — 720.
Разноски: плата за муалима — по 2 дневно = 720 годишно.

Месчид на махалата Сахиб Султан Гази. Това е вакъф на юваджия[3]

Бил е месчид на чаршията Яхя паша. Това е вакъф на Хюсеин . .[4]

---

[1] Вляво отстрани има бележка, чийто пълен текст не може да се възстанови поради повреда на листа.
[2] Началото на листа е скъсано. Личат повредени остатъци от текст.
[3] Категория население, натоварено със задължението да наглежда гнездата на диви соколи, предвидени за опитомяване, дресиране и използуване в султанския двор.
[4] Листът е скъсан. Регистърът няма завършек.

ОТКЪС ОТ РЕГИСТЪР НА ДЖЕЛЕПКЕШАНИТЕ В КАЗА ЕНИДЖЕ КАРА СУ ОТ ВТОРАТА ПОЛОВИНА НА XVI В.

Откъсът съдържа списък на джелепкешаните в каза Енидже Кара су. Регистрацията е извършена от татарпазарджишкия кадия Мустафа. Знакът на хартията е същият, както на големия джелепкешански регистър от 1576 г. (фонд 92, арх. ед. 23). Татарпазарджишки кадия обаче не е вече Джафер, извършил регистрацията на джелепкешаните в Югозападна България и Тракия през тази година. От това следва, че документът трябва да се отнесе към друга дата — вероятно все към втората половина на XVI в.

Откъсът съдържа 4 листа с размери 15,17/42,17 см. Листовете са повредени от инсекти и прокъсани. Текстът е написан на шрифта сиакат с черно мастило, поради което селищните имена се четат трудно.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура фонд 95, арх. ед. 70.

Преводът е направен от Бистра А. Цветкова

FRAGMENT DE REGISTRE DES DJELEPKECHAN DE LA KAZA D'ENIDJE-KARA-SOU, DATANT DE LA SECONDE MOITIÉ DU XVIe S.

Ce fragment comprend une liste nominale des djelepkechan de la kaza d'Enidjé-Kara sou. L'enregistrement a été fait par le kadi Mustafa, de Tatar-Pazardjik. Le filigrane du papier est le même que celui du grand registre de djelepkechan, datant de 1576 (fonds 92, doc. 23). Or le kadi de Tatar-Pazardjik n'est plus Djafer, celui qui avait enregistré les djelepkechan en Bulgarie du Sud-Ouest et en Thrace, au cours de l'année 1576. Il s'ensuit que le document doit être reporté à une autre date — probablement toujours pendant la deuxième moitié du XVIe s.

Le fragment comprend 4 feuilles, mesurant 15,17×42,17 cm. Les feuilles sont endommagées par les insectes et effritées. Le texte est écrit à l'encre de Chine noire, en caractères siakat, ce qui rend ardu le déchiffrement des noms d'agglomérations.

Ce document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous cote: fonds 95, doc. 70.

La traduction du document est due à Bistra A. Cvetkova

1а КАЗА ЙЕНИДЖЕ-И КАРА СУ[1]

Сверено !

1б КАЗА ЙЕНИДЖЕ КАРА СУ[2]

Стари джелепи

В самия Йенидже

Шабан Абдуллах — 50.

Село Якублу[3]

Хаджи Бали — 200.

Село Кросе[4]

Йомер — 75.

Село Бояджилар[5]

Иса Джафер — 100; Хамза Насух — 100.

Село Урганджилар[6]

Кара Абди — 200.

Село Балабанлу[7]

Джафер Деде Бали и Абди Халил от село Байрамлу[8] — 120; Саръ Вели — 60.

Село Арпаджи[9]

Мустафа, син на Вели, и Сали от село Ченгер[10] — 150. Дял на Вели—50.

Село Искипта[11]

Кириако Мусино — 120; Грино Беслу — 120; Бояджи Тома и Дока, майстор на покриви — 100; неверникът търговец на шарени кърпи и поп Димитри — 100; Радовин Димитри — 50; Мурад Хасан — 50. Да му се изискат овце и за минали години.

---

[1] Л. 1а няма факсимиле.

[2] Йенидже Кара су — с център Йенидже, към лива Паша, дн. район около Ксанти и долното течение на Места с център Генисея.

[3], [4] Неуточнени.

[5] Към 1920 г. — Бояджилер, дн. Вафейка, Ксантийско.

[6] Неуточнено.

[7] Към 1920 г. — Балабанли, дн. Ванианон, Ксантийско.

[8], [9] Неуточнени.

[10] Вероятно Генгерли (към 1920 г. в Иванлийска община), Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[11] Може да се чете и Искепта — това е Скеча, дн. Ксанти, Западна Тракия, Гърция.

Село Мунджоноз[1]

Кючук Баба Велко и Брачо Христо — 150; дял на Брачо — 50; Бързак Тодор и Мирчо Петро — 100; Стоян Тодоре — 60; Петко Коста — 50; Малкоч Муса — 100.

Село Басъеврен[2]

Искендер Коджа — 100.

Село Ювaджилар[3]

Шехсувар Зелилдеде и Осман Ферхад Ахад — 200. Дял на Осман — 50; Хъдър Бали Велидеде — 100.

Село Кълълар[4]

Дурбей Сюлейман и Кулкал Байрамлу от село Дур Али бей — 150.

Село Бераклу[5]

Друг Лютфи и Дурак Бахшаиш — 60.

Село Гюндеклю[6]

Дур Али Дурак — 130; Осман Мустафа — 60.

Село Дуймушлу[7]

Дур Али Дурмуш — 75. Да му се изискат овце и за минали години.

Село Олуджак[8]

Мехмед Лала и Мехмед Кара Ахад от село Ахадлар[9] — 100.

Село Пекмес[10]

Пекмес Иса и Ваис Хасан от село Басалу[11] — 170. Дял на Веис — 60.

Село Данишменд[12]

---

[1] Селото е вдясно от Долна Места, в хълмиста и гориста местност. Някои българи го наричали Момчилос и го свързвали с Момчил. През XIX в. било прехвърлено към Саръшабанска околия. Сега се нарича Лекани.

[2] Неуточнено.

[3] Ювaджили, дн. Фолеа, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция.

[4] Калълар, по-късно Курулар, дн. Комнина, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[5]—[11] Неуточнени.

[12] Бележка върху лявото поле в края на страницата; така регистраторът сочел кое село е обозначено най-напред на следващата страница.

Село Данишмендлу обасъ[1]

Джафер Хъдър — 50; Кара Ахмед — 50.

Село Дурасалар[2]

Сефер Ферах — 100; Джафер и Али, синове на Сеиди — 100.

Село Турсун[3]

Кара Хюсеин, такеджия — 100.

Село Юкюзлю[4]

Али Мустафа — 100.

Село Бакирлу[5]

Али, железар — 100.

Село Хаиллу[6]

Пири Хюсеин — 50.

Село Къзължалу[7]

Бехлюл Мустафа — 100; Пири Бали — 100; Хаджи Дурмуш — 50; Коджа Пири — 50.

Село Дур Али бей

Махмуд Ходжа — 50.

Село Гебер[8]

Сюлейман Девлет и Ибрахим Рамазан от село Саръ Али[9] — 60.

Село Бин обасъ[10]

Шехсувар Али — 100.

Село Гьолбаши[11]

Кьор Ибрахим — 50.

[1—3] Неуточнени.

[4] В стари карти е отбелязано с. Юксюзли. Изчезнало.

[5, 6] Неуточнени.

[7] Към 1920 г. — Къзълджа кьой, дн. Полистос, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[8—11] Неуточнени.

Село Бекирлу[1]

Курд Бали Иса — 60; Мехмед Юнуз — 100; Агат Суйгуди — 50.

Село Осман Вирани[2]

Ахрян[3] Мустафа Фируз — 120.

Село Мурадлу[4]

Пазарлу хаджи Бали — 50.

Село Чомаклу[5]

Хъдър Бали Умур — 50.

Село Карагьозлю[6]

Хаджи Бали Суле — 65.

Село Башмакчиалар[7]

Фериза Кара Хаджи — 50.

Село Сарма[8]

Джафер Ферхад — 60.

Село . . .[9]

Всичко: 65 души [джелепкешани], 5045 овце.

26 Нови джелепкешани

От самия Йениджe Кара су

Фазлуллах Якуб Ходжа — 100; Мустафа Хъдър — 100; Мустафа Арабаджи — 75; Муса Сеиди Али — 100; хаджи Хасан — 50; Язаджи Али — 100; хаджи Юсуф Сапуни — 50; Иса Сапуни — 50; Мустафа Сапуни Дургуд — 50; Мехмед Суйгуду — 50; хаджи Бали Кадир — 50.

---

[1] Неуточнено.

[2] По-рано Отман юрен, също Отман ери, дн. Еранос, българомохамеданско село, разположено на 10 км североизточно от Ксанти.

[3] Вероятно лицето е помохамеданчен християнин.

[4], [5] Неуточнени.

[6] Карагьозли, дн. Гизела, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[7] На картите има Пашмакчи чифлик, Ксантийско, вероятно някога село. Сега е изчезнало.

[8] Вероятно отбелязаното в миналото село Сарам Мехмед, близо до Ксанти, Западна Тракия, Гърция.

[9] Името на селото не е попълнено.

Село Искипта

Манол Гари — 65; Йорги Дока — 100; Яни Унгур — 75; Димитри, такеджия — 75; майсторът на покриви Манол Дока — 75; Михал Мадро — 50; Яни, кюркчия — 50; Кириако Миласино — 75; търговецът Санка — 50; Истрати Василкоя — 100; Михал Черпану — 50; Параскев Нулхаса — 100; Узгур Куруно, кожар — 50; поп Димитри — 100; поп Денко — 100.

Поръчители: Али Девлетхан, Хъдър Иса, Параскев Курбанос, Шехсувар Ходжа, Вели Хъдър, Насух Али, хаджи Хюсеин.

Село Йени кьой[1]

Андре, вдовица на Йорги — 50; Кара Петко — 50.
Поръчители: Сула Али и Малкоч Муса.

Село Кара Дур Али[2]

Мехмед Дур Али — 50. Поръчители: Вели Рамазан, Хъдър Бали.

Село Курд Есанлу[3]

Дурак Угурлу — 100. Поръчители: хаджи Бали и Шехсувар Ходжа.

Село Сюнекчи[4]

За

Село Сюнекчи дереси[5]

Пазарлу Дауд — 50. Поръчители: Малкоч Муса и Сула Али.

Село Чаглаик[6]

Мавре Бои — 65. Поръчители: Сула Али и Баба Тодор.

Село Байрамлу[7]

Хъдър Байрамлу — 75. Поръчители: Сула Али и Малкоч Муса.

Село Бейликчилу[8]

Курд Авач — 50. Поръчители: Дурбей Сюлейман, Дур Али Дурак.

---

[1] Това е Йени кьой-и джедид, по-късно Ени кьой или Кръстополе, прочуто с тютюнопроизводството си през XVIII, XIX и началото на XX в. българско село в Ксантийско. Цялото село се изселило в България. Сега името му е Ставропулос.

[2], [3] Неуточнени.

[4] Бележка в края на страницата — по този начин се посочва кое село е обозначено най-напред на следващата страница.

[5] Неуточнено.

[6] По-рано Чаглаик в Саръшабанско, в хълмистата и гориста местност западно от р. Места, дн. Дипотамон, Гърция.

[7], [8] Неуточнени.

Село Бей обасъ[1]

Саиб Муслиха — 50; Хусам Челеби — 50; Лютфи Челеби — 50. Поръчители: Иса Бали, Дур Али Дурак.

Село Чаталалар[2]

Рамазан Салъ — 50. Поръчител: Дур Али Дурак.

Село Койлуджа[3]

Черак Касъм — 50. Поръчители: Хъдър Сеиди, Али Сеиди.

Село Гьолбаши

Рамазан Иса — 50; Ахмед Иса — 50. Поръчители: Шехсувар Ходжа, Иса Бали.

Село Гюналъ[4]

Хаджи Муса и Муса, синове на Лютфи — 70. Поръчители: Иса Хъдър, Шехсувар Ходжа.

Село Ювадживилар

Ахад Деде — 50; Ферхад Абдуллах — 50. Поръчители: Джафер Хъдър, Шехсувар Ходжа.

Село Куру[5]

Кьосе Тимурташ — 50. Поръчители: Иса Хъдър, Вели Рамазан.

Село Бекирлу

Емир Абдуллах — 50; Йомер Иса — 65. Поръчители: Мюрсел Иса Бали, Мустафа Абди, Юсуф Байрамлу.

Село Турханлу[6]

Абди Баязид — 50. Поръчители: Фериза Али, Мустафа Мезид.

Село Съгър Факих[7]

Баба Михал — 65. Поръчители: Иса Хъдър и Мюрсел Иса.

Село Керевиз[8]

Камер Ченгер — 60. Поръчители: Хъдър Бали и Фериза Али.

---

[1], [2] Неуточнени.

[3] Козлуджа, дн. Котили, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

[4]—[7] Неуточнени.

[8] Дн. с. Селинон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.

Село Карагьоз[1]

Мурад Юсуф — 50; Меми Халил — 50; Хамза Чорекчи Хъдър — 50. Поръчители: хаджи Хюсеин и Юсуф Бахши.

Село Ширас тепели[2]

Кара Шабан Дуршах — 50.

Село Къзълджа кьой[3]

Али Капалъ — 50; Самавели Кара Муса — 100. Поръчители: Самоковлу хаджи Хюсеин и Шехсувар Джелеп.

Село друго Къзълджа[4]

Дурмуш Мекекен — 60.

Всичко: 60 души [джелепкешани], 4730 овце.
Общо: 120 души [джелепкешани], 8775 овце.

Село Карагьозлю[5]

Насух Назър — 60. Поръчител: хаджи Бали.

Село Меджаметлу[6]

Дур Али Хъдър — 60. Поръчител: Кюркчи Кара Ходжа.

Село Буладлу[7]

Юсуф Боинсъз — 50. Поръчител: Симавели Лютфи.

Село Безджи обасъ[8]

Байрамлу хаджи Бали — 50. Поръчител: Симавели Лютфи.
Свидетели: Шехсувар Ходжа, хаджи Бали, Иса Хъдър, хаджи Хюсеин, Мехмед Сюлейман, Дурбей Сюлейман, Омур Хъдър Бали, Али Пири, Бехшаиш Меми, Муса Хамза, Вели Рамазан, Шехсувар Зейнел, Мехмед Муса, Девлетхан Али, Насух Али, Рамазан Дурмуш, Байрам Юсуф, друг Лютфи, Джафер Хъдър, Ахмед Инебей, Дурхан Хюсеин, Мезид Мустафа,

[1] По-рано Карагьоз кьой, дн. вероятно Перивлептон, Драмско, Югоизточна Македония, Гърция.
[2] Възможно е да се чете и Брастели. Неуточнено.
[3] Към 1920 г. Къзълджа кьой, дн. Полистос, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.
[4] Неуточнено.
[5] Към 1920 г. Карагьозли, дн. Гизела, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.
[6] Махмудли, дн. Дафнон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция.
[7] Възможно е да се чете и Булатлу. Неуточнено.
[8] Неуточнено.

Дурмуш Иса, Хъдър Иса Бали, Симавели Лютфи, Али Мустафа, Фериза Али, Осман Мустафа, Текмиш Иса, Дур Али Дурак, Мюрсел Иса Бали, Шабан Абдуллах.

Този дефтер се написа със съдействието на нашия раб божи Мустафа, кадия на каза Татар пазаръ, назначен по регистрацията на джелепите от лявото крило на Румили.

4а

Село Хаджи[1]

Хаджи Махмуд — 50.

Село Угурлу Виран[2]

Стоян Карапетко — 50.

Село Ескиджилер[3]

Али Дурасъ — 150.

Село Бадамлу[4]

Беклер Гьондже — 80; Тимур хаджи Али — 100. Поръчител: Бехлюл Али. Да се изиска поръчителство от цялото село.

Село Софулар[5]

Али Севиндик и Иса Бали — 100; Канатлу Абдуллах, освободен роб на Кара Йомер, и Хамза Мухарем от село Ташлък[6] — 80.

Село Ясъ Виран[7]

Давидко Иви и касапинът Стаю Акшино — 120; Кирбази Педре Йенчо и Никита Йорги — 120; Аршун Комнено — 50; Серакино Аршун — 50; Яни Мавруди — 50; Кириако Кускусчи — 50.

Село Чилилер[8]

Аллахверди Бахши и Рамазан Сеиди Али — 100; Абдул Керим и Садък Саде — 75; Мюмин Кючук Хасан и Хамид Рахман — 75; Дойран Евхад и Кара Хюсеин от село Муса Саруджасъ[9] — 100; Али Хюсеин от село

[1] Вероятно отбелязаното в 1920 г. с. Хаджилар, община Окчилар, Ксантийско, Западна Тракия. Тук листът е скъсан и не се четат имената на още двама джелепи.

[2] Угурлий, дн. Калотихон, Западна Тракия, Гърция.

[3] Неуточнено.

[4] Вероятно отбелязаното в 1920 г. с. Бадома, Дедеагачко, Западна Тракия, Гърция.

[5] Неуточнено.

[6] Има го върху стара карта. Сега (според В. Трайков) няма с. Ташлък в Ксантийско, а Таш тепе, преименувано на Мелиса. У Трайков се среща дедеагачкото село Ташлък.

[7] Исьорен, дн. Ореон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция. Българомохамеданско село. Срв. Патриарх Кирил. Българомохамедански селища в Южните Родопи. София, 1960, стр. 43—52.

[8, 9] Неуточнени.

Терзи Меми[1] — 100; Муса Хюсеин — 100; Чирак Юсуф — 80. Кючук Ибрахим, син на Касъм — 100; Хъдър Дуруд Ходжа и Дур Али Малкоч — 162; Иса Мехмед — 60; Деде Евхад — 50; Сатъ Лютфи — 50; Кочи Сеиди — 50.

Село Егрилер[2]

Хамза Сеид Али от село Ескиджилер[3]; Али Хасан и синът на Сатълмъш от село Кушлуджатлу[4] — 100; Мустафа Назър — 70; Неби Тимур Дюшен и Рамазан Хамза от село Баядлу[5] — 100.

Село Муса Саруджасъ

[1—5] Неуточнени.

ОТКЪС ОТ ПОДОБРЕН РЕГИСТЪР НА ТИМАРИ В КАЗА КАРАФЕРИЯ ОТ ВТОРАТА ПОЛОВИНА НА XVI В.

Откъсът съдържа подробен опис на 7 тимара в Караферия (Бер, Вер ия в Гърция). Към тях се числят 27 села с две мезри.

Регистърът е от втората половина на XVI в. Датиран е въз основа на водния знак и други палеографски особености.

Откъсът се състои от 6 добре запазени листа с размери 43,5 15,2 см, написани на шрифта сиакат.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура Кф 1/1, инв. № 21/1966.

Преводът е направен от Аспарух Велков и Исмет Етемов

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DE TIMAR DE LA KAZA DE KARAFERIA, DATANT DE LA SECONDE MOITIÉ DU XVIe S.

Ce fragment comprend un registre de recensement détaillé de 7 timars à Karaferia (Ber, Veria, act. en Grèce). A ces 7 timars sont attribués 27 villages et 2 mezraa.

Le registre date de la seconde moitié du XVIe s. La datation est faite sur le témoignage du filigrane du papier et d'autres patricularités paléographiques.

Le fragment compte 6 feuilles bien conservées, mesurant 43,5 sur 15,2 cm, écrites en caractères siakat.

Ce document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous cote Kf 1/1, No. d'inv. 21/1966.

La traduction du texte est due à Asparuh Velkov et Ismet Etemov.

1а

Село Омуряни[1], с друго име Испрояни[2], спадащо към Каравари[3]. Тимар на споменатите

Яни Видино; Тодор Стояни; Тодор Томастино; Тодор Ланкесторе; Йоргано; Андрея Томастино; Коста Йони; Димитри Сересто; Коста Никифор; Тодор Лике; Андрея Стояни; Яни Томастино; Мекша Томастино; Стани Свакино; Яни Свакино; Мекша Големи; Димитри Стояни; Гьони Стояни; Мекша Лике; Яни Боре; Яни Големи; Йорги Веселино; Гьони Големи; Тодор Големи; Маврик Никифор; Димитри Стояни; Йорги Сересто; Яни Сересто; Никола Видино; Андрея Сафуро; Тодор Маракали; вдовици: Тодора, Елени, Кирана, Тодора.

Домакинства — 31, вдовици — 4.

Зърнените храни във вид на макту. Испенче — 799; данък върху пасища — 155; жито — 30 тирхалски[4] килета, равностойност — 300; ечемик — 30 килета, равностойност — 180; половината от данъка върху овце — 560; половината беглик; десятък върху лен — 85; десятък върху зеленчукови градини със зеле — 30; десятък върху кошери — 40; десятък върху орехи — 30; десятък върху кестени — 30; воденица, собственост на жителите на селото, 1 брой — 15; десятък върху лозя — 180; данък върху свине — 130; половината от ниабет и данък сватбарина — 70. Приход — 2564.

Село Андривище[5], с друго име Хондровище[6], спадащо към Каравари. Тимар на споменатите

Никола Мелингала; Михал Симон; Тодор Хурсо; Михал Мавриман; Андрея Мелингала; Яни Хурсо; Йорги Хурсо; Яни Румено; Дима Румено; Йорги Сивасто; Яни Румено; Йорги Румено; Мекша Мавролич; Тодор Андриано; Йорги Хурсо; Стамад Сойна; вдовица Кали Хурсо.

Домакинства — 16, вдовица — 1. Испенче — 406.

Зърнените храни във вид на макту. Данък върху пасища — 80; жито — 30 тирхалски килета, равностойност — 300; ечемик — 30 килета по 6, равностойност — 180; десятък върху зеленчукови градини със зеле — 35; десятък върху орехи — 38; десятък върху лен — 23 снопа, равностойност — 46; десятък върху лозя — 23; мелница — 1 брой — 15; половината от данъка върху овцете — 360, половината беглик; половината от ниабет и данък сватбарина — 30. Приход — 1513.

Село Кало Лойотина[7], спадащо към Каравари. Тимар на споменатите

1б

Йорги Николин; Тодор Николин; Манол Николин; Йорги Хатера; Яни Стерени; Дима Костадино; Яни Николин; Дима Сени; Йорги Нико-

---

[1], [2] Неуточнени.

[3] Караферия — каза с център гр. Бер, дн. Верия, Южна Македония, Гърция.

[4] Килетата имали различна вместимост в различните райони. В случая става дума за килета от Тирхала, Гърция.

[5]—[7] Неуточнени.

лин; Андрони Пападано от село Лептокарие[1]; Гьони Варнава от споменатото [село]; Дима Варнава от споменатото [село]; Йорги Варнава от споменатото [село]; Дима Ченгир; Тодор Николич; вдовица Станира.

Домакинства — 15; вдовица — 1. Испенче — 381.

Зърнените храни във вид на макту. Данък върху пасища — 75; пшеница — 30 тирхалски килета, равностойност — 300; ечемик — 6 килета, равностойност — 180; десятък върху зеленчукови градини със зеле — 44; десятък върху орехи — 47; десятък върху лен — 35 снопа, равностойност — 70; десятък върху кошери — 40; десятък върху кестени — 24; мелница на жителите на селото — 1 брой — 15; половината от данъка върху овцете — 180, половината беглик; данък върху свине — 36; половината от ниабет и данък сватбарина — 30. Приход — 1422.

Село Рахова[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатите. Част

Архондица; Андрея Архондица; Йорги Кумалич; Алекси Маврино; Папа Никола; Йорги Маврино; Яни Стани; Яни Вана; Петко Кумалич; Морик Лойло; Михал Маврило; Петро Кондояни; вдовица Стамира.

Домакинства — 12, вдовица — 1. Испенче — 306.

Зърнените храни във вид на макту. Данък върху пасища — 60; жито — 26 тирхалски килета, равностойност — 260; ечемик — 6 килета по 26, равностойност — 156; десятък върху кошери — 20; десятък върху орехи — 36; десятък върху лен — 25 снопа, равностойност — 50; шира — 100 медрета, равностойност — 400; ресм-и каръш[3] — 100; половината от данъка върху овцете — 89, половината беглик; данък върху свине — 38; половината от ниабет и данък сватбарина — 50; приход от лозя — 120; от орехови дървета — 5, равностойност — 40. Приход — 1725.

Общо: частта на споменатия Сами — 3467; частта на споменатия Осман — 2800; частта на споменатия Юнус — 1077; частта на споменатия Хасан, син на Али от село Омуряни — 1087.

Тимар на Махмуд Черах. Прехвърлен от Иса Бали. Владее го. Участвува във военни походи

2а

Село Хумори[4], спадащо към Каравари

Петро Макоч; Никола Лойло; Петро Цануга; Яни Лойло; Димитри Лойло; Яни майстор Йорги; Стани Макоч; Яни Макочи; Манол Макочи; Яни Макочи; Йорги Дундомани; Петро Макоч; Никола Макрияни; Манол Абравило; Никола Лойло; Йорги Костилоси; Андрея Костилоси; Никола Костилоси; Никола Сисльо; Тодор Макочи; Петро Макочи; Андрея Макочи; Йорги Макочи; Димитри Войнила; Яни Костилоси; Андрея Костилос; Яни Костилос; Димитри Папа; Йорги Сароянис; Андрея Косто-

[1] Дуково, дн. Лептокария, Драмско, Югоизточна Македония, Гърция.
[2] Рахово (Рахя), Берско, Южна Македония, Гърция.
[3] Такса върху бъчви шира. На педя шира се вземат по 2 акчета.
[4] Вероятно с. Кумаря (Доляни), Берско, Южна Македония, Гърция.

лонос; Йорги Костолонос; Папа Димитри; Стани Сисло; другият Стани Сисло; Йорги Лойло; Никола Грифос; Йорги Грифос; Димитри Ковади; Димитри Лойло; Никола Грифос; Йорги Грифос; Михал Ванила; Яни Макоча; Винакомо Сосило; Аглак Папа Димитри; Йорго Сисло; Стамат Сисло. Неженени: Никола Костолонос; Димитри Сисло; вдовица Нила; вдовица Куна ; вдовица Пулпия; вдовица Куна.

Домакинства — 47, неженени — 2, вдовици — 4.

Зърнените храни във вид на макту. Испенче — 1249; данък върху пасища — 235; жито — 54 тирхалски килета, равностойност — 540; ечемик — 54 килета по 6, равностойност 234; десятък върху зеленчукови градини — 31; десятък върху кошери — 85; десятък върху лен — 82 снопа, равностойност — 164; половината от данъка върху овцете — 430, половината беглик; данък върху свине — 40; шира — 110 медрета по 4, равностойност — 440; ресм-и каръш — 110; мелница на жителите на селото — 1 брой — 20; половината от ниабет и данък сватбарина — 100; приход от орехови дървета, 1 брой — 10. Приход — 3678.

Село Мертатова[1], тимар на споменатия, спадащо към Каравари

Димо Агрониди; Варнав Агрониди; Папа Агрониди; Йорги Агро-
26 ниди; Тодор Агрониди; Павло Черкомна; Стамад Дукомна; Яни Кондо; Йорги Сропула; Яни Ловче; Лика Красила; Яни Вираниш; Коста Вираниш; Никола Черкомна; Петро Вираниш; Стефан Микри; Стамад Микри; Михал Черкомна, Йорги Кондос; Йорги Влас; Яни Агровенди; Яни Черкомна; Никола Папа.

Домакинства — 23. Испенче — 575; данък върху пасища — 115. Зърнените храни във вид на макту. Жито — 34 тирхалски килета, равностойност — 340; ечемик — 34 килета, равностойност — 204; десятък върху кошери — 20; десятък върху орехи — 23; половината от данъка върху овцете — 100, половината беглик; данък върху свине — 30; половината от ниабет и данък сватбарина — 50. Приход — 1453. Общо — 5131.

Тимар на Исхак. Владее го. Участвува във военни походи

Село Граниче[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия

Михал Боргони; Яни Боргони; Яни Петро; Коста Големи; Тома Боргони; Коста Хилими; Гьони Андиавани; Яни Мартино; Никола Боргони; Яни Варсама; Яни Мари; Яни Капалуто; Кини Милоя; Коста Кунаяни; Никола Големи; Йорги Апостол; Йорги Морик; Никола Боремири; Морик Боремири; Йорги Ихтона; Йорги Варсама; Коста Малакаш; Папаяни Езбавани; Лука Езбавани; Малакаш; Петро Йоргос; Русичери Йоргос;

[1] Трудно приемливо е поради отдалечеността от казата да се отнася до с. Мартатово (дн. Ксиротопос), Сярско, Македония, Гърция.

[2] Вероятно с. Граничево (Крионери), Сятистенско, Гърция.

Яни Пападополу; Тодор Йоргос; Морик Йоргос; вдовица Гювана; вдовица Тодора; вдовица Мула; вдовица Рус.

Домакинства — 30, вдовици — 4.

Зърнените храни във вид на макту. Испенче — 774; — данък върху пасища — 150; жито — 46 тирхалски килета по 10, равностойност — 460; ечемик — 46 килета по 6, равностойност — 276; лен — 35; половината от данъка върху овцете — 230, половината беглик; данък върху свине — 40; мелница, собственост на Папаяни, 1 брой — 30; шира — 15 медрета, равностойност — 60; половината от ниабет и данък сватбарина — 160. Приход — 2215.

За

Село Пединани[1], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия

Яни Станьо; Яни Симиони; Тодор Станьо; Стойно Богови; Скеда Иверньо; Андрони Стани; Яни Липо — неженен; вдовица Ерни; вдовица Марта.

Домакинства — 6, неженен — 1, вдовици — 2.

Зърнените храни във вид на макту. Испенче — 187; данък върху пасища — 30; жито — 12 тирхалски килета, равностойност — 120; ечемик — 12 килета по 6, равностойност — 72; половината от данъка върху овцете — 235, половината беглик; десятък върху зеленчукови градини — 23; десятък върху лозя — 85; данък върху свине — 63; половината от ниабет и данък сватбарина — 50. Приход — 865.

Мезра Лехотокария[2], празна

Засява се отвън. От излишъка на Хюсеин, син на Али.

Жито — 13 тирхалски килета, равностойност — 130; ечемик и други — 14 тирхалски килета, равностойност — 84. Приход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 214.

От село Омуряни. Част на споменатия Хюсеин

От излишъка на споменатия. Приход — 1087.

Мезра Лагос Таларитобия[3], спадаща към Елвендрик[4]

Приход — празна.

Село Витолища[5], спадащо към Каравари. От излишъка на Илиас, Осман и Юнус. Владеят го. Участвуват във военни походи

Яни Андрони; Андрея Скеда; Яни Андрони; Никола Андрони; Андрея Кондино; Коста Кондино; Тодор Серсино; Марко Стояни; Димитри Шкеда; Николи Андрони; Йорги Морик; Йорги Шкеда; Зографо Ан-

[1] Вероятно с. Пединон (Любетино), Леринско, Югозападна Македония, Гърция.
[2—5] Неуточнени.

3б дринос; вдовица Скомнена; вдовица Шкедора; вдовица Мавра Сена.

Домакинства — 13, вдовици — 3. Испенче — 343.

Зърнените храни във вид на макту. Данък върху пасища — 65; жито — 16 тирхалски килета, равностойност — 160; ечемик — 16 килета по 6, равностойност — 96; половината от данъка върху овцете — 100, половината беглик; десятък върху лен — 10; данък върху свине — 20; десятък върху лозя — 30; десятък върху зеленчукови градини със зеле — 15; десятък върху кестени — 15; половината от ниабет и данък сватбарина — 50; десятък върху орехи — 15. Приход — 919. Общо — 5300.

Тимар на Хамза. Владее го. Участвува във военни походи

Село Аспробаш[1], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на Хасан, Мехмед и Турак

Стамат Капакьор; Тодор Големи; Йорги Валуя; Яни Теодоси; Димитри Теодоси; Йорги Вираноило; Куни Големи; Яни Големи; Коста Големи; Тодор Големи; Яни Валуя; Коста Големи; Йорги Големи; Кюни Големи; Йорги Големи; Манол Големи; Никола Големи; Стамат Вротополу; Димитри Валона; Никифор Теодоси; Алекси Сило; Яни Сило; Стани Маргари; Йорги Ихтона; Тодор Ватена; Димша Кенеси; Никола Кенеси; Йорги Аргиро; Стани Големи; Димитри Големи; Никола Агромарин; Тодор Агромарин; Яни Филеротомо; Никола Валона; Коста Маркуца; вдовица Хани; вдовица Кирана; вдовица Тодора.

Домакинства — 35; вдовици — 3. Испенче — 893; данък върху пасища — 175.

Зърнените храни във вид на макту. Жито — 36 тирхалски килета равностойност — 360; ечемик — 36 килета по 6, равностойност — 216; десятък върху зеленчукови градини — 20; десятък върху кошери — 60; десятък върху лен — 30 снопа, равностойност — 60; шира — 35 медрета, равностойност — 175; ресм-и каръш — 30; половината от данъка върху овцете — 750, половината беглик; половината от ниабет и данък сватбарина — 100. Приход — 2839.

Село Хърсово[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на споменатите

Яни Мила; Йорги Мила; Петро Кондораки; Йорги Мила; другият Йорги Мила; Стамат Мила.

4а Домакинства — 7. Испенче — 175; данък върху пасища — 35.

Зърнените храни във вид на макту. Жито — 7 тирхалски килета, равностойност — 70; ечемик — 7 килета, равностойност — 42; десятък върху кошери — 22; десятък върху лозя — 20; десятък върху пашкули — 30; лен — 20 снопа, равностойност — 40; половината от да-

---

[1] Неуточнено.

[2] Трудно приемливо е поради отдалечеността от казата да се отнася до с. Хърсово, дн. Херсон, Кукушко, Македония, Гърция.

нъка върху овцете — 260, половината беглик; данък върху свине — 30; мелница — 1 брой — 30; половината от ниабет и данък сватбарина — 10. Приход — 759.

Село Лефтеряни[1], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на Илиас, син на Джафер

Алекси Макочи; Михал Малейо; Яни Кусар; Димитри Макочи; Яни Кусар; Йорги Кускар; Коста Дасила; Дима Валойло; Йорги Макочи; Коста Макочи; Димитри Костаки; Йорги Панич; Димитри Макочи; вдовица Мария.

Домакинства — 13, вдовица — 1. Испенче — 331; данък върху пасища — 65.

Зърнените храни във вид на макту. Жито — 26 тирхалски килета, равностойност — 260; ечемик — 26 килета по 6, равностойност — 156; десятък върху кошери — 12; десятък върху лен — 11 снопа, равностойност — 22; половината от данъка върху овцете — 130, половината беглик; данък върху свине — 15; половината от ниабет и данък сватбарина — 20. Приход — 1011.

Село Петрич[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на споменатия

Йорги Гаврил; другият Йорги Гаврил; Иорги Милеш; Никола Кондино; Димитри Микра; Йорги Кузма; Никола Микра; Коста Гаврил; вдовица Кала; вдовица Хорси.

Домакинства — 8, вдовици — 2. Испенче — 212.

Зърнените храни във вид на макту. Данък върху пасища — 40; жито — 16 тирхалски килета; равностойност — 160; ечемик — 16 тирхалски килета, равностойност — 96; десятък върху кошери — 19; десятък върху лен — 15 снопа, равностойност — 30; десятък върху зеленчукови градини — 15; половината от данъка върху овцете — 10, половината беглик; мелница — 1 брой — 10; половината от ниабет и данък сватбарина — 10. Приход — 402. Общо — 5011.

Тимар на Илиас Арнауд. Владее го. Участвува във военни походи

Село Пиртукос[3], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на Мехмед, син на Хамза

46 Яни Стамат; Димитри Асалито; Яни Лесококи; Яни Апостол; Тодор Паликар; Морик Паликар; Андрея Марко; Васил Апостол; Никола Балтостар; Яни Костандин; вдовица Мария; вдовица Тодора.

[1] Неуточнено.

[2] Вероятно Петорица (Трипотама), Леринско, Югозападна Македония, Гърция.

[3] Вероятно Пердика (Налбант кьой, Биралци). Кайлярско, Югозападна Македония, Гърция.

Домакинства — 10, вдовици — 2. Испенче — 262; данък върху пасища — 50.

Зърнените храни във вид на макту. Жито — 31 тирхалски килета, равностойност — 310; ечемик — 31 килета, равностойност — 186; десятък върху круши — 20; десятък върху пашкули — 60; десятък върху орехи — 29; десятък върху лен — 35 снопа, равностойност — 70; мелница, собственост на [село] Пиртуг[1], 1 брой — 30; половината от данъка върху овцете — 860, половината беглик; шира — 60 медрета, равностойност — 300; ресм-и каръш — 60; ниабет и данък сватбарина — 30. Приход — 2267.

Село Рахова, спадащо към Каравари. От излишъка на споменатия. Частта на споменатия

Алекси Стамат; Димитри Стамин.

Домакинства — 2. Испенче — 50; данък върху пасища — 10; жито — 7 тирхалски килета, равностойност — 70; ечемик — 5 килета, равностойност — 30; десятък върху лозя; шира — 20 медрета, равностойност — 100; лен — 20; половината от данъка върху овцете — 200, половината беглик; данък върху свине — 11. Приход — лозя 2 броя; шира — 30 медрета по 5, равностойност — 150; орехови дървета 2 броя — 20. Приход — 561. Общо — 2828.

Тимар на Доганджи Ибрахим. Владее го. Участвува във военни походи

Село Кобалища[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на Хамза, син на Исхак

Димитри Липо; Тодор Полекано; Никола Марини; Дука Ройяно; Гини Кумла; Мартини; Мартини Дука; Дима Милиди; Никола Стойо; Никола Стани; Михал Кърдже; Никола Лука; Йорги Морес; Андрея Ангело; Морик Стефалик; Йорги Борумано; Илия Карис; Андроно Скелик; Рис Марис; Яни Скелик; Йорги Скелик; Никола Скелик; Морик Скелик; Йорги Киране; Йорги Карис; Мартини Киране; Стойо Мендера; Йорги Мендера; Никола Мендера; другият Йорги Мендера; Михал Бористо; Дука Кираре; Кумеш Кукла; Петрониш Кукла; Михал Кукла;
5а Тодор Скелик; вдовица Мария; вдовица Ката.

Домакинства — 36, вдовици — 2. Испенче — 912; данък върху пасища — 180.

Зърнените храни във вид на макту. Жито — 60 тирхалски килета, равностойност — 600; ечемик — 60 килета, равностойност — 360; десятък върху лен — 20 снопа, равностойност — 40; десятък върху орехи — 30; десятък върху кестени — 30; десятък върху зеленчукови градини — 30; половината от данъка върху овцете — 580, половината беглик; данък върху свине — 50. Приход — 2862.

---

[1] Името на селото е споменато по-горе, но не е изписано до края.

[2] Неуточнено.

Село Букище[1], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на споменатия

Иврено Калиман; Кини Калиман; Никола Калиман; Доменика Дорис; Тодор Оластар; Тодор Кузиш; Дима Кусча; Михал Дорура; Йорги Кузмиш; вдовица Кала; вдовица Кирано.

Домакинства — 9, вдовици — 2. Испенче — 237.

Зърнените храни във вид на макту. Данък върху пасища — 45; жито — 18 тирхалски килета, равностойност — 180; ечемик — 18 килета, равностойност — 108; десятък върху кошери — 10; половината от данъка върху овцете — 100, половината беглик; данък върху свине — 20; половината от ниабет и данък сватбарина — 30. Приход — 730.

От село Вилонгани[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия. От излишъка на Юсуф, син на Ювеис бей

Приход част — 2405. Всичко — 5997.

Тимар на Махмуд, син на Ахмед. Владее го. Участвува във военни походи

От село Циров[3], с друго име Мега Хорино, спадащо към Гириш[4]. От излишъка на Махмуд, син на Мехмед

Приход част — 1051.

От село Лала[5], спадащо към Балдова[6]. Тимар на споменатия. От излишъка на Пашаигит бей, син на Юнус бей

Приход част — 800.
Общо — 1851.

5б **Тимар на Муса, син на Насух. Прехвърлен от Илиас. Владее го. Участвува във военни походи**

Село Ахлани[7], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия

Михал Братанаил; Йорги Манаси; Яни Папа; Тодор Бораки; Яни Братанаил; Власи Братанаил; Михал Братанаил; Яни Кондино; Гьони Кондино; Стамат Товакино; Стамат Братанаил; Тодор Суре; Яни Ни-

[1], [2] Неуточнени.

[3] Вероятно с. Церово, Леринско, Югозападна Македония, Гърция.

[4] Неуточнено.

[5] Трудно приемливо е поради отдалечеността на казата да се отнася до с. Лаля, дн. Лакос, Сярско, Македония, Гърция.

[6], [7] Неуточнени.

кола; Коста Манаси; Стани Никола; Йорги Кондино; Тодор Кондино; Михал Кондино; Йорги Мораки; Йорги Топано; Яни Проданил; Михал Цораки; Яни Цораки; вдовица Мария; вдовица Кирана; вдовица Ярнила; вдовица Кали; вдовица Мария.

Домакинства — 23, вдовици — 5.

Испенче — 605; данък върху пасища — 115; жито — 25 тирхалски килета, равностойност — 250; ечемик — 30 килета, равностойност — 180; данък върху кошери — 24; мелница, собственост на жителите на селото, 1 брой — 15; половината от данъка върху овцете — 1300, половината беглик; половината от ниабет и данък сватбарина — 30; данък върху свине — 29. Приход — 2548.

Село Вълка[1], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия

Никола Канерос; Йорги Сама; Алекси Сусле; Тодор Сама; Михал Дивано; Тодор Маджаро; Никола Кало; Михал Дранил; Яни Ястина; Йорги Сербино; Никола Маджаро; Яни Бодино; Тодор Маровис; Павло Дивано; Андрони Върбано; Димитри Урбано; Йорги Урбано; Кини Маврул; Никола Шушле; вдовица Мария; вдовица Ангела; вдовица Станира; вдовица Евдокя.

Домакинства — 20, вдовици — 4.

Испенче — 524; данък върху пасища — 100; жито — 40 тирхалски килета по 10, равностойност — 400; ечемик и други — 40 килета, равностойност — 240; лен — 25 снопа, равностойност — 50; половината от данъка върху овцете — 150, половината беглик; данък върху свине — 20; десятък върху кошери — 10; половината от ниабет и данък сватбарина — 59. Приход — 1553.

6а Село Тахталу Варакини[2], спадащо към Модуниче[3]. Тимар на споменатия. От тимара на диздаря на Модуниче

Частта на споменатите — 1000. Общо — 5101. Беделът остава за него — 6000.

Тимар на Хъдър, от солаците на императорската армия, и на Мурад, син на Юсуф. Владеят го. Участвуват във военни походи. Прехвърлен от Мехмед, син на Лала

Село Пирище[4], спадащо към Каравари. Тимар на споменатите

Ширмерд, син на Абдуллах — чифт; Йорги Мавроник; Яни Мавроник; Алекси Райенди; Йорги Кондо; Станко Андрони; Йорги Сърво; Тодор Папа; Димитри Мавруло; Йорги Варнама; Алекси Ревендири; Яни

---

[1] Вероятно с. Вълкояново (Лики), Воденско, Македония, Гърция.
[2—4] Неуточнени.

Мавруло; Папа Йорги; Яни Мавруло; Коста Мавруло; Стамат Мавруло; Андрея Маровини; Яни Ранди; Йорги Ранди; Коста Търпони; Яни Търпони; Яни Търпони; Манол Стревини; Йорги Диони; Коста Диони; Никола Маровяни; Стамат Диони; Папа Стамат; Тодорис Търпони; Михал Корони; Михал Далила; Михал Пападано; вдовица Корсини; вдовица Стасино; вдовица Родори.

Домакинства [на] мюсюлмани — 1, [на] неверници — 31; вдовици — 3. Ресм-и райет — 22; испенче — 793.

Зърнените храни във вид на макту. Данък върху пасища — 155; жито — 52 тирхалски килета, равностойност — 520; ечемик — 52 килета, равностойност — 312; десятък върху кошери — 20; десятък върху орехи — 40; десятък върху круши — 23; лен — 80 снопа, равностойност — 160; шира — 25 медрета по 5, равностойност — 175; ресм-и каръш — 35; мелница — 1 брой — 15; половината от данъка върху овцете — 660, половината беглик; половината от ниабет и данък сватбарина — 70. Приход — 3000.

Село Сетмо[1], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия

Първо Рамни; Йорги Морик; Козма Морик; Никола Мартино; Никола Рамни; Марко Рамни; Яни Абанакиди; Йорги Марилено; Йорги
66 Морик; Йорги Хира; Йорги Петро; Никола Морани; Михал Сагано; Андрея Морани; Димитри Рамни; Папа Яни; вдовица Морало; вдовица Кирана; вдовица Цука.

Домакинства — 18, вдовици — 3. Испенче — 468; данък върху пасища — 90.

Зърнените храни във вид на макту. Жито — 26 тирхалски килета, равностойност — 260; ечемик — 26 килета, равностойност — 156; десятък върху кошери — 30; десятък върху лен — 30 снопа, равностойност — 60; шира — 35 медрета по 5, равностойност — 175; ресм-и каръш — 40; половината от данъка върху овцете — 660, половината беглик. Приход — 2000.

Село Платано[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия

Мастро Ранди; Димитри Никола; Йорги Пилаяно; Димитри Никола; Яни Дима; Йорги Тарго; Кондо Стамат; Михал Варсама; Яни Глигор; Андрея Варсама; Андрея Райко; Йорги Райко; Михал Лезучи; Тодор Вилас; Андрони Вилас; Михал Вилас; Стамат Глигор; Дима Глигор; Стамат Халка; Йорги Халка; Марини Въглас; Яни Въглас; Йорги Глигор; Стено Глигор; вдовица Куплояни.

Домакинства — 24; вдовица — 1.

Зърнените храни във вид на макту. Испенче — 606; данък върху пасища — 120; жито — 36 тирхалски килета, равностойност — 360;

---

[1] Кефалари, Костурско, Югозападна Македония, Гърция.

[2] Яворени, Воденско, Македония, Гърция.

ечемик — 36 килета, равностойност — 216; десятък върху кошери — 125; десятък върху торту кьок[1] — 133; лен — 30 снопа, равностойност — 60; шира — 25 медрета по 5, равностойност — 175; ресм-и каръш — 35; мелница, собственост на вдовицата Куплояни, 1 брой — 30; половината от данъка върху овцете — 500, половината беглик; данък върху свине — 40; половината от ниабет и данък сватбарина — 40. Приход — 2500.

Село Апано Аворани[2], спадащо към Каравари. Тимар на споменатия

Михал Скеда; Яни Апостол; Никола Трояно; Михал Костар; Михал Сирани; Яни Трояно; Йорги Серво; Андрея Ромъно; Димо Петро; Димитри Скеда; Йорги Стефано; Михал Манаси; Яни Скеда; Йорги Туршо; Дима Скеда; Йорги Торманили; Тодор Миронас; Гюдер Скеда; Стамат Когани; вдовица Мария; вдовица Нила...

[1] „Торту" значи винена киселина. Вероятно това са някакви корени за получаване екстракт от винена киселина.

[2] Неуточнено.

ОТКЪС ОТ ПОДРОБЕН РЕГИСТЪР НА ТИМАРИ В САНДЖАК ВИДИН ОТ ВТОРАТА ПОЛОВИНА НА XVI В.

Откъсът съдържа описи на 1 хас и 27 тимара. Над името на всяко село, мезра, манастир и чифлик са вписани цифри с червено мастило и малки червени кръгчета, което говори вероятно за извършена проверка.

По водния знак документът може да се отнесе към втората половина на XVI в.

Откъсът се състои от 3 свитъка. Първите два съдържат по 8 листа, а третият — 6 листа, или общо 22 листа с размери 50/18 см. Някои от листовете са откъснати в горната си част по диагонал и са слабо повредени. Текстът е написан на шрифта сиакат, примесен с дивани.

Документът се пази в Ориенталския отдел на НБКМ под сигнатура ОАК 265/62, инв. № 65/1965.

Преводът е направен от Аспарух Велков.

FRAGMENT DE REGISTRE DÉTAILLÉ DE TIMAR DU SANDJAK DE VIDIN, DATANT DE LA SECONDE MOITIÉ DU XVIe S.

Ce fragment contient des matricules d'un hass et 28 timar. Au dessus du nom de chaque village, mezra, monastère et tchiftlik sont inscrits des chiffres à l'encre rouge et de petits ronds rouges, marques probables d'une vérification passée.

A en juger des filigranes du papier, la date du document peut remonter vers la seconde moitié du XVe s.

Le fragment comprend 3 facsicules. Les deux premières contiennent 8 feuilles chacune, alors que la troisième n'en compte que 6, soit au total 22 feuilles mesurant 50×18 cm. Quelques-unes des feuilles sont déchirées à leur partie supérieure en diagonale et sont légèrement endommagées. Le texte est écrit en caractères siakat, entremêlés de divani.

Ce document est conservé à la Section Orientale de la BNCM, sous cote OAK 265/62, No.d'inv. 65/1965.

La traduction en est due à Asparuh Velkov.

Нахия Баня[1], спадаща към санджак Видин

Хасове на падишаха, покровителя на света, [върху приходи] от филориджиан[2]

Село Яступин[3], от хасовете на падишаха, покровителя на света, спадащо към Баня

Примикюр[4] Гордан Смолан; Вукдраг Смолан; Радойне Смолан; Радосав Смолан — неженен; Иван Воидаве — неженен; Бальо Радован; Дамян Радован; Петри Радован; Павел Радован — неженен; Павко Радован — неженен; Радосав Драгише; Стоян Драгише; Петри Радосав — неженен; Петко Радосав; Иван Радосав — неженен; Иван Вукашин; Томаш Иван; Радише Иван; Неделко Иван — неженен; Горан Иван — неженен; Марко Иван — неженен; Марко Ванко; Петри Марко — неженен; Радойне Марко — неженен; Вукшан Радоман; Огнян Радоман; Живко Вукшан; Радич Вукшан — неженен; Радойне Вукшан — неженен; Радойне Радивой; Неделко Радивой; Вукшан Радивой; Раин Радивой — неженен; Новак Райко; Милосав Райко; Стоян Райко — неженен; Иван Живко; Милосав Живко; Петри Вука — неженен; Петко Райко; Радивой Иван; Дамян Иван; Богой Иван; Милосав Иван — неженен; Радич Вукшан; Иван Вукшан — неженен; Воиче Гьоре; Мирко Гьоре; Милош Гьоре; Милкьо Гьоре — неженен; Радул Радослав; Радосав Радойне — неженен.

Домакинства — 31, неженени — 20, примикюр — 1.

Доход — 4205: испенче — от 51 души по 25=1275; сено и дърва от всеки женен по 10=310; хляб и кокошка — 31; весла грозде — 62; ведра шира и саларие[5] — 50 по 5=250; пшеница — 28 килета, равностойност — 980; ечемик — 20 килета, равностойност — 340; ръж — 11 килета, равностойност — 187; фураж и лимец — 20 килета, равностойност — 200; просо — 12 килета, равностойност — 204; грах и леща — 1 киле, равностойност — 40; десятък върху лен и коноп — 31; десятък върху кошери — 45; сватбарина — 38; данък върху свине — 21; данък божик[6] — 26; десятък върху плодове и орехи — 6; десятък върху зеленчукови градини — 28; такса дещибани — 25; ниабет и бад-у хава — 80; данък върху овце — 20; данък върху пасища за овце — 6.

---

[1] Дн. гр. Соко баня, Югославия.

[2] Категория население, натоварено да плаща данък ресм-и филури — върху всяко домакинство. Такива били напр. т. нар. власи.

[3] Вероятно с. Щипина, Княжевацко, Югославия.

[4] Сановник от средновековна България. През османската епоха така се титулували низшите войнушки началници или първенците в общините на власите в Сърбия и в Северозападна България. Тия влашки първенци били заедно с кнезовете, посредници между османската власт и населението.

[5] Налог върху зърнени и други храни, събиран едновременно с десятъка.

[6] Данък върху свине, угоявани за клане по Коледа. Срв. Ö. L. Barkan. XV ve XVI inci asırlarda Osmanlı İmparatorluğunda ziraî ekonominin hukukî ve malî esasları, p. 285; B. Cvetkova. Influence exercée par certaines institutions de Byzance et des Balkans du Moyen âge sur le système féodal ottoman, p. 247.

2а

Село Долно Руище[1], от хасовете на падишаха, покровителя на света, спадащо към Баня

Силяк Милой; Драгич Милой; Петко Силяк — неженен ; Радич Драгише; Радиш Драгише — неженен; Радосав Милой; Марко Дукин; Радич Марко — неженен; Янко Марко — неженен; Радойне Раин; Райчине Раин; Милош Раик; Храле Райчин — неженен; Милосав Никола; Парише Никола — неженен; Вукдраг Живко; Вукшан Вукдраг — неженен; Борян Вукдраг — неженен; Гробач Вукдраг; Манол Вукдраг; Радивой Гробач — неженен; поп Пеньо; поп Маркише — неженен; Павел Пено — неженен; Павел Станое; Ралине Павел — неженен; Радул Гюрго; Заяк Гюрго; Радосе Радул — неженен; Сокол Йовко; Заяк Сокол — неженен; Радан Райе; Севине Радивой; Димитри Богдан; Влад Димитри; Петри Вукич — неженен.

Домакинства — 20, неженени — 16.

Доход —2310: испенче — от 36 души по 25=900; сено и дърва — от всеки женен по 10=200; хляб и кокошка — 20; весла грозде — 40; ведра шира със саларие — 20 по 5=100; пшеница — 15 килета, равностойност — 525; ечемик — 8 килета, равностойност — 136; ръж — 5 килета, равностойност — 85; фураж и лимец — 4 килета, равностойност — 40; просо — 7 килета, равностойност — 119; грах и леща — 12; десятък върху лен и коноп — 10; десятък върху кошери — 20; сватбарина — 20; десятък върху свине — 11; данък божик — 7; десятък върху плодове и орехи — 4; десятък върху зеленчукови градини — 10; такса дещибани — 7; ниабет и бад-у хава — 30; данък върху овце — 16; данък върху пасища за овце — 8.

Село Долеч[2], от хасовете на падишаха, покровителя на света, спадащо към Баня

Кнез[3] Неделко Вукашин; Дамян Неделко, син на кнеза; Обретко Неделко, син на кнеза; Мартин Вукашин; Миляк, пришелец; Милашин Селяк — неженен; Радивой Гордан; Радоша Гордан — неженен; Гораш Радоман; Радойне Гораш — неженен; Радоша Радоман; Петри Радоша — неженен; Раде Сиве; Живко Радосо; Радосав Вукич; Вукман Никола; Йове Вукман; Радич Никола; Радойне Радич; Радосав Радич — неженен; Вукич Никола; Вук Вукчо — неженен; Вуксав Вукчо — неженен; Томаш Вукчо — неженен; вдовица Дафне; Радосав Радивой; Вук Нягул; Вукдраг Ранко; Димитри Вукчо — неженен.

2б

Домакинства — 15, неженени — 10, вдовица — 1, кнез — 1, синове на кнезове — 2.

---

[1] Дн. с. Руище, община Болевац, окръг Зайчар, Югославия.

[2] Неуточнено.

[3] Първенци в заварените от турците влашки общности, които османската власт привлякла на своя служба като посредници между нея и населението. Някои от тях поради задължението да оказват помощ на войските били освободени от данъци. Други кнезове на влашки общини получавали тимари. Нахийски старейшини на влашката рая. През XVIII в. в Сърбия и Северозападна България те са изтъкнати хора на селското самоуправление. Срв. Бр. Ђурђев. О кнезовима под турском управом. ИЧ, I, 1—2, 1948, стр. 2—37.

Доход — 1778: испенче — от 25 души по 25=625; от вдовицата— 6; сено и дърва — от всеки женен по 10=150; хляб и кокошка — 15; весла грозде — 30; ведра шира със саларие — 10 по 5=50; пшеница— 10 килета, равностойност — 380; ечемик — 8 килета, равностойност — 136; ръж — 4 килета, равностойност — 68; фураж и лимец — 6 килета, равностойност — 60; просо — 5 килета, равностойност — 85; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 10; десятък върху кошери— 12; сватбарина — 5; данък върху свине — 10; данък божик — 7; данък върху плодове и орехи — 5; десятък върху зеленчукови градини — 8; такса дещибани — 9; ниабет и бад-у хава — 21; данък върху овце — 60; данък върху пасища за овце — 6.

Село Исредне Руище[1], от хасовете на падишаха, покровителя на света, спадащо към Баня

Вукаш Вукимир; Вукич Вукимир — неженен; Радош Вукаш — неженен; Радован Вукимир; Вихрен Радован — неженен; Вукдраг Горасиме; Вихрен Гьориче; Цветко Вихрен — неженен; Милош Радосав; Павел Милош — неженен; Вукич Драгой; Вукой Драгой; Вукич Йовко; Милоне Живко; Радише Димитри; Заяк Радише — неженен; Баберник(?) Нягул; Манко Радойне; Вухин Петко; Радивой Вукой — неженен; Мартинко Манко — неженен; поп Иван Радиво; Воил Михайло.

Домакинства — 14, неженени — 9.

Доход — 1488: испенче — от 23 души по 25=575; сено и дърва— от всеки женен по 10=140; хляб и кокошка — 13; весла грозде — 28; ведра шира и саларие — 15 по 5=75; пшеница — 8 килета, равностойност — 280; ечемик — 6 килета, равностойност — 102; ръж — 4 килета, равностойност — 68; фураж и лимец — 5 килета, равностойност — 50; просо — 4 килета, равностойност — 68; . . .[2]

За Джиханшах, син на Касъм — акънджия; Али, син на Джиханшах; Хасан, син на Джиханшах; Хюсеин, син на Джиханшах; Байрамлу, син на Абдуллах — син на боец от крепостния гарнизон[3]; Дервиш, син на Байрамлу; Инехан, син на Исмаил; Махмуд, син на Абдуллах; Махмуд, син на Худаверди — син на интенданта на крепостта; Ахмед, син на Юсуф — син на боец от крепостния гарнизон; Махмуд, син на Дездар— син на боец от крепостния гарнизон; Осман, син на Махмуд — син на боец от крепостния гарнизон; Хаджи, син на Насух — син на боец от крепостния гарнизон; Юсуф — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Хаджи, син на Байрам — с берат; Абдел Кадир, син на Шейх Хюсам — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Хаджи, син на Хюсеин — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мехмед, интендант на крепостта, уволнен.

[1] Вж. бел. 1 на стр. 498.

[2] Липсват листове. Не се знае списъкът на следващите жители за кое селище се отнася.

[3] Т. е. лице от крепостния гарнизон.

Махала Хаджи Мустафа

Али, син на Ходжа — имам, с берат; Сипах, син на Ходжа — мюезин, с берат; Сипах, син на Мустафа — притежател на берат, Мехмед, син на Садър — притежател на берат; Юсуф, син на дърводелец; Йомер, син на Юсуф — неженен; Хасан, син на кожар; Идрис, син на Хасан, Джафер, син на Абдуллах; Мехмед, син на Али; Шабан, син на Мехмед — неженен; Чавдар, син на Ахмед; Меми, син на подковач; Хасан, син на Мустафа; Мехмед, син на Абдуллах; Ахмед, син на чехлар; Мехмед, син на шивач — неженен; Али, брат на Мехмед — неженен; Байрам, син на Абдуллах; Али, син на чехлар; Мехмед, син на Али — неженен; Ферхад, син на Абдуллах; Ахмед Абдуллах — сляп; Хаджи, син на Хасан; Мехмед, син на сарач — неженен; Дурак Мехмед — неженен, ученик; Муса, син на Абдуллах; Ибрахим, син на Юсуф; Вели, син на Хамза — неженен; Бекир, син на Хамза — неженен; Али, син на Дервиш — син на боец от крепостния гарнизон; Меми, син на Али — акънджия; Махмуд, син на Али — неженен, акънджия; Джафер, син на Али — акънджия; Муртаза, син на Джафер — акънджия, неженен; Хъдър, син на Поираз — акънджия; Кочи, син на Исхак — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мехмед, син на Шир — син на спахия; Оруч, син на Хюсеин.

Махала Джамията Абделлатиф[1]

Абди, син на Ходжа — имам, с берат; Йолджу, син на Курд; Хюсеин, син на Курд; Ахмед, син на Абдуллах; Махмуд Ахмед — ученик; Пири Ахмед — ученик; Хаджи, син на Ювеис; Перване, син на Абдуллах; Дервиш, син на Мехмед; Мустафа, син на Пазарлъ; хаджи Баки Хамза — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Пири, син на Джафер; Хюсеин Иса — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Бахрам Хюсеин — неженен, син на уволнен боец от крепостния гарнизон; Юсуф, син на Хюсеин — неженен, син на уволнен боец от крепостния гарнизон; Шахбаз, син на Инебей; Дурмуш, син на Шахбаз; Сюлейман, син на Абдуллах; Хюсеин Сюлейман — *ученик, неженен; Джафер, син на Юсуф;* Хъдър Инебей — ученик; *Хаваз, син на телял; Ибрахим, син на Хаваз;* Ибрахим, син на Инебей — *неженен; Хъдър, син на Абдуллах; Мустафа* Баязид — неженен, ученик; *Мустафа — ученик, син на боец от* крепостния гарнизон; *Гази, син на Джафер; Хюсеин, син на Абдуллах;* Мехмед, син на Мансур; Мустафа, син на Хасан; Халил Хюсеин — неженен, ученик; Ферхад, син на Абдуллах; Абдуррахман, син на Юсуф — неженен; Байрам, син на Тимурхан — неженен; Мустафа, син на Шабан — неженен; Хюсеин, син на Абдуллах; Ибрахим, син на Хасан — неженен; Али, син на Хасан — неженен; Мустафа, син на Инехан; Ага Ахмед; Касъм, син на Абдуллах; Хасан, син на Мехмед — акънджия;
36 Перване, син на Абдуллах — акънджия; Мустафа, син на Перване — акънджия; Меми, син на Перване — акънджия, неженен; Тимур, син на

[1] Ако се съди по това, че веднага след тия списъци на лица с неясно местожителство следва списък на немюсюлмани с изрично обозначение, че са от селището Баня, може би трябва да приемем, че пред нас е подробен опис на мюсюлманите и немюсюлманите на Баня.

Юнус — акънджия; Ахмед, син на Тимур — акънджия, неженен; Осман, син на Тимур — акънджия, неженен; Искендер, син на Исмаил — акънджия; Байрам, син на Искендер — акънджия, неженен; Али, син на Искендер — акънджия, неженен; Хасан, син на Абдуллах — акънджия; Хюсеин, син на Хасан — акънджия; Кейван Хюсеин — ученик; Хаджи, син на Халил — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мустафа, син на Суджаг — спахия; Мехмед, син на Суджаг; Байрам, син на Мехмед; Курд, син на Абдуллах.

Махала Старата джамия

Махмуд — имам, с берат; Хаджи, син на Хайреддин — мюезин, с берат; Ибрахим, син на Махмуд; Мехмед, син на Джафер — неженен; Хасан, син на Абдуллах; Хасан, син на Ювеис; Садър, син на Юсуф — неженен; Рамазан, син на Юсуф — неженен; Мехмед, син на Курд Али; Юсуф, син на Пир Ахмед; Мустафа, син на Хюсеин — неженен; Байрам, син на Хюсеин — неженен; Махмуд, син на Али; Мехмед, син на Али; Ибрахим, син на Тимур; Мехмед, син на Тимур — неженен; Юсуф, син на Абдуллах; Шабан, син на Хъдър; Шабан Хюсеин — неженен, мюезин; Мехмед, син на Ювеис — акънджия; Хъдър, син на Мехмед — неженен, акънджия; Ахмед, син на Али — акънджия; Мустафа, син на Ахмед — неженен, акънджия; Хъдър, син на Абдуллах — акънджия; Ахмед, син на Юсуф — акънджия; Хъдър, син на Мехмед — акънджия; Ахмед Джафер — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мюмин Джафер — неженен, боец от крепостния гарнизон, уволнен; Ибрахим Байрам — с берат.

Махала Джамията Яхя бей

Перване, син на кожар; Хюсеин, син на кожар; Хасан, син на дърводелец; Халил, син на Хюсеин; Юсуф, син на кожар; Мурад, син на кожар; Юнус, син на Хюсеин; Сефар, син на Хамза; Хюсеин, син на Карагьоз; Хъдър Хасан — ученик; Шабан, син на кожар; Али, син на Абдуллах; Мустафа, син на кожар; Йомер, син на Махмуд; Арнауд, син на Хюсеин; Яхши, син на Ширмерд — неженен; Ферхад, син на кожар; Хасан, син на Абдуллах; Йолджу, син на Хасан; Мустафа, син на Ихтиар Мехмед; Меми, син на Мустафа — неженен; Хюсеин, син на Мустафа — неженен; Махмуд, син на Абдуллах; Хюсеин Абдуллах — ученик; Мехмед, син на Али; Хюсеин — кожар; Ибрахим, син на кожаря Курд; Махмуд, син на Абдуллах — неженен; Сюлейман, син на Али; Насух, син на Сюлейман; Мустафа, син на Мурад; Шабан, син на Абдуллах; Меми, син на Шабан; Юнус, син на Абдуллах; Осман, син на Али; Насух, син на Абдуллах; Сеиди, син на Инехан; Шахинвар, син на Мустафа; Али, син на Абдуллах; Бекир, син на Абдуллах; Ферхад, син на Абдуллах — сапунджия; Дурмуш, син на Хасан — неженен; Хъдър, син на Санджаг — неженен; Меми, син на кюркчията Абдуллах; Ахмед, син на Айдън; Меми, син на Айдън — неженен; Али, син на Айдън — неженен; Меми, син на Абдуллах; Пир Али, син на Меми — неженен; Шабан, син на Мустафа — неженен; Бали, син на Мустафа — неженен; Али, син на Абдуллах; Мехмед, син на Махмуд; Сарач, син на Ахмед — акънджия;

4а

Дурак, син на Мурад — акънджия; Ювеис, син на Хамза — акънджия; Хасан, син на Ювеис — акънджия; Бали, син на Огуз — акънджия; Али, син на Баки — акънджия; Хасан, син на Абдуллах; Джафер, син на Мехмед — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мустафа, син на Джафер — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мехмед, син на Джафер — син на уволнен боец от крепостния гарнизон; Али, син на подковач — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Ферхад Абдуллах — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Надър, син на Мустафа — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мюшир, син на Мустафа — неженен, боец от крепостния гарнизон, уволнен.

Махала Месчид-и Хаджи Дурак

Дурак, син на Муса — имам, с берат; Хюсеин, син на Абдуллах — неженен; хаджи Искендер, син на Абдуллах; Юсуф, син на Мехмед — неженен; кожарят Оруч; Алагьоз, син на Абдуллах; Хаджи, син на Меми — боец от крепостния гарнизон, уволнен; Мустафа, син на Абдуллах; Юсуф, син на Абдуллах; Ахмед, син на Айдън; Мустафа, син на Хасан; Махмуд, син на Хъдър; Бали, син на Махмуд; Ибрахим, син на Абдуллах; Али, син на Ибрахим; Сюлейман, син на Абдуллах; Мустафа, син на Ахмед; Сарач, син на Хамза — акънджия; Кара Али, син на шивач.

Неверници от самата Баня

Груян Петро; Краемир Груян; Неделко Груян — неженен; Тодор Груян — неженен; Савине Петро; Малине Илия — неженен; Илия Никола; Марко Димитрие; Боре Марко — неженен; Савине Марконе — неженен; Йове Петро; Руде Павел — неженен; Михаил Манол; Дамян Драги — неженен; Савине Боне — неженен; Пено Новак; Иван Бале; Тодор Йове — неженен; Степан Стоян; Марко Стоян; Манол Маки; Петран Маки; Стоян Петрик — неженен; Сретко Савине; Неделко Савине — неженен; Мирчо Савине — неженен; Павел Сретко — ученик; Веселин Тодор; вдовица Калина; вдовица Янка.

Диздар — 1, кетхуда — 1, имам на крепостта — 1, вратар — 1, охрана на крепостта—21, синове на охраната на крепостта — 6, хатиб— 1, мюезини — 4, имами — 4, син на кул[1] — 1, акънджии — 27, син на кетхуда — 1, синове на акънджии — 12, уволнена охрана на крепостта— 23, синове на уволнени бойци от охраната на крепостта — 3, притежатели на берати — 4, синове на спахии — 2, сляп — 1.

Домакинства [на] мюсюлмани — 150, неженени мюсюлмани — 46.

Домакинства [на] неверници — 15, неженени — 13, вдовици — 2.

Доход — 10 601: испенче — от 28 души по 25=700; хляб и кокошка — 15; сено и дърва — от всеки женен по 10=150; данък върху 4б
весла грозде—30; шира ведра със саларие—22 по 5=120; пшеница с [тази на] неверниците — 19 килета, равностойност — 665; ечемик с [този на] неверниците — 11 килета, равностойност—187; ръж с [тази на] неверниците —4 килета, равностойност — 68; фураж с [този на] неверниците — 13 килета, равностойност — 130; просо — 5 килета, равностойност — 85; грах и леща — 5; десятък върху кошери — 5; десятък върху лен и коноп — 5;

[1] Синове на еничери-пенсионери, приемани с предимство в оджака (H. Gibb — H. Bowen, op. cit., I, 1, p. 317).

десятък върху чукан лен на мюсюлманите — 20; сватбарина на мюсюлманите и неверниците — 750; ресм-и дюнюм върху лозята на мюсюлманите — 70 по 4=280; десятък върху зеленчукови градини на неверници — 5; такса дещибани — 20; ниабет и бад-у хава — 1783; пазарен бадж върху стоки, внесени по суша в самата Баня — годишно по 4500; панаир — годишно по 500; данък върху обръчите на бъчви — 335; данък божик — 28; хасà ливади около град Баня — годишно по 60; десятък върху ливадата на Кара Меми — годишно по 10; воденица на Ферхад — 1 брой — 15; воденица на хаджи Махмуд — 2 броя по 30=60; десятък върху овощия на неверниците — 5; нововъведен налог върху свине — 5; воденица на Ахмед Челеби — 2 броя по 30=60; приход от градината на мевляна Кемал ефенди — десятък върху овощия — годишно 4. На мястото, известно под името Али Колу пънар дере, в миналото било градина на Софи Деде. Последната била изоставена. Споменатият мевляна Кемал ефенди я взел като мукатаа, възстановил я и я съживил. Споменатата градина граничела от едната и от другата страна с градините на Джафер, син на Али, и на Нур Юнус Али, а от другите две достигала до общинския път. Тъй като в хюджета му е записано това, същото бе записано и в новия регистър.

5а

ТИМАРИ НА СПАХИИТЕ ОТ СПОМЕНАТАТА ЛИВА

Тимар на Мустафа, син на Ахмед

Доход от мезрата Тодор палат[1], спадаща към Баня, от тимара на споменатия. Приход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 1000: пшеница — 13 килета, равностойност — 455; ечемик — 5 килета, равностойност — 110; ръж — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 15 килета, равностойност — 180; просо — 5 килета, равностойност — 110; десятък върху чукан лен — 35.

Тимар на Джафер

Доход от мезрата Дурач[2], спадаща към Баня, от тимара на споменатия. Две села са записани в стария регистър. Доход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 577: пшеница — 10 килета, равностойност — 350; ечемик — 2 килета, равностойност — 44; ръж — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 7 килета, равностойност — 83; просо — 2 килета, равностойност — 44; десятък върху чукан лен — 12.

Тимар на Мехмед, син на Али

Село Долна Чочойна[3], спадащо към Баня, от тимара на спомената

Слави Богдан — мартолос[4], освободен от авариз; Неделко Богдан; Илия Иван; Цветан Стоян; Савине Стоян — неженен; Недьо Стоян; Андрея Стоян — неженен; Дамян Стоян — неженен; Стефан Богдан —

[1]—[3] Неуточнени.

[4] Мартолоси — отначало военна формация на християнски бойци на османска служба, а по-късно — категория население, натоварено да охранява пътищата и прохо-

неженен; Стоян Никола—неженен; Слави Браной; Йове Стоян — неженен

Домакинства — 5, неженени — 6, мартолос — 1.

Доход — 956: испенче — от 12 души по 25=300; сено и дърва— от всеки женен по 10=60; хляб и кокошка — 6; весла грозде — 12; шира ведра и саларие — 3 по 5=15.

5б . . . пшеница — 5 килета, равностойност — 175; ечемик — 2 килета, равностойност — 44; ръж — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 2 килета, равностойност — 24; просо — 1 киле, равностойност — 22; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 63; десятък върху кошери — 53; сватбарина — 25; данък върху свине — 53; данък божик — 4; десятък върху плодове — 2; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 3; десятък върху уров— 10; такса дещибани — 4; ниабет и бад-у хава — 26. Мезрата Босна Чочойна е орница на споменатото село.

Тимар на Ахмед, конник на Тимурхан

Доход от манастира Свети Никола, който е близо до село Милушинац[1], спадащо към Баня, от тимара на споменатия. Доход — 150.

Тимар на Садуллах

Село Драгомилофче[2], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Никше Неделко; Иван Никше — неженен; Недьо Никше — неженен; Никола Никше — неженен; Филип Пейо — неженен; Петре Пейо— неженен; Пейо Богдан; Иван Богдан; Стоян Богдан — неженен; Недьо Вукашин; бащина, стопанисвана от Осман.

Домакинства — 4, неженени — 6, бащина — 1.

Доход — 1420: испенче — от 11 души по 25 и бащината = 275; сено и дърва — от всеки женен по 10=40; хляб и кокошка — 4; весла грозде — 8; шира ведра и саларие — 2 по 5=10; пшеница — 11 килета, равностойност — 385; ечемик — 8 килета, равностойност — 176; ръж — 3 килета, равностойност — 66; фураж и лимец — 7 килета, рав-

6а ностойност — 84; просо — 1 киле, равностойност — 22; грах и леща— 17; десятък върху лен и коноп — 32; десятък върху кошери — 53; сватбарина — 30; данък върху свине — 30; данък божик — 15; десятък върху плодове — 10; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 15; данък върху пасища [и] кошари за овце — годишно 20; десятък върху ливадите на Мехмед ага, диздар на крепостта Баня — годишно 10; десятък върху ливадите на Мюрювет — годишно 10; хасà тръстичище от 2 части — годишно по 13; такса дещибани — 12; ниабет и бад-у хава — 53; воденица на Никше Неделкьо — 1 брой — 30.

дите. Срещу службата си мартолосите се ползували с известни данъчни облекчения. Част от тях били на заплата, а друга част имали освободени от данъци бащини. Подробно вж. у R. Anhegger. Martoloslar hakkında. TM, VII—VIII, İstanbul, 1942, p. 282—320; М. Васић. Мартолоси у периоду успона османске државе. ГИДБХ, XIV, 1964, стр. 11—65.

[1] Милушинец, Сокобанско, окръг Ниш, Югославия.

[2] Неуточнено.

Тимар на Рамазан, син на Мехмед

Село Долна Локва[1] — проход, от тимара на споменатия. В стария регистър е записано, че жителите на споменатото село са освободени от авариз-и дивание с височайша заповед, срещу което охраняват прохода. [Жителите] изпратили изложение до кадията на Баня, че споменатото село е малко, каменисто, страшно и опасно място. След като бе доложено [от кадията, се нареди да се събират] по 12 акчета испенче и от всеки женен по 1 киле пшеница и по 1 киле ечемик. И тъй като притежават заповед за освобождаване от авариз-и давание [всичко това], което се каза по-горе, се записа в новия регистър.

Яко Иван; Пейо Яко; Сивине Яко — неженен; Дамян Горин; Деян Дамян; Йове Дамян — неженен; Сивине Лазар; Войне Райе; Сивине Райе — неженен; Миладин Йовко; Радивой Йовко — неженен; Никола Станчо; Пейо Станчо; Цветко Станчо; Неделко Богой; Цветко Богой; Груян Дабижив; Томаш Дабижив — неженен; Дамян Никола; Цветко Тодор; Цветан Тодор — неженен.

Домакинства — 15, неженени — 6.

Доход — 1425: испенче — от 21 души по 12=252; пшеница — от всеки женен по 1 киле — 15 души, равностойност — 525; ечемик от всеки женен по 1 киле — 15 души, равностойност — 330; ресм-и дюнюм[2] от лозя — 5 дюнюма по 8=40; данък хляб и кокошка — 15; десятък върху кошери — 35; сватбарина — 40; данък върху свине — 30; данък божик — 12; десятък върху плодове — 5; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 33; десятък върху уров — 17; такса дещибани — 13; ниабет и бад-у хава — 35; десятък върху лен и коноп — 10; весла грозде — 30.

66

Тимар на Рамазан, син на Мехмед

Село Горна Локва[3], спадащо към Баня,
от тимара на споменатия

Петко Иван; Никола Тодор; Илиян, пришелец; Неделко Радослав — неженен; Богосав, пришелец; Войне, пришелец.

Домакинства — 5, неженен — 1.

Доход [заедно] с чифлиците — 726: испенче — от 6 души по 25=150; сено и дърва — от всеки женен по 10=50; хляб и кокошка — 5; весла грозде — 10; ведра шира и саларие — 2 по 5=10; такса дещибани — 2; ниабет и бад-у хава — 3; пшеница — 1 киле, равностойност — 35; ечемик — 1 киле, равностойност — 22.

Доход от чифлика на Хюсрев бей, [който е] от джемаата[4] на стрелците от десния фланг — 153; пшеница — 2 килета, равностойност — 70; ечемик — 1 киле, равностойност — 22; фураж и лимец — 2 килета,

---

[1] Вероятно с. Локва, Княжевацко, окръг Зайчар, Югославия.

[2] Лозята на раита били облагани по два начина — с десятък върху добива и с данък върху земята с лозови насаждения. В случая облагането е било по втория начин (съобразено с размера на дюнюмите — поземлената площ на лозята).

[3] Вероятно с. Локва, Княжевацко.

[4] Военно поделение.

равностойност — 24; просо — 1 киле, равностойност — 22; десятък върху кошери — 5; десятък върху чукан лен — 5.

Доход от чифлик, стопанисван от Фердус хатун, дъщеря на Мустафа войвода — 163: пшеница — 1 киле, равностойност — 35; ечемик — 1 киле, равностойност — 22; фураж и лимец — 2 килета, равностойност — 24; десятък върху кошери — 12; десятък върху ливада — 10; воденица-караджейка — 2 броя по 30 60.

Доход от чифлик на Кара Нур бей от джемаата на силяхдарите[1].

Доход — 123: пшеница — 2 килета, равностойност — 70; ечемик — 1 киле, равностойност — 22; фураж и лимец — 2 килета, равностойност — 24; десятък върху ливада — 7.

Тимар на Сефер, син на Мурад

Доход от мезрата Сирияновче[2], спадаща към Баня, от тимара на споменатия. Доход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 200: пшеница — 2 килета, равностойност — 70; ечемик — 1 киле, равностойност — 22; ръж — 1 киле, равностойност — 22; фураж и лимец — 4 килета, равностойност — 48; просо — 1 киле, равностойност — 22; десятък върху чукан лен — 16; . . .[3]

7а . . . пшеница — 13 килета, равностойност — 455; ечемик — 3 килета, равностойност — 66; ръж — 3 килета, равностойност — 66; фураж и лимец — 9 килета, равностойност — 108; просо — 2 килета, равностойност — 44[4]; грах и леща — 1 киле, равностойност — 30; дясятък върху лен и коноп — 58; десятък върху кошери — 120; данък върху свине — 81; данък божик — 10; десятък върху плодове — 3; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 73; десятък върху уров — 60; такса дещибани — 9; ниабет и бад-у хава — 150; воденица на Петро — 1 брой — 15; сватбарина — 10.

Тимар на Хаджи, син на Вели

Село Търговище[5], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Станише Стоян; Петри Дамян — неженен; Маки Неделко; Живко Маки — неженен; Петко Маки — неженен; Петри Иван; Стоян Божик; Милте Божик — неженен; Деян Яко; Боне Петро; Димне Павел; Недьо Павел — мартолос, освободен от авариз; Стоян Боне — неженен; Андрея Боне — неженен; Райе Деян — неженен; Кръсте Дамян — неженен; Драгой Недьо — неженен; Турто Недьо — неженен; Тодор Манол; Недьо Петко; Ярмин Пенко — неженен; Стоян Димитро; Петко Стоян; Стане Доне — неженен; Петко Доне — неженен; Стоян Богдан; Петри Богдан — неженен; Деян Иваниш; Стоян Филип; Недьо Филип; Петко Филип — неженен; Тодор Петро — неженен; Кръсте Никола;

---

[1] Поделение на платената армия — султански оръженосци.
[2] Неуточнена.
[3] Липсват листове. Не е ясно следващият опис на данъци за кое село се отнася.
[4] Грешка — прибавена е една нула в повече. Цифрата се чете 440.
[5] Дн. с. Търговище, Сокобанско, окръг Ниш, Югославия.

Боне Станчо; Станое Боне — неженен; Цветко Боне — неженен; Веселин Степан; Радивой Пейо; Пейо Радивой — неженен; Турто Радивой — неженен; Кръсте Радивой — неженен; Никола Пейо — мартолос, освободен от авариз; Радул Цветко — неженен; Доброй Степан; поп Симеон; Гьоре Радул — неженен.

Домакинства — 21, мартолоси — 2, неженени — 23.

Доход — 3217: испенче — от 46 души с мартолосите — 25=1150; сено и дърва — от всеки женен по 10=230; хляб и кокошка — 23; весла грозде — 46; ведра шира и саларие — 20 по 5=100; пшеница — 20 килета, равностойност — 700; ечемик — 5 килета, равностойност — 110; ръж — 3 килета, равностойност — 66; фураж и лимец — 4 килета, равностойност — 48; просо — 4 килета, равностойност — 88; грах и
76 леща — 20; десятък върху лен и коноп — 13; десятък върху кошери — 180; сватбарина — 20; данък върху свинете — 113; данък божик — 12; десятък върху плодове — 5; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 33; десятък върху уров — 33; такса дещибани — 11; ниабет и бад-у хава — 96; воденици на Деян — 2 броя по 30=60; воденица на Али — 1 брой — 30; воденица на хаджи Хюсеин, вакъфирана — 1 брой — 30.

Доход на мезрата Железофче[1], спадаща към Баня, близо е до село Черковиче[2], от тимара на споменатия. Доход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 351: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 2 килета, равностойност — 44; ръж — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 6 килета, равностойност — 72; просо — 3 килета, равностойност — 66; десятък върху чукан лен — 20.

Тимар на Джафер, син на Ювеис

Село Милушинац, спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Живко Степан; Смолан Живко — неженен; Боне Степан; Пейо Боил — неженен; Павел Боил — неженен; Яко Кузман — неженен; Петко Стайко — неженен; Божко Лазар; Сивине Лазар — неженен; поп Петре; поп Радул; Райе Дамян; Йове Дамян; Василко Дамян — неженен; Костадин Дамян — неженен; Йове Петро; Ярмин Йове — неженен; Илия Йове — неженен; Сивине Петко; Нягул Сивине — неженен; Живко Сивине — неженен; Манол Петко; Турто Манол — неженен; Петко Манол — неженен; Никола Петко; Стоян Никола — неженен; Степан Данчин; Драган Степан — неженен; Петри Боин; Бранилин Доброй; Яне Милош; Неше Яне — неженен; Сретко Стефан; Братой Сретко — неженен; Ярмин Нако — неженен; Сивине Тодор; Тодор Сивине; Сретко Сивине — неженен; Фильо Сивине — неженен; Лале Мартин — неженен; Недьо Пенчо — неженен; Стоян Боин — неженен; поп Живко; Гьоре Живко — неженен; Влайко Груян; Адоран Радосав; Лука Гъркина.

Домакинства — 20, неженени — 27.

---

[1], [2] Неуточнени.

8а Доход — 3414: испенче — от 47 души по 25=1175; сено и дърва— от всеки женен по 10=200; хляб и кокошка — 20; весла грозде — 40; ведра шира и саларие — 10 по 5=50; пшеница — 20 килета, равностойност — 700; ечемик — 5 килета, равностойност — 110; ръж — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 23 килета, равностойност — 276; просо — 2 килета, равностойност — 44; грах и леща — 1 киле, равностойност — 40; десятък върху лен и коноп — 20; десятък върху кошери — 180; сватбарина — 20; данък божик — 8; десятък върху плодове — 22; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле— 20; десятък върху уров — 21; десятък върху орехи — 15; данък върху пасища за овце — 20; такса дещибани — 18; ниабет и бад-у хава— 135; воденица на поп Вукшан — 1 брой — 15; воденица на Манол—1 брой — 15; десятък върху воденичен камък — годишно 20; данък върху свине — 121.

Тимар на Мехмед

Село Источиче дербенд[1], спадащо към Баня, от тимара на споменатия. Записа се в новия регистър, че споменатото село се намира на общия път и на брега на река Моравица. Споменатата река [през] голяма част от времето е била придошла, което пречело за преминаването през прохода и преминаващите изпитвали големи затруднения. Върху споменатата река трябвало да се построи мост, при чието построяване [жителите на селото] работили. Те донесли до кадията на Баня [за желанието си] да бъдат освободени от авариз-и дивание срещу извършената работа и поискали да се издаде свещена заповед. След като било донесено [от кадията] за направения мост и за извършения по него необходим ремонт, била издадена заповед да бъдат освободени от авариз-и дивание срещу извършената [от тях] работа.

Крагуй Димитри; Петко Стоян; Груян Стоян — неженен; Неделко Сивине; Стоян Неделко — неженен; Петри Райе; Таше Райе; Раше Раин — неженен; Петко Марин; Иван Драгул; Петко Калин; Никола Калин — неженен; Стоян Иван; Сивине Иван — неженен; Радосав Иван — неженен; Радосав, пришелец; Мартин Сладин — неженен; Лука Сивине; Станойе Сивине; Неше Лазар; Йовче Лазар — неженен; Радосав Лазар — неженен; Смолан Пене; Степан Малин — неженен; Илия Иван; Нягул Иван — неженен; Марко Воил; Димитри Марко — неженен; Турто Радой — неженен; Калин Стоян; Петко Калин — неженен; Калин Радой; Йовче Калин — неженен; Марко Манол; Стоян Неделко — неженен; Вратко Петко — неженен; Неделко Иван; Петри Иван — неженен; Ярмил Живко; Стоян Ярмил — неженен.

Домакинства — 20, неженени — 20.

8б Доход — 4533: испенче — от 40 души по 25=1000; сено и дърва— от всеки женен по 10=200; хляб и кокошка — 20; весла грозде — 40; ведра шира и саларие — от 79 по 5=395; пшеница — 26 килета=910; ечемик — 11 килета, равностойност — 242; ръж — 16 килета, равностойност — 352; просо — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 15 килета, равностойност — 180; грах и леща — 50; десятък върху лен и коноп — 32; десятък върху кошери — 313; сватбарина —

[1] Неуточнено.

25; данък върху свине — 222; данък божик — 14; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 31; такса дещибани — 11; ниабет и бад-у хава — 201; воденица на Крагуй — 1 брой — 30; воденица на Неделкьо — 1 брой — 30; воденица на Неделкьо Сивине — 1 брой — 30; воденица на Нуман — 1 брой — 30; воденица тепавица на Петро— 1 брой — 15; воденица тепавица на Крагуй — 1 брой — 15; данък върху пасища за овце — 30.

Тимар на Дургуд, син на Хамза

Село Богданчи[1], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Петьо Нешко; Марко Нешко; Маки Нешко — неженен; Цветко Степан; Неделко Петро; Пейо Неделко; Стоян Неделко — неженен; Сретко Неделко — неженен; Жоре Радосав; Велимир Жоре — неженен; Братой Жоре — неженен; Никола Петро; Пейо Петро — неженен; Недьо Петро—неженен; Пейо Доне; поп Райе; поп Бонко; поп Станил— неженен; Райе Сивине; Слави Сивине — неженен; Злати Сивине — неженен; Таке Стоян; Стоян Таке — неженен; Сретко Таке — неженен.

Домакинства — 12, неженени — 12.

Доход — 3020: испенче от 24 души по 25=600; сено и дърва — от всеки женен по 10=120; хляб и кокошка — 12; весла грозде — 24; ведра шира и саларие — 30 по 5=150; пшеница — 20 килета, равностойност — 700; ечемик — 10 килета, равностойност — 220; ръж — 4 килета, равностойност — 88; фураж и лимец — 17 килета, равностойност — 204; просо — 3 килета, равностойност — 66.[2]

9a . . . хляб и кокошка — 11; весла грозде — 12; ведра шира и саларие — 43 по 5=215; пшеница — 18 килета, равностойност — 630; ечемик — 10 килета, равностойност — 220; ръж — 1 киле, равностойност — 22; фураж и лимец — 9 килета, равностойност — 108; просо — 2 килета, равностойност — 44; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 17; десятък върху кошери — 20; сватбарина — 10; данък върху свине — 10; данък божик — 5; десятък върху плодове — 5; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 10; десятък върху уров — 10; десятък върху орехи — 5; такса дещибани — 7; ниабет и бад-у хава — 20; воденица на Стойко — 1 брой — 15.

Тимар на Ахмед, син на Мустафа

Село Черковча[3], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Петри Стойко; Слави Йовко — неженен; Иван Петро — неженен; Тодор Яко; Неделко Тодор — неженен; Куне Иван; Сретко Куне — неженен; Иван Куне — неженен; Богой Куне — неженен; Милко Неделко; Никола Неделко — неженен; Иван Неделко — неженен; Райе Марко; Стоян Марко; Иван Марко; Неделко Богдан; Петко Неделко—

[1] Богдинац, Сокобанско, окръг Ниш, Югославия.
[2] Край на първия свитък. Очевидно след това има изгубени листове.
[3] Неуточнено.

неженен; Игнат Иван; Иван Игнат — неженен; Живко Игнат — неженен; Лазар Никола — неженен.

9б Петри Милкьо; Доброй Йонче; Стоян Радосав; Иван Лука — неженен; Илия Тако; Мирко Макин; Петро Мирко — неженен; Лазар Никола; Иван Лазар; Недьо Петро — неженен; Сретко Миро — неженен; Милине Иван — неженен; Йове Степан; Боре Йове — неженен; Пейо Милосав; Радиви Калин; Сретко Раин; вдовица Яна; вдовица Таня; вдовица Актиния; бащина на Радослав, използувана от жителите на споменатото село; бащина на Неделка, използувана от жителите на споменатото село; бащина на Живка — използувана от жителите на споменатото село; бащина на Петра, използувана от Иван Марко.

Мартолос — 1, домакинства — 38, неженени 33, вдовици — 3, бащини — 4.

Доход — 5427 : испенче — от 76 души по 25 плюс мартолоса и бащините=1900; данък от 3 вдовици по 6=18; сено и дърва — от всеки женен по 10=390; хляб и кокошка — 39; весла грозде — 78; ведра шира и саларие — 150 по 5=750; пшеница — 30 килета, равностойност — 150; ечемик — 5 килета, равностойност — 110; ръж — 8 килета, равностойност — 176; фураж и лимец — 10 килета, равностойност — 120; грах и леща — 1 киле, равностойност — 40; десятък върху кошери — 140; десятък върху лен и коноп — 23; просо — 1 киле, равностойност — 22; сватбарина — 45; данък върху свине — 90; данък божик — 12; десятък върху плодове — 20; десятък върху зеленчукови градини — 59; десятък върху уров — 50; десятък върху орехи — 20; такса дещибани — 5; ниабет и бад-у хава — 270.

Добив от мезрата К о й н а ч[1], близо до село Черковча, от тимара на споменатия Ахмед. Доход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 250: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 8 килета, равностойност — 96; десятък върху ливада — 5.

10а Тимар на Хасан Махмуд[2]

Сивине Неделко — неженен; Кузма Богдан; Филип Неделко; Сретко Дабижив — неженен; Сивине Дабижив; Станое Стоян; Живко Станое; Иван Станое — неженен; Стоян Станое — мартолос, освободен от авариз; Дамян Станое—неженен; Борко Петро; Пейо Доин; Никола Пейо—неженен; Сретко Пейо — неженен; Райе Пейо — неженен; Костадин Радличе; Стоян Иван; Радолин Костадин; Петри Костадин — неженен; Борко Богослав; Нягул Богослав — неженен; вдовица Янка.

Мартолоси — 2, домакинства — 21, неженени — 19, вдовица — 1.

Доход — 3046: испенче — от 42 души по 25 плюс мартолосите=1050; данък от вдовицата — 6; сено и дърва — от всеки женен по 10=230; хляб и кокошка — 23; весла грозде — 46; ведра шира и саларие — 12 по 5=60; пшеница — 20 килета, равностойност — 700; ечемик — 8 килета, равностойност — 176; ръж — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 10 килета, равностойност — 120; просо— 1 киле, равностойност — 22; грах и леща — 20; десятък върху лен и коноп — 30; сватбарина — 25; данък върху свине — 139; данък бо-

[1] Неуточнена.

[2] Листът е скъсан.

жик — 12; десятък върху плодове — 10; десятък върху зеленчукови градини със зеле — 20; десятък върху уров — 5; адет-и дещибани — 17; ниабет и бад-у хава — 130; воденица на поп Иве — 1 брой — 15; воденица на Дамян — 1 брой — 15; десятък върху кошери — 60.

10б Село . . .[1]

Поп Лука; Никола Иван — неженен; Тодор Иван — неженен; Вуте Иван — неженен; Доне Андрея — неженен; Радивой Андрея — *неженен;* Доброй Андрея — *неженен; Димитри Иван — неженен; Петри Рали;* бащина, използувана от Хасан бей; бащина, използувана от Байрам Тимурхан; бащина, използувана от Хъдър Кюркчи; бащина, използувана от Ахмед, син на Мурад; бащина, използувана от Халил.

Домакинства — 16, неженени — 17, бащини — 6.

Доход — 3827: испенче и бащини — от 39 души по 25=975; сено и дърва — от всеки женен по 10=160; хляб и кокошка — 16; весла грозде — 32; ведра шира и саларие — 31 по 5=155; пшеница — 25 килета, равностойност — 875; ечемик — 7 килета, равностойност — 154; ръж — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 13 килета, равностойност — 156; просо — 3 килета, равностойност — 66; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 43; десятък [върху] кошери .— 131; сватбарина — 60; данък върху свине — 54; данък божик — 17; десятък върху плодове — 10; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 87; десятък върху орехи — 8; десятък върху уров — 28; такса дещибани — 29; ниабет и бад-у хава — 111; воденица на хаджи Хюсеин — 1 брой — 30; воденица на хаджи Байрам — 1 брой — 30; воденица на Али бей — 2 по 30=60; воденица на Иван Михал — 1 брой — 30; воденица на Хюсеин — 1 брой — 30; воденица на Хъдър — 1 брой — 30: воденица на Меми — 1 брой — 30; воденица на Али — 1 брой — 30; воденица на Мурад — 1 брой — 30; воденица на Яхя бей — 1 брой — нищо не се взема от споменатата воденица, защото не е записана да плаща данък воденици, понеже починалият Яхя бей е вакъфирал [приходите ѝ] за възстановяване на баните, построени от него в самата Баня; ресм-и дюнюм от лозя на мюсюлмани — 60 дюнюма по 4=240.[2]

11а Петри Боне; Новак Петко; Груе Новак — неженен; Живко Миланко — неженен; Богдан Братой; Недьо Богдан — неженен; Пейо Богдан — неженен; Живко Младен; Пейо Младен.

Домакинства — 15, неженени — 14.

Доход — 3290: испенче — от 29 души по 25=725; сено и дърва — от всеки женен по 10=150; хляб и кокошка — 15; весла грозде — 30; ведра шира и саларие — 37 по 5=235; пшеница — 14 килета, равностойност — 490; ечемик — 4 килета, равностойност — 88; ръж — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 19 килета, равностойност — 228; просо — 9 килета, равностойност — 198; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 110; десятък върху кошери — 280; сватбарина — 15; данък върху свине — 125; данък божик — 25; десятък върху пло-

[1], [2] Листът е скъсан. Името на селото липсва.

дове — 21; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 140; десятък върху орехи — 28; десятък върху уров — 32; такса дещибани — 12; ниабет и бад-у хава — 223.

Тимар на Исхак, син на Йолдаш

Село Галовча[1], спадащо към Баня,
от тимара на споменатия

Яне Миле; Стоян Яне — неженен; Новиче Яне — неженен; Пейо Никола; Боне Пейо — неженен; Степан Петьо — неженен; Никола
11б Станчо; Петри Никола; Иван Ковач . . .[2]

Испенче — от 18 души по 25 470[3]; пшеница — 6 килета, равностойност — 210; ечемик — 3 килета, равностойност — 66; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 7; десятък върху кошери — 43; сватбарина — 15; данък божик — 9; десятък върху плодове — 7; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 22; десятък върху уров — 11; хасà ливади — годишно по 50; такса дещибани — 12; ниабет и бад-у хава — 51; воденица на Никола — 1 брой — 30.

Село Изгар[4], спадащо към Баня,
от тимара на споменатия

Ярмин Доброй; Живко Ярмин — неженен; Петко Ярмин — неженен; Първанче Петко; Пейо Първанче; Деян Първанче; Иван Първанче — неженен; Марко Първанче — неженен; Турто Първанче — неженен; Томаш Тодор — неженен.

Домакинства — 4, неженени — 6.

Доход — 967: испенче — от 10 души по 25=250; сено и дърва — от всеки женен по 10=40; хляб и кокошка — 4; весла грозде — 8; ведра шира и саларие — 5 по 5=25; пшеница — 4 килета, равностойност — 140; ечемик — 4 килета, равностойност — 88; ръж — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 5 килета, равностойност — 60; просо — 1 киле, равностойност — 22; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 12; десятък върху кошери — 60; сватбарина — 20; данък върху свине — 46; данък божик — 11; десятък върху плодове — 3; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 3; такса дещибани — 6; ниабет и бад-у хава — 115.

Тимар . . .[5]

12а Павел Димитри; Лука — неженен; Сивине Петро — неженен; Райе Лука; Иван Радосав; Марко Иван; Налкьо Иван — неженен; Райе Неделко; Пейо Райе — неженен; Стене Павел; Радиви Радосав; Доброй Петко; Марко Петко; Радосав Петко; Стоян Доброй — мартолос, осво-

[1] Неуточнено.
[2] Листът е скъсан. Имената на останалите жители на селото липсват.
[3] Грешка — 450, а не 470.
[4] Неуточнено.
[5] Листът е скъсан. Липсват имената на тимариота и на селото.

боден от авариз; Иван Доброй; Нягул Радосав; Сретко Марко; Цветко Марко — неженен; Сретко, пришелец; Стоян Раданко; Турто Раданко— неженен; бащина на Радич — използувана от Райе Неделко.

Мартолос — 1, домакинства — 26, неженени — 14, бащина — 1.

Доход — 4306: испенче с мартолоса и бащината — от 42 души по 25=1050; сено и дърва — от всеки женен по 10=170; хляб и кокошка — 27; весла грозде — 54; ведра шира и саларие — 105 по 5=525; пшеница — 25 килета, равностойност — 875; ечемик — 10 килета, равностойност — 220; ръж — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 27 килета, равностойност — 324; просо — 3 килета, равностойност — 66; грах и леща — 20; десятък върху бакла — 20; десятък върху лен и коноп — 60; десятък върху кошери — 127; сватбарина — 45; данък върху свине — 30; данък божик — 14; десятък върху плодове — 5; десятък върху уров — 20; такса дещибани — 18; десятък върху зеленчукови градини — 92; десятък върху орехи — 12; ниабет и бад-у хава — 159; воденица на Добросав — 1 брой — 30; воденица на поп Радул — 1 брой — 30; воденица на Стоян — 1 брой — 30; воденица на Сивине — 1 брой — 30; воденица на Радослав — 1 брой — 30; воденица на Иве Петко — 1 брой — 30; воденица на Маноило— 1 брой — 30; воденица-тепавица на преждеспоменатия — 1 брой — 15; воденица на Райо — 1 брой — 30.

126 Добив от мезрата . . .[1]

Доход — 110: пшеница — 1 киле, равностойност — 35; ечемик — 1 киле, равностойност — 22; ръж — 1 киле, равностойност — 22...[2]— 1 киле, равностойност — 12.

Тимар на Мустафа Терзибаши и на Курд, син на Илиас, съдружници

Село Бошанице[3], спадащо към Баня, проход, от тимара на споменатите. В стария регистър беше записано, че жителите на споменатото село работили по поправката на свещената джамия на негово превъзходителство падишаха, опора на учените, намиращи се в самата Баня, и срещу тази работа им се опростил аваризът. По-горното донесение се записа [и] в новия регистър, понеже е бил издаден ферман за опрощаване на авариза срещу извършената работа.

Мирко Йове; Радивой Йоне; Сивине Боне — неженен; Пейо Смолан; Живко Пейо; Вукойе Пейо; Андрея Живко — неженен; Неделко Радко — неженен; Стоян Радко — неженен; Стоян Пейо; Степан Пейо — неженен; Неше Дойке; Стоян Степан; Тодор Степан; Недьо Живко—неженен; Кръсте Живко—неженен; Недьо Лука; Жорко Лука; Димитри Костадин; Радивой Димитри; Сивине Димитри — неженен; Сретко Пейо; Петри Пейо — неженен; Крагуй Цветко; Михаил Радисав; Пейо Михал; Степан Михал; Иван Михал — неженен; Стоян Цветко; Миле Пейо; Иван Пейо; Никола Пейо; Пейо Данко; Живко Пейо — неженен; Петри Раин; Сивине Раин; Обретко Манол; Боре Петро — неженен; Мирчо

[1] Листът е скъсан. Не се чете името на мезрата.
[2] Листът е скъсан. Липсва името на данъка.
[3] Неуточнено.

Петро — неженен; Дамян Петро — неженен; Стоян Сивине — неженен;
13а Иван Райе; Радое Радко; Стоян Илия — неженен; Недьо; Стоян Недьо — неженен; Петко Петро; Филип Петри; Цветко Пейо; Манол Филип — неженен; Стоян Филип — неженен; Илия Бранил; Недьо Братан — неженен; Цветко Илия — неженен; Сиви Илия — неженен; Гюрко Степан; Илия Гюрко; Неше Радул — неженен; Боне Дамян; Цвятко Стоян — неженен; Радинко Никола; Сивин Пейо — неженен; Милосав Стоян; Пейо Милосав; Сретко Милосав; Груе Витомир; Вукойе Стойчо; Никола Пейо; Петри Груе — неженен; Иван Райе — неженен; бащина на Иван, използувана от Махмуд; бащина на Димитър, използувана от Махмуд; бащина на Миос, използувана от Симон.

Домакинства [на] мюсюлмани — 1, неженени — 1. Домакинства [на] неверници — 55, неженени — 47, бащини — 3.

Доход — 8200: ресм-и чифт — от 1 човек — 22; ресм-и мюджеред — от 1 човек — 8; испенче и бащина — от 102 души по 25 = 2550; сено и дърва — от всеки женен по 10 = 550; хляб и кокошка — 55; весла грозде — 110; ведра шира и саларие — 413 по 5, равностойност — 2065; пшеница — 40 килета, равностойност — 1400; ечемик — 15 килета, равностойност — 330; ръж — 5 килета, равностойност — 110; фураж и лимец — 25 килета, равностойност — 300; просо — 1 киле, равностойност — 22; грах и леща — 20; десятък от лен и коноп — 70; десятък върху кошери — 125; сватбарина — 40; данък върху свине — 53; данък божик — 35; десятък върху плодове — 22; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 43; десятък върху орехи — 20; такса дещибани — 20; ниабет и бад-у хава — 110; воденица на Стоян — 1 брой — 30; воденица на Али и Мустафа — 1 брой — 30; воденица на Петри — 1 брой — 30; воденица на Гьоре — 1 брой — 30.[1]

136 Неше Живко; Смолан Груян — неженен; Павел Неделко; Павел — неженен; Никола Иван — неженен; Бранте Иван — неженен; Илия Пейо — неженен; Стоян Неделко — неженен.

Домакинства — 15, неженени — 10, бащина — 1.

Доход — 3000: испенче и бащина — от 26 души по 25 = 650; сено и дърва — от всеки женен по 10 = 150; хляб и кокошка — 15; весла грозде — 30; ведра шира и саларие — 21 по 5 = 105; пшеница — 16 килета, равностойност — 560; ечемик — 15 килета, равностойност — 330; ръж — 11 килета, равностойност 242; фураж и лимец — 20 килета, равностойност — 240; грах и леща — 21; десятък върху лен и коноп — 58; десятък върху кошери — 173; сватбарина — 30; данък върху свине — 115; данък божик — 35; десятък върху плодове — 35; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 43; десятък върху уров — 15; такса дещибани — 19; ниабет и бад-у хава — 153; воденица на Недьо — 1 брой — 15.

---

[1] Листът е скъсан.

Тимар на Али, син на Диване Салих

Село Дълга полие[1], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Смолан Марко; Маки Степан; Иван Маки — неженен; Радивой Старик; Цветко Радивой — неженен; Гюрко Станко; Дамян Гюрко; Петко Гюрко — неженен; Милосав Доброй; Радосав Доброй — неженен; Дука Доброй — неженен; Смолан Дукин; Живко Доне — неженен; Божко Доне — неженен. . .[2]

14а Просо — 6 килета, равностойност — 132; сватбарина — 30; данък върху свине — 37; десятък върху плодове — 14; десятък върху уров — 15; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 55; такса дещибани — 28; ниабет и бад-у хава — 122; воденица на Доне — 1 брой — 30.

Тимар на Насух, син на Мехмед

Село Сесалче[3], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Станое Гьоре; Груе Нако — неженен; Пейо Груе — неженен; Живко Груе — неженен; Сивине Мако — неженен; Турто Станое — неженен; Тодор Станое — неженен; Петри Радосе; Нине Петро — неженен; Никола Петро — неженен; Сретко Добрино; Неше Добрино — неженен; Стоян Петро — неженен; Стоян Лука; Драгул Продан; Пейо Драгойло — неженен; Босе Райе; Цветко Босе — неженен; Живко Яко — неженен; Михал Яко — неженен; Петре Яко — неженен; Никола Станое — неженен; Петри Драгоило — неженен; Стоил Райе — неженен; Недо Стоян; Пено Йове; Боне Пейо — неженен; Райе Пейо; Павел Пейо — неженен; Яле Пейо — неженен; Маки Неделко; вдовица Руна.

Домакинства — 9, неженени — 22, вдовица — 1.

Доход — 3000; . . .[4]

. . .десятък върху фий — 20; сватбарина — 30; данък върху
14б свине — 140.

Тимар на мюезин Мустафа

Село Долна Вирка[5], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Калин Петриче; Лука Петриче; Сретко Петриче — неженен; Иван Деян; Живко Иван — неженен; Турто Иван — неженен; Никола Петко; Недьо Никола — неженен; Филип Петро; Игнат Филип — неженен; Станише Петро; Иван Пейо; Сретко Пейо; Доне Стене; Слави Стене — неженен; Обретко Стене — неженен; Йове Радивой; Неделко Иван

---

[1] Дълго поле, Сокобанско, на р. Моравица, окръг Ниш, Югославия.
[2] Листът е скъсан.
[3] Сесалец, Сокобанско.
[4] Листът е скъсан. Изгубен е описът на данъците.
[5] Неуточнено.

Стене Неделко — неженен; Стоян Воил; Лазар Войке — неженен; Райе Войке — неженен; Младен Владивой; Илия Владивой; Боже Владивой — неженен; Петко Младен — неженен; Марко Никола — неженен.

Домакинства — 13, неженени — 14.

Доход — 4686: испенче — от 27 души по 25=675; сено и дърва — от всеки женен по 10=130; хляб и кокошка — 13; весла грозде — 26; ведра шира и саларие — 100 по 5=500; пшеница — 23 килета, равностойност — 805; ечемик — 15 килета, равностойност 330; ръж — 13 килета, равностойност — 286; фураж и лимец — 35 килета, равностойност — 420; просо — 15 килета, равностойност — 330; грах и леща — 20; десятък върху лен и коноп — 120; десятък върху кошери — 200; сватбарина — 30; данък върху свине — 215; данък божик — 20; десятък върху плодове — 15; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 90; десятък върху орехи — 20; десятък върху уров — 31; такса дещибани — 19; ниабет и бад-у хава — 235; воденица на Мила — 1 брой — 30; воденица на Иван — 1 брой — 30; воденица на Миле — 1 брой — 30; воденица на Сретко — 1 брой — 30; воденица на Петри — 1 брой — 30; ресм-и тапу-и земин — 6; . . .[1]

15а . . . хляб и кокошка — 3; весла грозде — 6; ечемик — 7 килета, равностойност — 154; ръж — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 8 килета, равностойност — 96; просо — 3 килета, равностойност — 66; грах и леща — 90; десятък върху лен и коноп — 8; десятък върху кошери — 60; сватбарина — 30; данък върху свине — 30; данък божик — 4; десятък върху орехи — 5; десятък върху зеленчукови градини — 14; десятък върху плодове — 15; десятък върху фий — 30; такса дещибани — 13; ниабет и бад-у хава — 50; воденица на поп Петри — 1 брой — 30.

Добив от чифлика на Искендер бей. Приход — 269: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 3 килета, равностойност — 66; фураж и лимец — 3 килета, равностойност — 36; просо — 1 киле, равностойност — 22; десятък върху зеленчукови градини — 10; десятък върху кошери — 20; десятък върху ливада — 10.

Добив от чифлика на Курд бей. Приход — 246: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 5 килета, равностойност — 60; просо — 1 киле, равностойност — 22; десятък върху зеленчукови градини — 5; десятък върху ливада — 7; десятък въху коноп — 3.

Тимар на Хъдър, син на Ювеис

Село Гилот[2], спадащо към Баня,
от тимара на споменатия

Живко Марко; Лазар Живко — неженен; Петрин Костадин — неженен; Пейо Младен; Данчул Пейо; Куман Пейо — неженен; Дамян Пейо — неженен; Неделко Радослав; Сивине Неделко — неженен;

[1] Листът е скъсан.
[2] Неуточнено.

Тодор Радивой; Младен Манол — неженен; Божко Цветко — неженен;
15б Тервел Марко — неженен; Петко Марко — неженен; Гьорко Стоян; ...[1]

Доход — 4300: испенче — от 40 души по 25=1000; сено и дърва — от всеки женен по 10=170; ечемик — 27 килета, равностойност — 594; ръж — 14 килета, равностойност — 308; фураж и лимец — 41 килета, равностойност — 492; просо — 8 килета, равностойност — 176; десятък върху лен и коноп — 35; десятък върху кошери — 60; сватбарина — 15; данък върху свине — 30; данък божик — 11; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 3; десятък върху орехи — 15; хасà ливади — годишно по 150; такса дещибани — 11; ниабет и бад-у хава — 87; десятък върху плодове — 1.

Тимар на Вейсел

Село Жирвенице[2], спадащо към Баня, от тимара на споменатия

Доброй Радослав; Иван Доброй; Райе Доброй — неженен; Яко Доброй; Цветко Доброй; Тервел Радивой; Слави Радивой; Боре Босе; Груян Босе — неженен; Сене Лазар; Недьо Босе — неженен; Илия Босе; Стаслав Босе — неженен; Турто Тодор; Живко Тодор — неженен; Недел Тодор — неженен; Недел Димитри; Живко Димитри — неженен; Никола Димитри — неженен; Турто Димитри — неженен; Доброй Босе — неженен; бащина на Стане Лазар, използува се от Стене.

Домакинства — 11, неженени — 10, бащина — 1.

Доход — 1825 — вярно. Испенче — от 22 души по 25=550; сено и дърва — от всеки женен по 10=110; хляб и кокошка — 11; весла грозде — 22; ведра шира и саларие — 8 по 5=40; пшеница — 8 килета, равностойност — 280; ечемик — 4 килета, равностойност — 88; ръж — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 3 килета, равностойност — 36; просо — 2 килета, равностойност — 44; грах и леща — 1 киле, равностойност — 40; десятък върху лен и коноп — 55; десятък върху кошери — 142; сватбарина — 30; данък върху свине — 105; данък божик — 13; десятък върху плодове — 17; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 49; десятък върху уров — 30; десятък върху орехи — 15; други.[3]

16а ... ръж — 1 киле, равностойност — 22; фураж и каплуджа — 3 килета, равностойност — 36; просо — 1 киле, равностойност — 22; десятък върху чукан лен — 26.

Добив от мезрата Рогльофче[4], спадаща към Баня, от тимара на споменатия Ахмед. Приход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 353; пшеница — 2 килета, равностойност — 70; ечемик — 2 килета, равностойност — 44; ръж — 2 килета, равностойност — 44; фураж и лимец — 10 килета, равностойност — 120; просо — 2 килета, равностойност — 44; десятък върху чукан лен — 31.

---

[1] Листът е скъсан. Останалите имена са изгубени.
[2] Неуточнено.
[3] Чете се „гайр".
[4] Неуточнена.

16б . . .[1] испенче от 5 души по 25=125; сено и дърва — от всеки женен по 10=40; пшеница — 1 киле, равностойност — 35; ечемик — 1 киле, равностойност — 22; ръж — 1 киле, равностойност — 11; фураж и лимец — 1 киле, равностойност — 12; грах и леща — 3; десятък върху лен и коноп — 5; десятък върху кошери — 3; сватбарина — 5; данък върху свине — 6; данък божик — 2; десятък върху плодове — 2; десятък върху зеленчукови градини с лук и зеле — 2; такса дещибани — 2; ниабет и бад-у хава — 5; десятък върху ливадата на Рамазан — годишно по 5.[2]

17а . . . данък върху свине — 125; данък божик — 12; десятък върху плодове — 233; десятък върху зеленчукови градини — 60; такса дещибани — 30; ниабет и бад-у хава — 170; воденица на Шабан, син на Меми — 2 броя по 15=30; воденица на Дервиш Али — 2 броя по 15=30; десятък върху ливадата на Шабан — 2 части = 20.

Мезрата Истанофче[3] е орница на споменатото село.

Добив от мезрата Калугеровче[4], намираща се близо до село Мало Пеците[5], спадащо към споменатата, от тимара на споменатия от София. Приход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 172: пшеница — 2 килета, равностойност — 70; ечемик — 1 киле, равностойност — 17; ръж — 1 киле, равностойност — 17; смес от зърнени храни — 3 килета, равностойност — 50; десятък върху чукан лен — 18.

Тимар на Хасан, син на Мустафа, Хасан, Мехмед и други съдружници, от охраната на крепостта Видин

Село Ораш ич[6], спадащо към Видин

Неделкьо Никола; Стойке Неделкьо; Лазар Димитри; Стоян Лазар; Мирко Лазар — неженен; Иван Радул — неженен; Стойно Тошко; Марин Никола; Сретко Иван; Марин Сретко; Станимир Сретко; Сивине Станко; Тервел Груе; Куне Димитри; Некше Михаил; Лазар Некше; Михаил Вълчо — неженен; Стойне Димитри; Тошко Стойке — неженен; Тодор Сретко; Стойне Тодор; Панчо Тодор — неженен; Лазар Божине; Живко Лазар — неженен; Драгне Лазар — неженен; Тодор Никола; Сретко Джоре — неженен; Станислав Младен; Петко Младен; Пръвчо Никола; Драган Пръвчо — неженен; Милан Пръвчо — неженен; Душе Пене; Новак Петко; Войе Петко; вдовица Неделка.

Домакинства — 26; неженени — 9, вдовица — 1.

17б . . . испенче — от 35 души по 25=875; данък от вдовицата — 6; сено и дърва — от всеки женен по 10=260; хляб и кокошка — 26; весла грозде — 52; ведра шира и саларие —307 по 5=1525; пшеница — 30 килета, равностойност — 1050; ечемик — 8 килета, равностойност — 136; ръж — 5 килета, равностойност — 85; фураж и лимец — 8 килета, равностойност—80; просо — 2 килета, равностойност—34; грах и леща —

---

[1] Листът е скъсан. Изгубени са данни за дохода.

[2] Край на втория свитък. Очевидно е изгубен следващият лист. Няма данни за селото, чиято рента е описана.

[3—5] Неуточнени.

[6] Вероятно с. Орешец, Видинско.

10; десятък върху лен и коноп — 24; десятък върху кошери — 17; сватбарина — 55; данък върху свине — 35; данък божик — 17; десятък върху плодове — 10; десятък върху зеленчукови градини — 27; такса дещибани — 20; ниабет и бад-у хава — 80.

Добив от чифлика на Али Еничери. Приход — 245: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 3 килета, равностойност — 51; фураж и лимец — 3 килета, равностойност — 30; просо — 2 килета, равностойност — 34; десятък върху чукан лен — 5; ресм-и дюнюм от лозя — 5 по 4=20.

Добив от чифлика на Ейван Еничери. Приход — 245: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 3 килета, равностойност — 51; фураж и лимец — 3 килета, равностойност — 30; просо — 2 килета, равностойност — 34; десятък върху чукан лен — 5; ресм-и дюнюм от лозя — 5 по 4=20.

Тимар на Сюлейман, син на Мустафа, Шабан, Таджеддин и други съдружници, от охраната на крепостта Видин

Село Фандиковча[1], спадащо към Видин

Радосав Стоян; Стоян Доброслав; Стефан Доброслав; Марин Иван; Стоян Иван — неженен; Драгой Михаил; Петко Лазар; Сивине Никола; Яко Петри; Сретко Бонко; Стефан Йовко; Цветко Йонко; Илия Джорко; Турто Неделко; Пейо Дабиживо; Руси Димитри; Соте Петко — неженен; Мико Бонкин; поп Павел; Петри Йове; Неше Петри; Лалиш Станко; Петри Лалиш — неженен; Стефан Лалиш; Иван Милан — неженен; Славко Радосав — неженен; Радослав Вука; Марко Сретко; Иван Дамян; Груе Томас — неженен; Влайко Радосав; Никола, пришелец; Цветко Петри; Недялко Цветко — неженен; Джуре Петьо; Радине Петко; Тервел Радине — неженен; Неделко Продан; Димитри Продан — неженен; Йото, мелничар; Стойо Никин — неженен; Драгул Марко — неженен; Петри Стоян — неженен. 18а

Домакинства — 35, неженени — 14.

Доход — 8600: испенче — от 49 души по 25=1225; сено и дърва — от всеки женен по 10=350; хляб и кокошка — 35; весла грозде — 70; ведра шира и саларие — 930 по 5, равностойност — 4650; пшеница — 28 килета, равностойност — 980; ечемик — 10 килета, равностойност — 170; ръж — 10 килета, равностойност — 170; фураж и лимец — 5 килета, равностойност — 50; просо — 10 килета, равностойност — 170; грах и леща — 20; десятък върху лен и коноп — 35; десятък върху кошери — 100; сватбарина — 90; данък върху свине — 24; данък божик — 28; десятък върху плодове — 50; десятък върху зеленчукови градини — 30; десятък върху орехи — 36; такса дещибани — 20; ниабет и бад-у хава — 187; десятък върху ливадата на Али и върху плодове — 10; воденица на Шемседдин Ходжа — 2 броя по 15=30; воденица на Али, син на Дауд — 2 броя по 15=30; воденица на Мустафа — 2 броя по 15=30; ресм-и тапу-и земин — 10.

---

[1] Неуточнено.

Тимар на Мехмед, син на Осман Имам, Мехмед, Юмер и други съдружници, от хората на крепостта Видин

Село Драганче[1], спадащо към Видин

Ферхад Абдуллах — чифт ; Хасан Абдуллах — чифт; Стефан Стоян; Груе Димитри; Димне Джуркин; Тоше Джуркин; Стоян Джуркин — неженен; Йовке Радойне; Кръсте Лазар; Стоян; Андрея Петри — неженен; Тодор
186 Димне; Станко Маки; Станчо Маки; Стоян Пейо; Йове Димне; Тервел Йове — неженен; Янаке Стефан; Иван Пейо—неженен; Никола Сретко; Петри Сретко; Стоян Радул; Калин Радул — неженен; Кръсте Радул — неженен; Илия Петьо; Цветко Радойне; поп Козма Раил; Димитри Кузма; Турто Кузма — неженен; Петко Кузма — неженен; Михне Дабижив; Стоян Дим.

Домакинства [на] мюсюлмани — 2. Домакинства [на] неверници — 21, неженени — 11.

Доход — 5747: ресм-и чифт — от 2 души по 22=44; испенче — от 32 души по 25=800; сено и дърва — от всеки женен по 10=210; хляб и кокошка — 21; весла грозде — 32; ведра шира [и] саларие — 5 по 377, равностойност — 2385; пшеница — 33 килета, равностойност — 1155; ечемик — 7 килета, равностойност — 119; ръж — 2 килета, равностойност — 34; просо — 6 килета, равностойност — 102; фураж и лимец — 7 килета, равностойност — 70; грах и леща — 5; десятък върху лен и коноп — 55; десятък върху кошери — 120; сватбарина — 15; данък върху свине — 125; данък божик — 8; десятък върху плодове — 12; десятък върху зеленчукови градини — 21; десятък върху орехи — 20; такса дещибани — 20; ниабет и бад-у хава — 123; мелница на Мустафа — 2 броя по 15=30; воденица на Боре — 1 брой — 15; десятък върху ливадата на Синан Кетхуда — годишно по 100; десятък върху ливадата на Али Челеби — годишно по 10; десятък върху ливадата на Шемседдин — годишно по 25; десятък върху ливадата на Мустафа — годишно по 2; хасà ливада — годишно по 50; ресм-и тапу-и земин — 10.

Добив от мезрата Драгенче[2], с друго име Градище, спадаща към споменатото [село], от тимара на Йомер, син на Осман, и други съдружници, от охраната на крепостта Видин. Приход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 302: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 2 килета, равностойност — 34; ръж — 2 килета, равностойност — 34; смес от зърнени храни — 10 килета, равностойност — 100; десятък върху чукан лен — 30.

Добив от манастира Свети Георге Руен[3], спадащ към споменатото [село], от тимара на споменатите. Приход — 50.

---

[1] Драганица, Берковско.
[2] Вероятно с. Градище, община Княжевац, окръг Зайчар, Югославия.
[3] Неуточнено.

19а

Тимар на Шабан, син на Али, Али и други съдружници, от охраната на крепостта Видин

Село Черна ова[1], спадащо към Видин; записано е в стария регистър в нахията Загорие[2]

Станчул Димитри; Милке Димитър — неженен; Стоян Дине; Вълче Драгуил; Вълка Данил; Вълче Данил; Добре Данил — неженен; Тошко Кръсте; Никола Кръсте; Петко Тошко — неженен; Балке Бонкин; Вълка Балкин; Стойне Балкин — неженен; Радивой Марко; Радойне Йовче; Сивин Балкин — неженен.

Домакинства — 11, неженени — 5.

Доход — 2587: испенче — от 16 души по 25=400; сено и дърва — от всеки женен по 10=110; хляб и кокошка — 11; весла грозде — 22; ведра шира и саларие — 5 по 74, равностойност — 370; пшеница — 26 килета, равностойност — 940; ечемик — 21 килета, равностойност — 357; фураж и лимец — 1 киле, равностойност — 17; просо — 7 килета, равностойност — 119; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 45; десятък върху кошери — 54; сватбарина — 10; данък върху свине — 60; данък божик — 5; десятък върху плодове — 12; десятък върху зеленчукови градини — 12; такса дещибани — 10; ниабет и бад-у хава — 53.

19б

КРЕПОСТТА ФИЛОРДИН[3] В САНДЖАК ВИДИН

Тимар на Али, син на Муса, Мурад, Мехмед и други съдружници, от охраната на споменатата крепост

Село Пащич, с друго име Градец[4], спадащо към Видин

Поп Влайке; Петьо Влайке — неженен; Стойке Йорце; Йовке Стойке; Тодор Стойке; Лука Стойке; Давид Стойке — неженен; Турте Стойке; Неше Стаслав; Михне Станко; Пройче Михне — неженен; Дамян Степан; Пройче Дамян; Стоил Дамян — неженен; Стоян Йовин; Първе Стоян — неженен; Сретко Станко; Тоше Сретко; Нике Станко; Станко Стоян; Руско Станко — неженен; Неделко Станко; Кумалин Станко; Стефан Стоян; Станче Стоян; Кумалин Стоян; Данчул Дабижив; Аврам Данчул; Цветко Данчул — неженен; Станое Калин; Кръсте Степан — неженен; Иван Ранкул; Цветко Ранкул; Никола Степан — неженен; Руско Поп — неженен; поп Моне; Лука Иван — неженен; Чоче, пришелец; Петьо Чоче; Пене Чоче; Стаслав Чоче — неженен; Стоян Миловин; Маринко Миловин — неженен; Радул Йове; Стоян Радул — неженен; Стоил Дойчин; Младен Стоил — неженен; Турте Стоил — неженен; Стоил Стоил — неженен; Петри, пришелец; поп Йовке; поп Димитър; Пене Боил; Петко Боил; Сретко Ранкул; Сивине,

[1] Вероятно с. Черно поле, Белоградчишко.
[2] Районът около Кула, Белоградчик и Михайловград.
[3] Вероятно крепостта се е намирала при с. Флорентин, Видинско.
[4] Градец, Видинско.

пришелец; Петри Димитър; Неделко Петри; Иван Петри — неженен; Петко Димитър; Петьо Драгул; поп Братан; Станимир Йовин; Димитър Станимир — неженен; Руйко Станимир — неженен; Данке Ранчул — неженен; поп Тодор; поп Маки; Пръвче Маки; Влайке Маки — неженен; Стефан Костадин; Петрин Тодор; Стоян Петрин; Неделко Петрин— неженен; Куне Стефан — неженен; Станило Куне; Джуре Стоян — неженен; Стоян Зорин; Пръвче Стоян — неженен; Йовке Стойке; Джуре Йовче; Кръсте Йовке — неженен; Петри Йовке— неженен; Пене Йорче; поп Стоян; Живко Поп — неженен; поп Тодор; Никола Бойо; Сретко Никола — неженен; Петко, пришелец; Неше Зорин; Сретко Зорин; Петьо Бойо; Стефан Бойо — неженен; Стоян Цибран; поп Стефан — неженен; Никола. . .[1]

20а Станко Сретко — неженен; Йорне Стойке — неженен; Живко Сретко — неженен; Кръсте Петри — неженен; Кръсте Стоян — неженен; Стоян Стоил — неженен; Новиче Маки — неженен; Тоше Никола — неженен; Стоил Тодор; поп Блашко — неженен; Неделко Михне — неженен; Алекси Стойне.

Домакинства — 64, неженени — 46.

Доход заедно с чифлика — 12 168: испенче — от 110 души по 25=2750; сено и дърва — от всеки женен по 10=640; хляб и кокошка — 64; весла грозде — 128; ведра шира и саларие — 517, равностойност — 2585; пшеница — 97 килета, равностойност — 3395; ечемик — 15 килета, равностойност — 255; ръж — 12 килета, равностойност — 187; фураж и лимец — 25 килета, равностойност — 285; просо— 8 килета, равностойност — 136; грах и леща — 5 килета по 30, равностойност — 150; десятък върху лен и коноп — 133; десятък върху кошери — 205; сватбарина — 100; данък върху плодове — 30; десятък върху зеленчукови градини — 55; такса дещибани — 72; десятък върху уров — 50; ниабет и бад-у хава — 333; ресм-и тапу-и земин— 26.

Добив от чифлика на Сюлейман Еничери. Приход — 82: пшеница — 2 килета, равностойност — 70; ечемик — 2 килета, равностойност— 8[2]; ресм-и дюнюм от лозя — 1 [дюнюм]=4.

Добив от чифлика на Меми Челеби. Приход — 159: пшеница — 3 килета, равностойност — 105; ечемик — 1 киле, равностойност — 17; ръж — 1 киле, равностойност — 17; десятък върху плодове — 5; десятък върху уров — 10; десятък върху ливада — 5.

Тимар на Расул, имам на крепостта Филордин

Село Свети Петри[3], спадащо към Видин

Радослав Никола; Новиче Векил; Радослав Дамян; Стефан Петри; Манол Стоян; Стоян Иван; Стоян Янил; Тоше Иван; Никола Боне —
20б неженен; Райе Иван; Илия Райе — неженен; Цветко Петко; Стоян Радиче; Грубиша Петри; Петко Петри — неженен.

Домакинства — 14, неженени — 4.

---

[1] Листът е скъсан.

[2] Грешка — 2 килета ечемик правят 34 гроша. Оттук грешка в сбора, който трябва да бъде 108, а не 82.

[3] Свети Петър, Видинско.

Доход 1900: испенче — от 18 души по 25=450; сено и дърва — от всеки женен по 10=140; хляб и кокошка — 14; весла грозде — 28; ведра шира и саларие — 60 по 5, равностойност — 300 ; пшеница — 5 килета, равностойност — 175; ечемик — 4 килета, равностойност—68; ръж — 3 килета, равностойност — 51 ; фураж и лимец — 6 килета, равностойност — 60; просо — 6 килета, равностойност — 102; грах и леща — 10; десятък върху лен и коноп — 25; десятък върху кошери — 100; сватбарина — 30; данък върху свине — 15; данък божик — 12; десятък върху плодове — 5; десятък върху уров — 20; десятък върху орехи — 25; такса дещибани — 21; ниабет и бад-у хава — 50; воденица на Махмуд Черибашъ — 1 брой — 15; воденица на Хъдър — 1 брой — 15; воденица на Доре хатун — 1 брой — 15; воденица на Димитри — 1 брой — 15; десятък върху зеленчукови градини — 20.

Добив от чифлика на Мехмед и Мурад. Доход — 139: пшеница — 2 килета, равностойност — 70; ечемик — 1 киле, равностойност — 17; фураж и лимец — 1 киле, равностойност — 10; просо — 1 киле, равностойност — 17; десятък върху ливада — 6; ресм-и дюнюм от лозя — 1 [дюнюм] — 4; воденица на Мехмед — 1 брой — 15.

21а

КРЕПОСТТА БЕЛГРАД[1]

Тимар на Шир, боец от споменатата крепост

Добив от мезрата Харат[2]. Приход от [лица, живеещи] извън [мезрата] — 100: пшеница — 1 киле, равностойност — 35; ечемик — 1 киле, равностойност — 17; смес от зърнени храни — 2 килета, равностойност — 40; десятък върху чукан лен — 8.

[1] Вероятно Белоградчик.
[2] Неуточнена

РЕЧНИК

НА ТУРСКИТЕ ТЕРМИНИ

Абаджия — производител на аби.
Авариз-и дивание (и текялиф-и йорфие) — група държавни данъци и повинности, познати под името „извънредни".
Адет-и агнам (ресм-и агнам) — данък върху дребния добитък.
Акънджия — доброволец боец в ранната османска армия. Акънджиите извършвали нападения върху вражеска територия и се издържали от добитата плячка.
Алайбей — командир на полк от феодалното опълчение, подведомствен на санджакбея.
Алтун — основна златна монета в Османската империя, която през различни епохи имала различни наименования.
Бадж-и шира — пазарна такса върху ширата.
Бад-у хава — група такси и глоби, събирани еднократно по определени поводи: ресм-и арус — сватбарина, тапу-и земин — тапийска такса, ресм-и духан — личен данък, плащан от раи-пришълци за правото да презимуват в известно феодално владение, без да обработват земята, джюрм-ю джинает — глоби за престъпления.
Бач — пазарна такса, вземана при покупко-продажба на стоки и при прекарването им през проходни места (мостове, проходи и пр.).
Бащина — 1) селско стопанство на някои специални категории население (войнуци, доганджии, мартолоси), освободено от данъци към местните феодали и държавата; 2) личен поземлен дял на немюсюлманската рая, над който тежала феодална зависимост от местните господари на земята и от държавата.
Беглик — данък върху дребния добитък.
Бейлербей (мир-и миран) — управител на най-голяма военно-административна единица в империята.
Бейт-юл-мал — такса, свързана с наследствата.
Берат — султански указ за назначаване на служба или грамота за владетелски права върху служебно феодално владение.
Бюлюк — военна част, рота.
Вакъф — феодално владение, с част от доходите на което се издържали религиозни или благотворителни учреждения.
Ведро — мярка за измерване на течности.
Войвода — административен управител и фискален орган в хасови владения.
Гедик, мн. ч. гедици — дар, привилегия.
Гюмрюк — търговско мито, налагано върху стоки, докарани на определено пристанище или тържище от друга страна или друга област.
Гюмрюкчия — длъжностно лице, натоварено да събира търговските мита (гюмрюк).
Гюнюлю — части от лека кавалерия, служещи из крепостите в провинциите и набирани сред мюсюлманското население от пограничните области.
Гуреба — бойци, набрани от разни мюсюлмански страни извън Турция, зачислени на заплата към султанската конна армия.
Гьореджии — категория население, работещо в мините срещу известни данъчни облекчения.
Далян — риболовно съоръжение.
Дервентджии — категория население, натоварено да охранява проходи, бродове и уязвими места срещу известни данъчни облекчения.
Дефтер — регистър, списък.
Дефтер емини — 1) върховен началник на дефтерхането — висше учреждение, където се съхранявали официалните документи за поземлените владения и приходите от тях; 2) служебно лице с подобни функции при бейлербейовете.
Дещибани — глоба за добитък, влязъл да пасе в чужда нива.
Джелепкешан — категория население, натоварено да доставя определено количество овце за нуждите на османската държава и на армията. Освободени от извънредни данъци.
Джизие — поголовен данък на немюсюлманските поданици в Османската империя.

Джюз — глава от корана.
Джюрм-ю джинает — глоба за извършено престъпление.
Доганджии — категория население, натоварено да отглежда, опитомява и доставя ловни соколи (доган) за нуждите на султанския двор срещу определени данъчни облекчения, срещу ползуване на тимар или освободен от данъци дял земя (бащина).
Доганджибаши — началник на доганджиите.
Донбаз — плавателен съд, вероятно с поголям обем.
Дундар — неизяснена служба.
Дюлгер — строител.
Егрек — лятна кошара, построена на нива.
Елиджия — лице с полуробски статут, настанено в определен лен и облагано с глобална сума от 50 акчета.
Емин — фискален чиновник.
Ешкинджия — 1) военнослужещ, действуващ спахия; 2) военнослужещ юрук.
Ешкинджийски тимар — тимар, обвързан със задължението неговият държател да служи активно във феодалното опълчение.
Завие — мюсюлманско отшелническо общежитие.
Зеваид войнук — войнушки резерви.
Земберекчия — лице, изработващо пружини, дъги за изхвърляне на стрели.
Зиамет — служебно-феодално владение с годишен доход до 99 999 акчета.
Илтизам — даване на откуп държавни приходоизточници.
Имам — мюсюлманско духовно лице, служещо в джамията и изпълняващо други функции, свързаии с религиозния ритуал.
Имарет — мюсюлманско благотворително учреждение, където раздавали безплатно храна на нуждаещите се.
Испенче — поземлено-личен данък на немюсюлманската рая в размер на 25 акчета годишно.
Кадъаскер — върховен съдебен началник в Османската империя.
Каза — административно-съдебна единица, район, в чийто обсег упражнявал властта си кадията.
Каиш — вид старинна мярка с неопределен размер.
Калафатчия — лице, упражняващо занаят, свързан с корабостроителството (например изпълвало със смола и кълчища цепнатините на кораби).
Кантар — мярка за измерване на тежести.
Капудан — флотски началник.
Капуджибаши — началник на корпуса на капуджиите, натоварен да ръководи охраната на султанските порти. При нужда капуджиите били изпращани с важни тайни разпоредби и съобщения до началниците на вилаетите.
Касам — кадия, който разглежда само наследствени дела и се грижи за интересите на сираците.
Качкун — сума, събирана в полза на феодала от стопанина на избягал роб.
Кейлче (умалителна форма от кейл) — мярка за зърнени храни.
Кервансарай — хан по големите пътища, където спирали на почивка керваните.
Кетхуда (кехая) — 1) помощник и представител на висши държавни функционери; 2) ръководител на еснаф; 3) старейшина на всички градски еснафи; 4) отговорно лице при джелепкешаните; 5) командир на еничерски корпус.
Кнез — първенец в заварените от турците влашки общности. Османската власт привличала кнезовете на служба, като ги използувала за посредници между себе си и населението.
Кобурджия — производител на кобури за оръжие.
Кул оглан [синове на кул], т. е. синове на еничери пенсионери, приемани с предимство в оджака като аджеми оглани.
Кулук — принудителна работа в полза на феодалните господари.
Кюрекчия — гребец от султанския флот, обикновен работник.
Кятиб — писар, длъжностно лице във военното, административното и финансовото ведомство.
Къзълбаши — така привържениците на ортодоксалното мюсюлманство в Османската империя назовавали мюсюлманските сектанти от шиитското направление в исляма. Името се пренесло и върху поданиците и привържениците на персийския владетел шах Исмаил, който създал Шиитската империя на Сафавидите. Къзълбаши официалната власт назовавала и всички мюсюлмански сектанти, много от които участвували в съпротивителни движения срещу султанската власт и установения от нея порядък. Идеологически те развенчавали ортодоксалното мюсюлманство, опора на този порядък.
Левенд — служител в ранния османски флот.
Лива — вж. санджак.
Магерие — такса, налагана върху плавателни съдове и стоки, пристигнали в определено пристанище. Размерът ѝ се определял съобразно с вида на стоката или плавателния съд.
Маджунджия — производител или продавач на маджун.
Макту — определена глобална сума.
Мал-и гаиб — налог, събиран при продажба на имуществото на починал, чийто наследник живее на друго място.
Мал-и мевкуд — налог, подобен на мал-и гаиб, събиран, когато не се знаело нищо за наследника на починалия.
Мартолоси — отначало военна формация на християнски бойци на османска служба,

а по-късно — категория население, натоварено да охранява пътища и проходи срещу определени данъчни облекчения.

Медре — мярка за течност.

Мезра — ненаселена обработваема земя на място на изчезнало селище.

Мектебе — мюсюлманско религиозно училище.

Мирахор — началник на султанските конюшни.

Мир-и лива — вж. санджакбей.

Мир-и миран — вж. бейлербей.

Монополие — такса, плащана от раята за правото ѝ да продава свободно вино и шира през периода, определен за монополна продажба на спахийския винодобив.

Муалимхане — училище за подготовка на учители.

Мубашир — чиновник, натоварен с извънреднн поръчения от върховната власт.

Муд — мярка за измерване на зърнени храни.

Мутаф, мутафчия — производител на козиняви материи.

Мюезин — служител в джамия, призоваващ от минарето мюсюлманите за молитва.

Мюджеред — единица за облагане с поземлено-личен данък незадомени раи, включени в домакинствата на родителите си.

Мюлк (гази мюлк) — феодално владение, давано с права на пълна собственост най-често на заслужили пълководци, членове на султанското семейство, религиозни мисионери и пр.

Мюлкнаме — документ за право на владение на мюлк.

Мюселем — участник в специален военно-помощен корпус. Мюселемите съставяли най-ранната конница на Османската империя. В замяна на службата си получавали необвързани с данъчни задължения дялове земя (мюселемски чифлици).

Мюфетиш — инспектор.

Мухтесиб — чиновник, който отговарял за реда по улиците и пазарите в градовете и контролирал търговската дейност.

Назър — надзорник на вакъфските имущества и мукатаи.

Назарет — 1) служба на вакъфския назър; 2) финансово-административно ведомство.

Наиб — кадийски наместник.

Нахия — административна единица, по-малка от каза.

Ниабет — такса, поделяна между обикновените тимариоти и по-едри служебни феодали (санджакбейове), предназначена за въоръжената охрана на областта.

Ода — 1) помещение на поделенията на еничерския корпус (т. е. орта), 2) поделение на еничерския корпус.

Рая — феодално зависимо население в Османската империя.

Реис — капитан на плавателен съд.

Ресм-и бенак — поземлено-личен данък на мюсюлмански домакинства със земя, по-малко от половин чифт.

Ресм-и духан — личен данък, плащан от раи-пришълци за правото да презимуват в известно феодално владение, без да се занимават със земеделие.

Ресм-и каръш — такса върху бъчви шира.

Ресм-и мюджеред — поземлено облагане на незадомени раи, включени в домакинствата на родителите си.

Ресм-и тапу — вж. тапу-и земин.

Ресм-и хизмет-и мюселем — паричен откуп за изпълняване на мюселемска служба.

Ресм-и филури — данък, налаган върху домакинствата на някои категории население.

Ресм-и чифт — поземлено-личен данък на мюсюлманската рая в размер на 22 акчета годишно.

Ресм-и юрюкян — поземлено-личен данък на юруците (resm-i çift в намален размер — 6—12 акчета), когато уседнат в нечие феодално владение и обработват земята.

Ресм-и ягджиан — данък от ягджиите, равностойност на маслото, което били натоварени да събират за държавни и обществени нужди.

Рузнамче — регистър-дневник, в който се вписвали промените, настъпили в различните феодални владения на империята.

Саг юлюфеджии — поделение от т. нар. юлюфеджии, зачислени на заплата към султанската конна армия.

Саларие — налог, събиран едновременно с десятъка върху зърнени и други храни.

Самарджия—производител на конски самари.

Санджак (лива) — военно-административна единица, по-малка от бейлербейство.

Сватбарина (арус) — феодална такса, събирана от мъжете при встъпване в брак.

Сераскер — 1) главнокомандуващ армия; 2) върховен военачалник на части от феодалното опълчение в определена област (черибашия).

Сердар — общо наименование за военачалник, началник на еничерския корпус и началник на спахийски отряд.

Сер махфел — място във вътрешността на джамиите, оградено с решетки и предвидено за султана.

Сефердар — началник във войската.

Силяхдари — поделение от платената армия, султански оръженосци.

Силяхдарбаши — началник на силяхдарите.

Солак — боец от определени части на еничерския корпус.

Спахия — 1) дребен военен феодал, задължен да служи във феодалното опълчение и да екипира на свои средства определен брой въоръжени конници; 2) боец от султанската конница, получаващ заплата.

Спахийски оглани (сипахи оглан) — бойци от султанската конница, получаващи заплата.

Субашия — 1) длъжностно лице, натоварено с полицейски функции в градовете; 2) лице от феодалното опълчение, упражняващо в мирно време полицейски функции.

Субашилък — службата на субашията. В ранния период на османското владичество така се наричали административните единици, по-малки от санджак.

Сюргюн — население, принудително преселено от други места и ползуващо се през началните векове на османското господство със специален статут.

Такеджия — производител на такета.

Тапу-и земин — тапийска такса, плащана еднократно от раята за правото да владее земята си.

Тезкере — удостоверение, документ, издаван от бейлербейовете, въз основа на което се издавал берат за придобиване права над феодално владение.

Теке — мюсюлманско религиозно общежитие.

Текялиф-и йорфие — вж. авариз-и дивание.

Тимар — ленно владение с годишен доход до 19 999 акчета, давано срещу военни задължения към централната власт.

Товидже — акънджийски началник.

Тузджии — категория население, натоварено със задължението да доставя сол за държавни и обществени нужди.

Улак — куриер.

Ферман — заповед, издадена от името на султана, от Великото везирство или от канцеларията на Държавния съвет (султанския Диван).

Филури (ресм-и филури) — данък, налаган върху домакинствата на някои категории население.

Хаймане — лице без постоянно местожителство.

Харач — вж. джизие.

Хасà — лично стопанство на османските феодали в пределите на владенията им.

Хас — 1) везирски — служебно феодално владение с годишен доход над 100 000 акчета; 2) султански — лично владение на султанското семейство.

Хатиб — мюсюлмански свещенослужител, който произнася т. нар. хутба (проповед при тържествената молитва в петък).

Хафъз — лице, което знае корана наизуст.

Хизметкяр — категория население с полуробски статут, натоварено с определени задължения към султанския двор.

Хизмет-и мюселем — срв. ресм-и хизмет-и мюселем.

Хюджет — съдебен протокол.

Чакърджибашия (чакърбашия) — началник на чакърджиите — категория население, натоварено да отглежда и дресира ловни соколи (чакър) за нуждите на двора.

Чауш — дворцов чиновник, султански носител на заповеди до провинциалните управители. По-късно чаушите били пазачи и вратари в двора на великия везир.

Чаушбашия — началник на дворцовите чауши.

Чашнигирбашия — началник на чашнигирите, натоварени да носят ястията, с които се хранели великият везир и другите министри в дните, когато заседавал Държавният съвет. Заедно с халваджибашията и хошавбашията се грижел за халвахането (част от султанската кухня, където се правели сладкиши).

Челтукчии — категория население, натоварено да обработва оризища, най-често в султански хасове, срещу известни фискални облекчения.

Чифт — 1) земя, която може да се обработи за един ден с чифт волове; 2) облагателна единица за събиране поземлено-личния данък на мюсюлманите със земя един или повече чифта.

Шакирдхафъз — лице, обучаващо се да овладее корана наизуст.

Шейх — старейшина, игумен на религиозно общежитие.

Шербетчия — производител и търговец на шербет.

Шиник — мярка за измерване на зърнени храни.

Юваджии — категория население, натоварено да отглежда, опитомява и доставя ловни соколи за султанския двор.

Юруци — полуномадски скотовъдни племена, числящи се към помощните корпуси на армията.

Юрушки хайманета — неуседнало юрушко население, което временно пребивавало в известен лен заради паша на стадата си и имало по-различни фискални задължения от обикновената рая, зачислена към съответния лен.

Явà — сума, събирана в полза на феодала от стопанина на изгубен добитък.

Ягджии — категория население, натоварено да доставя масло за държавни и обществени нужди.

ПОКАЗАЛЕЦ

НА СЕЛИЩНИТЕ ИМЕНА

Абдалар, нахия Татар пазаръ, санджак Паша — Априлци, Пазарджишко 231

Аблалар, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 63

Абрашлар, нахия Караджа даг, каза Филибе — Брезово, Пловдивско 55, 58

Авлония, санджак — област край Адриатическия бряг с център дн. гр. Вльоре, Албания 236, 246, 270, 318, 324, 328, 348

Аврамеловинче, каза Дупниче — неуточнено 186

Аврат хисар, каза — обхващала района на с. Женско, Кукушко, Гърция 40

Авренлу, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Мътеница, Пловдивско 70

Агач, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Злати трап, Пловдивско. Вж. Алтунджи 73

Ада, каза Йенидже Кара су — Ливера, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 413

Азис бейли, нахия Конуш, каза Филибе — Избегли, Асеновградско, Пловдивски окръг 47

Айваджик, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Дюлево, Панагюрско, Пазарджишки окръг 73

Айвалъ, нахия Тиквеш, санджак (лива) Кюстендил — неуточнено 265, 268, 270, 271, 313

Айгърлар, каза Татар пазаръ — Пищигово, Пазарджишко 79

Айдин, нахия Коюн тепеси. каза Филибе — вероятно Айдъново, дн. Исперихово, Пещерско, Пазарджишки окръг 74

Айдин обасъ, каза Йенидже Кара су — вероятно Айдин обасъ, дн. Кутсон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 415

Айдънлу, каза Татар пазаръ — неуточнено 77

Айранлъ, каза Филибе — Оризари, Пловдивско 215

Айтос, нахия, каза Янболу — център гр. Айтос, Бургаски окръг 227, 228

Айше, нахия Кесрие, санджак Паша — неуточнено 277

Ак баш, нахия Караджа да., каза Филибе — Горно Белово, Чирпанско, Старозагорски окръг 58

Ак данишмендлу, нахия Бююк Яйла, каза София — Белопопци, Елинпелинско, Софийски окръг 101

Акерман, санджак — дн. Белгород Днестровский (до 1944 г. Аккерман), при устието на Днестър, на 20 км от Черно море, Одеска област, Украинска ССР 319, 357

Ак Искър, каза Самаков — Бели Искър, Самоковско, Софийски окръг 202

Ак Лимар, лива Кюстендил — неуточнено 288

Акра су — вероятно граничеща с Русия в края на XVI в. област, където през 1583 г. османската армия, нападната от руси, претърпяла сериозни загуби 319

Акча клисе — неуточнено 450

Акча клисе, нахия Гьопса, каза Филибе — гр. Сопот, Карловско, Пловдивски окръг 63

Акче ер, каза Лофча, санджак Никболу — Алеково, Свищовско, Търновски окръг 229, 230

Акче Казанлък, касаба — гр. Казанлък, Старозагорски окръг 225

Акче Казанлък, нахия в санджак Чирмен — обхващала района на гр. Казанлък, Старозагорски окръг 224, 225, 226

Акънджи, каза Татар пазаръ — Акънджиево, Пазарджишко 84

Аладжа хисар, санджак — център гр. Крушевац, Югославия 237, 252, 261, 283, 320

Аласоня, каза — районът на Еласона, Тесалия, Гърция 40

Алдомирофча, каза Брезник — Алдомировци, Софийско 181

Али Факихли, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — изчезнало 70

Али Ходжалу, каза Татар пазаръ — Капитан Димитриево, Пещерско, Пазарджишки окръг 85

Алище, нахия Кесрие, лива Паша — Олище в Пополе, Костурско, Югозападна Македония, Гърция 277

Алтунджи, с друго име **Агач,** нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Златитрап, Пловдивско. Вж. Агач 73
Алуша, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Амбарлу, нахия Гьопса, каза Филибе — Житница, Пловдивско 65
Анадолу — Анадол, Мала Азия 52, 97, 98, 130, 131, 378, 380, 384, 395
Андривище, с друго име **Хондровище,** каза Каравари — неуточнено 485
Анчар — неуточнено 362
Апано Аворани, каза Каравари — неуточнено 495
Араб, нахия Конуш, каза Филибе — Златоврьх, Асеновградско, Пловдивски окръг 46
Араблу, нахия Гьопса, каза Филибе — Сушица, Карловско, Пловдивски окръг 63
Арапли, каза Лофча, санджак Никболу — Абланица, Ловешко 228
Араплу, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 59
Арбанас, каза Радомир — изчезнало; намирало се в м. Арбанас, където има следи от селище — между Темелково, Лесковец и Радомир, Пернишки окръг 127
Аркалар, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено. Вж. Догуджалар, Кара Идрислу и Калайджълар 57
Арлаганлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 425
Армаганлу, нахия Акче Казанлък, санджак Чирмен — Бузовград, Казанлъшко, Старозагорски окръг 226
Армутлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 413, 414
Армутлу диван, санджак Никболу — вж. Боруш 460
Арнауд, с друго име **Юнд алани,** каза Татар пазаръ — Елшица, Панагюрско, Пазарджишки окръг 80
Арнаудлар, нахия Конуш, каза Филибе — днес разделено на две села, Горнослав и Долнослав, Асеновградско, Пловдивски окръг 46
Арнаут кьой, с друго име **Яйлак,** каза Търнова, санджак Никболу — Арбанас, Търновско 455
Арпаджи, каза Йенидже Кара су — неуточнено 475
Аспробаш, каза Каравари — неуточнено 489
Ахадлар — неуточнено 476
Ахи-и кючук, каза Дупниче — вероятно Яхиново, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 191
Ахлани, каза Каравари — неуточнено 492
Ахър Япар, каза Дупниче — неуточнено 195
Ашагъ бучук-и Лужниче, нахия към каза Шехир кьой — обхващала поречието на Лужница, десен приток на р. Власина, която се влива в Южна Морава, както и селищата на север и на юг от средното течение на Нишава, около Бабушница и Бела паланка, Югославия 160
Ашиклар, нахия Гьопса, каза Филибе — Певците, Карловско, Пловдивски окръг 63
Аяклъ дар, нахия Караджа даг, каза Филибе — вж. Саръ Ибри 57
Аяслу, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 51, 52

Баба, каза Изнепол — Недялково, Трънско, Пернишки окръг 174
Бабикал, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Бабин кал, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 161
Бабино, каза Дупниче — Бабино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 191
Бабинче, каза Брезник — Бабица, Брезнишко, Пернишки окръг 182
Бабурач, каза Радомир — Бобораци, Радомирско, Пернишки окръг 124
Бабхамлу, нахия Бююк Яйла каза София — вероятно Ботунец, Софийско 102
Бабяк, каза Разлок — Бабяк, Разложко, Благоевградски окръг 197
Багдад — гр. Багдад, Ирак 469
Бадамлу, каза Йенидже Кара су — вероятно отбелязаното в 1920 г. Бадома, дн. Потамос, Дедеагачко, Западна Тракия, Гърция 482
Бадина, каза Дупниче — Бадино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 190
Баирлу, каза Акче Казанлък, санджак Чирмен — неуточнено 226
Байлова, нахия Бююк Яйла, каза София — Байлово, Елинпелинско, Софийски окръг 101
Байрамлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 475, 479
Байрамъшлар, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 68
Баки — неуточнено 364
Бакирлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477
Балабан, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 64
Балабанлу, каза Йенидже Кара су — през 1920 г. с. Балабанли, дн. Ванианон, Ксантийско, Гърция 475
Балдева, каза Татар пазаръ — Росен, Пазарджишко 79
Балджилар, нахия Караджа даг, каза Филибе — Медово, Чирпанско, Старозагорски окръг 54
Балдова, каза Каравари — неуточнено 492
Балдуниче, нахия Манастир, лива Паша — вероятно Балденци, дн. Балдовенци, Битолско, Македония, Югославия 276
Балочино, нахия Ивраджа — вероятно Белотинци, Михайловградско 24

Балтаджилар, с друго име **Кадирджиклу,** нахия Караджа даг, каза Филибе — Секирово, Пловдивско 51
Балша, нахия Кючук Яйла, каза София — Балша, Софийско 105
Бане, каза Дупниче — гр. Благоевград 194
Бане-и дербенд, каза Татар пазаръ — Баня, Панагюрско, Пазарджишки окръг 81
Бане-и мюсliманан, каза Самаков — Долна баня, Самоковско, Софийски окръг 200
Баниска, каза Разлок — гр. Банско, Разложко, Благоевградски окръг 198, 199
Банишор, каза Радомир — Банишор, дн. Банище, Брезнишко, Пернишки окръг 128
Банка, каза Изнепол — Банкя, Трънско, Пернишки окръг 178
Банска, нахия Рас — навярно с. Баня, община Нови пазар, Югославия 22
Баня, каза Беркофча — Баня, Михайловградско 169
Баня, каза Самаков — навярно отбелязаната по-горе Бане-и мюсliманан 203, 206
Баня, каза Татар пазаръ — сега част от Велинград, Пазарджишки окръг 87
Баня, нахия в санджак Видин — районът на дн. гр. Соко баня, окръг Ниш, Югославия 497, 498, 499, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 512, 513, 515, 516, 517
Баня, селище и крепост — гр. Соко баня, окръг Ниш, Югославия 502, 503, 504, 505, 508, 511, 513
Баня Болия, нахия Извечан — вероятно Бане поле, дн. Банска, Югославия (Косовско-Метохийска област) 26
Баня-и Разлок, каза Разлок — Баня, Разложко, Благоевградски окръг 198
Баня-и Сушиче, с друго име **Илидже,** нахия Гьопса, каза Филибе — Баня, Карловско, Пловдивски окръг 60
Барада, нахия Гьопса, каза Филибе — Войнягово, Карловско, Пловдивски окръг 60
Бараклар, каза Ихтиман — изчезнало 117
Бараклъ, Бараковица, каза Дупниче — Бараково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 184, 187
Баралова, каза Илидже — Паралово, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 149
Барбарева, нахия Уструмджа, лива Кюстендил — Барбарево, Струмишко, Македония, Югославия 304
Барлофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Бериловац, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 166
Басалу — неуточнено 476
Басуровча, нахия Инегуста, санджак (лива) Кюстендил — неуточнено 233, 234
Басъеврен, каза Йенидже Кара су — неуточнено 476
Батак, нахия Плевне, санджак Никболу — Батак, Свищовско, Търновски окръг 228
Баткун, нахия Татар пазаръ — Баткун, Пазарджишко 84
Бахалин, каза Брезник — Бахалин, Сливнишко, Софийски окръг 182
Бачева, каза Разлок — Бачево, Разложко, Благоевградски окръг 199
Башмакчиалар, каза Йенидже Кара су — вероятно изчезналото Пашмакчи чифлик, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 478
Баядлу — неуточнено 483
Бегличе, каза Радомир — неуточнено 121
Бедаве, спадащо към Манастир — неуточнено 274
Бедан, каза Татар пазаръ — Беден, Девинско, Смолянски окръг 86
Бедун, вилает — център Пеща, Унгария 240, 242, 313
Безджи обасъ, каза Йенидже Кара су — неуточнено 481
Бездина, нахия Кючук Яйла, каза София — Безден, Софийско 107
Бейли Беличе, нахия Кючук Яйла, каза София — неуточнено 109
Бейликчилу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 479
Бейлилер, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено. Вж. Ибрилер 58
Бейлулер, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 51
Бей обасъ, каза Йенидже Кара су — неуточнено 480
Бекирлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 478, 480
Бекирлу, нахия Караджа даг, каза Филибе — изселено, било в землището на с. Кълъчлъ, дн. Генерал Николаево, Пловдивско 56
Бела, каза Шехир кьой — Бела, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 155
Белатешиче, каза Радомир — Блатешница, Радомирско, Пернишки окръг 120
Белатинче, каза Беркофча — Белотинци, Михайловградско 173
Белащиче, нахия Конуш, каза Филибе — Белащица, Пловдивско 45
Белград, град — гр. Белград, столица на Югославия 247
Белград, крепост, санджак Видин — вероятно Белоградчик 523
Белев дол, каза Шехир кьой — неуточнено 153
Белинче, нахия Конуш, каза Филибе — вероятно Белица, Асеновградско, Смолянски окръг 50
Беличе, каза Ихтиман — Белица, Ихтиманско, Софийски окръг 116
Беличе-и баля, каза Разлок — Белица (вероятно горната част на селото), Разложко, Благоевградски окръг 198

Беличе-и зир, каза Разлок — Белица (вероятно долната част на селото), Разложко, Благоевградски окръг 198
Белова, каза Брезник—Билинци, Брезнишко, Пернишки окръг 182
Белова, каза Радомир — Земен, Радомирско, Пернишки окръг 126
Белова, каза Татар пазаръ — Малко Белово, Пазарджишко 84
Белова-и кюхне, каза Татар пазаръ — Голямо Белово, Пазарджишко 85
Беловода, каза Радомир — Бела вода, към гр. Перник 118
Белочиче, каза Изнепол — неуточнено 177
Белука, нахия Ивраджа — би могло да се свърже със селата Бяла Българска и Бяла Руска, и двете във Врачанско 22
Белунча, каза Шехир кьой — неуточнено 154
Белут, каза Илидже — Белут, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 143
Белчаниче, каза Радомир — вероятно Беланица, Радомирско, Пернишки окръг 128
Белчев дол — неуточнено 127
Белчин, каза Самаков — Белчин, Самоковско, Софийски окръг 201
Белчинче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 164
Бендер, санджак — център дн. гр. Бендер, Бесарабия, СССР 242, 248, 299, 315, 333, 352, 356
Бераклу, каза Йенидже Кара су — изчезнало 476
Берендей, каза Радомир — Беренде, Радомирско, Пернишки окръг 127
Беркофча, град — гр. Берковица 168
Беркофча, каза — простирала се от главното вододелно било на Стара планина и обхващала южната половина на бившата Ломска околия. В казата влизали изцяло Берковска и Михайловградска околия, както и някои села от Белоградчишка и Врачанска околня 168
Берла, каза Шехир кьой — Бърля, Годечко, Софийски окръг 157
Берова, каза Изнепол — неуточнено 174
Берова, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — гр. Берово, Македония, Югославия 267, 310
Берсин, каза Илидже — Берсин, Кюстендилско 137
Берул, каза Шехир кьой — неуточнено 155
Бесиче, каза Татар пазаръ — неуточнено 65
Бетамир, нахия Извечан — неуточнено 28
Бехур, каза Радомир — неуточнено 124
Беч, крепост — гр. Виена 30
Бига, санджак в Мала Азия — център гр. Бига на р. Бига су, близо до Дарданелите 347
Бин обасъ, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477
Биресниче, каза Илидже — Бресница, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 147
Бирестовиче, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Брестовица, Пловдивско 77
Биримовча, нахия Кючук Яйла, каза София — вероятно Биримирци, квартал „Бенковски" на София 105
Бистриче, каза Беркофча — Бистрилица, Берковско, Михайловградски окръг 172
Бистриче, каза Дупниче — Бистрица, Благоевградско 31
Бистриче, каза Илидже — Бистрица, Кюстендилско 148
Бистриче, каза Самаков — неуточнено 203
Бистриче, нахия Извечан — Бистрица, община Косовска Митровица, Югославия 31
Бихали, влизащо в състава на с. Истарджа, лива Паша — неуточнено 275
Бларта, нахия Извечан — неуточнено 26
Блата, с друго име **Примикюр**, нахия Кючук Яйла, каза София — изчезнало. Намирало се край р. Блато, десен приток на Искър в Софийското поле, в м. Примикюр (между селата Костинброд, Волуяк и Житен, където има следи от селище и черква) 106
Блатидж, каза Илидже — Блатец, Кюстендилско 135
Бободол, каза Дупниче — Бобов дол, Станке-димитровско, Кюстендилски окръг 187, 190
Богдан дол, нахия Грахова, каза София — Богданов дол, Пернишко 111
Богданчи, нахия Баня, санджак Видин — Богдинац, Сокобанско, окръг Ниш, Югославия 509
Богдевиче, с друго име **Рещен**, нахия Кючук Яйла, каза София — вероятно Богьовци, Софийско 105
Богородиче, каза Илидже — махала до Царево село, дн. Делчево, община Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия 149
Богоселче, нахия Кочане, санджак (лива) Кюстендил — Богословец, община Свети Николе, окръг Щип, Македония, Югославия 249, 282, 294, 300, 301, 346, 354
Боденич, нахия Мелник, лива Кюстендил — навярно с. Батъка, което било разположено на брега на малка река между Мелник (7 км северозападно) и Свети Врач, дн. Сандански (14 км югоизточно). То се изселило в с. Дере мюслим, дн. Лозеница (2 км южно) и с. Хотово (3 км северно). На равнището над реката се белее грижливо поддържаната черква на изселилото се село 303
Божима Мюслим, каза Лофча, санджак Никболу — Борима, Ловешко 229
Бозовиче, каза Илидже — Бозовица, Кюстендилско 138
Боилофча, каза Шехир кьой — неуточнено 158
Бойкова, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено 293
Бойкова, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Бойково, Пловдивско 76

Болата, каза Дупниче — Блато, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 185
Бониче, нахия Уструмджа, санджак (лива) Кюстендил — Баница, община Струмица, Македония, Югославия 246, 262, 352, 355
Боракова, нахия Дупниче, лива Кюстендил — Бараково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 348
Борова, каза Изнепол — Борово, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 178
Борова, нахия Конуш, каза Филибе — Борово, Асеновградско, Смолянски окръг 49
Боровик, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено 294, 296, 352
Боруш, с друго име **Армутлу диван,** санджак Никболу — изчезнало 460
Босиличе, нахия Филорина, лива Паша — неуточнено 279
Босна, при Конуш, нахия Конуш, каза Филибе — може би част от с. Конуш, Асеновградско, Пловдивски окръг 48
Босна, вилает — Босна, Югославия 310, 339
Босна, санджак — в Босна, Югославия 20, 23, 24, 25, 27, 30, 31, 90, 91
Ботурдина, спадащо към Рас — Ботуровина, община Нови пазар, окръг Кралево, Югославия 20
Бочова, каза Изнепол — Бохова, Трънско, Пернишко окръг 175
Бошаниче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 513
Бошнек, каза Самаков — Боснек, Пернишко 203
Бояджилар, каза Йенидже Кара су — към 1920 г. Бояджилер, дн. Вафейка, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 475
Брайкюфче, каза Шехир кьой — по-рано Брайковци, Царибродско, дн. Брачевци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 157
Брайкюфче, нахия Кючук Яйла, каза София — Бракьовци, Годечко, Софийски окръг 106
Бранилофча, с друго име **Лукова,** нахия Букерич, санджак Кюстендил — неуточнено 253
Браниче, нахия Кочане, лива Кюстендил — Вранинци, Кочанско, окръг Щип, Македония, Югославия 296, 333
Браниче, нахия Уструмджа, лива Кюстендил — неуточнено 305
Бранкофча, каза Илидже — Бранковци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 150
Брасниче, каза Изнепол — неуточнено 175
Братешевче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Братишевац, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 165
Братиловча, с друго име **Буджакова,** нахия Букерич, лива Кюстендил — Бучим, община Радовиш, окръг Щип, Македония, Югославия 332
Братиловча, с друго име **Бучина,** нахия Букерич, лива Кюстендил — вж. Братиловча, с друго име Буджакова 283, 295, 298
Братковиче, каза Брезник — вероятно Братушково, Сливнишко, Софийски окръг — 181
Брачигово, каза Татар пазаръ — Брацигово, Пещерско, Пазарджишки окръг 85
Бребевниче, каза Шехир кьой — Бребевница, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 152
Брезе, нахия Кючук Яйла, каза София — Брезе, Софийско 104
Брезник, град — гр. Брезник, Пернишки окръг 180
Брезник, каза — заемала целия Бурел, северната част на Грахово и северозападната част на Софийското поле 180
Брестниче, нахия Извечан — Бресница, община Косовска Митровица, Югославия 28
Брестово, нахия Извечан — неуточнено 31
Бруса — град в Турция 379, 380
Будестиние, нахия Ивраджа — неуточнено 25
Буджаби, крепост — вероятно Будза в Черна гора, Югославия 27
Буджакова, нахия Букерич, лива Кюстендил — вж. Братиловча 332
Будиляне, нахия Петрич, лива Кюстендил — вероятно Будилци, Петричко, Благоевградски окръг 301
Букерич, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — вероятно Рич, Струмишко, окръг Щип, Македония, Югославия 286, 298
Букерич, нахия в санджак (лива) Кюстендил — намирала се в Македония, между нахиите Ищиб, Кочане, Струмица и Тиквеш. Съвпадала с Радовишка околия, но в нея са отбелязани и други селища — Гевгели на югозапад и Берово на североизток 235, 241, 243, 244, 248, 252, 253, 255, 256, 259, 267, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 293, 294, 296, 298, 300, 302, 306, 310, 311, 312, 332, 334, 338, 340, 346, 352, 355
Букище, каза Каравари — неуточнено 492
Буковича дербенд, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — неуточнено 255, 256, 287, 300, 306, 312, 356
Буковиче, нахия Бююк Яйла, каза София — Буковец, Софийско 103
Буладлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 481
Буланова, каза Дупниче — Балаково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 193
Булгар Морава, нахия Иврание, лива Кюстендил. Ясно е, че селото е било разположено в горното течение на Южна

Морава, позната с името Българска Морава. Не може да се отъждестви с днешно селище 353
Бурунсуз, нахия Караджа даг, каза Филибе — махала от с. Братя Даскалови, Чирпанско, Старозагорски окръг 53
Бурханлу, каза Дупниче — Бураново, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 189
Бусинче, каза Изнепол — Бусинци, Трънско, Пернишки окръг 175
Бутева, каза Татар пазаръ — Бъта, Панагюрско, Пазарджишки окръг 80
Бутреиниче, каза Изнепол — Бутроинци, Трънско, Пернишки окръг 177
Бухлофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 166
Бухова, нахия Бююк Яйла, каза София — Бухово, Елинпелинско, Софийски окръг 95
Бучина, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — вж. Братиловча 283, 295, 298
Бучине-и Беркофча, нахия Кючук Яйла, каза София — Бучин проход, по-старо Бучино дервент, Софийско 106
Бучино-и бюзюрк, нахия Грахова, каза София — Голямо Бучино, Пернишко 112
Бучолева, каза Илидже — Буцелово, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 146
Бушмениче, нахия Бююк Яйла, каза София — Бусманци, Голяма София 102
Бъзе, нахия Кючук Яйла, каза София — неуточнено 105
Бъзовик, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Базовик, община Темска, окръг Нищ, Югославия 160
Бъйъклу хаджи, каза Йенидже Кара су — вж. Шахин 416
Българене, спадащо към Никболу — вероятно Българене, Ловешко, или Българене, Свищовско, Търновски окръг 454
Бърлог, каза Илидже — неуточнено 142
Бююк ахи, каза Дупниче — вероятно Яхиново, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 194
Бююк Връбовник, казаДупниче — Голям Върбовник, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 189
Бююк Окол, нахия Бююк Яйла, каза София — Горни Окол, Самоковско, Софийки окръг. Вж. Кючук Окол 98
Бююк Саруханли, нахия Акче Казанлък, санджак Чирмен — вероятно Долно Сахране или Горно Сахране, Казанлъшко, Старозагорски окръг 226
Бююк Хамидлу, нахия Акче Казанлък, санджак Чирмен — вероятно Химитлии, дн. Иван Вазово, Карловско, Пловдивски окръг 226
Бююк Яйла, нахия към каза София — обхващала източната половина на бившата Софийска околия. В нея влизали обширните пасища в Стара планина, на изток от р. Искър, които определили и името ѝ. Тази част на Стара планина е позната с името Голема планина — турското име е буквален превод на българското (най-ранното значение на планина е пасище в гора) 95

Ваизлер, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — изчезнало 67
Вакарел, каза София — Вакарел, Ихтиманско, Софийски окръг 97
Ваксева, каза Илидже — Ваксево, Кюстендилско 148
Валче, нахия Извечан — Валач, Косовско-Метохийска област, Югославия 30
Ван, град и вилает в Източна Турция, около езерото Ван 252, 341
Варвара, нахия Татар пазаръ, лива Паша — Варвара, Пазарджишко 280
Василика — дн. с. Василаки чифлик, Кавалско, Югоизточна Македония, Гърция 368
Веислер, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 70
Велковиче, нахия Грахова, каза София — Велковци, Брезнишко, Пернишки окръг 111
Велчаниче, каза Радомир — неуточнено 129
Вердикалине, нахия Грахова, каза София — Вердикал, отскоро квартал на гр. Банкя, Софийско 113
Вершеран, нахия Филорина, лива Паша — неуточнено 341
Ветрене, каза Илидже — Ветрен, Кюстендилско 142
Ветче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Вета, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 166
Видин, крепост и седалище на санджак — гр. Видин 35, 36, 468, 518, 519, 520, 521
Видин, санджак (лива) — заемал северозападната част на българските земи в миналото. Те образували държавата на един от последните български царе, Иван Срацимир (края на XIV в.), и пашалъка на Осман Пазвантоглу (началото на XIX в.). В тази област влизали изцяло днешните окръзи на Югославия Неготински и Зайчарски, както и районът на Соко баня, Нишко 33, 34, 293, 336, 497, 518, 519, 520, 521
Видковик, нахия Йеличе — Витковиче, община Нови пазар, Югославия 26
Видомирик, нахия Извечан — Видомирич, община Косовска Митровица, Югославия 27
Видоще, нахия Кочане, лива Кюстендил — Видовище, Кочанско, Македония, Югославия 319

Видрар, каза Радомир — Видрар, Трънско, Пернишки окръг 129
Видринче, каза Брезник — Видрица, Брезнишко, Пернишки окръг 180
Виза, санджак — обхващал Странджанската област и част от равнината в Източна Тракия, Турция 287
Вилонгани, каза Каравари—неуточнено 492
Вимисленик, нахия Извечан — вероятно Виманище, община Прищина, Югославия 27
Винарче, нахия Извечан — неуточнено 26
Вирабчо, каза Изнепол — Врабча, Трънско, Пернишки окръг 178
Виранище, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Вранище, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 166
Виратислафча, каза Илидже — Вратиславци, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 145
Вирбинче, нахия Кючук Яйла, каза София — Връбница, квартал на София 107
Виржева, нахия Гьопса, каза Филибе — Ръжево, Пловдивско 66
Вирниче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Виртешево, каза Илидже — Въртешево, Кюстендилско 132
Вирчо, каза Илидже — Вирче, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 150
Вислофче, каза Шехир кьой — Василовци, Годечко, Софийски окръг 152
Витанофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Витановац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 166
Витанофча, нахия Кючук Яйла, каза София — Витановци, Пернишко 109
Витолища, каза Каравари — неуточнено 488
Витош, нахия Йеличе — неуточнено 27
Вишан, каза Брезник — Вишан, Годечко, Софийски окръг 180
Вишне дербенд, спадащо към Инегуста, лива Кюстендил — вероятно Вишевце, окръг Враня, Югославия 324
Владай, каза Самаков — Владая, Голяма София 202
Влауфча — неуточнено 122
Влачитолча, каза Радомир — изчезнало (преди 50 години на мястото му възниква махала Влачитовци към с. Долна Секирна, минала от 1951 г. към с. Падине, община Елов дол, Радомирско, Пернишки окръг) 127
Водащиче, нахия Грахова, каза София — неуточнено 113
Водена, нахия Конуш, каза Филибе — Горни Воден или Долни Воден, Асеновградско, Пловдивски окръг 45
Войвода, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Войводиново, Пловдивско 73
Войнегофча, каза Шехир кьой — Войнеговац, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 159
Войнугофча, нахия Бююк Яйла, каза София — Войнеговци, Голяма София 102
Волова, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 76
Волона, каза Шумну — неуточнено 465
Волуяк, нахия Кючук Яйла, каза София — Волуяк, Голяма София 108
Враня Граниче, нахия Извечан — неуточнено 26
Вурарджа, нахия Тиквеш, санджак (лива) Кюстендил — вероятно Бунарче, Кавадарско, Македония, Югославия 233, 236, 328, 336
Вълка, каза Каравари — вероятно Вълкояново (Лики), Воденско, Македония, Гърция 493
Вълкан, каза Изнепол — Вукан, Трънско, Пернишки окръг 177
Вълкова, каза Дупниче — Вуково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 190
Вълковие, каза Шехир кьой — Вълковия, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 158
Вълчи трън, санджак (лива) — център Вучи трън, Косовско-Метохийска област, Югославия 21, 26, 263, 284, 287, 326, 357
Върба, каза Радомир — Върба, сега слято с гр. Радомир, Пернишки окръг 118
Върба, каза Шехир кьой — вероятно Врбица, Годечко, Софийски окръг 153
Върбениче, каза Шехир кьой — неуточнено 156
Върбовка, каза Рус — Каран Върбовка, Беленско, Русенски окръг 372
Върбовник, каза Дупниче — Големи Върбовник, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 193
Върбовник-и кючук, каза Дупниче — Мали Върбовник, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 193
***Върлофча,** нахия Ашагъ бучук-и Лужниче,* каза Шехир кьой — вероятно Върдоловци, Годечко, Софийски окръг 166
Въртевиче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 162
Въртешниче, каза Беркофча — неуточнено 173
Върхова, каза Дупниче — неуточнено 188
Вършеч, каза Беркофча — Вършец, Берковско, Михайловградски окръг 170

Габрешевче, каза Илидже — Габрешевци, Кюстендилско 138
Габрова, каза Дупниче — Габрово, Благоевградско 195

Габрова, каза Илидже — Габрово, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 143
Габровниче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — вероятно Грабовница, дн. Велика и Мала Грабовница, окръг Лесковац, Югославия 162
Габрово, нахия Букерич, санджак Кюстендил — вероятно Габрово, община Гевгели, Македония, Югославия 244
Габрово, нахия Уструмджа, санджак (лива) Кюстендил — Габрово, Струмишко, Македония, Югославия 243, 347, 348, 349, 357
Габродол, каза Радомир — Габров дол, Брезнишко, Пернишки окръг 124
Габрушова, каза Дупниче — изчезнало 191
Газилер — неуточнено 223
Гайтанова, нахия Бююк Яйла, каза София — Гайтанево, Елинпелинско, Софийски окръг 102
Гайтанча — неуточнено 166
Галовча, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 512
Ганбелофча, каза Брезник — изселено, жителите му сложили начало на с. Камбелевци, Сливнишко, Софийски окръг 180
Гебер, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477
Генидже, крепост — вероятно дн. гр. Кировабад, Азърбайджанска ССР 266, 291, 345
Герги, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Беловица, Пловдивско 70
Герен, при Кара бег, нахия Караджа даг, каза Филибе — Белозем, Пловдивско 59, 61
Герман, нахия Бююк Яйла, каза София — Герман, Голяма София 97
Гилен, каза Рус — неуточнено 373
Гилот, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 516
Гинча, нахия Кючук Яйла, каза София — Гинци, Годечко, Софийски окръг 109
Гириш, каза Каравари — неуточнено 492
Гиркофча, каза Илидже — Гирчевци, Кюстендилско 137
Гирчофча, каза Радомир — Горочевци, Трънско, Пернишки окръг 124
Главича, каза Радомир — Главица, махала на с. Мурино, Радомирско, Пернишки окръг 128
Главишева, нахия Бююк Яйла, каза София — изчезнало 104
Глогофче-и баля каза Изнепол — Глоговица, Трънско, Пернишки окръг 177
Гнидобронска, каза Разлок — Добърско, Разложко, Благоевградски окръг 198, 200
Гниляни, нахия Бююк Яйла, каза София — Гниляне, Голяма София 96
Говедар, с друго име **Йенидже,** каза Самаков — Говедарци, Самоковско, Софийски окръг 202
Годеч, каза Шехир кьой — Годеч, Софийско 151
Годлева, каза Разлок — Годлево, Разложко, Благоевградски окръг 198
Големе брест, каза Илидже — Брест, Кюстендилско 147
Голеш, каза Шехир кьой — Голеш, Годечко, Софийски окръг 156
Голубофча, нахия Грахова, каза София — Гълъбовци, Сливнишко, Софийски окръг 111
Голянофча, нахия Кючук Яйла, каза София — Голяновци, Софийско 108
Горкина, каза Дупниче — Коркина, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 189
Горна Беларечна, каза Беркофча — Горна Беларечка, Берковско, Михайловградски окръг 171
Горна Беличе, нахия Грахова, каза София — Белица, сега слято с Хераково, Софийско 109, 115
Горна Белокя, нахия Ивраджа — вероятно Бяла Българка, Врачанско 24
Горно Бобова, каза Радомир — горната част на махала Бобово, към Долна Секирна, Брезнишко, Пернишки окръг 122
Горна Богров, нахия Бююк Яйла, каза София — Горни Богров, Елинпелинско, Голяма София 96
Горна Глама, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Горна Глама, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 161
Горна Глоговиче, каза Радомир — Горна Глоговица, Радомирско, Пернишки окръг 121
Горна Гращиче, каза Илидже — Горна Гращица, Кюстендилско 132, 136
Горна Гусил, нахия Торанар — неуточнено 31
Горна Дурган, каза Радомир — Друган, Радомирско, Пернишки окръг 122
Горна Еремия, каза Илидже — Еремия, Кюстендилско 148
Горна Жанова, нахия Кючук Яйла, каза София — неуточнено 106
Горна Изноша, нахия Йеличе — неуточнено 30
Горна Изугри, каза Илидже — вероятно Згурево, Кюстендилско 147
Горна Имелна, каза Радомир — Горна Мелна, Трънско, Пернишки окръг 128
Горна Ипчелна стена, каза Радомир — вероятно Пчелинци, Радомирско, Пернишки окръг 119
Горна Кобиле, каза Илидже — Горно Кобиле, Кюстендилско 132, 148
Горна Коритне, каза Илидже — Горни Коритен, Кюстендилско 138

Горна Кърнина, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Горна Кърнина, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 163

Горна Леска, каза Илидже — Леска, Кюстендилско 138

Горна Лескофча, каза Радомир — Лесковец (сега има едно село Лесковец), Радомирско, Пернишки окръг 126

Горна Леснича, каза Иврание, санджак Кюстендил — вероятно Лесница, община Търговище, окръг Враня, Югославия 261, 269

Горна Лешка, каза Дупниче — Лешко, Благоевградско 195

Горна Лисина, каза Илидже — Горна Лисина, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 139, 150

Горна Локва, нахия Баня, санджак Видин — вероятно Локва, община Княжевац, окръг Зайчар, Югославия 505

Горна Лукание, каза Шехир кьой — днес има две села: Мала Луканя и Велика Луканя, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 157

Горна Луковиче, каза Илидже — Луковица, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 139

Горна Любата, каза Илидже — Горна Любата, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 139

Горна Мнрин, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167

Горна Николина, каза Илидже — част от Николичевци, Кюстендилско 134

Горна Николиче, нахия Илидже, лива Кюстендил — Николичевци, Кюстендилско 289

Горна Парминова, каза Дупниче — вероятно Пороминово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 185

Горна Пасарил, нахия Бююк Яйла, каза София — Горни Пасарел, Самоковско, Софийски окръг, изселено заради язовир „Искър" 102

Горна Покровник, каза Дупниче — Покровник, Благоевградско 195

Горна Прибой, каза Радомир — Прибой (горната му част), Радомирско, Пернишки окръг 125

Горна Райче, каза Радомир — неуточнено 120

Горна Ремие, каза Илидже — вж. Горна Еремия 136

Горна Тълмина, каза Илидже — Горно Тлъмино, дн. Горне Тламино, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 146

Горна Уйна, каза Илидже — Горно Уйно, Кюстендилско 143

Горна Фуча, каза Дупниче — Голема Фуча, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 189

Горна Чемиш, каза Беркофча — Чемиш, Михайловградско 171

Горна Чепинче, нахия Бююк Яйла, каза София — Чепинци, Голяма София 100

Горно Бабино — днес Бабино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 189, 191

Горно Костимрод, нахия Кючук Яйла, каза София — Костинброд, Софийско, 108

Горно Тенково, спадащо към Рас — Тенково, община Нови пазар, Югославия 22

Горублян, нахия Бююк Яйла, каза София — Горубляне, Голяма София 98

Горудофча, каза Радомир — неуточнено 128

Горчинче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Горчинци, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 163

Госпочне поле, каза Илидже — вж. Кьопрю 136

Гостуша, каза Шехир кьой — Гостуша, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 151

Граба, каза Шехир кьой — Грапа, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 159

Град, каза Илидже — Град, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 145

Градева, каза Дупниче — Градево, Благоевградско 192, 193

Градец, нахия Кючук Яйла, каза София — Градец, Софийско 106

Градец, спадащо към Видин — вж. Пащич 521

Градешниче, нахия Ашагъ бучук-и Лужнче, каза Шехир кьой — Градешница, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 166

Градище, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Градище, обшина Пирот, окръг Ниш, Югославия 164

Градобор, нахия Уструмджа, лива Кюстендил — Градошорци, Струмишко, Македония, Югославия 339

Грамада Моравиче, нахия Иврание, лива Кюстендил — Грамада, община Буяновац, Сърбия, Югославия 354

Грамаждана, каза Илидже — Грамаждано. Кюстендилско 132

Граниче, каза Илидже — Граница, Кюстендилско 144

Граниче, каза Каравари — вероятно Граничево (Крионери), Сятистенско, Гърция 487

Грахова, нахия към каза София — заемала югозападната част на Софийското поле и Пернишката котловина 110

Грахово, нахия Извечан — неуточнено 29

Гращиче, каза Илидже — вероятно Неделкова или Рашка Гращица, Кюстендилско 132

Груинча, каза Илидже — Груинци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 134, 149, 150
Груйкофче — неуточнено 158
Губеш, каза Шехир кьой — Губеш, Годечко, Софийски окръг 156
Гудчалъ, каза Самаков — Гуцал, Самоковско, Софийски окръг 202, 203
Гуин дол, каза Шехир кьой — Гоин дол, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 159
Гулия, нахия Ивраджа — неуточнено 26
Гулозие, каза Илидже — Гложие, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 146, 147
Гумушниче, каза Беркофча — Комощица, Ломско, Михайловградски окръг 172
Гурмазова, нахия Грахова, каза София — Гурмазово, Софийско 113
Гълавановча, каза Изнепол — Главановци, Трънско, Пернишки окръг 178
Гълхофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 154, 168
Гърадине, каза Шехир кьой — Градине, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 157
Гърбине, каза Илидже — Гърбино, Кюстендилско 137
Гърляни, каза Илидже — Гърляно, Кюстендилско 133, 141
Гъска, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 165
Гьоклемез, каза Дупниче — Усойка, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 187
Гьокче Хамза, каза Филибе — вероятно Хамзаларе, дн. Зелениково, Пловдивско 215
Гьолбаши, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477, 480
Гьонелер, каза Йенидже Кара су — към 1920 г. Гьонилер, община Енидже, дн. Гиона, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 415, 416
Гьопса, нахия в каза Филибе — обхващала горното и средното течение на Стряма. Вж. Гьопселер 59, 67
Гьопселер, нахия в каза Филибе — вж. Гьопса 219, 222
Гьори — Гори, град в Грузинска ССР 305
Гьоридже, нахия към лява Кюстендил. В нея е показано с. Кашани, дн. Кишино, Щипско, следователно нахията е била в този район и е съвпадала с бившата Светиниколска околия с център Свети Николе 339
Гьочуб Узун Педер оба, каза Филибе — неуточнено 223
Гюлгенлер, с друго име **Емиршах,** нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 58
Гюлелер, нахия Гьопса, каза Филибе — Мали Богдан, Карловско, Пловдивски окръг 61
Гюл Хисар, крепост — неуточнена 31
Гюмюлджина, каза — районът на гр. Гюмюрджина, Западна Тракия, Гърция 40, 41
Гюмюлджина, нахия в лива Паша 41, 274, 308
Гюмюлджина, център на каза — гр. Гюмюрджина, Западна Тракия, Гърция 41, 361
Гюналъ, каза Йенидже Кара су — неуточнено 480
Гюндеклю, каза Йенидже Кара су — неуточнено 476
Гюндюк, каза Йенидже Кара су — вж. Копузджи Дуруд 423
Гюргиче, каза Беркофча — Гюргич, Белоградчишко, Видински окръг 171
Гюргян пънаръ — неуточнено 472
Гюреджи, нахия Бююк Яйла, каза София — Огняново, Елинпелинско, Софийски окръг 103
Гюреклер — неуточнено 54
Данишменд, каза Йенидже Кара су — вж. Данишмендлу обасъ 476
Данишмендлу обасъ, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477
Даръ обасъ, нахия Гьопса, каза Филибе — изселено след 1878 г. 64, 67, 217
Даудлар, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Царимир, Пловдивско 68
Дебели луг, каза Радомир — Дебели лак, Радомирско, Пернишки окръг 121
Девлян, каза Татар пазаръ — Девин, Смолянско 86
Дегирмен дереси, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Първенец, Пловдивско 75
Дегирмен дереси, каза Илидже — Слокощица, Кюстеидилско 133
Дедели, нахия Конуш, каза Филибе — неуточнено 47
Дедино, нахия Извечан — Дедине, община Косовска Митровица, Югославия 29
Декадеч, каза Дупниче — Докатичево, Благоевградско 192
Делвина, санджак в Южна Албания — център гр. Делвино 299, 331, 332, 336, 354
Дели орман, нахия Уструмджа, санджак (лява) Кюстендил — вж. Новосел 237, 238, 244, 247, 333, 342
Демирджи, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Желязно, Пловдивско 72
Демир капу — Железни врата на р. Дунав 330
Дениз бейлу, каза Татар пазаръ — изчезнало 79
Дерели, нахия Гьопса, каза Филибе — Богдан, Карловско, Пловдивски окръг 61
Дерели, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 69
Дерзи, каза Дупниче — вероятно махала Терзийска към с. Българчево или с. Дебочица, Благоевградско 193

Дерзи Яхшилер, каза Дупниче — неуточнено 184
Дерли, нахия Серви — Дерелии, дн. Горна Росица, Севлиевско, Габровски окръг 228, 230
Десичева, каза Татар пазаръ — Лесичево, Пазарджишко 81
Дечире, каза Рус — неуточнено 373
Джемаатлар Обурлар, спадащо към Дойран кьой — неуточнено, но в Македония при Стари Дойран. Вероятно става дума за турско юрушко селище 345
Джемаат Салихлу, нахия Гьопселер, каза Филибе — вж. Салихлу 222
Джинджовча, каза Изнепол — Джинчовци, Трънско, Пернишки окръг 176
Джума, крепост — вероятно в Персия 238, 244, 288, 329, 350
Джума пазаръ, каза — вероятно районът на Баракли Джумая край Долна Струма, Гърция, или Джумая между Серфидже и Кайлари, Югозападна Македония, Гърция 40, 199
Диар Бекир, вилает — районът на дн. гр. Диар Бекир, Турция 351
Диване Абди, каза Филибе — вероятно Абдулу, дн. Съединение, Чирпанско, Старозагорски окръг 210
Диване Баба — неуточнено 72
Диване Дауд, нахия Бююк Яйла, каза София — вероятно Осоица, Елинпелинско, Софийски окръг 99
Диване Хаджили, каза Филибе — вероятно Хаджилии, дн. Юнаците, Пазарджишко 220
Дивотине, нахия Грахова, каза София — Дивотино, Пернишко 110
Дираголефче, каза Илидже — Драголевци, Кюстендилско 148
Дирагоман, каза Шехир кьой — Драгоман, Сливнишко, Софийски окръг 152
Дрaинче, каза Изнепол — Дрaинци, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия 174
Дирама, каза — в Югоизточна Македония, Гърция 40
Дирамча, каза Илидже — Драмча, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония Югославия 141
Дирен, каза Радомир — Дрен, Радомирско, Пернишки окръг 125
Диренова, нахия Конуш, каза Филибе — Дряново, Асеновградско, Смолянски окръг 50
Диреновиче, нахия Конуш, каза Филибе — неуточнено 50
Дирче Меридир, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Добречин, нахия Кючук Яйла, каза София — Добърчин, Софийско 107
Добри дол, каза Илидже — Добри дол, Кюстендилско 135, 143
Добрин дол, нахия Грахова, каза София — неуточнено 113
Добриче, каза Изнепол — неуточнено 174
Доброва, близо до Хезарград, каза Чернова — изселило се 445
Добролък, нахия Конуш, каза Филибе — Добралък, Асеновградско, Пловдивски окръг 50
Доброслафча, нахия Кючук Яйла, каза София — Доброславци, Софийско 106
Доброшинче, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — вероятно Доброшинци, Струмишко, Македония, показано в друга нахия 327
Добруджа 74
Добруша, каза Беркофча, Врачанско 170
Добър дол, каза Шехир кьой — Добри дол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 156
Доган, каза Татар пазаръ — изселено след 1878 г. 78
Доганджи — Мега Дукатон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 362
Доганджи Ибрахим — вероятно Доганджи съгър, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция 363
Доганджи Илиас, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Скутаре, Пловдивско 73
Доганджилер — дн. Ламбринон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 363
Доганджилер, каза Филибе — Соколица, Карловско, Пловдивски окръг 210, 218
Доганофча, нахия Иврание, санджак Кюстендил — неуточнено 257
Догуджалар, с друго име **Аркалар,** нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 57
Дож, каза Илидже — Дождевица, Кюстендилско 135
Дойкинче, каза Шехир кьой — Дойкинци, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 155
Дойкофча, каза Радомир — Докьовци, Трънско, Пернишки окръг 127
Доймушлар, каза Акче Казанлък, санджак Чирмен — Осетеново, Казанлъшко, Старозагорски окръг 224
Доймушлар, каза Чернова — неуточнено 448
Дойран кьой, лива Кюстендил — вероятно гр. Стари Дойран, Македония, Югославия 345
Дойран обасъ, спадащо към Лофча—Дойренци, Ловешко 450
Дол, нахия Ивраджа — може би Криводол, Врачанско 27
Долани, нахия Извечан — вероятно Долац, Косовско-Метохийска област, Югославия 30
Долеч, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 498
Долна Бабна, каза Дупниче — неуточнено 187

Долна Берендей, каза Шехир кьой — Берендe, Годечко, Софийски окръг 156

Долна Берилофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — вероятно Балта Бериловци, община Кална, Княжевацко, Югославия 163

Долна Бобова, каза Радомир — махала Бобово (долната й част) към с. Долна Секирна, Брезнишко, Пернишки окръг 125

Долна Богров, нахия Бююк Яйла, каза София — Долни Богров, Софийско 96

Долна Брениче, нахия Сениче — Брница, община Сеница, окръг Кралево, Югославия 31

Долна Буколина, каза Илидже — неуточнено 146

Долна Вирка, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 515

Долна Гевгяличе, нахия Букерич, лива Кюстендил — вероятно част от гр. Гевгели, Македония, Югославия 285

Долна Гирещиче, каза Илидже — Долна Гращица, Кюстендилско 142

Долна Глама, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Долна Глама, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 161

Долна Глоговиче, каза Радомир — Долна Глоговица, Радомирско, Пернишки окръг 121

Долна Гористе, нахия Букерич, санджак Кюстендил — неуточнено 244

Долна Гращиче, каза Илидже — Долна Гращица, Кюстендилско 131, 132, 133

Долна Диканя, каза Радомир — Долна Диканя, Радомирско, Пернишки окръг 125

Долна Дургян, каза Радомир — Друган, Радомирско, Пернишки окръг 123

Долна Завада, нахия Ивраджа — неуточнено 27

Долна Изноша, нахия Йеличе — неуточнено 27

Долна Имелна, каза Радомир — Долна Мелна, Трънско, Пернишки окръг 122

Долна Ипчелна стена, каза Радомир — вероятно Пчелина (Пчелинци), Радомирско, Пернишки окръг 119

Долна Камениче, нахия Ивраджа — неуточнено 22

Долна Козниче, каза Дупниче — Козница, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 188

Долна Коритне, каза Илидже — Долни Коритен, Кюстендилско 138

Долна Коритниче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Долна Коритница, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 165

Долна Костимрод, нахия Кючук Яйла, каза София — Костинброд, Софийско 108

Долна Кошутова, нахия Извечан — Кошутово, община Косовска Митровица, Югославия 20

Долна Кремена, нахия Ивраждa — Долна Кремена, Врачанско 21

Долна Кърнина, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Долна Кърнина, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 163

Долна Лескофча, каза Радомир — Лесковец, Радомирско, Пернишки окръг 129

Долна Лешкова, каза Дупниче — Лешко, Благоевградско 194

Долна Либне, каза Беркофча — Липен, Михайловградско 169

Долна Лисина, каза Илидже — Долна Лисина, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 140

Долна Логодаш, каза Дупниче — Логодаш, Благоевградско 195

Долна Локва, нахия Баня, санджак Видин — вероятно Локва, община Княжевац, окръг Зайчар, Югославия 505

Долна Любата, каза Илидже — Долна Любата, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 144, 147

Долна Мурани, спадащо към Йеличе — вероятно Морани, община Тутин, окръг Кралево, Югославия 22

Долна Муса, каза Дупниче — неуточнено 186

Долна Невля, каза Брезник — част от нея в България, Софийско (Долна Невля), а другата (Дона Невля), община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 182

Долна Ораховиче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — вероятно Ореовац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 168

Долна Пасарил, нахия Бююк Яйла, каза София — Долни Пасарел, Самоковско, дн в Голяма София 99

Долна Пастача, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Пасяч, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 165

Долна Престиян, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Долни Присян, община Власотинци, окръг Лесковац, Югославия 166

Долна Прибой, с друго име **Селарча,** каза Радомир — махала на Прибой, Радомирско, Пернишки окръг 125

Долна Реса, нахия Дупниче, санджак Кюстендил — вероятно Ресилово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 253

Долна Рикса, каза Изнепол — вж. Рикса-и зир 174

Долна Слав, каза Илидже — неуточнено 146

Долна Стоб, нахия Сениче — Ступ, община Сеница, окръг Кралево, Югославия 31

Долна Тълмина, каза Илидже — Долно Тлъмино, дн. Доне Тламино, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 144

Долна Уйна, каза Илидже — Долно Уйно, Кюстендилско 146, 149
Долна Чочойна, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 503
Долни Щитар, нахия Рас — неуточнено 30
Долно Дреново, нахия Ивраджа — неуточнено 22
Долно Руище, нахия Баня, санджак Видин — Руище, община Болевац, окръг Зайчар, Югославия. Отбелязаното през XVI в. село Средно Руище навярно е било наблизо, но днес има само едно село Руище 498
Долча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Долац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 167
Доркова, каза Татар пазаръ — Дорково, Пещерско, Пазарджишки окръг 87
Драганче, спадащо към Видин — Драганица, Берковско, Михайловградски окръг 520
Драгичева, нахия Грахова, каза София — Драгичево, Пернишко 114
Драглище-и баля, каза Разлок — Горно Драглище, Разложко, Благоевградски окръг 200
Драглище-и зир, каза Разлок — Долно Драглище, Разложко, Благоевградски окръг 199
Драговищице, нахия Кючук Яйла, каза София — Драговищица, Софийско 105
Драгодан, каза Дупниче — Драгодан, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 190
Драгожил, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — Драгожил, Кавадарско, Македония, Югославия 292
Драгоил, каза Шехир кьой — Драгоил, Годечко, Софийски окръг 159
Драгойчинче, каза Илидже — Драгойчинци, Кюстендилско 148
Драгомилофче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 504
Драготинче, каза Брезник — Драготинци, Сливнишко, Софийски окръг 181
Драгофче — неуточнено 175
Драгулевче, нахия Грахова, каза София — Драгалевци, квартал на София 114
Драгуш — неуточнено 166
Драловче, нахия Манастир, лива Паша — неуточнено 281
Дренова, каза Дупниче — Дреново, Благоевградско 192
Друмохар, каза Илидже — Друмохар, Кюстендилско 144
Дръженичe, нахия Извечен — Държанци, не съществува днес 30
Дрянова, каза Търнова — гр. Дреново, Габровски окръг 437, 471
Дуганлу, нахия Гьопса, каза Филибе — Дуванлии, Пловдивско 65
Дудене, нахия Гьопса, каза Филибе — Черничево, Пловдивско 65
Дуймушлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 476
Дука, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 73
Дукакин, санджак — в Северна Албания 271, 293, 319
Дукофча — Докьовци, Трънско, Пернишки окръг 122
Дуличе, каза Илидже — Дулица, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 139
Думалъ, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Церетелево, Пловдивско 68
Дупниче, град — гр. Дупница, дн. Станке Димитров, Кюстендилски окръг 183
Дупниче, каза — на север, изток и запад опирала до Самоковска, Радомирска и Кюстендилска каза, а на юг обемала селищата на цялата по-късна Горноджумайска каза. Седалище гр. Дупница, дн. Станке Димитров 183
Дупниче, нахия към санджак (лива) Кюстендил — обхващала бившите Дупнишка и Благоевградска околии 250, 253, 297, 348, 350
Дупян, каза Беркофча — вероятно Дупляк, Врачанско 173
Дур Али бей, каза Йенидже Кара су — вж. Саръ Балабан 425, 476, 477
Дурасалар, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477
Дъбене, нахия Гьопса, каза Филибе — Дъбене, Карловско, Пловдивски окръг. Вж. Салих 60, 61
Дълга поле, нахия Баня, санджак Видин — Дълго поле, община Соко баня, окръг Ниш, Югославия 515
Дългодефче, каза Беркофча — вероятно Дългоделци, Ломско, Михайловградски окръг 170
Дюлбенд алани, каза Шумну — вж Завие Сеид Осман и Сеид Осман — неуточнено 464
Дякова, каза Дупниче — Дяково, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 186

Евджилер, нахия Гьопса, каза Филибе — Климент, Карловско, Пловдивски окръг 63
Евренос, нахия Конуш, каза Филибе — вероятно изчезнало 47, 48
Егерджилер, нахия Конуш, каза Филибе — вероятно изчезнало 47
Егрилер, каза Йенидже Кара су — неуточнено 483
Едирне, град и крепост — гр. Одрин, Източна Тракия, Турция 233, 437, 461
Елбасан, санджак — в Албания 277, 346, 394, 416
Елвендрик — неуточнено 488
Еловени, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — вероятно Еловец, община Чашка, окръг

. Титов Велес, Македония, Югославия 315, 326
Емир Али, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — изселено след 1878 г. 68
Емирханджилер, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 66
Емирханлу, нахия Конуш, каза Филибе — вж. Йегенлер — изчезнало 47, 216
Емиршах, нахия Караджа даг, каза Филибе — вж. Гюлгенлер 58
Енборани, каза Илидже — махала Янборано от с. Драговищица, Кюстендилско 136
Енево, нахия Тиквеш, санджак Кюстендил — вероятно Янешево, община Неготино, Македония, Югославия 261
Еремие, каза Илидже — вж. Горна Еремия 143
Ержан — Ръжинци, Кюстендилско 134
Ерзилер, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — изчезнало 67
Ескиджилер, каза Йенидже Кара су — неуточнено 482, 483
Естергон, санджак — областта на гр. Естергом, Унгария 242
Ефляклар, нахия Кочане, лива Кюстендил — вж. Удоляниче 311, 342
Еюб Вели, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 55
Еюб Хъдър, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 51, 52

Жабел, каза Изнепол — Забел, Трънско, Пернишки окръг 176
Жабокрът, каза Илидже — Жабокрът, Кюстендилско 134
Жабяни, каза Радомир — Жабляно, Радомирско, Пернишки окръг 120
Жавала, каза Брезник — Завала, Брезнишко, Пернишки окръг 181
Жагизани, нахия Кючук Яйла, каза София — Загъжени, дн. Добравица, Своженско, Софийски окръг 110
Жажа, нахия Извечан — Жажа, община Косовска Митровица, Югославия 30
Жедне, каза Радомир — Жедна, Радомирско, Пернишки окръг 126
Желява, нахия Бююк Яйла, каза София — Желява, Елинпелинско, Софийски окръг 98
Живодер, нахия Ивраджа — вероятно Краводер, Врачанско 28
Живофча, каза Беркофча — Живовци, Михайловградско 172
Жирвениче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 517
Жирновиче, нахия Извечан — Жеровница, община Косовска Митровица, Югославия 27

Забърда, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Забърдо, Асеновградско, Смолянски окръг 76
Завидниче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче каза Шехир кьой — Завидница, община Бабушинца, окръг Ниш, Югославия 160
Завие Сеид Осман, с друго име **Дюлбенд алани**, спадащо към Шумну — неуточнено 464, 465
Завой, каза Шехир кьой — Завой, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 153
Загора, каза — районът на гр. Стара Загора 216
Загорие, нахия към санджак Видин — районът около Кула, Белоградчик и Михайловград 521
Загра — гр. Стара Загора 58
Заселе, нахия Извечан — Заселе, община Косовска Митровица, Югославия 29
Звечан, нахия — вж. Извечан 26, 27, 28, 29, 30, 31
Зелезниче, каза Илидже — неуточнено 134
Зелянград, каза Изнепол — Зеленинград, Трънско, Пернишки окръг 177
Земяне, нахия Грахова, каза София — Земяне, квартал на София, на запад от Руския паметник 114
Зетин, нахия Йеличе — неуточнено 30
Зиляфче, нахия Сиришник, лива Кюстендил — неуточнено 303
Зимевиче, нахия Кючук Яйла, каза София — Зимевица, Софийско 107
Зитуша, каза Радомир — Житуша, Радомирско, Пернишки окръг 123
Зищови, нахия към каза Лофча с главно селище гр. Свищов, Търновски окръг. Простирала се е на юг близо до дн. село Алеково (тогава Акче ер), на югоизток включвала с. Босилково (тогава Чатма) и стигала до р. Янтра 230
Златарча, с друго име **Милюфче Ушовича**, каза Радомир — неуточнено 119
Зли дол, каза Шехир кьой — вж. Топли дол 153
Зури брод, каза Рус — неуточнено 374
Зъхна, каза — Зихна, дн. Неа Зихна, Югоизточна Македония, Гърция 40

Ибракявча, каза Радомир — неуточнено 121
Ибрахим бей, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 74
Ибрени, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — Иберли, община Неготино, Македония, Югославия 331
Ибри, нахия Бююк Яйла, каза София — изчезнало 96
Ибрилер при Бейлилер, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено. Вж. Бейлилер 58
Иброва, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено 293
Иваниче, с друго име **Фотовище**, нахия Кочане, лива Кюстендил — неуточнено 282
Иваниш, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 164

Иванкофча, каза Илидже — Ивановци, Кюстендилско 148
Ивановче, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — неуточнено 308
Иваняне, нахия Грахова, каза София — Иваняне, към гр. Банкя, Софийско 113
Иверча, нахия Конуш, каза Филибе — изчезнало 49
Ивлахи, каза Илидже — неуточнено, навярно във Влахина планина, на юг от Осогово, между Струма и Брегалница 145
Ивраджа, нахия — районът на гр. Враца 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 31
Иврежева, каза Беркофча — неуточнено 171
Иврежине, нахия Бююк Яйла, каза София — Враждебна, Софийско, сега квартал на София 100
Иврание, каза — районът на гр. Враня 264
Иврание, крепост — гр. Враня, Югославия 325
Иврание, нахия към санджак (лива) Кюстендил — обхващала района на гр. Враня — на североизток до околността на Бабушница, на изток до вододела между Струма и Морава. Седалище гр. Враня, Югославия 255, 256, 257, 260, 266, 268, 271, 284, 295, 324, 353
Ивранча дербенд, нахия Илидже, лива Кюстендил — неуточнено 290
Играмоса, нахия Хурпища — Грамос или Грамости, Костурско, Югозападна Македония, Гърция 274
Идверище дербенд, каза Беркофча — вероятно Одоровци, Белоградчишко, Михайловградски окръг 171
Иждребичке, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Жребичко, Пещерско, Пазарджишки окръг 74
Извечан, нахия — с център Звечан в Косовско-Метохийска област, Югославия 20, 25, 27, 28, 29, 30, 31
Извор, каза Илидже — Извор, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 132
Извор, каза Лофча — махала в Хлевене, Ловешко 222
Извор, каза Радомир — Извор, Радомирско, Пернишки окръг 129
Извор-и Белутине, каза Шехир кьой — Извор, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 155
Извор Лужниче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Извор, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 160
Изворник, санджак (лива) — Зворник, Босна и Херцеговина, Югославия 25, 468
Извор Субаши, каза Шехир кьой — неуточнено 156
Изгар, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 512
Изгарлъ, каза Татар пазаръ — Величково, Пазарджишко 80
Изетьофча, каза Шехир кьой — Изатовци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 155
Изла куче, каза Татар пазаръ — Злокучене, Пазарджишко 83
Излатар, санджак Никболу — Златар, Преславско, Шуменски окръг 463
Излатуша, нахия Грахова, каза София — Златуша, Брезнишко, Софийски окръг 112
Изли дол, каза Илидже — Зли дол, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 150
Излогош, каза Илидже — Злогош, Кюстендилско 135, 146
Излокучане, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — вероятно Злокучане, окръг Лесковац, Югославия 161
Излосиче, каза Илидже — неуточнено 150
Изнепол, каза — Знеполе, обхващала басейна на Ерма (горното и средното й течение), ляв приток на Нишава. Отговаря на бившата Трънска околия. Тогава в тая каза не влизали селата по най-горното течение на Дивлянска и Треклянска река, десни притоци на Струма 173
Износинче, нахия Кочане, лива Кюстендил — неуточнено 289
Илиаслу, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 51, 52
Илидже, град — гр. Кюстендил 130
Илидже, каза — седалище гр. Илидже (Кюстендил). В района й влизали бившите околии Босилеградска, Кюстендилска, Дупнишка, Горноджумайска, а отвъд Осогово — изцяло Царево село и части от Кочанско 129
Илидже, нахия към лива Кюстендил вж. Илидже, каза 289, 290, 335
Илидже, нахия Гьопса, каза Филибе — вж. Баня-и Сушиче 60
Илия, каза Илидже — Илия, Кюстендилско 147
Илиянче, нахия Кючук Яйла, каза София — Илиенци, дн. квартал на Голяма София 109
Иловича, нахия Уструмджа, санджак (лива) Кюстендил — Иловица, Струмишко, Македония, Югославия 245, 250, 269, 337, 343, 344, 347
Имарет, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 75
Инебегчи, нахия Караджа даг, каза Филибе — Стряма, Пловдивско 52, 219
Инебейли — неуточнено 380
Инегуста, нахия към санджак (лива) Кюстендил около гр. Сурдулица, Сърбия. На изток граничела с вододелното било между Струма и Морава, на югозапад с каза Враня, на североизток с нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, а на запад вървяла по левите притоци на Морава. По тия притоци е старата област Иногош —

Враня — Прешево, която се споменава в XIV в. 233, 234, 246, 266, 284, 295, 324
Ине Хъдър, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 57
Ипек — гр. Ипек, Югославия 24
Иражча, каза Радомир — вероятно Ръжавец, Брезнишко, Пернишки окръг 128
Ираклу, при Узун Кара, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 75
Ирвеник, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 75
Иржана, каза Илидже — Долна и Горна Ржана, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 149
Иржана, каза Шехир кьой — вж. Иржана Височка 158
Иржана Височка, каза Шехир кьой — Височка Ржана, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 157
Ирилие, каза Дупниче Рила, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 188
Исарча, каза Радомир — изчезнало след XVII в. 126
Исвети Врач, нахия Бююк Яйла, каза София — Световрачене, Голяма София 98
Исвети Петре, каза Дупниче — вероятно метохът Орлица на Рилския манастир 196
Исвидине, нахия Кючук Яйла, каза София — Свидня, Софийско 109
Исвиркова, нахия Грахова, каза София — изчезнало, намирало се между Дивотино, Мещица и Расник, Пернишко 114
Исвирчова, нахия Грахова, каза София — вж. Исвиркова 115
Исигровениче, каза Изнепол — Скръвеница, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 179
Искакавиче, каза Илидже — вероятно Каменичка или Полска Скакавица, Кюстендилско 141
Искендерие, санджак — областта на гр. Шкодра, Албания 31, 294
Искипта, каза Йенидже Кара су — Скеча, дн. Ксанти, Западна Тракия, Гърция 475, 479
Искирина, каза Дупниче — Скрино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 193
Исконово, нахия Извечан — неуточнено 26
Искреч, нахия Кючук Яйла, каза София — Искрец, Софийско 108
Искровине, нахия Кючук Яйла, каза София — неуточнено 109
Искър, каза Дупниче — изчезнало 186
Иславине, каза Шехир кьой — Славиня, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 157
Ислаковче, каза Брезник — Слаковци, Брезнишко, Пернишки окръг 182
Ислатине, каза Дупниче — Слатино, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 196
Ислатине, нахия Бююк Яйла, каза София — Слатина, квартал на София 103
Ислаф — неуточнено 293
Исливиче, каза Изнепол — неуточнено 174
Исливовик, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Шливовик, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 163
Ислове, нахия Конуш, каза Филибе — неуточнено 49
Исловче, каза Изнепол — неуточнено 174
Исмаил, нахия Рус, санджак Силистра — неуточнено 230
Исмаил Дираз, нахия Караджа даг, каза Филибе — изселило се 53
Исмердан, каза Шехир кьой—неуточнено 160
Исмир дол, каза Радомир — Смирнов дол, Радомирско, Пернишки окръг 129
Исмоланофча, каза Беркофча — Смоляновци, Михайловградско 169
Исмоличене, каза Илидже — Смоличано, Кюстендилско 148
Исмолча, каза Шехир кьой — Смолча, Годечко, Софийски окръг 153
Исмолчева, каза Дупниче — Смочево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 188
Исмолярче, нахия Уструмджа, санджак (лива) Кюстендил — Смолари, Струмишко, Македония, Югославия 248, 251, 252, 353, 355, 356, 357, 358
Испай, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Шпай, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 165
Испанча, каза Беркофча — Спанчевци, Берковско, Михайловградски окръг 171
Испахан — крепост в Персия, дн. гр. Исфахан, Иран 335
Испер, санджак — неуточнено 296
Испрояни, каза Каравари — неуточнено. Вж. Омуряни 485
Исредне Руище, нахия Баня, санджак Видин. Вж. Долно Руище 499
Истайкофче, каза Изнепол — Стайчовци, Трънско, Пернишки окръг 179
Истал от Гьопса, каза Филибе — неуточнено 67
Истанбул — Цариград 276, 377, 441, 451, 459
Истанимака, нахия Конуш, каза Филибе — гр. Асеновград 46
Истаничела, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Станичене, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 162
Истанофче, каза Радомир — Станьовци, Брезнишко, Пернишки окръг 121
Истанчене, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — вж. Истаничела 165
Истарджа, лива Паша — неуточнено 275
Истариче, каза Изнепол — изчезнало, вероятно било в м. Старчевица, между Горно Романци и Красава, Брезнишко, Пернишки окръг 179

Истатиш, крепост — неуточнена 252
Истафур, нахия Конуш, каза Филибе — изчезнало 49
Истемник, каза Илидже — Стемник, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 137
Истипон, каза Ихтиман — изчезнало 118
Истирезофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 161
Истолник, нахия Бююк Яйла, каза София — Столник, Елинпелинско, Софийски окръг 95
Источиче дербенд, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 508
Истрадалова, каза Илидже — Страдалово, Кюстендилско 149
Истрана, нахия Извечан — Страна, община Косовска Митровица, Югославия 25
Истроева, нахия Коюн тепеси. каза Филибе — Строево, Пловдивско 71
Истуб, каза Дупниче — Стоб, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 189
Истубел, каза Беркофча — Стубел, Михайловградско 171
Истудена, каза Самаков — Студена, Пернишко 203
Истъргово, нахия Тиквеш, санджак Кюстендил — вероятно Страгово, Кавадарско (община Конопище), Македония, Югославия 254
Исхак Факих, нахия Караджа даг, каза Филибе — изселено през 1887 г. в землището на Отец Паисиево, Карловско, Пловдивски окръг 52, 208, 214
Ит анасъ, чифлик — дн. с. Митрикон, Гюмюрджинско, по-рано чифлик Ана кьой, Западна Тракия, Гърция 361
Ихтиман, каза — заемала Ихтиманската котловина, както и склоновете на ограждащите я планини и още няколко селища на югоизток от котловината 115
Ишумофча, каза Шехир кьой — вероятно Шума, Годечко, Софийски окръг 154
Ищиб, нахия към санджак (лива) Кюстендил — заемала част от поречието на Брегалница (западния край на средното й течение) с център дн. гр. Щип, Македония, Югославия 130, 254, 351

Йеген бей, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 69
Йеген бейли, нахия Гьопса. каза Филибе— неуточнено 62
Йегенлер (Емирханлу), нахия Конуш, каза Филибе — изчезнало 47
Йеген обасъ, нахия Гьопса, каза Филибе— Игаково, Пловдивско 62
Йеген Яхши — неуточнено 367
Йегюлин, каза Радомир — вероятно Егълница, Радомирско, Пернишки окръг 128
Йелешниче, нахия Бююк Яйла, каза София — Елешница, дн. Йорданкино, Елинпелинско, Софийски окръг 101
Йеличе, нахия — обхващала района на Йелица, община Тутин, окръг Кралево, Югославия 22, 26, 27, 30, 31
Йелходол, каза Радомир — Елов дол, Радомирско, Пернишки окръг 122
Йендже кьой, каза Радомир — Драгомирово, Радомирско, Пернишки окръг 128
Йенидже, с друго име **Хезаргpад-и джедид** или **Каяджик**, каза Чернова — гр. Разград 441
Йенидже, каза Самаков — вж. Говедар 202
Йенидже, нахия Конуш, каза Филибе — вж. Диреновиче 50
Йенидже, каза Йенидже Кара су — Енидже, дн. Генисея, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 475
Йенидже-и Вардар, каза — център Енидже Вардар, дн. Яница, Македония, Гърция 40
Йенидже-и Кара бунар, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 65
Йенидже Кара су, селище — вж. Йенидже, каза Йенидже Кара су 478
Йенидже-и Кара су, каза в санджак Паша — районът около Ксанти и долното течение на Места с център Генисея 40, 475
Йенидже Кара су, нахия — вж. Йенидже Кара су, каза 360, 365, 366, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426
Йенидже-и Чирпан, нахия Караджа даг, каза Филибе — гр. Чирпан. Вж. Юнд 53, 59
Йенидже-и Чобан, каза Татар пазаръ — неуточнено 85
Йенидже-и Чомлек, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Старосел, Пловдивско 69
Йениджелер, каза Йенидже Кара су — неуточнено 419
Йени кьой, каза Йенидже Кара су — Ени кьой или Кръстополе, дн. Ставропулос, Западна Тракия, Гърция 479
Йени пазар — Нови пазар, Босна, Югославия 25, 26
Йени шехир, каза — Лариса, Тесалия, Гърция 40
Йергьоги — вероятно Гюргево, срещу Русе, на левия бряг на Дунав, Румъния 372
Йердан, каза Беркофча — Ерден, Михайловградско 172
Йовославче — неуточнено 176
Йодоровиче, каза Изнепол — Одоровци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 179
Йоксюзлю, каза Йенидже Кара су — Оксюзлю, дн. Орфанон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 421

Кабаш, с друго име **Играмоса**, нахия, Хурпища — вж. Играмоса 274
Каба Якубли, каза Ихтиман — Бодрово Ихтиманско, Софийски окръг 116

Кадирджиклу, нахия Караджа даг, каза Филибе — вж. Балтаджилар 51
Кадъ обасъ, каза Йенидже Кара су — неуточнено 423
Казичани, нахия Бююк Яйла, каза София — Казичене, Голяма София 104
Калайджълар при Аркалар, нахия Караджа даг, каза Филибе — изселено. Вж. Аркалар 57
Калиманче, каза Илидже — Калиманци, община Виница, окръг Щип, Македония, Югославия 142
Калиха Иранча — част от крепостта на гр. Враня, Югославия 325
Калища, каза Радомир — Калища, Радомирско, Пернишки окръг 126
Калканджи, нахия Бююк Яйла, каза София — Дървеница, дн. квартал на София 100
Калкас, нахия Грахова, каза Софня — Калкас, дн. квартал на гр. Перник 110
Калкова, нахия Бююк Яйла, каза София — изселено заради язовир „Искър" 98
Кално градище, каза Беркофча — вж. Погорелче 172
Калодрагушин, каза Шехир кьой — неуточнено 154
Кало Лойотина, каза Каравари — неуточнено 485
Калотина, каза Шехир кьой — Калотина, Годечко, Софийски окръг 158
Калотинче, каза Радомир — Калотинци, Радомирско, Пернишки окръг 129
Калофер дербенд, нахия Гьопса, каза Филибе — гр. Калофер, Карловско, Пловдивски окръг 66
Калошинче (Калошиндже), нахия Уструмджа, лива Кюстендил — Колешино, Струмишко, Македония, Югославия 314, 344, 351
Калтач, нахия Рас — неуточнено 28
Калугериче, нахия Бююк Яйла, каза София — изчезналото село Калугерица в м. Селище, на 4,5 км западно от Смолско, Софийски окръг 100
Калугерова, каза Татар пазаръ — Калугерово, Пазарджишко 80
Каменград, крепост — неуточнена 23, 25, 28, 29, 31
Каменик, каза Дупниче — Каменик, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 195
Камениче, каза Илидже — Каменица, община Делчево (Царево село), Македония, Югославия 133, 139
Камениче, каза Татар пазаръ — с. Каменица, дн. квартал на Велинград, Пазарджишко 88
Камениче, нахия Бююк Яйла, каза София — Каменица, Пирдопско, Софийски окръг 101
Камниче, каза Шехир кьой — Каменица, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 155
Кандал, каза Дупниче — неуточнено 184
Кара агач, нахия Конуш, каза Филибе — Бресник, Пловдивско 45
Кара Ахмедлу, каза Дупниче — неуточнено 187
Кара Базарлу, каза Йенидже Кара су — Кара пазар, дн. Пезула, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 414
Кара бег, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено. Вж. Герен 54, 59
Кара бунар, нахия Татар пазаръ, лива Паша — Кара бунар, Пазарджишко 307
Кара бунар, лива Паша — може би Кара бунар, известно и с името Бошовци, Кайлярско, Югозападна Македония, Гърция 275
Каравари, каза с център гр. Бер, дн. Верия, Югозападна Македония, Гърция. Заемала Кайлярско и Воденско, стигала на запад и северозапад до Костурско и Леринско, а на югоизток до Серфидже. Вж. Кераферия 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495
Карагьоз, каза Йенидже Кара су — вероятно Карагьоз кьой, дн. Перивлептон, Драмско, Югонзточна Македония, Гърция 481
Карагьозлю, каза Йенидже Кара су — към 1920 г. Карагьозли, дн. Гизела, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 362, 478, 481
Карагьозлю, нахия Караджа даг, каза Филибе — вж. Сейфилер 51, 52
Кара даг, нахия към каза Филибе — вж. Караджа даг 219
Караджа Али, нахия Ищиб, лива Кюстендил — вероятно Караджалар, община Радовиш, Македония, Югославия 351
Караджа Али (при Киреджилер), нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 58
Караджа даг, нахия към каза Филибе. На юг нахията опирала до левия бряг на Марица, на запад заемала изцяло долното течение на Стряма, също и селата на изток от средното течение на този ляв приток на Марица, както и западната част на бившата Чирпанска околия с нейния административен център. На север стигала до билото на Източна Средна гора, известна още с името Сърнена гора или Караджа даг, което се наложило и определило названието ѝ. Нахията е съществувала с изменени граници до Освобождението със седалище с. Аджар, дн. Свежен, Пловдивско. Вж. Кара даг 50, 61
Караджа Евхад, нахия Караджа даг, каза Филибе — Сърнегор, Карловско, Пловдивски окръг 55
Караджалар (при Даръ обасъ), нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 67
Кара Дур Али, каза Йенидже Кара су — неуточнено 479

Кара Идрислу (при Аркалар), нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 57
Караилар, каза Ихтиман — изчезнало 117
Кара Иса, нахия Конуш, каза Филибе — изчезнало 47
Каралар, каза Ихтиман — Черньово, Ихтиманско, Софийски окръг 117
Караман, вилает — дн. каза Караман във вилаета Коня, Мала Азия, Турция 282
Караман, санджак 279
Караман обасъ, кзза Дупиниче — неуточнено 196
Кара Махмудлу, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 69
Кара Мусилер, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 66
Кара Мустафалар, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Любен, Пловдивско 67
Кара Олуларъ — неуточнено 211
Кара орман, нахия Караджа даг, каза Филибе — Черна гора, Чирпанско, Старозагорски окръг 53
Кара реис, нахия Конуш, каза Филибе — Болярци, Асеновградско, Пловдивски окръг 47
Караслар, каза Татар пазаръ — Добровница, Пазарджишко 79
Кара турчели, каза Филибе — неуточнено 221
Караферия, каза — обхващала района на гр. Бер, дн. Верия, Югозападна Македония, Гърция. Вж. Каравари 40
Кара хаджи, нахия Гьопса, каза Филибе — изселило се през 1902 г. Именувало се Карачево, било в землището на с. Горно Кюселере, дн. Каравелово, Карловско, Пловдивски окръг 60
Кара Халилер, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Долно Левски, Пазарджишко 70
Кара Хисарлу, нахия Гьопса, каза Филибе — Столетово, Карловско, Пловдивски окръг 61
Кара Якупли, каза Татар пазаръ — Цар Асен, Пазарджишко 79
Каркал, каза Дупниче — изчезнало 192
Карлилар, каза Ихтиман — Полянци, Ихтиманско, Софийски окръг 117
Карлъоглу, нахия Гьопса, каза Филибе — гр. Карлово, Пловдивски окръг 59
Карлъоглу пазаръ, нахия Гьопса, каза Филибе — вж. Ментешелу 215
Карнофол, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Войсил, Пловдивско 71
Карс, крепост в източните вилаети на Турция, близо до границата с Грузия 253
Касани, санджак — неуточнен 353
Касилак, каза Радомир — Касилак, Радомирско, Пернишки окръг 126
Катрище, каза Илидже — Катрище, Кюстендилско 132
Катуниче, нахия Конуш, каза Филибе — Катуница, Асеновградско, Пловдивски окръг 47
Катърлу, нахия Конуш, каза Филибе — Боянци, Асеновградско, Пловдивски окръг 47
Кашани, нахия Гьоридже, лива Кюстендил — Кишино, община Джумайлия, окръг Щип, Македония, Югославия 339
Каяджик, каза Чернова — вж. Хезарград-и джедид и Йениджe 441
Керевиз, каза Йениджe Кара су — дн. Селинон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 480
Керемети — дн. Керамоти, Саръшабанско, Източна Македония, Гърция 364
Кесрие, нахия в лива Паша — седалище дн. гр. Костур, Югозападна Македония, Гърция 277, 307, 308
Кефе, лива — Кафа, дн. Феодосия в Крим, СССР 276, 301
Кили — Килия, град и пристанище на Килийския ръкав на Дунава, дн. районен център в Одеската област на УССР 33
Килис, санджак — районът на гр. Клис, Далмация, Югославия 339
Кирвине, нахия Бююк Яйла, каза София — Кривина, Голяма София 97
Киреджилер, нахия Караджа даг, каза Филнбе — неуточнено. Вж. Караджа Али 58
Киремикофча, нахия Бююк Яйла, каза София — Кремиковци, Голяма София 104
Киричиме-и баля, нахия Коюн тепеси, каза Филибе. Вж. следващото 74
Киричиме от Долната махала, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — дн. гр. Кричим, Пловдивско 74
Кирче, нахия Ищиб, санджак Кюстендил — неуточнено 254
Киселче, каза Илидже — Киселица, Кюстендилско 144
Кислофча Бардар, каза Шехир кьой — неуточнено 158
Кладниче, нахия Грахова, каза София — Кладница, Пернишко 113
Клиновик, каза Радомир — Кленовик, Радомирско, Пернишки окръг 122
Ключ, крепост — гр. Ключ, Босна, Югославия 28
Кобалища, каза Каравари — неуточнено 491
Кобиле, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — вж. Кобиля 253, 283, 288, 295, 298, 332
Кобилофча, каза Илидже — Копиловци, Кюстендилско 135
Кобиля, с друго име **Кобиле**, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — вероятно Конско, Гевгелийско, Македония, Югославия 253, 283, 288, 295, 298, 332
Ковадофча, каза Самаков — неуточнено 203

Ковачевче, каза Самаков — Ковачевци, Самоковско, Софийски окръг 204
Коджа бейли, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 58
Коджаклу, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 70
Коджа Сулу, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено 346
Кожинче, каза Изнепол — Кожинци, Трънско, Пернишки окръг 179
Козан, нахия Конуш, каза Филибе — Козаново, Асеновградско, Пловдивски окръг 46
Козарево, нахия Извечан — Козарево, Косовско-Метохийска област, Югославия 29
Козарска, каза Татар пазаръ — Козарско, Пещерско, Пазарджишки окръг 85
Козе, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Козия, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 164
Козлу — вероятно до 1912 г. Козлу кебир и Козлу съгър, дн. Каридия, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция 365
Козниче-и баля, каза Дупниче — Горна Козница, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 197
Коилова, нахия Конуш, каза Филибе — изселено 49
Койлуджа, каза Йенидже Кара су — Козлуджа (до 1912 г. община Шахин), дн. Котили, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 480
Кокаляни, нахия Бююк Яйла, каза София — Кокаляне, Голяма София 102
Коларова, нахия Петрич, лива Кюстендил — Коларово, Петричко, Благоевградски окръг 343
Колиша, каза Илидже — Колуша, Кюстендилско 134
Кологузлу, каза Дупниче — вж. Текфур 189
Колуфча, каза Изнепол — вероятно Колуница, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия 175
Комат гиран, нахия Конуш, каза Филибе — Комарево, Пловдивско 45
Комил, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Кондофрей, каза Радомир — Кондофрей, Радомирско, Пернишки окръг 122
Кониво поле, нахия Ишиб, лива Кюстендил — неуточнено 351
Кониче, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — Конче, Радовишко, Македония, Югославия 255, 287
Конска, каза Брезник — Конско, дн. квартал от Грахово, Брезнишко, Пернишки окръг 181
Конух, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено 302
Конуш, нахия Конуш, каза Филибе — Конуш, Асеновградско, Пловдивски окръг (вж. и махала Лала бунар) 48
Конуш, нахия към каза Филибе с център Конуш. Простирала се на север до р. Марица, на запад обхващала изцяло поречието на Чепеларската река (Чая), на изток стигала отвъд десния бряг на р. Мечка, а на юг — до изворите на тези два десни притока на Марица. Нахията съвпадала с бившата Асеновградска околия и заемала също голяма част от бившата Първомайска околия 45
Кончулик, нахия Ивраджа — вероятно Лик, Врачанско 23
Коньова, каза Илидже — Коньово, Кюстендилско 134
Копарани, нахия Петрич, лива Кюстендил — вероятно Габрене, Петричко, Благоевградски окръг 312, 331
Коприщиче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Копривщица, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 164
Копузджи Дуруд, с друго име Гюндюк, каза Йенидже Кара су — вероятно Генукли, дн. Илиопетра, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 423
Корова, каза Татар пазаръ — Корово, Пазарджишко 88
Коруджилу, нахия Караджа даг, каза Филибе — Пъдарско, Пловдивско 51
Косача, каза Радомир — Косача, Радомирско, Пернишки окръг 123
Косиче, нахия Бююк Яйла, каза София — неуточнено 101
Косниче, каза Илидже — вероятно Костиндол, община Делчево (Царево село), Македония, Югославия 147
Косова, каза Илидже — Косово, Кюстендилско 143
Косова, нахия Конуш, каза Филибе — Косово, Смолянско 49
Костандил, каза Рус — Костанденец, Разградско 370
Костандова, каза Татар пазаръ — Костандово, Пещерско, Пазарджишки окръг 87
Кострошовча, каза Изнепол — Кострошовци, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия 176
Костуравче, каза Изнепол — вероятно Костуринци, Трънско, Пернишки окръг 177
Костуринче, каза Радомир — Костуринци, Радомирско, Пернишки окръг 127
Котор, крепост — дн. в Черна гора, Югославия 27
Кочане, нахия Кочане, санджак (лива) Кюстендил — гр. Кочани, Македония, Югославия 240, 285, 286, 291, 309, 349
Кочане, нахия към санджак (лива) Кюстендил — заемала част от южните склонове на Осоговска планина и част от долината на Брегалница (средното ѝ течение) със седалище с. Кочане, дн. гр. Кочани, Македония, Югославия 240, 249, 282, 285, 286, 289, 291, 292, 294, 296, 300, 301, 309, 311, 319, 333, 342, 346, 349, 354

Кочач, нахия Конуш, каза Филибе — Кочово, Асеновградско, Пловдивски окръг 47
Кочдарин бюзюрк — неуточнено 451
Кочмарлар, нахия Гьопса, каза Филибе — Отец Паисиево, Карловско, Пловдивски окръг 64, 209, 211, 214, 223
Кошарева, каза Радомир — Кошарево, Брезнишко, Пернишки окръг 120
Кошарине, каза Брезник — изчезнало 182
Кощиче, каза Шехир кьой — Комщица, Годечко, Софийски окръг 153
Коюн тепеси, нахия към каза Филибе — започвала от хълмовете на юг от Същинска Средна гора (Овчи хълмове) и заемала част от Горнотракийската низина (изцяло поречието на левите притоци на Марица— Потока и Пясъчник), част от Родопската област, наречена Тъмраш, със селищата между десните притоци на Марица, Въча и Тъмрашка река (с ново име Първенешка река), на юг включвала с. Лилково, дори и селата Студенец и Забърдо, дн. Смолянски окръг 67
Краинче, каза Дупниче — вероятно Крайни дол, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 185
Краишик, нахия Рас — неуточнено 30
Крайниче, каза Дупниче — Крайници, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 186
Кратово — гр. Кратово, окръг Куманово, Югославия 134
Крива Лука, нахия Тиквеш, санджак (лива) Кюстендил — Криволак, община Неготино, Македония, Югославия 238, 239, 264, 266, 319, 321, 323, 325, 329
Криведол, каза Шехир кьой — Горни и Долни Криводол, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 158
Крим — полуостров между Черно и Азовско море, дн. в УССР 337, 338, 342
Кровачене дербенд, нахия Иврание, санджак Кюстендил — неуточнено 255
Кросе, каза Йенидже Кара су — неуточнено 475
Крупник, каза Дупниче, санджак Кюстендил — Крупник, Благоевградско 193, 250
Крушево, нахия Ивраджа — неуточнено 29
Крушовиче, нахия Тиквеш, санджак (лива) Кюстендил — Крушевица, община Градско, Македония, Югославия 268, 313, 314, 316, 317, 318, 320, 324, 326
Кубиче — неуточнено 343
Куйлуджъ, нахия Конуш, каза Филибе — Драгойново, Първомайско, Пловдивски окръг 48
Куклена, нахия Конуш, каза Филибе — Куклен, Пловдивско 45
Куклиш, нахия Уструмджа, лива Кюстендил — Куклиш, Струмишко, Македония, Югославия 299, 305, 358
Кулавуз Искър, каза Самаков — изчезнало. Вероятно селото е било разположено по течението на Леви Искър 202
Кулагузджи, нахия Караджа даг, каза Филибе — изчезнало 55
Кулагузли, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 77
Кул бунари, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 66
Кулкалу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 419
Кул Мурад, каза Загора — вероятно Муратлии, дн. Кольо Ганчево, Старозагорско 216
Кулфачар, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 67
Куманиче, нахия Кючук Яйла, каза София — Куманица, дн. Кубратово, Голяма София 109
Куманофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Куманово, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 163
Кумаран, крепост — неуточнена 242
Кумариче, нахия Кючук Яйла, каза София — Кумарица, махала на с. Александър Войков, Голяма София 94, 105
Кунина, нахия Ивраджа — Кунино, Врачанско 28
Купрешниче, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — Корешница, община Неготино, Македония, Югославия 315, 322, 323, 328, 329, 330, 332, 334, 336, 340
Курд, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — вероятно Куртово Конаре, Пловдивско 74
Курд Есанлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 479
Курди Явузча, каза Дупниче — вероятно Българчево, Благоевградско 191
Курила, нахия Извечан — вероятно Кориле, община Косовска Митровица, Югославия 28
Куриле, нахия Кючук Яйла, каза София — Курило, Голяма София 106
Куру, каза Йенидже Кара су — неуточнено 480
Куру дере, каза Дупниче — неуточнено 197
Куруджилар, каза Филибе — Пъдарско, Пловдивско 210, 224
Курупич, каза Шехир кьой — Крупац, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 152
Куру чай, нахия Караджа даг, каза Филибе — вж. джемаат Умурджали 57
Куса Вирана, каза Шехир кьой — Куса врана, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 158, 159
Куслар, каза Ихтиман — неуточнено 116
Кутловиче, каза Беркофча — Голяма Кутловица, дн. Михайловград 170
Кутофче-и зир, каза Беркофча — вероятно Котеновци, Берковско, Михайловградски окръг 171

Кушаниче, каза Беркофча — изселено 173
Кушлуджатлу — неуточнено 483
Кушлулар, при Еюб Хъдър, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 51, 52
Къвърджиклу, нахия Гьопса, каза Филибе — било при Демирджилер — Нова махала, дн. Ново Железаре, Пловдивско — изселило се 65
Къвърджиклу, нахия Конуш, каза Филибе — било в полето на Асеновград, изчезнало 48, 215
Къз дербенди, каза Самаков — Момина клисура, Пазарджишко 204
Къзълджа, каза Йенидже Кара су — неуточнено 481
Къзълджа кьой, каза Йенидже Кара су — към 1920 г. Къзълджа кьой, дн. Полистос, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 481
Къзълджалу, каза Йенидже Кара су — вж. Къзълджа кьой 477
Къзъл Хъдър, нахия Гьопселер, каза Филибе — неуточнено 219
Кълчаклу, каза Дупниче — неуточнено 190
Кълълар, каза Йенидже Кара су — Калълар, по-късно Курулар, дн. Комнина, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 476
Кълъчлар, каза Ихтиман — неуточнено 116
Къранлар, нахия Гьопса, каза Филибе — Кърнаре, Карловско, Пловдивски окръг 62
Кърк дербенд — вероятно дн. Кръстополе (Ени кьой), Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 361
Кърк клисе, санджак—седалище Лозенград, Източна Тракия, Турция 250, 305
Кърнул, каза Радомир — Кърнул, по-късно Делян, Радомирско, Пернишки окръг 124
Кътине, нахия Кючук Яйла, каза София — Кътина, Голяма София 107
Кьойджюлюм, каза Филибе — неуточнено 215
Кьопрю — неуточнено 262
Кьопрю, с друго име Госпочне поле (Госпожно поле), каза Илидже — вероятно Невестино, Кюстендилско 136
Кьопюклю, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — вероятно Свобода, Пазарджишко 70
Кьоселер, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено. Вж. джемаат Абдулъ 59
Кьоселер, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — квартал на гр. Хисар — Момина баня, Пловдивско 67
Кьоселер (до Окчилар), нахия Гьопса, каза Филибе — Каравелово, Пловдивско 61
Кьоселер обасъ, нахия Гьопса, каза Филибе — квартал на гр. Хисар — Момина баня, Пловдивско 60
Кьоселу, нахия Караджа даг, каза Филибе — Голобрадово, Чирпанско, Старозагорски окръг 50
Кьосе Мурадлу, каза Татар пазаръ — Братаница, Пазарджишки окръг 83
Кюпрю калясъ, крепост — неуточнена 285
Кюпрюлю, каза — районът на дн. Титов Велес, Македония, Югославия 40
Кюсте, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Костиево, Пловдивско 72
Кюстендже-и геберан, каза Самаков — Костенец, Ихтиманско, Софийски окръг 201
Кюстендил, санджак (лива) — обхващал казите Сирищник, Дупниче, Мелник, Морава, Петрич, Уструмджа, Тиквеш, Букерич, Ищиб, Гьоридже, Иврание, Инегуста, Илидже 20, 21, 137, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358
Кючук Балдърлу, нахия Бююк Яйла, каза София — неуточнено 100
Кючук оба, нахия Акче Казанлък, санджак Чирмен — Малко село (Борисово), Казанлъшко, Старозагорски окръг 225
Кючук оба, нахия Бююк Яйла, каза София — вероятно изчезналото Мало село при Апрнлово, Елинпелинско, Софийски окръг 97
Кючук Окол, нахия Бююк Яйла, каза София — Долни Окол, Самоковско, Софийски окръг. Вж. Бююк Окол 98
Кючук Сонуб, нахия Букерич, санджак (лива) Кюстендил — неуточнено 235, 241, 243, 248, 259, 311, 334, 338, 340
Кючук Хамидлу, нахия Акче Казанлък, санджак Чирмен — вероятно Куру Химитлии, дн. Сухозем, Карловско, Пловдивски окръг 226
Кючук Яйла, нахия към каза София — на изток стигала р. Искър, на север граничела с вододелното било на Стара планина до Петроханския проход, на запад крайните села в нея били Гинци, Църклевци и Опицвет, а на юг преминавала р. Блато, ляв приток на Искър, и в нахията влизали селата

Волуяк, Мрамор, Малашевци. Турското Кючук Яйла е буквален превод на българското Мала планина, което е запазено като име на част от Стара планина, източно от р. Искър и южно от десния й приток Искрецка река 104

Лала, спадащо към Балдова, каза Каравари — трудно приемливо е поради отдалечеността от казата да се отнася за с. Лаля, дн. Лакос, Сярско, Македония, Гърция 492
Ландуз, нахия Конуш, каза Филибе — неуточнено 50
Легчевче, каза Илидже — Лечевци, Кюстендилско 136, 150
Лендерге — неуточнено 75
Лептокарие — Дуково, дн. Лептокария, Драмско, Югоизточна Македония, Гърция 486
Лесичина, нахия Извечан — неуточнено 30
Лескова, с друго име **Малина лъка-и Рупчоз,** нахия Конуш, каза Филибе — вероятно с. Лясково, Асеновградско, Пловдивски окръг 48
Лесково, нахия Букерич, санджак Кюстендил — вероятно Лесковица, Щипско, Македония, Югославия 293
Лефтеряни, каза Каравари — неуточнено 490
Лешник, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Елешница, Пловдивско 75
Лешниче, нахия Филибе, лива Паша — Елешница, Пловдивско 280
Либне, каза Беркофча — Липен, Михайловградско 169
Лиева река, каза Радомир — Лева река, Трънско, Пернишки окръг 121
Лилкова, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Лилково, Пловдивско 76
Лиляч, каза Илидже — Лиляч, Кюстендилско 140
Липидже, спадащо към Инегуста, санджак Кюстендил — неуточнено 266
Липиндже, каза Шехир кьой — Липинци, Годечко, Софийски окръг 154, 157
Липовиче, нахия Извечан — Липовица, община Косовска Митровица, Югославия 31
Лисие, каза Дупниче — Лисия, Благоевградско 186, 195
Листяр, каза Брезник — вероятно Вискяр, Брезнишко, Пернишки окръг 183
Логодаш-и баля, каза Дупниче — Логодаш, Благоевградско 194
Ложне, каза Илидже — Лозно, Кюстендилско 132
Лозен-и баля, нахия Бююк Яйла, каза София — Горни Лозен, обединено с Долни Лозен в село Лозен, Голяма София 96
Лозен-и зир, нахия Бююк Яйла, каза София — вж. Лозен-и баля 96
Локуска, нахия Бююк Яйла, каза София — Локорско, Голяма София 104
Лопатофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Лопушна, каза Беркофча — Лопушна, Берковско, Михайловградски окръг 170
Лорина, крепост — неуточнена 296
Лофча, санджак Никболу — гр. Ловеч 228, 468, 470
Лофча, каза към санджак Никболу с център гр. Ловеч. Намирала се между нахиите Плевне (дн. Плевен), Ивраджа (дн. Враца), Серви (дн. Севлиево), Търнова (дн. Велико Търново), а на североизток стигала Дунав, като включвала нахия Зищови (дн. Свищов) 229
Лофча, нахия към санджак Никболу 222, 228, 450, 451
Лошите, нахия Извечан — Люща, община Косовска Митровица, Югославия 30
Лукова, нахия Букерич, санджак Кюстендил — вж. Бранилофча 253
Луковиче, каза Шехир кьой — Лукавица, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 160
Лулуд, каза Изнепол — неуточнено 176
Лухоке, нахия Йеличе — неуточнено 26
Лъгутер, каза Брезник — изчезнало, после възникнала на мястото му махала Логатор към Гоз, Брезнишко, Пернишки окръг 183
Лъжани, каза Татар пазаръ — Лъжене, сега квартал на Велинград, Пазарджишки окръг 87
Лъжени, каза Радомир — неуточнено 127
Любич, подведомствено на Инегуста, лива Кюстендил — неуточнено 284
Люмник, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено. Вж. Раникофче 288
Ляси, санджак Охри — вероятно Лешани, Охридско, Македония, Югославия 289
Ляха, вилает — неуточнен 253
Ляха, крепост — неуточнена 269

Магура, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Мадан, каза Беркофча — Мадан, Михайловградско 170
Мадафча, нахия Уструмджа, лива Кюстендил — неуточнено 305
Мазарач, каза Илидже — Мазарачево, Кюстендилско 144
Маклище, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 162
Макочева, нахия Бююк Яйла, каза София — Макоцево, Софийско 98

Мала Бучине, нахия Грахова, каза София — Мало Бучино, Голяма София 112

Малашевиче, нахия Бююк Яйла, каза София — Малашевци, дн. квартал на София 103

Малева-и бюзюрк, каза Шехир кьой — Голямо Малово, Годечко, Софийски окръг 153

Малина-и баля, нахия Бююк Яйла, каза София — Горна Малина, Елинпелинско, Софийски окръг 101

Малина-и зир, нахия Бююк Яйла, каза София — Долна Малина, Елинпелинско, Софийски окръг 101

Малина лъка-и Рупчоз, нахия Конуш, каза Филибе — вж. Лескова 48

Мало Долче, нахия Хурпища — неуточнено (в Костурско, Югозападна Македония, Гърция) 274

Мало Маловча, каза Шехир кьой — Мало Малово, Годечко, Софийски окръг 157

Мало Пещиче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 518

Малу, крепост — неуточнена 293

Манастир, каза — районът на гр. Битоля, Македония, Югославия 40

Манастир, каза Ихтиман — махала при Белица, Ихтиманско, Софийски окръг 116

Манастир, нахия към лива Паша — вж. Манастир, каза 274, 276, 281

Манастирче, нахия Кючук Яйла, каза София — Манастирище, Софийско 107

Манол, нахия Караджа даг, каза Филибе — Маноле, Пловдивско 54

Мансур, нахия Бююк Яйла, каза София — изчезнало, намирало се е в м. Мансурово между с. Лесново и Елин Пелин 95

Маркова, нахия Конуш, каза Филибе — Марково, Пловдивско 45

Марльова, каза Дупниче — Марулево, Благоевградско 184

Марония, област в Гюмюрджинско с център Марония, Западна Тракия, Гърция 361

Маслова, нахия Кючук Яйла, каза София — квартал на с. Обединение, образувано от сливането на съседните две села Малово и Шияковци, Софийско 107

Махлул дербенд, каза Самаков — вероятно Клисура, Самоковско, Софийски окръг 201

Мега Хорино, каза Каравари — вж. Циров 492

Меджаметлу, каза Йенидже Кара су — Махмудли, дн. Дафнон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 481

Мезестра, санджак — област в южната част на Пелопонес, Гърция 281

Мекине, нахия Йеличе — вж. Пехленче неуточнено 31

Мелник, нахия към лива Кюстендил — съвпадала с бившата околия на гр. Сандански (Свети Врач) (без поречието на Пиринска Бистрица), която докъм 1920 г. се именувала Мелнишка, по името на околийския ѝ център 303

Менелер, каза Филибе — неуточнено 211

Менелу, каза Филибе — неуточнено 216

Ментешелу или **Карлъоглу пазаръ,** нахия Гьопса, каза Филибе — Марино поле, Карловско, Пловдивски окръг 64, 215

Меранич, нахия Илидже, лива Кюстендил — неуточнено 335

Мергеле, нахия Конуш, каза Филибе — изчезнало. Намирало се при Нареченските бани 49

Мерсина, санджак — районът на гр. Мерсин в Мала Азия (на Средиземно море), Турция 330

Мертатова, каза Каравари — трудно приемливо е поради отдалечеността от казата да се отнася за с. Мартатово, дн. Ксиротопос, Сярско, Югоизточна Македония, Гърция 487

Месеври — гр. Несебър, Бургаско 372

Месудлар, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Точиларци, Пловдивско 67, 215, 216

Метелер, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 51

Мехомия, каза Разлок — Разлог, Благоевградски окръг 199

Мечка дербенд, каза Татар пазаръ — Мечка, Панагюрско, Пазарджишки окръг 81

Миласловче, каза Изнепол — Милославци, Трънско, Пернишки окръг 176

Милкоменче — Млекоминци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 150

Милкюфче, каза Изнепол — Милкьовци, Трънско, Пернишки окръг 175

Милушинац, нахия Баня, санджак Видин — Милушинец, община Соко баня, окръг Ниш, Югославия 504, 507

Мильофча, каза Илидже — Милевци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 140

Милюфче Ушовича, каза Радомир — вж. Златарча 119

Мираш — неуточнено 187

Миренофча, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Мирановац, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 164

Мирзан, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Бенковски, Пловдивско 71

Мировяни, нахия Кючук Яйла, каза София — Мировяне, Голяма София 109

Мирул, каза Изнепол — Ерул, Трънско, Пернишки окръг 177

Мирчаива, нахия Грахова, каза София — Мърчаево, Голяма София 114
Мисилович, нахия Радомир, лива Кюстендил — Мисловщица, Трънско, Пернишки окръг 302
Мисловиче, каза Изнепол — Велиново, Трънско, Пернишки окръг 178
Михаиллу, нахия Гьопса, каза Филибе — Михалци, Карловско, Пловдивски окръг 60
Михаличе-и бюзюрк, каза Търнова — Михалци, Търновско 432
Михаличе-и кючук, каза Търнова — Михалци, Търновско 435
Михалова, нахия Грахова, каза София — Михайлово, към град Банкя, Софийско 112
Младиловина, нахия Сениче — неуточнено 28
Мламолова, каза Дупниче — Мламолово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 187
Модуниче, каза Каравари — неуточнено 493
Мозгошик, каза Шехир кьой — неуточнено 154
Моишине, нахия Грахова, каза София — Мошино, дн. квартал на Перник 112
Мокри, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Мокра, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 162
Мора, санджак — Пелопонес, Южна Гърция 21, 22, 25, 28, 240, 280, 283, 355, 358
Морава, нахия към санджак Кюстендил — обхващала навярно най-горното течение на Горна Морава, с неуточнено седалище 256, 257
Мошковина, нахия Йеличе — вероятно Мушковина, окръг Титово Ужице, Южна Сърбия, Югославия 30
Мрамер, нахия Кючук Яйла, каза София, — Мрамор, Голяма София 108
Мрамор, каза Изнепол — Мрамор, Трънско, Пернишки окръг 179
Мрамора, нахия Ивраджа — Мраморен, Врачанско 31
Муклалар, каза Филибе—неуточнено 223
Муксул, каза Илидже — Мусул, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 144
Мунджоноз, каза Йенидже Кара су — Лекани, Саръшабанско, Югоизточна Македония, Гърция 476
Мурад бей, каза Търнова — Бяла черква, Търновско 433, 436
Мурадлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 478
Мурана, каза Радомир — Мурино, Радомирско, Пернишки окръг 127
Мургаш, каза Шехир кьой — Мургаш, Годечко, Софийски окръг 156
Мурселлу, каза Дупниче — Мурсалево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 190
Муртатлу, нахия Караджа даг, каза Филибе — Момино село, Пловдивско 52, 65, 66, 217
Муса бейлу, каза Радомир — Гълъбник, Радомирско, Пернишки окръг 123
Мусалева — неуточнено 122
Муса Саруджасъ, каза Йенидже Кара су — неуточнено 482, 483
Муслих Мехмед, лива Паша неуточнено 275
Мусуджилер, нахия Караджа даг, каза Филибе — Върбен, Пловдивско 56
Мърви дол, каза Дупниче — Мърводол, Станкедимитровско, Кюстеидилски окръг 194
Мързян, каза Брезник — Арзан, Брезнишко, Пернишки окръг 182
Мюдерислу, нахия Гьопса, каза Филибе — Васил Левски, Карловско, Пловдивски окръг 63, 210
Мюселимджик, каза Татар пазаръ — Мирянци, Пазарджишко 84
Мюселем Мехмед, нахия Караджа даг, каза Филибе — вероятно Православ, Чирпанско, Старозагорски окръг 55

Наг бог, каза София — вероятно Бов, Софийско 98
Накшеван — Нахичеван, град в Южен Кавказ, столица на автономна република в Азърбайджанска ССР 79
Настан, от махалата Лескова, каза Татар пазаръ — Настан, Девинско, Смолянски окръг 86
Негожане, каза Шехир кьой — неуточнено 159
Негушева, нахия Бююк Яйла, каза София — Негушево, Елинпелинско, Софийски окръг 104
Неделище, каза Брезник — Неделище, Годечко, Софийски окръг 182
Несвъртене, нахия Грахова, каза София — вероятно Клисура, към гр. Банкя, Софийско 113
Нива, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — неуточнено 343
Никболу, каза 469
Никболу, крепост и пристанище на Дунав, седалище на санджак 454, 455, 468, 472
Никболу, санджак — заемал средната част на Северна България с център гр. Никопол и през XVI в. се простирал между санджаците Видин и Силистра 222, 228, 233, 256, 259, 269, 290, 308, 329, 343, 345, 346, 347, 348, 351, 454, 466, 468
Никшор, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Нишор, об-

щина Пирот, окръг Ниш, Югославия 163
Ниш — гр. Ниш, Югославия 146
Новали, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 63
Новасел, каза Дупниче — вероятно Новоселяне, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 191
Новасел, нахия Бююк Яйла, каза София — Елин Пелин (по-рано Новоселци), Софийско 100
Новасел, санджак Никболу — Новосел, Шуменско 457
Новаселче, каза Изнепол — неуточнено 177
Новосел, с друго име **Дели орман,** нахия Уструмджа, лива (санджак) Кюстендил — Ново село, Струмишко, Македония, Югославия 237, 238, 244, 247, 333, 342
Нойофча, каза Брезник — Ноевци, Брезнишко, Пернишки окръг 181

Обаслар, каза Ихтиман — изчезнало 117
Обачал, каза Ихтиман — изчезнало 117
Обеле, нахия Грахова, каза София — Обеля, дн. Голяма София 112
Обретеник, санджак Никболу — Обретеник, Беленско, Русенски окръг 460
Огой, нахия Бююк Яйла, каза София — Огоя, Софийско 99
Оградище, нахия Бююк Яйла, каза София — Оградище, Софийско 99
Одранче, каза Радомир — Одраница, Трънско, Пернишки окръг 123
Окуланиче, нахия Кочане, лива Кюстендил — неуточнено 293
Окчилар, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 61
Олуджак, каза Йенидже Кара су — неуточнено 476
Омерлу, каза Дупниче — неуточнено 185
Омер обасъ, каза Дупниче — неуточнено 184
Омер обасъ, нахия Гьопса, каза Филибе — Горни Домлян и Домлян, Карловско, Пловдивски окръг 64, 212, 218
Омур бей, каза Търнова — Стамболово, Търновско 434, 436
Омуряни, с друго име **Испрояни,** каза Каравари — неуточнено 485, 486, 488
Опичвуд, нахия Кючук Яйла, каза София — Опицвет, Софийско 110
Ораховиче, каза Дупниче — дн. махала Орехово, към с. Цървище, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 190, 297
Орачовича, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Ореовица, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 165
Орашич, спадащо към Видин — навярно Орешец, Белоградчишко, Видински окръг 518
Орешич, нахия Конуш, каза Филибе — Орешец, Асеновградско, Пловдивски окръг 49
Орманлу, нахия Бююк Яйла, каза София — Лесново, Елинпелинско, Софийски окръг 95
Орта Беличе — неуточнено 103, 109
Осенова, каза Дупниче — Осеново, Благоевградско 195
Осеноглог, нахия Бююк Яйла, каза София — Осеновлак, Софийско 102
Осикова, каза Беркофча — Осиково, дн. Миланово, Софийско 172
Осиково — неуточнено 184
Осман Вирани, каза Йенидже Кара су — по-рано Отман Юрен и Отман ери, дн. Еранос, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 478
Осойниче, нахия Рас — Осойе, община Нови пазар, Югославия 28
Островиче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Отли, нахия Татар пазаръ, санджак Паша — неуточнено 231
Отлук, каза Татар пазаръ — вж. Панагюрище 81
Офчар, каза Дупниче — Овчарци, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 194
Охрад, каза Беркофча — Охрид, Михайловградско 173
Охри, санджак — център гр. Охрид, Македония, Югославия 243, 245, 289, 310, 349
Очипал, каза Илидже — Очипаля, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 150
Очуша, каза Самаков — Очуша (сбор от махали), влиза заедно с други 5 села в състава на община Долна баня, Ихтиманско, Софийски окръг 202

Павликян, каза Търнова — гр. Павликени, Търновско 430
Павликян, нахия Гьопса, каза Филибе — изчезнало, намирало се между селата Дъбене и Аиево, Карловско, Пловдивски окръг 60, 61
Павлюска, нахия Конуш, каза Филибе — Павелско, Асеновградско, Смолянски окръг 49
Падеш, каза Дупниче — Падеш, Благоевградско 194
Пазарлу — вероятно се отнася за гр. Татар пазаръ, дн. гр. Пазарджик 204
Паклещиче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Паклещица, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 161

Палатова, каза Дупниче — Палатово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 191
Палеш, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Паеж, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 163
Панагия, нахия Конуш, каза Филибе — Руен, Асеновградско, Пловдивски окръг 45
Панагюрище, с друго име **Отлук,** каза Татар пазаръ — Панагюрище, Пазарджишки окръг 81
Панчар, каза Илидже — Паничарево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 141
Паралево, нахия Йеличе — Паралово, община Нови пазар, Югославия 30
Пармаксъзлар, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 54
Пармаксъзлар, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 69
Паскашие, каза Шехир кьой — Паскашия, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 152
Пастра, каза Дупниче — Пастра, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 197
Пастуша-и атик, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — изчезнало; било в местността Стара Пастуша, на северозапад от Пастуша, Пловдивско. Вж. следващото 74
Пастуша-и джедид, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — с. Пастуша, отскоро квартал Пастуша на град Перущица, Пловдивско 74
Пателениче, каза Татар пазаръ — Паталеница, Пазарджишко 85
Паша, санджак (лива) — обхващал Одринско, Елховско, Пловдивско, Родопската област, Беломорието, долината на Долна Струма и р. Бистрица 231, 254, 256, 257, 258, 260, 261, 262, 264, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 287, 288, 289, 294, 297, 298, 307, 308, 310, 315, 323, 332, 341, 354
Пащич, с друго име Градеч, спадащ към Видин — Градец, Видинско 521
Пединани, каза Каравари — вероятно Пединон (Любетино), Леринско, Югозападна Македония, Гърция 488
Пекмес, каза Йенидже Кара су — неуточнено 476
Пелатик, каза Илидже — Пелатиково, Кюстендилско 142
Пенкьофча, каза Радомир — Пенкьовци, Трънско, Пернишки окръг 127
Пепелина, каза Рус — Пепелина, Русенско 371
Первела, каза Беркофча — Превала, Михайловградско 171
Периповник, каза Радомир — неуточнено 124
Перник, нахия Грахова, каза София — гр. Перник 110
Персиян, каза Шехир кьой — Присян, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 159
Перювол, каза Илидже — доскоро самостоятелно село, сега Перивол е част от с. Драговищица, Кюстендилско 137
Пескодол, каза Радомир — неуточнено 129
Петко — вероятно Петково, Смолянско 46
Петлюк, нахия Грахова, каза София — изчезнало, намирало се в м. Пеклюк, до с. Гургулят, Софийско, където има развалини 113
Петревадиче, каза Брезник — неуточнено 180
Петреич, нахия Кючук Яйла, каза София — Петърч, Софийско 108
Петрич, каза Татар пазаръ — Петрич, от 1950 г. Средногорец, Пирдопско, Софийски окръг 81
Петрич, каза Каравари — вероятно с. Петорица (Трипотама), Леринско, Югозападна Македония, Гърция 490
Петрич, нахия към лива Кюстендил — районът на гр. Петрич, Благоевградски окръг. Съвпадала с бившата Петричка околия (в границите ѝ до 1934 г.): на изток р. Струма, на запад и север Малашевската планина, на юг Беласица 301, 312, 331, 343
Петърлаш, каза Шехир кьой — Петърлаж, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 154
Пехленче, с друго име **Мекине,** нахия Йеличе — неуточнено 31
Пещане, каза Брезник — Пищане, Брезнишко, Софийски окръг 182
Пещера, каза Радомир — Пещера, Радомирско, Пернишки окръг 120
Пилюска, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 75
Пиринче, каза Дупниче — неуточнено 187
Пирище, каза Каравари—неуточнено 493
Пирлепе, каза — център гр. Прилеп, Македония, Югославия 40
Пиртуг..., вж. Пиртукос. Името не е изписано докрай 491
Пиртукос, каза Каравари — вероятно Пердика (Налбант кьой, Биралци), Кайлярско, Югозападиа Македония, Гърция 490
Платано, каза Каравари — Яворени, Воденско, Югозападна Македония, Гърция 494
Плевне, нахия към санджак Никболу — районът на гр. Плевен 228
Повалиръж — Повалиръж, Сливнишко, Софийски окръг 94
Поганово, каза Шехир кьой — Поганово, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 159

Погледец, нахия Кючук Яйла, каза София — Погледец, Голяма София 105
Погоре, нахия Конуш, каза Филибе — изчезнало 48
Подгумир, нахия Бююк Яйла, каза София — Подгумер, Голяма София 103
Подуене, нахия Бююк Яйла, каза София — Подуяне, квартал на София 103
Пожарева, нахия Грахова, каза София — Пожарево, Софийско 111
Покривеник, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Покръвеник, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 164
Полетинско, каза Илидже — Полетинци, Кюстендилско 141
Полошиче, нахия Рас — Полокце, община Нови пазар, Югославия 22
Попинче, каза Татар пазаръ — Попинци, Пазарджишко 80
Поповяне, каза Самаков — Поповяне, Самоковско, Софийски окръг 204
Попражева, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 167
Порогорелче, с друго име **Кално градище,** каза Беркофча — Погорелец, махала от с. Якимово, Ломско, Михайловрадски окръг 172
Посилград, каза Илидже — Босилеград, Югославия 145
Посхортитофча, каза Беркофча — Портитовци, Михайловградско 172
Потоп, нахия Бююк Яйла, каза София — Потоп, Елинпелинско, Софийски окръг 97
Почерненче, каза Радомир — Поцърненци, Радомирско, Пернишки окръг 119
Празнеглавча, нахия Сиришник, санджак Кюстендил — Празноглавци, дн. Светля, Радомирско, Пернишки окръг 257
Празноглавки, нахия Сиришник, лива Кюстендил — вж. Празнеглавча 297
Празноглавча, каза Радомир — вж. Празнеглавча 125
Призрен, санджак — център гр. Призрен, Югославия 29, 292, 312
Примикюр, нахия Кючук Яйла, каза София — вж. Блата 106
Проваленичe, каза Радомир — Проваленица, обединена с Горни Раковец в с. Стефаново, Радомирско, Пернишки окръг 126
Проданковиче, каза Изнепол — Проданча, Трънско, Пернишки окръг 178
Пролуша, нахия Грахова, каза София — Пролеша, Софийско 114
Протопопинче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Протопопинци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 166
Рабро, каза Изнепол — Ребро, Брезнишко, Пернишки окръг 177
Равелна, каза Шехир кьой — Равна, Годечко, Софийски окръг 155
Радеине, каза Шехир кьой — Радейна, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 152
Радибожек Гелекофча, каза Радомир — Радибош, Радомирско, Пернишки окръг 119
Радичева, каза Изнепол — Радово, Трънско, Пернишки окръг 179
Радичовче, каза Илидже — Радичевци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 149
Радлофча, каза Илидже — Радловци, Кюстендилско 137
Радовинче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 162
Радомир, град — гр. Радомир 118
Радомир, каза — по-голяма, отколкото по време на Освобождението, в нея влизали села от Трънско и Брезнишко 118
Радомир, нахия към лива Кюстендил 302
Радофча, нахия Букерич, лива Кюстендил — гр. Радовиш, Македония, Югославия 306
Радуил, каза Самаков — Радуил, Самоковско, Софийски окръг 204
Радуй, нахия Грахова, каза София — Радуй, Брезнишко, Пернишки окръг 113
Радурник, каза Беркофча — неуточнено 173
Раждавиче, каза Илидже — Ръждавица, Кюстендилско 135
Разбоище, каза Шехир кьой — Разбоище, Годечко, Софийски окръг 154
Разлок, каза — заемала едноименна котловина между Рила, Пирин и Родопите, с административен център Мехомия (дн. гр. Разлог) 197
Разлок, нахия 206
Разние Нестене, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 161
Райкилофча, нахия Радомир — Ракиловци, Радомирско, Пернишки окръг 120
Райчилофча, каза Илидже — Райчиловци, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 146
Ракита, каза Брезник — Ракита, Брезнишко, Софийски окръг 181
Ракита, каза Изнепол — вероятно Ракита, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 179
Ракитова, каза Татар пазаръ — Ракитово, Пещерско, Пазарджишки окръг 87
Раковиче, нахия Бююк Яйла, каза София — Голяма Раковица, Елинпелинско, Софийски окръг 100
Ракофча, каза Радомир — Горни Раковец, обединен с Проваленица в с. Сте-

фаново, Радомирско, Пернишки окръг 123
Ралин, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Ралин, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 164
Раловча, нахия Грахова, каза София — изчезнало, намирало се между Мещица и Расник, Пернишко, в м. Ралевци или Ралевица, където има следи от селище и основи на черква 115
Ралуник — неуточнено 185
Раниковче, с друго име Люмник, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено 288
Ранолуг, каза Изнепол — Ранилук, Трънско, Пернишки окръг 179
Рас, нахия — историческият Рас (1149 г.), в района Рас, община Нови пазар, Югославия 20, 22, 25, 28, 30
Расуха, каза Беркофча — Расово, Ломско, Михайловградски окръг 171
Рахманлу, нахия Гьопса, каза Филибе — Розино, Карловско, Пловдивски окръг 62
Рахманлу, каза Самаков — изчезнало, намирало се в м. Селище, край с. Долна баня, Самоковско, Софийски окръг 201, 203, 206
Рахова, спадащо към Никболу — навярно Оряхово на Дунав 468
Рахова, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Оряхово, Асеновградско, Смолянски окръг 76
Рахова, каза Каравари — Рахово (Рахя), Берско, Южна Македония, Гърция 486, 491
Раяновче, каза Изнепол — Реяновци, Трънско, Пернишки окръг 176
Раянча, каза Радомир — Раянци, Радомирско, Пернишки окръг 127
Реброва, нахия Кючук Яйла, каза София — Реброво, Софийско 107
Реван, крепост — дн. гр. Ереван, столица на Арменска ССР 321, 341
Реван — източна провинция на Турция с център гр. Ереван, който до 1827 г. бил в пределите на Османската империя 322
Реислер — изчезнало. До 1912 г. в нахията Шехир (Градска) на гр. Гюмюрджина имало село Реселии 363
Реич, нахия Тиквещ, лива Кюстендил — Раец, Кавадарско, Македония, Югославия 343
Река — неуточнено 191
Ремие, каза Илидже — вж. Горна Еремия, Кюстендилско 137
Ресиличе, нахия Дупниче, лива Кюстендил — Ресилово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 350
Ресна, каза Илидже — Ресен, Кюстендилско 141
Ресник, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Ресник, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 165
Реха — неуточнено 267
Рещен, нахия Кючук Яйла, каза София — вж. Богдевиче 105
Риедол, каза Изнепол — неуточнено 176
Рикса-и баля, каза Беркофча — Каменна Рикса, Михайловградско 169
Рикса-и зир, каза Беркофча — Долна Рикса, Михайловградско 170
Ричани, нахия Извечан — Речани, община Сува река, Косовско-Метохийска област, Югославия 31
Рогош бююк, нахия Филибе, лива Паша — Рогош, Пловдивско. Вж. Ругош и кебир 278
Рогош кючук, нахия Филибе, лива Паша — Рогош, Пловдивско. Вж. Ругош и кючук 278
Ропот, каза Шехир кьой — Ропот, Годечко, Софийски окръг 153
Росоман, нахия Грахова, каза София — Росоман, Брезнишко, Софийски окръг 113
Росомач, каза Шехир кьой — Росомач, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 152
Ругош-и кебир, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Рогош, Пловдивско 73
Ругош-и кючук, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Рогош, Пловдивско 73
Рудине нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Рудине, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 161
Румили — европейските османски владения 43, 234, 237, 240, 242, 243, 247, 250, 256, 258, 259, 261, 264, 265, 277, 278, 280, 282, 287, 288, 289, 293, 294, 296, 302, 308, 310, 313, 314, 315, 320, 323, 332, 336, 339, 341, 345, 354, 358, 364, 414, 469, 482
Рус, санджак Никболу — гр. Русе 472, 473
Русчук, нахия към санджак Силистра — районът на гр. Русе 230
Рухуларе, каза Радомир — неуточнено 123

Саатлу, каза Филибе — Здравец, Чирпанско, Старозагорски окръг 216
Садъклу, нахия Караджа даг, каза Филибе — Верен, Чирпанско, Старозагорски окръг 57
Саидлу, каза Татар пазаръ — Симеоновец, Пазарджишко 84
Сакар кая, каза Йениджe Кара су — до 1920 г. Сакар кая, дн. Левкопетра, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 366
Салина, каза — областта на дн. Амфиса, Гърция 40

Салих, с друго име **Дъбене,** нахия Гьопса, каза Филибе — Дъбене, Карловско, Пловдивски окръг 60
Салих, близо до Хасърсинджe, лива Паша — неуточнено 275
Салихединлу, каза Татар пазаръ — Огняново, Пазарджишко 77
Салихлу, с друго име **Джемаат Салихлу,** нахия Гьопселер, каза Филибе — Дъбене, Карловско, Пловдивски окръг 222, 224
Салъ, каза Филибе — вероятно Салалии, дн. Борец, Пловдивско 212
Салъ обасъ — вероятно Салалии, дн. Борец, Пловдивско 212
Самаков — гр. Самоков 189
Самаков, каза — през 1567 г. в нея влизали селата от Самоковското поле, селата по горното течение на Искър и неговия ляв приток Палакария, селата по най-горното течение на Марица и по най-горното течение на Струма, както и села около Витоша 200, 206
Сарачлар, каза Ихтиман — неуточнено 116
Сариче, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Царацово, Пловдивско 72
Сарма, каза Йенидже Кара су — вероятно отбелязаното в миналото село Сарам Мехмед, близо до гр. Ксанти, Западна Тракия, Гърция 478
Саръ Али — неуточнено 477
Саръ Балабан, с друго име **Дур Али бей,** каза Йенидже Кара су, вероятно Балабанли, дн. Ванианон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 425
Саръ гьолю, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Блатница, Пазарджишко 68
Саръ Ибри, с друго име **Аяклъ дар,** нахия Караджа даг, каза Филибе — махала на с. Болярино, Пловдивско 57
Саръ Кълъчлъ, нахия Караджа даг, каза Филибе — вероятно Генерал Николаево, Пловдивско 56, 61
Сарълар, каза Дупниче — неуточнено 188
Саръ яр, каза Дупниче — Червени брег, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 186
Сасалу — Салпи, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция 369
Свети Врач, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — неуточнено 315, 322, 323, 327, 328, 329, 330, 332, 334, 336, 340
Свети Петри, спадащо към Видин — Свети Петър, Видинско 522
Свинар, нахия Извечан — Свинаре, община Косовска Митровица, Югославия 28
Севичлу, нахия Караджа даг, каза Филибе — изселено, намирало се в землището на Момино село, Пловдивско 58
Седорек, нахия Тиквеш, лива (санджак) Кюстендил — неуточнено 239, 264, 266, 319
Сеид Осман, каза Шумну — неуточнено. Вж. Дюлбенд алани и Завие Сеид Осман 465
Сейфилер, с друго име **Карагьозлю,** нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 51, 52
Сейханджиклер, каза Филибе — неуточнено 216
Секанан, лива Паша — неуточнено 275
Секбан, нахия Караджа даг, каза Филибе — Миромир, Карловско, Пловдивски окръг 54
Секирне, каза Радомир — Горна Секирна, Брезнишко, Пернишки окръг 120
Селарча, каза Радомир — вж. Долна Прибой 125
Селджик обасъ, нахия Гьопса, каза Филибе — Калояново, Пловдивско 65
Селище, каза Дупниче — Селище, Благоевградско 196
Селищи дол, каза Радомир — Селищен дол, Радомирско, Пернишки окръг 126
Селник, каза Илидже — Селник, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 142
Селча, каза Татар пазаръ — Селча, Девинско, Смолянски окръг 86
Селчаниче, нахия Извечан — Селянце, община Косовска Митровица, Югославия 27
Селяметлер, нахия Гьопса, каза Филибе — изселено през 1878 г. 66
Селяник, вилает — 377, 378
Селяник, град и крепост — гр. Солун, Гърция 376, 377, 378, 381, 406, 407
Селяник, каза 40
Селяник, санджак (лива) 41, 234, 244, 292, 316, 325, 328, 333
Семедлу, каза Дупниче — Симитли, Благоевградско. Вж. Синидлу 192
Семендре — Смедерево, Югославия 472
Семердеш, каза Илидже — неуточнено 140
Семчина, каза Татар пазаръ — Семчиново, Пазарджишко 84
Сенделу, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 68
Сениче, нахия — Сеница, Югославия 28, 31
Сенокос, каза Шехир кьой — Сенокос, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 155
Сербин дербенд, каза Дупниче — Брежане, Благоевградско 195
Серви, нахия — център гр. Севлиево, Габровски окръг 228
Серфидже, каза—Сервия, Гърция 40, 277
Сесалче, нахия Баня, санджак Видин — Сесалец, община Соко баня, окръг Ниш, Югославия 515

Сеславча, нахия Бююк Яйла, каза София — Сеславци, Голяма София 99
Сестрине, каза Самаков — Сестримо, Пазарджишко 202
Сетмо, каза Каравари — Кефалари, Костурско, Югозападна Македония, Гърция 494
Сетово, с друго име Синадин Евран, спадащо към Лофча — неуточнено 451
Сидерокапси, каза — районът на Сидерокапси, Гърция 40
Силавче, каза Изнепол — неуточнено 174
Силве, санджак — неуточнен 241
Силистра — гр. Силистра 237
Силистра, санджак — център гр. Силистра 230, 243, 309, 315, 322, 355, 356, 473
Симонторина — селище между Дунав и езерото Балатон, средище на санджак в Унгария 240
Синадин ода, каза Никболу — вероятно Сенадиново, Никополско, Плевенски окрък 469
Синадин Евран, спадащо към Лофча — вж. Сетово 451
Синанджъклар, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 59, 223
Синидлу — вж. Чакърлар 70
Синидлу, каза Татар пазаръ — Синитово, Пазарджишко 86
Синидлу, каза Дупниче — Симитли, Благоевградско 185
Синчова, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — вероятно Синяц, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 162
Сирачова, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Сурачево, община Бабушница, окръг Ниш, Югославия 162, 163
Сиредна планиче, нахия Грахова, каза София — неуточнено 111
Сиредорек, каза Шехир кьой — неуточнено 159
Сиришник, нахия към санджак (лива) Кюстендил — простирала се по течението на р. Светля, десен приток на Струма, с център с. Сирищник, Радомирско, Пернишки окръг 257, 297, 303
Сиришник — с. Сирищник, Радомирско, Пернишки окръг 129
Сируз, каза — простирала се по най-долното течение на Струма, център гр. Серес, Македония, Гърция 40
Скриняни, каза Илидже — Скриняно, Кюстендилско 138
Слатина, нахия Извечан — най-вероятно с. Слатина в община Вучи трън, Косовска Митровица, Югославия 31
Словча — неуточнено 128
Смедан — неуточнено 120
Соволяна, каза Илидже — Соволяно, Кюстендилско 135
Сойналък, нахия Рас — неуточнено 25
Сонгурлу, каза Татар пазаръ — неуточнено 81, 83
Сонраданлу, при Ине Хъдър, нахия Караджа даг, каза Филибе — изчезнало 55, 57
Сопот, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Сопот, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 162
Софилер, нахия Акче Казанлък, санджак Чирмен — вероятно Долни Мъдреци, Казанлъшко, Старозагорски окръг 225
София, град — гр. София 81, 82, 83, 88, 92, 94, 206, 518
София — каза. Казата се състояла от три нахии: Бююк Яйла, Кючук Яйла и Грахова (вж. при тия имена). Била доста голяма — в нея влизали изцяло Софийска, Елинпелинска и Пернишка околия и села от Годечка, Брезнишка и Пирдопска околия 88, 94, 203
София, нахия 24
София, санджак 24
Софулар, каза Йенидже Кара су — неуточнено 482
Стенско — Стенско, Кюстендилско 136
Сукова, каза Шехир кьой — Суково, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 158
Сулу хаджи, нахия Гюмюлджина, лива Паша — вероятно с. Сулу мабе, дн. Слънчоглед, Кърджалийско 274, 308
Сумер, каза Беркофча — Сумер, Михайловградско 173
Сунгурлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 417
Сурдуличе, подведомствено на Инегуста, лива Кюстендил — Сурдулица, окръг Враня, Югославия 295
Сусиче, каза Филибе — Сушица, изчезнало, дн. Карлово 216
Суха Любата, каза Илидже — изчезнало, простирало се край р. Суха Любата, която с Мусулска река дава начало на рекичката, минаваща през с. Любата (Босилеградско, Югославия) 149
Сухи извор, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 162
Сухкофча, каза Илидже — неуточнено 145
Суходол, нахия Грахова, каза София — Суходол, Голяма София 112
Суходол, каза Изнепол — Сухи дол, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия 174, 180
Суходол, нахия Инегуста, санджак Кюстендил — неуточнено 246
Суходол-и бюзюрк, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Велики Суводол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 160

Сушиче, каза Дупниче — Сушица, Благоевградско 193
Сушиче, каза Радомир — Сушица, Кюстендилско 128
Сушиче, нахия Уструмджа, лива (санджак) Кюстендил — Сушица, Струмишко, Македония, Югославия 242, 245, 338
Суютчук, нахия Караджа даг, каза Филибе — Върбен, Пловдивско 54, 56, 211, 214
Съгърджъ-и геберан, каза Татар пазаръ — отделна махала на Говедаре, Пазарджишко, населена с българи през последната четвърт на XVI в. 78
Съгърджъ-и кючук, каза Татар пазаръ — малка отделна турска махала през последната четвърт на XVI в. в Говедаре, Пазарджишко 78
Съгърджъ-и мюслиманан, каза Татар пазаръ — отделна по-голяма турска махала през последната четвърт на XVI в. в Говедаре, Пазарджишко 78
Съгърли, нахия Бююк Яйла, каза София — Априлово, Елинпелинско, Софийски окръг 95
Съгър факих, каза Йенидже Кара су — неуточнено 480
Сърбинче, каза Дупниче — Брежани, Благоевградско 195
Сърнево, спадащо към Чернова — неуточнено 462
Сюлемишлу, нахия Караджа даг, каза Филибе — Плодовитово, Чирпанско, Старозагорски окръг 57, 58
Сюндюклю, спадащо към Гюмюлджина — Сюндюклю при Марония, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция 274
Сюнекчи, каза Йенидже Кара су — вж. Сюнекчи дереси 479
Сюнекчи дереси, каза Йенидже Кара су — неуточнено 479

Таваличе, каза Илидже — Таваличево, Кюстендилско 133
Таркос, нахия Рас — неуточнено 28
Татарлар, нахия Гьопса, каза Филибе — Московец, Карловско, Пловдивски окръг 63
Татар пазаръ — град Пазарджик 77
Татар пазаръ, каза — на север стигала до билото на Същинска Средна гора, а на юг границата й прехвърляла главното вододелно било на Родопите и включвала селища, които днес са в Смолянски окръг. Източната и западната граница на казата почти съвпадали с днешните граници на Пазарджишки окръг 77, 82, 83, 88, 115, 118, 129, 150, 168, 173, 180, 183, 197, 200, 206, 482
Татар пазаръ, нахия — заемала Горнотракийската низина и част от Родопската област. Седалище дн. гр. Пазарджик 231, 279, 280, 307
Таушанлу, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 62
Тахталар, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 68, 71
Тахталу, с друго име Топола, нахия Конуш, каза Филибе — Тополово, Асеновградско, Пловдивски окръг 46
Тахталу Варакини, спадащо към Модуниче, каза Каравари — неуточнено 493
Тахталъ, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — изчезнало 72
Таш Кесен, каза Дупниче — неуточнено 195
Ташлък — вероятно Таш тепе, дн. Мелиса, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 482
Тебрис, крепост — Тебриз в Иран 25, 237, 238, 244, 249, 265, 267, 269, 272, 275, 279, 280, 281, 283, 284, 286, 287, 290, 294, 295, 299, 301, 304, 306, 314, 316, 328, 329, 350
Текие, каза Дупниче — Крумово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 189
Текие, каза Ихтиман — изчезнало, намирало се между Вакарел и Траянова врата по пътя София — Пловдив 115
Текиелер, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Триводици, Пловдивско 70
Текфур, с друго име **Кологузлу,** каза Дупниче — неуточнено 189
Темешвар, вилает — Тимишуара в НР Румъния 293
Темняник, нахия Тиквеш, лива (санджак) Кюстендил — Тимяник, община Неготино, Македония, Югославия 234, 235, 237, 240, 241, 258, 259, 260, 262, 263, 264, 265, 309, 318, 320, 321, 327
Терзи Азис, каза Филибе — неуточнено 217
Терзи Меми — неуточнено 483
Терфил, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Трилистник, Пловдивско 73
Тешова, каза Рус — неуточнено 372
Тиквеш, нахия към санджак (лива) Кюстендил — център Неготино и Кавадарци, Македония, Югославия 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 254, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 270, 271, 292, 308, 309, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 334, 336, 340, 343
Тимурджълар, нахия Гьопса, каза Филибе — Старо Железаре, Пловдивско 66
Тимур хисар, каза — районът на Демир хисар (Валовища), дн. Сидерокастрон, Югоизточна Македония, Гърция 40
Тирхала, каза — Трикала, Тесалия, Гърция 40

Тирхала, санджак 260, 264, 271, 303, 352
Тифлис — дн. Тбилиси, столица на Грузинска ССР 355
Тихтинова, каза Илидже — неуточнено 147
Тишанова, каза Илидже — Тишаново, Кюстендилско 142
Топала, каза Беркофча — неуточнено 169
Топаллар, нахия Караджа даг, каза Филибе — изчезнало 55, 56
Топли дол, каза Илидже — вероятно Топли дол, община Власина Округлица, окръг Враня, Югославия 141, 150
Топли дол или Зли дол, каза Шехир кьой — Топли дол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 153
Топола — вж. Тахталу 46
Тополнича, каза Дупниче Тополница, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 186, 189
Тополниче, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Тополниче, община Бела паланка, окръг Ниш, Югославия 165
Топчилер, каза Филибе — неуточнено 218
Торанар, нахия — вероятно около с. Торина, община Липлян, южно от Прищина, Югославия 31
Траскова, каза Дупниче — Тросково, Благоевградско 192
Траякофча, каза Изнепол — вж. Туряkофча 179
Траян, каза Йенидже Кара су — неуточнено 365
Треботище, каза Илидже — Трабoтивище, община Делчево (Царево село), окръг Щип, Македония, Югославия 140
Трън, каза Изнепол — гр. Трън, Пернишки окръг 178
Тръстеник — Славяново, Плевенски окръг 450
Туден, каза Шехир кьой — Туден, Годечко, Софийски окръг 153
Тузчу кьой — Тузчу, дн. Кикидион, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция 360
Тумани, крепост — неуточнена 264
Туманис, крепост — неуточнена 296
Туманич, нахия Кесрие, лива Паша — Туманец, сега в Албания, на югозападния бряг на Преспанското езеро, южно от албано-югославската граница 277
Турсун, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477
Турханлар, каза Филибе — неуточнено 218
Турханлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 40, 480
Турякофча, каза Изнепол — Туряковци, Трънско, Пернишки окръг 175
Тутракан, крепост — гр. Тутракан, Силистренски окръг 448, 462
Тълбочиче, каза Дупниче — Дебочица, Благоевградско 196
Тълъчова, каза Илидже — вероятно Длъхчево Сабляр, Кюстендилско 140
Тъмръш, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — около Осиково, Смолянско, изселено 76
Търговище, каза Шехир кьой — вероятно Търговище, община Княжевац, Югославия 154
Търговище, нахия Баня, санджак Видин — Търговище, община Соко баня, окръг Ниш, Югославия 506
Търклене, каза Илидже — Трекляно, Кюстендилско 150
Търнилофча, каза Радомир — Търновец, Радомирско, Пернишки окръг 126
Търнова, нахия Кесрие, лива Паша — Търново, Костурско, Югозападна Македония, Югославия 307, 308
Търнова — гр. Велико Търново 430, 470
Търнова, каза с център дн. Велико Търново; заемало поречието на Янтра (средното й течение) и поречието на левия й приток Росица (средното и долното й течение) 430, 433, 434, 437, 455
Търнофча — Търновец, Радомирско, Пернишки окръг. Срв. Търнилофча 122
Търсине, каза Илидже — Търсино, Кюстендилско 149
Угурлу Виран, каза Йенидже Кара су — Угурлий, дн. Калотихон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 482
Удоляниче, с друго име **Ефляклар,** нахия Кочане, лива Кюстендил — неуточнено 311, 342
Узун Исмаил, каза Филибе — Узун Смаил, Пловдивско, изселено през 1887 г. 210
Узун Кара, нахия Коюи тепеси, каза Филибе — Дълго поле, Пловдивско 75
Узун хаджи, нахия Гьопса, каза Филибе — вж. Чукурлу 65
Уконе-и баля, каза Беркофча — вероятно Горно Озирово, Берковско, Михайловградски окръг 172
Уляндър, нахия Филибе, лива Паша — неуточнено 280
Умуроглу, нахия Караджа даг, каза Филибе — Партизани, Чирпанско, Старозагорски окръг 58
Урганджилар, каза Йенидже Кара су — неуточнено 475
Урумлар, нахия Караджа даг, каза Филибе — дн. махала на с. Стряма, Пловдивско 53
Уруса Касри, нахия — Русокастро, Бургаско 227

Ускорофча, каза Изнепол — вероятно Искровци, община Димитровград, окръг Ниш, Югославия 178
Условичани, нахия Букерич, санджак Кюстендил — неуточнено 252
Услутхани, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнено 284
Усрабниче, каза Беркофча — Илица, Берковско, Михайловградски окръг 172
Устина, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Устина, Пловдивско 74
Устоян, в Западна Тракия — неуточнено 367
Уструмджа, каза в санджак Кюстендил — център гр. Струмица, Македония, Югославия. Заемала бившата Струмишка околия (1913—1919 г.) по поречието на Струмешница (средното ѝ течение), десен приток на Струма, включвала и Дойранска околия 40
Уструмджа, нахия към лива (санджак) Кюстендил — вж. Уструмджа, каза 237, 238, 242, 244, 245, 247, 248, 250, 251, 262, 269, 299, 304, 305, 314, 333, 337, 339, 342, 343, 344, 347, 348, 349, 350, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358
Уши, каза Илидже — Уши, Кюстендилско 138

Фанар, каза — Фанарион, Гърция 40
Фандиковча, спадащо към Видин — неуточнено 519
Фетх-и Ислям, крепост — гр. Кладово, окръг Зайчар, Югославия 336
Филибе, град — гр. Пловдив 43, 72, 229
Филибе, каза — по-голяма от дн. Пловдивски окръг — простирала се от билото на Стара планина до вододела на Родопите; в нея влизали села от бившата Чирпанска околия и от Смолянски окръг. В казата имало четири нахии: Конуш, Караджа даг, Гьопса и Коюн тепеси 43, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 224
Филибе, нахия към лива Паша 278, 280
Филипофча, каза Изнепол — Филиповци, Трънско, Пернишки окръг 176
Филипофча, нахия Грахова, каза София— Филиповци, Голяма София 114
Филордин, крепост, санджак Видин — вероятно крепостта се намирала при с. Флорентин, Видинско 521, 522
Филорина, каза, лива Паша — седалище гр. Лерин, Югозападна Македония, Гърция 40
Филорина, нахия — седалище гр. Лерин, Югозападна Македония, Гърция 279, 341
Фирузли, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Овчеполци, Пазарджишко 69
Флораш, каза Дупниче — Флорош, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 196
Фотен, каза Татар пазаръ — Фотиново, Пещерско, Пазарджишки окръг 86
Фотовище, нахия Кочане, лива Кюстендил — неуточнено. Вж. Иваниче 282

Хавлъ, каза Ихтиман — Живково, Ихтиманско, Софийски окръг 116
Хаджи, каза Йенидже Кара су — вероятно отбелязаното в 1920 г. село Хаджилар, община Окчилар. Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 482
Хаджи Абдилер, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — вероятно Априлци, Пазарджишко 68
Хаджи Бахшаиш, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 66
Хаджи Ири, каза Татар пазаръ — Юнаците, Пазарджишко 79
Хаджи Караман, нахия Бююк Яйла, каза София — Равно поле, Софийско 97
Хаджи Кемал, каза Ихтиман — изчезнало 117
Хаджи Лала, каза Самаков — Алино, Самоковско, Софийски окръг 202
Хаджи Мурадлу, при Сюлемишлу, нахия Караджа даг, каза Филибе — изчезнало 55, 57
Хаджи Насух, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Неделево, Пловдивско 68
Хаджи обасъ, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнено 54
Хаджи обасъ, нахия Гьопса, каза Филибе — вероятно изчезналото село Ходжово 65
Хаджи Омурли, каза Филибе — вероятно Омурово, дн. Партизани, Чирпанско, Старозагорски окръг 209, 218
Хаджи Синид, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнено 69
Хаджи Хамза, каза Ихтиман — Боерица, Ихтиманско, Софийски окръг 116
Хаиллу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 477
Хамана, крепост — неуточнена 275, 279, 290
Хамза бейли, каза Дупниче — Зелен дол, Благоевградско 193
Хамзаджълар, каза Йенидже Кара су — неуточнено 418
Хамзалу, с друго име **Хонзалу,** каза Йенидже Кара су — неуточнено 416
Хамидлер, каза Филибе — Иван Вазово, Карловско, Пловдивски окръг 212
Хамидлу кючук, нахия Гьопса, каза Филибе — вероятно Куру Химитли (дн. Сухозем) или Хамитли (дн. Иван Вазово), Карловско, Пловдивски окръг. Вж. Кючук Хамидлу 64
Харсенич, нахия Хурпища — неуточнено 274
Хасанлар, каза Чернова — Гецово, Разградско 448

Хасърсиндже, лива Паша — неуточнено 275
Хатан дербенд, нахия Филорина, лива Паша — неуточнено 341
Хатван, санджак — област с център гр. Хатван, Унгария 275
Хачлу — неуточнено 84
Хезарград, каза Чернова — вж. Йенидже 441, 445, 449
Хезарград-и джедид, каза Чернова — вж. Йенидже и Каяджик 441
Хераково, нахия Грахова, каза София — Хераково, Софийско 114
Херсек, санджак — Херцеговина, Югославия 26, 30, 285
Хилевен, каза Лофча, санджак Никболу — Хлевене, Ловешко 229
Хирасник, нахия Грахова, каза София — Расник, Брезнишко, Пернишки окръг 111
Хисарджик, каза Татар пазаръ — Ветрен, Пазарджишко 84
Хисарлък, каза Дупниче — вероятно Рилци, Благоевградско 184
Хондровище, каза Каравари — вж. Андривище 485
Хонзалу, каза Йенидже Кара су — вж. Хамзалу 416
Хорсова, каза Татар пазаръ — изселило се след 1878 г. 86
Храбърска, нахия Грахова, каза София — Храбърско, Софийско 110, 115
Хрупиш — Хрупище, Костурско, Югозападна Македония, Гърция 274
Хумори, каза Каравари — вероятно Кумаря (Доляни), Берско, Югозападна Македония, Гърция 486
Хурпища, нахия — средище с. Хрупище, Костурско, Югозападна Македония, Гърция 274
Хъдър Ашиклу, нахия Караджа даг, каза Филибе — Стрелци, Пловдивско 56
Хъдър Мюслим, каза Филибе — вероятно Православ, Чирпанско, Старозагорски окръг 214
Хърватска, нахия Ивраджа — неуточнено 20
Хърсова, нахия Филибе, лива Паша — вж. Хорсова 280
Хърсова, каза Дупниче — Горно Хърсово, Благоевградски окръг 184, 187
Хърсово, каза Каравари — трудно приемливо е поради отдалечеността от казата да се отнася за с. Хърсово, дн. Херсон, Кукушко, Македония, Гърция 489
Хърсюфче, каза Шехир кьой — вероятно Расница, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 152
Хюсеинлу, нахия Бююк Яйла, каза София — Григорево, Елинпелинско, Софийски окръг 103
Хюсеин Хамидлер, каза Филибе — неуточнено 223
Циров, с друго име **Мега Хорино,** спадащо към Гириш, каза Каравари — вероятно Церово (Клиди), Леринско, Югозападна Македония, Гърция 492
Чаглаик, каза Йенидже Кара су — порано Чаглаик, Саръшабанско, дн. Дипотамон, Саръшабанско, Гърция 479
Чагълар, нахия Караджа даг, каза Филибе — Морозово, Пловдивско 55
Чакърджи-и мюслим, нахия Караджа даг, каза Филибе — Градина, Пловдивско 58
Чакърлар при Синидлу, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — вероятно Ясно поле, Пловдивско 70
Чалапиче, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Цалапица, Пловдивско 72
Чамджаъз, каза Ихтиман — Борика, Ихтиманско, Софийски окръг 117
Чарава село, каза Илидже — Царево село, дн. Делчево, окръг Щип, Македония, Югославия 149
Чарганлу, каза Татар пазаръ — Звъничево, Пазарджишко 84
Чарджене, каза Ихтиман — неуточнено 117
Чариброд, каза Шехир кьой — Цариброд, дн. Димитровград, Югославия 158
Чаталалар, каза Йенидже Кара су — неуточнено 480
Чатал тепе, нахия Гьопса, каза Филибе — Бегунци, Карловско, Пловдивски окръг 64, 219
Чатма, нахия Зищови, каза Лофча — Босилковци, Русенско 230
Чегрилофча, каза Изнепол — Цегриловци, Трънско, Пернишки окръг 177
Чедокебир, каза Филибе — неуточнено 211, 217
Чеканча, каза Брезник — Чеканец, Годечко, Софийски окръг 181
Чекировче, нахия Иврание, санджак Кюстендил — неуточнено 255
Чекмедже — вероятно Бююк Чекмедже, градец на брега на Мраморно море, на 30 км от Цариград 459
Челопич, нахия Бююк Яйла, каза София — Челопечене, Голяма София 103
Челтукчи, каза Йенидже Кара су — неуточнено 418
Чемраклар, каза Татар пазаръ — изчезнало 79
Ченгер, каза Йенидже Кара су — вероятно Генгерли (през 1920 г. в Иванлийска община), Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 475
Чепине, нахия 206

Чера, каза Илидже — Цера, община Кочани, окръг Щип, Македония, Югославия 139
Чераваричe, каза Илидже — Цървариица, Кюстендилско 147, 150
Чераничe, каза Радомир — изчезнало 122, 125
Черапиш, нахия Ивраджа — вероятно около Черепишкия манастир при Люти брод, Врачанско 26
Черасничe, каза Шехир кьой — неуточнено 159
Червена, нахия Конуш, каза Филибе — Цървен, Асеновградско, Пловдивски окръг 46
Червена градища, нахия Иврание, санджак Кюстендил — вероятно Цървени град, община Търговище, окръг Враня, Югославия 271
Червена могила, каза Радомир — Червена могила, Пернишки окръг 119
Червенчева, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — Цървенчево, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 164
Червище, каза Дупниче — Цървище, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 186
Черева, нахия Кючук Яйла, каза София — Церово, Софийско 106
Черевник, каза Илидже — Цървеняно, Кюстендилско 140
Черешнева, каза Илидже — Црешнево, Кюстендилско 139
Черешова, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Черешово, Девинско, Смолянски окръг 76
Черква, нахия Грахова, каза София — Църква, дн. Даскалово, Пернишко 111
Черклавичe, нахия Кючук Яйла, каза София — Цръклевци, Годечко, Софийски окръг 105
Черковичe, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 507
Черковча, нахия Баня, санджак Видин — неуточнено 509, 510
Черна ова, спадащо към Видин — вероятно Черно поле, Белоградчишко, Видински окръг 521
Чернел, нахия Грахова, каза София — Църнел, обединено с Райлово в село Люлин, Пернишко 112
Черни върх, каза Беркофча — Черни връх, Ломско, Михайловградски окръг 170
Чернова — дн. с. Червен, Русенско 373, 472
Чернова, каза — районът на средновековния гр. Червен, дн. с. Червен, Русенско 441, 449, 462
Черногор, каза Татар пазаръ — Черногорово, Пазарджишко 78
Чернощичe, подведомствено на Ниш Боза Илидже — Църношица, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 146
Черовичe, каза Илидже — Церовица, Кюстендилско 143
Черувене-и баля каза Беркофча — Горно Церовене, Михайловградско 170
Четерпинчe, каза Шехир кьой — Чепърлинци, Годечко, Софийски окръг 155
Четирче, каза Илидже — Четирци, Кюстендилско 136
Чиклева, каза Дупниче — Циклево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 185
Чилилер, каза Йенидже Кара су — неуточнено 482
Чиниглафча, каза Шехир кьой — Чиниглавци, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 156
Чипавичe, нахия Кючук Яйла, каза София — Чибаовци, Софийско 108
Чипарева, каза Дупниче — Сапарево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 188
Чирани, нахия Извечан — неуточнено 20
Чирмен, санджак — между Стара планина и Одрин, от левия бряг на р. Стряма до Ямбол 224, 252, 260, 312
Чирпан, нахия — районът на изток от гр. Чирпан 216
Чифлик Ит анасъ, каза Йенидже Кара су — село Митрикон, по-рано чифлик Ана кьой, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция 361
Чифлик Мустафа Субаши, нахия Бююк Яйла, каза София — неуточнено 102
Чифлик Юваджи, нахия Бююк Яйла, каза София — неуточнено 104
Чифтище, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Студенец, Асеновградско, Смолянски окръг 77
Чока обалъ, нахия Караджа даг, каза Филибе — Чоба, Пловдивско 55
Чоклева, каза Радомир — Чокльово, дн. Байкалско, Радомирско, Пернишки окръг 124
Чок Челтукчи, нахия Караджа даг каза Филибе — Оризово, Чирпанско, Старозагорски окръг 56
Чолук, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Граф Игнатиево, Пловдивско 74
Чомаклу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 478
Чомлек, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Паничере, Пловдивско 69, 72
Чорлу — селище в Източна Тракия, западно от Чаталджа, Турция 53, 54
Чорун дербенд, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 160
Чудинчe, каза Илидже — Чудинци, Кюстендилско 135

Чудофча, каза Шехир кьой — неуточнено 156
Чукофча, каза Радомир — Чуковец, Радомирско, Пернишки окръг 124
Чукурлу, с друго име **Узун хаджи**, нахия Гьопса, каза Филибе — Песнопой, Карловско, Пловдивски окръг 65, 220
Чукурова, спадащо към София, каза Самаков — Габра, Ихтиманско, Софийски окръг 203
Чуряк, нахия Бююк Яйла, каза София — Чурек, Елинпелинско, Софийски окръг 101
Чуряков дол, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Чуруково, Девинско, Смолянски окръг 76
Чурян, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — Чурен, Пловдивско 75
Чухулер, каза Филибе — Чехларе, Пловдивско 221
Чълдър — област с център гр. Чълдър в източните райони на Турция 236
Чъръвник, нахия Дупниче, санджак Кюстендил — Цървище, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 250

Шарли, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — вероятно Труд, Пловдивско 72
Шатрова, каза Дупниче — Шатрово, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 191, 192
Шахилер, каза Татар пазаръ — Памидово, Пазарджишко 80
Шахин, с друго име **Бъйъклу хаджи**, каза Йенидже Кара су — Шахин, дн. Ехинос, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 416
Шах Хюсеин, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 66
Шерефеддин, каза Йенидже Кара су — неуточнено 417
Шехир бег, нахия Караджа даг, каза Филибе — вж. джемаат Реис обасъ 54
Шехир кьой — гр. Пирот, Югославия 151
Шехир кьой, каза — седалище гр. Пирот, Югославия. Обхващала поречието на Нишава (горното и средното й течение), най-горното течение на Търговищки Тимок. Към казата спадала и нахия Ашагъ бучук-и Лужниче 151, 166
Шехир кьой, нахия, санджак (лива) Паша 276, 277, 278, 328
Шибошене, нахия Илидже — Шипочано, Кюстендилско 134
Шипкофча, каза Радомир — Шипковица, Трънско, Пернишки окръг 129
Шипоч, каза Самаков — Шипочане, Самоковско, Софийски окръг 186, 203
Ширас тепели, каза Йенидже Кара су — неуточнено 481
Ширван, вилает в Иран 300, 326, 353
Шиши Габри, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — неуточнено 161
Шиякофча, нахия Кючук Яйла, каза София — сега Шияковци и съседното село Маслово образуват село Обединение, Софийско 108
Шумел, нахия Извечан — неуточнено 30
Шумну, каза — районът на гр. Шумен 464, 465

Юваджилар, каза Йенидже Кара су — Юваджили, дн. Фолеа, Гюмюрджинско, Западна Тракия, Гърция 476, 480
Ювание истена, каза Радомир — Враня стена, Радомирско, Пернишки окръг 120
Югуртчи, нахия Конуш, каза Филибе — Любеново, Първомайско, Пловдивски окръг 48
Юкари бане, нахия Грахова, каза София — Горна баня, квартал на София 114
Юкюзлю, каза Йенидже Кара су — изчезнало 477
Юмруфча, нахия Шехир кьой, лива Паша — неуточнено 278
Юнд, в землището на с. Ада, каза Йенидже Кара су — неуточнено 413, 422 423
Юнд, с друго име **Йенидже-и Чирпан**, нахия Караджа даг, каза Филибе — вероятно гр. Чирпан 53
Юнд алани, каза Татар пазаръ — вж. Арнауд 80
Юнд огланъ, нахия Конуш, каза Филибе — Катунско Конаре, Асеновградско, Пловдивски окръг 47, 66
Юрдиджа, спадащо към Морава, санджак Кюстендил — неуточнено 256
Юртлии, нахия Акче Казанлък, санджак Чирмен — Дворище, Казанлъшко, Старозагорски окръг 225
Юрукчилер, каза Татар пазаръ — неуточнено 82, 83
Юрушкото село при Инебегчи, нахия Караджа даг, каза Филибе — изчезнало 52
Юскюб, санджак — център гр. Скопие, Македония, Югославия 245, 248, 252, 254, 268, 278, 292, 335
Ютаклар, нахия Караджа даг, каза Филибе — изчезнало 55

Ябланиче, нахия Бююк Яйла, каза София — Ябланица, Софийско 99
Ягнениче, нахия Изнепол — Ягненица, Косовско-Метохийска област, Югославия 29
Яздимировча, каза Изнепол — Ездимирци, Трънско, Пернишки окръг 177
Яйлак, каза Търнова, санджак Никболу — вж. Арнаут кьой 455

Якорида, каза Разлок — Якоруда, Разложко, Благоевградски окръг 198
Якуб бей, нахия Гьопса, каза Филибе — вероятно Бегово, Пловдивско 64
Якублу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 475
Яна, нахия Бююк Яйла, каза София — Яна, Елинпелинско, Софийски окръг 97, 104
Яна, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — вероятно с. Яна, община Кална, Княжевац, Югославия 163
Янболу — окръжният гр. Ямбол 259
Янболу, каза — районът на гр. Ямбол 227
Яние, санджак (лива) — районът на Янина Епир, Гърция 239, 247, 258, 268, 274, 317, 338
Янково, нахия Букерич, санджак Кюстендил — неуточнено 244
Ярешник, каза Илидже — Ярешник, община Босилеград, окръг Враня, Югославия 149
Ярлова, каза Самаков — Ярлово, Самоковско, Софийски окръг 201
Ярловче, каза Изнепол — Ярловци, Трънско, Пернишки окръг 175
Яступнн, нахия Баня, санджак Видин — вероятно Щипина, община Княжевац, окръг Зайчар, Югославия 497
Ясъ Виран, каза Йенидже Кара су — Исьорен, дн. Ореон, Ксантийско, Западна Тракия, Гърция 482
Яхшилу, нахия Гьопса, каза Филибе — неуточнено 62
Яшмаклу, в границите на Армутлу, каза Йенидже Кара су — неуточнено 413

ДЖЕМААТИ

Абдулъ, при Кьоселер, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнен 59
Айдин, каза Дупниче 185
Ала Софилер, нахия Бююк Яйла, каза София 94
Ала Софилер[1], каза Татар пазаръ 82
Бакрачлу, каза Самаков 205
Бакрачлу, каза Татар пазаръ 83
Бараклар 50
Бейлилер, каза Самаков 204
Берковски юрушки джемаат 169
Дервишлу, каза Самаков 205
Джафер Факих, каза Татар пазаръ — с. Джеферли, изгоряло през 1878 г. и жителите му заедно с жители от други селища образували с. Юруците, дн. Боримечково, Панагюрско, Пазарджишки окръг 81
Джемаат на юруците при Илиаслу, нахия Караджа даг, каза Филибе 52
Джемаат на юруците при Кул пънаръ, каза Филибе — неуточнен 220
Джемаат при текето Юрук Иса, каза Филибе — неуточнен 220
Докуз дереси, нахия Караджа даг, каза Филибе — вж. Юнчал 56
Драмалъ, нахия Караджа даг, каза Филибе 53
Еюб Вели, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнен 55
Изединли, каза Самаков 206
Инеджелу, с друго име **Турсанлу**, каза Татар пазаръ 82
Карагьозлю, каза Самаков 205
Каралар, каза Татар пазаръ — вж. Карталъ 83
Кара Османлар, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнен 56
Карталъ, с друго име **Каралар**, каза Татар пазаръ — неуточнен 83
Къзълджелу, каза Татар пазаръ 83
Кърълджали, каза Самаков 205
Макбулу 52
Махмудлар 54
Мист-и кебир, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнен 55
Мусаджили, каза Самаков 206
Офча боли — юрушка група 68
Реджеплу, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнен 56
Реис обасъ, при Шехир бег, нахия Караджа даг, каза Филибе — с. Главатар, Пловдивско 54
Топранлу, каза Самаков 205
Турсанлу, каза Татар пазаръ — вж. Инеджелу 82
Умурджали, при Куру чай, нахия Караджа даг, каза Филибе — неуточнен 57
Урумлар, каза Самаков 205
Урумлу, каза Татар пазаръ 83
Хаджи Али, каза Самаков — неуточнен 201, 205
Хаджи Халил, при Алтунджи, нахия Коюн тепеси, каза Филибе — неуточнен 73
Хъдър Факих, нахия Караджа даг, каза Филибе 53
Чилилер, каза Самаков 205
Юнчал, с друго име **Докуз дереси**, нахия Караджа даг, каза Филибе 56
Юрушки джемаат при Чомлек, нахия Коюн тепеси, каза Филибе 69

[1] Вероятно един и същ джемаат, но пасищата на стадата на едни юруци от джемаата били в Средна гора, а на други — във Витоша.

МЕЗРИ

Ахладлъ, каза Йенидже Кара су — неуточнена 420
Байрам адасъ, каза Йенидже Кара су — неуточнена 424
Босна Чочойна, орница на **Долна Чочойна**, нахия Баня, санджак Видин 504
Велиоглу, каза Йенидже Кара су — неуточнена 426
Величе, към с. Конух, нахия Букерич, лива Кюстендил — неуточнена 302
Градище, спадаща към Видин — вж. Драгенче 520
Гюндюклю, каза Йенидже Кара су — мезра към с. Гюндюк (Генукли), дн. Илиопетра, Ксантийско, Гърция 423
Даудлар, каза Йенидже Кара су — неуточнена 417
Драгенче, с друго име **Градище**, спадаща към Видин — вероятно с. Градище, община Княжевац, окръг Зайчар, Югославия 520
Дурач, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 503
Дългач, позната под името Хаджи Байрам ери, спадаща към Шумну — с. Дългач, Търговищко 464
Едар — вероятно Едремисли (в 1920 г. в Дедеагачко), Гърция 362
Емирханлар — вероятно Емирлер текеси, дн. Мега Евмирон, Ксантийско, Гърция 367
Железофче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 507
Индже овасъ, с друго име **Тарла баш**, спадаща към Серфидже, лива Паша — неуточнена 277
Истанофче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 518
Калугеровче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 518
Койнач, близо до с. Черковча, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 510
Лагос Таларитобия, спадаща към Елвендрик — неуточнена 488
Лехотокария, каза Каравари — неуточнена 488
Николяни, каза Уструмджа, лива Кюстендил — вероятно с. Николич, община Богданци, Гевгелийско, Македония, Югославия 305
Рогльофче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 517
Седвери, нахия Тиквеш, лива Кюстендил — неуточнена 308
Седорек, нахия Тиквеш, лива Кюстендил 321, 323, 325, 329
Сирияновче, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 506
Тарла баш, спадаща към Серфидже, лива Паша — вж. Индже овасъ 277
Тодор палат, нахия Баня, санджак Видин — неуточнена 503
Туфлар орманъ, каза Йенидже Кара су — неуточнена 425
Търло, в границите на Лесково, нахия Букерич, лива Кюстендил — вероятно в землището на с. Лесковица, Щипско, Македония, Югославия 293
Феризлер, каза Йенидже Кара су — неуточнена 420
Хаджи Байрам ери, спадаща към Шумну — вж. Дългач 464
Харат, санджак Видин — неуточнена 523
Хасъ чифлиги, каза Йенидже Кара су — неуточнена 422
Хотал, при с. Завие Сеид Осман, спадаща към Шумну 465

МАХАЛИ

Айтос

Ейнел Кетхуда, каза Янболу 228

Айтос, нахия

Шехирхан, каза Янболу — неуточнена 227

Баня, в санджак Видин

Джамията Абделлатиф 500
Джамията Яхя бей 501
Месчид-и Хаджи Дурак 502
Хаджи Мустафа 500
Старата джамия 501

Видин

Джами атик (общност на мюсюлманите) 35
Друг поп Иван Никола (общност на немюсюлманите) 37
Друг поп Стоян (общност на немюсюлманите) 38
Поп Джоре (общност на немюсюлманите) 37
Поп Джорка (общност на немюсюлманите) 38
Поп Иван (общност на немюсюлманите) 36

Поп Игнат (общност на немюсюлманите) 37
Поп Илия (общност на немюсюлманите) 38
Поп Никола (общност на немюсюлманите) 37
Поп Пене (общност на немюсюлманите) 38
Поп Петко (общност на немюсюлманите) 38
Поп Петри протопоп (общност на немюсюлманите) 36
Поп Средко (общност на немюсюлманите) 36
Поп Стоян (общност на немюсюлманите) 38
Света Марина (общност на немюсюлманите) 38

Гюмюлджина

Диванеоглу 41
Ипекчи хаджи 41
Шьохре кьостю 41

Дупниче, каза

Бистриче — с. Бистрица, Благоевградско 184
Долна Марилово — неуточнена 184
Лисие — с. Лисия, Благоевградско 185
Мацакур — с. Гюргево, Станкедимитровско, Кюстендилски окръг 188
Черово — с. Церово, Благоевградско 185

Илидже

Ахмед Факих 131
Геберан 131
Джами-и Шериф 130
Кара Мехмед 131
Хаджи Диндар — навярно махала „Аджундар" в източната част на града, към църквата „Свети Димитър" 131
Хаджи Ибрахим 131

Гр. Лофча

Джами 228

Селяник

Айо Димитри — дн. *Ἁγίου Ἠμητρίου* 406
Айо Мия — *Ἁγίου Μηνᾶ*. Срв. *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 17, 397
Акча месчид — споменатата у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19. Дн. *Πλατεῖα Υαβαρίτου* 384
Асомат — дн. *Ἀσωμάτων* (*Ἁγ. Γεωργίου*) 404
Ая Слая — вероятно *Ἁγ. Σοφία*, около църквата със същото име, превърната в джамия през 1585 г. Срв. I. Kramers, op. cit. 399
Бали — неуточнена, може би спомената у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18, *Γεμὶν Βαλή* 388
Джамия Касъмие — около едноименната джамия, бившата църква „Свети Димитър". Срв. I. Kramers, op. cit. Махалата фигурира у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19, 378
Джамията Касъм паша — вероятно около джамията „Коджа Касъм паша" 380
Ески джами — около „Старата джамия", записана в салнамето в началото на XX в. 379
Ехироплит — дн. *Ἀχειροποιήτου* 403
Имарет-и Исхак паша — вероятно махала на имарета при едноименната джамия 379
Йенидже, вж. Месчид-и Даракчиоглу 391
Касъм паша — може би около джамията „Джезире-и Касъм паша" 392
Катани — неуточнена 402
Маври Кали — неуточнена 406
Махала на живеещите в крепостта Селяник 406
Мюсюлмани 406
Неверници 407
Месчид-и Абдуллах Кади — вероятно около месчида „Абдуллах кади", записан в салнамето 392
Месчид-и Али паша — отбелязана у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19, 387
Месчид-и Балабан ага — вероятно около едноименния месчид, регистриран в цитираното салнаме 388
Месчид-и Балан — неуточнена 389
Месчид-и Велед Кара хаджи — в споменатото салнаме има месчид „Кара хаджи", вероятно махала при същия месчид 391
Месчид-и Даракчи — в салнамето е записан месчид със същото име 391
Месчид-и Даракчиоглу, именувана и **Йенидже** — неуточнена 391
Месчид-и Калканджи — неуточнена 383
Месчид-и Касъм, тъкач — неуточнена 395
Месчид-и Курд Диване — неуточнена 395
Месчид-и Муса Халифе — може би около „Муса Баба месчидя", записан в салнамето в началото на XX в. 382
Месчид-и Мустафа Газаз — вероятно около месчида със същото име, регистриран в салнамето в началото на XX в. 382
Месчид-и Синанджук — вероятно около едноименния месчид, регистриран в салнамето 383
Месчид-и Хаджи Ахмед — неуточнена 393
Месчид-и Хаджи Исмаил — неуточнена 389
Месчид-и Хаджи Кемал — неуточнена 392

Месчид-и Хаджи Муса — вероятно споменатата у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18, махала „Казаз хаджи Муса" 383
Месчид-и Хаджи Мустафа — може би споменатата у *Γ.Κ.Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p.18, „Казаз хаджи Мустафа" 381
Месчид-и Хаджи Мустафа Дузмедже — неуточнена 390
Месчид-и Хаджи Мустафа, син на Пинти Хасан — неуточнена 385
Месчид-и Хаджи Якуб — дн. *Ἁγ. Αἰκατερίνης*. Срв. *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 19 395
Месчид-и Хамза бей — около едноименната джамия, регистрирана в салнамето 386
Месчид-и Харачджи Али — неуточнена 387
Месчид-и Харачджи Кемал — вероятно при месчида „Харачджи", записан в салнамето в началото на XX в. 381
Месчид-и Хатиб — вероятно махала „Саръ Хатиб" у *Γ. Κ. Μωραϊτόπουλος*, op. cit., p. 18, 389
Месчид-и Хъдър Табака — неуточнена 394
Месчид-и Яхя Бали — месчид с такова име е записан в използуваното салнаме 386
Месчид на другия хаджи Ахмед — неуточнена 394
Общност на евреите, дошли от Запад 408
Група аламан 408
Испанска група 408
Общност на допълнителните тузджии 406
Общност на занаятчиите 407
Общност на неверниците земберекчии 407
Отделна общност 406
Подрум 395
Салтък ходжа — неуточнена 385
Саро Мудерис — вероятно махалата около месчида „Саръ медресеси", регистриран в салнамето 393
Сеиди Абдул Мелек — неуточнена 390
Сулуджа манастир — вероятно около месчида „Солуджа" 378
Уфалу — неуточнена 402
Хаджи Хасан — вероятно при едноименния месчид, записан в салнамето в началото на XX в. 388
Хърша — неуточнена 401

Силистра

Сахиб Султан Гази 473
Чаршия Яхя паша 473

София

Акреб — неуточнена 92
Аладжа месчид — неуточнена 92
Банишор — около ул. „Клокотница", между бул. „Г. Димитров", „Опълченска", Владайската река и ул. „Охрид". Името е запазено и днес 94
Бело — неуточнена 94
Бузхане — неуточнена 93
Войнушка група в гр. София — 94
Джами-и атик — неуточнена 89, 91
Джами-и кебир — неуточнена 92
Еврейска общност в големия град София 95
Имарет — квартал около църквата „Свети Седмочисленици" 91
Карагьоз бей — в началото на ул. „Гурко" 91
Кара Данишменд — неуточнена 90
Кара Хисаръ — около Градската градина и бившия дворец 89
Кара Шахин — неуточнена 92
Касаблар — неуточнена 91
Кору чешме — между улиците „Алабин", „Узунджовска" и бул. „Витоша" 89, 91, 92
Куршунлу — неуточнена 90
Мансур Ходжа — неуточнена 88
Мерджан бунаръ — между улиците „Кирил и Методий", „Сердика", „Искър" и „Екзарх Йосиф"; кварталът до Балканската война беше познат под името „Мерджан махала" 94
Новосел — някъде между църквата „Свети Седмочисленици" и Перловската река 94
Поп Калоян — вероятно известната от времето на Търновското царство Калоянова махала, която се намирала между църквата „Света Неделя", бул. „Витоша", ул. „Позитано" и ул. „Цар Калоян" 93
Поп Милко — неуточнена 89, 93
Семерджи — неуточнена 93
Сонгурлар — около църквата „Възнесение" или „Свети Спас" 93
Хаджи Исмаил — неуточнена 92
Хаджи Хамза — северно от ул. „Алабин", между улиците „Лавеле" и „Цар Борис" 89
Хаджи Яхши 89
Шюджа-и Факих — неуточнена 90
Язаджиоглу — между ул. „Алабин" бул. „Витоша" и ул. „Софийска комуна" 90

Татар пазаръ, каза

Лескова — с. Лясково, Девинско, Смолянски окръг. Вж. с. Настан 86

Търнова

Емир Кадъ 470
Касъм паша 471
Хъдър бей — южно от дн. мъжка гимназия; започвала от ул. „Петър Богдан" до банята 470

Шохре кьост 471

Уруса касри, нахия

Надир оглуларъ 227
Кара Юсуф 227

Филибе

Аладжа месчид 43
Геберан 44
Джами 43
Еврейската махала 44
Игид месчид 43
Искелениче 44
Исмаил бей 43
Калайджи 43
Муслу 43
Пазаричи 44
Хисар алтъ 44

Филибе, каза

Банище, към Куклена — част от дн. с. Куклен, Пловдивско 45
Лала бунаръ — с. Буково, Пловдивско 48
Суютчук — с. Върбен, Пловдивско 213

Шехир кьой, каза

Суходол-и кючук, нахия Ашагъ бучук-и Лужниче, каза Шехир кьой — с. Мали Суводол, община Пирот, окръг Ниш, Югославия 160

Шумну, каза

Бехлюллер, към с. Завие Сеид Осман, с друго име Дюлбенд алани 464
Мумджу Искендер — към с. Волона 465

Янболу

Касъмоглу, каза Янболу 227

* * *

Докато томът бе под печат, станаха някои промени със споменати в него съвременни населени места. Така с. Сирищник, Радомирско, бе слято със с. Ковачевци под името Ковачевци; с. Николичевци, Кюстендилско, бе слято със с. Скриняно под името Скриняно.

Върху последната коректура на този том работи и Катерина Ив. Венедикова, специалист-турколог в Института за история при БАН. Редакцията ѝ изразява благодарност за нейната усърдна и точна работа.

СЪКРАЩЕНИЯ

ГИНИ	— Гласник на Институтот за национална историја
ИБГД	— Известия на Българското географско дружество
ИБИ	— Извори за българската история
ИБИД	— Известия на Българското историческо дружество
ИДА	— Известия на държавните архиви
ИИБИ	— Известия на Института за българска история
ИИЗИ	— Известия на Института за история
ИЧ	— Историјски часопис
НБКМ	— Народна библиотека „Кирил и Методий"
ПСп	— Периодическо списание
СбНУНК СбНУ	— Сборник за народни умотворения, наука и книжнина
СпБАН	— Списание на Българската академия на науките
GIDBH	— Godišnjak istoriskog društva Bosne i Herzegovine
IÜIFM	— İstanbul Üniversitesi Iktisat Fakültesi Mecmuası
POF	— Prilozi za orijentalnu filologiju i istoriju jugoslovenskih naroda pod turskom vladavinom
TM	— Türkiyat Mecmuası
TOEM	— Tarih-i osmani encümeni Mecmuası

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор 5
Откъс от регистър на тимари в нахията Враца и др. от началото на XVI в. Прев. Н. Попов 19
Откъс от подробен регистър на феодалните владения в лива Видин от 1542 г. Прев. Б. Цветкова 32
Откъс от подробен регистър на акънджиите в Западна Тракия, Македония и Гърция от 1560 г. Прев. Н. Попов 39
Подробен регистър на джелепкешани в българските земи от 1576 г. Прев. Д. Груев, коментар — А. Разбойников 42
Откъс от подробен регистър на вакъфските владения в Пловдивско и др. на Ебу Еюб Ансари от 80-те години на XVI в. Прев. А. Велков 207
Откъси от регистри с преписи на тезкерета за раздадени тимари в югозападните български земи от края на XVI в. Прев. Г. Гълъбов 232
Откъс от регистър с преписи на тезкерета за раздадени тимари в санджаците Кюстендил и Паша от края на XVI в. Прев. Н. Манолев 273
Откъс от подробен регистър на тимари в Беломорието от началото на XVI в. Прев. И. Етемов 359
Откъс от подробен регистър на тимари в Източна България от началото на XVI в. Прев. Ст. Андреев 370
Откъс от подробен регистър на солунските жители от началото на XVI в. Прев. Н. Попов 375
Откъс от подробен регистър на ленни владения в района на Енидже Кара су от средата на XVI в. Прев. Ст. Андреев 412
Откъс от подробен регистър на мюлкове и вакъфи в Северна България от средата на XVI в. Прев. Б. Цветкова 427
Откъс от регистър на джелепкешаните в каза Енидже Кара су от втората половина на XVI в. Прев. Б. Цветкова 474
Откъс от подробен регистър на тимари в каза Караферия от втората половина на XVI в. Прев. А. Велков и И. Етемов 484
Откъс от подробен регистър на тимари в санджак Видин от втората половина на XVI в. Прев. А. Велков 496
Речник на турските термини — Б. Цветкова 524
Показалец на селищните имена — В. Велев и Б. Цветкова 528
Съкрашения 570

TABLE DES MATIÈRES

Préface 11
Fragment de registre de timar dans la nahié de Vratsa etc., datant du début du XVIe s. Trad. N. Popov 19
Fragment de registre détaillé des domaines du liva de Vidin, datant de 1542. Trad. B. Cvetkova 32
Fragment de registre détaillé des akindji en Thrace Occidentale, Macédoine et Grèce, datant de 1560. Trad. N. Popov 39
Registre détaillé des djelepkechan dans les terres bulgares, datant de 1576. Trad. D. Grouev, commentaire A. Razboynikov 42

Fragment de registre détaillé des possessions vakif de la mosquée Ebou Eyoub Ansari, dans diverses régions. Le registre date des années 80 du XVIe s. Trad. A. Velkov 207
Fragments de registre consignant des copies de tezkéré (certificats) de timar distribués dans les terres bulgares du Sud-Ouest, datant de la fin du XVIe s. Trad. G. Gălăbov 232
Fragment de registre consignant des copies de tezkéré (certificats) de timar distribués dans les sandjak de Kustendil et Pacha, datant de la fin du XVIe s. Trad. N. Manolev. 273
Fragment de registre détaillé de timar sur le littoral de la mer Egée, datant du début du XVIe s. Trad. I. Etemov 359
Fragment de registre détaillé de timar en Bulgarie Orientale, datant du début du XVIe s. Trad. St. Andreev 370
Fragment de registre détaillé des habitants de Salonique, datant du début du XVIe s. Trad. N. Popov 375
Fragment de registre détaillé de fiefs militaires dans la région de Enidjé-Kara sou, datant du milieu du XVIe s. Trad. St. Andreev 412
Fragment de registre détaillé de mulk et vakif sis en Bulgarie Septentrionale, datant du milieu du XVIe s. Trad. B. Cvetkova 427
Fragment de registre des djelepkechan de la kaza d'Enidjé-Kara sou, datant de la seconde moitié du XVIe s. Trad. B. Cvetkova 474
Fragment de registre détaillé de timar de la kaza de Karaferia, datant de la seconde moitié du XVIe s. Trad. A. Vélkov et I. Etemov 484
Fragment de registre détaillé de timar du sandjak de Vidin, datant de la seconde moitié du XVIe s. Trad. A. Velkov 496
Liste de termes turcs — B. Cvetkova 524
Index des noms des habitats — V. Velev et B. Cvetkova 528
Sigles 570

ТУРСКИ ИЗВОРИ
ЗА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

Т. III

Б. Цветкова

*

Изд. редактор *Ел. Стоянова*
Худ. редактор *Д. Донков*
Техн. редактор *Ал. Иванов*
Коректор *Й. Свещарова*

*

Дадена за набор на 15. III. 1972 г.
Подписана за печат на 8. IX. 1972 г.
Формат 71/100/16 ЛГ II-6 Тираж 1000
Печ. коли 35,75 Изд. коли 42,53
Цена 5,67

*

Набрана и отпечатана в Печатницата на Издателството на БАН
София 13, ул. 36
Поръчка № 214